Chuyển Ngữ: Xoài
Cover: Cẩn Dụ
HI VÂN

Thế Hôn

Hi Vân

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Nữ Cường, Cổ Đại, Sủng

Thẩm Dao có một khuôn mặt xinh đẹp, dáng người uyển chuyển, được Thái tử đương triều coi trọng, cha mẹ vì muốn lấy lòng Thái tử mà toan tính đưa nàng vào Đông Cung làm thiếp, Thẩm Dao tức cười, với cái tính thà chết chứ không chịu khuất phục, nàng sao có thể làm thiếp cho người ta?

Trong lúc đang đau đầu, Thủ phụ đương triều - Tạ Khâm mang theo bà mối đến ngồi ở cổng nhà nàng.

Đôi mắt trong trẻo cao quý của chàng nhìn thẳng vào nàng, lời ít mà ý nhiều: "Ta cưới."

Thẩm Dao rùng mình, vò mẻ không sợ nứt, nói: "Tốt xấu gì cũng là làm chính thê, vậy thì gả cho Tạ Khâm đi."

Sau này mới biết được, thì ra Tạ Khâm vì báo ơn nên mới cưới nàng.

Đêm trước khi đại hôn, hai người trao đổi: Không cùng phòng, không lo chuyện bếp núc, hai năm sau sẽ hòa ly.

Một ngày nào đó sau khi cưới, Thẩm Dao bị người ta mưu hại, ăn nhầm thuốc bột, không cẩn thận mà hoàn thành việc động phòng.

Khi tỉnh lại nàng vô cùng hổ thẹn, Tạ Khâm không có tình cảm với nàng, chắc là cũng không muốn bị trói buộc, để tránh xấu hổ, tốt nhất là giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

*

Tạ Khâm vừa vào quan trường, tài năng lộ rõ, trong một lần tra án đã bị người đứng sau màn truy sát, một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp đã cứu chàng, sau đó hôn sự của nàng gặp nguy cơ, chàng dùng một tờ hôn ước bảo vệ nàng bình an.

Nàng không muốn làm vợ chồng thật với chàng, chàng nghe theo nàng, đồng ý tất cả ba điều khoản.

Chỉ là trong một đêm nọ, mỹ nhân đoan trang đó đột nhiên trở nên lẳng lơ.

Tạ Khâm liếc nhìn nàng thật sâu: Có chịu trách nhiệm không?

Đôi mắt Thẩm Dao hơi say, nàng mở miệng nói ngay: Chuyện đó còn phải nói à?

Tạ Khâm cũng nghe theo nàng.

Đợi đến hôm sau tỉnh dậy, Tạ Khâm cho rằng mình đã tu thành chính quả, lại nhìn thấy kiều thê ngáp một cái, mơ màng hỏi: "Đêm qua Thủ phụ đại nhân đi đâu vậy, làm ta đợi lâu quá?"

Tạ Khâm nhướng đôi mày đẹp đẽ một cái: Đây là không muốn nhận nợ à?

Không có cửa đâu!

Cưới trước yêu sau, yêu thầm thành thật, chuyện nhà chuyện cửa.

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32
- Chương 33

- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58: Ngoại truyện 1
- Chương 59: Ngoại truyện 2
- Chương 60: Ngoại truyện 3

Chương 1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đêm qua là một cơn rét mùa xuân, đầu cành được trải lên một lớp tuyết bạc thật mỏng, gió buổi sáng vừa lướt nhẹ qua là tuyết đã rì rào rơi xuống.

Toái Ngọc Hiên ở gần hồ nước, gió lạnh buốt đập vào cửa sổ.

Thẩm Dao ngồi trước bàn trang điểm, trái tim cũng lạnh lẽo theo.

Hôm qua nàng đi theo mẹ - Đoàn thị đến một bữa tiệc ngắm hoa, Đoàn thị ban đầu muốn sắp xếp cho nàng và con trai nhà Thôi quan phủ Kinh Triệu gặp mặt, không ngờ giữa đường lại bắt gặp Thái tử đương triều ở hành lang, Thái tử liếc nhìn nàng một cái thật sâu, cái nhìn đó khiến nàng ớn lạnh đến tận bây giờ, quả nhiên, hôm nay trời vừa mới sáng là đã có ma ma đưa một rương đồ trang sức tới, nói là Thái tử ban tặng.

Đông Cung của Thái tử đã có đủ Chính phi và Trắc phi, ngay cả thị thiếp Lương đệ cũng không biết bao nhiêu người, nếu như nhìn trúng nàng thì chính là bảo nàng làm thiếp.

Nàng sẽ chịu à?

Nha hoàn Bích Vân nhìn thấy tay nàng cóng đến đỏ bừng, đặt chậu than dưới đài tê[1] lại gần nàng thêm một chút, ngọn lửa trong chậu than cháy mạnh, một luồng khói xông đến, Bích Vân không nhịn được mà ho một tiếng, cau mày đặt chậu than quay về chỗ cũ.

[1]Đài tê (台槅)hay đan tê(丹槅): Phần nổi hẳn lên so với mặt đất, bên dưới

rỗng để chậu than hoặc đen, giống trụ đá dựng ở sảnh chỗ bậc thang.

"Cô nương, người là đích nữ của phủ Thị lang tam phẩm, Thẩm gia lại là trâm anh thế gia, tuyệt đối không thể đưa đích nữ đi làm thiếp được."

Cũng không biết là Bích Vân đang an ủi Thẩm Dao hay đang an ủi chính mình, nhẹ nhàng nói ra một câu như vậy, chỉ là khi nói lại không có được bao nhiêu sức lực, ngay cả âm cuối cũng phát run.

Vì sao không có sức lực?

Bởi vì Thẩm Dao không hề được cha mẹ yêu thích.

Trên Thẩm Dao có ba người chị, nàng là con gái thứ tư của đại phu nhân, trong thời gian mang thai, đạo sĩ chỉ vào Thẩm Dao ở trong bụng nói đây chắc chắn là con trai, lại mang số mệnh đại phú đại quý, đại phu nhân cầu con trai mãi mà không được đã vui đến phát khóc, thiếu điều chưa cúng bái đạo sĩ mà thôi, bà ta tràn đầy chờ mong đếm thời gian đến ngày trở dạ, con gái thứ tư cất tiếng khóc chào đời, đại phu nhân nôn ra một ngụm máu rồi ngất đi, ba ngày liên tục không tỉnh lại.

Thẩm Dao vì vậy mà bị vợ chồng Thẩm thị ghét bỏ, khi còn bé đã chịu tổn thương mà lớn lên trong viện phụ, đến năm bảy tuổi, đại phu nhân bị bệnh, cứ nói là do nàng khắc, bèn dứt khoát lưu loát đưa nàng đến thôn trang, chuyến đi này kéo dài mười năm, mãi cho đến khi trở về vào ba ngày trước.

Thẩm Dao hồi phủ mới biết, cha của nàng chính là Hình bộ Thị lang tam phẩm, quyền cao chức trọng, mẹ nàng là Đoàn thị xuất thân gia đình có tiếng, Thẩm gia là nhà thư hương truyền qua nhiều đời, danh tiếng lớn, đổi lại là nhà khác, nàng nên là kiều nữ được nuông chiều lớn lên, trên thực tế thì mấy người con gái còn lại trong phủ đều như thế, chỉ có nàng không phải.

Nàng là người dư thừa.

Về phần lần hồi kinh này cũng không phải vì đại phu nhân tìm lại được

lương tâm, mà là vì con trai duy nhất đã qua mười lăm tuổi, phải xem xét hôn sự rồi, tam phu nhân trong phủ châm chọc khiêu khích một câu: "Phía trên vẫn còn một con gái chưa gả đi mà đã vội vàng xem xét hôn sự cho con trai rồi, có ra thể thống gì không."

Lúc này đại phu nhân mới nhớ đến nàng vẫn còn ở thôn trang, lo lắng không yên đón nàng về.

Thẩm Dao nhắm mắt lại, mặc dù nàng lớn lên ở thôn trang, không có người nhà thương yêu, thế nhưng nàng luôn có chút cứng cỏi, nàng thà làm cỏ trên núi còn hơn làm thiếp trong lồng, do dự một lúc, nàng dặn dò:

"Trang điểm trước đi đã, chúng ta đi đến nhà trên tìm lão gia và phu nhân."

Bích Vân vội vàng rửa sạch tay rồi cầm hộp son phấn lên, nhìn về phía thiếu nữ trắng như tuyết trong gương, chỉ thấy đôi mắt đen như mực của nàng phủ vầng sáng thật mỏng, khuôn mặt tựa như bức tranh với lối vẽ tỉ mỉ, cho dù trang điểm mộc mạc nhưng khuôn mặt kia lại có vẻ tươi đẹp như thần tiên.

Bích Vân không nỡ trang điểm cho nàng, sợ vấy bẩn nhan sắc này.

Trang điểm sơ qua một phen, nàng ấy vội vàng giúp nàng mặc thêm một chiếc áo khoác gấm màu quả hạnh, hai chủ tớ bước nhanh dọc theo đường đá ướt sũng đi về phía chính viện Huệ Hòa Đường.

Đêm qua tuyết rơi, ánh sáng mặt trời mỏng manh bị đám mây che khuất, tựa như dệt ra một tầng ánh sáng xanh trắng giao nhau giữa trời đất, Thẩm Dao ở nơi vắng vẻ, cách chính viện cực xa, trong lòng nàng có tâm sự nên không quan tâm việc ăn sáng, giờ phút này bụng đói kêu vang, đi được một đoạn là đã lạnh run lên.

Vì đi đường tắt, hai chủ tớ đi xuyên thẳng qua sân, dáng vẻ mỏng manh càng có vẻ bất lực, Bích Vân nhìn chằm chằm vào sương tuyết trên mặt đất, giữ chặt cánh tay Thẩm Dao, sợ nàng té.

Đi trọn nửa khắc đồng hồ, ngước mắt nhìn lên, khoảng sân tường trắng ngói xanh bên dưới cây hòe phía trước chính là Huệ Hòa Đường.

Huệ Hòa Đường là một căn năm gian rộng lớn, rất sâu và dài, xung quanh có ba gian chái nhà[1] bao quanh nó ở chính giữa, trong ấn tượng của Thẩm Dao, khi còn nhỏ trưởng tỷ và đệ đệ đều ở chái nhà bên cạnh cha mẹ, chỉ có nàng là bị ném đến viện phụ, khi đó tính tình nàng mạnh mẽ, cũng rất nóng tính, cứ muốn trèo tường chui lỗ, lén lút chạy đến gian phòng cao cửa rộng này, gọi một tiếng "Mẹ" giòn tan để cầu lấy đôi câu vài lời thương tiếc của người đàn bà đó, đáng tiếc đều khiến bà ta tức giận mà không có ngoại lệ, bị xem như thuốc cao da chó mà đuổi đi.

[1] Chái nhà là không gian trống phía sau, phần mở rộng hoặc phần kéo dài thêm của phần nhà chính.

Rõ ràng đã nhiều năm rồi Thẩm Dao không còn nhớ đến những chuyện xưa đó nữa, giờ phút này đi đến hành lang phía sau Huệ Hòa Đường, trong lòng không khỏi tràn đầy cảm xúc, tựa như cố gắng tìm được chút sức lực từ trong ký ức ít ỏi để đến cầu bọn họ làm chủ.

Bước lên hành lang vòng quanh[2], xung quanh là mái hiên đỏ, nhà lưỡng vu[3] xanh, hình trang trí ô vuông phức tạp tinh xảo, nơi đây và Toái Ngọc Hiên có thể nói là khác một trời một vực, vừa đi vòng vào hành lang của chái nhà là cảm nhận được hơi ấm phả vào mặt, có thể thấy được là nơi này đốt địa long[4], trong phòng ấm áp như mùa xuân.

[2] Hành lang vòng quanh (抄手游廊): 抄手 có nghĩa là khoanh tay, đây là kiểu hành lang thường thấy trong kiến trúc nhà xưa, sau khi vào cửa, hành lang này sẽ mở rộng qua hai bên, sau đó kéo dài về phía trước, đến trước cánh cửa tiếp theo thì lại từ hai bên quay về chính giữa.

Click để xem ảnh

[3] Nhà lưỡng vu (庑): Các nhà nhỏ ở xung quanh nhà chính, dãy nhà hai

bên nhà chính.

[4] Địa long: Là một vị thuốc Đông y.

Người hầu lui tới nhìn thấy nàng thì dồn dập liếc mắt nhìn, cũng có người lộ ra nụ cười lấy lòng khi nàng sắp trèo lên được người Thái tử, Thẩm Dao nhắm mắt làm ngơ, nàng đi qua chái nhà tới hành lang nhà lưỡng vu phía trước chính đường, không biết vì sao, bình thường ở đây có rất nhiều ma ma đứng thành đàn chờ bẩm chuyện, hôm nay lại không có ai ở bên ngoài, trong lòng Thẩm Dao nghi hoặc, nàng dặn dò Bích Vân canh giữ ở góc hành lang, một thân một mình đi qua chỗ rẽ bước về phía cửa.

Vừa đi đến ngoài cửa sổ của gian thứ tư, bên trong truyền đến tiếng khóc đột ngột, Thẩm Dao dừng bước chân.

Mẹ của nàng, Đoàn thị che ngực thở hồng hộc nói:

"Nói dễ nghe là Lương đệ nhưng cũng chỉ là thiếp thôi, đường đường là đích nữ của phủ Thị lang tam phẩm mà lại đi làm thiếp à? Ông bảo ta sau này làm sao ngẩng đầu lên được?"

Thẩm Dao nghe vậy thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm, xem ra đại phu nhân không hề hồ đồ. Chỉ là nghe ý này, Thái tử thật sự đã coi trọng nàng, ngay cả danh phận cũng được quyết định rồi, trong lòng Thẩm Dao bồn chồn.

Thẩm đại lão gia cũng đau đầu lúng túng, ông ta đứng lên chỉ tay về phía Đoàn thị: "Bà tưởng ta không hiểu đạo lý này à? Tuy con gái ta đông nhưng cũng không thể bị người ta phí hoài làm thiếp được."

Lời này đúng là hiếm có.

"Có một người con gái đi làm thiếp, thể diện của ta để ở đâu chứ."

Chút cảm tạ vừa dâng lên của Thẩm Dao tan thành mây khói, chung quy cũng vì thể diện của bản thân thôi.

Đoàn thị hít vào: "Con gái nhà chúng ta cũng đủ làm Chính phi của Thái tử, Trắc phi thì còn miễn cưỡng nghe được, nhưng Lương đệ thì tuyệt đối không được, không nói đến hai chúng ta, ngay cả Liễu Nhi, Ninh Nhi và Sam Nhi cũng không còn mặt mũi theo, chúng nó đứa nào cũng là phu nhân của Thế tử, chính là Cáo Mệnh Hầu phủ, nếu như muội muội ruột thịt làm thiếp cho người ta, chúng nó còn dùng cái gì để lập uy trước mặt người ta, dùng cái gì để sống thẳng lưng trước mặt bà mẫu (mẹ chồng) đây?"

"Nam nhân các ông cả ngày chém chém giết giết trên triều đình, đâu biết được nỗi khổ của nữ nhân trong nhà? Chỉ cần tương lai nhấp nhô thì việc này chắc chắn sẽ bị người ta lấy ra làm bàn đạp." Đoàn thị nghĩ đến đây thì bi phẫn không thôi.

Thẩm đại lão gia liên tục cười khổ: "Có ai nói không phải đâu? Nhưng đó là Thái tử, đã làm Thái tử ba mươi năm kể từ khi sinh ra cho đến bây giờ, ngoại trừ Thủ phụ Tạ Khâm, trong triều có được mấy người dám nói không trước mặt Đông Cung? Bà thông minh lắm mà, nghĩ kỹ mà xem, nếu như đắc tội Thái tử thì hậu quả sẽ là gì đây?"

Trong lòng Đoàn thị run lên, ngay cả nước mắt cũng ngưng đọng trên mặt, bà ta đờ đẫn một lúc, nỗi bi thương xông đến, bà ta nhào đến giường La Hán, cắn răng căm hận nói:

"Ta đã nói nó là mầm họa mà, bây giờ mới về có mấy ngày thôi mà đã rước lấy tai họa to lớn rồi, đạo sĩ nói nó khắc ta, quả thật không sai, nó vừa đến là ta không được yên tĩnh, bên thái dương cứ nhảy mãi không ngừng."

Thẩm đại lão gia nghe thấy đại phu nhân lải nhải quở trách Thẩm Dao thì cũng mệt mỏi thở dài mấy lần, lại lần nữa ngã ngồi vào ghế bành: "Bây giờ bà nói những lời này thì có làm được gì đâu?"

Đôi mắt Thẩm Dao trong veo nhìn về phía trước, trên khuôn mặt tái nhợt chết lặng đến nỗi không có bất cứ cảm xúc gì.

Quá khứ loang lổ kinh khủng, rất nhiều chuyện Thẩm Dao không cố ý nghĩ

đến, dường như đã không nhớ rõ nữa, nhưng những lời này lại quanh quẩn trong đầu nàng như tiếng ma quỷ, khiến nàng không bao giờ quên được. Mỗi đêm gặp ác mộng bừng tỉnh, nàng tựa như nghe thấy tiếng của đại phu nhân từ nơi xa xôi mắng nàng là mầm họa.

Trong phòng yên tĩnh phút chốc, dần dần lại có tiếng khóc vụn vỡ vang lên.

Đoàn thị chán nản ngồi trên giường La Hán, khuôn mặt thanh tú ẩn trong bóng tối, nét mặt phủ đầy vẻ hối hận:

"Nếu như ban đầu thật sự đưa nó đi thì cũng không đến nỗi có tai họa hôm nay."

"Ta không nên nghe lời của ác phụ đó đón nó về."

Thẩm đại lão gia nghe vậy thì biến sắc, trách mắng: "Bà nhỏ giọng thôi, tam đệ muội đâu có đoán được sẽ dẫn tới nhiều chuyện như vậy!"

Đoàn thị thấy ông ta bảo vệ em dâu thì tức giận đến mức bò dậy khỏi giường, nhíu mày cười lạnh: "Nó không ngờ tới có nhiều chuyện như vậy, nhưng nó cũng không có lòng tốt đâu."

Thẩm đại lão gia biết vợ vẫn chưa hết oán trách mẹ chồng và em dâu, vội vàng sửa lại lời: "Nói tới nói lui đều do nha đầu kia quá xinh đẹp, trêu chọc Thái tử thèm nhỏ dãi, bây giờ chúng ta đừng so đo chuyện khác nữa, tránh thoát mối họa này trước quan trọng hơn."

Đoàn thị vẫn chưa hết giận, phỉ nhổ oán hận nói: "Được, vậy ông tranh thủ nghĩ cách từ chối đi!"

Thẩm đại lão gia im lặng, ngồi một lúc, chút manh mối trước kia dần trở nên rõ ràng, ông ta lười biếng rung chân, đổi sang tư thế ngồi thoải mái hơn.

Đoàn thị nhìn ra được nét mặt ông ta không bình thường, giọng điệu thay đổi: "Ông có ý gì đây?"

Thẩm Dao ý thức được điều không ổn, trái tim siết chặt lại, ngay cả khăn thêu cũng bị túm đến trên ngực, nàng vô cùng chăm chú lắng nghe tiếng động bên trong, thậm chí còn không dám hít thở.

Đám mây tụ lại, che khuất ánh nắng mỏng manh, bầu trời âm u, hình như lại sắp có tuyết rơi rồi.

Hồi lâu, Thẩm đại lão gia vuốt hàm râu, giọng nói chậm rãi vang lên: "Từ chối là điều tuyệt đối không thể."

Dây cung kéo căng trong đầu Thẩm Dao im ắng mà đứt, nàng đã đoán trước được kết quả này, nhưng khi thật sự nghe được thì giống như cây kim lạnh lẽo đâm vào xương, hơi nóng toàn thân đều trào về phía hốc mắt, lại bị Thẩm Dao miễn cưỡng áp chế lại.

Đoàn thị ở trong phòng im lặng nén lửa giận, chờ Thẩm đại lão gia nói tiếp.

Chỉ nghe thấy ông ta chậm rãi nói: "Hiện tại mặt mũi Thẩm gia chúng ta hơi khó coi, nhưng về lâu dài thì chưa chắc không phải là chuyện tốt, bệ hạ đã cao tuổi, đợi Thái tử đăng cơ, bao nhiêu triều thần hận không thể đưa con gái vào cung làm phi, bà tưởng Thái tử không biết ta là trọng thần tam phẩm à, không đến mức bất đắc dĩ thì hắn cũng không muốn ép thần tử hiến con gái đâu, chỉ có thể nói là nha đầu của chúng ta vô cùng xinh đẹp, thật sự khiến Thái tử say mê thôi."

"Trứng có thể chọi với đá à? So với việc nhăn nhăn nhó nhó chọc giận Thái tử thì chi bằng thuận nước đẩy thuyền tạo ra ân huệ, Thái tử nhất định sẽ nhớ điểm tốt của Thẩm gia."

Đoàn thị lại không đồng ý, cười lạnh nói: "Ông cứ bằng lòng để người ta chà đạp thể diện như vậy à?"

"Không." Thẩm đại lão gia nheo mắt lại, liếc nhìn Đoàn thị, nét mặt khó lường: "Vi phu đã nghĩ ra biện pháp toàn vẹn đôi bên rồi."

“Hả?” Nét mặt Đoàn thị hơi sáng lên, bà ta đến gần hỏi: “Biện pháp gì?”

Thẩm đại lão gia bình chân như vại cười nói: “Tứ nha đầu được nuôi ở thôn trang từ nhỏ, ở Kinh thành không ai biết nó, một thời gian nữa chúng ta sẽ công bố ra bên ngoài nó là con gái chúng ta nhận nuôi, một người con gái nuôi được Thái tử coi trọng là phúc của nó, cũng là thể diện của Thẩm gia chúng ta, bà nói xem chẳng phải mọi người đều vui à?”

Cơn uất ức trong lòng Đoàn thị bị quét sạch, bà ta lộ ra nụ cười từ đáy lòng: “Biện pháp này tuyệt vời.”

Quá tuyệt, Thẩm gia thoát được tiếng dơ bẩn là đưa con gái đi làm thiếp, Thái tử cũng được như mong muốn, về phần nàng thì không có ai để ý đến.

Thẩm Dao không biết mình đã rời khỏi Huệ Hòa Đường như thế nào, ngọn gió như con dao lần lượt rạch qua gò má nàng, nàng không hề hay biết, chỉ di chuyển bước chân mà chẳng có mục đích.

Bích Vân thấy nàng mất hồn mất vía, trong lòng càng bất an, mang theo tiếng khóc nức nở hỏi:

“Cô nương, phu nhân và lão gia nói thế nào?”

Thẩm Dao chậm rãi lấy lại tinh thần, đón lấy gió tuyết dần lớn cười một tiếng: “Không sao, đừng lo.” Nàng che giấu rất tốt, tựa như chỉ có vậy thì mới có thể không bị người ta nhìn ra sự chật vật và xấu hổ của mình.

Con gái nuôi à.

Những tổn thương nàng phải chịu khi bị ném đến thôn trang mười năm cũng không chống đỡ được một tiếng con gái nuôi này.

Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Toái Ngọc Hiên ở góc phía Tây Bắc của Thẩm phủ, vốn là nhà dưới để cho thân thích hay lợi dụng ở, trong viện không hề đốt địa long, gió từ hồ nước cuốn theo tuyết lạnh cực kỳ băng giá, Bích Vân sợ lửa than nhiều khói nên đi vào trong rừng bên hồ nhặt một ít củi khô để đốt.

Việc này là chuyện thường ngày đối với hai chủ tớ, làm cũng quen việc quen tay.

Thẩm Dao ở bên cạnh giúp nàng ấy, không bao lâu sau, trong chậu than nổi lên một ngọn lửa sáng ngời, Thẩm Dao kéo Bích Vân ngồi dựa vào mình, hai tay vây quanh ngọn lửa, ngón tay lạnh như băng dần dần có cảm giác.

Bích Vân nhìn thấy Thẩm Dao hồi lâu không lên tiếng, đoán có lẽ là đại phu nhân không vui vẻ gì: "Cô nương, sự việc không cứu vãn được sao?"

Thẩm Dao buồn rầu "Ừm" một tiếng từ trong cổ họng.

Nước mắt của Bích Vân trượt xuống, sợ khiến Thẩm Dao thương tâm, nàng ấy vội vàng nghiêng mặt qua lau nước mắt.

Không phải là Thẩm Dao không biết khóc, chỉ là nước mắt cả đời này đã cạn khô vào năm bảy tuổi rồi.

Lần đó đã khiến nàng hiểu được, có khóc cũng vô dụng.

Bích Vân lại một lần nữa đặt cháo được đưa tới vào sáng nay bên cạnh chậu

than hâm nóng, sau đó đưa cho Thẩm Dao, hai chủ tớ im lặng ăn một chút để lót dạ, cả ngày nay Thẩm Dao vùi bên chậu than ngơ ngác mơ màng ngủ cả một ngày, ban ngày đã ngủ nên ban đêm lại có tinh thần, nàng mở mắt ra nhìn cửa sổ mất hồn.

Bên ngoài hành lang đốt một chiếc đèn lồng màu quýt, bị tuyết màu trắng bạc phản chiếu, ánh sáng phai nhạt đi đôi chút.

Cây chuối tây khô héo bị gió thổi thỉnh thoảng truyền đến tiếng ào ào, trong đầu Thẩm Dao hiện lên rất nhiều suy nghĩ.

Chạy trốn? Giả chết?

Nghĩ thì dễ, làm mới khó.

Không có người trợ giúp mạnh mẽ thì không khác gì lấy hạt dẻ trong lò lửa.

Đến lúc đó đừng nói là Thái tử, sợ là Thẩm gia cũng không tha cho nàng.

Quá mạo hiểm.

Thẩm Dao thở ra một hơi.

Ban đầu nàng gần như không nhắm mắt, đến rạng sáng mới mơ màng ngủ thiếp đi, ngày hôm sau mây tan, mặt trời ló dạng, ánh sáng rực rỡ và tuyết mùa xuân giao nhau, Thẩm Dao rời giường trong tiếng tí tách của tuyết tan, cả đêm nàng ngủ không ngon lắm, tinh thần vô cùng mệt mỏi.

Bích Vân đỡ nàng đến ngồi trước bàn trang điểm, Thẩm Dao khép hờ mắt, mặt ủ mày chau mặc cho nàng ấy vấn tóc.

Nàng nhìn chằm chằm vào mình trong gương mà mất hồn, một lúc sau, trong đầu đột nhiên thoáng hiện lên một suy nghĩ.

Vẫn còn một cách chặt tay tìm đường sống.

Đó chính là hủy dung.

Chỉ có hủy đi dung mạo này, chặt đứt suy nghĩ của Thái tử thì mới có thể tự vệ được.

Suy nghĩ này vừa hiện lên, trong lòng Thẩm Dao dâng lên cơn ớn lạnh đục khoét xương tủy, ngay cả hai tay cũng run rẩy, không có cô gái nào không để ý đến dung mạo của mình, không phải bất đắc dĩ thì không ai muốn đập nồi dìm thuyền cả, nhưng chỉ cần nhắm mắt lại nghĩ đến việc lãng phí thời gian sinh mạng trong Đông Cung, Thẩm Dao cảm thấy rạch một dao lên má mình cũng không khó đến thế.

Nếu làm quá rõ ràng thì sợ là Thái tử sẽ nghi ngờ mình tự làm, rước lấy tai họa về sau.

Phải tìm một thời cơ thích hợp mới được.

Thẩm Dao bối rối suy nghĩ một hồi, nhất thời không quyết định được.

Đến giữa buổi sáng, ánh nắng càng ngày càng chói lóa, một ma ma đến từ nhà trên nói cho nàng biết, lão thái thái mời nàng qua đó.

Bích Vân vô cùng vui vẻ quay vào phòng ngủ, vừa tắt lửa chậu than vừa tìm áo dày khoác thêm cho Thẩm Dao:

"Cô nương, người duy nhất trong phủ này nhớ thương người cũng chỉ có lão thái thái. Lão thái thái hiền lành, cũng rất trọng thể diện, chi bằng người nhân cơ hội này đi cầu bà ấy đi?"

Thẩm Dao sửa sang ống tay áo, cười trừ: "Lão thái thái đâu có lay chuyển được lão gia và phu nhân, mặc dù có lòng nhưng cũng bất lực."

Bích Vân chưa từ bỏ ý định, cầu khẩn nói: "Người cứ thử đi, cho dù không được thì chúng ta cũng đâu thiệt gì."

Thẩm Dao nhìn nha hoàn tràn đầy mong đợi, bất đắc dĩ cười một tiếng:

“Được, ta thử xem.”

Nàng từng nghe người ta nhắc tới, khi còn nhỏ nàng vừa ra đời là đã bị đại phu nhân chán ghét vứt bỏ, là lão thái thái thấy nàng đáng thương, ôm nàng đến phòng mình nuôi, chỉ tiếc bà cụ lớn tuổi, đâu có chịu được trẻ con khóc lóc ầm ĩ, cuối cùng vẫn đồng ý với Thẩm Lê Đông, đưa nàng đến viện phụ.

Thẩm Dao suy nghĩ một lúc rồi dặn dò Bích Vân:

“Đi lấy giỏ trúc ở phòng cuối đến đây.”

Trước khi vào Kinh thành, nàng đã thu thập một vài món đồ, chuẩn bị tặng cho các anh chị em của mỗi chi làm lễ gặp mặt, trong đó nàng đã cố ý thêu cho lão thái thái một cái túi thơm, trong chiếc túi thơm đó đựng một ít thuốc an thần và hoa quế dại trên núi, hôm quay về vội vội vàng vàng, vẫn chưa đưa được cho bà cụ, bây giờ là cơ hội.

*

Thẩm gia có ba chi, ngoại trừ ba người chị đã xuất giá, chi hai và chi ba của Thẩm gia đều có một người con gái, ngũ cô nương Thẩm Hi và lục cô nương Thẩm Di, trong phòng đốt địa long, Thẩm Dao cởi áo khoác rồi bước vào buồng sưởi, hai vị cô nương kia đang ở bên cạnh lão thái thái nói chuyện.

Tiếng cười nói không ngừng, vui vẻ hòa thuận.

Nghe thấy ma ma bẩm báo, ánh mắt trong phòng không hẹn mà cùng tụ lại.

Thẩm Dao lộ ra nụ cười như thường, tiến lên hành lễ với lão thái thái: “Thỉnh an tổ mẫu.”

Nàng mặc một chiếc bối tử[1] đứng cô độc, thân hình cao gầy mảnh mai, trông vô cùng yếu ớt, ngày quay về, lão thái thái đã gặp qua nàng, lúc đó

bà cảm thấy kinh diễm vì tướng mạo của nàng, hôm nay ánh đèn ấm áp chiếu lên gò má nàng, nụ cười nhạt hiện trên khóe mắt đó khiến người ta không tự chủ được mà liên tưởng đến tuyết liên cứng rắn trên núi đá, càng ngày càng có vẻ xuất trần thoát tục.

[1] Bối tử (褙子): một loại "áo khoác" có cổ song song với các đường xẻ hai bên bắt đầu từ nách hoặc ở eo. Nó có thể được cố định ở phía trước bằng dây buộc hoặc nút kim loại. Cực kỳ linh hoạt, nó có thể dài hoặc ngắn, có tay áo hẹp hoặc rộng, và được cả nam và nữ mặc. Vào thời nhà Tống, người ta thường mặc beizi tay hẹp bên ngoài áo lót ngực và váy/ quần (ở giữa). Một tên gọi khác của beizi kiểu nhà Minh là Pifeng/披风 (phải). Vòng cổ Pifeng cũng có thể thẳng đứng (không hiển thị). (theo bbcosplay.com)

Click để xem ảnh

Chẳng trách Thái tử lại vì nàng mà không tiếc thanh danh.

Lão thái thái nhìn nàng với tâm tình phức tạp, bà vẫy tay với nàng:

"Con ơi, nhanh đến đây."

Dựa theo tuổi tác, Thẩm Dao lớn hơn Thẩm Hi và Thẩm Di, đương nhiên là phải ngồi trên, chỉ là hai cô nương này không nhường chỗ bên cạnh lão thái thái, thậm chí còn chưa từng nhìn Thẩm Dao thêm một lần.

Dù sao sau này cũng làm thiếp.

Làm bẩn cửa nhà.

Tỳ nữ xếp một chiếc ghế đẩu phía dưới vị trí của ngũ cô nương Thẩm Hi, Thẩm Hi ngại ở gần, duỗi chân đá chiếc ghế ra xa một chút.

Thẩm Dao yên lặng nhìn, nét mặt không thay đổi, nàng cũng học theo răm rắp, chuyển chiếc ghế ra xa thêm một chút, dáng vẻ không muốn ở gần

Thẩm Hi, một mình ngồi cách xa một đoạn.

Ngồi xuống rồi mới phát hiện ra hai người em họ này đang tặng đồ thêu cho lão thái thái.

Cái túi thơm kia bị nàng đặt trong tay áo, chắp tay lại đè chặt.

Thẩm Hi thấy hành động này của Thẩm Dao thì tức giận đến mức khuôn mặt hồng lên, muốn sỉ nhục vài câu, lão thái thái không nể mặt, trừng mắt liếc nhìn nàng ta, Thẩm Hi không dám làm trái lời tổ mẫu, xẹp miệng đưa cái sọt của mình qua, dời tầm mắt của lão thái thái đi:

"Tổ mẫu, người nhìn đai buộc trán này xem, cháu gái dùng lụa Hàng Châu làm đó, kỹ thuật phi vũ trên mặt vải gấm đang lưu hành hiện nay, con hạc tiên trên này cháu thêu thế nào ạ?"

Các cô nương nhà quyền quý đến năm tuổi thì sẽ đi học, không chỉ học thi thư mà còn được mời tú nương về dạy bảo thêu hoa, các nàng chú trọng đến hoa văn tươi đẹp, kỹ thuật tinh xảo, đây là thứ mà Thẩm Dao không thể so sánh được.

Thật ra mỗi năm Thẩm phủ đều gửi phần đến thôn trang ở Nhạc Châu, chỉ là đồ đã bị cắt xén cả đoạn đường, thật sự đến tay nàng không hề nhiều, ở thôn trang vì để tích lũy tiền bù vào chi phí, nàng thường sẽ cùng Bích Vân thêu chút ít túi vải và mặt giày thực dụng mang ra ngoài bán, đàn ông ở nông thôn không chú ý tới cái đẹp, giá tiền rẻ thì họ sẽ ném ra mấy đồng tiền mua về.

Thẩm Dao chỉ nhìn thoáng qua lông hạc sinh động như thật thôi là đã biết sự chênh lệch, nàng kéo tay áo, không để lại dấu vết mà bọc chiếc túi thơm kia lại.

Lão thái thái nhìn thấy tốt thật thì khen không dứt: "Trong mấy đứa nhỏ trong nhà, chỉ có con là có kỹ thuật thêu tốt."

Thẩm Hi âm thầm quan sát Thẩm Dao, khóe môi nhếch cao: "Đây đều là

công lao của đại bá mẫu ạ, là bà ấy có cách giáo dục, cháu gái mới dám chăm chỉ học tập."

Lão thái thái hơi thu lại ý cười, khóe mắt liếc qua Thẩm Dao, thấy nàng làm thinh thì lặng lẽ thở dài một hơi, Thẩm Di ở bên này không muốn thấy Thẩm Hi khoe mẽ, cũng trông mong mà dâng chiếc khăn tay mình thêu cho lão thái thái:

"Tổ mẫu, người nhìn xem Di Nhi làm thế nào? Lần này cháu gái đã nỗ lực rất nhiều, tìm tứ nương tử ở gần miếu Hỏa Thần xin chỉ bảo kỹ thuật mới thì mới có được bức thêu hai mặt này đó."

Lão thái thái vô cùng kinh ngạc: "Thêu hai mặt rất là khó, nào, cho tổ mẫu nhìn xem."

Thẩm Hi thò cổ liếc mắt nhìn, tặc lưỡi ghét bỏ: "Đúng là thêu hai mặt, chỉ là trình độ vẫn chưa đến."

Thẩm Di căng cổ phồng lên, không cam lòng yếu thế mà nói móc lại: "Vậy tỷ thử xem?"

Hai người mỗi người một câu, không ai phục ai.

Thẩm Dao không hề chen vào được nửa câu trong chủ đề của các nàng, nàng rũ mắt tự mình uống trà.

Lão thái thái thông cảm cho nàng, phút chốc bèn đuổi Thẩm Hi và Thẩm Di về rồi vẫy tay gọi Thẩm Dao đến ngồi:

"Tứ Tứ… đến bên cạnh tổ mẫu nào."

Sau khi sinh ra, trong một khoảng thời gian rất dài Thẩm Dao không có tên, Đoàn thị chán ghét nàng, nhớ được nàng đứng hàng thứ tư, chỉ đặt tên mụ là "Tứ Tứ". Vào ngày Thẩm Dao bị đưa đi, Thẩm đại lão gia đặt cho nàng cái tên "Dao" (遥), lão thái thái cuối cùng nghe không nổi nên đổi thành "Dao" (瑶)[2].

[2] Dao đầu tiên nghĩa là xa, Dao thứ hai nghĩa là ngọc.

Một tiếng Tứ Tứ này… là sự chua xót nói mãi không hết.

Mí mắt khẽ rũ của Thẩm Dao chần chừ chuyển qua, lão thái thái giữ chặt hai tay nhỏ nhắn của nàng vuốt ve, vết chai thật dày đã đâm vào lòng bàn tay bà, trái tim của bà cụ cũng run lên theo, những lời đã chuẩn bị trước đó đều không nói ra được.

Yên lặng hồi lâu, bà vẫn kiên cường nói: "Con ơi, ta biết con tủi thân, chỉ là việc này không cho phép Thẩm gia bàn bạc, lời của cung nhân đó là lệnh truyền của Thái tử, chúng ta kháng chỉ chính là khi quân, tổ mẫu cũng từng thầm nghĩ cách cho con, chỉ là…" Lão thái thái nhìn khuôn mặt tươi đẹp của Thẩm Dao, giọng nói trở nên yếu đi, nghẹn ngào: "Chỉ là khó mà song toàn."

Thẩm Dao nghe bốn chữ cuối, cười ra tiếng.

Hy sinh nàng để đổi lấy vinh hoa phú quý của Thẩm gia, đây là vụ mua bán một vốn bốn lời.

Nàng không trách lão thái thái, dù sao thì cũng không ai có nghĩa vụ phải che chở nàng.

Nàng tránh trọng tâm câu chuyện, cười một tiếng: "Tổ mẫu, trong viện của con lạnh lẽo, có thể bảo nhà bếp phát chút lửa than không ạ?"

Lão thái thái nghe vậy thì ánh mắt lộ vẻ khó xử, trong phủ do Đoàn thị quản lý, đầy tớ đều nhìn sắc mặt của chủ nhân để làm việc, đương nhiên là cũng hắt hủi Thẩm Dao theo, cổ họng bà nghẹn ngào, giọng điệu cứng rắn:

"Mấy việc này để tổ mẫu xử lý."

Lần này Thẩm Dao cười chân thành hơn một chút: "Đa tạ người."

Lão thái thái giữ Thẩm Dao ở lại ăn trưa, ăn xong uống một chén trà, Thẩm Dao mang theo Bích Vân cáo lui.

Vừa ra khỏi ngưỡng cửa thì bắt gặp thiếu niên mặc áo đen ở đối diện, dáng người thiếu niên thon dài, mắt sáng như sao, khí thế toàn thân bừng bừng, hắn nhìn thấy Thẩm Dao thì đầu tiên là kinh ngạc mà ôi một tiếng, chợt chắp tay với nàng một cách đàng hoàng:

"Ta nghe huynh trưởng nói trong nhà có một muội muội thần tiên đến, quả đúng là như vậy, muội muội tốt, hôm muội về ta không có ở phủ nên bỏ lỡ, hôm nay nghe nói muội đang ở viện của tổ mẫu thì vô cùng lo lắng chạy đến, ta vẫn chưa chuẩn bị quà gặp mặt, nào, muội đi theo ta đến thư phòng chọn đi."

Hắn ra hiệu về phía trước, ý bảo Thẩm Dao đi cùng hắn.

Thẩm Dao đã quen bị người Thẩm gia đối xử lạnh nhạt, vẫn là lần đầu tiên gặp được thiếu niên nhiệt tình như vậy, nhất thời không thích ứng được.

Thiếu niên thấy khuôn mặt nàng lộ vẻ xấu hổ thì vỗ ngực: "Mấy năm nay ta ở Tây Xuyên, muội không biết ta cũng không có gì lạ, ta là nhị huynh của muội." Thẩm Phù lơ đễnh cười một tiếng, một lần nữa chỉ về phía trước.

Thẩm Phù là con trai trưởng của chi ba, tam lão gia làm Huyện lệnh ở Tây Xuyên, vì để rèn luyện con trai mà luôn mang theo bên mình, mãi đến mấy năm gần đây sắp thi cử thì mới đưa hắn về Kinh.

Ở thôn trang Thẩm Dao cũng đã gặp không ít thiếu niên cởi mở như hắn, vậy nên sinh ra một chút thân thiết: "Bái kiến nhị huynh." Dù sao nàng về cũng không có việc gì, bèn theo hắn đi về phía tiền viện.

Thẩm Phù ăn nói lém lỉnh, cũng là người biết chuyện, hắn tránh đi những chủ đề gây lúng túng, nói dăm ba câu tìm hiểu chuyện của Thẩm Dao ở thôn trang:

"Hôm nào ca ca dẫn muội đi đến hồ Yến Tước ở phía Đông ngoại ô Kinh

thành bắt cá, lúc về xin phiền muội muội triển khai tay nghề, để ta nếm thử mùi vị của cá nướng trên núi."

Thẩm Dao nói một cách phóng khoáng tự nhiên: "Một lời đã định."

Thẩm Phù cười lên xán lạn như ánh nắng, hai người mới quen đã thân, thoắt cái đã đi qua thùy hoa môn, đến thư phòng của Thẩm Phù ở tiền viện, Thẩm Phù vừa dẫn nàng đi vào vừa dặn dò gã sai vặt đang chắp tay hành lễ ở cửa:

"Ngớ ra gì đấy, nhanh đi đốt chậu than mang đến đây, đừng để Tứ Tứ bị lạnh."

Giọng điệu của hắn nghe có chút cường điệu, tựa như nàng là khách quý quan trọng lắm, Thẩm Dao mím môi cười, thư phòng của Thẩm Phù vô cùng rộng rãi, hai gian phía Đông nối liền nhau, ở giữa dùng một chiếc kệ để đồ cao ngang bức tường ngăn cách, phía Tây là nơi hắn ngủ nghỉ, bởi vì trong phòng không đốt than nên đầy hơi lạnh giá rét.

Thẩm Phù không vội dẫn nàng ngồi vào chỗ mà đưa nàng đi ngắm nghía một phen, chỉ vào tranh trên tường, bút mực giấy nghiên trên bàn gỗ tử đàn, cùng với các món đồ trang trí trên kệ:

"Muội muội nhìn trúng cái nào thì cứ lấy về đi."

Ngày bước vào cửa, Thẩm Dao đã biết Thẩm gia phú quý, đình viện chạm trổ, đồ dùng bằng gỗ tử đàn màu trầm, đèn hoa tỏa ra ánh sáng lung linh, càng khỏi cần nói tới đủ thứ đồ cổ không gọi được tên trang trí trong phòng.

Đến thư phòng của Thẩm Phù thì càng chứng kiến được gốc gác Thẩm gia, không hổ là thế gia lâu đời danh tiếng trăm năm.

Mà nàng xuất thân từ thôn quê đương nhiên không hợp với nơi này.

Thẩm Dao không đành lòng làm trái ý tốt của Thẩm Phù, trịnh trọng chọn

lựa món quà trên bàn.

Thẩm Phù khoanh tay dựa vào bàn quan sát nàng, Thẩm Dao rất đẹp, vẻ đẹp này khác với những cô gái mảnh mai thanh tú được nuôi dưỡng trong nhà, cũng không phải là bông hoa phú quý vô cùng khoa trương trong hoàng thành, nàng có một vẻ tươi tắn hoạt bát vô cùng mạnh mẽ đến từ núi rừng, rõ ràng là rất mảnh mai nhưng lại mềm dẻo có sức sống.

Cô gái như vậy sao lại không khiến người ta yêu thích chứ.

Thẩm Dao tiện tay chọn một chiếc bút lông sói.

Thẩm Phù nhìn thấy, lấy ra một bộ bút giấy nghiên mực từ trong rương: "Nếu đã chọn bút lông sói thì không thể thiếu thỏi mực, nghiên và giấy được, bộ này muội muội mang về thưởng thức đi."

Chiếc hộp mở ra, dưới đáy được dùng tơ lụa màu mực làm lót, phía trên đặt một bộ bút giấy nghiên mực, không nói đến cái khác, màu sắc của nghiên mực đó ôn hòa, đường nét lưu loát, chạm trổ cũng rất tinh tế, nhất định không phải là vật tầm thường.

Thẩm Dao nhìn hộp tử đàn trĩu nặng đó, không biết nên nói gì, ở thôn trang không có ai dạy chữ cho nàng, nàng đã vì lấy lòng phu thê đại lão gia mà tích góp tiền lên trấn mua bảng chữ mẫu về, cầm đuốc khổ luyện, nhờ quản gia đưa phần tiền của mình tới tiện thể mang về Kinh, đáng tiếc là chưa từng được hồi âm, dần dà, hứng thú của nàng cũng phai nhạt đi.

Nàng mím môi một lúc, chỉ vào con dao găm được treo ở cuối giá bút:

"Nhị huynh, sao nơi này của huynh lại có dao găm? Có thể tặng một cái cho ta dùng để phòng thân không?"

Thứ nàng coi trọng trước hết chính là con dao găm này, thế nhưng trên con dao găm này khảm châu bảo, nàng biết nó quý giá nên không dám cầm.

Sao Thẩm Phù lại không hiểu được chứ, lập tức đặt chiếc hộp xuống, gỡ

con dao găm đó đưa cho Thẩm Dao bằng hai tay, nét mặt trịnh trọng hơn vừa rồi:

"Mấy năm nay nhị huynh đi theo phụ thân đến phủ Tây Xương, thường xuyên đeo vật này bên hông, có nó thì luôn có thể gặp dữ hóa lành, mọi chuyện suôn sẻ, muội muội, năng lực nhị huynh có hạn, nguyện tặng con dao này, mong cho muội không có buồn lo, không có chỗ vướng, quãng đời còn lại như ý vui vẻ."

Không có buồn lo, không có chỗ vướng… Đây là đang khuyên nàng nghĩ thoáng ra, sống ngày tháng tự do, chớ có mua dây buộc mình.

Hốc mắt Thẩm Dao nóng lên, nàng không giỏi bày tỏ tâm trạng, cũng không muốn để người khác thấy mình mềm yếu, vì hóa giải sự xấu hổ, nàng miễn cưỡng cười lên, chỉ vào con dao găm nói:

"Nhị huynh dạy ta cách dùng nhé?"

Thẩm Phù mang theo nàng đi ra ngoài sân.

Đã vào đầu xuân, tuyết đầu mùa chưa hết, cành khô trong sân chưa trổ lá, chỉ có vài cây quế già chống đỡ chút vệt xanh sẫm trong gió rét.

Thì ra con dao găm nhiều ngọc này cũng có huyền cơ, nó là một con dao hai lưỡi, không những chém sắt như chém bùn, thậm chí trên đỉnh cán dao còn có cơ quan, Thẩm Dao chỉ cần nhấn một cái là mấy viên bi sắt sẽ bắn ra, lần đầu tiên chưa nắm bắt được, hai viên bi sơ suất lướt qua đầu tường vọt ra bên ngoài.

Một lúc sau, ngoài tường truyền đến một tiếng gào to:

"Ai làm, ra đây cho ta!"

Hai người vẫn còn cười, nghe thấy giọng nói này xong thì đều sợ nhảy dựng lên.

Đây là tiếng của đại lão gia Thẩm Lê Đông.

"Không xong rồi!" Thẩm Phù vỗ trán một cái, ảo não nói: "Vừa rồi ta quên kể cho muội nghe, thư phòng này vốn của phụ thân ta, ông ấy đi Tây Xương, nơi đây thuộc về ta, đi qua viện này là vừa hay đến thư phòng ngoài của phụ thân muội."

"Nghe giọng tức giận này của đại bá, sợ là đã trúng người nào rồi, muội muội chờ một chút, ta đi chốc lát rồi quay lại." Thẩm Phù xách vạt áo vội đi ra ngoài, Thẩm Dao sửng sốt một lúc rồi cũng cuống lên: "Sao có thể để một mình huynh trưởng gánh tội chứ, ta đi với huynh."

Cửa hông bình thường được đóng chặt bây giờ lại mở ra, một gã sai vặt hầu hạ Thẩm Lê Đông đã quen đang chờ ở cửa.

Thẩm Phù vừa sải bước, Thẩm Dao xách váy đuổi theo ngay.

Thẩm Phù nghe thấy tiếng nàng thở gấp thì quay đầu lại muốn cản nàng, dưới mái hiên ở phía trước truyền đến một tiếng ho trầm.

Thẩm Phù và Thẩm Dao không hẹn mà cùng nhìn lại, bên dưới nhà lưỡng vu rộng rãi có khoảng bảy tám người đang đứng, trên y phục của ai cũng có hình thêu khác nhau, Thẩm Dao không hề nhận ra, thấy mọi người về cơ bản đều giống nhau, cũng đoán được là quan phục trong triều, trong số đó có một người lại vô cùng khác biệt, chàng mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đen, rất có cảm giác hạc giữa bầy gà.

Còn chưa nhìn kỹ, Thẩm Lê Đông ở bên kia nhìn thấy nàng, trên trán đã mơ hồ nhảy mạnh, ông ta trầm giọng quát:

"Còn không mau đến nhận tội hành lễ."

Thẩm Phù đành vậy, kéo Thẩm Dao đang không rõ tình hình lên bậc thềm, ánh mắt nhìn người ở chính giữa, vẻ mặt hắn nghiêm túc, kéo Thẩm Dao không nói hai lời mà quỳ xuống.

Quỳ nhanh quá, đầu gối của Thẩm Dao đập vào một chỗ không bằng phẳng, đau đến mức khiến nàng xuýt xoa một tiếng, nàng âm thầm xê dịch tìm chỗ bằng phẳng, ánh mắt cứ nhìn đôi ủng da hươu màu xanh đen như vậy.

Mặt ủng mộc mạc, nhìn lên theo bóng dáng thẳng tắp thon dài là một bàn tay đặt ở trước bụng, ngón tay vô cùng trắng, xương ngón tay rõ ràng tựa như ngọc lạnh, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve một vật, ánh sáng mỏng manh như mũi dao thoáng hiện lên, khiến người ta không rét mà run.

Chính là viên bi của nàng.

Hơi thở của Thẩm Dao ngưng đọng lại.

—

Tác giả có lời muốn nói:

Dao găm gặp dữ hóa lành: Thấy ta linh nghiệm không, vừa bắn một cái là trúng phu quân tương lai của ngươi luôn.

Thẩm Dao: Cảm ơn.

Chương 3

Viên bi đó phóng về phía Tạ Khâm đi đầu không nghiêng không lệch, Thẩm Lê Đông bị hù dọa đến mức mồ hôi lạnh chảy ướt sũng cả người, đợi đến khi muốn nghiêng người đi chặn, lại thấy Tạ Khâm đã vươn tay ra kẹp lấy viên bi đó.

Thẩm Lê Đông suýt nữa hồn phi phách tán.

Trong triều, đảng phái của Thái tử và tam Hoàng tử tranh đấu ngày càng gay gắt, Thủ phụ Tạ Khâm và Thái tử hình như không hợp nhau trong chính trị, mà hôm qua ông ta vừa được Thái tử tiếp đãi long trọng, sợ rằng đã bị xem là theo đảng Thái tử, nếu như để cho Tạ Khâm xảy ra chuyện ở Thẩm phủ thì sau này ông ta đừng hòng ngủ ngon nữa.

Thủ đoạn của vị Thủ phụ trẻ tuổi này… Chỉ nghĩ thôi cũng thấy rùng mình.

Trạng nguyên của năm Thiên Khải, đảm nhiệm Biên tu Hàn Lâm chưa đến nửa năm thì một vụ án lớn về mua đi bán lại vũ khí xảy ra ở Vệ Sở Tây Châu, ba vị Ngự sử được phái đi tra án đều đầu một nơi thân một nẻo, trong triều nghe tin đã sợ mất mật, vị thiếu niên chưa đến mười tám tuổi này lại chủ động xin đi, mang theo một thanh Thượng phương bảo kiếm, chỉ đi một mình, đường đường là một văn thần lại chém giết một lượt Vệ Sở Tây Châu, làm những yêu ma quỷ quái kia kinh hãi, tra ra được manh mối của vụ án.

Hai năm sau đó, nước ở Giang Nam nhiễm bệnh, bạc thuế bị trộm, lại là chàng phong trần mệt mỏi đi đến Đàm Châu, đao giơ lên rồi rơi xuống, bắt được một đám sâu mọt quan lại cấu kết với thổ phỉ.

Vẫn còn nhớ đến vào lập xuân của năm đó, bầu trời thật đẹp, trước đài tế

của điện Phụng Thiên phủ một lớp tuyết trắng hơi mỏng, Tạ Khâm đẩy cửa đi vào, ném toàn bộ đầu của bốn tên quan lớn liên quan đến vụ án vào trong điện, cả người đầy máu, dáng vẻ hào sảng không bị trói buộc, nổi danh thiên hạ đến tận bây giờ.

Chàng đi đến đâu là trừ khử quan tham ô, bắt tội phạm, nhiều lần xử lý án lớn, mũi quân đánh đâu thắng đó.

Dựa vào chiến tích không ai có thể đụng vào này, Hoàng đế một lần nữa cất nhắc chàng, năm ấy gần hai mươi lăm tuổi, chàng đã thăng lên làm Thủ phụ Nội các.

Một vị quan hung hãn bụng dạ nham hiểm như vậy, dù là Thẩm Lê Đông đã lăn lộn nhiều năm trong triều thì khi đối mặt với người trẻ tuổi này cũng cẩn thận từng li từng tí, mà hôm nay, con cháu của ông ta lại tùy tiện bắn bi về phía chàng.

Thẩm Lê Đông hận không thể làm thịt Thẩm Phù và Thẩm Dao ngay tại chỗ.

Mắt thấy Thẩm Dao nhìn lên muốn quan sát Tạ Khâm, ông ta tức giận quát khẽ một tiếng: "Quỳ đàng hoàng."

Thẩm Dao vội vàng rũ thấp mặt mũi, không dám nhìn lung tung nữa.

Thẩm Lê Đông đè nén lửa giận, lau mồ hôi trên trán, nghiêng người chắp tay cúi đầu với Tạ Khâm và Trịnh Các lão:

"Đều do hạ quan quản lý không chu đáo, làm kinh động đến hai vị Các lão."

Vụng trộm liếc nhìn Tạ Khâm một cái, ánh nắng chiều nóng rực, tuyết đọng giao hòa hóa thành nước mùa xuân róc rách, tụ lại ở góc tường, dáng người mạnh mẽ rắn rỏi của Tạ Khâm tựa như núi cao sừng sững, sự lạnh lùng nghiêm nghị đó lại đè ép ánh chiều tà trong sân trở nên lu mờ ảm đạm.

Trịnh Các lão thấy Tạ Khâm không nói gì, lại nhìn Thẩm Lê Đông đã chảy mồ hôi ròng ròng, cười hòa giải: "Nhà ai mà không có mấy đứa nghịch ngợm chứ, có lẽ là vô ý thôi."

Thẩm Lê Đông khô khan nói: "Đúng đúng… lát nữa hạ quan sẽ dạy dỗ nghiêm khắc, mắng bọn nó một trận thật dữ."

Dù sao cũng là Hình bộ Thị lang, điều tra nghiên cứu đã là bản năng:

"Viên bi này do ai bắn ra?"

"Là con."

"Là con."

Thẩm Phù và Thẩm Dao đồng thanh, Thẩm Phù liếc nhìn em gái một cái, cắn răng ngước mắt, chắp tay với Tạ Khâm:

"Xin Các lão thứ lỗi, vừa rồi do tiểu điệt [1] sẩy tay, va chạm đến ngài, nếu xử lý thì ngài hãy xử lý tiểu điệt ạ."

[1]小侄: Tiếng tôn xưng cháu trai mình với người khác.

Thẩm Dao có vô tri hơn nữa thì cũng biết được Nội các là vị trí quyền cao chức trọng trên triều đình, anh trai tương lai còn phải thi cử, sao có thể tùy tiện đắc tội quý nhân, nàng dập đầu xuống đất, giọng điệu thanh thúy:

"Đại nhân, là lỗi của dân nữ, không cẩn thận mà bắn nhầm hướng, không liên quan gì đến ca ca, nếu ngài muốn trách thì trách ta đi."

Thẩm Lê Đông biết Thẩm Dao là kẻ đầu sỏ thì sắc mặt càng thêm khó coi.

Trong viện chợt trở nên yên tĩnh, không ai dám lên tiếng, đều đang đợi phản ứng của Tạ Khâm.

Cảnh tượng tĩnh mịch mà kỳ quái.

Thủ phụ trẻ tuổi không nói một lời, càng ngày càng khiến người ta cảm thấy áp bách không tiếng động.

Hồi lâu, giọng nói lạnh lùng của chàng tựa như truyền đến từ hang sâu tăm tối:

"Khả năng nhắm chuẩn của ngươi thế nào?"

Đây là đang hỏi ai vậy?

Thẩm Phù thăm dò nhìn Tạ Khâm một cái, xác định không phải hỏi mình thì kéo góc áo của Thẩm Dao ở bên cạnh.

Thẩm Dao ngẩn người, nghĩ đến việc nghé con mới sinh không sợ hổ, trong lòng nàng không hề sợ, đáp một cách chi tiết: "Dân nữ lớn lên ở thôn trang từ nhỏ, đã từng cưỡi ngựa đi săn, khả năng nhắm chuân vô cùng tốt, vừa rồi chỉ là không cẩn thận nhấn nhầm cơ quan mà thôi."

Lòng bàn tay Thẩm Lê Đông đổ mồ hôi, ông ta không đoán được Tạ Khâm có ý gì, tức giận đến mức liếc mắt nhìn Thẩm Dao: "Thật là to gan, trước mặt Thủ phụ mà nói khoác không biết ngượng!"

Thẩm Dao không để ý đến ông ta.

Nét mặt của Tạ Khâm cũng không có bất cứ sự biến hóa nào, không ai thăm dò ra được trong đôi mắt không có chút rung động nào kia đang sôi trào điều gì.

Thẩm Dao đợi một lúc không thấy động tĩnh thì thoáng ngước mắt, lại thấy ngón tay thon dài của người nọ đưa về phía trước, viên bi theo ngón tay trượt xuống lòng bàn tay chàng, bàn tay đưa tới.

Đây là muốn trả viên bi lại cho nàng sao?

Thẩm Dao nhất thời mờ mịt một lúc, nhấc làn váy từ từ đứng dậy, nàng

chậm rãi đi về phía trước hai bước, duỗi ra bàn tay nhỏ nhắn nhanh chóng cầm viên bi giấu dưới tay áo, lại ung dung uốn gối:

"Đa tạ đại nhân."

Dứt lời, nàng đối diện với đôi mắt chàng.

Hai mắt chàng sâu thẳm yên tĩnh, ánh tà dương chiếu tới từ những cành cây đan xen nhau, quang ảnh loang lổ rơi trên áo khoác đen của chàng, tựa như nước tĩnh chảy sâu.

Có lẽ là bị khí phách của chàng làm kinh sợ, Thẩm Dao hoàn toàn không dám nhìn nhiều, vội vàng rũ mắt xuống, sau đó kéo Thẩm Phù đang quỳ đứng dậy, nhanh chóng hành lễ rồi quay về.

Tạ Khâm nhìn bóng lưng Thẩm Dao một lúc rồi chợt nhìn đi chỗ khác.

Thẩm Lê Đông và những người khác gần như không thể tin được, Tạ Khâm lại bỏ qua cho con gái ông ta một cách dễ dàng.

Ngược lại là Trịnh Các lão nhìn bóng dáng Thẩm Dao đi xa, hỏi: "Vị này chính là con gái nuôi mà Thẩm đại nhân nói tới à?"

Vừa rồi khi nàng ngước mắt, khuôn mặt có vẻ xinh đẹp để lại ấn tượng sâu sắc.

Thẩm Lê Đông ngượng ngùng cười một tiếng: "Phải."

Thái tử đối xử ân cần với Thẩm gia đã không phải là bí mật nữa, Trịnh Các lão vừa mới thương nghị chính sự xong, thuận miệng hỏi một chút, Thẩm Lê Đông bèn nhân cơ hội tỏ rõ thân phận của Thẩm Dao, chỉ nói là con gái nuôi được nhận nuôi vào nhiều năm trước, trước kia ở thôn trang, gần đây đến tuổi nên vào Kinh thành bàn hôn sự, nào biết nàng tốt số được Thái tử nhìn trúng.

Lý do thoái thác này vô cùng hoàn mỹ, đương nhiên Trịnh Các lão sẽ không

nghi ngờ.

Trịnh Các lão tươi cười gật đầu: "Thẩm đại nhân thật là có phúc lớn."

Vốn dĩ trọng tâm câu chuyện cứ bị bỏ qua như vậy, lại thấy Tạ Khâm luôn lặng thinh đột nhiên bình tĩnh mở miệng:

"Nuôi dưỡng ở thôn trang tại Nhạc Châu?"

Trong lòng Thẩm Lê Đông run lên, ngay cả lưng cũng hơi ớn lạnh, ông ta ấp úng nói: "Không sai…"

Chẳng lẽ là Tạ Khâm để mắt tới ông ta, ngay cả chuyện này cũng tra rõ ràng?

Trong lúc hoảng sợ, ông ta thấy Tạ Khâm để lại lời này rồi xoay người rời đi, các vị quan còn lại đều đi theo sau, Trịnh Các lão cũng khách sáo cáo từ ông ta, Thẩm Lê Đông ân cần đưa tiễn, cảm thấy lồng ngực như nổi trống, nói về lý thì hôm nay là hai đứa nhỏ càn quấy, nếu như Tạ Khâm không tính toán chi li thì cũng không phải chuyện gì lớn.

Chỉ là con người Tạ Khâm có lòng dạ cực sâu, không ai thăm dò được tâm tư của chàng.

Sự khó chịu trong lòng đương nhiên được quy kết lên người Thẩm Dao.

Hôm trước chọc cho Thái tử thèm nhỏ dãi, hôm nay lại đắc tội Tạ Khâm.

Chẳng lẽ đứa con gái này đến để đòi nợ.

Thẩm Lê Đông hung hăng quay về hậu trạch, trách cứ thê tử:

"Bà có không thích nó đi nữa thì cũng không thể mặc kệ không quản được, kể từ mai trước khi xuất giá, nhất định phải dạy bảo nó về quy tắc, đừng có để nó phạm sai lầm."

Đoàn thị hỏi han mới biết được hôm nay Thẩm Dao suýt nữa khiến Tạ Khâm bị thương, bà ta cũng tức giận đến mức thay đổi sắc mặt.

"Lão gia yên tâm, ngày mai thiếp thân sẽ sắp xếp hai ma ma quản lý chặt chẽ."

Thẩm Lê Đông ừ một tiếng, ngồi xuống cái ghế bành trước bức bình phong hoa điểu ở mặt đông, tay tùy ý cầm lên một chiếc chén sứ thanh hoa ngắm nghía: "Hôm nay ta đã gặp Hàn công công bên cạnh Thái tử, Hàn công công hỏi tới tứ nha đầu, xem ra điện hạ muốn nhanh chóng để nó vào cung, bà sắp xếp đi, sắp tới chúng ta tổ chức bữa tiệc nhận người thân trong phủ, mời quý tộc trong Kinh thành đến xem lễ, nhận tứ nha đầu làm con gái nuôi trước mặt mọi người, ban tên Thẩm Dao, viết vào gia phả, cũng xem như cho nó thể diện rồi."

Dựa theo quy tắc của Thẩm gia, con cái đến tuổi là đã phải được ghi tên vào gia phả, Thẩm Dao là đứa con mà phu thê Thẩm Lê Đông ghét, đương nhiên không có ai nhớ đến chuyện này.

Đoàn thị im lặng trong chốc lát rồi đồng ý, nhớ ra chuyện hôm nay suýt nữa đắc tội Tạ Khâm, bà ta không khỏi lo lắng: "Bên phía Tạ Thủ phụ ấy, ông định làm thế nào?"

Thẩm Lê Đông nhắm mắt khẽ hừ một tiếng: "Ngày mai dùng nhận lỗi làm lý do, dâng lên đứa con có được lúc về già của lão tiên sinh Tiền Đông Hiền, thứ này khó có được, Tạ Khâm thông suốt, sẽ biết được tâm ý của ta."

Thẩm Lê Đông đã lăn lộn trên quan trường nhiều năm, cũng xem như là con cáo già, sở dĩ ông ta nói Thẩm Dao là con gái nuôi là vì cũng muốn để lại một con đường lui cho mình, nếu như Thái tử thuận lợi đăng cơ, ông ta sẽ có công phụ tá, nếu như Thái tử sụp đổ, ông ta cũng có thể dứt khoát hy sinh Thẩm Dao, cứu lấy chính mình.

Nói trắng ra là, trước khi tình hình sáng tỏ thì Thẩm Lê Đông sẽ không cúi đầu dễ dàng.

*

Sau khi Thẩm Dao về đến thư phòng của Thẩm Phù thì được anh trai tận tâm chỉ bảo một phen.

"Muội muội tốt, vừa rồi muội hơi to gan rồi đó, ở trước mặt Tạ Khâm mà dám nói độ chính xác của mình tốt, muội có biết Tạ Khâm vào quan trường nhiều năm, gặp sát thủ đếm không hết, trong đó có một năm hắn bàn chuyện với đồng liêu ở quán trà, một cô gái đánh đàn muốn đâm chết hắn, bị hắn bóp gãy xương cổ, đang sống sờ sờ mà bị hành hạ chết trước mặt mọi người đó.

Sau đó có một lần ở bữa tiệc trong cung cũng có người làm loạn, cũng bị Tạ Khâm chém giết tại chỗ, muội đừng thấy hắn đẹp, hai bàn tay đó dính đầy máu tươi đấy.

Bất cứ người phụ nữ nào đến gần Tạ Khâm đều không có kết cục tốt."

Thẩm Dao nhớ lại đôi mắt kia của Tạ Khâm, sợ tới mức rùng mình:

"Ta sẽ không như vậy nữa."

Thẩm Phù thấy Thẩm Dao rụt cổ lại, quá đáng yêu, không nhịn được thương tiếc mà vuốt ve đuôi tóc của nàng:

"Không sao, hôm nay là chuyện ngoài ý muốn, sau này các muội cũng không có cơ hội gặp nữa đâu.

Không còn sớm nữa, ta đưa muội về."

Trên đường đi Thẩm Dao hãy còn nghĩ mà sợ, uổng công nàng cảm thấy xương tay của Tạ Khâm đẹp, hóa ra là một đôi tay Diêm Vương, ban đêm trằn trọc ngủ không yên, vừa nhắm mắt lại là trong đầu hiện lên đôi mắt sâu thẳm kia của Tạ Khâm, luôn cảm thấy tựa như đã gặp ở đâu đó, nhưng lại không có chút ấn tượng nào.

Hôm sau trời sáng, Thẩm Dao bị Đoàn thị gọi đến Huệ Hòa Đường.

Đoàn thị nhớ rõ lời dặn dò của đạo sĩ, không muốn đối mặt với Thẩm Dao, ở bên trong là một bức bình phong hàng thêu nước Thục ngăn cách tầm mắt, hai ba ma ma nín thở tập trung hầu ở bên cạnh, Thẩm Dao không cảm xúc ngồi trên ghế đẩu nghe bà ta nói, nàng cúi đầu vuốt ve cán dao trong ống tay áo, hoàn toàn không chăm chú lắng nghe.

Đoàn thị nói liên miên lải nhải một hồi trước, chợt nói đến chuyện tiệc nhận người thân.

Thẩm Dao sững sờ nhìn, suy nghĩ lập tức bị thu hút:

"Tiệc nhận người thân?"

Đoàn thị tưởng rằng nàng không vui, giọng điệu trầm xuống:

"Không sai, ngươi luôn được nuôi dưỡng ở thôn trang, đến nay chưa từng được ghi vào gia phả, các cô nương sao có thể làm bèo trôi không rễ? Ngươi ngoan ngoãn phối hợp, Thẩm gia đương nhiên sẽ hậu thuẫn cho ngươi, Thái tử là thiên tử tương lai, đối với ngươi mà nói chưa chắc không phải là một kết cục tốt, đợi đến tương lai…" Đoàn thị dừng lại một chút: "Tự có phúc của ngươi."

Thẩm Dao nghe ra được ý của Đoàn thị, nếu như nàng đồng ý thì có thể vào gia phả Thẩm gia, nếu không thì sẽ là một cô hồn dã quỷ.

Thẩm Dao cười lạnh một tiếng, nếu như có thể bớt đi được chữ Thẩm này, nàng cầu còn không được, chỉ là cân nhắc tỉ mỉ, tiệc nhận người thân này chẳng phải là cơ hội của nàng sao?

Nếu như tìm được thời cơ, vô tình bị hủy dung trước mặt mọi người, khiến cho Thái tử bỏ qua nàng, như vậy thì cũng có thể giúp bản thân thoát khỏi vụ này một cách sạch sẽ.

Chủ ý đã được quyết định, giọng điệu của Thẩm Dao nhàn nhạt: "Ta hiểu

được ý của phu nhân."

Từ lúc về phủ đến nay Thẩm Dao chưa từng gọi Đoàn thị một tiếng mẫu thân, trong lòng Đoàn thị biết rõ, cũng không thèm để ý.

Bà ta vẫn còn ba người con gái, ngoài ra còn có một người con trai cưng.

Đủ rồi.

Về phần vinh hoa phú quý sau này mà Thẩm Lê Đông nói đến, ngay cả cười lạnh Đoàn thị cũng không muốn đáp lại, chỉ cần Thẩm Dao không vấy bẩn thanh danh của Thẩm gia là bà ta đã niệm A Di Đà Phật rồi.

"Ngươi còn gì muốn hỏi?" Giọng điệu của Đoàn thị lộ vẻ không kiên nhẫn.

Thẩm Dao nghe ra được bà ta đang hạ lệnh đuổi khách, nàng đứng dậy vỗ vỗ bụi trên váy áo, ánh mắt lạnh nhạt lướt qua bóng người mơ hồ sau tấm bình phong:

"Ta chỉ có một yêu cầu, vào ngày tiệc nhận người thân, xin phu nhân hãy chuẩn bị một tấm bình phong."

Đoàn thị đầu tiên là sửng sốt, chợt hiểu ra ý của Thẩm Dao, tức giận đến mức máu xông lên cổ họng.

Bà ta muốn khiển trách nàng nhưng ánh sáng ở cửa tối lại, bóng người xinh xắn đó đã khoan thai đi xa.

"Quả nhiên nó vẫn không chịu cải tạo… Thôi thôi, mau chóng gả đi, bên tai ta cũng yên tĩnh…" Đoàn thị đè phần trán đang trướng đau, nằm trên sập hồi lâu mới thong thả lại sức.

*

Đêm khuya ở Tạ phủ.

Trừng Phong Đường trong Đông Nam Uyển thắp một ngọn đèn lồng.

Ánh nến như hạt đậu, vạch mở một góc bóng đêm trong thư phòng.

Một bóng hình lặng lẽ dựa vào sau án thư, Tạ Khâm nhắm mắt lại, dáng người cao lớn nửa ẩn trong bóng tối, nửa lộ ra ngoài ánh sáng.

Cửa sổ mở rộng, gió lạnh rót vào, áo dài xanh nhạt chuyển động theo làn gió, nếu như không mở mắt, dựa vào dung nhan tuyệt sắc này thì chàng cũng là một người đàn ông tuấn tú.

"Khả năng nhắm chuẩn của ngươi thế nào?"

"Khả năng nhắm chuẩn của dân nữ vô cùng tốt…"

Đương nhiên là tốt rồi, ở vị trí cách xa như vậy, bắn hai viên đá lần lượt khiến sơn tặc bị mù mắt, cứu được chàng ra khỏi miệng cọp, độ chính xác sao có thể không tốt chứ.

Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi có được chẳng mất công.

Người lạnh lùng như Tạ Khâm cũng không khỏi sinh ra chút cảm khái vì số mệnh.

"Tra thế nào rồi?"

Giọng nói âm u của chàng quanh quẩn trong màn đêm.

Một người hầu áo đen đi ra từ chỗ tối, khom người bẩm báo:

"Thẩm cô nương vào năm bảy tuổi đã bị phu thê Thẩm Đoàn đưa đến thôn trang ở Nhạc Châu, ở đó mười năm, mãi đến mấy ngày trước mới về Kinh."

"Thẩm gia vì để gả Thẩm cô nương đi mà mượn bữa tiệc của phủ Tuyên Bình Hầu, để nàng ấy và nhị công tử nhà Thôi quan phủ Kinh Triệu gặp gỡ, không cẩn thận bị Thái tử coi trọng, Thái tử muốn nạp nàng ấy làm thiếp."

“Hôm nay thuộc hạ theo dõi Thẩm cô nương, phát hiện ra dưới tay áo của Thẩm cô nương cất giấu một con dao găm, với lại…”

Tạ Khâm thấy thị vệ chần chờ thì chợt mở mắt ra, ánh sáng bén nhọn trong mắt nhấp nháy, ra hiệu cho hắn nói tiếp.

Thị vệ học theo tư thế của Thẩm Dao, làm một động tác rạch từ trái sang phải: “Hình như đang thử cắt cổ?”

Yết hầu Tạ Khâm nhấp nhô, đôi mắt ngưng tụ thành một đầm nước sâu không thấy đáy.

—

Tác giả có lời muốn nói:

Thị vệ: Mình quá lanh trí rồi 2333

Chương 4

Bữa tiệc nhận người thân được quyết định tổ chức vào mùng sáu tháng Hai. Trong năm ngày còn lại, Thẩm Dao ngoại trừ nghe ma ma dạy bảo quy tắc thì chính là ở trong viện tập dùng dao, sân nhà vắng lặng, cây đổ xào xạc, gió xuân lướt nhẹ qua phiến lá sắp rụng trên cành khô, kêu gọi chồi non mới nhú, thoắt cái trên nhánh cây trơ trọi đã là một vạt xanh nhạt.

Mặc dù Đoàn thị bực bội với nàng, nhưng ma ma được phái tới lại là một người có bản lĩnh, Thẩm Dao không hề phủ nhận toàn bộ, những gì có lợi thì nàng ghi nhớ trong lòng, còn mấy phong tục cổ hủ lỗi thời thì đều xem như gió thoảng bên tai.

Ma ma nói cho nàng biết, lễ nhận người thân kết thúc thì sẽ đưa nàng đến Đông Cung, ngay cả của hồi môn cũng đã được thu xếp qua loa thành một rương đưa đến Toái Ngọc Hiên. Bích Vân lục lọi một lần thì có một hộp đồ trang sức, mười mấy xấp tơ lụa, không được mấy thứ đáng giá.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đến một ngày trước lễ nhận người thân thì lại nổi lên sấm sét trên mặt đất, xảy ra một chuyện bất ngờ.

Tam Hoàng tử phái Trưởng sử đến nhà, nguyện dùng lễ của Trắc phi đón Thẩm Dao qua cửa.

Lời này không khác gì bỏ Thẩm Lê Đông lên lửa nướng.

Một bên là Lương đệ của Thái tử, một bên là Trắc phi của tam Hoàng tử.

Trắc phi có thể vào gia phả hoàng tộc, mà có gia phả thì thanh danh đương nhiên tốt hơn Lương đệ của Thái tử, chỉ là Thái tử dù sao cũng là Thái tử, nếu như tương lai đăng cơ thì cấp bậc của Thẩm Dao cũng sẽ không quá

thấp.

Trước kia là Thái tử muốn nạp thiếp, bây giờ tam Hoàng tử chen một chân vào, chọn bên này có nghĩa là phải đắc tội với bên kia, đây là ép Thẩm Lê Đông chọn phe, đối với Thẩm gia mà nói là sự mạo hiểm cực lớn.

Thẩm Lê Đông mặt ủ mày chau.

Vẫn là nhị huynh Thẩm Phù đến thăm Thẩm Dao thì nàng mới biết được tin tức này.

"Có phải là tam Hoàng tử và Thái tử không hợp nhau không?"

Thẩm Phù cười khổ: "Đâu chỉ có không hợp, Thái tử điện hạ chính là con trai trưởng của bệ hạ, mẫu thân là Thích Quý phi, tam Hoàng tử điện hạ là con trai của Lý Quý phi, hai phe phái gần như là đâm chọc lẫn nhau, ngươi chết ta sống, ta nghi ngờ tam điện hạ không muốn nhìn thấy Thẩm gia nghiêng về phía Thái tử, vì vậy nên mới thò một chân vào."

Thẩm Dao đã hiểu, bây giờ Thẩm Lê Đông nhất định là đang tiến thoái lưỡng nan, không dám đắc tội với ai, vậy thì, một khi ngày mai nàng bị hủy dung cũng giống như cho Thẩm Lê Đông một bậc thang, nàng sẽ không cần lo lắng bị Thẩm gia làm khó dễ sau khi hủy dung, đến lúc đó vì tránh né tình thế, cách tốt nhất chính là đưa "kẻ gây tai họa" là nàng đây quay về thôn trang ở Nhạc Châu, sự việc không thành thì lại tạo ra một sự cố, để nàng mai danh ẩn tích, hoàn toàn rời khỏi Thẩm gia.

Quả thật là có hy vọng trong hoàn cảnh khó khăn.

*

Trong Đông Cung, Thái tử nhận được bẩm báo của thái giám thì gạt văn thư bút mực rơi đầy đất.

"Lão tam này, vô liêm sỉ quá, ngay cả phụ nữ mà cũng muốn cướp với Cô[1]!"

[1] Cô: cách tự xưng của vương hầu thời phong kiến, giống như trẫm, bản cung, ai gia…

Vị quan đứng bên cạnh nơm nớp lo sợ nói: "Điện hạ, đâu phải là tam Hoàng tử muốn cướp phụ nữ với ngài, chắc chắn là hắn không muốn Thẩm gia thuộc về phe cánh của ngài."

Sao Thái tử Chu Dục lại không biết chứ, hắn chống hai tay lên bàn, lông mày cao cao nhíu chặt, khuôn mặt lộ vẻ nham hiểm: "Không, Cô quyết không thể để hắn được như ý, các ngươi nhanh chóng tìm cách cho Cô, Cô nhất định phải có được Thẩm gia!"

Nhớ đến dáng vẻ của Thẩm Dao, phần bụng của Thái tử kéo căng, mấy ngày liên tiếp đều không muốn đến hậu viện.

Hôm đó, hành lang hẹp dài uốn lượn trải trên mặt nước, xung quanh là màn che lay động, nàng như một con bướm trắng nhẹ nhàng bất ngờ xông vào tầm mắt hắn, hắn từng gặp các cô gái xinh đẹp, nhưng chưa bao giờ có ai như nàng, lông mày như núi, mắt như hồ nước, đẹp đến độ như có linh khí, đẹp đến nỗi không nhiễm vinh hoa thế tục.

Thái tử siết chặt tay, nhắm mắt lại thật chặt, suy nghĩ trong lòng càng lớn.

Đám quan lại lui ra ngoài bàn bạc biện pháp, Thái tử cũng đi qua đi lại trong điện, hận không thể chém tam Hoàng tử thành ngàn mảnh.

Tam Hoàng tử hoàn toàn không thèm để ý đến việc mình bị Thái tử mắng, hắn bình tĩnh tiếp đãi một vị khách quý ở biệt viện ngoại ô phía Đông.

Ráng chiều đầy trời, mùa xuân se lạnh, nụ hoa màu đậm xếp hàng ngay ngắn trên cành mai khô gầy, mùi thơm nhàn nhạt tỏa khắp nơi.

Tam Hoàng tử tự mình châm một chén rượu, chậm rãi đẩy đến đối diện, cười như gió xuân:

“Việc này đối với bản vương mà nói dễ như trở bàn tay, huống hồ, bản vương quả thật không muốn Thẩm gia qua lại với Thái tử.”

Người đàn ông áo xanh ở đối diện ngồi đoan chính, cành mai sau lưng đan xen vào nhau, đài xanh hoa đỏ xinh đẹp, nhưng không hề làm mờ đi vẻ phong sương trên khuôn mặt chàng, Tạ Khâm vẫn mang biểu cảm lạnh lùng xa cách đó, tay cầm thi thư chắp tay với hắn:

“Đại ân của điện hạ, thần khắc sâu vào lòng.”

Nếu như muốn giúp Thẩm Dao thì bước đầu tiên chính là gắp lửa bỏ tay người.

Không thể tránh khỏi việc phải đắc tội Thái tử, đương nhiên trước tiên là kéo tam Hoàng tử vào ván cờ làm lá chắn.

Tam Hoàng tử bị tính kế rất rõ ràng nhưng chưa từng oán giận, hắn mỉm cười đưa tay:

“Thanh Chấp, đừng nói lời khách sáo, nào, đêm nay chúng ta không say không về.”

Sắc mặt Tạ Khâm không thay đổi, chàng không để lại dấu vết mà rũ cổ tay xuống: “Điện hạ, thần không thích uống rượu.”

Tam Hoàng tử dừng lại, lúc này mới nhớ đến trong triều đồn rằng Tạ Khâm uống kém, không khỏi bật cười: “Cũng được.”

Sở dĩ Tạ Khâm không muốn uống rượu là vì quan hệ của hai người vẫn chưa tới mức thành thật với nhau, tam Hoàng tử cũng hiểu được bản thân mình không thể nào giải quyết trong một lần được, vì để biểu lộ phong thái, hắn hào phóng tiễn chàng rời đi.

Lại nói đến Thẩm gia bên này, Thẩm Lê Đông vì chuyện này mà nôn nóng bạc tóc, phía Thái tử một lần nữa đưa lễ tới tạo áp lực, tam Hoàng tử cũng không chịu yếu thế, tuyên bố đã nói rõ với bệ hạ, hai bên không phân thắng

bại khiến Thẩm Lê Đông khó xử.

Khó xử thì khó xử, thiệp mời đã được phát đi rồi, lễ nhận người thân ngày mai dù thế nào cũng phải làm.

*

Sáng mùng sáu, thời tiết đột nhiên ấm lại, Đoàn thị sai tỳ nữ tới trang điểm cho Thẩm Dao, nàng mặc áo ngắn cổ chéo màu hồng đào, bên dưới là chiếc váy mười hai nếp gấp thêu vầng trăng, đầu cài trang sức đá quý vàng ròng, Thẩm Dao vẫn là lần đầu tiên mặc được trang phục lộng lẫy như vậy, làm nổi bật lên khuôn mặt như mẫu đơn quốc sắc kia.

Thu dọn hoàn tất, Thẩm Dao đi vào gian giữa của Huệ Hòa Đường.

Bây giờ vẫn là giờ Thìn, khách khứa chưa tới phủ, trong gian giữa lại rực rỡ gấm hoa, oanh yến thành đàn.

Thẩm Dao vừa tiến vào, tiếng nói chuyện trong phòng lặng đi, mấy ánh mắt cùng nhau nhìn qua.

Ngoại trừ Thẩm Hi và Thẩm Di, ba người chị gái của Thẩm Dao cũng về, em trai nhỏ tuổi Thẩm Triển năm sau đến thư viện Tung Sơn học, Thẩm Dao đến nay chưa từng nhìn thấy hắn, hôm mới về, các chị không hồi phủ, chỉ chạm mặt trong bữa tiệc ngắm hoa.

Ba người nhìn Thẩm Dao, nét mặt kiềm chế mà lạnh nhạt, tuy Thẩm Dao và các nàng là chị em ruột thịt nhưng thật ra không có tình cảm, trước năm bảy tuổi, Thẩm Ninh, Thẩm Liễu và Thẩm Sam vì lấy lòng Đoàn thị mà không dám lui tới với Thẩm Dao, Thẩm Dao lại bị giam giữ ở viện phụ, hoàn toàn không có cơ hội gặp mặt, chỉ là thỉnh thoảng chị ba Thẩm Sam thấy nàng cực khổ, có chút cảm giác đồng bệnh tương liên, lặng lẽ đưa ít đồ ăn đồ uống cho nàng.

Cùng là máu mủ ruột rà của Thẩm gia, cảnh ngộ lại khác nhau một trời một vực, bây giờ gặp nhau cũng không thấy thổn thức lắm.

Đoàn thị ngồi ở đầu, mặc một bộ bối tử dài vải gấm dệt lụa hoa màu thẫm, búi tóc chải chuốt tỉ mỉ không cẩu thả, cho dù đã có tuổi nhưng khuôn mặt vẫn xinh đẹp, cũng không biết có phải vì bị Thẩm Dao chọc giận hay không, hôm nay trong gian giữa không hề có bình phong, có điều Thẩm Dao cũng không nhìn bà ta, chỉ đứng từ xa im lặng uốn gối với bà ta rồi ngồi ở cuối cùng.

Chẳng biết tại sao, Đoàn thị vừa nhìn thấy Thẩm Dao là da đầu tựa như bị vòng kim cô siết lại, đau âm ỉ, bà ta chịu đựng, vịn bàn đứng dậy, vẫy tay với con gái trưởng Thẩm Ninh:

"Không còn sớm nữa, con đi đến phòng tiệc tiếp khách."

Thẩm Ninh thong dong đứng dậy đưa tay đỡ Đoàn thị, nàng ta mặc bối tử dài cân vạt nhũ đỏ bạc, đầu đội mũ điểm hoa xanh, môi son móng tay đỏ, lông mày tựa núi xa, nàng ta cười không lộ răng, bước đi im ắng, từng cử chỉ hành động có trình tự quy tắc, Thẩm Dao nhìn nàng ta giống như nhìn một bộ nữ tắc đang đi lại.

Các cô gái còn lại cùng đứng dậy đưa tiễn.

Lúc Thẩm Ninh đỡ Đoàn thị đi ra ngoài thì hơi gật đầu ra hiệu với Thẩm Dao, xem như là chào hỏi.

Đợi Đoàn thị vừa đi, bầu không khí trong phòng thoải mái hơn không ít.

Chị ba Thẩm Sam thấy giữa Thẩm Dao và mình vẫn còn trống một chiếc ghế thì lặng lẽ dời chiếc ghế đi, nhẹ giọng nói với Thẩm Dao:

"Tứ Tứ, ngồi qua đây một chút."

Giọng nói nàng ấy vô cùng nhẹ nhàng, trong mấy người chị em Thẩm gia, Thẩm Sam là người ôn hòa dịu dàng nhất, Thẩm Dao nhìn nàng ấy một cái rồi tới gần thêm một chút, có vẻ không quá bất ngờ.

Thẩm Sam cười với nàng.

Thẩm Dao nhàn nhạt gật đầu.

Thẩm Sam là con gái thứ ba của Đoàn thị, sau khi sinh ra cũng không được Đoàn thị yêu thích, nàng ấy hơn người ở chỗ tính tình ngoan ngoãn, Đoàn thị chỉ Đông thì không dám đi phía Tây, kể từ khi Thẩm Sam ghi nhớ được thì nàng đã chịu mệt nhọc hầu hạ Đoàn thị, phần lớn đồ thêu mà Đoàn thị sử dụng đều do Thẩm Sam làm, dần dà, Đoàn thị cũng có thêm chút trìu mến với đứa con gái này.

So với Thẩm Sam cần cù thì chị hai Thẩm Liễu lười biếng hơn nhiều, tâm tư của Đoàn thị đều được đặt vào Thẩm Ninh, bỏ bê việc dạy dỗ Thẩm Liễu, Thẩm Liễu cũng không thích học cách quản lý gia đình, dung mạo nàng ta giống đại lão gia, Thẩm Lê Đông vô cùng yêu thương nàng ta, cố ý chọn nhị công tử phủ Lương Đô Hầu cho nàng ta vừa không cần giải quyết chuyện nhà cửa, cũng không cần phải làm việc vặt, Thẩm Liễu sống rất nhàn nhã.

Trước khi đến, nàng ta đã nghe nhà chồng nói không ít lời ong tiếng ve, nhìn thấy Thẩm Dao thì không vui, Đoàn thị vừa đi, nàng ta nói chuyện không cố kỵ nữa:

"Tứ Tứ thật là có phúc lớn, trêu chọc hai vị con cháu quý tộc tranh giành tình cảm vì muội, cũng không biết là có phải rất vui vẻ không?"

Thẩm Sam nghe xong lời này thì đau đầu khuyên nhủ: "Nhị tỷ, muội ấy là muội muội ruột thịt của chúng ta, trên người chảy chung một dòng máu, sao có thể nói muội ấy như vậy được? Lại nói, những chuyện này cũng không phải do Tứ Tứ muốn."

Thẩm Liễu vươn tay, mặc cho thị nữ bôi sơn móng tay cho nàng ta, ngoài cười nhưng trong không cười:

"Tam muội hiểu lầm rồi, tỷ chỉ đang nghĩ, Tứ Tứ định chọn nhà nào thì tỷ cũng tiện chuẩn bị thêm của hồi môn."

Thẩm Dao cũng không nhìn nàng ta một cái, chỉ lạnh giọng nói: "Không cần, đừng làm bẩn tay ta."

Thẩm Liễu biến sắc, tức giận đến mức thẳng lưng lên: "Ngươi…"

Ngũ cô nương Thẩm Hi thấy nàng ta tức giận thì lập tức trút giận thay nàng ta: "Nhị tỷ chớ chấp nhặt với nàng ta, Lương đệ cũng được, Trắc phi cũng được, cũng chỉ có một cái kiệu đưa vào thôi, có thể chứa được bao nhiêu rương hòm chứ, nàng ta đâu phải không muốn của hồi môn, nàng ta muốn mà không được thôi."

"Đúng vậy," Lục cô nương Thẩm Di luôn miệng phụ họa: "Chắc là Tứ tỷ lựa chọn phồn hoa của Đông Cung, không để ý đến chút của hồi môn trong phủ chúng ta đâu."

Thẩm Sam thấy các nàng kẻ xướng người họa ức hiếp Thẩm Dao thì có chút đau lòng: "Được rồi, bên ngoài có khách tới rồi, chúng ta đừng ở đây cãi nhau nữa."

Thẩm Dao lại không định tha cho các nàng, thoải mái nhàn nhã tiếp lời: "Đúng vậy, ta còn có thể tiết kiệm được chút bạc của hồi môn cho phủ, chỉ sợ có vài người, đã chuẩn bị của hồi môn rồi nhưng lại chậm chạp không có ai cầu hôn."

Thẩm Hi và Thẩm Di nghe thấy lời này thì cùng biến sắc.

Ngũ cô nương Thẩm Hi chỉ nhỏ tháng hơn Thẩm Dao, vốn đã bàn bạc một mối hôn sự, mẹ của đối phương tính bát tự của Thẩm Hi, nói là tương khắc với bà ấy, mối hôn sự không thành, việc này đã gây ra đả kích không nhỏ cho Thẩm Hi.

Lục cô nương Thẩm Di chỉ là con thứ, bởi vì tam phu nhân không có con gái nên nuôi nàng ta dưới gối, tướng mạo của Thẩm Di không xuất chúng bằng các chị, gả cao không được gả thấp không xong, hôn sự cũng chưa được quyết định.

Lời này của Thẩm Dao trong lúc vô tình đã đâm vào tim các nàng, Thẩm Hi bĩu môi với Thẩm Di, Thẩm Di hơi không giữ được bình tĩnh, mắng:

"Dụ dỗ tới quyến rũ lui thì cũng chỉ làm thiếp thôi, đáng cho ngươi phách lối như vậy à."

Hai chữ "dụ dỗ" đã chạm vào điểm mấu chốt của Thẩm Dao, sắc mặt nàng lạnh đi, trên đường về Kinh nàng cũng từng nghĩ, cố gắng hết khả năng làm một người con gái ngoan ngoãn, được cha mẹ yêu thích, thì ra tất cả những điều này đều là nàng tự đa tình, nếu đã như thế, nàng cũng không cần ngụy trang nữa.

Thẩm Dao lặng lẽ nhấn cơ quan của dao găm, một viên bi bạc nhắm thẳng vào miệng của Thẩm Di, một tiếng "vèo" vang lên, cánh môi đỏ chót đó thoáng cái sưng phù.

Lục cô nương Thẩm Di đau đến mức che miệng khóc rống, tỳ nữ trong phòng đều lao lên.

Thông tin truyền đến chỗ Đoàn thị, Đoàn thị suýt nữa thì thở không ra hơi.

Bà ta để con gái trưởng ở lại tiếp khách, đè nén lửa giận quay về Huệ Hòa Đường, trong phòng hỗn loạn, Thẩm Liễu kiêu ngạo không thèm đếm xỉa đến, Thẩm Hi và Thẩm Di phụ họa mắng Thẩm Dao, Thẩm Sam khuyên trái dỗ phải nhưng chẳng thấm vào đâu.

Đoàn thị mang sắc mặt xanh xám đi vòng vào, Thẩm Sam vội vàng đứng dậy: "Mẫu thân, sự việc chỉ là hiểu lầm thôi…" Nàng ấy muốn biến lớn thành nhỏ, biến nhỏ thành không.

Đáng tiếc Thẩm Di không đồng ý, nàng ta khóc sướt mướt nhào vào lòng Đoàn thị, chỉ tay về phía Thẩm Dao:

"Đại bá mẫu, con và hai vị tỷ tỷ chỉ hỏi một câu về chuyện thêm của hồi môn thôi mà nàng ta đánh con, hu hu hu." Nàng ta ngước mặt lên chỉ vào bờ môi sưng bầm của mình, Đoàn thị miễn cưỡng liếc mắt nhìn, tức giận

đến mức hai mắt bốc khói, ánh mắt như chứa độc nhìn chằm chằm vào Thẩm Dao:

"Rốt cuộc ngươi còn muốn tạo bao nhiêu nghiệt nữa?"

Thẩm Dao đứng trong phòng, mặt không cảm xúc: "Chi bằng bà hỏi nó xem nó nói gì?"

Cơ thể Thẩm Di cứng lại, nàng ta chậm rãi đứng dậy khỏi người Đoàn thị, khó chịu không lên tiếng.

Đoàn thị nhìn dáng vẻ này của Thẩm Di thì cũng đoán được, chỉ là bây giờ bà ta không có tâm tư để xử án, chỉ mang nét mặt lạnh băng cảnh cáo Thẩm Dao:

"Hôm nay nhiều khách lạ, ngươi đừng có gây sóng gió, nếu không cho dù ngươi trèo lên cành cao nào, ta cũng có cách trị ngươi!"

Một câu đã định tội Thẩm Dao.

Thẩm Dao cười giễu một tiếng, bất kể nàng làm gì hay không làm gì thì người sai đều là nàng.

Đoàn thị an ủi Thẩm Di: "Đợi bữa tiệc kết thúc, bá mẫu lại trừng trị nó trút giận cho con sau." Bà ta lại nhìn con gái thứ ba Thẩm Sam, giọng điệu nghiêm khắc:

"Hôm nay con trông chừng nó, không được để nó gây chuyện."

Thẩm Sam vâng dạ đáp lại, nhưng trong lòng lại phát sầu, nàng ấy lại ước gì có thể quản lý được Thẩm Dao, tóm lại những việc vất vả mà chẳng được gì đều rơi trên người nàng ấy.

*

Cái gọi là lễ nhận người thân này thật sự không thể nói là vẻ vang, lão thái

thái mượn bệnh không tham dự, tam phu nhân vốn dĩ không hợp với Đoàn thị cũng lấy việc hầu hạ bà mẫu làm lý do từ chối tiệc mời, chỉ có nhị phu nhân thành thật thay Đoàn thị trông coi việc bếp núc.

Giờ Tỵ một khắc, khách khứa lục tục vào cửa, mấy năm gần đây trượng phu của Đoàn thị thăng chức, con gái gả đi vẻ vang, ngay cả con trai nhỏ cũng đã quyết định hôn ước miệng với con gái Tổng đốc Giang Nam vào khoảng thời gian trước, có thể nói là bà ta nở mày nở mặt, khách khứa trong phủ nhiều như mây.

Thẩm Dao được Thẩm Sam dẫn đi vào phòng bên ở phía Tây của sảnh trước:

"Tứ Tứ, muội chờ ở đây nhé, đợi lễ nhận người thân bắt đầu, tỷ sẽ tới gọi muội."

Thẩm Dao gật đầu, phòng bên không lớn, chỉ bày một bức bình phong ba cánh và một chiếc giường La Hán nhỏ, Thẩm Dao ngồi xuống giường La Hán, Bích Vân ngồi xổm sửa sang lại váy cho nàng, bên cạnh giường La Hán đặt một chiếc bàn cao, trên bàn bày biện các loại hoa quả màu sắc như hạt thông, hạt sen, táo đỏ, còn có mấy đĩa trái cây tươi, Thẩm Dao gắp một miếng trái cây bỏ vào miệng nhai, trong đầu rà lại kế hoạch một lần.

Đầu tiên nhân cơ hội làm đổ vỡ vật sắc nhọn, như vậy thì sẽ hợp lẽ, không có nguy hiểm, nếu như thật sự không có cơ hội thì cuối cùng là dùng dao găm tự chứng minh trong sạch.

Chuôi dao dưới lòng bàn tay đã dính một lớp mồ hôi thật dày, không thể không căng thẳng được, chỉ là nàng đã không còn lựa chọn nào nữa.

Bích Vân hoàn toàn không biết dự định của Thẩm Dao, lấy đi lá khô dính đầy váy cho nàng, vừa lẩm bẩm nói:

"Vừa rồi Hạ ma ma bên cạnh phu nhân gọi nô tỳ đi dặn dò, nô tỳ nhìn thấy ba vị cô gia, thế là tiện thể nghe ngóng luôn."

Ai cũng có lòng ganh đua so sánh, trong lòng Bích Vân hy vọng Thẩm Dao được gả tốt, khó tránh khỏi nhìn các cô gia còn lại thêm vài lần.

"Đại cô gia là Thế tử phủ Tuyên Bình Hầu, tướng mạo đoan chính, giữ lại một nhúm râu ở cằm, gặp ai cũng cười ba phần, nghe nói hắn là Trạng nguyên nhất giáp của năm ngoái, bây giờ là Quan chính ở Lại bộ, lợi hại lắm, đại lão gia và đại phu nhân đều rất hài lòng với người con rể này."

"Nhị cô gia là nhị thiếu gia của phủ Lương Đô Hầu thì con đường làm quan kém hơn một chút, không thể thi đậu khoa cử, đi theo con đường làm quan ô dù, chỉ là nghe ma ma nói, vị Lương nhị thiếu gia này năm ngoái vào Đại lý tự để tra xét một vụ án, đã rơi vào mắt Thủ phụ, được đề bạt làm Đại lý tự thừa tòng lục phẩm, chắc là cũng có năng lực."

Cô gái nhỏ cười hì hì: "Nhị cô gia trông đẹp hơn, chỉ là nô tỳ nhìn dung mạo của ngài ấy thì chắc đó là một người tính tình cố chấp, chỉ sợ bình thường không hợp với nhị cô nương lắm."

"Phu thê mà, vẫn là hòa thuận thì hơn."

"Về phần tam cô gia ấy," Bích Vân cười một tiếng, đứng dậy ngồi vào chiếc ghế đẩu bên cạnh, lấy ra một chiếc khăn từ túi vải bên hông thấm chút nước làm sạch tay rồi cũng cầm một tiếng quả ngọt bỏ vào miệng:

"Tam cô gia và tam cô nương là một đôi trời sinh, ngài ấy là tam công tử phủ Ninh Bá, vóc dáng cao lớn, trông rất đáng tin cậy."

Thẩm Dao không có lòng dạ nào nghe nàng ấy lải nhải, thuận miệng đối đáp: "Nhìn một cái là biết người này đáng tin à?"

Vậy thì trông mặt mũi Đoàn thị cũng hiền lành đó.

Bích Vân chớp mắt: "Là ma ma nói, ma ma nói cho nô tỳ biết, mỗi lần lão gia phu nhân dặn dò điều gì là tam cô gia sẽ chăm chỉ nhất."

Thẩm Dao không lên tiếng, nhớ đến kế hoạch trong lòng, lo lắng liên lụy

đến tiểu nha đầu, bèn sử dụng kế, giả vờ sờ túi tay áo:

“Ôi chao, không thấy túi thơm ta mang bên mình đâu nữa, em mau đi tìm đi, bảo ma ma thay người đến hầu hạ ta.”

Bích Vân nghe xong thì cuống lên: “Là túi thơm cô nương dùng để tích trữ bạc sao?”

Mấy năm nay Thẩm Dao nhịn ăn nhịn mặc, gom góp được hai trăm lượng, đó là toàn bộ vốn liếng của Thẩm Dao, nàng luôn mang theo bên mình không bao giờ cởi ra, nói là đợi tích đủ bạc rồi là có thể mua một căn nhà, cho bản thân một mái nhà, mỗi lần Bích Vân tưởng tượng đến là sẽ mơ ước không thôi, đây có lẽ là niềm tin duy nhất của hai chủ tớ.

“Phải.”

Cô gái nhỏ được nhặt ở ven đường, chưa từng trải sự đời, luôn luôn xem hai trăm lượng bạc đó còn quan trọng hơn tính mạng của mình, nàng ấy nhất thời sợ hãi đến mức rơi lệ: “Nô tỳ đi tìm ngay đây.”

Thẩm Dao không nỡ hù dọa nàng ấy, càng không muốn để Bích Vân nhìn thấy nàng tự làm tổn thương mình, trong lòng hơi đau xót:

“Em tìm kỹ trên đường đi, phải cẩn thận một chút, đừng bỏ qua chỗ nào cả.”

Bích Vân gạt nước mắt gật đầu rồi co cẳng đi ra ngoài.

Thẩm Dao nhìn bóng lưng nàng ấy đi xa, nhắm mắt nuốt nước mắt vào trong, thời gian trong khoảng một chén trà, Hạ ma ma đã phái đại nha hoàn bên cạnh Đoàn thị đến.

“Cô nương, lễ nhận người thân bắt đầu rồi, người đi theo nô tỳ đến chính đường đi.”

Thẩm Dao được nàng ta đỡ, cất bước đi theo ra ngoài, dọc theo hành lang

nhà lưỡng vu đi đến phòng lớn.

Vô số ánh mắt vọt tới như thủy triều, phần lớn là tiếng cảm thán kinh diễm.

"Người con gái nuôi này của Thẩm gia quả nhiên là sắc nước hương trời, chẳng trách Thái tử và tam Hoàng tử ra tay đánh nhau."

"Ta thấy đâu phải, thế này sao lại là con gái nuôi được, rõ ràng là át chủ bài mà Thẩm đại nhân giấu giếm…"

Lời dễ nghe và không dễ nghe đều không lọt vào tai Thẩm Dao, ánh mắt nàng nhìn xuyên qua đám người, đi vào trong sảnh từ hành lang dài, tầm mắt trở nên rộng rãi từng chút một.

Trong sảnh chính khách đến rất đông, bầu không khí huyên náo lại ngay ngắn trật tự.

Đến cả Đoàn thị cũng mang theo nụ cười hiếm thấy, giống như vô cùng yêu thích đứa con gái nuôi Thẩm Dao này vậy. Hạ ma ma bưng chén trà dùng để kính trà đi đến phía trước, tất cả đã được chuẩn bị.

Thẩm Dao bình tĩnh nhìn chén trà sứ thanh hoa kia, từng bước một tới gần.

Cũng không biết có phải ông trời trợ giúp nàng không, cháu trai nhỏ của chi hai tựa như nhìn thấy đồ chơi mới lạ, đột nhiên đi xuyên qua từ trong sảnh, Thẩm Dao gần như không cần nghĩ ngợi, làm bộ kinh ngạc giẫm lên váy hô to một tiếng rồi ngã về phía trước, hướng nàng ngã vừa khéo là chỗ đứng của Hạ ma ma, Hạ ma ma sợ tới mức thất thanh lùi lại.

Chén trà rơi xuống đất, vỡ thành mấy mảnh.

Vốn là một cơ hội giá họa vô cùng tốt, đáng tiếc mảnh sứ ở gần nhất lại quá vụn, sợ rằng khó hủy dung được, nhưng mà không làm thì thôi, đã làm là làm tới cùng, trong tay Thẩm Dao lóe lên ánh bạc, tia sáng màu bạc lạnh lẽo lập tức đâm vào đáy lòng nàng, cũng chiếu sáng khuôn mặt xinh đẹp kia đến mức chấn động lòng người, nàng đã luyện tập động tác này vô số lần,

đã để lại ký ức bền vững trên người.

Thẩm Dao nhắm mắt lại, đang chờ lưỡi dao bạc kia kéo qua gò má thì bỗng nhiên một tiếng "Bịch" phá vỡ màng nhĩ, cũng không biết là vật gì đánh trúng cổ tay nàng, nàng bị đau mà thả lỏng tay, dao găm trượt xuống, phát ra tiếng chạm đất, Thẩm Phù nhanh chóng tiến lên trong nhiều tiếng hô kinh ngạc, giữ chặt cổ tay Thẩm Dao, tránh cho nàng tự làm bản thân bị thương, hắn ôm cả người nàng dậy.

Mọi người giật nảy cả người, lúc này mới ý thức được là Thẩm Dao có ý định tự hại mình ngay trước mặt mọi người.

Rất cao ngạo bất khuất.

Thẩm Dao chưa tỉnh hồn nhìn về phía nơi cục đá phóng tới.

Cửa chính mở rộng, bầu trời đẹp đẽ cuốn theo gió xuân ôn hòa ùa vào từ ngoài sân nhà.

Một bóng dáng vô cùng cao thẳng xoay người lại đứng ở cửa.

Gương mặt đó vừa khéo ẩn giấu trong bóng râm của cửa nhà, nhìn không chân thực, chỉ có đường nét cằm lưu loát mà sắc bén kéo căng, tựa như một con dao sắc bén phát ra ánh sáng lạnh khiếp người.

Chương 5

Cổ họng Thẩm Dao bị một loại sợ hãi to lớn làm nghẹn lại, suýt nữa không thở được, lần này không thành công, nàng không chắc còn có được can đảm cho lần tới hay không.

Thẩm Sam gần như nén nước mắt nhào đến kéo tay nàng: "Sao muội lại ngốc như vậy chứ."

Mọi người đều cho rằng nàng muốn tự vẫn, ánh mắt nhìn nàng rất phức tạp, Thẩm Hi và Thẩm Di kinh ngạc lại khó xử, ngượng ngùng không dám nói lời nào.

Đoàn thị cũng bị sốc, được Thẩm Liễu và Thẩm Ninh dìu sang một bên, trong mắt lộ vẻ mờ mịt.

Thẩm Dao không rảnh giải thích, cũng không cần phải giải thích, khóe mắt thấn thờ nhìn cửa nhà.

Tay áo dài tung bay theo gió, người nọ nhanh chân bước vào cửa, sự lạnh lùng đó khiến người ta khiếp đảm.

Là Tạ Khâm.

Người được chàng đỡ vào cùng là Lễ bộ Thượng thư đương triều, Trịnh Các lão.

Chẳng lẽ trong triều đã xảy ra chuyện gì?

Thẩm Lê Đông bất chấp sự ngạc nhiên vì hành vi của con gái, vội vàng đứng lên đi ra khỏi phòng lớn nghênh đón, các vị quan lại còn lại cũng theo

sát phía sau:

"Bái kiến Thủ phụ, bái kiến Trịnh Các lão, hai vị đại giá quang lâm là vì có chuyện gì quan trọng sao?" Sắc mặt Thẩm Lê Đông lo sợ không yên.

Trịnh Các lão cũng kinh ngạc và khâm phục với sự kiên quyết vừa rồi của Thẩm Dao, xác nhận Thẩm Dao bình yên vô sự thì mới khôi phục lại vẻ thong dong và vui vẻ như trước, chuyển sang đáp lễ Thẩm Lê Đông:

"Thẩm đại nhân, hôm nay bản quan đến đây quả thật có một chuyện quan trọng."

Quan trong triều hơn một cấp sẽ đè cấp thấp hơn, những người cấp bậc thấp nhìn thấy người cấp bậc cao thì phải hành đại lễ, Trịnh Các lão là Các lão nhất phẩm đương triều, cấp bậc cao hơn Thẩm Lê Đông nhiều, sự đáp lễ này khiến Thẩm Lê Đông không tìm được manh mối, ông ta vội vàng tránh đi, khom lưng thấp hơn:

"Nếu đã có chuyện quan trọng thì mời hai vị vào ngồi."

Chợt nhìn trộm Tạ Khâm một cái, lại thấy chàng nhìn thẳng vào trong phòng, khuôn mặt ẩn giấu sự sắc bén, trong lòng ông ta không khỏi thấp thỏm.

Đoàn người vây quanh hai vị Các lão đi vào phòng lớn, mấy vị khách còn lại đều tránh sang hai bên, lúc đó Thẩm Phù đã kéo Thẩm Dao đến hành lang nhà lưỡng vu, kiểm tra từ trên xuống dưới xem nàng có bị thương hay không, vẻ mặt đan xen giữa sự sợ hãi vì nàng suýt mất mạng và tức giận bởi sự xúc động của nàng, để đề phòng Thẩm Dao lại có hành động liều lĩnh, hắn giữ cổ tay nàng không buông.

Trong lòng Thẩm Dao rối loạn, nàng đứng đó một cách duyên dáng, hơi có chút mất hồn.

Tạ Khâm đi vào phòng, đã có tỳ nữ dọn dẹp mảnh sứ vỡ trên mặt đất, chỉ còn con dao găm bị ném lẻ loi trơ trọi trong phòng, Thẩm Lê Đông thấy Tạ

Khâm nhìn chằm chằm vào con dao găm đó thì vội vàng khom lưng muốn nhặt, Tạ Khâm đã nhặt lên trước, sau đó ngước mắt nhìn Thẩm Dao, đưa về phía nàng giống như lần trước.

Thẩm Dao không dám nhìn chàng, ánh mắt rơi trên con dao găm lạnh lẽo, lòng còn sợ hãi, nàng nuốt nước bọt, run rẩy nhận lấy:

"Đa tạ đại nhân…"

Ánh nắng buổi trưa nóng rát, làm nổi bật lên gò má nàng càng thêm tái nhợt, làn da mỏng manh như cánh ve vô cùng mịn màng, không biết vũ khí sắc bén như vậy cắt trúng thì sẽ sâu đến mức nào, khuôn mặt Tạ Khâm bình tĩnh, không lên tiếng.

Thẩm Lê Đông nâng tay áo lên mời, ra hiệu cho Tạ Khâm và Trịnh Các lão ngồi ở đầu.

Tạ Khâm không nhúc nhích, Trịnh Các lão xoa trán, ra dấu về phía chỗ ngồi phía Đông: "Thanh Chấp, ngồi đi."

Mọi người nhìn về phía Trịnh Các lão chỉ, nghẹn họng trân trối.

Phía trên vốn là vị trí của Thẩm Lê Đông và Đoàn thị, phía Đông là chỗ ngồi của khách, phía Tây là người nhà, mà nơi Trịnh Các lão chỉ là vị trí đầu tiên dưới hàng ghế khách, đây không nên là chỗ ngồi của Tạ Khâm.

Nét mặt của Tạ Khâm không nhìn ra được chút thay đổi nào, chàng mở miệng theo lễ tiết: "Ngài ngồi trước đi."

Trịnh Các lão bèn ngồi xuống ở phía Đông, ngay sau đó Tạ Khâm ngồi bên dưới ông ấy.

Thẩm Lê Đông hơi trợn tròn mắt, trên trán đổ mồ hôi: "Việc này…"

Trịnh Các lão cười tủm tỉm chỉ về phía trên: "Thẩm đại nhân, Thẩm phu nhân, mời ngồi."

“Không dám, hạ quan đứng đáp lời.” Đây là quy tắc trên quan trường, không chỉ Thẩm Lê Đông, những người còn lại đều không có tư cách ngồi trước mặt Tạ Khâm và Trịnh Các lão.

Lúc này giọng điệu của Trịnh Các lão vô cùng có ý sâu xa: “Thẩm đại nhân, nếu đã bảo ngươi ngồi thì đương nhiên là có lý do.”

Thẩm Lê Đông nhìn Đoàn thị một cái, do dự một chút, hai phu thê cùng nhau ngồi đối diện Trịnh Các lão, Trịnh Các lão cũng không khăng khăng nữa mà là nói rõ ý đồ đến:

“Hôm nay ta thăm viếng thật ra là muốn làm mai cho Thẩm gia.”

Thẩm Lê Đông lấy làm kinh hãi.

Trịnh Các lão là Lễ bộ Thượng thư đương triều, người có thể khiến ông ấy ra mặt làm mai không phải là thiên tử thì cũng là Thái tử, hoặc là hoàng tộc được sủng ái, ngoài ra còn có tri kỷ quan hệ vô cùng tốt.

Thẩm Lê Đông thật sự không nghĩ ra được, chắp tay áo với ông ấy nói: “Thứ cho hạ quan ngu muội, không biết ngài có ý gì?”

Trịnh Các lão liếc nhìn Tạ Khâm một cái, hôm nay Tạ Khâm mặc quần áo thường ngày bằng sa tanh hoa, hoa văn hạc tiên nhất phẩm, bên hông buộc đai màu ngọc, vừa có vẻ trang nghiêm lại không đến mức dùng quan uy áp chế người khác, chàng đặt hai tay trên đầu gối, ngồi nghiêm chỉnh, nét mặt vẫn vô cảm như trước.

Trịnh Các lão nhìn đi chỗ khác, vuốt râu cười nói: “Nghe nói hôm nay Thẩm đại nhân nhận con gái nuôi, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, vô cùng dũng cảm, bản quan vô cùng thích thú cho nên muốn làm mai cho nàng ấy.”

Thẩm Dao chợt ngước mắt, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thẩm Lê Đông nghe được mà đầu óc mơ hồ: "Các lão nghe theo lệnh vua mà đến sao?"

Chẳng lẽ Hoàng đế nghe nói hai vị Hoàng tử tranh đoạt, cho nên bảo Trịnh Các lão đến hòa giải?

Vừa thấy Thẩm Lê Đông suy nghĩ lệch đi, Trịnh Các lão muốn cười giải thích, Tạ Khâm ở bên cạnh ngước đôi mắt lạnh lùng đẹp đẽ lên, ánh mắt trong suốt cao quý nhìn thẳng về phía Thẩm Dao, chàng nói ít mà ý nhiều:

"Ta cưới."

Thẩm Lê Đông bị sặc nước, che miệng ho mạnh.

Trong ngoài phòng lớn yên tĩnh như chết, ai ai cũng như hóa đá.

Thẩm Dao cũng giống như bị sét đánh, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ khó hiểu.

Thẩm Lê Đông sặc đến mức cái mặt già đỏ lên, không thể tưởng tượng được mà nhìn thoáng qua Tạ Khâm, có lẽ là luôn vì uy thế của chàng làm kinh sợ, ông ta nhanh chóng nhìn sang Trịnh Các lão, lắp bắp hỏi:

"Hạ quan không nghe nhầm chứ?"

Trịnh Các lão cười ha ha: "Sao lại nghe nhầm được?" Ông ấy chỉ vào mình và Tạ Khâm: "Lẽ nào ta và hắn không giống như đi cầu hôn à?"

Thẩm Lê Đông cười gượng.

Trịnh Các lão giải thích: "Hôm đó hắn gặp được Thẩm tứ cô nương ở quý phủ, thấy kỹ thuật tay của nàng ấy tinh xảo, can đảm hơn người, đã yêu nàng ấy từ cái nhìn đầu tiên bèn mời lão phu làm mai mối, vội vàng đến cửa cầu hôn.

Một nhà có con gái tốt thì trăm nhà cầu, cũng không có gì lạ."

Nói đến mức này rồi, không tin cũng phải tin thôi.

Chẳng trách hôm đó Tạ Khâm bỏ qua cho Thẩm Dao dễ như trở bàn tay, thì ra cũng vì sắc đẹp con gái mê hoặc.

Không đúng, Tạ Khâm giữ chức vụ cao, có phụ nữ xinh đẹp nào mà chưa từng thấy? Mấy năm nay số người yêu thương nhung nhớ chàng còn ít sao?

Sắc mặt Thẩm Lê Đông kỳ lạ: "Là vậy sao…"

Hai tay ông ta chà trên đầu gối, chậm rãi nhìn Đoàn thị bên cạnh một chút, rõ ràng là Đoàn thị vẫn đang ngẩn người, khuôn mặt sững sờ hồi lâu chưa lấy lại tinh thần.

Thấy Thẩm Lê Đông không đáp lại ngay, Trịnh Các lão chậm rãi nheo mắt lại: "Thế nào? Chắc là Thẩm đại nhân vẫn muốn đưa Thẩm cô nương vào cung nhỉ?"

Thẩm Lê Đông đột nhiên giật mình, ngược lại quên mất chuyện này, vẫn còn Đông Cung và tam Hoàng tử đang nhìn chằm chằm vào Thẩm phủ, bây giờ Tạ Khâm cầu hôn, nhận lấy củ khoai nóng bỏng tay này thì ông ta không còn chuyện gì nữa.

Thẩm Lê Đông thật sự không tin Tạ Khâm đến giải vây cho ông ta, chỉ vào Thẩm Dao, hết sức lo sợ hỏi:

"Tạ đại nhân, ngài thật sự muốn cưới con gái ta làm thê tử sao?"

Lúc này thị nữ đang dâng một chén trà lên cho Tạ Khâm, Tạ Khâm đón lấy, giữ trong tay không động đậy, nói ra từng chữ uốn nắn:

"Không phải con gái ngài, là con gái nuôi của ngài."

"Khụ khụ…" Lần này cổ của Thẩm Lê Đông cũng căng lên, miệng mở ra rồi ngậm lại, hồi lâu không nói được một chữ.

Thẩm Dao bất ngờ nhìn thoáng qua Tạ Khâm, cho dù đang ngồi thì bóng dáng chàng cũng cao lớn lạ thường, đôi mắt kia vô cùng sâu, bình tĩnh lại xa xăm trống trải, Thẩm Dao lại cảm nhận được chút sảng khoái từ lời nói này của chàng.

Thẩm Lê Đông bên này đã nếm được mùi vị tự bê đá đập chân mình, nét mặt cứng đờ hỏi: "Vậy bên phía Đông Cung và tam điện hạ…"

Tạ Khâm nhạt giọng tiếp lời:

"Trước khi đến ta đã vào cung xin gặp bệ hạ, mối hôn sự này đã được bệ hạ cho phép, chỉ cần Thẩm cô nương đồng ý, ít ngày nữa bệ hạ sẽ ban hôn."

Lời này đang cảnh cáo Thẩm Lê Đông, chỉ cần Thẩm Dao đồng ý thì mối hôn sự này sẽ được quyết định, phu thê Thẩm Lê Đông không có quyền quyết định.

Thẩm Lê Đông lộ vẻ khó xử.

Chợt ánh mắt Tạ Khâm chuyển về phía Thẩm Dao, rõ ràng là đang chờ nàng lên tiếng.

Ánh mắt trong ngoài phòng đều tập trung đến, hai má Thẩm Dao dần dần hiện lên vệt đỏ hồng, đôi mắt đen nhánh đảo nửa vòng rồi dừng lại, nàng chỉ vào chính mình: "Tạ đại nhân muốn cưới ta làm thê tử?"

Biến cố tới quá đột ngột, đầu óc Thẩm Dao như bị nhét bột nhão vào, ngay cả giọng nói cũng trở nên lắp bắp.

Nàng và Tạ Khâm vốn không quen biết, Tạ Khâm cũng không giống như người sẽ sa vào sắc đẹp, sao lại cưới nàng chứ.

Nhưng người đàn ông ngồi trên ghế bành lại thong dong đứng dậy, nắng xuân chiếu nghiêng vào từ mái hiên được chàng khoác sau lưng, chàng ngước mắt chậm rãi nhìn nàng, trịnh trọng đến mức khiến người ta không

hề nghi ngại, chàng chắp tay áo vái chào:

“Tạ mỗ muốn cưới nàng làm thê tử, sống cùng chăn, chết cùng huyệt, khanh [1] có nguyện ý chăng?”

[1] Khanh là cách gọi thân mật giữa vợ chồng, bạn bè với nhau.

Lời nói này vốn dĩ vô cùng xúc động, nhưng giọng điệu của Tạ Khâm lại bình thản, không hề có chút xúc động nào, thật khiến người ta không sinh ra được tâm tư nghĩ xa.

Đương nhiên Thẩm Dao cũng sẽ không nghĩ xa, đầu óc nàng nhanh chóng hoạt động, Thủ phụ đương triều muốn cưới nàng làm vợ, phải chăng có nghĩa là có thể rút ra khỏi vòng xoáy giữa Đông Cung và tam Hoàng tử, cũng có thể nhờ vào đó mà tránh được của nợ Thẩm gia này.

Chỉ là nàng và Tạ Khâm đâu có quen nhau, thôi, không lo được nhiều như vậy đâu.

Giọng điệu của Thẩm Dao bình tĩnh lạ thường:

“Ta nguyện ý.”

So với Lương đệ của Thái tử, Trắc phi của tam Hoàng tử, ít nhất đây cũng là vợ đường đường chính chính của Tạ Khâm, cho dù Tạ Khâm có lý do gì thì Thẩm Dao cũng đồng ý.

Một Thanh Chấp lạnh lùng nghiêm nghị, một người được ăn cả ngã về không.

Chàng thì cực kỳ đẹp đẽ, nàng thì sắc nước hương trời.

Chàng có tình, thiếp có ý, còn gì để nói nữa.

Không cần biết lúc trước mọi người ở đây có tâm tư gì, bây giờ phần nhiều chính là cực kỳ hâm mộ.

Đó là Tạ Khâm đấy, Tạ Khâm không khom lưng vì bất cứ ai cả.

Tạ Khâm là Trạng nguyên dạo phố năm đó, xiêm y phong nhã bên tuấn mã đã từng khiến vô số cô nương nơi khuê phòng kinh diễm.

Trịnh Các lão vô cùng vui vẻ đứng dậy vỗ tay cười: "Được, rất tốt, Thanh Chấp có thể có được thê tử xinh đẹp thế này, lão phu cũng có thể bàn giao với bệ hạ rồi."

Đám người trong phòng mang tâm trạng phức tạp mà hưởng ứng:

"Thẩm cô nương có phúc quá."

"Thật là trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi."

"..."

Thẩm Lê Đông cười vài tiếng một cách khô khan, lúc này mới chậm rãi tỉnh táo lại, ý thức được Thủ phụ đương triều Tạ Khâm sắp trở thành con rể của ông ta, sau khi nhận ra thì lộ nét vui mừng, bày ra tư thái của người cha hiền, muốn gọi Thẩm Dao, hồi lâu nhớ đến tên mụ của nàng, ông ta vẫy tay nói:

"Tứ Tứ, qua đây."

Thẩm Dao chậm chạp không nhúc nhích.

Thẩm Sam và Thẩm Phù ở bên cạnh nhẹ nhàng đẩy nàng một cái.

Nàng chậm rãi ngước mắt lên, vừa khéo đối diện với ánh mắt của Tạ Khâm, nàng ngại ngùng, bất chấp khó khăn đi đến bên cạnh Thẩm Lê Đông.

Lúc này Thẩm Lê Đông mới nghiêm túc quan sát đứa con gái trổ mã duyên dáng yêu kiều, giống như lần đầu tiên quen biết nàng vậy, nhìn nàng hồi lâu, nghĩ lại trò cười trong khoảng thời gian này, ông ta hắng giọng một

tiếng, bắt đầu thêm vào cho mình:

“Tạ đại nhân, Trịnh Các lão, Tứ Tứ nhà ta ấy, từ nhỏ đã ốm yếu, sau đó được mời đạo sĩ coi bói, nói là nhất định phải đưa nó đến thôn trang nuôi dưỡng…”

“Ta hiểu.” Tạ Khâm không hề khách sáo mà ngắt lời ông ta: “Nàng là con gái nuôi mà các người nhận nuôi ở thôn trang, Tạ mỗ ở đây đa tạ hai vị đã chăm sóc nàng.” Dứt lời, chàng còn thật sự hành lễ với Đoàn thị và Thẩm Lê Đông.

Cổ họng Thẩm Lê Đông đột nhiên nghẹn lại.

Ông ta lúng túng không xuống đài được.

Đoàn thị thì đỏ mặt, hơi quay mặt đi chỗ khác không lên tiếng.

Thẩm Dao nhìn thoáng qua Tạ Khâm ở đối diện, chớp mắt, sự oán hận tích tụ trong lòng không khỏi tiêu tan đi đôi chút, cũng không biết có phải vì cảm giác thú vị xấu xa quấy phá hay không, nàng cũng học theo dáng vẻ của Tạ Khâm, uốn gối với Thẩm Lê Đông và Đoàn thị:

“Dao Nhi đa tạ cha nuôi và mẹ nuôi đã bồi dưỡng.”

Sắc mặt Thẩm Lê Đông cứng đờ, ông ta hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Dao, ông ta đâu muốn gả Thẩm Dao cho Tạ Khâm với thân phận con gái nuôi.

Thẩm Dao giả vờ như không nhìn thấy.

Mọi người lại ngồi xuống.

Thẩm Lê Đông thu lại nét mặt, một lần nữa cố nặn ra vẻ tươi cười nói với Trịnh Các lão:

“Nếu Trịnh Các lão đã làm mai, Tạ Thủ phụ lại có thành ý như vậy thì đó là

may mắn của Thẩm gia ta, cũng là phúc của Tứ Tứ."

Thẩm Lê Đông vẫn chưa ngu xuẩn đến mức bày ra vẻ kiêu ngạo của cha vợ trước mặt Tạ Khâm, Tạ Khâm hoặc là bất mãn vì ông ta khắc nghiệt với con gái, hoặc là thật sự xem ông ta là cha nuôi của Thẩm Dao, trong câu chữ của chàng nghe ra được chàng cầu hôn bởi vì đó là Thẩm Dao chứ không phải là con gái Thẩm gia.

Trịnh Các lão thấy bất ngờ vì Thẩm Lê Đông lại đồng ý một cách sảng khoái như vậy, gia đình bình thường một chút còn phải giả vờ dè dặt, Thẩm Gia bị Thái tử uy hiếp lại không cần làm vậy: "Nếu Thẩm đại nhân và Thẩm phu nhân đã nể tình, vậy lão phu sẽ không biết xấu hổ mà làm chủ một lần, theo ta thấy hôn sự tổ chức càng sớm càng tốt."

Dứt lời, ông cụ cười tủm tỉm lấy ra một tấm thiệp mời vàng óng từ dưới tay áo đưa cho Thẩm Lê Đông:

"Trước khi đến lão phu đã đến Khâm thiên giám bốc quẻ, nói là ngày hai mươi hai tháng Hai vào nửa tháng sau là ngày tốt, hợp cưới gả."

Thẩm Lê Đông lấy làm kinh hãi, thẳng lưng lên: "Như vậy thì cũng nhanh quá rồi."

Thẩm Dao âm thầm bĩu môi, trước đó đã định hôm nay làm lễ nhận người thân xong thì ngày mai đưa nàng vào Đông Cung ngay, của hồi môn gì đó đã soạn một rương rồi, bây giờ lại cảm thấy nửa tháng là nhanh.

Trịnh Các lão nhìn ông ta thật sâu, có ý riêng mà nhắc nhở: "Thẩm đại nhân, hôn sự của Thẩm tứ cô nương nên tổ chức sớm không nên làm trễ."

Cổ họng Thẩm Lê Đông nghẹn lại, ông ta nhớ đến Đông Cung và tam Hoàng tử đang nhìn chằm chằm, quả thật phải nhanh chóng gả Thẩm Dao đi mới được.

"Nửa tháng vẫn quá eo hẹp, không chuẩn bị được của hồi môn." Thẩm Lê Đông phiền não nói.

Tạ Khâm ngước mắt lên, không hoảng không vội nói: "Con gái nuôi thôi mà, có tâm ý của Thẩm đại nhân là được."

Lời này tựa như cho Thẩm Lê Đông một cái bạt tai thật mạnh, Thẩm Lê Đông nôn ra cả máu.

Không đưa của hồi môn phù hợp thì chứng tỏ Thẩm gia phải tách rời khỏi mối hôn sự này, sao Thẩm Lê Đông có thể đồng ý được.

Vừa mới cử hành lễ nhận người thân, trước mắt bao người, Thẩm Lê Đông không có cách nào đổi ý được, ông ta kìm nén đến mức khuôn mặt lúc xanh lúc tím, rất khó chịu.

Nhìn thấy Thẩm Lê Đông nhận thua, Thẩm Dao cảm thấy sung sướng, nàng nói một cách ngây ngô hồn nhiên:

"Cha nuôi, không phải người và mẹ nuôi đã chuẩn bị của hồi môn rồi sao?"

Thẩm Lê Đông nghiêm mặt liếc nhìn nàng như khoét mũi dao, không muốn lên tiếng.

Trịnh Các lão nhìn thấy đôi vợ chồng nhỏ còn chưa thành thân mà đã ăn ý rồi, âm thầm cười một tiếng: "Được, Thẩm đại nhân, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, Nội các còn có việc, lão phu không ở lại nữa, ngày mai bệ hạ nhất định sẽ hạ chỉ." Ông ấy đứng dậy, chắp tay áo với các vị khách đến chúc mừng:

"Các vị tiếp tục uống rượu đi, lão phu cáo từ trước."

Tạ Khâm đứng lên, nhìn Thẩm Dao, khuôn mặt Thẩm Dao lộ ra chút mất tự nhiên, rũ mắt xuống.

Thẩm Lê Đông với tâm trạng phức tạp tiễn Tạ Khâm và Trịnh Các lão đến cửa, Trịnh Các lão đi trước, Tạ Khâm ở phía sau ông ấy, Thẩm Lê Đông vốn còn muốn đợi cơ hội nói cho Tạ Khâm biết thân phận thật của Thẩm Dao,

nhưng không ngờ Tạ Khâm lại nhanh chóng lên ngựa, để lại cho ông ta bụi mù đầy đất.

Thẩm Lê Đông hít bụi quay về, các vị khách đến tham dự chen chúc nhau tiến lên chúc mừng ông ta.

"Thẩm đại nhân thật là tốt số, một người con gái tùy ý nhận nuôi lại có thể được Thủ phụ coi trọng, sau này Thẩm đại nhân chính là nhạc phụ của Thủ phụ, đến lúc đó đừng quên dìu dắt bọn ta đấy."

"Đúng vậy, Thẩm đại nhân, đừng mất hồn nữa, mau đến uống rượu đi, hôm nay không say không về."

Ban đầu vứt bỏ thoải mái bao nhiêu thì bây giờ uất ức bấy nhiêu, từng tiếng con gái nuôi đó quả thật như kim đâm vào mặt ông ta, Thẩm Lê Đông sờ mặt, chỉ cảm thấy chắc là gò má đã lủng lỗ rồi.

Đám đàn ông vây quanh Thẩm Lê Đông uống rượu ở tiền viện, nữ quyến thì quay về phòng khách ăn tiệc.

Tình thế xoay chuyển, người Thẩm gia không biết nên đối mặt với Thẩm Dao thế nào, từng người đưa mắt nhìn nhau, Đoàn thị không có lòng dạ nào nghe người ta nịnh nọt, lấy cớ không thoải mái để rời đi, để lại ba người con gái giúp đỡ đãi khách, đám người Thẩm Hi thì lúng túng không dám nói.

Thẩm Dao bị Thẩm Phù kéo rời khỏi đám người, hai người tìm một góc nói chuyện.

Thẩm Phù giũ tay áo Thẩm Dao khiến con dao găm rơi ra, khuôn mặt lạnh lùng chất vấn:

"Hôm đó muội tìm ta xin dao găm, hóa ra là muốn tự tử à? Tứ Tứ, suýt nữa muội đã khiến ta trở nên bất nghĩa rồi."

Thẩm Phù vừa nhớ đến sự nguy hiểm vừa rồi, trong lòng vẫn đang bồn chồn.

Khuôn mặt Thẩm Dao tràn đầy vẻ xấu hổ, nàng hất cổ tay hắn ra, một lần nữa giấu con dao găm dưới tay áo, không có sức lực nói: "Không phải ta muốn tự vẫn, ta muốn hủy dung."

"Như vậy cũng không được."

"Không phải vì bị ép mãi sao?"

Thẩm Phù cạn lời.

Có Tạ Khâm đứng ra bảo đảm, Thẩm Dao sẽ không bị ai ngấp nghé nữa, tảng đá trong lòng rơi xuống, Thẩm Phù duỗi ngón tay ra chọc vào trán nàng, thở dài: "Vừa rồi muội dọa ca ca sợ chết mất."

Hốc mắt Thẩm Dao hơi đỏ lên, Thẩm Phù là người duy nhất trong Thẩm gia thật sự quan tâm đến nàng, nàng nhỏ giọng nói xin lỗi:

"Xin lỗi huynh."

"Sau này đừng làm chuyện ngu xuẩn nữa, cho dù có suy nghĩ gì thì cũng phải nói với ca ca, ca ca sẽ cùng muội tìm cách." Thẩm Phù nhớ đến Tạ Khâm, lại có nỗi lo khác hiện lên:

"Muội được gả cho Thủ phụ, cũng sẽ không phải bị người ta bức bách nữa, chỉ là muội bằng lòng gả cho Tạ Khâm sao?"

Thẩm Dao ngẩn người, vừa rồi nói chuyện vội vàng, đầu óc vừa xúc động là đồng ý luôn, bây giờ nghĩ kỹ lại, tất cả những chuyện này quá kỳ quái, hơn nữa Tạ Khâm giết người như ngóe, chỉ nghĩ đến bàn tay chàng dính máu tươi là trong lòng Thẩm Dao run lên:

"Vậy làm sao bây giờ? Còn có cách khác sao?"

Thẩm Phù nhíu mày, tựa như đang suy nghĩ.

Lúc này, Bích Vân khóc sướt mướt ôm túi thơm tìm đến: "Cô nương, túi thơm bị người ném dưới tấm đệm, nô tỳ cuối cùng cũng tìm được rồi."

Thẩm Dao nhìn Bích Vân, nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm nay mà vẫn giống như đang nằm mơ, quay về cũng không biết phải giải thích với Bích Vân như thế nào, nàng tạm biệt Thẩm Phù, mang theo Bích Vân đi dọc theo hành lang ở trong cùng phía Tây quay về.

Bầu trời trong trẻo không có mây, chim tước kêu chin chít quanh quẩn bên hồ, tiền viện huyên náo bị nàng bỏ lại sau lưng, sau khi Thẩm Dao bình tĩnh lại thì trong lòng lo lắng nặng nề, Tạ Khâm không giống như người sẽ bị sắc đẹp làm đầu óc choáng váng, đàn ông có yêu thích hay không thì nàng vẫn phân biệt được, ánh mắt chàng nhìn nàng không hề có d.ục vọng, nếu đã như thế thì vì sao phải đắc tội với Thái tử và tam Hoàng tử, mạo hiểm đến cưới nàng chứ?

Không có ai tốt một cách vô duyên vô cớ, sau chuyện này chắc chắn có lý do, càng nghĩ trong lòng càng bất an, cả đêm này nàng trằn trọc không ngủ được, hôm sau trời tờ mờ sáng, Thẩm Dao mang theo hai quầng thâm mắt chui ra khỏi đệm chăn.

Không được, không thể gả đi một cách mơ hồ như vậy được, hôm nay nàng nhất định phải tìm Tạ Khâm hỏi cho rõ.

Chương 6

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chim tước hót líu lo, ánh nắng sớm kéo dài, vốn nên là một buổi sáng cực kỳ dễ chịu, trong ngoài Huệ Hòa Đường lại yên tĩnh không có ai.

Bên cửa sổ phía Đông gian trong bày biện một chiếc bàn dài làm từ gỗ cây tử đàn hoa văn cành cây quấn lấy nhau, trên đó đặt các loại hộp hương liệu tinh tế, tỳ nữ chọn hương xông mà bình thường Đoàn thị thích đưa vào lư hương men cảnh thái lam khảm đá quý, trong phút chốc một mùi thơm ngào ngạt lượn lờ bay lên.

Đoàn thị thức dậy từ sớm ngồi dựa vào giường bạt bộ[1], nét mặt bà ta tái nhợt, lông mày nhíu chặt, xem ra đêm qua ngủ không ngon, Hạ ma ma hầu hạ bên cạnh xoa bóp huyệt thái dương cho bà ta, khoảng mười nha hoàn bưng các loại quần áo trang sức và dụng cụ rửa mặt chờ đợi, đều không dám thở mạnh.

[1] Giường bạt bộ (拔步床): Giường bạt bộ chứa đựng những phong tục dân gian đặc biệt của Trung Quốc. Trên giường bạt bộ có các tác phẩm điêu khắc và tranh vẽ với các chủ đề khác nhau. Bên cạnh những ý nghĩa tốt lành, một số câu chuyện kịch, truyện dân gian, một phần lớn trong số đó, với những ẩn ý về việc quan hệ vợ chồng, đã trở thành một bí mật giữa họ, và đương nhiên nó không thích hợp cho người ngoài xem.

Click để xem ảnh

Một lúc sau, rèm châu bị vén lên, Thẩm Lê Đông hăng hái bước vào, ngửi thấy mùi hương nồng đậm này thì lập tức cau mày nói:

"Sao mới sáng sớm đã xông hương rồi?"

Đêm qua ông ta bị đồng liêu gọi đi uống rượu, nửa đêm mới về, khi về thì Đoàn thị đã ngủ, ông ta bèn nghỉ lại trong phòng thiếp thất, nhiều năm trước đó Thẩm Lê Đông chưa từng nạp thiếp, mãi đến mấy năm gần đây cơ thể Đoàn thị không tốt, không muốn hầu hạ ông ta cho lắm nên đã nâng hai di nương lên, đều là nô tỳ biết gốc biết rễ, vô cùng nghe lời Đoàn thị, không cần phải lo lắng đi tranh giành tình cảm.

Thấy chủ quân quay về, Hạ ma ma vội vàng lui ra.

Đoàn thị mất đi lực chống đỡ chậm rãi ngửa ra sau dựa vào gối, một đoạn cổ nhỏ nhắn lộ ra ngoài, Thẩm Lê Đông liếc mắt nhìn, xua tay ra hiệu cho đầy tớ trong phòng lui ra.

Chờ đến khi mọi người rời khỏi hết, Thẩm Lê Đông thế vào vị trí của Hạ ma ma, đặt hai tay lên huyệt thái dương của Đoàn thị, để bà ta dựa vào lòng.

Sắc mặt Đoàn thị lập tức ửng hồng, đang định trách mắng ông ta thì lại thấy ngón tay ông ta xo.a nắn không nhẹ không mạnh, chỗ tích tụ trên đầu tựa như được xua tan, cuối cùng bà ta nhắm mắt lại hưởng thụ, không nói một lời.

Giọng điệu Thẩm Lê Đông ôn tồn an ủi: "Ta biết tâm trạng bà không tốt, nhưng không cần phải như vậy, một khi nó gả cao thì sẽ trở thành phu nhân Thủ phụ, chính là thể diện của ta và bà, bà là nhạc mẫu của Thủ phụ, nói ra thì vẻ vang biết bao nhiêu, bà không biết chứ, hôm qua thông tin được truyền ra, ban đêm có biết bao nhiêu người đến nói chuyện lấy lòng với ta, đời này ta chưa từng được nở mày nở mặt như vậy đâu."

Đoàn thị khinh bỉ hừ lạnh một tiếng, đẩy ông ta ra.

Thẩm Lê Đông đã nhìn quen dáng vẻ này của bà ta, cũng không giận, đổi

sang ngồi đối diện bà ta, vươn tay cầm lấy bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của bà ta, Đoàn thị cứng đờ, cố gắng rút tay ra, Thẩm Lê Đông ngược lại bao bọc đến trước ngực mình, khuôn mặt Đoàn thị lộ vẻ buồn bực, cũng ẩn chứa sự ngại ngùng, cuối cùng bà ta không cử động nữa.

Thẩm Lê Đông cong môi cười một tiếng, hiểu rõ khúc mắc của Đoàn thị nằm ở đâu: "Không thể tin hết lời của đạo sĩ được, đã nhiều năm như vậy rồi mà Triển Nhi vẫn tốt đẹp, bà cũng tốt, chung quy cũng là miếng thịt rơi xuống từ người bà, đánh gãy xương rồi thì vẫn dính liền gân, bà quên hôm quay về nó đã nhìn bà một cách trông mong sao?"

Đoàn thị ngẩn ra, trong lòng cũng dâng lên chút mơ hồ.

Thẩm Lê Đông thấy đã thuyết phục được bà ta, lại cho bà ta một liều thuốc tim mạnh: "Bà nghĩ mà xem, Triển Nhi của chúng ta có Thủ phụ đương triều làm tỷ phu, sau này tương lai rộng lớn đó."

Thẩm Triển là thịt đầu tim, là điểm chí mạng của Đoàn thị, chỉ cần là chuyện tốt cho hắn thì Đoàn thị luôn làm hết sức lực, Thẩm Lê Đông lấy ra đòn sát thủ, Đoàn thị quả nhiên đã thay đổi sắc mặt.

"Ta biết bà không thoải mái, cũng không phải nói bà làm mẹ hiền con hiếu với nó, chỉ là cho thể diện thôi, lần này cho nó ở chái nhà phía Đông, chi phí ăn mặc đều giống như Ninh Nhi lúc đầu, không thể để nó chịu tủi thân nữa, về phần của hồi môn, bà cũng phải nhanh chóng chuẩn bị, thứ gì nên có thì không thể thiếu được."

"Nhưng không phải Tạ Khâm kia không muốn sao?" Đoàn thị kiêu ngạo, không giống Thẩm Lê Đông cầm lên được buông xuống được.

Thẩm Lê Đông vuốt râu cười một tiếng: "Chẳng qua là hắn nói nhảm thôi, chúng ta cho thê tử của hắn thêm chút thể diện, hắn còn có thể từ chối à?"

Hiểu được Đoàn thị ngại mất mặt, Thẩm Lê Đông gọi Hạ ma ma ngay tại chỗ, bàn giao tất cả các công việc, cuối cùng giọng điệu nghiêm túc:

“Ngươi tự đi xử lý, tuyệt đối không thể thất lễ với tiểu thư.”

Hạ ma ma luôn mồm thưa vâng.

Bà ấy mang theo một đoàn người hầu đi đến Toái Ngọc Hiên, lại thấy cửa mở rộng, màn trướng trong phòng cũng bị gió kéo ra ngoài, Hạ ma ma gọi vài tiếng tứ cô nương, không có ai đáp lại, ánh sáng trong phòng tối tăm, Hạ ma ma không nhìn thấy rõ, sau đó đi vào cửa sân, trong phòng lạnh lẽo, không có được mấy món trang trí ra dáng, lại nhìn chậu than bên dưới đài tê, hình như vừa tắt không lâu, đã đi đâu vậy nhỉ?

*

Ánh nắng mặt trời buổi sáng rực rỡ, chưa đến nửa canh giờ đã trở nên âm u.

Thẩm Dao nhờ Thẩm Phù đưa đến quán trà ở ngoài Chính Dương Môn, Bích Vân đi đến quầy hàng ở chỗ rẽ cửa phường dưới lầu mua được bánh kẹp hành chiên mà Thẩm Dao thích ăn, Thẩm Dao mở giấy dầu ra đưa cho Thẩm Phù, Thẩm Phù không đổi sắc mặt lắc đầu.

Hôm nay trời vừa tờ mờ sáng, chủ tớ Thẩm Dao đã trốn ở thùy hoa môn, đợi đến khi nhìn thấy Thẩm Phù thỉnh an lão thái thái xong thì đi ra từ đường hẻm chặn đường hắn, năn nỉ hắn đưa nàng đi tìm Tạ Khâm.

Chỉ còn nửa tháng nữa là đến ngày cưới, nói về lý thì Thẩm Dao không thể đi ra ngoài, đường đường chính chính đi xin phép lão thái thái hoặc là Đoàn thị thì có lẽ sẽ bị từ chối ngoài cửa, trước đó nàng cũng từng nghĩ đến việc trèo tường, chỉ là Kinh thành nước sâu, nàng không quen đường xá, không biết đi đâu tìm Tạ Khâm thì chỉ có thể xin Thẩm Phù giúp đỡ.

Thẩm Phù mạo hiểm lớn đưa em gái đến Chính Dương Môn bên ngoài khu quan lại làm việc, trong lòng luôn bồn chồn.

Hắn ngược lại không sợ về nhà bị trưởng bối trách phạt, chỉ sợ nhỡ đâu gặp phải tam Hoàng tử và Thái tử thì phiền phức to.

Mấy năm nay Thẩm Phù rèn luyện ở Tây Xuyên, cũng hiểu được chút đạo lý đối nhân xử thế trong quan trường, trước tiên sắp xếp cho Thẩm Dao ở quán trà đối diện Chính Dương Môn, sau đó đến trước cửa, lấy ra chút lợi ích nhét cho quan lại canh cửa, nói mình là thiếu gia của Thẩm gia, đến tìm Hình bộ Thị lang Thẩm Lê Đông, nói là trong nhà có chuyện quan trọng.

Chuyện Tạ Khâm sắp cưới con gái nuôi Thẩm gia đã truyền khắp Kinh thành, tiểu quan canh cửa cũng không dám thất lễ với Thẩm Phù, cho hắn một lệnh bài tạm thời, ghi tên vào sổ rồi vào khu làm việc.

Tạ Khâm là Thủ phụ của Nội các, kiêm Lại bộ Thượng thư.

Thẩm Phù đi vào Lại bộ thì vồ hụt, biết được Tạ Khâm đang ở điện Văn Hoa bàn việc với Hoàng đế, sợ là sẽ không ra ngoài trong thời gian ngắn được.

Thẩm Phù ỉu xỉu quay về quán trà, nói với Thẩm Dao:

"Tạ đại nhân trăm công nghìn việc, hành tung bất định, bây giờ chúng ta không gặp được, chi bằng ta đi đến Tạ gia gửi tin thay muội, chờ hắn liên lạc với muội?"

Thẩm Dao suy nghĩ một lúc: "Cũng chỉ có thể như vậy thôi, vậy ta chờ ở đây trước, ca ca gửi tin xong lại đến đón ta."

Thẩm Phù ra khỏi quán trà, để lại hai tên gia đinh trông chừng, hắn cưỡi ngựa chạy về phía Tạ phủ.

Thẩm Dao dựa vào cửa sổ, hai tay chống cằm nhìn chằm chằm vào Chính Dương Môn mà mất hồn, nhìn một lúc thì mí mắt bắt đầu rũ xuống.

Đêm qua nàng ngủ không ngon, buồn ngủ không chịu nổi.

Bích Vân cũng học theo dáng vẻ của nàng, chống cằm nhìn qua cổng thành, thời gian trôi qua từng chút một, đến khoảng giờ Ngọ một khắc, một bóng dáng anh tuấn cao thẳng bước ra từ cửa cung, bố tử[2] tiên hạc trước

ngực vô cùng nổi bật trong đám người.

[2] Bố tử (补子) là một mảnh vải hình vuông đính ở ngực và lưng áo trên phẩm phục của các quan trong triều thời phong kiến Việt Nam, Trung Hoa và Triều Tiên.

Lần trước ở cửa hông thư phòng của Thẩm Lê Đông, Bích Vân đã lén lút nhìn thấy Tạ Khâm, thoáng cái đã nhận ra, nàng ấy vội vàng đánh thức Thẩm Dao: "Cô nương, may dậy đi, Tạ đại nhân ra rồi!"

Thẩm Dao run rẩy mờ mịt nhìn ra bên ngoài, mơ hồ nhìn thấy Tạ Khâm bị một đống quan lại vây quanh đi ra khỏi Chính Dương Môn, chân nàng di chuyển nhanh hơn ý thức, nhấc chân đi xuống lầu.

Để lại một gia đinh ở đây chờ Thẩm Phù, một gia đinh khác đánh xe chở Thẩm Dao đuổi theo Tạ Khâm.

Xe ngựa của Tạ Khâm vừa nhẹ vừa nhanh, chẳng mấy chốc đã chạy vào hẻm nhỏ từ đường chính, gia đinh đuổi tới hẻm nhỏ, điều khiển xe ngựa chạy đến chỗ rẽ cuối cùng, đưa mắt nhìn: "Cô nương, không thấy xe ngựa của Tạ gia nữa."

Thẩm Dao nôn nóng vội vàng vén rèm xe lên, ngước mắt nhìn, một bóng dáng thon dài đứng ở góc tường, Tạ Khâm đã thay ra một bộ trường bào màu sẫm, thân thể như ngọc, ánh mắt sâu không gợn sóng.

Thẩm Dao thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng chui ra khỏi xe ngựa, lại xách váy nhanh nhẹn nhảy xuống, thoải mái đi đến trước mặt chàng, hành lễ với chàng: "Tạ đại nhân."

Bình thường Tạ Khâm không nói nhiều, luôn tích chữ như vàng: "Nàng tìm ta có việc à?"

Ánh nắng đã hoàn toàn bị tầng mây che khuất, đám mây đen tụ lại, khuôn mặt Tạ Khâm như sứ lạnh, vô cùng đáng sợ dưới trời mây âm u.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Dao tiếp xúc gần với chàng, nàng kiềm chế sự sợ hãi trong lòng, lúng túng nói: “Tạ đại nhân, mạo muội làm phiền, đúng là có chuyện muốn bàn với ngài.”

Tạ Khâm nhìn thấy khuôn mặt ngượng ngùng của Thẩm Dao, nghi ngờ nàng đến để hủy hôn, trong lòng chàng nhất thời không biết có cảm giác thế nào, chuyện thế này chung quy cũng phải chàng tình ta nguyện.

Tạ Khâm ngước mắt nhìn thoáng qua sắc trời, gió thổi ào ào, chàng nhìn cô nương yếu ớt, chỉ vào quán trà đối diện: “Đến quán trà nói chuyện.”

Chương 7

Đây là một quán trà phong cách Ngụy Tấn còn sót lại, cửa bị kéo ra từ hai bên, gió mát ẩm ướt ngoài cửa sổ bọc lấy hương hoa ướt át lan tràn.

Đi qua bức bình phong cảnh bốn mùa, bên trong lót đài tê, phía trên bày một chiếc bàn con, cần phải ngồi trên mặt đất.

Thẩm Dao khoác áo choàng, nhìn thoáng qua Tạ Khâm đang cởi giày trước mặt, nàng ở gần đó nên lúc này mới phát hiện ra mình thấp hơn chàng rất nhiều, hình như chỉ có thể đến vai của chàng.

Nàng mờ mịt nghĩ, nàng sẽ thành hôn với người như thế này sao?

Không nói đến thân phận khác nhau một trời một vực, nàng hoàn toàn không biết gì về chàng cả.

Đang sững sờ nhìn, Tạ Khâm đã bước lên đài tê, vén phần áo che đầu gối ngồi xuống trước.

Thẩm Dao không dám dây dưa, vội vàng cởi giày thêu ra, chậm rãi đi đến đối diện chàng, cúi đầu ngồi xuống.

Tạ Khâm chậm rãi rửa sạch tay, lại đưa một tấm khăn ướt cho nàng, sau đó tự mình rót một chén trà rồi đẩy đến trước mặt nàng: "Nàng có kén mùi vị không?"

Thẩm Dao sửng sốt, nhìn chàng, Tạ Khâm này tựa như không có thói quen giải thích, cần người khác phải đoán tâm tư của chàng, cũng may là không khó đoán: "Phải dùng bữa trưa ở đây sao?"

“Đúng.”

Thẩm Dao không yếu ớt, rất dễ nuôi: “Ta không kén.”

Ánh mắt Tạ Khâm cố định một lúc rồi cũng nhìn đi chỗ khác.

Sau đó chàng phủi áo bào, ngồi xếp bằng, chờ Thẩm Dao lên tiếng.

Bất cứ lúc nào, trên người chàng luôn có một phong thái uy phong nghiêm nghị.

Thẩm Dao cũng không có ý định mập mờ, nói thẳng vào điểm chính: “Tạ đại nhân, hôm qua đồng ý vội vàng, rất nhiều chuyện chưa kịp hỏi kỹ, ta rất tò mò, tại sao ngài muốn cưới ta? Chúng ta cũng đâu có quen biết, ngài vì ta mà chịu liên lụy lớn như vậy, trong lòng ta thật sự băn khoăn.”

Băn khoăn là giả, phần nhiều hơn chính là sợ hãi.

Cũng không biết có phải là ảo giác của Thẩm Dao hay không, nàng nói xong lời này, nét mặt của Tạ Khâm không kéo căng như trước đó nữa.

Tạ Khâm mím đôi môi mỏng, bất đắc dĩ nhìn nàng: “Nàng thật sự không nhớ gì sao?”

Lời này khiến Thẩm Dao kinh hãi, chắc là hai người họ có liên quan gì đó nhỉ?

“Ta nên nhớ gì đây?” Nàng hỏi lại.

Bầu trời âm u, hạt mưa nhỏ vụn rơi xuống theo mái hiên nhà bằng gỗ, dần dần tạo thành một bức màn che, chợt có gió thổi nghiêng tới, hạt mưa bay vào bệ cửa sổ, nổi lên một mảng ngọc bích vỡ vụn.

Tạ Khâm yên lặng một lúc, khuôn mặt hơi mang theo vẻ tiêu điều, giống như những hình ảnh đó luôn khắc trong đầu chàng, chàng nói ra từng chữ một:

“Năm năm trước, trong rừng tùng ở thượng nguồn sông Mịch, nàng mặc bộ váy trắng, đầu đội mũ màn, tay cầm ná cao su, từng bách phát bách trúng, bắn bị thương hai tên thích khách ngụy trang thành sơn tặc, đỡ một người đàn ông máu me khắp người lên ngựa, giục ngựa rời đi, nàng lại một mình dẫn truy binh đến bên cạnh, không có chút ấn tượng nào sao?”

Lúc đó chàng đã gần hôn mê, sau khi chuyển nguy thành an thì đã phái người đi tìm Thẩm Dao, đáng tiếc là vẫn luôn không tìm được tung tích của nàng, chàng chỉ cho rằng Thẩm Dao đã chết trong tay giặc, vì để hả giận, chàng tắm máu Quân Sơn Tông có liên quan đến vụ án và tất cả quan lại tham ô, lần đó nước sông Tương bị thi thể nhuộm đỏ, màn trời mờ tối bị phản chiếu ửng hồng, thanh danh lòng dạ độc ác của chàng truyền đi từ đó.

Thẩm Dao trợn tròn mắt, môi đỏ mím chặt, trong đầu tràn đầy vô số hình ảnh, cuối cùng cũng liên kết được sợi dây trong trí nhớ hỗn độn: “Chẳng trách ta cảm thấy tựa như đã từng quen biết, thì ra ngài là vị đại ca ca năm đó…”

Dứt lời, ý thức được giọng điệu của mình bất kính, nàng che miệng lại: “Hôm đó ở thư phòng của phụ thân ta ngài đã nhận ra ta rồi sao?”

Nếu như Tạ Khâm vì báo ân, vậy thì mọi thứ đều giải thích được rồi.

“Phải.” Tạ Khâm chậm rãi cầm chén trà lên, nhận ra nét mặt của Thẩm Dao rõ ràng thoải mái hơn nhiều, chàng dừng chén trà ở bên miệng hỏi: “Còn nghi ngờ gì sao?”

Thật ra Thẩm Dao có tính tình cởi mở, lên tiếng hỏi nguyên nhân là biết được Tạ Khâm đáng tin cậy, trong lòng an ổn hơn nhiều, nàng cười nhẹ nhàng trả lời: “Vì ta mà liên lụy đến hôn sự của ngài, thật là hổ thẹn, ta ở trong núi quanh năm, quen thuộc vùng đó, sau khi dẫn những truy binh kia rời đi, ta đã thuận lợi quay về thôn trang.”

“Lúc đó ta làm vô cùng dễ dàng, không so sánh được với công sức ngài bỏ

ra ngày hôm qua, nếu như hại ngài đắc tội với Thái tử và tam Hoàng tử điện hạ thì mạo hiểm quá lớn…"

Nói liên tục một hồi, cô gái với đôi mắt cười hoạt bát lo lắng Tạ Khâm đổi ý, lập tức thay đổi lời nói:

"Đương nhiên, tình cảnh của ta đáng lo, ngài có thể giúp ta, ta thật sự vô cùng cảm kích.

Chỉ là cũng không thể làm liên lụy ngài được, ngài xem chi bằng thế này…"

Tạ Khâm đặt chén trà xuống, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve tay cầm, ánh mắt mang theo chút cảnh giác: "Cái gì?"

Thẩm Dao tràn đầy phấn khởi nói:

"Chúng ta có thể làm một đôi phu thê giả, thứ nhất, ta không thể làm việc tốt vì mong hồi báo mà liên lụy đến đại nhân, thứ hai, ta không có tài không có đức, thật sự không kham được chức trách lớn của phu nhân Thủ phụ, đợi hai năm nữa chúng ta hòa ly trong hòa bình, ngài thấy được không?"

Mắt thấy ánh mắt Tạ Khâm trở nên sắc bén, trong lòng Thẩm Dao thót lên, nàng nhẹ giọng nói: "Thật sự không được thì một năm cũng được, ngài tìm cớ bỏ ta, hoặc là ta giả vờ chết bệnh, ngài đưa ta đi thật xa, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên à?"

Thẩm Dao càng nghĩ càng cảm thấy có thể thực hiện biện pháp này, quả thật là một lần vất vả cả đời nhàn nhã.

Chỉ xem Tạ Khâm có bằng lòng hy sinh hai năm vì nàng hay không.

Thẩm Dao tha thiết nhìn chàng.

Nghe xong đề nghị này của nàng, ngón tay Tạ Khâm buông chén trà ra, đặt trên bàn, chàng nhìn nàng thật sâu.

Lúc quyết tâm cưới nàng, chàng chưa từng nghĩ tới việc làm vợ chồng giả với nàng, lúc trước một cô gái mười hai tuổi như nàng, vì cứu chàng mà có dũng có mưu, làm việc nghĩa không chùn bước, hôm nay chàng nắm quyền lớn, học trò đệ tử ở khắp thiên hạ, chàng cũng muốn chống đỡ một vùng trời cho nàng, bảo vệ nàng không lo cơm áo.

Chỉ là hôn nhân đại sự chung quy cũng không phải là chuyện bình thường.

Nhớ đến thanh danh của mình không được tốt lắm, Thẩm Dao sợ chàng, không muốn gả cũng là chuyện có thể hiểu được.

Nàng khăng khăng như thế, chàng cũng không tiện cưỡng cầu.

Tạ Khâm vẫn tích chữ như vàng, phun ra một từ: "Được."

Thẩm Dao thở phào nhẹ nhõm.

Tạ Khâm đồng ý thẳng thắn như vậy, nhưng thấy chàng thật sự chỉ định giúp đỡ, vậy thì mọi người đều thoải mái.

Hai người mang theo tâm sự riêng rơi vào im lặng.

Cửa bị đẩy ra, người phục vụ nối đuôi nhau đi vào, mang lên các món ngon sơn hào hải vị.

Thẩm Dao nghĩ tới lúc trên đường đi, Thẩm Phù đã nói đại khái cho nàng biết về tình hình của Tạ gia, Tạ gia có sáu chi, Tạ Khâm là con út của lão thái gia và lão thái thái, Tạ gia nhà lớn nghiệp lớn, gốc gác sâu xa hơn Thẩm gia, Thẩm gia đã đủ khiến nàng kinh hãi rồi, vậy thì Tạ gia sẽ phú quý đến mức nào?

Nói những điều vô nghĩa và không thực tế không thể khiến Tạ Khâm tin phục.

Thẩm Dao nhân lúc bồi bàn đưa món ăn lên, dặn dò Bích Vân đi lấy bút mực giấy nghiên.

Tạ Khâm cứ nhìn nàng bận rộn, cuối cùng kiếm ra một bộ bút mực giấy nghiên, rốt cuộc cũng hiểu rõ Thẩm Dao muốn làm gì, trong lòng chàng dâng lên chút tâm tình khó nói thành lời, không biết là nàng làm việc thận trọng nghiêm túc, hay là rất đề phòng chàng.

Bất kể là kiểu nào, Tạ Khâm đều không có lý do từ chối.

Thẩm Dao từng nét từng nét viết ra một bức khế ước hôn nhân, chưa nói tới chữ viết của nàng tốt bao nhiêu, nhưng lại cẩn thận rõ ràng.

Nàng viết xong một phần, đưa cho Tạ Khâm trước: "Tạ đại nhân, ngài nhìn xem, thế này được không?"

Tạ Khâm không nhận lấy ngay, ánh mắt rơi trên giấy trắng mực đen, nhìn sơ qua một lượt, yêu cầu trên đó cực kỳ đơn giản, ba điều khoản, không cùng phòng, không nắm giữ việc bếp núc, hai năm sau hòa ly.

Nhất thời Tạ Khâm không biết nên nói gì, có lẽ là Thẩm Dao lo chàng làm trái lại ước hẹn của quân tử, muốn xin một phần đảm bảo.

Chàng đưa tay đón lấy.

Thẩm Dao mỉm cười: "Nếu như ngài không có ý kiến khác, vậy chúng ta mỗi người một phần." Không lừa dối nhau.

Bốn chữ sau đó Thẩm Dao không nói ra.

Tạ Khâm lại hiểu được, nhìn cũng không nhìn nàng, lấy ra con dấu riêng bên hông, chàng ừ một tiếng.

Thẩm Dao lại một lần nữa viết xong một phần, viết khuê danh của mình lên, cắn rách ngón tay đóng dấu rồi lại đưa cho Tạ Khâm.

Tạ Khâm đưa lại phần của chàng, trên con dấu riêng viết rõ ba chữ "Tạ Thanh Chấp", Thẩm Dao nhấc bút lên viết tên của mình sát bên cạnh tên

chàng, sau đó nhìn Tạ Khâm lại thấy chàng đã cất phần kia vào ngực.

Nhanh vậy à?

Chàng có con dấu riêng, nhanh thì cũng không lạ.

Thẩm Dao lại không vội cất đi, mà là đặt nó ở bên cạnh chờ hong khô, sau đó nàng bưng chén trà thoáng nhìn qua ngực Tạ Khâm.

Tạ Khâm nhận ra tầm mắt của nàng thì đương nhiên hiểu được nàng đang nghĩ gì, chàng cũng không thèm để ý.

Người đời đều biết, Tạ Thanh Chấp chàng đây nói lời giữ lời, bức khế ước hôn nhân này chỉ là cho Thẩm Dao một phần bảo đảm, dù có hay không thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc chàng thực hiện lời hứa.

Đương nhiên Thẩm Dao không cần lo lắng Tạ Khâm đối xử tệ với nàng, Tạ Khâm có thân phận địa vị như vậy, người muốn gả cho chàng như cá diếc qua sông, mục đích Thẩm Dao viết khế ước cũng vì muốn nói cho chàng biết, nàng tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

Hai người với tâm tư khác biệt bắt đầu động đũa.

Ăn được một nửa, Thẩm Dao liếc qua thấy vết mực trên khế ước hôn nhân đã khô, vội vàng cẩn thận gấp lại rồi bỏ vào trong túi thơm của mình, ánh mắt trấn tĩnh của Tạ Khâm nhìn thẳng vào túi thơm của nàng, Thẩm Dao cũng không thấy xấu hổ, trái lại nở nụ cười ngọt ngào với chàng:

“Tạ đại nhân, dùng bữa đi.”

Tạ Khâm làm theo quy tắc ăn không nói.

Cả bữa cơm diễn ra không có một gợn sóng.

Khoảng một khắc đồng hồ sau, Tạ Khâm dừng đũa, Thẩm Dao cũng không dám ăn nhiều, vội vàng gác đũa bạc lại.

Tạ Khâm nhìn nàng một cái, nhạt giọng nói:

“Không vội, nàng cứ ăn từ từ.”

Thẩm Dao lắc đầu: “Ta ăn no rồi.”

Tay Tạ Khâm gõ lên bàn, người hầu đi vào dọn bàn, lại lần nữa dâng trà cho hai người.

Thẩm Dao thầm nghĩ mình gặp mặt Tạ Khâm không dễ dàng, có chuyện gì khó xử thì chi bằng hỏi luôn một thể.

“Đúng rồi Tạ đại nhân, có một chuyện ta nhất định phải thẳng thắn với ngài.”

“Chuyện gì?”

“Ta thật sự không có của hồi môn đâu.” Thẩm Dao ngồi ngay ngắn, nét mặt thẳng thắn thành khẩn mà không sợ hãi.

Nét mặt Tạ Khâm cứng lại, nhớ tới tình cảnh của nàng, chàng đương nhiên không thấy bất ngờ: “Vậy ta chuẩn bị cho nàng nhé?”

“Không không không, không phải ý này.” Lần này Thẩm Dao lại trở nên ngượng ngùng: “Ý của ta là, có thể ta sẽ khiến ngài mất mặt.”

Tạ Khâm nhìn cô nương đang vô cùng xấu hổ, màu đỏ ửng nhàn nhạt tựa như sắp nhỏ ra, nhớ tới dáng vẻ hôm qua nàng dùng dao tự làm mình tổn thương, trong lòng chàng đột nhiên khó chịu, cũng không biết nhiều năm qua một mình nàng lăn lộn sống thế nào.

“Ta không quan tâm đến những hư danh này. Người ta cưới là con gái nuôi của Thẩm gia, chuyện này cả thành đều biết, cũng sẽ không có ai nói nàng này nọ đâu.”

Dứt lời, không biết nghĩ đến điều gì, chàng lại lập tức đổi giọng: "Ta sẽ thêm một phần ngoài danh sách vào trong sính lễ, làm của hồi môn cho nàng."

Thẩm Dao suy nghĩ một lúc: "Cũng được." Thẩm Lê Đông coi trọng mặt mũi, sẽ không cắt xén sính lễ, đến lúc đó sính lễ quay về Tạ gia như ban đầu, lúc rời đi nàng sẽ không động vào một xu, chuyện thể diện chung quy cũng phải cố kỵ chút ít, Thẩm Dao có thể không quan tâm đến thể diện của mình, nhưng nhất định phải quan tâm đến thể diện của Tạ gia.

Thẩm Dao không dám giữ Tạ Khâm ở lại quá lâu, cáo từ rời đi, Tạ Khâm từ từ nhắm hai mắt, nghe thấy tiếng bước chân nàng đi xuống lầu, chàng hững hờ lấy ra phần khế ước hôn nhân, nét mặt khó diễn tả hết bằng lời.

*

Lúc Thẩm Dao đi ra khỏi quán trà thì đúng lúc gặp được Thẩm Phù tìm đến, Thẩm Phù thấy nàng rạng rỡ nhẹ nhõm thì cười nói: "Hỏi rõ hết rồi hả?"

Thẩm Dao nhớ lại lời dặn dò của Tạ Khâm, không thể nói chuyện khế ước với bất cứ ai, để tránh tiết lộ tin tức bị Thái tử biết được, nàng bèn ấy náy nhỏ giọng đáp: "Hỏi rõ rồi ạ, lúc Tạ đại nhân đi làm việc ở Đàm Châu, ta từng vô tình giúp đỡ ngài ấy một lần, ngài ấy đã nảy ra chút tâm tư với ta, muốn dùng việc đó để cưới ta."

Thẩm Dao chỉ có thể làm ra vẻ Tạ Khâm vì cảm kích mà sinh ái mộ để làm an lòng Thẩm Phù.

Quả nhiên Thẩm Phù thở phào nhẹ nhõm: "Việc này thật sự quá tốt rồi, như vậy thì Tạ gia sẽ không lạnh nhạt với muội đâu."

Thẩm Dao cười một cách nhạt nhẽo nói: "Có lẽ là vậy."

Hai người quay về Thẩm gia, thành thật đến trước mặt lão thái thái nhận lỗi, lão thái thái không tiện trách cứ Thẩm Dao nên đã ra sức khiển trách Thẩm Phù một trận, sau khi ra ngoài Thẩm Phù đã sai người để lại tin tức cho gia đình, Đoàn thị biết được là con gái dụ dỗ Thẩm Phù đưa nàng đi ra ngoài

thì vô cùng tức giận, tất nhiên là đã nổi cáu một trận, dặn dò Hạ ma ma chuyển Thẩm Dao đến chái nhà, Thẩm Dao đâu chịu, nhàn nhã ngồi trong nhà chính trống trải:

"Trước khi ta hồi phủ đã mời đạo sĩ coi số mệnh, chỉ có thể ở lại Toái Ngọc Hiên tại góc phía Tây Bắc thôi, nếu như đi đến chái nhà thì sợ là sẽ bị người ta va chạm, mạng ta mỏng, trân trọng một chút thì tốt hơn."

Sao Hạ ma ma dám chuyển lời này cho Đoàn thị chứ, bà ấy chỉ dùng từ ngữ mập mờ nói Thẩm Dao không chịu, Đoàn thị cầu còn không được, sau này trong lúc vô tình đã nghe tiểu nha đầu khua môi múa mép, nói ra lời của Thẩm Dao không sót một chữ, Đoàn thị tức giận đến mức bất tỉnh.

Chập tối ngày hôm đó, quả nhiên Hoàng đế hạ chỉ, ban Thẩm Dao cho Tạ Khâm làm thê tử, trên thánh chỉ viết rõ ràng là "Con gái nuôi của Thẩm gia", Thẩm Lê Đông cầm thánh chỉ, hồn cũng bay mất.

Ngày kế tiếp Tạ Khâm đưa sính lễ tới, vô cùng phong phú, khoảng một trăm lẻ chín rương, ngoại trừ sính lễ, áo cưới, mũ phượng, khăn choàng vai mà Thẩm Dao cần trong đại hôn và tất cả các chi phí đều đã được chuẩn bị, trong đó có không ít thứ đáng lẽ là bên nhà gái phải chuẩn bị, Tạ Khâm cũng chuẩn bị hết.

Đây là không nể mặt Thẩm gia chút nào.

Thẩm Lê Đông khó chịu.

Lão thái thái sai người giúp đỡ Thẩm Dao thu dọn, hiện vật còn nhiều hơn gấp đôi so với danh sách sính lễ, Thẩm Dao biết đây là của hồi môn mà Tạ Khâm chuẩn bị, nàng dọn ra từng thứ một, lại một lần nữa dùng rương mới đựng chúng, sau này sẽ cùng khiêng về Tạ gia.

Một ngày sau khi đặt đưa lễ đến dạm ngõ, Thẩm gia bày tiệc trà, người thân trong nhà lục tục đến thêm của hồi môn, Thẩm Dao từ chối hết, chỉ nhận một bộ bút mực giấy nghiên của vợ chồng anh cả Thẩm gia - Thẩm Hoán và Thẩm Phù.

Lão thái thái biết lấy ra nhiều thì Thẩm Dao sẽ không nhận nên chỉ thêm cho nàng năm trăm lượng làm của hồi môn:

"Đứa trẻ ngốc này, con đến nhà chồng, chỗ nào cũng cần sắm sửa, trong tay ít nhiều gì cũng phải có chút tích góp, nếu như con không muốn nhận thì cứ xem như mượn, đợi tương lai trong tay dư dả thì trả lại cho tổ mẫu là được."

Tam phu nhân và nhị phu nhân đều ôm tráp hương gật đầu theo, muốn học theo lão thái thái mà thêm vào của hồi môn.

Thẩm Dao thầm nghĩ, sở dĩ bây giờ Thẩm gia đối xử tốt với nàng chỉ vì thấy nàng trèo lên nhà quyền quý, nhưng trên thực tế nàng và Tạ Khâm là vợ chồng giả, sau này đừng có hy vọng uổng công rồi lại quay ra oán trách nàng.

Chỉ là không thể từ chối hết tâm ý của lão thái thái được, nàng cười nói:

"Nếu như trong lòng tổ mẫu có thương tiếc, vậy thì thưởng cho con một món đồ làm lưu niệm đi, mấy cái còn lại thì thôi ạ."

Mọi người biết khúc mắc của Thẩm Dao vẫn chưa được giải, ảm đạm thở dài, tự mình cho nàng một cái túi thơm hoặc là một cây trâm vàng rồi thôi.

Đến gần tối, ba chị em của Thẩm gia đều quay về, Thẩm Sam vẫn dịu dàng hiền lành như trước, Thẩm Ninh thì đoan trang, bất kể trong lòng nghĩ gì thì vẻ mặt đều không thay đổi, duy chỉ có Thẩm Liễu là lúng túng, trượng phu của nàng ta vì được Tạ Khâm đề bạt mà có được chút thanh danh, bây giờ Thẩm Dao gả cho Tạ khâm sau này sẽ là một tòa núi lớn đè trên đầu nàng ta, chỉ nghĩ thôi nàng ta đã thở không nổi rồi.

Em gái ngày xưa bị ném đến thôn trang, bây giờ đã trở thành phu nhân Thủ phụ người trên người, trong văn vở cũng không dám viết như thế.

Đoàn thị nhớ lại lời Thẩm Dao nói, trong lòng vẫn còn giận, chỉ nháy mắt với

Thẩm Lê Đông ra hiệu cho ông ta mở miệng.

Thẩm Lê Đông chỉ vào ba tráp hương tử đàn, cùng với một cuốn sổ trên bàn:

"Trong sổ ghi chép này là tộc Tạ thị và quan hệ người thân mà mẫu thân con đã phí tâm tư sửa soạn lại cho con, con lấy về ghi nhớ cho kỹ, đến Tạ gia rồi thì không thể làm sai quy tắc."

"Còn có tráp hương này, bên trong là quà gặp mặt mà hôm kính trà con cần phải đưa cho vãn bối các chi của Tạ gia, đưa món nào cho ai, trong đó đều viết đầy đủ hết, con mang toàn bộ qua đó đi."

Thẩm Dao ngồi lẻ loi trơ trọi ở phía dưới trong nhà chính, cúi thấp mặt mày nói:

"Đa tạ, không cần."

Thẩm Lê Đông nghe xong thì sắc mặt thay đổi, không thể nhịn được nữa nói: "Ngươi hồ đồ, những cái khác có thể không lấy, nhưng đây là cơ sở để ngươi sống yên phận ở Tạ gia, một cô nương như ngươi đi đến nhà quyền quý đại tộc như thế, có biết được lề lối trong đó không, nhỡ đâu nhận nhầm người, xảy ra chuyện chê cười thì chẳng phải mất mặt à?"

Thẩm Dao ngước mắt, trong đôi mắt tựa như có nước mắt lóe lên, nhưng lại bị một lớp vỏ vô hình không thể phá vỡ bao trùm: "Năm ta bảy tuổi bị đưa đi thôn trang ở Nhạc Châu, không quen với cuộc sống ở đó, sao ngài không nghĩ tới ta có thể không hiểu được thế thái nhân tình ở đó chứ?"

Thẩm Lê Đông á khẩu không trả lời được.

Nói tới nói lui, vẫn oán trách bọn họ bỏ rơi nàng.

Đoàn thị che miệng ho kịch liệt trên giường La Hán, Thẩm Ninh ở bên cạnh vỗ lưng cho bà ta.

Thẩm Liễu giữ im lặng không nói xen vào.

Thẩm Dao dừng lại chốc lát, uốn gối hành lễ với song thân rồi xoay người rời khỏi, Thẩm Sam nén nước mắt đuổi theo, đến hành lang phía sau chái nhà, Thẩm Sam giữ chặt em gái không hề quay đầu lại:

"Tứ Tứ…" Nước mắt đã chảy xuống theo gò má: "Tỷ biết muội sống không tốt, tỷ biết hết… Tỷ cũng không tốt hơn muội được bao nhiêu, chỉ là được mặc đẹp hơn, ăn ngon hơn, chứ sợ là trong lòng còn không vui vẻ bằng muội."

Hoàng hôn dần tắt, nơi chân trời còn lại một vệt ráng chiều, là tia sáng duy nhất trên bầu trời xanh sẫm, nàng cứ ngồi ở đỉnh núi ôm đầu gối nhìn về phía Kinh thành, ngóng trông có người tới đón nàng về nhà…

Thuyền cá hát muộn, tiếng vó ngựa trong trẻo, sự mong mỏi dấy lên rồi lại tắt.

Từ Thẩm gia đến Tạ gia cũng chỉ là đi từ viện xa lạ này đến viện xa lạ khác mà thôi.

Nàng không có nhà.

Thẩm Dao ngước mắt, nuốt nước mắt lại.

"Tỷ nói đúng, không có ràng buộc cũng chưa chắc là không tốt."

Lời này ngược lại khiến Thẩm Sam khó chịu hơn, nàng ấy lấy ra chiếc túi thơm đã được chuẩn bị dưới tay áo rồi nhét vào trong tay áo của Thẩm Dao:

"Tứ Tứ, của người khác muội có thể không nhận, của tam tỷ thì muội phải lấy, không phải tỷ muốn bấu víu vào muội, chỉ là nghĩ muội gả đến Tạ gia, ngước mắt không ai giúp đỡ, trong tay có chút bạc chung quy cũng dễ làm việc, đây là tiền riêng của tỷ, không phải ai cho, là tỷ tự mình tích góp từ từng đường kim mũi chỉ, muội yên tâm cầm đi."

Thẩm Dao xoay người lại, lấy túi thơm của Thẩm Sam ra rồi nhét về tay nàng ấy lại.

Có lẽ Thẩm Sam quả thật có chút tình thân với nàng, chỉ là nàng ấy chung quy cũng là tam cô nương của Thẩm gia cao quý, được ăn sủi cảo vào đêm giao thừa, cầm tiền mừng tuổi trưởng bối cho, được cha mẹ vô cùng vui vẻ tiễn lên kiệu hoa…

Không giống như nàng.

Nàng không hề bất mãn với Thẩm Sam, nàng chỉ là… không muốn phản bội chính mình thôi.

Trong chớp mắt nửa tháng đã trôi qua, ngày hai mươi hai tháng Hai, trời trong gió nhẹ, thích hợp cưới gả.

Chương 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đêm trước tân hôn, Toái Ngọc Hiên vắng lặng nghênh đón một ma ma già khuôn mặt hiền lành, mái tóc bà ấy đã bạc, trông thân thiết lại đáng kính.

"Tứ cô nương, lão thái thái phái lão nô đến dạy cô nương chuyện động phòng."

Thẩm Dao vừa nằm xuống lại trở mình bò dậy khỏi giường.

Nàng hoàn toàn không cần đâu.

Sau thời gian một chén trà, ma ma đuổi Bích Vân ra ngoài, vào phòng trong, trong phòng đốt một ngọn đèn dầu bạc, ma ma già trịnh trọng lấy ra một tập tranh từ trong ngực, mở ra đặt lên, ánh nến yểu điệu, hai bóng người đan vào nhau nhảy nhót trên giấy, Thẩm Dao quan sát một cái rồi nhìn đi chỗ khác ngay như bị bỏng mắt.

"Ma ma, nhất định phải dạy cái này sao, hay là bà về đi, để quyển sách này lại cho ta nhìn là được rồi." Thẩm Dao tuy to gan, đối mặt với chuyện như thế này cũng có chút xấu hổ.

Ma ma già ngoảnh mặt làm ngơ, đưa quyển sách đến trước mặt Thẩm Dao, Thẩm Dao cảm thấy như có một củ khoai lang nóng bỏng tay đặt trên người vậy, nàng vội vàng ngước mắt nhìn về phía trước, ngoan ngoãn không dám di chuyển.

"Các cô nương trong phủ xuất giá đều do lão nô dạy bảo, tứ cô nương cứ

nghe đi…"

Thoạt đầu Thẩm Dao còn ngại ngùng, nghe một lúc lại phát hiện ra chuyện vợ chồng gia.o hợp này lại huyễn hoặc khó nắm bắt như vậy, sau này nàng trở về Nhạc Châu, mua một tòa nhà, gặp được chàng trai mình ngưỡng mộ thì cũng có thể lập gia đình, người đó không phải là Tạ Khâm thì cũng là người khác, nàng bèn trở nên nghiêm túc hơn.

Ma ma già nói được một nửa thì phát hiện ra, Thẩm Dao là cô gái duy nhất được dạy bảo chuyện phòng the mà mặt không đỏ tim không đập, bà ấy xem trọng nàng thêm một chút.

Đêm nay trước khi ngủ, rất nhiều hình ảnh kỳ lạ được rót vào trong đầu Thẩm Dao, mỗi lần vừa nhắm mắt lại, người đàn ông đó sẽ mang theo khuôn mặt của Tạ Khâm, dọa cho Thẩm Dao sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh cả người.

Ngủ mơ màng chưa được hai canh giờ, trời còn chưa sáng mà trong viện đã có một đống ma ma nha hoàn tràn vào với tiếng sột soạt, mọi người bắt đầu mỉm cười nhẹ nhàng vây quanh nàng bắt đầu sửa soạn ăn mặc, khoảng một canh giờ sau, Thẩm Dao mặc áo cưới đỏ tía ba lớp, đầu đội mũ ngọc, đi đến Huệ Hòa Đường hành lễ.

Tiệc cưới Thẩm gia trông rất náo nhiệt, bầu không khí bên trong lại nặng nề ngột ngạt, chung quy cũng thiếu đi chút hứng thú, Thẩm Dao không thèm để ý chút nào, làm từng bước một hoàn thành nghi thức. Tạ Khâm với phong thái oai phong, mặc một bộ quan bào tiên hạc đỏ rực đứng trước cửa, Thẩm gia thật sự không có ai áp chế được chàng, mà chưa đợi chàng mở miệng, hai người đồng liêu mà chàng mang tới đã chiến đấu khiến Thẩm gia không còn manh giáp, Thẩm Dao được đón lên xe hoa một cách thuận lợi.

Khua chiêng gõ trống, cả đoạn đường vô cùng náo nhiệt mà đi về phía Tạ phủ.

Xe hoa lăn bánh, Thẩm Dao kéo khăn đội đầu xuống, lén vén một góc rèm

xe lên, bên ngoài hành lang đứng đầy người, có người quen có người lạ, ai ai cũng đeo mặt nạ, cười một cách qua loa, ánh mắt nàng chuyển về phía hai chữ "Thẩm phủ" lấp lánh ánh vàng, lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng trong đời này nàng nhìn kỹ hai chữ này, rời đi rồi, sau này không còn là người của Thẩm gia nữa.

Tâm trạng chua xót dần nhạt đi theo xe hoa rời khỏi phường Minh Thời.

Chiêng trống vang trời, kèn bầu[1] âm vang cũng không làm lay động được vị tân nương này, nàng ngơ ngác ngủ thiếp đi trên xe hoa, cũng không biết ngủ được bao lâu, mơ hồ có ai đó kéo góc áo nàng, nàng mơ màng mở mắt ra, một khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng dần hiện rõ trong mắt.

[1]Kèn bầu

Click để xem ảnh

Nàng mờ mịt nhìn qua, tựa như không biết mình đang ở đâu.

"Đến rồi." Tạ Khâm nhạt giọng nhắc nhở.

Thẩm Dao ngồi thẳng người lên, nhanh chóng nhặt lại khăn voan bị rơi rồi lần nữa đội lên, mò mẫm sờ rìa kiệu hoa khom lưng bước ra.

Ánh mắt giới hạn ở khoảng đất dưới chân, thảm đỏ nối đến phía trước, qua lớp vải đỏ, nàng mơ hồ cảm nhận được từng mảng ánh sáng hội tụ, Tạ Khâm đưa một đầu lụa đỏ tới, nàng nhận lấy, Bích Vân đi đến bên cạnh nàng, đỡ nàng đi từng bước vòng qua đám người huyên náo.

Sự náo nhiệt của Tạ phủ khác với Thẩm gia, những tiếng cười nói đó phát ra từ đáy lòng.

Ở thôn trang Thẩm Dao đã từng thấy rất nhiều người bái đường, lúc đó nàng chỉ cảm thấy vô cùng hứng thú, đến lượt mình thì trong lòng lại vô

cùng bình tĩnh, có lẽ vì là phu thê giả, phần náo nhiệt đó không bước vào trái tim được.

Bái thiên địa xong, có người nhanh chóng đến đỡ nàng, hình như là ma ma toàn phúc[2] của Tạ gia, đưa nàng đến hậu viện, Thẩm Dao không thấy rõ phía trước, chỉ dựa vào cảm giác phương hướng để phân biệt, có lẽ là đi về phía Đông Bắc, vòng qua một hành lang dài, đi qua hai viện, đi một hồi lâu, từ nơi huyên náo này đến nơi huyên náo khác, đối diện có ánh đèn đỏ rực chiếu tới.

[2] Người toàn phúc là người có đủ cha mẹ, con cái, chồng còn sống. Theo phong tục và nghi thức cưới hỏi dân gian, người toàn phúc phải lo nhiều việc trong đám cưới, nhằm mong muốn đôi tân lang tân nương có một tương lai hạnh phúc, viên mãn.

Có lẽ là sân nhà mà nàng sẽ ở trong hai năm.

Ma ma toàn phúc và phu nhân Trịnh Các lão mỗi người một bên đưa nàng vào phòng tân hôn.

Trong phòng tân hôn có rất nhiều người chen lấn, mọi người đều đang chờ xem tân nương.

Vị Lục thẩm mới có thể khiến Lục thúc vừa gặp đã yêu sẽ có dáng vẻ thế nào?

Thẩm Dao được đỡ ngồi trên giường, dựa vào mặt giày quen thuộc để xác nhận Bích Vân ở cách mình không xa, trong lòng nàng thoáng an tâm, ngay sau đó, phần giường bên cạnh lún xuống, chắc là Tạ Khâm ngồi bên cạnh nàng, Thẩm Dao không thể tránh khỏi cảm thấy có chút hồi hộp.

“Lục lang, nhanh vén khăn voan đi.”

Trong phòng truyền đến tiếng cười vui, đầy nhiệt tình.

Nàng cảm nhận được uy thế nặng nề từ bên cạnh.

Chỉ chốc lát sau, cán bạc với vào, khăn voan bị đẩy ra, Thẩm Dao ngước mắt, đối diện với đôi mắt trầm tĩnh sâu thẳm, nét mặt của Tạ Khâm không hề khác với bình thường.

Thẩm Dao chớp mắt, thích ứng được với xung quanh, chợt có tiếng khen ngợi của mấy người phụ nữ truyền đến.

"Đẹp quá, đi đâu tìm được tân nương tử xinh đẹp thế này chứ."

"Ồ, trông thật là xinh đẹp."

Thẩm Dao thoáng đỏ mặt, hơi rũ mắt xuống.

Phần lớn là phụ nữ lớn tuổi khen nàng, số phụ nữ trẻ tuổi không ít còn lại nhìn nàng không nói lời nào, Thẩm Dao mới tùy ý liếc nhìn qua cũng cảm nhận được một vài ánh mắt khác thường, nàng không thấy lạ, đối với người ngoài, nàng chỉ là con gái nuôi của Thẩm gia, một cô gái mồ côi được nuôi dưỡng ở thôn trang sao lại xứng với Thủ phụ đương triều được chứ, Thẩm Dao đã chuẩn bị từ trước rồi.

Tạ Khâm ngồi ngay ngắn bên cạnh nàng, cơ thể cao hơn một đoạn lớn.

Ma ma toàn phúc bắt đầu ngâm bài ca vung rèm, chị em dâu các chi của Tạ gia rải các loại quả khô như lạc, táo đỏ lên hai người, nói rất nhiều lời ngụ ý cát tường.

Những cô dâu khác nghe được những từ ngữ phóng túng ướt át đó sợ là sẽ đỏ bừng mặt, Thẩm Dao không nghiêm túc nghe, đương nhiên là không nhận ra được ý nghĩa trong bài hát vung rèm, nàng và Tạ Khâm đều ngồi ngay ngắn, trên mặt không có vẻ vui sướng của tân hôn, giống như hai con rối nghe theo sự sắp xếp của người ta.

Mọi người chỉ cho rằng tính tình của Tạ Khâm quá lạnh lùng, dọa sợ tân nương.

Sau đó chính là đồng lao hợp cẩn[3], hai người hoàn thành vô cùng thuận lợi, uống rượu hợp cẩn, thậm chí cũng không nhìn đối phương, chỉ là lúc cúi đầu, trán của Thẩm Dao không cẩn thận mà lướt qua cằm của Tạ Khâm.

[3] Đồng lao hợp cẩn (同牢合巹): là lễ quan trọng trong hôn lễ, đồng lao là vợ chồng cùng cắn một miếng thịt, hợp cẩn là cùng uống rượu giao bôi.

Nghi thức kết thúc, Tạ Khâm sợ Thẩm Dao mất tự nhiên nên đuổi hết những người đến náo động phòng, trước khi đi, chàng nhìn thoáng qua thê tử đang ngồi trên giường cưới, nàng khoác khăn choàng vai tượng trưng cho Cáo mệnh nhất phẩm, tóc đen được vấn hết lên, để lộ ra khuôn mặt trứng ngỗng tiêu chuẩn, mắt hạnh sinh động khéo léo, tựa như đang quan sát xung quanh, trên khuôn mặt nàng cũng không có phấn, chỉ thoa một lớp son môi thật mỏng, lại bởi vì nàng quá đẹp nên đã áp chế màu đỏ tươi khắp phòng.

Thẩm Dao thấy Tạ Khâm nhìn chằm chằm nàng hơi lâu, cho rằng chàng không yên lòng, nàng hào phóng đứng dậy: "Đại nhân nhanh đi mời rượu đi, ta ở đây vẫn ổn mà."

Nàng phiêu bạt giang hồ đã quen, không có gì là không thích ứng được.

Tạ Khâm gật đầu, xoay người rời khỏi.

Chàng vừa đi, hai chủ tớ như được đại xá, Bích Vân đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, bên ngoài hành lang có một vài ma ma nha hoàn, lại biết điều mà không đi vào hầu hạ, Bích Vân yên tâm, vội vàng quay lại giúp Thẩm Dao cởi chiếc mũ phượng nặng hai cân, lại rót cho nàng một chén nước nóng.

"Cô nương, người đói bụng không, hay là nô tỳ đi tìm ít thức ăn cho người nhé?"

Cô dâu cả ngày gần như không có cơ hội ăn uống gì cả.

Thẩm Dao dựa người vào giường, xoa chiếc cổ nhức mỏi chậm rãi gật đầu: "Em hỏi ma ma bên ngoài xem, nếu như không hợp quy tắc thì thôi."

“Vâng!”

Bích Vân đi ra khỏi căn phòng phía Đông, tiện thể rũ rèm châu được vén lên xuống, Thẩm Dao đói đến mức bụng kêu ùng ục, tiện tay cầm lấy hoa quả khô trên giường ăn lót dạ, càng ăn càng đói, trên chiếc bàn bên tường phía Tây vẫn còn một dĩa bánh ngũ phúc chưa bị lấy đi, nàng dứt khoát vê mấy miếng nhét vào miệng.

Một lúc sau, Bích Vân và ma ma dẫn theo mấy tỳ nữ đi vào, bày một bàn đồ ăn trong phòng phía Đông bên ngoài phòng trong.

Các loại đồ ăn cực kỳ phong phú, nào cá, nào vịt, nào ngỗng, đều có đôi có cặp, khoảng chừng hai mươi món, ngụ ý thập toàn thập mỹ, lại có thịt nướng om bao tử, trứng muối giòn, tôm lột xào hoa dạ hợp, nấm vàng tươi,v.v…, đều là những món ăn đẹp lạ không gọi tên được, rực rỡ muôn màu khiến Thẩm Dao nhìn mà than thở.

Hôm nay nàng đã thấy đồ ăn của Thẩm phủ, còn lâu mới bằng Tạ gia, không hổ là nhà giàu có số một Kinh thành.

Thẩm Dao không cố kỵ gì cả, thoải mái tay chân mà ăn.

Trước khi đến nàng đã suy nghĩ rõ ràng, dù gì nàng cũng không phải là thê tử đường đường chính chính của Tạ Khâm, cũng không quan tâm thái độ của người Tạ gia đối với nàng ra sao, sống cuộc sống nhàn nhã của mình, hai năm sau sẽ dọn dẹp hành lý rời khỏi một cách nhanh gọn.

Hai năm này nàng không trêu chọc ai, cũng sẽ không để bản thân mình thiệt thòi.

Ăn uống đầy đủ rồi thì người cũng có tinh thần hơn.

Vừa ngước mắt lên, nha hoàn Tạ gia đứng một hàng, đầu tiên là một người đưa nước súc miệng, người khác nâng ống nhổ, ngay sau đó người phía sau hầu hạ nàng rửa tay uống trà theo thứ tự, Thẩm Dao lớn thế này rồi nhưng

chưa từng được người ta hầu hạ như vậy, nhất thời cảm thấy mình là lão thái thái bảy tám chục tuổi, cả người mất tự nhiên.

Thẩm Dao không thể nhìn được cảnh phô trương lãng phí, chỉ vào những món ăn chưa động vào kia dặn dò ma ma:

"Lấy xuống chia cho các ma ma nha hoàn ăn."

Người hầu trong phòng cung kính nói vâng.

Thẩm Dao nhân lúc tiêu thực mà quan sát chính viện của Tạ Khâm một lần, viện này có tên là Cố Ngâm Đường, lấy ý từ câu "Đãn vi quân cố, trầm ngâm chí kim[4]", rất nho nhã, Thẩm Dao cũng không hiểu lắm, Cố Ngâm Đường là một căn phòng lớn năm gian, ba gian phía Đông, hai gian phía Tây, đều có hai phòng phụ, thật ra là có khoảng chừng chín gian.

[4]Đãn vi quân cố, trầm ngâm chí kim (但为君故, 沉吟至今): Chỉ vì ai đó, trầm ngâm đến nay.

Lê ma ma vẫn luôn trông coi Cố Ngâm Đường nói cho nàng biết:

"Bình thường gia[5] ở thư phòng, thành hôn mới chuyển đến nơi này, tất cả vật dụng ở đây đều mới, người cứ yên tâm mà dùng."

[5] Gia: cách gọi quan lại, địa chủ thời xưa.

Thẩm Dao vịn vào cổ tay Bích Vân đi dạo dọc theo đường hành lang rộng mở: "Từ lúc định hôn đến hôm nay chỉ có nửa tháng, dụng cụ hoàn toàn mới lấy đâu ra?"

Thẩm Dao chỉ tò mò, Lê ma ma lại cho là Thẩm Dao nghi ngờ Tạ gia lấy đồ cũ cho nàng dùng:

"Gia của chúng ta không còn nhỏ, mỗi năm lão tổ tông đều ngóng trông ngài ấy thành thân, từ lâu đã sai người sắp xếp phòng cưới cho ngài ấy, viện này là viện rộng nhất, cảnh trí tốt nhất của Tạ phủ chúng ta, giường, tủ

quần áo đều là một bộ, lúc trước để ở phòng kho, gần đây mới lấy ra."

Thẩm Dao thấy Lê ma ma tràn đầy vẻ căng thẳng thì cười một tiếng: "Ta hiểu rồi."

Lê ma ma thở phào nhẹ nhõm.

"Ta tắm rửa trước, ma ma đi nghỉ ngơi đi."

Lê ma ma chỉ cho là Thẩm Dao không quen có người ngoài hầu hạ, vội vàng lui ra ngoài.

Bích Vân đã lấy quần áo của Thẩm Dao đặt ở phòng tắm, phòng tắm được đặt ở phòng phụ phía Tây, phòng ngoài nằm ở phía Tây Bắc, chiều dài rất rộng, có khoảng hai gian, bên trong dùng bình phong hoa văn mây trắng cao bằng tường để ngăn cách, ban ngày bức bình phong có thể làm đồ trang trí, buổi tối kéo rèm che lại, nàng và Tạ Khâm tự mình tắm rửa, khỏi cần nói cũng biết chắc chắn là Tạ Khâm dặn dò người hầu chuẩn bị.

Nhìn thấy phòng tắm được chia thành hai gian này, Thẩm Dao chợt nhớ đến một chuyện, tuy là phu thê giả nhưng sau này ở cùng một viện hay là ngủ riêng? Ban đầu nghĩ thì đơn giản, dùng một tờ khế ước cho rằng có thể ngăn cách quan hệ của hai người một cách sạch sẽ, nhưng khi thật sự gả đến thì mới cảm nhận được cuộc sống hoàn toàn không thể khái quát được bằng ba điều khoản.

Cởi giày dưới bậc thềm, chân trần đạp lên, trên đài tê hình như được lót thêm một lớp gì đó, cẩn thận phân biệt, nó có màu trắng sữa, hình như là một lớp đệm ngà voi đục lỗ, nếu như có nước đọng thì sẽ thấm vào, không cần để chân ướt, rất thoải mái dễ chịu. Thẩm Dao ở Nhạc Châu đã từng đi dạo phố phường, một chiếc quạt làm từ ngà voi ngoài chợ có thể bán được từ một đến hai lượng, Tạ gia lại dùng ngà voi để lót một căn phòng, có thể thấy được là xa hoa lãng phí thế nào.

Thùng tắm đã được chuẩn bị nước từ trước, hai bên đều có bình phong ngăn cách, Thẩm Dao sợ Tạ Khâm vội quay về nên không dám tắm quá lâu,

quần áo mặc bốn mùa của tân nương tử mới cưới đều được Tạ Khâm chuẩn bị cho, của hồi môn mà Thẩm Dao thật sự mang tới chỉ có một cái hòm, trong đó đựng một vài bộ đồ cũ của nàng, một vài sách đã xem qua cùng với đồ chơi kim khâu.

Thậm chí những thứ này đối với nàng mà nói cũng là đồ có thể vứt đi, nếu Thẩm Dao rời đi thì đều có thể xoay sở ở bất cứ nơi đâu bất cứ lúc nào.

Bích Vân lấy ra một chiếc áo ngủ màu hồng đào từ trong đống đồ mới, Thẩm Dao nhìn nó, cảm thấy quá ướt át: "Đổi sang màu nhạt."

Bích Vân cầm chiếc áo ngủ vải gấm màu quả hạnh đưa cho nàng.

Thẩm Dao thay đồ, bên ngoài khoác một chiếc bối tử cùng màu, lại lần nữa chải búi tóc rồi quay về phòng cưới.

Dạo gần đây vì bận rộn hôn sự, mấy ngày liền nàng ngủ không ngon, bây giờ tất cả đều đã kết thúc, tinh thần Thẩm Dao thoải mái, tựa vào giường bạt bộ ngủ gật.

Hoa quả khô trên giường bạt bộ đã bị thu dọn một góc, Bích Vân tiến lên phủ một lớp đệm chăn cho nàng rồi thấp thỏm đợi bên ngoài rèm châu.

Trước khi xuất giá Thẩm Dao đã nói cho Bích Vân biết, nàng và Tạ Khâm đã lập nên điều ước quân tử, đây chỉ là một hôn ước giả, trong lòng Bích Vân có chút thất vọng, nàng ấy rất mong cô nương có thể gặp được một người chồng thật lòng thật dạ thương nàng, trông Tạ Khâm không tệ, áo cưới, quà gặp mặt vốn nên là thứ cô dâu chuẩn bị, chàng lại chuẩn bị hết tất cả, người chồng chu đáo như vậy tìm khắp thiên hạ cũng không thấy được người thứ hai.

Qua cửa sổ lưu ly, Lê ma ma thấy Bích Vân dựa vào cửa tròn ngủ gật, thế là bà hiền hòa đi vào đánh thức nàng ấy:

"Bích Vân cô nương, đi nghỉ ngơi trước đi, ở đây có ta hầu hạ rồi."

Đợi lát nữa chủ nhân sẽ động phòng, một nha đầu không hiểu chuyện trông coi ở đây thì giống gì chứ, gia rất coi trọng quy tắc, không thể chọc giận chàng được.

Bích Vân thật sự quá buồn ngủ, nàng ấy ngáp một cái được nha đầu bên cạnh đỡ đi, miệng vẫn còn lẩm bẩm: "Đợi cô nương tỉnh dậy, ma ma nhất định phải đánh thức ta đó." Lê ma ma buồn cười: "Yên tâm đi."

Đầu giờ Hợi, đêm lạnh như nước, những vì sao đầy trời tựa như sắp rơi xuống, tiếng bước chân trầm ổn đi qua phòng ngoài, dọc theo hành lang vòng quanh mà đến, đèn đỏ dưới hiên treo trên cao, dung nhan lang quân như ngọc, chỉ là khuôn mặt sâu sắc không hề được không khí vui mừng làm nhạt đi, cách mấy bước có mùi rượu bay tới.

Lê ma ma chậm rãi uốn gối, lặng lẽ quan sát khuôn mặt chàng, nét mặt lạnh lùng như thường, không giống như uống say.

Im lặng đón chàng vào phòng, đón lấy canh giải rượu đã được chuẩn bị từ tay nha hoàn rồi đưa cho chàng.

Tạ Khâm cũng không nhìn mà uống một hơi cạn sạch, sau đó hỏi:

"Phu nhân đâu?"

Lê ma ma nói khẽ: "Có lẽ là phu nhân rất mệt mỏi, đã nghỉ ngơi rồi."

Tạ Khâm biết được là Thẩm Dao ngủ rồi, chàng không thay đổi vẻ mặt, đi tới phòng tắm.

Tạ Khâm không quen có người hầu hạ tắm rửa, Lê ma ma vẫy tay ra hiệu cho người lui ra rồi lẳng lặng hầu ở cửa phòng giữa, đợi khoảng một khắc, xác thực Tạ Khâm đã đi về phía phòng cưới thì mới yên lòng khép cửa đi ra ngoài.

Trong phòng, đèn đuốc sáng ngời, nến đỏ chập chờn.

Thẩm Dao mặc nguyên áo nằm ở mép giường bạt bộ, khuôn mặt nhỏ nhắn giấu trong chỗ tối, không nhìn thấy được gì, chỉ có đệm chăn phập phồng như núi phác họa ra bóng người yểu điệu.

Tạ Khâm nhìn nàng một cái rồi nhanh chóng dời ánh mắt đi, chàng đứng quay lưng lại với nàng, sau đó ho mạnh hai tiếng.

Thẩm Dao bừng tỉnh, mơ màng mở mắt ra, một bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi đứng sừng sững bên ngoài giường bạt bộ, gần như ngăn cản hơn một nửa ánh sáng.

Thẩm Dao dừng lại một chút, bảo đảm trên người không có điểm nào bất ổn rồi vội vàng đứng lên: "Tạ đại nhân…"

Mở miệng ra cũng không biết nên nói gì, trước đó đã thỏa thuận không cùng phòng, nhưng đêm nay là đêm động phòng, bên ngoài có nhiều người nhìn vào như vậy, giải thích cho qua thế nào thì nàng muốn nghe ý kiến của Tạ Khâm.

Tạ Khâm xoay người qua, có lẽ vì đã uống chút rượu nên mùi rượu trên người chưa tan, giọng nói luôn trong trẻo của chàng hơi khàn khàn:

"Đêm nay là tiệc cưới, Thái tử có mặt, trong lời nói có ý thăm dò, đêm tân hôn mà chia giường thì sẽ khiến người ta chú ý, có lẽ ta phải ở hậu viện mấy ngày, đợi đến khi loại bỏ sự nghi ngờ của Thái tử thì lại dọn đến thư phòng."

Thẩm Dao chậm chạp "Ồ" một tiếng.

Tạ Khâm cho rằng mình đã nói rõ rồi, chàng thổi tắt đèn trong phòng, chỉ còn lại hai cặp nến đỏ trước giường, đến khi ngoái nhìn, lại thấy Thẩm Dao đứng trước giường bạt bộ không động đậy, Tạ Khâm nhất thời cũng có chút lúng túng.

Ánh sáng trong phòng chợt tối đi, sự xấu hổ ban đầu bị phóng đại lên vô số lần.

Thẩm Dao nghiền ngẫm lời Tạ Khâm vừa nói mấy lần rồi tỉnh táo lại, sợ là Tạ Khâm sẽ ngủ cùng phòng mấy ngày, ở đây chỉ có một chiếc giường bạt bộ, còn lại là giường La Hán, chàng cao lớn như vậy làm sao chen chúc trên giường La Hán được.

Nàng thì đương nhiên có thể, chỉ là mở miệng thế nào đây.

"Tạ… Tạ đại nhân…"

Lúc này, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến âm thanh cực kỳ nhỏ.

Nét mặt Tạ Khâm đột nhiên run lên, chàng nhìn chằm chằm vào Thẩm Dao, sau đó ngẩng đầu lên.

Thẩm Dao ý thức được điều không đúng, đầu óc xoay chuyển, nàng chỉ lên trên, lặng lẽ nói: "Có người à?"

Tạ Khâm nghiêm nghị gật đầu.

Thẩm Dao ngã ngồi trên giường bạt bộ, vẻ mặt đờ đẫn.

Sự việc hình như còn phức tạp hơn nàng tưởng.

Tạ Khâm thấy nàng vẫn cứ ngồi yên ở mép giường, chàng chắp tay sau lưng nghiêng người sang, im lặng không nói.

Chàng đã thay sang một bộ trường bào màu đen, hai người đều vô cùng ăn ý không chọn đồ ngủ màu đỏ, gió thổi chầm chậm, kéo tay áo rộng và vạt áo của chàng đều bị cuốn lên, chàng giống như không phải đang ở phòng cưới của mình, mà là ở trên ngọn núi hoang dại nào đó, phong thái này có thể ép lui bất cứ tiếng huyên náo nào.

Khuôn mặt lạnh lùng được phủ lên một tầng ánh sáng mờ, biểu cảm không được tính là dễ nhìn.

Thẩm Dao im lặng trong chốc lát, lúc này mới ý thức được Tạ Khâm đang

đợi nàng lên giường.

Nàng vội vàng di chuyển lên giường bạt bộ, vừa giả vờ như sửa sang lại chăn đệm, vừa lặng lẽ liếc về phía Tạ Khâm, quả nhiên Tạ Khâm đã lên giường bạt bộ, tự kiềm chế mà ngồi ở mép giường, tiện thể thả màn hồng xuống.

Ánh sáng bị ngăn cản, cũng ngăn cản chút hy vọng cuối cùng của Thẩm Dao.

Không gian trở nên vô cùng chật hẹp, hoàn cảnh lạ lẫm, người lạ lẫm. Thẩm Dao bàng hoàng lại câu nệ.

Cho dù là người lạnh lùng như Tạ Khâm thì cũng không hề thoải mái.

Chàng dừng lại một chút, nằm gối lên hai tay, chỉ chiếm một khoảng ở mép giường, để lại phần lớn không gian cho Thẩm Dao.

Trong ánh sáng mông lung, không nhìn thấy rõ nét mặt của đối phương, ít nhiều gì cũng có thể thoải mái một chút, Thẩm Dao thích ứng một lúc, ngồi ôm đầu gối hỏi chàng:

“Người kia đi chưa?”

Tạ Khâm lắc đầu.

Thẩm Dao xoa trán.

“Vậy chúng ta làm sao đây?”

Tạ Khâm mím môi không nói.

Ám vệ của chàng bố trí thiên la địa võng, bất cứ thích khách nào cũng không vào phủ được, hôm nay Thái tử mượn tiệc cưới dẫn người vào, chắc chắn là người đó đã nhân lúc đông người mà trốn trong phủ, chàng từng đưa ra một lệnh, không được động vào người của hoàng cung.

Không thể đánh rắn động cỏ.

Ngàn ngày phòng trộm, chi bằng làm cho đối phương hết nghi ngờ.

Thái tử muốn xác nhận điều gì, Tạ Khâm biết rõ.

Yên lặng một lúc, chàng nhìn về phía Thẩm Dao hỏi:

"Nàng biết không?"

Đầu óc Thẩm Dao mơ hồ: "Biết gì cơ?"

Khuôn mặt Tạ Khâm không đổi sắc: "Trước khi xuất giá, ma ma trong phủ có lẽ đã dạy nàng chuyện phòng the."

Thẩm Dao thoáng cái đỏ mặt, may mà ánh sáng mờ tối, bây giờ Tạ Khâm cũng không nhìn thấy, Thẩm Dao chần chờ một chút, nói một cách không lưu loát:

"Dạy rồi."

Ngay sau đó không cần Tạ Khâm nói, Thẩm Dao đã hiểu ý.

Nàng không có lối thoát mà nằm xuống, ánh mắt nhìn đăm đăm vào màn trướng ở phía trên.

Chuyện này là sao đây?

Nàng bực bội che mặt lại, nhớ đến những chuyện xấu hổ nhìn thấy ở thôn trang.

Lúc đó nàng chưa lớn lắm, chỉ khoảng hơn mười tuổi, đi theo chị gái nhà nông ở bên cạnh chơi, mệt rồi thì ngủ trên giường nhà người ta, nửa đêm nghe thấy tiếng giường gỗ vang lên kẽo kẹt, thím Lưu đó kêu từng tiếng phó.ng đãng, miệng luôn nói đừng mà đừng mà…

Nàng ngây thơ đánh thức chị gái: “Tỷ nghe xem, cha tỷ đang bắt nạt mẹ tỷ đó.”

Chị gái đang ngủ say, không nhịn được mà đẩy tay nàng ra: “Ôi chao, tỷ đã quen rồi…”

Sau đó nữa nàng dẫn theo Bích Vân lên núi hái nấm, thỉnh thoảng bắt gặp mấy cặp uyên ương kêu sống kêu chết dưới gốc cây, tiếng gọi đó phải nói là ngày càng câu hồn.

Bây giờ, trong đêm tân hôn, nằm bên cạnh một người sống lạnh lẽo như băng, bảo nàng kêu thế nào đây?

May mà Tạ Khâm vô cùng bình tĩnh, khiến cho Thẩm Dao cũng đỡ xấu hổ một chút.

Thôi thôi, liều một phen vậy.

Thẩm Dao hít sâu một hơi, kéo lấy đệm chăn, liếc mắt hỏi người đàn ông nằm xa xa không nhúc nhích:

“Vậy ta bắt đầu kêu nhé?”

Tạ Khâm: …

Chương 9

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thẩm Dao đã chuẩn bị mở miệng, âm thanh vừa phát ra, sự xấu hổ xông thẳng lên đầu, âm thanh không kịp thu lại đó đột nhiên như tiếng vịt kêu.

Quá khó nghe.

Nàng hốt hoảng ngậm miệng, khóe mắt liếc về phía Tạ Khâm, chàng duy trì tư thế bất động ban đầu, không chê cười nàng.

Chàng thong dong như thế, nàng có gì để mà nhăn nhó chứ.

Thẩm Dao tĩnh tâm lại, nhớ đến những hình ảnh tạp nham trong đầu.

Chậm rãi, thử phát ra tiếng: "A… Ưm…" Âm cuối được kéo thật dài, cố gắng uốn éo kiểu cách.

Chỉ là cẩn thận phân biệt thì âm thanh vẫn khô khan, như con chim vùng vẫy giãy chết, Thẩm Dao đang nghĩ xem như vậy có thể lừa dối trót lọt không thì bên cạnh vang lên giọng nói lạnh buốt của người đàn ông:

"Không giống lắm."

Thẩm Dao nghẹn lại một hơi, nàng xoay người ngồi dậy, sao chàng biết không giống chứ, những thứ nàng nghe thấy không phải đều thế này sao?

"Thế nào mới giống?" Dứt lời, nàng hối hận ngay, giọng điệu hơi có vẻ như nàng đang phát cáu.

Ánh mắt Tạ Khâm đen láy, không hề có chút khác thường nào.

Chàng nghe ra được cô nương đang buồn bực.

Thẩm Dao đột nhiên xấu hổ, dù sao cũng là chuyện do nàng trêu chọc ra, còn liên lụy đến Tạ Khâm, bèn vội vàng giải thích một cách yếu ớt:

"Ý của ta là ta không rành lắm, hay là ngài có thể giúp ta?"

Dù sao cũng là Thủ phụ đương triều, tuổi tác cũng không nhỏ, bên cạnh chắc chắn là có nha đầu thông phòng hầu hạ, Tạ Khâm có kinh nghiệm hơn nàng, có thể chỉ điểm cho nàng một chút.

Thẩm Dao không hề hay biết lời này có ý khác, nàng chỉ có tâm tư mong được chỉ bảo…

Tạ Khâm nhìn qua với ánh mắt nặng nề, dù là bên trong màn trướng uyên ương mờ tối như vậy thì vẫn có chút sắc bén như mũi dao.

Rốt cuộc là nàng mờ mịt, hay là cố ý thăm dò chàng?

Chuyện này bảo chàng giúp thế nào đây?

Dũng khí của Thẩm Dao bị cái nhìn này dọa cho rụt lại:

"Ta… ta tự làm…"

Sau đó vội vàng trốn vào trong chăn.

Nàng cũng không phải là một cô nương kiểu cách, sở dĩ tay chân bị gò bó cũng không phải vì Tạ Khâm ở đó, xem như chàng không tồn tại là được.

Vào lúc Thẩm Dao chuẩn bị thử lần thứ hai.

Giọng nói lạnh lùng của Tạ Khâm vang lên sau lưng nàng, mang theo một

chút không xác định: “Thử tiến hành từng bước đi.”

Yên lặng lâu như vậy, hóa ra là đang suy nghĩ.

Việc này thì càng lúng túng.

Trong đầu Thẩm Dao vang lên ong ong, khuôn mặt sắp chưng đến chín, nàng giả vờ như không thèm để ý mà ừ một tiếng.

Vạn sự khởi đầu nan, càng trì hoãn thì càng khiến đối phương nghi ngờ, Thẩm Dao vỗ khuôn mặt nóng lên của mình, cắn răng cổ vũ bản thân.

Tứ Tứ, ngươi làm được.

Sau đó, nàng chuẩn bị tâm tình, cơ thể yêu kiều mềm mại nằm sấp trên vỏ gối:

“Chậm một chút…. Nhẹ thôi… Phu quân…”

Một tiếng “Phu quân” này thật sự có chút ý tứ rồi.

Rầu rĩ mà “Ừm” vài tiếng, mang theo sự ngượng ngùng đặc thù của thiếu nữ, bỗng dưng âm thanh bị phá vỡ, hơi thở gấp rút tràn ra từng chút một từ răng môi, giống như không chịu nổi.

Thẩm Dao vừa kéo lấy màn trướng, biểu diễn thỏa thích, vừa nghĩ, đây có được tính là tiến hành từng bước không.

Nàng rất hy vọng Tạ Khâm cho nàng chút phản hồi vào lúc này, nàng cũng tiện biết được khi nào nên dừng, nhưng sau lưng lại im hơi lặng tiếng, không có bất cứ động tĩnh gì.

Chẳng lẽ là chàng rời đi rồi?

Nàng chậm rãi buông màn trướng ra, giả vờ như kiệt sức mà ngã sấp trên giường, miệng thở hổn hển, sau đó nhìn về phía Tạ Khâm một cái.

Tạ Khâm vẫn ở tư thế đó không động đậy, nếu như không phải có thể nhìn thấy dáng vẻ mơ hồ của chàng dưới ánh sáng mờ tối, nàng còn tưởng là không có ai, nếu như nói có điểm gì khác, có lẽ là đầu chàng nghiêng nghiêng hướng về phía nến đỏ.

Tối nay Tạ Khâm đã uống vài chén rượu, sau khi uống canh giải rượu thì ngực và bụng không còn nóng rực nữa, nhưng đầu lại đau thình thịch, chàng đưa tay đè ấn đường, nhắm mắt lại, âm thanh yêu kiều dịu dàng kia tựa như quanh quẩn bên tai, thì thà thì thầm, không kéo ra được, dính lấy không ngừng.

Suy nghĩ cực kỳ dễ dàng bị nàng kéo theo, Tạ Khâm lấy lại bình tĩnh, dứt khoát mở mắt ra nhìn chằm chằm vào ánh nến lay động, tính toán cẩn thận thuế bạc thuế lương thực mà các nơi nộp lên vào mùa vụ năm ngoái, trong đó có chút khuyết thiếu, nên bù vào chỗ nào.

Lúc này một cổ tay mảnh khảnh kéo tay áo chàng, Tạ Khâm dừng lại, ngoái nhìn về phía Thẩm Dao.

Trong mắt nàng phủ một lớp long lanh, sắc mặt cũng theo đó mà trở nên ửng đỏ, miệng không ngừng ngâm nga, sắc mặt lại hết sức tủi thân, ánh mắt dời lên trên, Tạ Khâm đã nhanh chóng hiểu được ý nghĩa, sau đó chàng lắc đầu.

Khuôn mặt nhỏ của Thẩm Dao nhăn nhó, nàng nhịn sự xúc động muốn mắng người.

Nàng cam chịu quay về chỗ, lúc này lại thấy cáu, cũng mặc kệ Tạ Khâm có ở trên giường hay không, chỉ muốn nhanh chóng đuổi tổ tông này đi, nàng cũng được nghỉ ngơi một giấc, Thẩm Dao duỗi cánh tay trắng trẻo ra níu lấy thành giường của giường bạt bộ, suy nghĩ và giọng điệu tách ra riêng biệt, thậm chí nàng cũng không biết mình kêu thế nào.

Giọng điệu lúc cao lúc thấp, vì để trút giận, nàng cố ý xê dịch về phía cửa sổ sau màn trướng, hướng về phía bên ngoài trách móc vài tiếng.

Tựa như gió táp mưa rào cọ rửa cánh hoa yêu kiều xinh đẹp, mang theo sự lên án và nghẹn ngào, còn có vẻ tủi thân khó mà nói hết, tất cả mọi thứ tích trữ ở cửa trước đập nước, khi không chứa được nữa thì sẽ ào ra theo miệng cống, cuối cùng thủy triều róc rách chui vào vực sâu, Thẩm Dao cũng không biết mình ra sức biểu diễn bao lâu, nói chung là trên người đã đổ một lớp mồ hôi dày đặc, có chút thẹn quá hóa giận.

Đợi đến khi sắp dừng lại thì đột nhiên nhớ ra nàng làm vậy có được tính là trót lọt không, nếu như ngắn quá thì có vẻ gì hay không…

"Tạ đại nhân?" Nàng ép giọng nặn ra một chút giọng điệu thử thăm dò hỏi Tạ Khâm.

Sau lưng hồi lâu không có động tĩnh.

Vào lúc Thẩm Dao không biết mình có cần dừng lại hay không thì người đầu giường bên kia cuối cùng cũng đáp lại.

"Đi rồi."

Giọng nói của Thẩm Dao im bặt, tựa như quả bóng bị đâm thủng, lập tức nhào lên đệm chăn, như trút được gánh nặng.

Trong lòng thăm hỏi Thái tử mấy trăm lần, nằm một lúc, ý thức được tư thế bây giờ hơi bất nhã, nàng tốn sức quay người nằm ngửa hít thở.

Liếc mắt nhìn trộm Tạ Khâm một cái, lúc này chàng lại kéo gối ngồi dậy, cong một chân lại, nét mặt ẩn trong bóng tối không phân biệt rõ được.

Thẩm Dao ngược lại cũng chưa từng nghĩ xem Tạ Khâm nghe thấy có khó chịu hay không, không có tình cảm thì làm sao sinh ra dụ.c vọng được, ví dụ như nàng bây giờ, đối với Tạ Khâm phần nhiều hơn chính là cảm kích và kính sợ, không hề có sự xúc động muốn đến gần thì càng khỏi nói tới chân thành đối đãi, chắc hẳn Tạ Khâm cũng như thế.

Dần dần bình tĩnh lại, Thẩm Dao mệt mỏi nói:

"Ta đi tắm một chút."

Nàng xê dịch người muốn xuống giường, Tạ Khâm cản nàng lại:

"Chờ đã." Giọng nói có chút thu hút.

Ánh sáng đỏ dần chiếu vào, đôi mắt chàng như ngọc đen, sâu không thấy đáy, ấn đường nhíu lại tựa như đang suy nghĩ điều gì đó.

Thẩm Dao dừng lại: "Làm sao vậy?"

"Tìm chiếc khăn trắng tới đây."

Đầu óc Thẩm Dao mờ mịt rồi chậm rãi tỉnh táo lại, đây thật sự là một cơ hội tốt để một hòn đá ném trúng hai con chim, thế là nàng bắt đầu tìm khắp giường, để tiện cho nàng tìm, Tạ Khâm đưa tay mở ra một cái khe trên màn trướng, nhờ có ánh sáng, Thẩm Dao nhanh chóng tìm được chiếc khăn trắng ở trong góc.

Do dự một lúc, nàng xoay người đưa cho Tạ Khâm, có chút tò mò xem Tạ Khâm định làm như thế nào.

Chỉ thấy Tạ Khâm nhận lấy khăn trắng, không nói hai lời mà cắn rách ngón tay, chạm vào khăn trắng một chút, một chấm đỏ sẫm chậm rãi lan ra.

Khuôn mặt Thẩm Dao nóng lên, nhanh chóng dời mắt.

Nàng có thể duy trì được tình cảnh lúng túng vừa rồi, nhưng lúc này nhìn thấy hành động của Tạ Khâm, trên người nổi một lớp da gà, nàng nghiêm mặt cố gắng giữ vững sự bình tĩnh: "Ta đi xuống đây…"

Sau đó lưu loát nhảy xuống giường, nhanh chóng đi vòng ra sau tấm bình phong, không quay đầu lại mà chui vào phòng tắm.

Đợi tiếng bước chân của nàng đi xa, Tạ Khâm chậm rãi hít thở, nhìn thoáng qua khăn trắng trên tay rồi lại lần nữa đặt lên giường.

Có lẽ là nghe thấy phòng tắm có động tĩnh, Lê ma ma ở ngoài rèm châu đi vào thăm dò, nhìn thấy Tạ Khâm đứng chắp tay trong phòng, có thể thấy được chuyện đã kết thúc.

Lê ma ma giữ im lặng xách một bình trà nóng đi vào, uốn gối với Tạ Khâm, đặt ấm trà xuống rồi lập tức đi dọn giường, màn trướng một lần nữa bị vén lên, Lê ma ma liếc nhìn chiếc khăn ở giữa giường, vệt đỏ thắm vô cùng dễ thấy.

Lê ma ma yên lòng cười, không để lại dấu vết cất chiếc khăn vào trong túi tay áo, tay chân lanh lẹ thay một bộ đệm chăn khác cho các chủ tử, lại đi đến bên ngoài bức bình phong của phòng tắm, hỏi Thẩm Dao có cần người hầu hạ hay không.

Thẩm Dao nhớ đến đêm qua ma ma dạy, sau khi làm chuyện đó thì trên người sẽ để lại chút dấu vết, sợ Lê ma ma nhìn ra được manh mối, nàng bèn nhẹ giọng từ chối:

“Đa tạ ma ma, ta làm được.”

Nàng cố gắng khiến giọng nói mềm mại, Lê ma ma chỉ cho rằng nàng thẹn thùng, sau đó ôm đệm giường và quần áo bẩn rời khỏi phòng trong.

Sau một khắc đồng hồ, Thẩm Dao đã thay sang một chiếc bối tử dài nhũ đỏ bạc bước ra, ngay cả búi tóc cũng được sửa sang lại gọn gàng, không hề lộn xộn, nàng không dám thất lễ trước mặt Tạ Khâm, dù sao cũng là phu thê giả, phải có lễ tiết nên có.

Tạ Khâm cũng đổi sang bộ trường bào xanh biếc, ngồi trên giường đất dưới cửa sổ đọc sách, vẻ mặt bình tĩnh như thường, ngoại trừ đôi nến đỏ kia, trong phòng chỉ để một chiếc đèn lồng bằng ngọc trong suốt, ánh sáng không được tính là rõ ràng, vừa vặn chiếu sáng khuôn mặt chàng, ánh đèn ấm áp lấy đi chút sắc bén trên khuôn mặt chàng.

Ánh mắt trong lúc vô tình liếc thấy một chén trà ấm trên bàn, không biết là ai thương tiếc cho cổ họng của nàng kêu đến khàn cả giọng, chu đáo rót trà trước để nguội, dù sao cũng không thể là Tạ Khâm nhỉ, nhất định là Lê ma ma thân thiết đáng kính, Thẩm Dao rất khát, vội vàng đi qua cầm chén trà lên uống một hơi cạn sạch, uống xong thì quay về ngồi trên giường bạt bộ.

Nhìn về phía bên ngoài qua rèm châu, bóng dáng cao gầy tuấn tú của Tạ Khâm lắc lư theo rèm châu, Thẩm Dao mở miệng nói: "Tạ đại nhân, không còn sớm nữa, chúng ta…" Vốn muốn nói tiếp là ngủ thế nào.

Tạ Khâm đã ngăn nàng trước: "Nàng ngủ trước đi."

Ý nói đừng để ý tới chàng.

Thẩm Dao không lên tiếng.

Đêm nay Tạ Khâm chắc chắn sẽ không rời khỏi phòng cưới, nếu như nàng ngủ trên giường thì có lẽ chàng chỉ có thể ngủ trên giường đất hoặc giường La Hán, nơi này là phòng của chàng, nàng cũng xem như là tu hú chiếm tổ chim khách, Thẩm Dao ngại ngùng.

"Dáng người ta nhỏ nhắn, mấy ngày này sẽ ngủ trên sập nhỏ sau vách ngăn, ngài thấy thế nào?"

Ánh mắt Tạ Khâm chuyển từ trên sách sang phía nàng, dù cách xa nhưng cũng thấy rõ vẻ trong suốt lại sáng ngời trong đôi mắt như hổ phách kia.

Sao chàng có thể để một cô nương chịu sự tủi thân như vậy chứ.

"Hai năm sắp tới đây, đây chính là nhà của nàng, nàng không cần câu nệ, chỉ là mấy buổi tối mà thôi, ta vẫn chịu đựng được."

Chữ "nhà" này sao mà nặng nề, trong lòng Thẩm Dao lay động, nghe ra được sự không cho phép nghi ngờ trong giọng nói của Tạ Khâm, nàng không nhiều lời nữa, xoay người buông màn nằm xuống.

Nàng nằm nghiêng ở vị trí mà Tạ Khâm nằm khi nãy, mở to mắt nhìn đôi nến đỏ kia, hai năm tới nàng tạm thời phải ở đây, sau đó, nàng có thể đi đâu... Ánh nến ngày càng lắc lư, dần dần ngay cả tầm mắt cũng trở nên mơ hồ.

Thẩm Dao ngủ thiếp đi.

Tạ Khâm nhận ra tiếng hít thở trên giường bạt bộ dần đều đều, chàng thổi tắt đèn, một mình ngồi trong bóng tối một lúc rồi đứng dậy đi qua vách ngăn.

Hôm sau trời còn chưa sáng, Tạ Khâm đã tỉnh giấc, chàng có thói quen tập võ vào buổi sáng, sau đó quay về thư phòng.

Đợi đến khi chàng kết thúc luyện công buổi sáng, quay về Cố Ngâm Đường thay đồ kính trà thì Thẩm Dao đã ăn mặc thỏa đáng, đứng trong phòng giữa chờ chàng dùng bữa sáng.

Nàng mặc bối tử chiết eo nhũ đỏ bạc thêu uyên ương, trên búi tóc bách hợp[1] cài trang sức vàng khảm ngọc với bảo thạch rũ xuống, tay trái đeo một chiếc vòng ngọc xanh biếc, trên cổ tay phải là vòng tay vàng long phượng trình tường, vành tai được điểm xuyết bằng một đôi hoa tai ngọc trai Nam màu vàng kim, đây đều là những món đồ ăn mặc chải chuốt của tân nương mà Tạ Khâm chuẩn bị, dáng người của nàng được tính là cao gầy trong số các cô gái, mặc vào trông tự nhiên phóng khoáng.

[1] Búi tóc bách hợp

Click để xem ảnh

Xiêm y trắng nàng mặc có hình hoa sen mới nở, trang điểm xinh đẹp như vậy khiến nàng có khí chất đoan trang quyến rũ.

Thẩm Dao hành lễ với Tạ Khâm: “Tạ…” Liếc nhìn Lê ma ma ở bên cạnh, vội vàng sửa lời nói: “Phu quân, chúng ta dùng bữa sáng đi.”

Tạ Khâm nghe thấy tiếng phu quân này thì hơi sửng sốt, gật đầu rồi ngồi xuống trước.

Người hầu lần lượt tiến lên bày bàn ăn, sâu trong lòng Thẩm Dao hoàn toàn không xem Tạ Khâm là phu quân, cũng không có sự tự giác hầu hạ chàng dùng bữa, Tạ Khâm cũng như vậy, Thẩm Dao không có ý định ở lại, chàng chỉ cần tuân theo lời hứa quân tử, tuyệt đối không vượt qua giới hạn một bước.

Hai người tự ăn phần mình, không hề lên tiếng.

Lê ma ma nhìn dáng vẻ ai làm việc nấy này, trong lòng bối rối, đêm qua động phòng nồng nhiệt như vậy, rời khỏi giường là như người xa lạ à? Nói về lý thì thê tử nên hầu hạ phu quân dùng bữa, nhưng rõ ràng là Thẩm Dao không có ý này, không phải là hôm qua gia muốn dữ quá nên đắc tội với phu nhân?

—

Tác giả có lời muốn nói:

Ma ma: Ta phải kiện cáo với lão thái thái.

Tạ Khâm: Xin đừng gây chuyện.

Thẩm Dao: Đừng mà, cảm ơn.

Chương 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lê ma ma đợi hai người ăn cháo xong, cố ý đưa khăn tay cho Thẩm Dao trước, Thẩm Dao vô thức muốn lau tay, liếc thấy Tạ Khâm ngồi không, mà Lê ma ma cũng không có ý nhúc nhích, nàng đành phải đưa khăn ướt qua cho Tạ Khâm, vì để giảm bớt cục diện lúng túng mà tiện thể hỏi:

"Kính trà cần chuẩn bị quà gặp mặt, ngài có chuẩn bị cho ta không?"

Tạ Khâm lau lòng bàn tay, nhạt giọng nói: "Nàng không cần phải lo lắng, tất cả đã có Lê ma ma."

Lê ma ma âm thầm cười khổ, quà gặp mặt vốn dĩ do bên nhà gái chuẩn bị lại đều được giao cho bà ấy, Lê ma ma cũng không oán trách, chỉ là cảm thấy gia quá cưng chiều phu nhân, nhưng mà như vậy cũng tốt, chứng tỏ hai phu thê không xa lạ nhau.

Không dễ gì mới yêu thích một cô nương, có lẽ ở trên giường chàng không nắm bắt chừng mực, xuống giường cũng vẫn cưng chiều quan tâm.

Lê ma ma lộ ra ý cười, cố gắng chiếm hảo cảm thay Tạ Khâm, uốn gối nói: "Phu nhân yên tâm, Hầu gia đã dặn dò lão nô chuẩn bị trước rồi, chuyện của phu nhân, Hầu gia luôn để trong lòng đấy."

Vừa nói ra lời này thì càng lúng túng hơn.

Tạ Khâm uống trà im lặng không nói gì nữa, Thẩm Dao thì khô khan nặn ra nụ cười.

Từ chuyện sính lễ của hồi môn này là có thể nhìn ra được, Tạ Khâm làm việc tỉ mỉ chu đáo, Thẩm Dao nghe chàng nói vậy, dứt khoát bỏ qua mặc kệ.

Tạ Khâm mang theo nàng đi ra khỏi Cố Ngâm Đường, bước về phía Diên Linh Đường của lão thái thái.

Tạ gia là đại tộc số một của Kinh thành, trong họ có bốn chi, chi chính cộng thêm chi thứ tổng cộng có mười mấy chi, đều ở góc Tây Bắc của phường Đại Thời Ung, cứ thế chiếm đi một phần tư đất của phường.

Trong tộc có một con đường thẳng, nhánh chính của Tạ phủ ở phía Bắc đường thẳng, bình thường cũng gọi là Bắc phủ, các chi bên còn lại thì đều ở Nam phủ, Cố Ngâm Đường mà Tạ Khâm ở vừa vặn lại ở hướng Tây Nam của Bắc phủ, đi từ Cố Ngâm Đường đến Diên Linh Đường phải tốn trọn nửa khắc.

Trên đường, Tạ Khâm giới thiệu đại khái tình hình Tạ gia với Thẩm Dao.

Tạ lão thái gia vốn là anh em kết nghĩa của Hoàng đế, mười năm trước qua đời để lại lão thái quân chủ trì gia nghiệp, Tạ Khâm là người con mà lão thái quân sinh ra khi bà khoảng bốn mươi tuổi, bình thường được xem tâm can bảo bối, lúc lão thái quân sinh Tạ Khâm thì cũng đã có được mấy đứa cháu nội, việc này vào lúc đó đã khiến bà xấu hổ một thời gian.

Ngoại trừ hai người chị đã xuất giá, trên Tạ Khâm có ba anh trai, năm nay Tạ đại lão gia bốn mươi tám tuổi, nhị lão gia bốn mươi sáu, tam lão gia bốn mươi hai, dưới ba vị lão gia là con cháu thành đàn, đợi lát nữa người đầy phòng líu ra líu ríu, bối phận hỗn loạn lắm.

Tạ Khâm nói: "Chuyện trong nhà nàng không quan tâm đến là được, gặp chuyện cũng đừng sợ, các nàng ấy không dám đắc tội nàng đâu."

Thẩm Dao mặt ủ mày chau đi theo sau chàng, ngơ ngác không nói lời nào.

Tạ Khâm dừng chân lại hỏi: "Sao vậy?"

Nét mặt Thẩm Dao sa sút: "Tạ đại nhân, Tạ gia sâu rễ tốt cây, là nhà quyền quý đương thời, ngài cưới ta, quả thật là đã quá kích động rồi."

Nghe lời Tạ Khâm nói, nàng càng cảm thấy căn cơ Tạ gia vững chắc, lão thái gia là ân nhân cứu mạng của Hoàng đế, đại lão gia kế thừa tước vị Quốc công của lão thái gia, trên người Tạ Khâm còn có tước vị Hầu, một nhà hai tước vị, có lẽ cũng không tìm ra được nhà thứ hai trong triều.

Chàng nên cưới một cô nương nhà quyền quý môn đăng hộ đối, thay chàng lo liệu gia nghiệp, kéo dài dòng dõi, hoàn toàn không cần phải hao tổn hôn nhân vào nàng.

Tạ Khâm thấy nàng có chiều hướng bỏ chạy giữa đường, chắp tay nói: "Nàng đừng nghĩ ta tốt đến như vậy, ta cưới nàng cũng không hoàn toàn vì giúp nàng đâu."

Thẩm Dao hơi kinh ngạc: "Là sao?"

Tạ Khâm nói: "Mẫu thân ta lớn tuổi, hôn sự của ta là nỗi lo của bà, trong lòng ta không thích cô nương nào, cho nên cũng muốn xin nàng giải vây cho ta."

Thẩm Dao đã hiểu: "Ngài nói như vậy làm ta thấy áp lực hơn."

Tạ Khâm khó hiểu: "Vì sao?"

"Ta đây không phải đang lừa gạt bà cụ sao?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Dao phát sầu, khuôn mặt non mịn nhăn nhúm lại, dáng vẻ đáng yêu một cách kỳ lạ.

Tạ Khâm nhìn nàng chằm chằm hồi lâu, chàng không tiếp lời, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt đã nhạt đến mức gần như không thấy đâu nữa.

Hương hoa chim hót quanh quẩn bên tai, Thẩm Dao mang tâm trạng phức tạp đi theo sau Tạ Khâm bước vào Diên Linh Đường.

Diên Linh Đường tọa lạc ở chính giữa hậu viện của Tạ phủ, viện sâu bốn bề, trước có nhà sau có hiên, cây cối xanh tươi tốt, vô cùng xa hoa, bước vào từ tiền sảnh, đầu tiên là nhìn thấy một bức bình phong cao một trượng có hoa văn phỉ thúy, chim phỉ thúy tung bay xanh biếc linh động tươi đẹp, đi vào dọc theo hành lang vòng quanh là một phòng ngang.

Ngày mùa hè, các cô cậu bé đều tụ tập ở đây chơi đùa, sau đó nữa chính là phòng chính năm gian, phòng chính lớn bằng Cố Ngâm Đường, xung quanh có ba gian phòng nhỏ, hai bên phía sau điểm xuyết mấy gian phòng phụ, rường cột chạm trổ, đan xen nhau tinh tế.

Xung quanh trong viện đều thấy trồng cây xanh, cảnh trí tao nhã, toàn bộ chính viện được mở ra rộng lớn, nguy nga lộng lẫy.

Phía sau chính viện còn có mấy gian chái nhà, nếu như có cô nương nào được sủng thì sẽ sắp xếp ở đây, biểu lộ là nuôi lớn dưới gối lão thái thái, truyền đi thì cũng có được chút mặt mũi.

Có lẽ là nghe thấy tiếng động, một người dẫn đầu vén màn nghênh đón, dáng người nàng ấy rất cao, khuôn mặt nhỏ dài, mặc một chiếc bối tử màu xanh nhạt vừa người, vấn búi tóc Tùng Hoa Kế [1] gọn gàng, phong thái không tầm thường, cười mỉm uốn gối hành lễ với hai người:

“Lục thúc và lục thẩm tới rồi, lão tổ tông cứ nhắc đến mãi, phái cháu dâu tới đón.”

[1] Tùng Hoa Kế (松花髻)

Click để xem ảnh

Sau đó không để lại dấu vết mà quan sát Thẩm Dao, nghe đồn lục thẩm này nghiêng nước nghiêng thành, trêu chọc cho Thái tử và tam Hoàng tử ra tay đánh nhau, vừa nhìn thấy thì quả nhiên danh bất hư truyền, nàng ấy âm

thầm đánh giá, cười lên như gió xuân, sẽ không làm người ta khó chịu, lại tự mình vén rèm lên chờ hai người đi vào.

Tạ Khâm chỉ thản nhiên gật đầu với nàng ấy rồi đi lướt qua để vào phòng.

Lê ma ma lo lắng Thẩm Dao không nhận ra, liền vội vàng uốn gối hành lễ: "Thỉnh an nhị nãi nãi."

Thẩm Dao biết được vị trước mặt này là vợ của nhị gia, Chu thị, nàng mỉm cười tỏ ý rồi bước qua cánh cửa theo Tạ Khâm.

Lướt qua vách ngăn chạm trổ phía sau tiền đường, bên trong là phòng giữa rộng lớn.

Quả thật là hoa đỏ liễu xanh muôn hồng nghìn tía, nguyên một phòng đầy người, tựa như bức tranh màu sắc sặc sỡ bày ra trước mắt nàng vậy.

Nàng biết Tạ gia đông người, nhưng cũng không ngờ tới nhiều như vậy, nếu nhất định phải hình dung thì giống như khu vườn trăm hoa đua nở, nhóm đàn ông có lẽ giống như cây cối anh tuấn, có người nghiêm túc trang trọng, có người oai hùng hừng hực, có người lặng lẽ che miệng cười hì hì, tô điểm vào đó, nhóm phụ nữ thì rực rỡ yêu kiều, giống như mẫu đơn trang trọng, hoặc hải đường xinh đẹp, thược dược kiều mị, mỗi người một vẻ đẹp riêng, tựa như cánh hoa tầng tầng lớp lớp, tươi sáng rực rỡ.

Nếu nói đến người gây chú ý nhất thì chính là lão thái thái với mái tóc bạc trắng ngồi chính giữa, quả nhiên bà ấy tỏ rõ vẻ tươi cười, cực kỳ trông mong, bà mặc một bộ bối tử vải gấm lụa hoa văn phúc lộc song toàn, dáng vẻ cực kỳ phúc hậu, nhìn thấy mà vui mừng.

Khi Thẩm Dao đang nhìn mọi người, sao mọi người lại không đánh giá họ chứ.

Tạ Khâm mặc một bộ hỷ phục đỏ thẫm, dáng người cao lớn chậm rãi bước đến, mặt mũi chàng tuấn tú, có lẽ là vì đối mặt với người mẹ hiền già nua nên vẻ lạnh lùng phai nhạt đôi chút, ở trong mắt lão thái thái chính là tân

hôn vui vẻ, lại nhìn cô vợ nhỏ thấp hơn chàng một đoạn ở bên cạnh, ánh nắng buổi sáng bị cửa sổ lăng hoa [2] cắt rời thành từng mảnh chiếu lên khuôn mặt nàng, khuôn mặt nàng như ngọc ấm rực rỡ, trắng trẻo xinh đẹp.

[2] Cửa sổ lăng hoa

Click để xem ảnh

Thật sự là một đôi tiên đồng ngọc nữ.

Lão thái thái không ngậm miệng được.

Trước khi cầu hôn Tạ Khâm đã nói với bà, Thẩm Dao từng cứu mạng chàng, một câu nói đó đã đủ để chống đỡ tất cả thế yếu về mặt thân phận của Thẩm Dao.

Lão thái thái chưa từng thỏa mãn thế này.

Mọi người thấy lão thái thái như thế thì cũng nở nụ cười, cho dù là thật lòng hay giả ý, chung quy trên mặt đều trông vô cùng thân thiết.

“Khâm Nhi, mau mau dắt thê tử con qua đây, để mẫu thân nhìn cho kỹ nào.”

Lão thái thái vừa mở miệng, trong phòng trở nên náo nhiệt ngay, Chu thị lên tiếng khen trước, những người khác rải rác đồng ý.

Hai người dập đầu kính trà cho lão thái thái.

Người đích thân dâng trà lại là Chu thị, có thể thấy được Chu thị có chút sức nặng trước mặt lão thái thái.

Tạ Khâm dập đầu trước, Thẩm Dao nhận lấy trà Chu thị đưa, gọi một tiếng “Mẫu thân” theo Tạ Khâm.

Thẩm Dao kêu một tiếng mẫu thân này mà trong lòng vô cùng mất tự nhiên, thứ nhất, lão thái thái còn lớn tuổi hơn bà nội của nàng, thứ hai, xưng hô thế này đối với nàng mà nói chung quy cũng cực kỳ lạ lẫm.

Lão thái quân không e dè, mặt mũi tràn đầy yêu thương đưa cho nàng một chiếc hộp gỗ tử đàn chắc nịch: "Con ngoan, mẹ chỉ ngóng trông con và Khâm Nhi hòa thuận vui vẻ, sớm sinh quý tử."

Sự chờ đợi này… sợ là sẽ uổng công rồi, khóe mắt Thẩm Dao liếc qua Tạ Khâm, thấy chàng quỳ thẳng tắp, khuôn mặt tĩnh lặng như không nghe thấy, nàng dứt khoát nói một cách thoải mái: "Con dâu xin nghe dạy bảo."

Hộp gấm ở trong tay nặng trĩu, Thẩm Dao chuyển cho Lê ma ma, Lê ma ma lại giao cho Bích Vân ở phía sau.

Thẩm Dao chú ý tới, ánh mắt của không ít người trong phòng rơi trên chiếc hộp đó, chắc là có gì đó kỳ lạ, Thẩm Dao cũng không thèm để ý đến, cho dù lão thái thái cho cái gì thì quay về đóng kín cất đi là được.

Sau đó là kính trà cho ba anh trai và chị dâu.

Cũng không biết có phải là ảo giác của Thẩm Dao hay không, ba vị lão gia hình như có chút câu nệ trước mặt Tạ Khâm, thậm chí là không dám bày tỏ sự kiêu ngạo của người làm huynh trưởng, trong lòng Thẩm Dao nghĩ, khuôn mặt này của Tạ Khâm mà được vẽ làm bùa dán cửa thì có phải có thể xua đuổi tà ác điềm xấu hay không. Về phần ba chị dâu, ai ai cũng yên tĩnh, tạm thời không nhìn ra được gì.

Tiếp sau đó thì dễ dàng hơn, hai người ngồi bên cạnh lão thái thái, đến lượt vãn bối hành lễ với bọn họ.

Nét mặt Tạ Khâm lạnh lùng giống như đang bàn việc trong triều, Thẩm Dao thì mang dáng vẻ giải quyết việc chung, quá nhiều người, không biết rõ bối phận, nàng cũng không nhận ra được.

Thôi, chung quy cũng không phải Tạ lục phu nhân đường đường chính chính, Thẩm Dao cũng không thèm để ý.

Chính vì tâm thái có cũng được không có cũng không sao này, Thẩm Dao đã để lại ấn tượng đoan trang đến nỗi thậm chí mơ hồ có chút kiêu ngạo trong mắt mọi người.

Dưới sự chỉ bảo tận tâm của lão thái thái, người của Tạ gia biểu hiện ra vô cùng thân thiết hòa hợp, không nghĩ tới tiểu cô nương mồ côi lớn lên trên núi này lại không để Tạ gia vào mắt.

Tuy có bất mãn nhưng không ai dám thể hiện ra.

Duy chỉ có lão thái thái rất hài lòng, trước kia bà cụ lo lắng Thẩm Dao chưa từng thấy việc đời, bị chiến trận của Tạ gia dọa sợ, không ngờ Thẩm Dao không quan tâm hơn thua, đây mới là phong thái mà phu nhân Thủ phụ nên có.

Sau khi kính trà xong, lão thái quân đuổi Tạ Khâm đi: "Đi làm việc của con đi, để hai mẹ con chúng ta nói chuyện." Bà cầm tay Thẩm Dao: "Ta giữ thê tử của con ở lại đây ăn cơm, gần tối con hẵng đến đón."

Tạ Khâm quả thật vẫn còn tồn vài công việc phải làm, chàng đứng dậy hành lễ với mẫu thân, chợt nhìn thoáng qua Thẩm Dao, Thẩm Dao cho chàng một ánh mắt yên tâm, lúc này Tạ Khâm mới rời đi, trong phủ cũng không có ai dám bắt nạt Thẩm Dao, nàng không hề ngại ngùng mà vững vàng chống đỡ được, có thể thấy được cô nương này có tính tình cứng cỏi, đảm đương được, Tạ Khâm yên lòng bước ra cửa.

Chàng vừa đi, đại lão gia bị gò bó một canh giờ thật sự không nhịn được nữa, lắc tay áo cáo từ rời đi, đại phu nhân liếc thấy dáng vẻ nôn nóng của hắn thì lạnh lùng cong môi.

Lão thái thái có vài việc muốn hỏi Thẩm Dao, dứt khoát đuổi hết tất cả vãn bối đến phòng khách phía trước chơi, bà mang theo Thẩm Dao và ba người con dâu lớn tuổi đi vào phòng trong.

Phòng phụ phía Đông nhỏ hơn rất nhiều, nhìn cách bài trí là biết được bình thường lão thái thái sinh hoạt ở đây. Bà một mực kéo Thẩm Dao không buông, Thẩm Dao cũng không tiện rút tay, chỉ có thể ngồi trên giường La Hán sát bên lão thái thái, ba người chị em dâu còn lại thì chia nhau ngồi ở hai bên.

Lão thái thái cười tủm tỉm hỏi Thẩm Dao:

"Tối hôm qua tiểu tử kia không làm con bị thương chứ."

Bà không cố ý hạ thấp âm lượng, có thể thấy được là không có ý định tránh các chị em dâu.

Thẩm Dao bị lời nói này làm cho đỏ mặt tía tai.

Sao lại hỏi chuyện như thế này chứ?

Nhị phu nhân ngồi ở đầu bên phải mím môi cười khẽ: "Mẫu thân, người cứ lo vớ vẩn mãi, lục đệ là loại người không biết nặng nhẹ sao?"

Tam phu nhân vội vàng phụ họa: "Lục đệ muội chỉ là ngại ngùng thôi."

Khuôn mặt Thẩm Dao đỏ hồng, giống như một loại quả đầy đặn, kiều diễm ướt át.

Lão thái thái như nhìn thấy bảo bối quý hiếm, cười ra tiếng.

Không biết đại phu nhân đang nghĩ gì mà lông mày nhíu lại, tay cầm chén trà xuất thần, lão thái thái nhìn nàng ta một cái, ý cười giảm đi đôi chút, bà lại nói với Thẩm Dao:

"Nó ấy mà, tính cách hơi lạnh lùng nhưng con người lại tốt, người bên ngoài đồn nó giống như Diêm Vương ấy, con tuyệt đối đừng tin. Nó để ý con lắm đấy."

Chuyện chuẩn bị của hồi môn cũng không giấu giếm được lão thái thái.

Thẩm Dao hiểu rõ bà lo lắng điều gì, vội vàng đáp giòn giã: "Chuyện phu quân làm vì con, con hiểu hết."

Lão thái thái càng vui vẻ, người làm mẹ không thể nhìn người khác nói con trai mình không tốt, không nói đến người ngoài, ngay cả anh em con cháu trong phủ ngoài mặt thì kính trọng Tạ Khâm, trong lòng lại e sợ, lão thái thái không muốn thấy con trai một mình cô đơn, không dễ gì mới đợi được chàng cưới thê tử, đương nhiên hy vọng Thẩm Dao là người biết lạnh biết nóng.

Lão thái thái lại nói: "Con cái thì không vội, phu thê hai đứa đóng cửa lại sống thoải mái trước đã, con cái cứ thuận theo tự nhiên, đại tẩu con vào cửa ba tháng mới mang thai, nhị tẩu con trễ hơn một chút, nửa năm mới mang thai Hạo Nhi, về phần tam tẩu con…" Bà không nhớ được mà nhìn tam phu nhân.

Tam lão gia là con thứ, đương nhiên lão thái thái không để ý lắm.

Tam phu nhân lập tức tha thiết tiếp lời: "Lão tổ tông, sợ là con hưởng phúc của người đó, vào cửa chưa được bao lâu là mang thai rồi."

Câu nào cũng dính đến con cái, ai nấy đều thấy được sự nôn nóng của lão thái thái, trong lòng tam phu nhân như gương sáng, chọn lời lão thái thái thích nghe.

Lão thái thái rất bình tĩnh: "Không sao, không sao, chúng ta không vội."

Thẩm Dao: "…"

Nhanh như vậy đã giục sinh con à?

Thím Lưu ở nhà bên cạnh, hôm nay ngóng trông con trai cưới thê tử, ngày mai ngóng trông con dâu sinh cháu trai, sinh được đứa thứ nhất thì mong đứa thứ hai, quả nhiên trên đời này mấy người mẹ chồng hoàn toàn giống

nhau.

Phép khích tướng này của lão thái thái làm Thẩm Dao dở khóc dở cười: “Con dâu đã hiểu.” Thầm nghĩ khế ước hai năm là hơi lâu, nửa năm là được rồi, cũng tiện bỏ của chạy lấy người.

—

Tác giả có lời muốn nói:

Tạ Khâm: Nàng muốn chạy đi đâu? Không có cửa đâu.

Chương 11

Ban ngày trôi qua ở Diên Linh Đường của lão thái thái, ba người chị dâu lớn tuổi hơn Thẩm Dao rất nhiều, tựa như không có gì để trò chuyện với nàng, ngược lại là mấy cháu dâu đến trình diện trước mặt nàng.

Phải kể đến con dâu của nhị phu nhân, Chu thị là giỏi bắt chuyện nhất: "Bây giờ cháu đang giúp mẫu thân trông coi chuyện bếp núc, lục thẩm thẩm có quen khẩu vị gì thì phải nói cho cháu biết mới được." Thẩm Dao vừa biết được là việc bếp núc trong phủ do nhị phu nhân quản lý: "Thẩm không quá kén chọn, cháu cứ tùy ý là được."

Chu thị sợ nhất là người khác nói nàng ấy cứ tùy ý, trong lòng kêu khổ, trên mặt lại không thể hiện ra: "Thẩm thẩm khách sáo rồi."

Những người còn lại không thích đến trước mặt nàng, có người ngại nàng nhỏ tuổi quá không đủ làm trưởng bối của các nàng ấy, phần nhiều hơn là vẻ mặt mơ hồ mang theo chút kiêu ngạo của nhà quyền quý, tự cho mình có thân phận, không muốn lấy lòng nịnh nọt với gái quê như nàng.

Thẩm Dao xem Tạ gia là một chỗ lánh nạn tạm thời, đương nhiên sẽ không để trong lòng, không dễ dàng gì mới nhịn được đến gần tối, Tạ Khâm về phủ, mọi người tụ tập trong phòng lão thái thái dùng bữa, bày ra mấy bàn, Tạ Khâm ở đây, đám vãn bối ai ai cũng như quả bầu xẻ miệng, thành thật không lên tiếng.

Tạ Khâm rũ mắt xuống, lông mi đen đậm che đậy tất cả tâm trạng, xung quanh có một tầng uy thế vô hình, có thể tách biệt chàng với mọi người.

Đừng nói đến người Tạ gia, Thẩm Dao cũng có chút sợ chàng.

Cả ngày hôm nay Thẩm Dao thỉnh thoảng được lão thái thái đút cho đồ ăn vặt nên nàng không đói, ăn được nửa chén cơm là gác đũa lại, lão thái thái ngại nàng ăn ít nên hỏi:

"Sao vậy, đồ ăn không hợp khẩu vị của con à?"

Chu thị bận rộn chuẩn bị đồ ăn nghe xong thì căng thẳng.

Lần đầu tiên Thẩm Dao lĩnh hội được đạo lý đối nhân xử thế của nhà quyền quý, cảm thấy rất đau đầu:

"Không có ạ, lúc giờ Thân con đã ăn một chén tổ yến, vài miếng trái cây, vẫn còn no ạ."

Tiệc tối kết thúc, lão thái thái nhìn thoáng qua sắc trời, dặn dò Tạ Khâm:

"Trời tối đường xa, dắt tay thê tử con, đừng để nó ngã."

Tạ Khâm cao lớn đứng ở đó, im lặng một chút rồi nắm tay Thẩm Dao một cách tự nhiên: "Con biết rồi ạ."

Thẩm Dao bị nắm tay một cách đột ngột không kịp chuẩn bị, mu bàn tay hơi tê dại, phối hợp nói: "Mẫu thân yên tâm, phu quân sẽ chăm sóc con mà."

Lão thái thái mặt mày hớn hở xua tay ra hiệu cho bọn họ đi về.

Tạ Khâm cứ nắm tay Thẩm Dao như vậy bước ra khỏi Diên Linh Đường, gió lạnh thổi từ phía đối diện tới, quét đi hơi nóng trên khuôn mặt Thẩm Dao, Tạ Khâm cố ý thả chậm bước chân để Thẩm Dao bước theo không quá tốn sức, đi về phía phòng khách nhỏ phía trước dọc theo hành lang vòng quanh, Tạ Khâm vẫn chưa từng buông tay, nhìn từ xa xa, đôi phu thê vô cùng ngọt ngào.

Chỉ là đợi đến khi tránh khỏi tầm mắt của lão thái thái và đám người, Tạ Khâm buông ra rất dứt khoát, Thẩm Dao cũng lập tức đứng tách ra một

khoảng, nét mặt hai người bình thản đến mức giống như vừa rồi người dắt tay không phải là bọn họ.

Thẩm Dao nhớ đến chuyện lão thái thái giục sinh con lúc ban ngày, bèn nói khẽ:

"Tạ đại nhân, lão thái quân rất nôn nóng có cháu, ngài phải có cách làm một mẻ khỏe suốt đời, nếu không ta ngày ngày ứng phó thì sớm muộn gì cũng lộ ra sơ hở."

Biểu cảm Tạ Khâm ngưng đọng lại, nàng gọi tiếng "Phu quân" rất tự nhiên, chuyển đổi sang "Tạ đại nhân" cũng vô cùng trôi chảy.

Chàng vừa đi vừa trầm ngâm: "Đợi có cơ hội, tìm một Thái y đến, cứ nói thân thể ta có chướng ngại, không hợp có con."

Thẩm Dao lấy làm kinh hãi, đột nhiên dừng bước chân kinh ngạc nhìn chàng: "Chuyện này không được đâu, sao có thể để ngài chịu khuất nhục như vậy chứ?"

Đàn ông bình thường để ý đến chuyện này nhất, đánh chết cũng phải đổ sai lầm lên người phụ nữ, Tạ Khâm lại nói ra một cách mây trôi nước chảy như thế.

Cưới nàng đã đủ liên lụy chàng rồi, lại để chàng gánh thanh danh này, Thẩm Dao cảm thấy lỗi lầm của mình quá lớn, nàng thà bây giờ rời khỏi Tạ gia chứ không thể làm như vậy được.

Thẩm Dao buồn đến mức hốc mắt đỏ lên.

Tạ Khâm lẳng lặng nhìn nàng, đáy mắt tràn ngập vẻ vắng lặng trong trẻo vạn kính tung diệt[1], chàng không ngờ Thẩm Dao phản ứng lớn như thế, tính tình chàng lạnh lùng, cả đời này dãi nắng dầm mưa, đã không để ý đến sống chết từ lâu, trên chàng có huynh trưởng hiếu thuận với phụ mẫu, dưới có cháu trai kéo dài hương khói, chàng chưa bao giờ quan tâm đến con nối dõi, nếu không phải lần này vì giải vây cho Thẩm Dao, chàng thậm chí còn

chưa từng nghĩ tới việc cưới xin.

[1] Câu gốc là Vạn kính nhân tung diệt (万径人踪灭): ý nói trên đường không có bóng dáng một người nào.

Chàng là người đàn ông khắc ghi "cứu tế thế nhân" vào xương tủy.

"Chẳng lẽ nàng có cách tốt hơn?"

Thẩm Dao vội la lên: "Đương nhiên là mời Thái y bắt mạch, nói ta không thể sinh, đến lúc đó ta nâng hai vị di nương cho ngài, kéo dài dòng dõi cho ngài."

Có lý do này, mai sau hòa ly sẽ thuận lý thành chương.

Tạ Khâm im lặng nhìn nàng một hồi, giọng điệu giống như không cho phản bác: "Ta không nạp thiếp."

Thẩm Dao ngẩn người, đã như vậy rồi mà vẫn không chịu nạp thiếp: "Ngài không có thông phòng sao?" Nàng nhỏ giọng hỏi.

Ánh mắt Tạ Khâm đột nhiên trở nên hơi áp bách, giống như nàng hỏi điều cực kỳ không nên, hồi lâu chàng nặn ra hai chữ: "Không có."

Thẩm Dao thầm cảm thấy lạ, người đàn ông này thật sự là hiếm có.

Cũng không biết tương lai ai sẽ được lợi.

Nàng kiên trì nói: "Bất kể thế nào, nhất định phải là ta không thể sinh, nếu không ta sẽ rời khỏi Tạ gia ngay."

Tạ Khâm khẽ cau mày, im lặng trong chốc lát: "Được." Rồi tiếp tục đi về phía trước.

Thẩm Dao không khỏi cảm thấy mình hình như đã chọc đến chàng, vội vàng đi theo: "Tạ đại nhân, hai chúng ta chưa quen thuộc lẫn nhau, nếu

như ta có khiến ngài không vui chỗ nào thì ngài có thể nói thẳng."

Tạ Khâm dừng bước chân lại: "Không phải ta không vui." Nhớ đến Thẩm Dao không phải là quan cấp dưới của chàng, không thể mang thói quen trên triều về phủ được, sắc mặt chàng hòa hoãn nói: "Nếu như có, ta sẽ nói cho nàng biết."

"Đương nhiên, trong phủ nàng gặp chuyện khó khăn hoặc là không vui thì cũng có thể nói thẳng."

Tạ Khâm bình thường chuyên tâm vào công việc trong triều, rất bận rộn, không rảnh để đoán tâm tư của Thẩm Dao, huống chi hai người lại có quan hệ như vậy, chàng không muốn duỗi tay quá dài để tránh vượt qua giới hạn.

Thẩm Dao cầu còn không được, mắt cười cong cong nói: "Được."

Hai người ăn ý đạt thành nhất trí, người không biết còn tưởng là họ kết nhóm làm ăn.

Đi cả đoạn đường không ai nói gì, đến Cố Ngâm Đường, Tạ Khâm đi tiền viện, Thẩm Dao về phòng, buổi trưa đã nghỉ ngơi được chốc lát ở chỗ lão thái thái, buổi tối cực kỳ có tinh thần, không có tâm tình thêu hoa, không có hứng đọc sách, Thẩm Dao không có việc gì làm cả.

Nhớ đến hôm nay đã nhận được không ít quà, nàng dặn dò Bích Vân:

"Em đi tìm Lê ma ma lấy sổ sách mới tới đây."

Trong chốc lát Bích Vân đã ôm sổ sách thật dày đến: "Cô nương, người muốn làm gì vậy?"

Thẩm Dao đi đến thư phòng của phòng phụ phía Tây, trải rộng sổ sách ra: "Ôm hết quà hôm nay nhận được đến đây, sau này Tạ gia cho đồ gì thì phân loại ghi vào sổ, lúc đi không lấy cái nào cả."

Mắt thấy Thẩm Dao vén tay áo muốn viết, Bích Vân cười nói: "Người đừng

làm nữa, hôm nay lúc nô tỳ theo Lê ma ma chuyển đồ về, Lê ma ma đã dặn dò Hạnh Nhi tỷ tỷ ghi chép hết vào sổ sách rồi."

"Vậy sao? Làm vậy cũng bớt được cho ta không ít việc."

Lại gọi Lê ma ma đến, hỏi chuyện sổ sách, Lê ma ma cười trả lời:

"Đây là nhân tình qua lại trong phủ, đương nhiên lão nô phải giúp đỡ người ghi lại, ví dụ như đôi vòng tay phúc bát bảo vàng khảm ngọc hôm nay đại phu nhân cho, lần sau nàng ấy cưới con dâu hoặc là gả con gái đi, người nên đưa gì thì trong lòng cũng nắm bắt được."

Thẩm Dao nghe xong đau cả đầu.

Nàng cho rằng đây là hôn ước giả, thật ra từ khi vào cửa, mọi thứ đều khác đi rồi.

May mà Tạ Khâm đã chuẩn bị của hồi môn cho nàng, sau này sẽ dùng đồ của Tạ Khâm để trả nhân tình, tóm lại lúc tới hai tay nàng trống không, lúc rời đi sẽ không lấy một xu.

Chẳng qua là vì giải thích cho Tạ Khâm, mọi chuyện vẫn phải nhớ rõ thì tốt hơn.

"Lê ma ma, bất kể là ai đưa đồ đến Cố Ngâm Đường, bà nhất định phải ghi chép mọi thứ rõ ràng, không thể sai sót một món nào."

Lê ma ma cảm thấy nét mặt Thẩm Dao trịnh trọng đến mức hơi khác thường: "Bất kể là gì cũng phải ghi lại sao?"

"Phải."

Lê ma ma khẽ gật đầu, tựa như nhớ ra gì đó lại nói: "Lão nô vẫn chưa động vào chiếc hộp gấm hôm nay lão thái thái thưởng cho người."

Thẩm Dao nhớ đến biểu cảm dường như cực kỳ hâm mộ thậm chí là ghen

tỵ của mấy nàng dâu vào hôm nay, nàng hít vào một hơi: "Đồ lão thái thái cho quý giá, bà giúp ta đưa đến thư phòng, giao cho Hầu gia khóa lại đi."

Mặc dù Lê ma ma cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn làm theo.

Qua thêm một lúc nữa, Thẩm Dao mệt rồi, ngáp một cái lên giường, vừa mơ màng chìm vào giấc ngủ, vừa lo lắng Thái tử lại sai người theo dõi, ngơ ngác không nỡ ngủ, cũng không biết trôi qua bao lâu, nàng mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân, mờ mịt mở mắt ra, đèn đuốc vẫn sáng, đêm đã khuya, chắc là Tạ Khâm quay về.

Đang chống nửa người lên, Tạ Khâm đã đi vòng ra từ phía sau tấm bình phong.

Nàng vẫn buồn ngủ, búi tóc hơi lộn xộn, một nhúm tóc dính trên mặt, ngực nghiêng về phía trước, càng có vẻ đầy đặn tròn trịa.

Khóe mắt Tạ Khâm liếc về phía nàng, rồi nhìn đi chỗ khác, nghiêng người đi đến sau bàn dài châm trà.

Tạ Khâm chưa về, Thẩm Dao không dám cởi đồ, trên người vẫn còn chỉnh tề:

"Tạ đại nhân, đêm nay làm sao đây?"

Bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của Tạ Khâm hơi dừng lại, phi lễ chớ nhìn, chàng đứng nghiêng người, trả lời nàng:

"Nàng ngủ trước đi, không cần lo."

Thẩm Dao đã hiểu, phu thê bình thường cũng không đến mức hàng đêm ho.an ái, Thái tử muốn theo dõi thì cho hắn theo dõi.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài vang lên tiếng mưa rơi tí tách, vỗ lộp bộp vào song cửa sổ, chẳng mấy chốc gió lạnh đã rót vào từ cửa sổ, lạnh băng.

Tạ Khâm nghe thấy nóc nhà có động tĩnh, chàng thổi tắt đèn, đứng dậy cất bước đi về phía giường.

Đôi nến đỏ đêm qua đã cháy hết, trong phòng hoàn toàn rơi vào bóng tối.

Thẩm Dao đã dịch vào bên trong từ lâu, Tạ Khâm vẫn nằm ngoài rìa như đêm qua.

Tiếng mưa rơi bên ngoài càng ngày càng dày đặc, hai người nằm song song, chính giữa tách ra khoảng cách nửa giường.

Tạ Khâm đang lặng lẽ kiểm tra khoản mục trên sổ con.

Thẩm Dao cũng không còn buồn ngủ, bèn nhớ tới chuyện ngày mai lại mặt.

"Tạ đại nhân, ngày mai lại mặt, một mình ta về là được." Nàng không muốn Thẩm Lê Đông mượn Tạ Khâm để ra vẻ.

Tạ Khâm hơi bất ngờ: "Vì sao?"

Thẩm Dao nhìn màn trướng uyên ương trên đầu, giọng điệu căm phẫn: "Ngài đi thì không phải sẽ thêm thể diện cho Thẩm gia sao? Trong lòng ta uất ức."

Uất ức là thứ nhì, nàng và Tạ Khâm chung quy cũng là bèo nước gặp nhau, thật sự không đành lòng làm phiền chàng quá nhiều, về phần lời đàm tiếu khi chồng không lại mặt, nàng hoàn toàn không thèm để ý đến.

Thẩm Dao nói đến nước này rồi, Tạ Khâm không phản bác được, công việc trong Nội các chồng chất như núi, chàng cũng không muốn tốn thời gian vào Thẩm gia, im lặng một lúc, giọng điệu chàng dứt khoát: "Được."

Trước kia chàng đối với Thẩm Dao luôn mang sự cảm tạ và bao dung đặc biệt, bất kể nàng thế nào thì đối với chàng cũng là điều nên làm, nhưng trong hai ngày chung đụng ngắn ngủi, chàng phát hiện ra cô nương này hào phóng lỗi lạc, làm việc có chừng mực, cũng có giới hạn.

Thẩm Dao nhận được câu trả lời chắc chắn, trong lòng an tâm.

Nếu như Tạ Khâm thật sự là phu quân của nàng, đương nhiên nàng sẽ cần chàng đi cùng, nếu chàng không phải, vậy thì không thể làm phiền người ta được.

Bên cạnh có một người đàn ông xa lạ, Thẩm Dao ngủ không được sâu giấc, nửa đêm từng tỉnh dậy một lần, phát hiện ra không thấy Tạ Khâm đâu thì lặng lẽ vén màn lên nhìn về phía vách ngăn, mượn ánh sáng bên ngoài hành lang, nàng nhìn thấy dáng người cao lớn của chàng nằm trên sập nhỏ, sập nhỏ không đủ dài, hai chân chàng duỗi đến trên bàn cao ở bên cạnh, trên ngực chỉ đắp một cái chăn mỏng.

Quân tử đoan chính, tự kiềm chế như ngọc.

Hôm sau hai phu thê dậy sớm, tạm biệt lão thái thái rồi cùng nhau ra ngoài, chỉ là sau khi rời khỏi phường Thời Ung, một người đi về phía khu vực làm việc, một người thì một mình ngồi xe ngựa đi về phía Thẩm gia, quả nhiên Thẩm Lê Đông mang theo con cháu và con rể cả nhà chờ đón Tạ Khâm ở phòng trước, nhưng thấy Thẩm Dao về một mình thì lại thất vọng.

Thẩm Dao bỏ lại đám người đứng đầy trong phòng trước, đi đến viện của lão thái thái thỉnh an, vội vàng dùng bữa rồi về phủ.

Chuyện Tạ Khâm không cùng Thẩm Dao lại mặt cuối cùng vẫn truyền đến tai lão thái quân Tạ gia, bà cụ vô cùng tức giận.

Trong lòng các nàng dâu nghĩ, Thẩm gia lại không phải nhà mẹ đẻ đường đường chính chính của Thẩm Dao, Tạ Khâm không coi trọng cũng không phải chuyện bất ngờ, không biết lão thái thái khó chịu điều gì.

Đến bữa tối, trong triều truyền đến thông tin, nói là biên quan có tin khẩn, Tạ Khâm không về được.

Lão thái quân tìm bậc thang cho mình: “Ta đã nói rồi, chắc chắn là có việc

gấp, nếu không nó sẽ không lạnh nhạt với Dao Dao đâu."

Lại phái người đưa ít đồ trang sức cho Thẩm Dao, bày tỏ sự vỗ về.

Mười năm trước đó, trong một tháng thì có hơn nửa tháng Tạ Khâm không ở phủ, bây giờ có bận hơn nữa thì đêm cũng phải về Cố Ngâm Đường một chuyến, tiện để khiến Thái tử hiểu được, chàng và Thẩm Dao rất ân ái.

Trong mấy lần đó, Thái tử vẫn chưa từ bỏ ý định, thỉnh thoảng sai người đến theo dõi, không phải vào nửa đêm thì chính là từ nửa đêm đến sáng.

Việc này đã làm khổ Thẩm Dao, Thẩm Dao ngủ không hề ngay ngắn, mấy ngày nay luôn tỉnh rồi ngủ, ngủ rồi tỉnh, sợ mình mạo phạm Tạ Khâm. Tạ Khâm cũng không quen có một người phụ nữ ngủ bên cạnh.

Mãi đến một ngày Thẩm Dao tỉnh lại, phát hiện ra mình ngủ ở vị trí của Tạ Khâm, bị dọa sợ đến mức chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, nàng lén vén màn lên, một chiếc đèn dầu bạc ngoài rèm châu cháy sáng, người đàn ông dưới đèn vẫn khôi ngô tuấn tú, tay cầm quyển sách xem mê mẩn.

Cho nên nàng đã ép Tạ Khâm xuống giường à?

Qua đêm nay, Tạ Khâm chuyển về thư phòng, Thẩm Dao như trút được gánh nặng.

Về phần nét mặt ảm đạm mà Lê ma ma thỉnh thoảng thể hiện ra, Thẩm Dao giả vờ như không thấy, chuyện của nàng và Tạ Khâm trước sau gì cũng không gạt được Lê ma ma, về phần Lê ma ma giấu lão thái thái vẫn là vì Tạ Khâm sai khiến, đây là chuyện thuộc bổn phận của Tạ Khâm, Thẩm Dao tin rằng Tạ Khâm có thể xử lý được.

Quả nhiên qua hai ngày, nét mặt Lê ma ma như thường, cuối cùng cũng không nhìn ra được manh mối.

Tạ Khâm đã loại bỏ sự nghi ngờ của Thái tử trước một bước, lại âm thầm hợp tác với tam Hoàng tử tạo ra cho Lữ Thượng thư - nhạc phụ của Thái tử

một vụ án, Thái tử đỡ bên này hổng bên kia, không rảnh để nhớ đến Thẩm Dao.

Sau này Tạ Khâm hoặc là nghỉ ở trong triều, hoặc là nghỉ ở thư phòng, nơi của chàng cho phép Thẩm Dao tới bất cứ lúc nào, nhưng không có nguyên nhân đặc biệt thì chàng sẽ không bước vào viện của Thẩm Dao, nàng là một cô nương trong sạch, chàng phải biết cách tránh hiềm nghi.

Cố Ngâm Đường được Tạ Khâm quản lý giống như thùng sắt, bên ngoài hoàn toàn không biết gì về tình hình của phu thê hai người cả.

Thời gian âm thầm trôi qua gần một tháng, Thẩm Dao thỉnh thoảng đến phòng của lão thái thái ngồi một chút, phần lớn thời gian là cùng Bích Vân hí hoáy với hoa cỏ ở trong hậu viện, hai chủ tớ hợp lực lăn lộn làm ra một chiếc xích đu, cũng dần dần thích ứng được với cuộc sống ở Tạ gia.

Tạ Khâm làm thần long thấy đầu không thấy đuôi, hai người gần như không có cơ hội gặp mặt.

Đầu tháng tư Thẩm Dao đến tháng, trong lòng lão thái thái có chút thất vọng, bà không cho phép nàng di chuyển, bảo nàng nghỉ ngơi ở Cố Ngâm Đường.

Nguyệt sự vừa kết thúc là đến mùng sáu tháng Tư, mưa mấy ngày liên tục, đến mùng sáu cuối cùng trời cũng trong xanh, Lê ma ma ở trong sân chỉ đạo mấy tiểu nha đầu phơi đệm chăn.

Nghe thấy chính viện lắc chuông, bà ấy vội vàng đi ra khỏi giáp đạo [2] chui vào phòng, giúp Bích Vân hầu hạ Thẩm Dao rửa mặt, tiện thể bẩm một câu:

“Lão thái thái vừa phái người tới, mời người đến nhà trên.”

[2] Giáp đạo (夹道): Con đường nhỏ nằm giữa hai bức tường.

Hôm nay Thẩm Dao vốn cũng muốn đi nhà trên thỉnh an: “Có chuyện gì

sao?"

Lê ma ma cười thần bí: "Lão nô không biết."

Thẩm Dao không để trong lòng, đợi đến khi rửa mặt xong quay về phòng phụ phía Đông, lại thấy Bích Vân bưng một bát mì gà, tràn đầy phấn khởi giục nàng ăn:

"Cô nương nếm thử xem, đây là nô tỳ tự mình xuống bếp đó."

Thẩm Dao lộ vẻ ngạc nhiên, vội vàng ngồi xuống rồi nhận lấy đũa bạc Bích Vân đưa: "Đến Tạ gia lâu như vậy rồi, hôm nay sao lại cam lòng xuống bếp cho ta vậy?"

Không có người ngoài ở đây, chủ tớ hai người không câu nệ quá nhiều, Bích Vân ngồi đối diện chống cằm nhìn nàng cười:

"Cô nương tốt của em, hôm nay là ngày gì người quên rồi sao?"

Thẩm Dao sửng sốt, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, mỗi lần đến ngày này, trong lòng Thẩm Dao luôn có chút ảm đạm, đứa trẻ bị cha mẹ vứt bỏ không có sự niềm vui để tổ chức sinh nhật cho mình.

"Cảm ơn em Bích Vân."

Thẩm Dao ăn mì trường thọ từng miếng một, ăn rất ngon lành.

Bích Vân quan sát ngoài cửa sổ, gió mát phất phơ, hoa rụng lả tả, bên ngoài bức tường đen, cây trúc mới trổ xanh tươi ướt át, Bích Vân có chút thương tâm:

"Đã một tháng rồi không thấy cô gia, cũng không biết hôm nay cô gia có mừng sinh nhật với người không."

Bích Vân nhìn ra được, Tạ Khâm là người vô cùng có thủ đoạn, có thể bảo vệ được thê tử, Thẩm Dao lại là ân nhân cứu mạng của chàng, nếu như hai

phu thê sống hòa hợp với nhau thì chưa chắc không thể trở thành một cặp đẹp đôi.

Thẩm Dao nghe vậy thì nước canh sặc trong cổ họng, trừng Bích Vân một cái:

"Đừng nói linh tinh."

"Tạ đại nhân trăm công nghìn việc, sao có thể vì chút chuyện này mà làm phiền ngài ấy."

Ngay cả việc Tạ Khâm sinh ngày tháng năm nào nàng cũng không biết, Tạ Khâm càng bận rộn hơn, sao còn nhớ sinh nhật nàng chứ, cho dù biết thì thế nào, bọn họ chỉ là một cặp phu thê giả thôi.

Nhiều năm qua, nàng chưa bao giờ có ngày sinh nhật, ở Thẩm gia bảy năm chưa bao giờ có ai nói cho nàng biết nàng sinh vào ngày nào, mọi người đều vô cùng ăn ý không nhắc đến ngày đó, hôm rời Kinh, nàng nén nước mắt hỏi Thẩm Lê Đông thì mới biết là mùng sáu tháng Tư, nhiều năm trôi qua cũng chỉ có Bích Vân làm cho nàng bát mì trường thọ vào ngày này.

Vậy là đã đủ rồi.

Chương 12

Trời vô cùng xanh, ánh nắng chiếu xuống thành mảng vàng vụn qua cây hòe rậm rạp, ấm áp ôn hòa, Thẩm Dao mang theo Bích Vân đi vòng vào tiền sảnh của Diên Linh Đường, một chùm hoa đào ngoài tường vọt đến trước mặt, mùi hương xông vào mũi, vào ngày xuân trong veo thế này, trong phòng khách lại truyền đến tiếng ồn ào.

Đại gia Tạ Văn Nghĩa u ám giơ tay lên muốn đánh con trai, thiếu niên mặc trường bào xanh ngọc kia sợ tới mức run rẩy trốn sau lưng mẹ, đại nãi nãi Ninh thị công khai bảo vệ con trai sau lưng: "Mới sáng sớm, sao lại vì chút trái cây mà lại làm kinh động nhiều người như vậy chứ?"

Đại gia còn chưa nói xong, một cô nương nhỏ cao gầy giống như cây gậy trúc chải búi tóc song nha đã đứng ra khóc trước:

"Đại bá, đây là đĩa trái cây con vất vả bày biện, đợi lát nữa bắt đầu tiệc sẽ ăn, bây giờ bị đại ca ăn hết sạch rồi..."

Nhị nãi nãi Chu thị nghe thấy vội vàng chạy đến, thấy con gái đang khóc thì lo lắng bịt miệng nàng ấy lại, trầm giọng quát lớn: "Đã dặn con rồi, con quên hôm nay là ngày gì à, không được khóc."

Nhị tiểu thư hít vào một cái ngừng khóc.

Chu thị dạy dỗ con gái xong thì lập tức chuyển sang cười ôn hòa, nói với đại gia Tạ Văn Nghĩa: "Huynh trưởng chớ có tức giận, không phải chuyện lớn, ta sẽ sắp xếp người đi hái lại, chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, không cần phải vì chuyện này mà làm kinh động đến lão tổ tông và lục thẩm thẩm."

Không nhắc đến lão tổ tông còn đỡ, vừa nhắc đến là đại gia Tạ Văn Nghĩa không nén được lửa giận, cắn răng nhìn con trai chằm chằm:

"Chính bởi vì hôm nay có tiệc nên càng không thể dung túng nó, nó là cháu đích tôn của phủ Quốc công, không tự nêu gương thì thôi, lại còn ngang bướng không chịu nổi, người đâu, đi lấy cây mây, ta phải đánh nó một trận."

Đại nãi nãi Ninh thị nghe vậy thì biến sắc, nàng ấy quá hiểu tính chồng, không cho phép có người khích tướng, một khi đã nổi nóng thì có chín con trâu cũng không kéo lại được, nàng ấy âm thầm liếc nhìn Chu thị ôn tồn lễ độ, sắc mặt lạnh đi, giữ lấy con trai đang định chạy trốn:

"Hàng Nhi ăn trái cây là do nó không đúng, trách ta không giải thích rõ trước, nếu như chàng vì chuyện này mà đánh con tức là cố ý không nể mặt hai mẹ con chúng ta."

Nàng ấy không thể nhìn Chu thị lấy danh nghĩa là dàn xếp ổn thỏa để âm thầm châm ngòi ly gián được.

Tạ Văn Nghĩa thấy thê tử ôm hết việc vào người thì có chút bất lực: "Nàng đó, cứ muốn dung túng nó."

Đại thiếu gia có mẹ làm chỗ dựa, càng cảm thấy yên dạ yên lòng, ánh mắt đen lúng liếng, nhô nửa cái đầu ra từ sau lưng Ninh thị, chỉ vào dĩa trái cây lộn xộn trên bàn:

"Còn hai canh giờ nữa mới đến tiệc trưa, bày ra sớm như vậy không phải là bảo người ta ăn sao ạ? Cho dù lão tổ tông có đến thì cũng không nói là lỗi của con được."

Nhị tiểu thư bị dáng vẻ vô lại của hắn làm tức điên lên, rưng rưng kéo tay áo của Chu thị: "Mẫu thân, người nhìn xem, đại ca thật sự quá vô liêm sỉ, trái cây này con hái cho thúc tổ mẫu (bà thím) ăn, hôm nay là sinh nhật của thúc tổ mẫu, quà của con cứ như vậy mà bị huynh ấy chà đạp rồi, hu hu hu."

Chu thị thấy nàng ta lại khóc thì cuống lên: "Đừng khóc đừng khóc, sinh nhật của thúc tổ mẫu mà con khóc là điềm xấu, cẩn thận cha con nhìn thấy lại đánh con đấy."

Nàng ấy vừa dứt lời, Tạ đại gia ném ánh mắt như dao thẳng về phía con trai, bước chân muốn đi bắt lấy hắn.

Đại thiếu gia chỉ lo nhìn nhị tiểu thư khóc, nhất thời bị cha bắt lấy cổ tay, hắn đau đến mức thét lên, tay kia ôm lấy mẹ không buông, miệng kêu cứu, Ninh thị cuống đến mức trán đổ mồ hôi, trong lòng hận Chu thị đến mức nghiến răng nghiến lợi, khuyên can đủ đường, mềm giọng cầu xin chồng thu tay lại.

Trong sảnh ngang quả thật như gà bay chó sủa.

Thẩm Dao nhìn thấy từ xa, đứng ở chỗ cây cột không hề đến gần.

Xem ra lão thái quân biết hôm nay là sinh nhật của nàng, muốn mừng sinh nhật cho nàng, trong lòng nàng nhất thời đủ loại cảm giác lẫn lộn, nàng vừa đến Tạ gia mấy ngày, lão thái thái đã bày biện phô trương lãng phí như vậy, nàng nhận thì thấy ngại.

Bích Vân thấy phòng khách nhốn nháo loạn cả lên thì nhẹ giọng hỏi: "Cô nương, người muốn đi qua đó khuyên can không?"

Thẩm Dao lắc đầu, nàng xem như đã hiểu, bề ngoài là hai đứa nhỏ ầm ĩ, thật ra lại liên quan đến sự đấu đá âm thầm của hai chi, rõ ràng là vợ của đại gia là Ninh thị và vợ của nhị gia là Chu thị không hợp nhau, một người là con dâu trưởng của đích tôn, một người là con dâu trưởng của chi hai, bình thường nhất định là mũi nhọn đấu với đao sắc.

Nàng không hiểu rõ tình hình của Tạ gia, tùy tiện mở miệng thì sẽ đắc tội với người ta.

Cần gì phải đi tham gia náo nhiệt.

Nàng tuyệt đối không nhúng tay vào chuyện nhà của Tạ gia.

Tuy nói như thế, Thẩm Dao lại không tránh, chỉ đứng bất động ở phía xa.

Chốc lát sau, cuối cùng cũng có người phát hiện ra nàng, vở kịch khôi hài đến đoạn kết.

Thẩm Dao không nhanh không chậm đi vào sảnh ngang, mọi người dồn dập hành lễ với nàng, đám trẻ nhỏ vai cháu cũng quỳ gối dập đầu với nàng dưới sự dặn dò của cha mẹ, Thẩm Dao nén ý cười tự mình đỡ bọn trẻ dậy.

Sắc mặt Ninh thị không dễ nhìn lắm, nàng ấy ngượng ngùng xin lỗi: "Đã làm thẩm thẩm khó chịu rồi, lát nữa con nhất định sẽ quở mắng."

Chu thị mang theo nụ cười áy náy: "Hôm nay là sinh nhật của thẩm thẩm, mấy đứa nhỏ vui quá, vẫn xin thẩm thẩm tha lỗi."

Hai người lại âm thầm liếc lên nhìn Thẩm Dao, vừa rồi huyên náo ầm ĩ như thế, đổi lại người khác thì nhất định sẽ tới hòa giải, hoặc nói vài lời lý lẽ dẹp loạn, Thẩm Dao cứ im hơi lặng tiếng nhìn bọn họ ầm ĩ, giữ được bình tĩnh như vậy không giống như cô nương mười mấy tuổi.

Thẩm Dao không hề nhắc đến chuyện vừa rồi, chỉ khách sáo nói: "Vất vả cho các cháu rồi, tâm ý lần này ta nhận."

Lại gật đầu ra hiệu với đại gia, nàng lướt qua sảnh ngang đi đến phòng chính thỉnh an lão thái thái, quả nhiên lão thái thái biết rõ hôm nay là sinh nhật của nàng:

"Ta vốn muốn mừng sinh nhật cho con, nhưng nghĩ tới đại hôn vừa diễn ra không lâu, mời khách đến nữa thì sợ người ta nói Tạ gia quá rêu rao, cứ ở nhà mấy chi ăn cơm vui vẻ, chỉ là thiệt thòi cho con rồi."

Thẩm Dao vô cùng xấu hổ: "Người nói như vậy, con dâu thật sự phải độn thổ mất, lúc con ở quê chưa từng có ai nhớ đến sinh nhật của con, vừa làm

con dâu của người, được người ghi nhớ trong lòng là phúc của con."

Lão thái thái càng đau lòng cho nàng: "Con ngoan, sau này con chính là người Tạ gia chúng ta, cùng Khâm Nhi sinh ra mấy đứa con là có tổ ấm của mình rồi."

Thẩm Dao nghe thấy lời này thì hơi ngẩn ra, giả vờ thẹn thùng rũ mắt không tiếp lời.

Trong phòng ngoại trừ lão thái thái thì còn có mấy nàng dâu và cô nương trẻ tuổi, trong đó có thê tử của tam gia là Lý thị, thê tử tứ gia Liễu thị, và thê tử ngũ gia Thôi thị, còn có mấy cháu gái đã gả đi, trong đó phải kể đến cháu gái Tạ Văn Linh thân thiện với nàng nhất, mọi người khách sáo gọi nàng một tiếng thẩm thẩm, lại có một cô nương cực kỳ hoạt bát sáng sủa gọi nàng là thúc tổ mẫu, Thẩm Dao biết được nàng ấy là con gái trưởng của đại gia Tạ Văn Nghĩa và Ninh thị, Tạ Kinh.

Lão thái thái nghe Tạ Kinh gọi một tiếng thúc tổ mẫu thì vui vẻ cười không ngừng: "Mặc dù nàng ấy có vai vế cao nhưng tuổi tác xấp xỉ các con, bình thường đừng gọi thẩm thẩm tổ mẫu, cứ gọi là Dao Dao đi."

Tạ Kinh mở to đôi mắt long lanh hỏi Thẩm Dao: "Được không ạ?"

Thẩm Dao cầu còn không được: "Cứ gọi tên của ta đi, ta cũng thấy thoải mái."

Người trong phòng đều cười.

Lão thái thái giục các nàng ấy dẫn Thẩm Dao đi đến phòng khách ở phía trước chơi.

Đợi Thẩm Dao vừa đi, lão thái thái gọi ma ma tới: "Nhanh đi nói với Nghĩa Nhi, bảo nó đích thân đến nha môn một chuyến nói cho Tạ Khâm biết, hôm nay mừng sinh nhật thê tử nó, bảo nó dù thế nào cũng phải bớt thời gian về ăn cơm trưa."

Ma ma nghe lệnh rời đi.

Trong phòng khách náo nhiệt sôi nổi, đều là các nàng dâu và các cô nương trẻ tuổi của Tạ gia, có con dòng chính, cũng có con thứ, Thẩm Dao sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia.

"Chúng ta bày cái bàn dài chơi phạt rượu đi, thua thì phạt một chén rượu không nói, làm thêm một bài thơ mừng sinh nhật thẩm thẩm."

"Ý kiến này hay, làm thơ không được thì vẽ tranh cũng được, chỉ là nếu như vẽ không đẹp thì thúc tổ mẫu đừng để bụng."

Không biết có ai lầm bầm một tiếng: "Cũng không biết xem có hiểu không… Sao lại để bụng chứ."

Nàng ta đè giọng nói xuống rất thấp nhưng vẫn bị người để ý nghe thấy.

Cháu gái Tạ Văn Linh lập tức nâng cao giọng chuyển chủ đề, áp giọng nói đột ngột này xuống, chỉ là không ai dám nhắc đến chuyện ngâm thơ vẽ tranh nữa, bọn họ dồn dập vắt hết óc tìm chút trò chơi Thẩm Dao có thể sẽ biết.

Thẩm Dao giả vờ như không nghe thấy, yên lặng cười một tiếng, thậm chí cũng không nhìn xem là ai nói lời này.

Sau đó Tạ Kinh gọi người chuyển bình đồng đến:

"Dao Dao, người biết ném thẻ không?"

Thẩm Dao cười nói: "Các cháu chơi đi, ta xem."

Tạ Kinh bèn chia hai nhóm thi đấu, Thẩm Dao phát hiện ra kỹ thuật ném thẻ của Tạ Kinh không tệ, trúng "quán nhĩ", "liên trung" mấy lần, độ chính xác rất tốt, Thẩm Dao dặn dò Lê ma ma tặng thưởng.

Sau đó nữa Thẩm Dao cũng tham gia một tay, khiến cho mọi người cảm

thấy kinh ngạc.

Nàng quả thật không thạo thi từ ca phú, nhưng cưỡi ngựa ném bình thì nàng biết.

Mặt trời dần trở nên gay gắt, mọi người chơi một lúc bèn chuyển đến phòng chính nghỉ ngơi, lúc Thẩm Dao vào trong, sắc mặt lão thái thái hình như không dễ nhìn lắm, chỉ là nhìn thấy nàng thì lập tức nở nụ cười.

Sau đó Thẩm Dao mới biết được là lão thái thái trách Tạ Khâm không về, Thẩm Dao dở khóc dở cười, Tạ Khâm không về, nàng còn có thể chơi thoải mái hơn một chút.

Bữa trưa đều là sơn hào hải vị, Thẩm Dao ăn rất thỏa mãn, buổi chiều lại bị mấy nàng dâu trẻ tuổi lôi kéo đi đánh bài hoa, Thẩm Dao từ chối nói mình không biết, lão thái thái hào phóng dúi cho nàng một nắm bạc vụn lớn, cứ muốn nàng thả lỏng vui vẻ, Thẩm Dao không dám làm trái ý tốt của lão thái thái, bèn lên bàn.

Ngày hôm nay vận may đúng là không tệ, thắng liên tục hai mươi lượng bạc, đây đối với Thẩm Dao mà nói là một số tiền lớn, trước kia ở Thẩm gia, mỗi tháng cũng chỉ có một lượng bạc, dường như quản sự đã cắt xén một ít, đến tay nàng cũng chỉ còn tám trăm đồng.

Thẩm Dao thưởng cho vãn bối mỗi nhà.

Chơi ném thẻ nửa ngày, đánh bài mấy ván, quen thuộc rồi, quan hệ cũng thân thiết hơn.

Bầu không khí ngày càng hòa hợp.

Mắt thấy ánh tà dương dần lặn mà vẫn chưa thấy bóng dáng của Tạ Khâm đâu, lão thái thái không đè nén cơn giận, nghiêm mặt mắng vài câu, lại an ủi Thẩm Dao:

“Không sao, chờ nó về mẫu thân nhất định sẽ làm chủ cho con.”

Những người khác nhìn Thẩm Dao bằng ánh mắt đồng tình.

Thẩm Dao cảm thấy mọi người làm quá lên rồi: "Mẫu thân, chàng là Thủ phụ của Nội các, có việc nào trong tay mà không liên quan đến sự yên bình của bách tính, nếu như vì con mà làm chậm trễ triều chính thì chẳng phải là tội lỗi à, bây giờ chàng nghiêm chỉnh làm thêm mấy việc mới là thay con tích phúc đó."

Lão thái thái bị nàng nói đến mức cảm xúc dâng trào: "Con ngoan của ta, Khâm Nhi tu luyện phúc khí mấy đời mới có được người thê tử như con, ở độ tuổi của con, ta không sánh được với tấm lòng của con đâu."

Có được lời này, lão thái thái mới bằng lòng vui vẻ dùng bữa tối, Thẩm Dao đã mệt mỏi cả ngày, tạm biệt lão thái thái quay về nghỉ ngơi.

Lão thái thái thấy nàng đi ra khỏi bậc cửa thì thu lại ý cười, lộ ra vẻ lạnh lùng:

"Người đâu, đi đến cửa chờ, Tạ Khâm về thì bảo nó đến viện của ta trước."

Cả ngày nay Tạ Khâm chủ trì tam ti hội thẩm, xem xét một đại án liên quan đến tham nhũng vận chuyển đường thủy, bữa trưa cũng dùng trên công đường, đại án cỡ này người bình thường không vào được, cho nên đại gia Tạ Văn Nghĩa vào cung đi tìm chàng hoàn toàn không tìm được, không dễ gì mới tìm được cơ hội đưa thông tin vào thì đã là giờ Thân buổi chiều rồi.

Tạ Khâm không thoát ra được, cũng không thể vì sinh nhật nho nhỏ mà làm chậm trễ công việc trong triều, chỉ là chàng vẫn vội vàng chạy về phủ sau khi kết thúc.

Đại gia Tạ gia chờ chàng ở cửa ra vào một mạch nghênh đón chàng vào Diên Linh Đường.

Lúc Tạ Khâm đi vào, liếc qua đồng lậu[1] ở trong góc thì đã là giờ Tuất ba khắc, chàng đi qua tấm bình phong thì thấy ba huynh trưởng trong nhà và

tẩu tẩu đều ngồi bên cạnh lão thái thái, xem ra đã đợi lâu rồi, mọi người thấy chàng thì cùng nhìn qua, lão thái thái hừ nhẹ một tiếng, thậm chí còn mang theo chút trào phúng:

"Ồ, Thủ phụ về rồi."

[1] Đồng lậu (铜漏): hay còn gọi là đồng hồ lậu khắc, nghĩa là cái hồ bằng đồng phía trên có cắm phù tiễn 浮箭 (que dài hình mũi tên có Khắc 刻 vạch nổi trên mặt nước trong hồ), và vòi Lậu 漏 (tức là rỉ nước tỉ lệ với thời gian). Khi nước trong hồ đồng vơi dần do thẩm lậu ra ngoài thì số khắc trên que chỉ thị cũng giảm dần. Đếm số khắc sẽ biết giờ giấc.

Tạ Khâm nghe ra được cơn giận dữ của mẫu thân, nét mặt không hề thay đổi, chàng nâng tay áo hành lễ, sau đó ngồi ở phía dưới.

Lão thái thái bắt đầu chất vấn: "Mới cưới được mấy ngày mà đã đi sớm về trễ không thấy tăm hơi, chẳng lẽ phu thê giận nhau à?"

Tạ Khâm im lặng, chàng và Thẩm Dao cũng không nói với nhau được mấy câu, sao mà giận dỗi được?

"Mẫu thân hiểu lầm rồi, con và nàng không hề lục đục."

"Vậy con có biết hôm nay là sinh nhật của thê tử con không?"

"Biết ạ."

"Bữa trưa không rảnh, bữa tối cũng không thể bớt thời gian à?"

Tạ Khâm đặt hai tay lên đầu gối, mím môi không nói.

Bây giờ giải thích đã không còn ý nghĩa gì: "Là con sơ sót, xin người trách phạt."

Lão thái thái thấy thái độ nhận lỗi của chàng tốt, như đánh vào bông, trái lại không giận được nữa:

“Con đừng trách bà già này quản rộng, nó mới đến, lại có xuất thân như thế, ở thôn trang không có ai mừng sinh nhật cho nó, hôm nay nhiều trẻ con vây quanh nó như vậy, nó vui lắm, chỉ là chúng ta nhiều người thế này có thể sánh được với một mình con sao?”

Tạ Khâm nghe được lời này, đôi mắt đen nhánh co lại, lại không có gì để nói.

Chàng có thể hiểu được tấm lòng người mẹ của lão thái thái, chỉ là bà quả thật đã lo lắng quá rồi.

Thẩm Dao đâu có cần chàng mừng sinh nhật cho nàng, sợ là nàng còn ước gì chàng không có mặt.

Lời như vậy đương nhiên không thể nói rõ, Tạ Khâm dứt khoát nhận lỗi:

“Vậy con đi hỏi thăm nàng ngay.”

“Vậy sao? Rảnh để đi à?” Lão thái thái liếc nhìn chàng cười lạnh.

Đôi mắt lạnh lùng của Tạ Khâm cũng hiện lên chút bất đắc dĩ.

“Lúc chưa cưới thì ngàn tốt vạn tốt, vừa qua cửa là ném ra sau đầu, đàn ông ai cũng cùng một tính, có được rồi là không biết trân trọng.”

Ba nàng dâu rất tán thành, đại phu nhân còn cong môi đưa mắt ra hiệu với đại lão gia, đại lão gia giả vờ như không nhìn thấy, xoa xoa đầu gối nghiêng mặt đi. Nhị phu nhân thích nghe nhất là lão thái thái mỉa mai mấy người con trai, nàng ấy mím môi cười khẽ, tam phu nhân không dám lên tiếng.

Lão thái thái nhìn chằm chằm vào Tạ Khâm: “Nhớ ngày đó khi ta gả cho phụ thân con, ông ấy từng lạnh nhạt với ta thế nào, mẫu thân của con đến bây giờ còn chưa bao giờ động vào kim chỉ, con lại về sờ lòng bàn tay của thê tử con xem, đừng thấy nó bình thường nũng nịu nhưng đã chịu khổ không ít đấy.”

Tạ Khâm nghe thấy mà ấn đường khẽ động đậy.

Lão thái thái nhạy bén nhận ra vẻ mặt chàng khác thường: "Thế nào, con vẫn chưa biết sao? Lúc sờ nó trong lòng con không biết à?"

Lời này đã khiến mấy vị lão gia ho dữ dội.

Khuôn mặt tuấn tú của Tạ Khâm ửng hồng.

Lão thái thái mặc kệ chàng ngại, châm chọc khiêu khích: "Điểm nào con cũng mạnh hơn phụ thân của con, sao lại thua ông ấy ở chuyện này chứ?"

"Trước khi thành hôn cô nương gia thích ở bên hoa dưới ánh trăng, sau khi thành hôn thì phụ nữ thích sự chân thực," Lão thái thái cũng đã suy nghĩ kỹ thay chàng rồi: "Con giao chìa khóa phòng kho cho nó, giao phó vốn liếng vào tay nó sẽ tốt hơn bất cứ món quà nào."

Dặn dò xong bà bèn đuổi Tạ Khâm ra ngoài.

Tạ Khâm quan sát bóng đêm đen đặc như mực, chậm rãi lắc đầu.

Thẩm Dao không xem chàng là phu quân, sao có thể nhận tài sản của chàng chứ.

Đi tay không quả thật không được, Tạ Khâm đi về phía Cố Ngâm Đường, cân nhắc dặn dò ám vệ: "Lấy một đoạn trúc già đến đây."

Đêm dài gió mát, ánh đèn ấm áp chiếu ra từ cửa sổ, lối đi bên dưới hàng hiên tràn đầy ánh sáng.

Bước chân Tạ Khâm chầm chậm đi vào Cố Ngâm Đường, trong viện yên tĩnh, mơ hồ có người đi lại trong phòng.

Bước lên bậc thềm, đi dọc theo hành lang vòng quanh đến phòng chính, lập tức có tiểu nha hoàn canh cửa đi thông báo.

Lê ma ma ra đón, ngẩng đầu nhìn thấy Tạ Khâm với khuôn mặt lạnh lùng đứng dưới hành lang, ánh sáng loang lổ lưu chuyển trên bố tử tiên hạc nhất phẩm, làm nổi bật thân hình của chàng vô cùng thẳng tắp.

Trong tay chàng hình như đang cầm cái gì đó, Lê ma ma không dám nhìn kỹ, rũ mắt xuống nơm nớp lo sợ hành lễ:

"Thỉnh an Hầu gia, phu nhân ở hậu viện."

Tạ Khâm nhíu mày gật đầu, đi từ giáp đạo của hành lang vòng về phía hậu viện, hoa lê trong sân mang theo giọt mưa, rơi rì rào như tuyết bay, dưới cây treo một chiếc xích đu, một cô nương mặc y phục màu xanh đang lắc lư theo xích đu, tóc của nàng được búi lên hết, để lộ khuôn mặt trứng ngỗng tiêu chuẩn, cái cổ thon dài trắng trẻo, không hề kém hơn hoa lê, không biết tay nàng đang chơi cái gì, trong ánh mắt lộ ra sự hăng hái lanh lợi tích cực.

Tạ Khâm thấy rõ tay nàng cầm nan tre, lại nhìn đồ trong tay mình.

Thật là trùng hợp…

Bích Vân nhìn thấy Tạ Khâm đến thì lặng lẽ đẩy Thẩm Dao ngồi trên xích đu.

Thẩm Dao bỗng nhiên ngước mắt, va vào trong ánh mắt ánh mắt sâu thẳm.

Sao chàng lại tới đây?

Thẩm Dao hoảng hốt trượt xuống …

Tôi tớ xung quanh đều im lặng lui xuống, để lại hai vị chủ nhân đưa mắt nhìn nhau.

Chương 13

Năng lượng của Tạ Khâm quá mạnh, sân viện không lớn không nhỏ lập tức tràn đầy hơi thở của chàng.

Thẩm Dao thật sự không ngờ Tạ Khâm lại chạy về đây, bộ quan phục vẫn chưa được cởi ra, toàn thân phong trần mệt mỏi, nếu như nàng đoán không sai, chắc là lão thái thái đã ra lệnh thuyết phục thúc giục chàng về.

Thẩm Dao áy náy lại bất đắc dĩ: "Tạ đại nhân…"

Đôi mắt của Tạ Khâm đen nhánh, vẫn không thấy có chút gợn sóng nào, chàng nhạt giọng nói: "Xin lỗi, ta về trễ rồi."

Thẩm Dao không biết làm thế nào để nói tiếp, nói không sao thì có vẻ như nàng thật sự đang chờ chàng, cuối cùng nàng mâu thuẫn nói ra một câu: "Ngài khách sáo rồi."

Con chim không biết tên đang hót líu lo.

Sân viện trở nên trống vắng một cách khó hiểu.

Tạ Khâm im lặng một lúc, nhìn thoáng qua nan trúc bị nàng đặt trên xích đu, chàng mở tay ra, đưa một ống trúc khắc nhỏ đến trước mặt nàng, ống trúc cũng không lớn, chỉ dài bằng nửa bàn tay của chàng, rộng bằng một ngón cái:

"Vật này có thể đựng viên bi hoặc là nan trúc, để dao găm bên người dù sao cũng không tiện, treo ống trúc này cùng với túi thơm bên hông, khi cần thiết có thể phòng thân được."

Thẩm Dao đã sớm chú ý tới trong tay chàng cầm cái gì đó, sợ chàng tặng quà quý giá dưới sự uy hiếp của lão thái thái, không ngờ là một ống trúc, sự lo lắng trong lòng bị tò mò thay thế, Thẩm Dao nhận lấy, ống trúc được điêu khắc cực kỳ tinh xảo, mặc dù không phức tạp nhưng nhìn ra được nó nối liền nhau, là dáng vẻ nàng thích.

"Dùng như thế nào?"

"Nó có hai lỗ, bên trái bắn bi, bên phải bắn nan tre."

Tạ Khâm nhặt hai viên đá bỏ vào đó, một tay làm mẫu ấn cơ quan ở vị trí ngón cái, viên đá bắn vụt ra, trúng mảnh ngói ở cách đó không xa.

Đúng lúc này chàng lại đặt hai nan trúc mà Thẩm Dao chuốt vào, chuyển cơ quan sang bên phải, lần này nan trúc gần như bay ra từ lỗ một cách im hơi lặng tiếng, làm tan nát vỏ cây hoa quế ở phía trước một cách dễ như trở bàn tay.

Nếu như bắn vật này vào người… Thẩm Dao không nhịn được mà sinh ra một luồng hơi lạnh.

Quả thật là dùng để phòng thân, không hổ là ám khí do Tạ Thủ phụ thiết kế ra.

Thẩm Dao kích động cầm lấy ống trúc trong tay Tạ Khâm, chút vết chai trên ngón tay lướt qua mu bàn tay của Tạ Khâm, cảm giác hơi tê dại rung động lóe lên một cái rồi biến mất trong gió đêm, Tạ Khâm nhớ đến lời của lão thái thái, không nhịn được mà nắm hờ lòng bàn tay, gác tay ra sau lưng nhìn nàng chơi.

Quả nhiên Thẩm Dao vô cùng thích món đồ điêu khắc này, nàng thử treo bên hông, đặt cùng với túi thơm vừa đẹp vừa thú vị lại có thể phòng thân, mắt hạnh của nàng sáng lấp lánh: "Cảm ơn ngài, ta vô cùng thích món quà này."

Tạ Khâm hơi xấu hổ, nói đúng như sự thật: "Là do mẫu thân dặn dò."

Chàng không có cách nào nhận lời cảm ơn của Thẩm Dao một cách yên tâm thoải mái được.

Thẩm Dao mỉm cười nói: "Ta hiểu, sẽ không hiểu lầm ngài đâu."

Tạ Khâm nghẹn họng, trái lại không biết nên nói gì.

Hai người trở nên im lặng, cho dù Tạ Khâm đã cố ý thu liễm nhưng sự tồn tại của chàng vẫn khiến người khác bó tay bó chân.

Thẩm Dao giả vờ ngắm nghía ống trúc nhỏ, ánh mắt nhìn xung quanh, thần kinh nhảy thình thịch, cố gắng tìm kiếm chủ đề.

Hình như chưa bao giờ có khoảnh khắc nào an nhàn thoải mái thế này… Nên nói cái gì đây?

Sự yên lặng dài dằng dặc trôi qua.

Vào lúc Tạ Khâm suy nghĩ có phải mình nên rời đi hay không thì Thẩm Dao xoay người, lấy đồ tre trúc trên xích đu cho chàng nhìn:

"Tạ đại nhân giỏi điêu khắc không? Ta không rành lắm, lại thích bện đồ chơi nhỏ."

Đây là một chiếc đèn lồng nhỏ vẫn chưa hoàn thành, còn lại mấy nan trúc cuối cùng, gấp vào xong là sẽ được một chiếc đèn lồng trúc nhỏ, không thể không nói nàng rất khéo tay.

Nan trúc đó miếng nào cũng vô cùng sắc bén, Tạ Khâm nhìn thấy nhăn ấn đường lại:

"Không sợ tay bị thương à?"

Thẩm Dao lắc đầu, nhanh chóng chọc nan trúc vào đèn lồng, gấp lại phần dư ra, Tạ Khâm nhìn dáng vẻ dứt khoát lưu loát của nàng, trái tim hơi lơ lửng, một khi dằm trúc đâm vào thịt chắc chắn sẽ rất đau, chỉ là chàng lo

lắng thì lo lắng, trên mặt lại không hề có dấu vết.

Sau khi Thẩm Dao làm xong thì nâng lên cho chàng xem, Tạ Khâm không có hứng thú với những thứ này, chỉ hỏi: "Lúc nhỏ nàng làm cái này để giết thời gian à?"

"Còn không phải sao, phía sau thôn trang của nhà ta có rừng trúc, mùa xuân nhổ măng lên trấn bán, mùa hè làm sọt làm ghế đi bán… Người khác bán đèn lồng lụa vào Tết Nguyên tiêu, ta thì bán đèn lồng trúc, ta đã dựa vào mấy món đồ này mà tích góp được ít bạc…"

Thẩm Dao lải nhải kể rõ chuyện lý thú khi còn bé, nói xong thấy đôi mắt Tạ Khâm giống như vực sâu thăm thẳm, toàn thân như ở trong hầm băng, Thẩm Dao rùng mình một cái, thầm hận mình lắm miệng, cẩn thận gọi chàng:

"Tạ đại nhân?"

Đang yên đang lành, tại sao phải nói những chuyện này với chàng chứ.

Tạ Khâm chậm rãi lấy lại tinh thần, đối diện với đôi mắt sáng lóng lánh như tuyết của nàng, hơi lạnh toàn thân biến mất, chàng tiếp chuyện:

"Thuở nhỏ ta cũng thường đọc sách trong rừng trúc, một lần ngồi là ngồi cả ngày."

Thẩm Dao vốn cho rằng mình đã có chỗ nào đó chọc đến chàng, thấy nét mặt chàng như thường thì thở phào nhẹ nhõm, cười khô khan nói: "Ta không được bình tĩnh như đại nhân, đọc chưa được mấy trang là đã chạy đi bắt thỏ bắt chim rồi."

Tạ Khâm nghe vậy thì tựa như nhìn thấy một cô nương tinh nghịch hoạt bát xuyên qua trong rừng, khóe môi lại cong lên, đáy mắt tựa như có ánh sáng lơ lửng lướt qua.

Thẩm Dao nhìn thấy mà ngây người, người này thế mà cũng biết cười, thật

là đáng kinh ngạc.

Không đúng, chàng đang chê cười nàng nghịch ngợm.

Thẩm Dao phồng má lên, ngoan ngoãn không lên tiếng nữa.

Tạ Khâm nhìn nàng phồng hai má lên, ý cười càng rõ ràng hơn.

Cô nương này còn hoạt bát hơn những gì nàng thể hiện ra.

Nói chuyện với nhau về những chuyện lý thú khi còn bé, khoảng cách được kéo lại gần thêm một chút.

Lúc Thẩm Dao đưa mắt nhìn Tạ Khâm rời đi, trong lòng nghĩ, hình như người này cũng không khó chung đụng như trong lời đồn.

Hờ hững bước đi về phòng, trước khi ngủ nàng đã bôi lên ống trúc kia một lớp sơn, cầm trong tay trơn tru hơn nhiều, nàng dựa vào dưới đèn của giường La Hán chơi hồi lâu, càng nhìn càng thích, Tạ Thủ phụ đúng là Tạ Thủ phụ, tặng quà sinh nhật thực tế lại tinh xảo.

Bích Vân thấy nàng yêu thích không buông tay thì trêu ghẹo nàng nói: "Cô nương, trước kia không phải người thường nói "Có qua có lại mới toại lòng nhau" sao, người thích như thế, mai mốt cũng nên tặng một thứ tốt cho Hầu gia nha."

Thẩm Dao nhét ống trúc kia vào trong túi thơm: "Ta có thể lấy cái gì ra tặng được đây?"

Nàng nhất thời không nghĩ ra được có thể đáp lễ Tạ Khâm bằng món quà gì, cứ bỏ qua trước đã.

Thẩm Dao không cảm nhận được ý tứ sâu xa của Bích Vân, không phải nàng là nàng khù khờ, mà thật sự là không nghĩ theo hướng đó.

Trong tiềm thức của nàng, nàng và Tạ Khâm khác nhau một trời một vực,

thê tử của Tạ Khâm nên là con gái nhà quyền quý, mà nàng, thì hợp tìm một người đàn ông trung thực, tâm ý tương thông, trước kia Thẩm Dao từng mong đợi dáng vẻ của chồng, đoán chừng giống như con trai cả của Lưu thẩm sát vách, chất phác thật thà, chỉ Đông không dám đi Tây, người đàn ông có được một hào ở bên ngoài cũng phải nhét vào tay vợ.

Hôm sau dậy sớm, Thẩm gia sai người đưa một phần quà đáng giá đến, thì ra Đoàn thị không còn nhớ đến sinh nhật của Thẩm Dao nữa, vẫn là Hạ ma ma kể lúc đêm mới có ấn tượng, bà ta tùy ý nhắc đến với Thẩm Lê Đông, Thẩm Lê Đông dặn đi dặn lại yêu cầu bà ta nhất định phải chuẩn bị quà đưa đến Tạ phủ.

Thẩm Dao nhìn thấy hộp cơm rương gấm rực rỡ muôn màu trên bàn thì suýt nữa tức đến bật cười, tiền bạc theo phần chia của nàng trong mười năm ở thôn trang đều không bằng một cây trâm ngày hôm nay, sao Thẩm Dao lại nhận được chứ, trái lại bỏ thêm vài hộp bánh ngọt, bảo người ta trả về Thẩm gia.

*

Tháng đầu tiên Thẩm Dao không mang thai, trong lòng lão thái thái âm thầm lo lắng, nhị phu nhân khuyên nhủ bà nói:

“Nếu như người gấp gáp quá, lục đệ muội trái lại sẽ không thoải mái, mà trong lòng không thoải mái thì càng khó có con.”

Lão thái thái chậm rãi thở dài: “Là ta nóng lòng cầu mong rồi.”

Dù vậy, thuốc bổ vẫn được đưa đến Cố Ngâm Đường như nước chảy, những người khác trong Tạ phủ nhìn thấy ít nhiều có chút ghen ghét.

Sau khi ăn trưa, nhị phu nhân ở trong phòng bàn bạc lo liệu việc nhà, mấy nàng dâu trẻ tuổi trong phủ tụ tập ở phòng nhỏ phía Đông quan sát học hỏi, có thời gian rảnh thì sẽ nói chuyện.

Thê tử của ngũ gia - Thôi thị nói: “Nhớ ban đầu lúc chúng ta vào cửa, có ai

không lập quy tắc ở Diên Linh Đường chứ, thế mà nàng ta gả qua đây lại được nuôi dưỡng như con gái ấy." Ngũ gia Tạ Văn Khải và Thôi thị thành hôn vào năm ngoái, Thôi thị cũng được xem như là tân nương tử, sau khi Thẩm Dao gả đến thì cướp danh tiếng của nàng ta, nàng ta đã không vừa mắt Thẩm Dao từ lâu.

Thê tử của tứ gia - Hứa thị chua xót nói: "Ai bảo người ta gả cho Thủ phụ chứ, vốn dĩ lão tổ tông đã xem lục thúc như tròng mắt, yêu ai yêu cả đường đi, đương nhiên là sẽ tốt với lục thẩm rồi."

Thôi thị càng ngày càng tức giận, ném hạt dưa đi: "Chỉ là một đứa quê mùa, lại cho nàng ta thể diện quá lớn rồi."

Thê tử của tam gia - Liễu thị được mẹ chồng của mình là tam phu nhân dạy dỗ, mọi thứ nhìn nhiều làm nhiều không nói chen vào, Tạ Khâm là Thủ phụ đương triều, Thẩm Dao chính là phu nhân Thủ phụ, nàng ấy sẽ không ngốc đến mức lén lút nói lời ong tiếng ve về Thẩm Dao đâu.

Thê tử của nhị gia - Chu thị đã trợ giúp cho mẹ chồng của mình một lúc, dẫn nha hoàn đi vào đưa hộp đựng trái cây, thuận đường xen vào một câu:

"Ngũ đệ muội ăn nói cho cẩn thận, quê mùa hay không quê mùa gì chứ, vào cửa Tạ gia rồi thì đều là người Tạ gia."

Thê tử Ngũ gia Thôi thị kiêu căng tự mãn, cầm một miếng mứt bỏ vào miệng cười lạnh nói: "Nhị tẩu luôn biết cách làm người, bọn ta so ra không có chỗ đứng, trên thì dỗ cho lão thái quân vui vẻ, dưới thì thẩm thẩm chị em dâu không có ai nói tẩu không đúng, nhị tẩu nhanh đến dạy bảo bọn ta một chút, cũng tiện cho bọn ta học được giống tẩu, mỗi tháng có thêm hai lượng tiền tiêu."

Thôi gia phú quý, của hồi môn của Thôi thị phong phú, đương nhiên không thèm để ý đến hai lượng bạc, chỉ là cùng là cháu dâu mà lại không công bằng, lão thái thái nhớ đến sự vất vả của Chu thị, cho nàng ấy thêm hai lượng bạc mỗi tháng, nào giờ phòng bếp đó nhiều chỗ tốt, Chu thị ngoài sáng trong tối chiếm hết, sao mọi người hài lòng cho được.

Chu thị không hề tức giận, giả vờ như không nghe ra sự ghen tị trong lời nói của nàng ta:

"Đệ muội tốt, thôi đừng chê cười ta nữa, tẩu tẩu ta cả ngày bận rộn khắp nơi, tóc cũng sắp bạc cả rồi, đâu có tốt số bằng ngũ đệ muội được, nhà mẹ đẻ giàu có, trượng phu quan tâm, ngày nào cũng sống tốt hơn thần tiên."

Thôi thị nghe thấy lời này thì sao còn bám vào không tha được nữa, nàng ta hậm hực hừ vài tiếng không nói móc nàng ấy nữa.

Nhị phu nhân nghe thấy hết cuộc đối thoại trong phòng này, vứt mấy hạng mục không quan trọng còn lại cho con dâu Chu thị, một mình đi về phía Diên Linh Đường của lão thái thái.

Mỗi ngày lão thái thái có thói quen nghỉ trưa, nhiều nhất là vào giờ Mùi sẽ thức dậy, nhị phu nhân canh thời gian đến hầu hạ bà rời giường.

Lão thái thái có ba người con dâu, đại phu nhân khi còn trẻ tràn đầy khí thế, ở chung với mẹ chồng không được tính là vui vẻ, mãi đến khi mẹ chồng có tuổi thì quan hệ mới trở nên tốt đẹp, nhị phu nhân thì khác, từ khi vào cửa đã ân cần chu đáo, hai người mẹ chồng nàng dâu luôn vô cùng hòa hợp, tam phu nhân thì thuận lợi mọi bề, không đắc tội bên nào cả.

Nhị phu nhân tự mình châm một chén trà cho lão thái thái súc miệng: "Con dâu đã sai người đưa tổ yến nhân sâm mà người dặn dò đến chi sáu rồi ạ."

Vừa nhắc tới chi sáu, lão thái thái lại nhăn mày: "Khâm Nhi cũng không thể thấy đầu không thấy đuôi mãi như vậy được." Tựa như nhớ ra gì đó, bà hỏi: "Lúc con vào đó, thê tử lão lục đang làm gì?"

Nhị phu nhân cười, nhét góc chăn cho bà cụ, không để lại dấu vết nói: "Có thể làm gì được ạ, cô nương mà, không phải loay hoay chút hoa cỏ thì chính là chơi xích đu, còn nhỏ tuổi, đâu có hiểu được việc lôi kéo trượng phu."

Lão thái thái nghe được câu nói cuối cùng, con ngươi co mạnh lại.

Im lặng chốc lát, giọng điệu bà trở nên nghiêm túc: "Con quản lý việc bếp núc trong phủ, có từng thấy chi sáu tìm con lấy đồ gì không?"

Đương nhiên nhị phu nhân hiểu ý của lão thái thái, nàng ấy cầm khăn tay trả lời:

"Chắc là lục đệ muội thông cảm cho con, chưa bao giờ đề cập yêu cầu gì cả, bất kể là phòng bếp hay là phòng may vá thì đều chưa bao giờ đặt chân đến."

Ý là, Thẩm Dao chưa bao giờ chuẩn bị đồ ăn cho Tạ Khâm, càng chưa từng may đo quần áo cho Tạ Khâm.

Lẽ ra trong phủ có phòng may vá, không tới lượt các chủ nhân động tay, chỉ là áo trong của các gia đều do thê tử cắt may cho, dù không đích thân làm thì chung quy cũng sẽ đến phòng may vá dặn dò vài câu, Thẩm Dao đã gả đến hơn một tháng, dường như chẳng quan tâm đến chuyện của Tạ Khâm.

Tạ Khâm có về nhà hay không, nàng hoàn toàn không sốt ruột, ban đầu còn có thể nói là hiền lành khoan dung, dần dà thì không phù hợp lắm.

Sắc mặt lão thái thái sa sầm.

Mẹ chồng có một điều kiện tiên quyết với con dâu, người con dâu này nhất định phải quan tâm chăm sóc con trai bà, nếu không thì chính là ỷ vào được cưng chiều mà kiêu ngạo.

Tạ Khâm tặng quà sinh nhật xong lại mấy ngày liền không về hậu viện, Thẩm Dao cũng nhàn rỗi, bèn suy nghĩ phải làm vài việc kiếm sống, sớm ngày góp đủ tiền mua nhà, nhà cửa ở Nhạc Châu nói ít thì cũng phải đến ngàn lượng, còn ở trấn thì rẻ hơn một chút, trên dưới năm trăm lượng.

Nàng chỉ có hai trăm lượng tiền riêng, còn thiếu nhiều lắm.

Phải bớt thời gian rảnh đi chợ một chuyến, nhìn xem có việc mua bán nào

có thể làm không.

Ngày mùng mười tháng Tư, Thẩm Dao đi đến Diên Linh Đường thỉnh an từ sớm, muốn xin lão thái thái cho ra ngoài một chuyến, lúc đi vào phòng phụ phía Đông, nàng phát hiện ra trên khuôn mặt của người mẹ chồng này vậy mà hiếm hoi không có ý cười.

—

Tác giả có lời muốn nói:

Lão thái quân: Ta là trợ công số một.

Tạ Thủ phụ: Cũng có ngày ta phải vì Dao Dao mà trở thành người cuồng yêu đương thôi.

Chương 14

Trong phòng phụ phía Đông thoáng mát có hơn mười ma ma đứng xếp thành một hàng, đều là những khuôn mặt không quá quen thuộc.

Lão thái quân chỉ vào bọn họ giới thiệu theo thứ tự:

"Đây là Tân ma ma phòng bếp, bình thường muốn ăn gì thì đều có thể dặn dò bà ấy."

"Đây là Hách ma ma phòng may vá, tay nghề thêu hai mặt vượt bậc Kinh thành, bà ấy là tú nương mà ta phí hết công sức để giành lấy, mấy người trong nhà bà ấy đều làm việc trong phủ, xem như là công thần của Tạ gia chúng ta."

Ma ma quản sự được gọi tên lần lượt tiến lên thỉnh an Thẩm Dao.

Nghe nhạc hiểu ý nghĩa.

Thẩm Dao đoán được ý nghĩa trong hành động lần này của lão thái thái.

Xem ra kế hoạch đi ra ngoài vào hôm nay phải uổng công rồi.

Nàng vừa đáp lời vừa thầm kêu khổ.

Trước kia nàng nghĩ không quan tâm đến tất cả mọi thứ, tuyệt đối không dính vào việc nhà của Tạ gia, nàng góp vui lấy lệ, người khác lại xem là thật, nếu như còn ở Tạ gia nữa thì ắt phải hùa theo một chút, chỉ là chuyện khác có thể hùa theo được, nếu bảo nàng hầu hạ Tạ Khâm… Thẩm Dao cảm thấy rất bất lực.

Thôi, dù sao Tạ Khâm cũng là ân nhân của nàng, quan tâm đến chuyện ăn uống chi tiêu cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.

"Con dâu xin nghe mẫu thân dạy bảo."

Hôm nay nàng quay về trong sự mất hứng, Lê ma ma thấy nàng đi rồi quay lại thì lấy làm kinh hãi:

"Phu nhân, chẳng lẽ lão thái thái không cho phép người đi ra ngoài?"

Thẩm Dao lắc đầu bật cười, vén rèm lên đi vào phòng phụ phía Đông, ngả người thẳng vào giường La Hán, mệt mỏi nói:

"Lão thái thái chê ta chưa đủ quan tâm đại nhân, vừa rồi đã mơ hồ khiển trách ta vài câu."

Lê ma ma cười không nói, xoay người dặn dò tỳ nữ ở cửa:

"Bên thôn trang đưa chút ít trái cây tới, nhanh đến phòng bếp rửa rồi mang đến đây cho phu nhân."

Lại đi vào hầu hạ nàng, cởi giày cho nàng, để nàng nằm thoải mái, bà có lòng khuyên nhủ:

"Hầu gia một tay che trời, người ngoài muốn kết giao cũng không được, nói không chừng tương lai người quay về Nhạc Châu cũng sẽ có lúc làm phiền đến Hầu gia, luôn thờ ơ lạnh nhạt như thế cũng không phải là cách, tục ngữ có câu, có thêm một người bạn là có thêm một con đường, người và Hầu gia dù không làm phu thê thì cũng có thể kết thành huynh muội khác phái."

Đây gọi là quanh co hợp tác, Lê ma ma cười mỉm.

Thẩm Dao nghe vậy thì xoay người, mặt hướng về phía Lê ma ma, vẫy tay ra hiệu cho bà ngồi trên ghế đẩu nói chuyện:

"Bà nói đúng." Thẩm Dao dựa vào gối, suy nghĩ một lúc: "Sau này ma ma

đi đến phòng bếp thêm mấy chuyến, chuẩn bị đồ ăn dựa theo khẩu vị của Hầu gia." Trước kia Thẩm Dao đã quen gọi là Tạ đại nhân, bây giờ cũng gọi một tiếng Hầu gia giống mấy người Lê ma ma.

Trong lòng Lê ma ma nghĩ, đây không phải là bảo bà làm thay à.

Trong Kinh thành có khối người coi trọng Hầu gia nhà họ, mấy năm nay bà mối cũng đạp vỡ cửa rồi, người phu quân mà người ngoài mong nhưng không có được đưa đến tay Thẩm Dao, Thẩm Dao lại thờ ơ như thế, cũng thật là kỳ lạ.

"Vậy lão nô sẽ thay người theo dõi tiền viện, nếu như gia quay về thì sẽ nói cho người biết."

Thẩm Dao suy nghĩ một lúc: "Được."

Chỉ chốc lát, nha hoàn đã bưng mấy dĩa trái cây đến, Bích Vân pha một bình trà đi vào, bóc vỏ nho cho nàng:

"Bây giờ mà lại có nho à?" Thẩm Dao cắn một cái, nước quả chua ngọt trượt vào cổ họng, khiến nàng run rẩy một hồi.

Bích Vân nhét hai quả chưa bóc vỏ vào miệng mình, giọng nói mơ hồ: "Nô tỳ cũng thấy kỳ lạ nên đã hỏi ma ma quản sự, nói là trái cây tới từ Tây Vực, được ngựa chạy ngàn dặm đưa về, trái cây được hái vào sáng hôm qua mà bây giờ đã ở trong miệng người, người nghĩ xem có lạ không?"

Thẩm Dao ngẩn ngơ, nàng cũng từng nghe qua chuyện cổ "Nhất kỵ hồng trần phi tử tiếu [1]", bây giờ nó xảy ra với mình, nàng không thổn thức lắm, đây chính là điệu bộ của thế gia đỉnh cấp sao?"

[1] Nhất kỵ hồng trần phi tử tiếu (一骑红尘妃子笑): Phi tử chỉ Dương Ngọc Hoàn, sủng phi của Đường Minh Hoàng Lý Long Cơ. Dương Ngọc Hoàn rất thích ăn quả lệ chi tươi (trái vải), hàng năm Lý Long Cơ đều truyền lệnh vùng Tứ Xuyên, Quảng Đông dùng ngựa trạm phi thật nhanh vận chuyển đến Trường An, vì việc này mà rất nhiều người đã chết vì chạy.

Chờ đã.

Thẩm Dao đột nhiên ngồi dậy, đôi mắt sáng rỡ lên.

Không có cách nào đi ra ngoài buôn bán, nàng có thể buôn bán trong phủ nha.

"Bích Vân, em còn nhớ lúc chúng ta ở Nhạc Châu, trong lúc vô tình đã trồng được một cây đào mận không?"

Bích Vân nhớ lại, có một năm thời kỳ thu hạ, người dân lên núi hái được mấy sọt trái cây về, Thẩm Dao vừa ăn đào vừa ăn mận, nàng thích quả mận bóng loáng như bôi dầu, thịt quả căng đầy, lại thích mùi vị của đào hồng trong veo mọng nước, chỉ là mận vừa chua vừa không đã ghiền, đào thì lại mọc lông toàn thân, cô nương nhỏ đột nhiên có một suy nghĩ kỳ lạ, bẻ một nửa nhánh đào chiết vào cây mận, vốn chơi cho vui, sau này trời xui đất khiến mà cây lại sống.

"Bây giờ là đầu tháng Tư, đúng là mùa tốt để trồng cây, chúng ta thử xem?"

Thẩm Dao là cô nương dám nghĩ dám làm, ngay lập tức không để ý đến việc ăn trái cây nữa, mang theo Bích Vân đi một vòng ở sân sau.

Ngược lại phía sau có một mảnh rừng, trồng các loại hoa cỏ cây, Lê ma ma nói nơi đây là viện tử có cảnh trí tốt nhất của Tạ phủ, quả nhiên không tệ, đi về góc phía Đông Bắc chính là một hồ nước, nơi đây vô cùng vắng vẻ, Thẩm Dao tìm được một mảnh đất ở đó, ánh nắng chiếu thẳng vào, lượng nước dồi dào, vị trí không lớn nhưng đủ cho nàng thử nghiệm.

Điều phiền phức là… cần có được sự cho phép của Tạ Khâm.

Chạng vạng tối, Lê ma ma vô cùng phấn khởi có được tin tức từ tiền viện:

"Phu nhân, tối nay gia quay về dùng bữa."

Thẩm Dao hững hờ rửa tay: "Khi nào về?"

"Khoảng chừng nửa canh giờ nữa là về đến nhà."

"Nửa canh giờ sau chuẩn bị sẵn hộp cơm, ta tự mình đưa đến thư phòng."

Lê ma ma cho rằng mình nghe nhầm, sửng sốt ngây người một lúc, kiềm chế sự vui mừng vội vàng đi đến bếp sau.

Nửa canh giờ sau, Tạ Khâm với bộ quan bào đỏ rực đạp bóng đêm quay về thư phòng, dưới ánh đèn như ngọc là một tiểu mỹ nhân thướt tha đang đứng đó.

Nàng chải búi tóc lăng vân, chỉ cắm một cây trâm ngọc bích trên búi tóc, hàng lông mày sinh động như phù dung nở, xinh đẹp trong trẻo.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động đến tìm chàng.

Tạ Khâm chắp tay đi đến dưới bậc thềm trước cửa tròn:

"Tìm ta có việc à?"

Tạ Khâm vẫn chưa đến mức tự mình đa tình cho rằng Thẩm Dao lấy lòng mình.

Thẩm Dao cười mỉm uốn gối với chàng: "Phải."

Tạ Khâm cao hơn nàng một đoạn, bình thường nói chuyện có thể trốn tránh ánh mắt sắc bén của chàng, hôm nay dựa vào bậc thềm, ánh mắt nhìn thẳng vào nhau khiến Thẩm Dao có một loại căng thẳng không có chỗ trốn.

"Ta muốn xây một vườn trồng trọt ở sân sau để trồng cây non, đến xin sự đồng ý của ngài."

Quả nhiên là thế.

Tạ Khâm không vì những lời này mà để lộ bất cứ tâm tình gì, chỉ gật đầu nói: "Đi theo ta." Sau đó chàng sải bước lên bậc thang, đi trên hành lang hướng về phía chính phòng.

Thẩm Dao níu chặt hộp cơm trong tay, đi theo sau chàng vào thư phòng.

Thư phòng của Tạ Khâm đơn giản hơn tưởng tượng nhiều, cũng không có quá nhiều sự trang trí xa hoa, chỉ có kệ sách đếm không hết, từng dãy nối liền nhau, sách xếp chồng lên nhau như làn khói, Thẩm Dao bước vào thư phòng phía Tây, đặt hộp cơm ở trước bàn của chàng, đang muốn bày bàn cho chàng thì Tạ Khâm đã mở miệng trước:

"Để ta tự làm."

Thẩm Dao cũng không cố chấp, lùi đến ngồi vào ghế bành ở đối diện.

Tạ Khâm đi vào phòng trong rửa tay trước, khi quay lại thì rót một chén trà cho nàng, sau đó mới ngồi xuống dùng bữa. Hai người vẫn duy trì sự khách sáo như người lạ với nhau.

Thẩm Dao không làm phiền chàng, tùy ý lật quyển sách đặt trên bàn bên cạnh, trong đó viết chú thích lít nha lít nhít, Thẩm Dao đọc không hiểu lắm, lại nhận ra được chữ viết của chàng cực kỳ đẹp, cực kỳ mạnh mẽ rắn rỏi:

"Chữ của Hầu gia đẹp thật." Đẹp đến mức nàng rất muốn xin một bản về dán lên.

Tạ Khâm ăn một miếng canh tùy ý đáp:

"Mấy chữ mà thôi, luyện tập một chút là được rồi."

Thẩm Dao ngước đôi mắt xinh đẹp phản bác: "Đâu có dễ như thế? Ta tập viết từ lúc bảy tuổi, đến nay chỉ được xưng là ngay ngắn, khác một trời một vực với ngài."

"Đúng rồi Tạ đại nhân, ngài có thể tìm một bản phác thảo không cần đến

cho ta được không, ta về viết theo." Thẩm Dao muốn xin chữ của chàng nhưng lại không dám, bèn thay đổi cách nói.

Tạ Khâm ăn canh xong đặt chén trên bàn, lẳng lặng nhìn nàng một lúc:

"Ta không có bảng chữ mẫu nào không cần đến, nếu như nàng thích thì ta có thể viết cho nàng, nàng thích cái nào? Khải thư hay hành thư?"

Nàng thích hết, cân nhắc một lúc:

"Ta muốn khải thư."

"Nàng có thích bài văn hay là thơ ca nào không?"

Thẩm Dao ấp úng đứng lên, chuyển đến gần bàn sách của chàng, liếc mắt nhìn đủ loại sách vở trên đó:

"Ngài viết đại đi."

Tạ Khâm gọi người hầu dọn hộp cơm đi, đứng dậy quay về bàn sách, tìm một tờ giấy tuyên sạch sẽ từ kệ sách phía sau rồi mở ra.

Thẩm Dao thấy chàng định hạ bút thì lập tức vén tay áo lên giúp chàng mài mực.

Một đoạn cổ tay gầy nhưng đầy đặn lộ ra bên ngoài, trắng trẻo như mỡ đông, trông dáng vẻ như vô cùng thông thạo, Tạ Khâm chọn một cây bút lông sói trên giá bút, nhạt giọng hỏi:

"Nàng thường mài mực à?"

"Còn không phải sao." Thẩm Dao hiếm khi thể hiện, cười lên gò má đỏ hồng: "Lưu thẩm thẩm bên cạnh nhà ta có hai con trai, nhà lão đại làm nông, lão nhị đọc sách, trước kia ta thường đi theo Lưu nhị ca học chữ, trước khi về Kinh, huynh ấy vào huyện học, chắc là khoảng hai năm nữa thì có thể vào châu học rồi."

Trong lời nói có chút kiêu ngạo.

Tạ Khâm nghe vậy, mắt như đầm sâu, chàng nâng cổ tay không nói lời nào, dừng một lúc rồi bắt đầu đặt bút.

Tạ Khâm viết một phần "Nhật ký cõi bồng lai".

Thẩm Dao thò đầu liếc một cái, chữ viết thanh tú thẳng tắp, ngay ngắn cẩn thận, giống như con người chàng vậy, nhìn kỹ thì nét nào cũng có trình tự quy tắc, cùng một chữ nhưng khí khái có chút khác nhau, đẹp một cách không nói nên lời.

Thẩm Dao sùng bái người viết chữ đẹp, không kìm lòng được nói: "Ta về sẽ dán lên…"

Mùi hương trong veo của thiếu nữ ập tới theo từng nhịp hít thở của nàng, như có như không.

Tạ Khâm đặt bút vào đồ rửa bút: "Không phải nói muốn viết theo sao?"

Thẩm Dao khom lưng nâng bảng chữ lên, ngượng ngùng cười: "Đúng đúng, về viết theo…"

Nàng không viết theo đâu, không nỡ giày vò một bức chữ tốt như vậy, nhớ tới hành thư trong chú thích vừa rồi, tựa như một nét bút đặt xuống trôi chảy tiêu sái, hoàn toàn khác với phong cách khải thư, trong lòng Thẩm Dao hơi ngứa ngáy:

"Hay là sau này ngài viết thêm một bức cho ta đi, bức này thật sự quá đẹp, ta muốn sưu tầm." Đây đoán chừng là lần đầu tiên Thẩm Dao đưa ra yêu cầu tự cho là quá đáng trước mặt Tạ Khâm.

Gò má của cô nương đỏ bừng, mắt hạnh đen bóng sống động, có lẽ nàng không giỏi che giấu tâm trạng, có chút chột dạ.

Tạ Khâm nhìn nàng, trong đáy mắt sâu sắc để lại chút dịu dàng.

Trong triều không ít người xin chữ của chàng, chàng luôn từ chối, sau này vẫn là Hoàng đế hạ chỉ bảo chàng viết mấy bức, chia ra thưởng cho đồng liêu.

Chàng không viết là vì không muốn chạy theo danh tiếng trục lợi chứ không phải tự cho là mình thanh cao.

"Nàng luyện chữ cho tốt trước đi, sau này ta hài lòng thì sẽ viết thêm cho nàng." Rất có giọng điệu của người thầy.

Trong lòng Thẩm Dao giật mình lộp bộp, sinh ra phiền não, đây gọi là trộm gà không thành còn mất nắm thóc, nàng khó khăn cố nặn ra vẻ tươi cười:

"Cách đốc thúc người khác của Hầu gia quả nhiên rất khéo."

Đôi mắt tròn đảo quanh, cùng lắm thì không lấy nữa.

Tạ Khâm dễ dàng nhìn thấu tâm tư của nàng, chàng đứng dậy rửa tay, nói ra một câu mà ngay cả bản thân mình cũng bất ngờ:

"Mỗi ngày viết xong đưa tới thư phòng."

Dứt lời, hai người đều sửng sốt.

Ánh mắt Tạ Khâm đen láy, nhìn nàng không cố kỵ.

Thẩm Dao chớp mắt, trong lòng kêu khổ, hình như nàng kiếm chuyện cho bản thân rồi.

Trước kia Lưu nhị ca đã từng đốc thúc nàng tập viết, nàng quả thật lười biếng, viết được một lúc là ngồi không yên, chuồn đi chơi, bây giờ Tạ Khâm giám sát… Thẩm Dao không dám nghĩ đến mình sẽ có kết cục gì.

Nàng buồn buồn ừ một tiếng, không nói đồng ý, cũng không nói không

đồng ý.

Tạ Khâm cũng không nói gì, hơi nhướng mày nhìn nàng: "Còn việc gì nữa sao?"

Đây là muốn đuổi khách, Thẩm Dao ôm cuộn giấy biết điều rời khỏi, đi được một nửa thì chợt nhớ đến mục đích chuyến đi này, nàng chán nản quay lại, để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp hoạt bát từ cửa sổ, mắt cười như trăng, lúm đồng tiền yêu kiều ửng hồng:

"Hầu gia, có thể làm cho ta một mảnh vườn ươm ở sân sau không, ta muốn trồng cây ăn quả."

Tạ Khâm cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục cầm bút viết thư: "Hậu trạch là chỗ của nàng, nàng muốn làm gì thì làm, không cần phải hỏi ta."

Trong lòng Thẩm Dao nghĩ, đó không phải là chỗ của nàng đâu, trên mặt lại lộ ra nụ cười chân thành: "Đa tạ Hầu gia." Sau đó vô cùng vui vẻ đi về.

Tạ Khâm nâng bút không động đậy, mắt nhìn hư không phía trước, thậm chí còn nghe thấy tiếng nàng ngâm nga khúc nhạc vui vẻ.

Cô nương này…

Chàng lắc đầu, bắt đầu tập trung tinh thần phê duyệt công báo mà các quận huyện gửi.

Sau đó Thẩm Dao trở nên bận rộn, nửa ngày đi đến sân sau khai khẩn, nửa ngày tập viết ở thư phòng.

Lê ma ma mỗi ngày nhìn nàng viết theo chữ của Tạ Khâm, cái mặt già này sắp cười nở hoa luôn rồi.

"Phu nhân không biết đâu, bên ngoài đồn đại về gia của chúng ta vô cùng kỳ diệu, bảng chữ mẫu một ngàn lượng một tờ, đáng tiếc có tiền mà không mua được, gia của chúng ta không thích viết cho người ta, bệ hạ ép ngài ấy

viết mấy lần cũng là để thưởng cho quan lại, ai lại lấy đi ra ngoài bán chứ?"

Bích Vân ở bên cạnh nghe thấy thì hai mắt sáng lên: "Nói như vậy là bức chữ này rất đáng giá à?"

Đương nhiên Thẩm Dao hiểu rõ Bích Vân đang nghĩ gì, gõ trán nàng ấy một cái: "Im miệng!"

Bích Vân cười hì hì, ngượng ngùng né tránh.

Thẩm Dao tìm Lê ma ma xin một người, người này tên là Bình Lăng, là tâm phúc của Tạ Khâm, bình thường giúp Tạ Khâm quản lý công việc bên ngoài, Thẩm Dao nhờ hắn tìm một vài cây non, bắt đầu thử nghiệm ở sân sau.

Có được sự giúp đỡ của Tạ Khâm, Thẩm Dao hỏi đến chuyện thường ngày của chàng cũng có thêm chút thật lòng, Tạ Khâm về trễ, ít khi dùng bữa tối, Thẩm Dao sẽ dặn dò người ta chuẩn bị bữa khuya cho chàng. Những việc này lần lượt truyền đến tai lão thái thái, lão thái thái rất hài lòng.

Thẩm Dao viết theo thì viết, mấy ngày trôi qua lại chưa từng đưa bản thảo đến thư phòng lấy một lần.

Chương 15

Thẩm Dao không đưa bản thảo, Tạ Khâm cũng không hỏi.

Đã có vết xe đổ, bây giờ Thẩm Dao cũng có kinh nghiệm rồi, không đếm xỉa đến thì không được, hai năm nói dài không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn, gánh vác danh phận thê tử của Tạ Khâm thì cũng nên giúp chàng làm một số việc.

Mỗi buổi sáng Thẩm Dao đi thăm cây non, sau đó đến phòng lão thái thái thỉnh an, lão thái thái thấy nàng siêng đến thì càng ngày càng vui vẻ.

Ngày nào Diên Linh Đường cũng náo nhiệt, các cô nương thiếu gia con vợ cả trong phủ chơi cờ trong phòng khách, hoặc học thêu hoa vẽ tranh, các nàng dâu thì tụ tập ở chỗ lão thái thái chơi bài, lão thái thái đã có tuổi, luôn phải vận động đầu óc thì người mới có tinh thần.

Ngày mười lăm tháng Tư, con thứ nhà đại lão gia chi trưởng Tạ Văn Linh quay về, nhào đến trước mặt lão thái thái khóc thút thít:

"Năm đó khi xuất giá, phụ thân niệm tình mấy đời thân nhau với Ôn gia, không chê bọn họ không có tước vị mà gả cháu qua đó, mấy năm nay Ôn gia có được quân công thì ghét bỏ cháu là con thứ, bù của hồi môn vào thì thôi, bây giờ lại dung túng cho một thiếp thất cưỡi trên đầu cháu."

Tạ Văn Linh là cháu gái đầu tiên của lão thái thái, cho dù là con thứ nhưng có danh phận cháu trưởng, được lão thái thái coi trọng, từng ở chái nhà tại hậu viện một thời gian, lão thái thái đương nhiên đối xử với nàng ấy khác với những người con gái thứ khác, bà cau mày dặn dò:

"Đi mời đại lão gia và đại phu nhân đến đây."

Nhị phu nhân ở cách vách giúp đỡ lão thái thái thu xếp việc nhà, nghe tin thì đỡ tay mẹ chồng đi vào, vừa hỏi: "Lần trước nghe cháu nói đã bù vào hai ngàn lượng tiền của hồi môn, bây giờ sao lại bù nữa?"

Nhị phu nhân bình thường rất vui tính trước mặt vãn bối, Tạ Văn Linh nhìn thấy nàng ấy thì hốc mắt đỏ lên, nức nở nói:

"Nhị thẩm thẩm, tháng trước tên khốn nạn đó đánh bạc ở bên ngoài, thua một ngàn lượng, hắn không dám nói, cuối tháng người ta tìm tới cửa, lão gia và phu nhân đều không chịu bù, hắn quỳ trước mặt cháu nói lời ngon ngọt, cháu mới đồng ý bù cho hắn, đâu có ngờ hắn là con sói mắt trắng, quay lưng lại trở mặt không quen."

"Đêm qua hắn nghỉ ở phòng tiểu thiếp, buổi sáng tiểu thiếp tìm cháu đòi thuốc cao Vạn Kim, nói là bị thương, cháu tức giận vì nàng ta không có liêm sỉ, trách cứ vài câu, tên khốn nạn đó lại mắng cháu trước mặt tiểu thiếp…" Tạ Văn Linh khóc đến mức tan nát cõi lòng.

Những người khác trong phòng tức giận bất bình, rối rít khuyên nhủ nàng ấy, tính ra cũng do Tạ Văn Linh mềm lòng, dung túng quá mức.

Thẩm Dao nghe được thì ngớ ra, đây là con gái của Tạ gia đó, gả đi rồi cũng phải nhìn sắc mặt người ta sao?

Chỉ chốc lát, đại lão gia và đại phu nhân cùng nhau đến, đại phu nhân nhìn thấy Tạ Văn Linh là đau đầu:

"Lần trước đã cảnh cáo con, đừng bù nữa, bản thân con không kiên định, bây giờ lại quay về khóc lóc?"

Chung quy cũng không phải con gái ruột thịt của mình, đại phu nhân oán trách không thương tiếc.

Tạ Văn Linh nghẹn ngào không dám lên tiếng.

Lão thái thái sầm mặt nhìn đại lão gia: "Đây là con gái con, con liệu đó mà làm."

Đại lão gia chắp tay sau lưng ngồi xuống, khuôn mặt bình tĩnh không giống như tức giận cho lắm, ngược lại cảm thấy vô cùng phiền phức:

"Con quay về là muốn vi phụ làm gì? Sai người đánh nó một trận trút giận cho con à? Hay là giúp đỡ con lấy của hồi môn về? Vi phụ có thể làm như thế, nhưng con có nghĩ tới mặt mũi của Tạ phủ không?"

Tạ Văn Linh cắn răng rũ mắt, hai vai run rẩy.

Thê tử của ngũ gia - Thôi thị luôn thẳng thắn, đánh bạo xen vào một câu: "Phụ thân, cũng không thể mặc cho Ôn gia sỉ nhục trưởng tỷ được."

Đại lão gia nhìn qua: "Vậy con giúp nó đến Ôn gia một chuyến, xem xem có thể nói dăm ba câu thuyết phục người ta sau này cho nó sống dễ chịu hay không."

Thôi thị xẹp miệng không lên tiếng.

Đại lão gia nhìn Tạ Văn Linh mà lông mày sắp nhăn nhúm lại: "Cùng là con gái, Tuyên Nhi giữ chặt được trượng phu, mọi việc trong nhà vừa lòng đẹp ý, sao con cứ bị người ta cưỡi trên đầu vậy? Con phải tự sống, phải tự vượt khó khăn."

"Vậy theo cha, nữ nhi nên làm thế nào?" Tạ Văn Linh rưng rưng nói.

Đại lão gia nhớ đến con rể của trưởng nữ nhà mình, nhất thời lại không nói ra lời.

Mấy năm trước vẫn được tính là tốt, dịu dàng quan tâm, những năm gần đây cũng không biết là đã chán ghét Tạ Văn Linh hay thế nào mà bắt đầu uống rượu chơi gái bên ngoài, nếu không đưa bạc thì hắn sẽ hành hạ nữ nhi, nếu như đưa bạc thì sẽ là cái hố không đáy, đại lão gia sĩ diện, lại quen biết Ôn lão gia, dù sao cũng không thể buông bỏ thể diện để đi nói lời hung

ác được.

Ngoài ra, cũng bởi vì Tạ Văn Linh tốt tính, là con thứ, đại lão gia cũng lười lo, bình thường ứng phó kiểu qua loa cho xong.

Việc này trong lòng mọi người biết rõ.

Tạ Văn Linh tủi thân mà khóc.

Trong phòng rơi vào im lặng.

Trong nhà đông con gái, con vợ lớn con vợ bé, cạnh cửa nhà chồng, con rể giỏi giang hay không, đủ loại chuyện như thế đã chia ra làm cao thấp, đều trở thành lợi thế để ước lượng người phụ nữ.

Trong lòng Thẩm Dao thổn thức một hồi.

Thì ra không phải chỉ Thẩm gia như vậy mà Tạ gia cũng như thế, không phải người nữ nhi nào cũng có thể bình đẳng nhận được tình yêu thương của cha mẹ.

Tương lai nàng không muốn sống ngày tháng như vậy, không thể giao vận mệnh cho người khác được.

Cuối cùng vẫn là lão thái thái mở miệng: "Chuyện vốn không nên do ta quản, nhưng chung quy cũng là người được nuôi lớn dưới gối ta, con coi trọng mặt mũi thông gia, nhưng người ta đâu cần, con nhất định phải ậm ờ cho qua như vậy sao?"

Lão thái thái đã lớn tuổi, năm nay sáu mươi lăm, không thể ra mặt cho cháu gái được.

Đại lão gia không nhịn được nói: "Bây giờ cũng đã thành thân mười mấy năm rồi, có thể làm gì được ạ? Có con trai con gái rồi, dù sao cũng không thể hòa ly đúng không? Ngày tháng sẽ trôi qua thôi."

Lão thái thái không phản bác được, tức giận đến mức quay mặt đi.

Đại lão gia thấy lão thái thái như thế thì dứt khoát đứng dậy, chắp tay áo rồi vội vã chuồn đi.

Tạ Văn Linh nằm sấp trên bàn nhỏ khóc lớn.

Thôi thị và Chu thị vừa đưa khăn tay vừa vỗ lưng, đau lòng lại bất đắc dĩ.

Không ai nghĩ ra được cách đi trị Ôn nhị gia.

Đại phu nhân nghe thấy mà phiền lòng: "Không phải lúc trước đã dặn con, chọn hai tiểu thiếp có bản lĩnh, nhường cho các nàng ấy đánh nhau, con ngồi xem hổ đấu à?"

Tạ Văn Linh đỏ mắt nói: "Hắn thấy ai cũng yêu, con không có cách nào nâng thiếp lên được."

Các nàng dâu từng người thở dài:

"Đổi lại là ta, ta không sống được ngày tháng như vậy đâu."

"Trưởng tỷ, của hồi môn là của tỷ thì không thể nắm chặt trong tay sao?"

Tạ Văn Linh cầm khăn lụa lau nước mắt: "Hắn cướp, hắn biết hộc tủ tráp hương của ta ở đâu, không cho thì hắn làm loạn, ta không sống được một ngày yên ổn."

Thẩm Dao thật sự nghe không nổi nữa: "Tên đàn ông chó má, cháu không trị hắn sao?"

Dứt lời, người trong phòng đều lập tức yên tĩnh, mọi người kinh ngạc nhìn nàng.

Thẩm Dao mắng ra lời mà các nàng muốn nắng, Thẩm Dao cũng không để ý, nàng quả thật đến từ nông thôn, không có gì để che giấu, phụ nữ nông

thôn gặp chuyện như vậy sẽ hung hãn hơn nhiều, tuyệt đối không chịu uất ức kiểu này. Ngược lại thì danh gia vọng tộc bó tay bó chân, ngại mặt mũi nên nén giận.

Mọi người nói liên miên lải nhải một hồi rồi túm năm tụm ba đi về phòng.

Lão thái thái mệt mỏi dặn dò Tạ Văn Linh:

"Cháu cứ ở nhà mấy ngày trước đã, ta xem xem Ôn gia có tới đón hay không, nếu như bọn họ đến, cháu nhất định phải nói chuyện với nó."

Tạ Văn Linh hiểu rõ tính mẹ chồng, hôm nay không về thì ngày mai mẹ chồng sẽ đến Tạ gia, nói mấy lời xin lỗi bằng khuôn mặt tươi cười, đón nàng ấy về, chưa được hai ba ngày, tên khốn nạn kia lại bòn rút như xưa.

Lão thái thái thật sự cũng không có cách nào hay, chỉ là trấn an nàng ấy mà thôi.

Tạ Văn Linh gạt lệ đi ra khỏi Diên Linh Đường, nghĩ đến Tạ gia không có ai làm chủ thay nàng ấy, trong lòng là một mảng lạnh buốt.

Thẩm Dao ra khỏi phòng muốn về Cố Ngâm Đường, đúng lúc nhìn thấy nàng ấy ôm nha hoàn hồi môn trốn dưới cây đào ngoài tường khóc, nàng hiểu loại cảm giác bất lực đó, đi qua nói: "Văn Linh, nhiều bạc của hồi môn như thế là gốc rễ để cháu an thân lập thế, cháu sao có thể để hắn nuốt như vậy."

Tạ Văn Linh nhìn người thẩm thẩm còn quá trẻ tuổi, ngại ngùng lau khô nước mắt, hành lễ với nàng: "Khiến thẩm thẩm chê cười rồi."

Thẩm Dao quan sát nàng ấy, hai mươi sáu tuổi cũng không tính là già, nhưng trên trán và khóe mắt lại phủ kín nếp nhăn, ánh mắt sợ hãi yếu đuối, nàng ấy là trưởng nữ của phủ Tạ Quốc công, lại bởi vì cha mẹ không quan tâm mà lưu lạc đến mức này.

"Đánh một trận cũng được, nói một trận cũng được, cũng chỉ trị được phần

ngọn chứ không trị được phần gốc, phải nghĩ một biện pháp giải quyết dứt khoát."

"Văn Linh, thể diện không thể ăn được, cháu phải liều một phen chứ." Thẩm Dao sốt ruột thay nàng ấy.

Lời nói này của Thẩm Dao chạm đến trái tim Tạ Văn Linh, nước mắt của Tạ Văn Linh ngay lập tức lăn xuống: "Lục thẩm nói đúng, cháu cũng hy vọng phụ thân có thể làm chủ thay cháu, chỉ là con người phụ thân sĩ diện, cháu thật sự..." Nàng ấy cố gắng kiềm chế tiếng khóc.

Thẩm Dao nhìn thấy mà khó chịu: "Trưởng bối không giúp, chúng ta tự giúp chính mình."

Không biết Thẩm Dao lấy can đảm từ đâu, nàng quyết tâm, kéo cổ tay nàng ấy:

"Đi, ta đi với cháu đến Ôn gia, chúng ta dù thế nào cũng phải đòi bạc lại."

Chuyện này gây căm phẫn quá rồi, bị chọc tức mà còn phải bù của hồi môn vào, sao lại có cái nhà đáng xấu hổ như vậy chứ.

Tạ Văn Linh kinh ngạc đến ngây người: "Thẩm thẩm thật sự muốn giúp cháu sao?"

Thẩm Dao là phu nhân Thủ phụ, nàng ra mặt còn có tác dụng hơn cả đại phu nhân.

Tạ Khâm đương nhiên là thúc thúc của nàng ấy, chỉ là một năm cũng khó gặp được chàng một lần, bình thường trong phủ không có ai dám lấy việc vặt vãnh ra đi quấy rầy chàng, càng không nói đến những cô nương đã gả đi như các nàng.

Thẩm Dao đều dựa hết vào sự bốc đồng của mình, dù sao sớm muộn gì nàng cũng sẽ rời khỏi Tạ gia, cũng không quan tâm đến thanh danh: "Ta cũng không biết có thể giúp được cháu không, chúng ta thử xem sao."

Tạ Văn Linh vui đến phát khóc: “Đa tạ thẩm thẩm.”

Hai người cùng nhau đi đến tiền viện, đúng lúc Bình Lăng ngồi ở phòng đối diện uống trà, xa xa liếc thấy Thẩm Dao muốn ra ngoài, hắn vội vàng chạy ra nghênh đón, vái chào: “Phu nhân muốn đi ra ngoài sao? Tiểu nhân buộc xe ngựa cho người.”

Thẩm Dao nhìn thẳng về phía trước, khuôn mặt mang vẻ tức giận: “Đi Ôn gia.”

Bình Lăng liếc mắt nhìn qua Tạ Văn Linh mắt đỏ ửng, cũng đoán được đại khái, hắn không ngăn cản nàng, lập tức đưa tay ra hiệu về phía trước, dẫn đầu đi ra ngoài cửa gọi người buộc xe ngựa.

Một lúc sau, xe ngựa được dắt tới, Thẩm Dao và Tạ Văn Linh cùng nhau lên xe đi đến Ôn gia.

Thẩm Dao suy nghĩ cách đối phó cả đoạn đường: “Hắn đã lấy những món của hồi môn nào của cháu? Có bằng chứng không? Nếu như không trả, chúng ta viết một tờ cáo trạng đưa đến nha môn, của hồi môn là tài sản riêng của phụ nữ, nhà chồng sao có thể chiếm đoạt?”

Tạ Văn Linh bị suy nghĩ này của nàng hù dọa: “Như vậy sợ là không tốt lắm, sau này còn ở chung thế nào được ạ?”

Thẩm Dao có chút tiếc rèn sắt không thành thép: “Chuyện thế này ở dưới quê ta thấy nhiều lắm, con người chính là hiếp yếu sợ mạnh, cháu chỉ cần trị bọn họ một lần vào hôm nay, đảm bảo sau này họ sẽ thành thật.”

Khuôn mặt Tạ Văn Linh tràn đầy vẻ không thể tin: “Thật không ạ?”

Bình Lăng đã sai người đến Ôn gia thông báo trước, đợi đến khi Thẩm Dao mang theo Tạ Văn Linh xuống xe ngựa thì đã thấy cả nhà Ôn gia đều ra đón.

“Thỉnh an lục phu nhân, ngọn gió nào thổi người tới đây vậy?” Người phụ nữ lên tiếng trên dưới năm mươi tuổi, khuôn mặt tràn đầy tha thiết, trước tiên là hành lễ với Thẩm Dao rồi lại tiến lên kéo cổ tay Tạ Văn Linh: “Linh Nhi, con về nhà mẹ đẻ cũng không nói tiếng nào, hại mẫu thân lo lắng.”

Tạ Văn Linh liếc nhìn Thẩm Dao một cái, cơ thể cứng ngắc không động đậy.

Ôn phu nhân lại lần nữa nhìn về phía Thẩm Dao, âm thầm quan sát mấy lần, thầm nghĩ người phụ nữ trẻ này thật là xinh đẹp, chẳng trách mê hoặc đám người Thái tử xoay quanh, có thể khiến cho Tạ Thủ phụ khom lưng thì nhất định là có chút vốn liếng, trong lòng bà ta có chút cảnh giác.

Thẩm Dao hoàn toàn không biết Ôn phu nhân này vô cùng kiêng kỵ nàng, trong lòng nàng cũng trống rỗng, chỉ là vua cũng thua thằng liều, Thẩm Dao lấy ra tư thế cứng rắn không lay chuyển:

“Vì sao Văn Linh về Tạ phủ, phu nhân thông gia thật sự không biết à?”

Lời nói của nàng ẩn ý mỉa mai, dẫn đầu đi vào trong phòng khách.

Ôn phu nhân thầm nói vị phu nhân Thủ phụ này kiểu cách thật đấy, hốt hoảng cong người đuổi theo vào trong.

Tạ Văn Linh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy mẹ chồng mình bối rối như thế, trong lòng không khỏi hả giận.

Đi với sảnh chính, Ôn Tướng quân và con trai là Ôn nhị gia đều đã tới, Ôn nhị gia đó không biết thân phận của Thẩm Dao, thấy nàng xinh đẹp còn liếc nhìn hai cái, Ôn Tướng quân sợ đến mức tát cho bạt tai: “Vô liêm sỉ, còn không quỳ xuống nhận lỗi với phu nhân thông gia.”

Ôn nhị gia bị cha đánh quỳ xuống.

Thẩm Dao bị điệu bộ này dọa sợ, nàng còn chưa phát uy mà đã quỳ rồi à?

Nàng cứ giả vờ như rất bình tĩnh, chầm chậm vuốt nắp chén trà: “Hai chữ

nhận lỗi này là có thể cho qua được à? Của hồi môn của Tạ gia cũng là do tổ tiên tích góp từng đồng từng cắc, Ôn gia các ngươi ngược lại khí phách thật đó, nói lấy là lấy."

Vừa nói ra lời này, Ôn Tướng quân cũng quỳ xuống theo, Thẩm Dao trợn mắt suýt nữa ném cả nắp chén trà, may mà nàng vẫn còn chút khôn ngoan, cứ thế chống đỡ được.

Thẩm Dao vừa nói là lấy toàn bộ Tạ gia ra, Ôn Tướng quân nhớ đến thủ đoạn của Tạ Khâm thì cả người cũng ớn lạnh:

"Vâng vâng vâng, là ta không dạy dỗ tốt, dung túng tên khốn này, phu nhân yên tâm, ta xử lý nó ngay."

Sau đó đứng dậy giữa phòng khách gào to một tiếng:

"Người đâu, lấy ghế dài và gậy, đánh cho ta."

Sắc mặt Ôn nhị gia đột nhiên biến đổi: "Phụ thân, sao người có thể đánh con trai trước mặt mọi người được, có còn cần mặt mũi của con trai nữa không?"

Ôn Tướng quân tức giận nói: "Ngươi phạm phải tội chướng, là phu nhân tha thứ nên mới cho ngươi cơ hội hối cải để làm người, ngươi còn không biết tốt xấu à?" Lén Thẩm Dao liều mạng nháy mắt với hắn.

Ôn nhị gia thấy khuôn mặt cha tràn đầy kiêng dè, lại nghĩ đến gần đây Tạ Khâm đã cưới một người vợ yêu kiều, chẳng lẽ là người phụ nữ trẻ trước mặt đây, nhất thời hiểu được sự lo lắng của cha, hắn xanh mặt không dám lên tiếng.

Ôn phu nhân cực kỳ đau lòng, nước mắt rơi từng giọt, không dám ngụy biện, bà ta run rẩy nói: "Đều do ta dạy dỗ không chu đáo, khiến phu nhân hao tổn tâm tư…"

Làm thông gia mười năm với Tạ gia, họ sớm đã thăm dò được tính tình của

Tạ Quốc công nhà thông gia, cho nên mấy năm nay mở một mắt nhắm một mắt đối với hành vi của con trai, Tạ Khâm kia bình thường ngâm mình ở triều đình, chưa từng để ý đến chuyện vặt vãnh của gia tộc, bà ta đâu có ngờ lần này phu nhân của chàng lại ra mặt cho cháu gái con vợ lẽ.

Đây là chuyện chưa bao giờ có.

Thẩm Dao thấy người Ôn gia nhìn mình như nhìn thấy thần ôn dịch, cuối cùng cũng hiểu rõ nguyên nhân.

Nàng đang làm cáo mượn oai hùm, uổng công cho nàng vắt hết óc suy nghĩ đối sách cả đoạn đường, thì ra chỉ cần lấy tên tuổi của Tạ Khâm ra là đã khiến đối phương cúi đầu rồi.

Nàng chưa bao giờ tự cho mình là phu nhân của Tạ Khâm, cho nên đã xem nhẹ thân phận này.

Lúc đến thì lòng đầy căm phẫn, không lo suy nghĩ kỹ, nàng đến đây lỗ mãng như vậy, khi về Tạ Khâm có trách nàng không? Trách nàng làm mất mặt chàng?

Mặc kệ, cứ chỉnh đốn tình huống trước mắt đã.

Nàng liếc mắt nhìn về phía Tạ Văn Linh ở bên cạnh: "Văn Linh, cô gia đã lấy bao nhiêu tiền của hồi môn của cháu?"

Tạ Văn Linh có ghi chép sổ sách, dặn dò thị nữ lấy sổ sách ra đưa cho Ôn phu nhân, Ôn phu nhân còn có thể không hiểu ý à, lập tức gật đầu:

"Ta đi bù vào ngay đây…"

Người hầu dưới phòng khách đè Ôn nhị gia xuống đánh bằng gậy, Ôn phu nhân trên phòng khách mang theo người vội vàng đi đến phòng kho, Ôn Tướng quân vô cùng ngượng ngùng, liên tục nói tạ lỗi với Thẩm Dao, hy vọng Thẩm Dao đừng mang những chuyện vặt vãnh trong nhà này làm ầm ĩ đến trước mặt Tạ Khâm.

Tục ngữ có câu tiếng gió bên gối là mạnh nhất, ngàn vạn lời nói của người khác đều không bằng một tiếng làm nũng của Thẩm Dao.

Người Ôn gia dỗ dành Thẩm Dao như tổ tông, lúc tiễn Thẩm Dao đi, còn sai người chất một xe quà nhận lỗi cho nàng, Thẩm Dao tức giận mắng mỏ một trận, uy phong lẫm liệt đi ra ngoài, đợi đến khi lên xe ngựa, khí thế ấy lập tức suy sụp, nàng trông mong liếc nhìn Bích Vân:

"Khi về, Tạ đại nhân có trách ta sinh sự, đuổi ta đi không?"

Chương 16

Thẩm Dao không biết mình chiến một trận mà nổi tiếng, sau khi nàng rời đi, tin tức phu nhân Thủ phụ khí thế mạnh mẽ truyền ra ngoài ngay lập tức, lão thái thái ở Tạ phủ vừa chợp mắt được một lúc thì bị Thẩm Dao làm cho bừng tỉnh.

Thê tử của lão lục sao lại dũng mãnh như vậy?

Một mặt trách cứ Thẩm Dao quá hấp tấp, một mặt lại lo lắng nàng ở bên ngoài bị uất ức, bà vội vàng phái cháu đích tôn đi đưa tin cho Tạ Khâm.

Tạ Khâm còn chưa về, Thẩm Dao đã về trước rồi, vừa rồi ở Ôn gia nàng uy phong bao nhiêu thì đến trước mặt lão thái thái lại chột dạ bấy nhiêu, ngồi ở dưới cúi đầu rũ mắt nhận lỗi:

"Mẫu thân, con dâu xúc động, nghĩ đến cuộc sống của Văn Linh khó khăn, có chút giận dữ không nhịn được bèn cùng nàng ấy đi một chuyến, là con dâu suy nghĩ không chu toàn, không kịp lo lắng đến sĩ diện của phu quân."

Đại lão gia và đại phu nhân ngồi ở đối diện nàng, tâm trạng một lời khó nói hết, không hề cảm động việc Thẩm Dao giải quyết phiền phức cho chi trưởng, ngược lại cảm thấy Thẩm Dao làm như thế là huênh hoang, khiến họ trông có vẻ bất lực, đại phu nhân rất không thoải mái, trong lòng không xem Thẩm Dao là chị em dâu, chỉ nói tính tình cô nương này thật là mạnh mẽ, làm việc thiếu cân nhắc.

Lão thái thái thấy Thẩm Dao thành thật, trong chốc lát cũng không trách cứ được, bà thở dài: "Con là phu nhân Thủ phụ, phái một ma ma đi là được, sao có thể tự mình ra mặt chứ?"

Trong lòng Thẩm Dao nghĩ, nếu như ma ma ra mặt có thể dẹp loạn thì Tạ gia đã phái tám trăm người đi từ lâu rồi.

Nàng không dám nói lời này, cứ gật đầu mãi.

Sắc trời dần tối, Tạ Khâm không để ý đến việc thay quan phục mà đi thẳng đến Diên Linh Đường, cất bước vào gian phụ phía Đông thì thấy Thẩm Dao vô cùng đáng thương ngồi trước mặt lão thái thái, khuôn mặt nhỏ hơi suy sụp, mang theo vài phần sợ hãi.

Giọng điệu Tạ Khâm chầm chậm: "Đây là chuyện gì vậy?"

Thẩm Dao cũng không đợi lão thái thái mở miệng đã lắp bắp đứng lên: "Phu quân, ta phạm lỗi, có thể sẽ gây thêm phiền toái cho chàng."

Đôi mắt hạnh của nàng sáng như tuyết, hai gò má hơi đỏ ửng, phần cổ tuyết trắng thon dài như thiên nga chống đỡ cho một khuôn mặt xinh đẹp hoạt bát.

Tạ Khâm chậm rãi ngồi xuống, áo bào đỏ tươi đẹp rực sáng bị sự lạnh lùng sẵn có của chàng hòa tan, tựa như miếng ngọc lạnh đóng băng.

Chàng chỉ vào chiếc ghế gấm bên cạnh lão thái thái ra hiệu cho nàng ngồi xuống, sau đó hỏi: "Lỗi gì?"

Thẩm Dao bị khí thế của chàng làm kinh sợ, rụt cổ lại, cắn răng kể lại một cách tổng quát.

Tạ Khâm cụp mắt lẳng lặng nghe, nghe xong, giọng nói chàng vô cùng nhạt:

"Lỗi chỗ nào?"

Thẩm Dao bị câu hỏi này làm cho mờ mịt, nàng cũng không biết mình sai ở đâu nữa.

Đôi mắt đen láy của Tạ Khâm lóe lên ánh sáng âm u, mang theo chút trầm lặng khi đã nhìn rõ tất cả, chàng chậm rãi xoay chén trà trong tay:

"Rõ ràng là làm rất tốt."

"Bị thua thiệt thì phải đòi lại."

Thẩm Dao sửng sốt, ánh sáng ảm đạm nơi đáy mắt chậm rãi cháy lên, nét mặt lập tức trở nên rạng rỡ: "Chính là vậy đó!" Có chút đáng yêu như chú thỏ chạy thoát.

Tạ Khâm nhìn nàng, khóe môi hơi mím lại.

Phu thê đại lão gia cạn lời. Người ta có phu quân làm Thủ phụ chống lưng, không có chỗ cho bọn họ xen vào.

Lão thái thái khẽ hừ một tiếng: "Con cứ dung túng nó đi." Trong lòng bà lại vui vẻ, một người lạnh như băng thế này, vậy mà cũng có lúc làm chỗ dựa cho thê tử.

Thẩm Dao đỏ mặt, ngại ngùng cười cười, lại lén lút quan sát Tạ Khâm, thấy chàng long đong vất vả thì hỏi:

"Phu quân vẫn chưa dùng bữa tối đúng không?"

Tạ Khâm lắc đầu: "Chưa."

Lão thái thái thấy không khí giữa hai người hòa hợp thì cười đến mức không ngậm miệng được: "Đi đi đi, về phòng các con ăn đi, đừng ở chỗ này của ta liếc mắt đưa tình."

Thẩm Dao luống cuống xấu hổ, mạnh miệng nói: "Đâu có ạ?"

"Đi soi gương xem mặt con có đỏ không?" Lão thái thái nói chuyện không hề kiêng kỵ, đẩy nàng đến trước mặt Tạ Khâm: "Cùng phu quân con về dùng bữa đi."

Lực của lão thái thái không lớn, nhưng Thẩm Dao đứng không vững nên lảo đảo một cái, Tạ Khâm đứng dậy đưa tay đón lấy nàng một cách vững vàng, trên mặt cũng không nhìn ra được tâm tình gì, cứ như vậy mang theo Thẩm Dao đi ra khỏi Diên Linh Đường.

Sau lưng vẫn truyền đến tiếng cười vui vẻ của lão thái thái.

Thẩm Dao càng ngại ngùng hơn, không nhịn được mà nhìn thoáng qua người đàn ông thẳng tắp bên cạnh, hoàng hôn mờ mịt, từng chùm tia sáng chiếu xuyên qua trong bóng cây sặc sỡ, chàng chắp tay, đi bộ nhàn nhã, mí mắt mỏng bị sương chiều quấn quanh, đuôi lông mày tựa như lắng đọng khói lửa nhân gian.

Thẩm Dao đi không nhanh không chậm theo sau Tạ Khâm, cũng học theo dáng vẻ của chàng mà chắp hai tay sau lưng, bước thong thả đến bên cạnh chàng nhỏ giọng hỏi:

"Ngài vì làm chỗ dựa cho ta, hay là thật sự cảm thấy ta không sai?"

Chuyện này rất quan trọng đối với nàng, quyết định xem sau này nàng phải làm việc thế nào.

Hai người đi đến một cây cầu đá bằng phẳng, cỏ cây chập chờn, vang tiếng xào xạc, kèm theo chút tiếng ve kêu chim hót.

Tạ Khâm dừng chân, nét mặt trịnh trọng nhìn nàng: "Ta chỉ bàn về đúng sai."

Ngụ ý là chàng cảm thấy nàng đúng thì mới ủng hộ nàng.

Trong lòng Thẩm Dao có chút cảm giác được công nhận, thử thăm dò mà hỏi lại: "Có khi nào trông chưa đủ đoan trang không? Chưa đủ chững chạc?"

Người đàn ông anh tuấn ngay thẳng đứng sừng sững trước mặt nàng, phía

sau là bầu trời sao mênh mông, không có giới hạn, ánh sáng buồn tẻ lạnh nhạt trong mắt chàng và sắc màu xa xôi đó hòa làm một, chợt sáng chợt tắt, khiến cho người ta không nhìn thấu được.

"Nàng để ý đến cách nhìn của người ngoài lắm à?"

Không, nàng không thèm để ý.

Chỉ bởi vì chịu trách nhiệm thân phận là thê tử của chàng nên nhất định phải băn khoăn thay chàng.

Tạ Khâm đón gió lắc đầu: "Ta cũng không để ý."

Đốm lửa trong mắt Thẩm Dao chậm rãi lan tràn, trong lòng sinh ra sự đồng cảm: "Cảm ơn ngài."

Nàng luôn không thể tha thứ được cho việc Đoàn thị vì thể diện mà giận cá chém thớt lên con của mình, cũng không thể hiểu được việc Tạ gia vì cái gọi là sĩ diện mà tạm nhân nhượng cho lợi ích toàn cục, cũng may là Tạ Khâm ủng hộ nàng, suy nghĩ của hai phu thê nhất trí, cuộc sống sẽ không quá khó khăn.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, vẫn ở khoảng cách được xem là giữ lễ nghĩa, nhưng lại có thêm chút ăn ý hơn ngày xưa.

Nói chung Tạ Khâm biết Thẩm Dao đang lo lắng điều gì, nàng cho rằng Tạ gia là danh gia vọng tộc, có yêu cầu hà khắc với con dâu, làm việc có chỗ kiêng kỵ: "Là do ta trước đó không nói rõ, mọi việc cứ làm dựa theo ý mình, chớ có lo trước lo sau."

Thẩm Dao ngại ngùng cười nói: "Không phải vì ta lo sẽ mang đến phiền phức cho ngài sao?"

Tạ Khâm ngước mắt nhìn Cố Ngâm Đường ẩn hiện trong đêm tối ở phía trước, rõ ràng là gần trong gang tấc, nhưng lại xa không thể chạm được.

Đứng yên một lúc, chàng chậm rãi mở miệng: "Không đâu, bất kể chuyện gì ta cũng lo được."

Gió mát làm lay động vạt áo chàng, chàng chắp tay đứng ở đầu cầu, như cây tùng xanh giữa núi, như đá trong nước, sừng sững bất động.

Thẩm Dao kinh ngạc nhìn chàng, người đàn ông này giống như bức tường kín không kẽ hở, đao thương rừng kiếm đều không xuyên qua chàng được, cũng không biết đời này chàng sẽ bị người và việc thế nào làm lay động.

Lão thái thái không giữ hai người lại dùng bữa tối, Thẩm Dao bèn mời Tạ Khâm đến Cố Ngâm Đường ăn cơm, Tạ Khâm cũng không từ chối.

Trong gian giữa dùng bữa vô cùng yên tĩnh, Lê ma ma mang theo mấy nha hoàn hầu hạ, trên chiếc bàn vuông bày biện khoảng mười mấy món, kiểu dáng đa dạng, lượng đồ ăn không được xem là nhiều, bữa tối không nên ăn dầu mỡ, chỉ có hai món mặn, còn lại đều là rau xanh và các món ăn nguội.

Trong mâm mạ vàng sơn xanh bên cạnh chuẩn bị sẵn túi trà, bát trà, còn có ống súc miệng và khăn vải các thứ.

Thẩm Dao ăn vài miếng mới cảm thấy đồ ăn này đều được làm dựa trên khẩu vị của mình, nàng hoàn toàn không biết Tạ Khâm thích gì.

"Hầu gia, bình thường ngài thích ăn gì, có thể nói cho ta biết."

Tạ Khâm ngước mắt nhìn nàng: "Ta không kén chọn, nàng cứ tùy ý."

Thẩm Dao thầm cảm thấy đau đầu, cuối cùng cũng cảm nhận được sự khó xử của Chu thị, hai chữ "tùy ý" này quả nhiên là khó đối phó nhất.

"Ta biết rồi…" Thẩm Dao tiếp tục ăn cơm, nhai mấy miếng rồi chu môi với Lê ma ma, lại ra hiệu về phía Tạ Khâm, Lê ma ma dựa vào sự ăn ý trong hai tháng chung đụng này, thử đi đổi các món ăn trước mặt Tạ Khâm, tiện cho việc thăm dò xem chàng thích ăn gì.

Sau đó Thẩm Dao phát hiện ra, Tạ Khâm dùng bữa cực kỳ tập trung, chuyên tâm ăn mấy món trước mặt, hình như chàng thật sự không kén chọn chua cay mặn ngọt.

Quả là dễ nuôi.

Dễ nuôi giống nàng vậy, Thẩm Dao vui vẻ.

Lúc rửa tay Tạ Khâm nhìn thoáng qua đĩa đồ ăn trước mặt Thẩm Dao, chàng uống một hớp trà rồi quay về thư phòng.

Cuối xuân đầu hạ, ban đêm đã có vài con côn trùng bay múa, thư phòng bình thường yên lặng cũng đã treo rèm cửa, Bình Lăng vén màn đón chàng vào, Tạ Khâm đi vào trong dặn dò hắn:

"Nàng không thích ăn thịt mặn, mà thích ăn hải sản, ngươi đi mua một ít đưa đến hậu viện đi."

Bình Lăng cười tủm tỉm thưa vâng.

Sáng sớm hôm sau, hắn đi đến bến tàu thủy vận ở ngoài cửa phủ phía Đông từ rất sớm, mỗi ngày thuyền hàng của Trương gia ở Thông Châu sẽ đến bến tàu này vào giờ Mão, có đồ thủy sản của Giang Nam hoặc Tân Khẩu, có đủ tất cả từ tôm, bào ngư, sò, Bình Lăng mua mấy sọt hải sản ngon nhất lên bờ.

Đồ được đưa đến hậu viện, Thẩm Dao lấy làm kinh hãi.

"Hải bát trân" [1] rực rỡ muôn màu, bào ngư, hải sâm, vi cá vân vân, còn có các loại tôm biển nặng một cân, một cái sọt lớn đủ năm loại, Thẩm Dao nhìn thấy mà nuốt nước bọt mãi.

[1] Hải bát trân: Bát trân 八珍 là tám loại thức ăn quý giá, ở đây ý chỉ tám loại đồ thủy hải sản quý giá.

Hôm qua hỏi chàng thích gì, hôm nay đã đưa đến nhiều đồ tốt như vậy.

Tạ Khâm thích ăn những món này à?

Thật đúng là hợp khẩu vị với nàng đấy.

Thẩm Dao lại tìm được chỗ tương đồng của hai phu thê.

Sáng sớm Tạ Khâm đưa đồ ăn đến, Thẩm Dao chỉ có thể cho rằng hôm nay Tạ Khâm muốn ăn những thứ này.

Thẩm Dao hỏi Bình Lăng: "Mấy chi khác trong phủ có mấy món này không?"

Bình Lăng cung kính đứng ngoài cửa hông, cười theo: "Đây là đồ gia phân phó tiểu nhân đi đến bến tàu chở hàng tự chọn, trong phủ đương nhiên là có, chỉ là không tốt bằng."

Thẩm Dao đã hiểu: "Vậy lát nữa ngươi nói với Hầu gia, bảo ngài ấy buổi tối về dùng bữa."

Bình Lăng vui mừng đáp một tiếng.

Nếu mấy chi khác không có, Thẩm Dao cũng không tiện đưa đến cho phòng bếp lớn làm, nàng lấy ra một lượng bạc từ phần của Tạ Khâm và nàng, bảo Lê ma ma mời người đến làm ở phòng bếp nhỏ ở dãy nhà sau của Cố Ngâm Đường.

Tiền tháng của Tạ gia vô cùng hậu hĩnh, với vai vế như nàng thì một tháng có ba mươi lượng, bút mực giấy nghiên được cung cấp bất cứ lúc nào, phòng may vá mỗi tháng sẽ đưa đến bốn bộ đồ, còn lại vớ giày các thứ thì nhiều vô số kể, nàng có thể mặc đồ, nhưng lại không động vào tiền tháng, phu thê hai người cộng lại được sáu mươi lượng tiền tháng, bạc mỗi tháng đều được đưa đến tay nàng, Thẩm Dao ghi chú hết vào sổ sách của Tạ Khâm.

Giống như hôm nay chi tiêu ngoài mức quy định, không thể không dùng

một ít, nàng bảo Hạnh Nhi ghi vào sổ.

Buổi trưa nàng gọi một con cá mè, một đĩa tôm, còn có một phần hải sản xào lăn, đồ biển mang tính hàn, người già không ăn được, Thẩm Dao bèn hiếu kính một bát cá mè đưa đến Diên Linh Đường của lão thái quân.

Trong lòng lão thái quân ngọt như được bôi mật: "Quý cho lòng hiếu thảo của con, quả thật là càng ngày càng thông suốt rồi."

Nhị phu nhân và con dâu Chu thị đang hầu hạ lão thái thái dùng bữa trưa, nghe được lời này, mẹ chồng nàng dâu nhìn nhau, cười khẽ không nói, trong phủ nhiều dâu con như vậy, có ngày nào mà không hiếu kính đồ ăn đồ mặc cho bà cụ, bà cụ tập mãi thành quen, cũng không để trong lòng, nhưng hễ là Thẩm Dao tặng một quả táo thôi, bà cũng phải khen cho vài câu.

Quả thật là trẻ con biết khóc sẽ có kẹo ăn.

Nhận được lợi ích từ người khác thì phải ăn nói nhún nhường, Thẩm Dao vẫn là lần đầu tiên ăn được tôm ngon như vậy, cực kỳ đã ghiền, trong lòng ghi nhớ điểm tốt của Tạ Khâm, giờ Thân buổi chiều nàng theo dõi phòng bếp nhỏ chuẩn bị bữa tối, Lê ma ma sợ sự nhiệt tình của Thẩm Dao bị phai nhạt, bà biết Tạ Khâm bận rộn, bình thường không về phủ vào giờ cố định, vào giờ Thân bèn đi đến tiền viện giục Bình Lăng:

"Dù thế nào cũng phải đích thân nhìn thấy Hầu gia, phải quay về dùng bữa."

Người đàn ông phóng khoáng tự do trên triều đình, chưa bao giờ vì một bữa ăn mà dừng chân, nhưng Bình Lăng một lần nữa trông mong khổ cực cầu xin, Tạ Khâm nhớ đến dáng vẻ của Thẩm Dao ở Tạ phủ thận trọng như đi trên băng mỏng, trong lòng than thở, thế giới của chàng rất lớn, ở bốn biển, ở giang sơn, nàng lại bị trói buộc trong một góc của hậu trạch, nếu như chàng không về thì không biết tiểu cô nương sẽ nghĩ thế nào.

Tạ Khâm xử lý công vụ quan trọng nhất rồi quay về Tạ phủ vào khoảng thời

gian khi màn đêm buông xuống.

Thẩm Dao làm một bàn món ngon lớn cho chàng, ngoại trừ mấy món hải sản hôm nay vừa mua, nàng còn tự mình dùng ống trúc chàng tặng để săn một con bồ câu trong khu rừng ở sân sau của Tạ phủ.

Nàng lại đi đến phòng thuốc trong phủ lấy vài miếng thiên ma [2], dặn dò đầu bếp nữ hấp một con bồ câu non cho chàng:

"Ngài trăm công nghìn việc, hao tổn tinh thần, bồ câu non thiên ma này bổ cho cơ thể."

[2] 天麻: Thiên ma có tên khoa học Gastrodia Elata Blume thuộc họ Lan (Orchidaceae). Bộ phận được sử dụng để làm thuốc là thân rễ cây.

Cô nương từ nhỏ đã va chạm đến khi lớn lên, có được chút ý tốt từ người khác thì không có cách nào thoải mái được, liền nhớ đến việc đáp lại chàng.

Tạ Khâm đã nhận ra được con bồ câu này được bắn hạ bằng ám khí của Thẩm Dao từ vết thương trên chân của nó, đôi mắt thâm thúy mà sắc bén mơ hồ có một tia sáng lóe lên rồi biến mất:

"Vất vả cho nàng rồi."

Thẩm Dao khách sáo nói: "Không vất vả, ngài mau ăn nhân lúc còn nóng đi."

Hơi nóng hầm hập tạo thêm chút khói lửa cho sân viện vốn không được tính là náo nhiệt này.

Lê ma ma nhìn thấy hết, trước kia hai người gần như chẳng quan tâm nhau, bây giờ cũng được xem như là tôn trọng nhau.

Phu thê mà, cứ từ từ.

Cũng không biết do hôm nay không bận công vụ, hay là bữa tối của Thẩm

Dao khiến người ta sinh ra chút lưu luyến, Tạ Khâm hiếm thấy mà ngồi ở gian giữa uống trà, không vội quay về thư phòng.

Đương nhiên Thẩm Dao cũng sẽ không giục chàng, Tạ Khâm này không có chuyện gì thì sẽ không đến hậu viện, cực kỳ tránh hiềm nghi, chàng ở lại chắc chắn là có nguyên nhân.

Cũng không biết Tạ Khâm thích uống trà gì, Thẩm Dao chuẩn bị ba loại cho chàng, có Đại Hồng Bào nồng đậm, Mao Tiêm Nga Mi hơi chát, còn có Long Tỉnh Tây Hồ thanh ngọt.

Tạ Khâm chọn một chén Long Tỉnh Tây Hồ, nâng trong lòng bàn tay uống mấy ngụm, sau đó lại đặt xuống bàn, ánh mắt trong lúc vô tình đã nhìn đến bên hông Thẩm Dao, ống trúc đó luôn được treo trên người nàng, nhìn ra được màu sắc từ xanh tươi trở nên hơi thẫm, đã có một lớp sơn bóng thật mỏng, có thể thấy được là nàng thường vuốt ve nó.

Ngón tay thon dài của chàng hờ hững men theo mép bàn, liếc mắt nói:

"Nàng luyện bảng chữ mẫu thế nào rồi?"

Trái tim Thẩm Dao nhất thời nảy lên, còn tưởng hôm đó chàng tùy ý nói thôi, không ngờ lại làm thật.

Hôm đó Tạ Khâm quả thật thuận miệng, chỉ là con người chàng nói là làm, làm là phải được, đã giao việc rồi thì sẽ ghi nhớ trong lòng.

Sắc mặt Thẩm Dao lập tức ảm đạm, nàng tủi thân xoắn tay vào nhau: "Miễn cưỡng nhìn được thôi."

"Lấy ra cho ta xem nào."

Giọng điệu này lạnh lùng lại nghiêm nghị, khiến Thẩm Dao nhớ đến Lưu nhị ca ở Nhạc Châu, Lưu nhị ca ấm áp hơn Tạ Khâm nhiều.

Thẩm Dao ngượng ngùng đứng dậy: "Ta đến thư phòng lấy."

Tạ Khâm nhìn dáng vẻ bất đắc dĩ của nàng, hơi cong môi.

Chương 17

Thư phòng nằm ở phòng phụ phía Tây, Thẩm Dao đi đến chỗ bàn sách bình thường nàng luyện chữ, cầm một xấp bản nháp ra, chọn tới chọn lui cũng không tìm được tờ nào hài lòng. Có lẽ là Tạ Khâm chờ không nổi, lần này chàng cũng đi vòng qua kệ để đồ rồi bước vào.

Thư phòng cũng không nhỏ, phía trước là kệ đồ, phía sau là mấy hàng giá sách, bên trong đặt một chiếc bàn dài bằng gỗ tử đàn, dưới cửa sổ còn xếp một chiếc ghế nằm, mùa hè mệt thì có thể nằm ở đó nghỉ ngơi một lúc.

Tranh chữ và bảng chữ mẫu treo xung quanh rũ xuống, cả phòng đầy mùi mực.

Thẩm Dao bĩu môi đặt xấp giấy tuyên lên bàn: "Đây, đều ở đây hết."

Tạ Khâm liếc nhìn về hướng nàng chỉ, tay cầm một chồng giấy tuyên, tỉ mỉ xem từng tờ một.

Thẩm Dao thấy chàng nghiêm túc như vậy, sự không tình nguyện trong lòng bị chột dạ và áy náy thay thế, thời gian một chén trà trôi qua, cuối cùng Tạ Khâm cũng xem hết, sau đó chỉ vào chiếc ghế bành:

"Nàng ngồi đi."

Thẩm Dao nghe theo lời, đi vòng đến ghế bành ngồi xuống, thân hình mạnh mẽ rắn rỏi của chàng nghiêng tới, không khí xung quanh bỗng trở nên loãng đi, Thẩm Dao không tự chủ được mà hơi căng thẳng, thắt lưng thẳng băng không dám động đậy.

Tạ Khâm hoàn toàn không phát hiện ra, chỉ vào giấy tuyên nói một cách

chân thành:

“Thoạt nhìn thì trông nét chữ xinh đẹp, nhưng nghiên cứu kỹ thì nét phẩy nét mác dùng lực không đều, kỹ năng cơ bản không tốt.”

Thẩm Dao nghe vậy thì trở nên mất tinh thần, lẩm bẩm nói: “Ta biết rồi.”

Tạ Khâm liếc qua phần má phồng lên của nàng, nhanh chóng thay đổi lời nói: “Nhưng mà, nhìn tổng thể thì vẫn ngay ngắn nhã nhặn, có thể thấy được tâm trí ngay thẳng, có thể khống chế từng chữ ở độ cao bằng nhau mà vẫn không khác thường không phải là chuyện dễ dàng, đã luyện mấy ngày nay, dáng vẻ thì giống tinh thần thì không, lý do là gì? Nàng không thích hợp luyện theo chữ của ta.”

Tạ Khâm rất ít khi nói nhiều như vậy, cũng xem như là hao tổn tâm huyết.

Thẩm Dao ngơ ngác nghe, chậm rãi tỉnh táo lại: “Nghe theo ý của Hầu gia thì ta viết không tệ? Chỉ là đường đi không đúng.”

Tạ Khâm không thay đổi sắc mặt: “Phải.”

Đây là lời nói chưa từng có, Thẩm Dao nghi ngờ nhìn Tạ Khâm chằm chằm, Tạ Khâm này làm việc không hề có chút cẩu thả, không thể nào qua loa có lệ với nàng được, chẳng lẽ là nàng thật sự có điểm đáng khen.

Trong lòng dâng lên chút lòng tin, ý cười chậm rãi tràn ra từ đôi mắt hạnh như vầng trăng non, nàng ngước mắt nhìn chàng, nghiêng đầu hỏi: “Không phải ngài đang dỗ ta chứ?”

Khóe môi nàng cũng cong theo, trong mắt chứa vẻ ranh mãnh.

Tạ Khâm từ trên cao nhìn nàng, chưa từng bỏ lỡ mỗi một dáng vẻ của nàng, ánh mắt dừng lại trên hai gò má của nàng, sau đó nhìn đi nơi khác.

Vốn muốn nói rằng chàng sẽ không dỗ dành ai cả, sau đó nói: “Không.”

Thẩm Dao tiện đà hỏi: "Vậy ta thích hợp học theo bảng chữ mẫu nào?"

Tạ Khâm khẽ ấn tay vào vị trí thái dương, trầm ngâm nói: "Để ta tìm xem." Chàng xoay người tìm kiếm trên hai hàng giá sách sau lưng, đây là sách mà Tạ Khâm dặn dò Lê ma ma dọn tới trước khi thành hôn, Tạ Khâm đoán chừng những quyển sách Thẩm Dao có thể đọc được, phần lớn là chọn cho nàng các loại bảng chữ mẫu, sách cổ, kiệt tác Nho học nhập môn, ma ma bày biện dựa theo danh sách lúc trước chàng liệt kê, chẳng mấy chốc Tạ Khâm đã tìm được bản sao mình mong muốn.

Đây là bảng chữ từ một đại sư chữ Khải nhỏ viết tay rất nổi danh của tiền triều.

Kết cấu tinh tế, phong cách nhẹ nhàng, thích hợp với nữ tử.

"Nàng tập luyện theo bảng chữ này, chưa đến nửa tháng chắc chắn có thành quả."

Sự cổ vũ mà cô nương nhỏ nhận được trong đời này quá ít, nghe được lời của chàng, nàng cũng lấy dũng khí nghiêm mặt nói:

"Được, đợi ta luyện tập tốt rồi sẽ cho ngài xem."

Mấy ngày sau đó, Thẩm Dao không làm gì ngoài hai việc luyện chữ và chiết cây, trước đây nàng đã làm chiết cành cho vườn cây mận và cây đào, cắt một nhánh của cây mận, rạch ra một đường ở vết cắt, lại chẻ nửa nhánh cây đào thành hình vết cắt rồi cắm vào đó, dùng dây buộc lại, ở một cái cây khác thì cắt trọn một nhánh mầm cây lê cực nhỏ, lại cột nhánh đào buộc kèm mầm cây lên.

Mấy ngày sau đi qua xem, màu sắc của mầm cây chiết cành đó vẫn còn non nớt, có dấu hiệu sống sót.

*

Ngày hai mươi tháng tư là sinh nhật của nhị nãi nãi trong phủ là Chu thị,

mọi người muốn tổ chức mừng sinh nhật cho nàng ấy, Chu thị từ chối không nhận:

"Trong nhà nhiều trưởng bối như vậy, ở đâu ra đến lượt ta mừng sinh nhật chứ? Nếu như các tẩu tẩu đệ muội cho thể diện thì ban đêm đến viện ta uống chén rượu đi, ta chắc chắn sẽ chiêu đãi thật tốt."

Cho dù nhóm chị em dâu âm thầm đấu đá thì bình thường ngoài mặt vẫn chú ý, tranh nhau phụ họa nói: "Được."

Sau bữa ăn, nhị phu nhân hầu hạ lão thái thái nghỉ trưa, nhắc tới hôm nay là sinh nhật hai mươi sáu tuổi của Chu thị.

Lão thái thái cảm khái nói: "Thê tử của Hạo Ca Nhi bình thường vất vả, trông coi hết mọi việc lớn nhỏ trong phủ, thật sự khổ cực rồi, mỗi năm chỉ có sinh nhật một lần, dù thế nào thì cũng không thể lạnh nhạt với nó được, người đâu, lấy một trăm lượng bạc đến đây, đưa cho phòng bếp, nói tối nay bày tiệc ở Hà Phong Hiên, mọi người đều đi chúc mừng nó."

Lão thái thái lên tiếng, người bên dưới bèn rời đi bận rộn như con quay, nhóm ma ma vây quanh Chu thị, ấn nàng ấy ngồi xuống bên bàn dài của Hà Phong Hiên, một lúc sau, mấy vị nãi nãi phu nhân nghe tin chạy đến, mọi người ở Hà Phong Hiên chơi bài.

Hà Phong Hiên ở gần nước, gió mát thoải mái, phong cảnh hợp lòng người.

Chốc lát sau, mợ bên nhà họ Chu mang theo con trai con gái tới thăm hỏi, dưới hiên bày ba bàn, nha hoàn ma ma hầu hạ trong và ngoài, cực kỳ phô trương, Chu thị sợ hãi:

"Được rồi, được rồi, ta không chơi nữa, mọi người chơi đi, ta đi mời lão tổ tông đến trước đã, để bà cụ đến tham gia náo nhiệt một chút."

Mặc dù Chu thị đi rồi, nhưng chiếc đĩa nhỏ đựng bạc vụn lại còn đó, nàng ấy chỉ vào mặt bàn, ra hiệu cho chị dâu bên nhà mẹ đẻ vào bàn, phu nhân Chu gia vốn đến để giao thiệp, đương nhiên là sẽ khách sáo thế chỗ.

Chu thị đi vào Diên Linh Đường, đám nha hoàn đang hầu hạ bà cụ thay đồ mới, là một chiếc bối tử thêu chữ phúc thọ cân vạt màu đỏ tím, chính là bộ mà trước đó không lâu Chu thị hiếu kính cho bà cụ, lão thái thái thấy Chu thị đi vào thì phất tay ra hiệu cho người hầu lui ra, Chu thị cũng không nói lời nào mà tiến lên cài nút cho bà, nghe thấy lão thái thái dặn dò một cách thần bí:

"Cháu đừng lo bên chỗ ta nữa, đợi lát nữa bất kể thế nào cũng phải đi mời lục thẩm thẩm của cháu đến Hà Phong Hiên."

"Nó gả đến cũng gần được hai tháng, trên người cũng không có chút tin tức nào, sợ có lẽ là tính tình lục thúc của cháu lạnh lùng, không đam mê chuyện phòng the, cô nương xinh đẹp như vậy, sao nó có thể nhẫn tâm để con bé phòng đơn gối chiếc chứ, cô nương thì ít nhiều gì cũng có chút thẹn thùng, ban đêm các cháu cứ lo rót rượu, ta sẽ bảo Tạ Khâm tới đón con bé."

Chu thị nghe thấy mà cảm thấy phấn khích, cười theo nói: "Vẫn là lão tổ tông người có chủ ý, chỉ là sau này lục thúc trách mắng, người phải thay cháu dâu chịu trách nhiệm đó."

"Yên tâm đi."

Chu thị mang theo ma ma đi về phía Cố Ngâm Đường của chi sáu, trên đường ma ma chua xót nói:

"Lão thái quân trên danh nghĩa là mừng sinh nhật người, nói tới nói lui thì vẫn nhớ tới người đó."

Chu thị không hề bất mãn, chỉ là trên khuôn mặt thanh tú bớt đi vẻ khéo đưa đẩy khi không có ai, nàng ấy đỡ eo hững hờ đi về phía trước:

"Được rồi, đừng có muốn chiếm hết mọi lợi ích chứ, con người phải biết điều, chi trưởng kế thừa tước Quốc công, chi ba là con thứ không tranh không cướp, lục thúc là Thủ phụ trong triều cực kỳ nở mày nở mặt, chỉ có chi hai chúng ta bây giờ vẫn chưa có chỗ dựa, trên danh nghĩa là nắm giữ

việc bếp núc, nhưng bà cũng hiểu mà, đây chỉ là công việc có tiếng mà chẳng có miếng, sau lưng không biết bao nhiêu người hận chúng ta đấy."

"Ta thì tính là gì chứ? Có thể khiến lão thái thái nhớ mong trong lòng? Có thể yên phận làm tốt việc của mình, có được chút thể diện đã là không tệ rồi, quan trọng là con cái của ta, nếu như có thể có tiền đồ thì đời ta vô lo rồi."

Ma ma mang dáng vẻ nghe dạy dỗ.

Thẩm Dao cũng nghe nói hôm nay là sinh nhật của Chu thị, dựa vào quà tặng mà lần trước Chu thị hiếu kính cho nàng, lại thêm một phần nữa rồi dặn dò Lê ma ma tặng qua đó vào lúc sáng, không ngờ vừa ngủ trưa dậy, Chu thị đã cười nói nhẹ nhàng đi vào, cứ muốn kéo nàng đến Hà Phong Hiên chơi bài.

Thẩm Dao không từ chối được, để lại Bích Vân chăm sóc cây mầm, mang theo nha hoàn Hạnh Nhi đi đến Hà Phong Hiên.

Nàng vừa xuất hiện, mọi người đều nhường chỗ trên bàn đánh bài, cứ muốn ấn nàng ngồi xuống chơi, lần trước Thẩm Dao làm chỗ dựa cho Tạ Văn Linh, nhận được sự ủng hộ của không ít nữ quyến Tạ gia, nhất là các cô nương, chuyện của Tạ Văn Linh có ra sao thì cũng không gây trở ngại cho chi sáu, nhưng Thẩm Dao lại dám ra mặt, tấm lòng và sự khí phách này quả thật làm cho người ta cảm phục.

Ánh chiều tà le lói, bữa tiệc bắt đầu, nhóm đàn ông ở nhà thủy tạ cách một bức tường, nữ quyến thì tụ tập trong hiên rộng thoáng, tiếng cười nói vang lên không ngừng, hết chén rượu này đến chén rượu khác, từ chối cái nào cũng không được, Thẩm Dao dần ngà ngà say, nằm nhoài trên tay vịn của ghế bành liên tục xua tay:

"Không được nữa, ta không thể uống nữa, nhỡ đâu… nhỡ đâu phu quân về, nhất định sẽ chê ta cả người toàn mùi rượu." Trong đầu nàng vẫn tồn tại chút lý trí, biết bao che cho chính mình.

Lão thái thái mạnh mẽ nói: "Nó dám! Ta lột da nó!"

Mọi người cười đến ngả nghiêng.

Lão thái thái cũng đã uống mấy chén, kêu đau đầu, được ba người con dâu dìu về Diên Linh Đường.

Ánh trăng trút xuống, mặt nước gợn sóng lăn tăn như được mạ bạc.

Tạ Khâm được lão thái thái truyền gọi, nhanh chóng về phủ vào giờ Tuất ba khắc, về thư phòng tắm, đổi sang một bộ áo dài sạch sẽ rồi đi đến Hà Phong Hiên, tiếng cười từ xa xa được sóng nước truyền đến, như khúc nhạc lượn lờ vòng quanh trên không trung, chàng gần như nghe thấy ngay giọng nói của Thẩm Dao.

"Thôi thôi, không được không được…"

Yêu kiều mang theo chút say mềm.

Tạ Khâm nhíu mày lại, lo lắng nàng để lộ sơ hở, chàng bước nhanh hơn.

Nhanh chóng bước về phía Hà Phong Hiên theo con đường nhỏ lát gạch xanh, đến trước nhà thủy tạ gặp mấy huynh trưởng, sau đó đi đến hiên rộng ở cách vách.

Bên trong đều là nữ quyến, Tạ Khâm không vào trong, chỉ đưa mắt ra hiệu cho ma ma đứng hầu ngoài cửa, ma ma lập tức thông báo vào trong, không nghĩ tới người đi ra là nha hoàn Hạnh Nhi, nàng ấy cuống đến mức khuôn mặt đỏ lên, cáo trạng với chàng:

"Hầu gia, phu nhân say rồi, không chịu đi."

Bên trong quả nhiên truyền đến tiếng nàng say khướt đập bàn:

"Không, ta không về, ta vẫn chưa ăn đủ mà?"

“Thế nào, Tạ đại nhân về rồi sao?”

“Ngài ấy về rồi thì ta càng không thể về được!”

Bích Vân hầu bên cạnh sợ tới mức muốn bịt miệng nàng lại.

Tạ Khâm nghe được câu “Tạ đại nhân” thì gân trán nổi lên, nơi hiên rộng này người ra ra vào vào, cũng không biết có mật thám bên ngoài hay không, chàng không nói lời nào mà vén rèm đi vào, chỉ thấy nữ tử tràn đầy quyến rũ hơi dựa vào bàn dài, một mình ngồi ở vị trí phía trên, lắc đầu thật mạnh.

Bích Vân nhắc nhở nàng: “Hầu gia đến rồi.”

“Vậy sao?” Nàng mơ màng mở mắt ra, khuôn mặt tuấn tú quen thuộc dần phóng đại trong tầm mắt, nàng nâng hai gò má thanh tú động lòng người hỏi:

“Tạ đại nhân, chừng nào ngài đưa ta về Nhạc Châu vậy?”

Nàng vừa nói ra lời này, đám dâu con ở hiên rộng đều bị kinh sợ, quả nhiên thẩm thẩm say lắm rồi, đang nói mê sảng đây.

Trong lòng Tạ Khâm ủ một mồi lửa, khuôn mặt tuấn tú sa sầm, chàng nhanh chóng tiến lên ôm ngang cái người ngốc nghếch với khuôn mặt xinh đẹp này, lại đè nàng vào lòng, che cái miệng nhỏ không an phận kia, nhanh chân bước ra khỏi Hà Phong Hiên.

Chương 18

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ánh đèn đỏ hỗn loạn nhảy nhót, gió hồ xen lẫn mùi tanh và hương tùng truyền đến. Tạ Khâm ôm chặt Thẩm Dao, bước chân nhanh chóng tránh né đám người, đi tới con đường mòn trong luống hoa, Bích Vân và Hạnh Nhi đi theo phía sau rất tốn sức.

Khóm hoa muôn hồng nghìn tía được ánh sáng vàng mờ chiếu lên như ráng chiều, Thẩm Dao thở hổn hển mềm như không xương mà nằm trong ngực chàng, cánh tay trắng trẻo mảnh khảnh quấn cổ chàng, ngước mặt lên trong lòng chàng, khuôn mặt chàng cực kỳ lạnh lùng, lạnh đến mức giống như ánh trăng, ngay cả vầng sáng trên mi mắt chàng cũng giống như phủ sương lạnh.

Sự tủi thân chưa từng có xông lên, nàng bắt đầu cọ lung tung trong ngực chàng:

"Thả ta xuống, huynh muốn dẫn ta đi đâu…" Mang theo vẻ phòng bị và bất an.

Khuôn mặt lạnh lùng kia phút chốc thay đổi huyền ảo thành khuôn mặt lạnh băng, ghét bỏ, còn có vô vàn sự mất kiên nhẫn trong trí nhớ.

Tạ Khâm bước đi như gió, chỉ cho là lời nói nhảm của một con ma men, không để ý đến nàng, chàng đi dọc theo đường đá bước vào một mảnh rừng trúc, tiếng huyên náo sau lưng dần rời xa, bước chân mới trở nên chậm lại.

Thẩm Dao mơ màng bám vào đầu vai chàng, lúc này rõ ràng mang theo sự hờn dỗi:

"Lưu nhị ca, huynh cõng ta đi đâu vậy?"

Sắc mặt Tạ Khâm cứng lại, đây đã là lần thứ hai chàng nghe được cái tên đó rồi, đôi mắt đen láy tối sầm, tựa như có rất nhiều tâm trạng phức tạp sôi trào, trong nháy mắt lại biến mất không còn dấu vết.

Thấy người đàn ông cao lớn không để ý đến nàng, khuôn mặt tuấn tú giống như Diêm La, Thẩm Dao sinh ra sợ hãi, rụt rè hỏi: "Ngươi không phải là Lưu nhị ca à?"

Giống như để thăm dò, đôi mắt đỏ ửng của nàng trừng lên sáng ngời, thậm chí còn vô cùng cố gắng trèo lên từ trong lòng chàng, hai tay càng vòng lấy chặt hơn, nơi mềm mại trên người như dán sát vào ngực chàng, hơi thở ngọt ngào mềm mại xen lẫn mùi rượu của thiếu nữ phả vào bên tai chàng, lưu luyến khẽ than:

"Vậy ngươi là ai?"

Đôi mắt ảm đạm của Tạ Khâm liếc nhìn nàng từng chút một, lúc này không thể nhịn được nữa, chàng mang theo sự trào phúng, giọng nói lạnh băng mà khàn khàn:

"Phu quân của nàng."

Thẩm Dao vô cùng lạ lẫm với hai chữ phu quân, nàng cụp mắt mờ mịt bất động, dựa vào đầu vai chàng trong chốc lát, giận dỗi lau hết vệt nước mắt vào vạt áo của Tạ Khâm, hình như vẫn chưa hài lòng, nàng đưa đầu lưỡi ra liếm, một vệt lạnh buốt lập tức dán vào cổ Tạ Khâm, thân hình cao lớn của chàng bỗng nhiên cứng đờ, sắc mặt càng u ám, dừng lại một chút, sau đó chàng nhanh chân đi qua cửa hông, bước vào hành lang phía sau của Cố Ngâm Đường, ôm nàng vào phòng trong.

Lê ma ma đang trải giường chiếu cho Thẩm Dao, nghe thấy sau lưng truyền

đến tiếng bước chân nặng nề, bà vội vàng đi ra nghênh đón, nhìn thấy Tạ Khâm với sắc mặt xanh xám ôm Thẩm Dao say khướt về, bà sợ đến mức kêu to, Bích Vân đi vào theo, bà dùng ánh mắt hỏi Bích Vân, Bích Vân cười khổ lắc đầu.

Hai người không rảnh để nhiều lời, vội vàng đi theo vào phòng trong.

Màn trướng lay động, Tạ Khâm khom người bên giường, chỉ để lộ ra nửa bóng người, dáng vẻ của Thẩm Dao bị màn trướng che lại, chỉ nghe thấy nàng như đang nói mớ, Lê ma ma thấy tình hình không đúng lắm thì tranh thủ ngó dáo dác kéo Bích Vân ra ngoài, nháy mắt ra hiệu với nàng ấy, bảo nàng ấy đừng lên tiếng.

Ở phòng trong, Thẩm Dao mơ màng quấn lấy cổ Tạ Khâm, không chịu buông ra.

"Chàng không phải là phu quân của ta sao, sao lại ném ta? Ta không muốn một mình…"

Tạ Khâm im lặng nhìn nàng, không hề có biểu cảm gì, như là một khán giả thấy rõ tất cả nhưng lại lạnh lùng không quan tâm đến, nhìn Thẩm Dao cố tình gây sự.

Uống rượu say hồ đồ đến mức này, tửu lượng thật là kém.

Tạ Khâm đưa tay gỡ từng ngón tay ôm sau gáy mình, Thẩm Dao dẩu môi lên thật cao, vô cùng bất mãn, tiếp tục bắt lấy chàng, Tạ Khâm dứt khoát nắm chặt hai tay không an phận đó, đưa lên đỉnh đầu nàng, giọng nói lạnh lùng mang theo chút kiềm chế:

"Thẩm Dao…" Lần đầu tiên chàng gọi tên nàng: "Nàng tỉnh táo lại một chút."

Thẩm Dao mắt say lờ đờ mông lung giằng co với chàng trong im lặng, vào lúc Tạ Khâm cho rằng nàng đã an phận, chuẩn bị buông tay thì nàng lại ranh mãnh câu lấy cánh tay chàng cắn một cái, cắn xong thì vùi mặt vào

trong chăn cười khanh khách không ngừng, Tạ Khâm hoàn toàn không ngờ tới hành động của nàng, ngớ ra tại chỗ.

Trên giường truyền đến tiếng cười nghèn nghẹn.

Tạ Khâm sửng sốt một hồi rất lâu, bị làm cho tức giận mà bật cười, người trên giường bọc nửa người ở trong chăn, chỉ để lộ ra tư thái vểnh nơi tròn trịa lên, Tạ Khâm mất tự nhiên nhìn đi chỗ khác, khom người lui ra khỏi giường bạt bộ, sửa sang lại áo dài đã nhăn lại rồi lạnh giọng dặn dò: "Đi vào hầu hạ."

Bỏ lại lời này, Tạ Khâm nhanh chân rời khỏi Cố Ngâm Đường.

Ánh trăng treo trên cao, ve sầu trở nên yên tĩnh, trong thư phòng ở góc Đông Nam không hề có chút ánh đèn đuốc nào.

Dáng người tuấn tú của Tạ Khâm ẩn trong bóng tối, tựa như hòa làm một với bóng đêm, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía lớp sương bạc đầy đất đang trút vào, chỉ cần nhắm mắt lại thì sẽ hiện lên dáng vẻ quyến rũ vừa rồi của nàng.

Dấu răng trên cánh tay rõ ràng dễ thấy, cơn tê dại đó quanh quẩn thật lâu không xua đi được.

Một buổi chiều mưa vào năm năm trước, chàng bị thương ngã trên đống cỏ khô, mắt thấy giặc tới gần từng bước một, để lộ ra vẻ nhất định phải bắt được chàng, là nàng dùng ná cao su bắn mù mắt người đó, lại nhanh chóng đỡ chàng lên ngựa, đưa chàng rời đi.

Chàng vẫn luôn nhớ cái ngoái nhìn lần đó, thiếu nữ hào hoa có một không ai, một bộ áo trắng linh động mà tinh khôi như tiên nữ trên núi.

Nhiều năm trôi qua, dáng vẻ nàng vẫn luôn được ghi nhớ trong lòng, chưa nói tới tình yêu nam nữ, nhưng cứ nhớ đến một người mãi như vậy, khi quyết định cưới nàng, chàng quả thật cũng đã có chút động lòng, biết được nàng không muốn gả cho chàng, chàng cũng không chần chừ, tình yêu đối

với chàng mà nói chung quy cũng là chuyện không thể nhạt nhẽo hơn, chàng không định trói buộc một cô nương hướng tới tự do.

Xua đi tạp niệm, Tạ Khâm đứng dậy đốt đèn dầu bạc lên tiếp tục làm việc.

*

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Dao mở mắt ra trong nắng sớm loang lổ, sau khi say rượu, đầu óc như bị bó chặt, vô cùng đau đớn, nàng chống nửa người dậy mờ mịt nhìn xung quanh, đêm qua trong giấc mơ của nàng, nàng thấy nàng bị người ta đuổi giết ở Nhạc Châu, Tạ Khâm cõng nàng tháo chạy trong rừng, cố gắng né tránh truy binh.

Sao lại có giấc mơ như vậy chứ?

Thẩm Dao lắc đầu, lúc này, Bích Vân nghe thấy tiếng động, rót một chén nước mật ong đi vào, nàng ấy nhìn nàng với tâm trạng phức tạp, vội vàng đút cho nàng uống. Thẩm Dao uống xong, trong bụng nhận được sự xoa dịu dễ chịu, cả người cũng trở nên thoải mái hơn không ít, nàng lại dựa vào gối, xoa huyệt thái dương căng đau:

“Có phải tối hôm qua ta uống nhiều rồi không?”

“Đâu chỉ uống nhiều ạ?” Bích Vân ngồi vào ghế gấm bên giường bạt bộ, nhìn nàng mà lòng đầy sự bất đắc dĩ.

Thẩm Dao thấy nét mặt nàng ấy không đúng thì cảm thấy hoảng hốt: “Làm sao vậy? Ta không nói mê sảng gì chứ?”

Bích Vân nửa giận nửa cười: “Mê sảng là chuyện nhỏ, mọi người đều biết là người say rồi, cho dù người nói gì thì cũng không để trong lòng, chỉ là sau khi người say, lão thái thái gọi Hầu gia đến, tối hôm qua người được Hầu gia ôm từ Hà Phong Hiên về trước mặt mọi người.”

Lời này như sấm sét giữa trời quang nện vào trán Thẩm Dao.

“Gì cơ?” Nàng nghẹn ngào, hốc mắt chậm rãi trào lên chút sự chua xót, đan xen vẻ ảo não và áy náy, nắm tay nhỏ siết lại thật chặt, tựa như đang cố gắng thay đổi gì đó: “Em đừng dọa ta nha? Thật sự là Hầu gia ôm ta về à?”

Lần này còn làm sao gặp người khác được?

Cũng không có cách nào gặp chàng.

Kéo tay nhau trước mặt mọi người đã là giới hạn rồi, còn bước qua giới hạn nữa thì chính là đánh mất ước hẹn quân tử, Thẩm Dao xấu hổ vô cùng.

Bích Vân cười mỉm trêu chọc nàng: “Ôi chao, ôm cũng thôi đi, còn cắn Hầu gia người ta một cái nữa.”

Thẩm Dao: “…”

Ngày hôm nay trôi qua trong hoảng sợ, Thẩm Dao lấy cớ cơ thể không thoải mái, không đi đến chỗ lão thái thái.

Lão thái thái biết được chuyện đã xảy ra thì mím môi cười khẽ: “Chắc chắn là ngại đến, được rồi, là bà già này có lỗi với con bé,” Bà dặn dò ma ma tâm phúc: “Đến phòng kho lấy một cây nhân sâm già đưa đến chi sáu cho Dao Dao bồi bổ thân thể.”

Thẩm Dao hận lão thái thái gây chuyện, hại nàng xấu hổ, thành hôn chưa được hai tháng mà đã giày vò ra nhiều chuyện như vậy rồi, hai năm tới đây sợ là sẽ như nước sôi lửa bỏng, trong lòng Thẩm Dao sinh ra ý muốn bỏ cuộc, chắc là Thái tử cũng quên nàng rồi nhỉ, có thể thương lượng với Tạ Khâm dùng chiêu “ve sầu thoát xác” trước hay không?

Suy nghĩ này vừa nảy lên, Thẩm Dao bèn ngồi không yên, dặn dò Lê ma ma đến tiền viện gửi tin, nếu như Tạ Khâm về phủ thì sai người đến nói cho nàng biết.

Bích Vân chê cười nàng: “Đã như vậy rồi, người đi tìm Hầu gia làm gì? Không phải tự đi để bị mắng chứ?”

“Cái đó không đúng à!” Thẩm Dao thề son sắt, vỗ ngực: “Thẩm Dao ta dám làm dám chịu, nếu đã mạo phạm ngài ấy thì nhất định phải thẳng thắn nhận lỗi với ngài ấy.”

“Cùng lắm thì hòa ly thôi.”

Đêm nay Tạ Khâm đến giờ Hợi ba khắc mới về phủ, Thẩm Dao chờ đến nỗi ngáp liên tục nhưng vẫn ráng chống đỡ cơn buồn ngủ đến thư phòng tìm chàng.

Gió đêm hơi lạnh, Thẩm Dao mặc một bộ váy trắng xinh đẹp đứng một bên giá để đồ treo tường, nhìn Tạ Khâm đổi sang một bộ áo dài Hàng Châu, gò má vẫn nóng bừng.

Tạ Khâm tựa như không phát hiện ra vẻ lúng túng của nàng, chàng ngồi xuống sau bàn, nhạt giọng hỏi: “Có việc gì à?”

Thẩm Dao thản nhiên xin lỗi, hành lễ với chàng:

“Hôm qua là ta thất lễ, ta vô cùng áy náy, rất ngại gây thêm phiền phức cho ngài, hay là ta vẫn rời đi nhé.” Sự việc hơi mất khống chế, Thẩm Dao muốn ngăn chặn kịp thời.

Hương hoa thược dược vừa nở trong sân chui vào theo gió, tràn đầy căn phòng, đôi mắt tuấn tú trong trẻo của Tạ Khâm nhìn nàng, thiếu nữ thướt tha lạc lõng trước mặt và cô nương với phong thái hiên ngang giữa núi rừng xanh um trong trí trớ dần dần chồng lên nhau… lại xuất hiện ra sự chênh lệch.

Chút chênh lệch này giống như cây kim đâm vào trái tim của Tạ Khâm.

Nàng không xem đây là nhà, nàng không hề thoải mái.

Nàng không thích ở đây.

Chàng gần như không cần hỏi cũng biết được trong lòng Thẩm Dao đang nghĩ gì: "Hai tháng không đủ để Thái tử hết nghi ngờ."

"Hả?" Lời này giống như nước lạnh giội vào mặt Thẩm Dao, nàng ngã ngồi xuống ghế bành, mặt lộ vẻ thất vọng.

"Giả sử như ta bệnh thì sao? Hoặc là lạc đường?"

Tạ Khâm đan hai tay vào nhau đặt trên bàn, đầu ngón tay khẽ gõ, chàng chăm chú liếc nhìn ánh mắt xoắn xuýt của thiếu nữ:

"Lúc trước ta không kể cho nàng nghe là vì sợ nàng lo lắng, từ khi Thái tử gặp nàng thì chưa từng đi đến hậu cung, bất kể nàng chết bệnh hay lạc đường, hắn cũng sẽ điều tra đến cùng."

Vẻ hồng hào nơi gò má của Thẩm Dao thoáng cái rút đi, sự sợ hãi cực hạn bao phủ toàn thân, nàng khẽ run rẩy.

"Lúc trước nên phá hủy khuôn mặt này." Nàng cắn răng, trong mắt mang theo vẻ quyết đoán.

Tạ Khâm nhìn sâu vào nàng: "Có can đảm hủy khuôn mặt này mà không có can đảm ở lại Tạ gia hai năm sao?"

Thẩm Dao ngẩn ngơ, không phản bác được, nàng im lặng một lúc rồi lẩm bẩm hỏi: "Vậy hai năm sau thì sao, hắn sẽ bằng lòng buông tha cho ta sao?"

"Ta tự có cách." Tạ Khâm không nói rõ, thậm chí vẻ mặt cũng cực kỳ bình tĩnh, giọng điệu lại chứa đầy sát ý.

Thẩm Dao nhìn qua chàng, chàng ngồi ngay ngắn sau án thư, sắc mặt cực kỳ lạnh nhạt, tựa như bất kể gian nan hiểm trở gì đến tay chàng đều không là gì cả, không thể không thừa nhận, người đàn ông này luôn có thể mang đến cho người ta cảm giác an toàn không gì sánh bằng, trong phút chốc, Thẩm Dao lại hâm mộ thê tử tương lai của chàng, có một chỗ dựa to lớn

vững chắc như vậy, cuộc sống cũng xem như là vô ưu vô lo.

Đàn ông hiền lành nhút nhát ở nhà thì nghe lời nàng, ra ngoài lại không bảo vệ được nàng.

Trong lòng Thẩm Dao nhất thời dâng lên rất nhiều tâm trạng khó nói nên lời.

Nàng giống như bị xì hơi: "Được rồi." Nàng tới đây một chuyến lại trắng tay trở về, không nhịn được mà liếc nhìn cánh tay chàng, rốt cuộc đêm qua nàng cắn chỗ nào vậy nhỉ.

Tạ Khâm nhận ra ánh mắt nàng, nét mặt không hề thay đổi.

Thẩm Dao chột dạ, lắp bắp nói:

"Vậy thì tiếp tục làm phiền ngài vậy."

Tạ Khâm nhìn thiếu nữ đang ảo não, ánh mắt nhìn nàng chăm chú:

"Thẩm Dao, bất kể nàng làm gì thì đối với ta đều không tính là phiền phức, nếu nhất định phải nói đến phiền phức, nàng ở đây mất tự nhiên mới là phiền phức lớn nhất của ta."

Thẩm Dao chóng mặt quay về Cố Ngâm Đường, nằm trên giường mà trong đầu quanh quẩn những lời này.

Thoải mái? Bảo nàng thoải mái thế nào đây?

Đều đã ứng phó đến mức ôm ôm ấp ấp rồi… Thôi thôi, Tạ Khâm cũng không để ý, nàng ở đây già mồm gì chứ.

Thẩm Dao không hề ý thức được, giới hạn giữa đôi phu thê giả đang bị phá vỡ từng bước một.

Thẩm Dao quay về bèn nói những lời này với Bích Vân, Bích Vân hầu hạ

nàng nằm ngủ, thổi tắt đèn rồi đi đến bệ đỡ bên giường bạt bộ, dựa vào mép giường nói chuyện với nàng.

“Cô nương, người không phát hiện thật ra Tạ đại nhân rất tốt sao?”

Thẩm Dao từ từ nhắm hai mắt, cọ mặt vào gối: “Đúng là rất tốt.”

Bích Vân ghé vào bên giường, tỉ mỉ liệt kê: “Tạ đại nhân đáng tin cậy, có năng lực, dáng vẻ lại đẹp, còn vô cùng bao dung quan tâm người, trong thời gian người gả tới đây có thấy Tạ đại nhân yêu cầu người làm gì không, cho dù là phu thê giả thì cũng sẽ có vài điểm không thể vượt phép tắc, Tạ đại nhân lại không nói gì cả, bất kể người làm gì thì ngài ấy cũng nhận hết.”

Thẩm Dao cẩn thận nhớ lại: “Thật đúng là như vậy.”

Bích Vân cười mỉm, nhẹ giọng nói: “Người thật sự không động lòng chút nào sao?”

Thẩm Dao ngẩn ra, khuôn mặt xinh đẹp chợt đỏ bừng, nàng nhào qua nhéo má Bích Vân, véo mấy cái một cách tàn nhẫn:

“Đồ quỷ nhỏ nhà em, dám trêu ta à.”

Ánh sáng loang lổ bên ngoài hành lang khiến khuôn mặt Thẩm Dao hơi sáng lên, sau khi nàng dạy dỗ Bích Vân xong thì lại ổn định tâm tình nói với nàng ấy:

“Tạ đại nhân tốt thì tốt, nhưng lại không phải là người cùng một thế giới với ta, em vẫn chưa thấy rõ phong cách của thế gia vọng tộc này sao? Chúng ta và nơi này không hợp nhau, tội gì phải tự khiến mình không thoải mái, hơn nữa, ta có gì đáng để Thủ phụ đương triều khom lưng chứ? Sau này em đừng nhắc lại nữa.”

Bích Vân chỉ có thể từ bỏ suy nghĩ: “Đều do nô tỳ lắm miệng, người nhanh ngủ đi, sau này nô tỳ sẽ không nói nữa.”

*

Trời trong gió nhẹ, hôm qua Thẩm Dao trốn trong viện không ra ngoài, hôm nay dù thế nào cũng không thể lười biếng nữa, buổi sáng thỉnh an lão thái thái, đám cháu dâu rối rít xin lỗi nàng:

Nhị nãi nãi Chu thị nói: "Bọn cháu không biết tửu lượng của thẩm thẩm không tốt, đã khích lệ thêm hai chén, thẩm thẩm đừng trách."

Tứ nãi nãi Hứa thị cười một tiếng: "Đâu có, cháu thấy sau này thẩm thẩm vẫn phải uống nhiều vào, đám dâu con Tạ gia bọn cháu không có ai là không uống rượu cả."

Thẩm Dao khó hiểu: "Chuyện này là vì sao vậy?"

Ngũ nãi nãi Thôi thị ở bên cạnh tiếp lời, khi nói chuyện, khóe môi nàng ta luôn vểnh lên cao, mang theo vẻ kiêu căng: "Khi lão thái gia còn sống, có một năm vào Trung thu rất hăng hái, bèn thực hiện việc phạt rượu, sau đó đúng lúc trúng tam thẩm, tam thẩm không biết uống rượu, lão thái gia hơi mất hứng, nhân tiện nói mấy cô nương uống rượu cũng chẳng sao cả, sau này người Tạ gia chọn thê tử thì phải có thêm một quy tắc."

Mọi người cười lên.

Thẩm Dao không xem là chuyện to tát, nàng không phải là dâu con của Tạ gia, tội gì phải học uống rượu.

Uống rượu hỏng việc.

Thôi thị thấy Thẩm Dao thản nhiên thì chợt nhớ tới một chuyện:

"Có điều, nghe nói tửu lượng của Lục thúc cũng không tốt?"

Thẩm Dao sửng sốt, việc này nàng thật sự không biết, nàng liếc mắt nhìn chằm chằm Thôi thị mà không tiếp lời.

Cảm giác của phụ nữ đôi khi rất nhạy cảm, nàng luôn cảm thấy Thôi thị có chút là lạ, chắc là nàng ta thích Tạ Khâm nhỉ?

Nhớ lại mấy lần cả nhà mở tiệc, Thôi thị và chồng là Tạ ngũ gia thể hiện tình cảm rất sâu đậm, không giống như dáng vẻ trong lòng có người khác.

Về đến Cố Ngâm Đường, nàng gọi Lê ma ma tới hỏi thì biết được nguyên do.

"Tạ gia và Thôi gia có quan hệ nhiều đời, từ lâu đã quyết định sẽ liên hôn, người vừa độ tuổi ở Thôi gia chỉ có ngũ nãi nãi, nhưng các gia chưa lập gia đình của Tạ gia lại không hề ít, ban đầu Thôi gia coi trọng Hầu gia của chúng ta, Hầu gia không nói gì mà từ chối, sau này mới quyết định chọn ngũ gia, nếu như nói ngũ nãi nãi nhớ thương Hầu gia của chúng ta thì chắc là không đâu, chỉ là…"

Thẩm Dao đã hiểu câu nói tiếp theo của Lê ma ma, Thôi thị không phục, không phục Thẩm Dao không bằng nàng ta về mọi thứ như gia thế, địa vị, học thức, lại gả cho Tạ Khâm.

Thẩm Dao bật cười: "Kệ nàng ta đi."

Trời vừa tối, Thẩm Dao phái người đi hỏi xem Tạ Khâm có về dùng bữa không, Bình Lăng nói cho nàng biết, Tạ Khâm phải ra khỏi Kinh thành một chuyến, Thẩm Dao sửng sốt:

"Đi đâu, phải đi bao lâu?"

Bình Lăng lo lắng trả lời: "Một vùng của Tế Ninh đột nhiên mưa to, kênh đào ùn tắc, đã nhấn chìm hai huyện, bách tính dân chúng lầm than, nghe nói lại đột phát ôn dịch, xảy ra chuyện lớn như vậy, Nội các nhất định phải có người ra mặt, gia của chúng ta luôn lo việc nghĩa không nề hà, bây giờ đang ở điện Văn Hoa điều động các bộ, thuyên chuyển người tiến đến Tế Ninh."

Thẩm Dao nghe vậy thì trong lòng đột nhiên nặng trĩu, nàng lớn lên ở thôn

trang, biết quá rõ việc không thu hoạch được gì, không có nhà để về sẽ có hậu quả gì, đến lúc đó bán con kiếm ăn, người chết đói khắp nơi, vừa nghĩ đến thôi là trái tim đã quặn đau, có một năm Nhạc Châu lũ lụt, rất nhiều đồng ruộng ở thôn trang bị nhấn chìm, nàng và thôn dân di chuyển từ chân núi lên sườn núi giăng lều mắc màn ở, lúc đó trong lòng nàng nghĩ, người của quan phủ có tới cứu bọn họ không.

Bách tính Tế Ninh chắc hẳn cũng như thế.

Mà bây giờ Tạ Khâm phải đi cứu bọn họ.

Lúc này nàng mới thật sự cảm nhận được rõ ràng từng hành động của Tạ Khâm gắn bó với bách tính, làm một Tể phụ [1] không thẹn với lòng.

[1] Qua các đời, Tể tướng còn được gọi như Thừa tướng (丞相), Tướng quốc (相國), Tể phụ (宰輔), Tể hành (宰衡).

Trong lòng nàng dâng lên chút hơi nóng: "Vẫn không biết chuyến đi này kéo dài bao lâu à?"

Bình Lăng cười khổ: "Nói ít thì cũng phải một hai tháng."

Thẩm Dao cảm thấy phải làm gì đó mới tốt: "Chuẩn bị bọc hành lý chưa?"

Bình Lăng gãi đầu, khổ não nói: "Tiểu nhân sơ ý, không có cẩn thận bằng phu nhân, chi bằng phu nhân giúp gia chuẩn bị hành lý đi, cũng tránh cho lỡ như có gì không thỏa đáng, làm lỡ việc của gia."

Thẩm Dao cũng thật sự lo lắng: "Ngươi chờ một lát, lát nữa ta sẽ cho người đưa đến thư phòng."

Chủ quân phải đi xa, đối với những người phụ nữ ở nhà mà nói chính là việc lớn, Lê ma ma bỏ công việc trong tay đến giúp đỡ Thẩm Dao.

Bích Vân dọn dẹp chiếc sập nhỏ ở vách ngăn sạch sẽ, đặt bọc hành lý trên đó chờ Thẩm Dao bỏ từng món quần áo vào.

Một hai tháng sau đúng lúc là thời điểm nóng nhất, Thẩm Dao tìm ra hết tất cả áo dài của Tạ Khâm, áo mỏng áo dài, áo tơ lụa áo sợi bông, cần gì cũng có, con người chàng chú ý nhưng cũng không chú ý, ví dụ như ăn cơm có thể nhét đầy bao tử là được, quần áo cũng vậy.

Thẩm Dao sửa soạn lại áo ngoài và áo giữa, cuối cùng mới nhớ đến mình chưa bao giờ đụng vào áo trong của chàng, Lê ma ma đang lục cái hòm thuốc, dự định chuẩn bị một ít thuốc mỡ khử trùng, Thẩm Dao cũng không tiện vì chút chuyện này mà làm phiền bà ấy, bèn dứt khoát tự mình soạn cho chàng.

Lê ma ma là người hầu hạ Tạ Khâm đã lâu rồi, hiểu được thói quen của chàng khi đi ra ngoài, thu dọn xong bao quần áo nhỏ, bà đi vào liếc nhìn về phía sập, thấy Thẩm Dao đã thắt nút bọc hành lý đựng quần áo và đồ dùng hằng ngày, lại thấy khuôn mặt nàng ngượng ngùng thì đã hiểu được nguyên nhân, bà ấy cũng im lặng, chỉ thầm vui vẻ trong lòng.

Phu thê giả, thật sự giả được sao?

Nếu như nói gia không hề có chút tâm tư nào thì bà ấy không tin đâu, nếu không cần gì dùng nhiều cách như vậy để cưới người ta chứ?

Hai chủ tớ ôm bao đồ đi đến thư phòng, lại cùng Bình Lăng bỏ hết toàn bộ đồ đạc Tạ Khâm phải dùng vào trong rương:

“Không thể mang nhiều hơn nữa, nếu không gia sẽ không vui đâu.”

Tạ Khâm vẫn luôn đi lại với trang bị nhẹ nhàng, mang nhiều quần áo sẽ vướng víu.

Đương nhiên là Thẩm Dao nghe theo chàng: “Vậy ngân phiếu thì sao, tốt xấu gì cũng mang nhiều một chút, ngài ấy cố chấp lạnh lùng, chuyện gì cũng không chú ý không so đo, dãi nắng dầm mưa, sẽ không yêu quý bản thân… Nhiều mạng người như vậy đều ở trên vai ngài ấy, ngươi nhất định phải chăm sóc ngài ấy cho tốt…”

“Phu nhân yên tâm, tiểu nhân mang đủ ngân phiếu rồi, cho dù không đủ thì có thể lấy bất cứ lúc nào ở tiền trang [2], sẽ không để chủ tử chịu khổ đâu.”

[2] Tiền trang: Là một kiểu ngân hàng của thời xưa.

Trời dần tối, vệt tà dương cuối cùng chiếu vào thái dương của Tạ Khâm, tay chàng cầm kế sách chung của công cuộc cứu nạn thiên tai, dừng chân lại dưới bậc thềm, nghe thấy nàng giòn giã lải nhải dặn dò giống như một người phụ nữ bình thường, trong ánh mắt Tạ Khâm có chút hoảng hốt hiếm thấy.

Dáng người cao lớn im hơi lặng tiếng bước vào phòng nhỏ, Bình Lăng vội vàng ôm rương lui ra, Lê ma ma cũng lặng lẽ cáo lui, trong phòng chỉ còn lại hai phu thê.

Căn phòng vốn không lớn, chàng sải bước vào thì có vẻ chật chội.

Tay Thẩm Dao xoắn chiếc khăn, rất lo lắng:

“Lũ lụt nghiêm trọng lắm sao? Thái y viện có bàn bạc đưa ra đơn thuốc chưa?”

Sắc trời lại tối đi, đèn đuốc ngoài hành lang sáng rõ.

Nét mặt Tạ Khâm không phân biệt ra được vui buồn, chàng nhẹ nhàng đặt quyển sách lên bàn: “Đoạn kênh đào từ Tế Ninh đến Hoài An bị chặn, mưa to như trút nước, tình hình bệnh dịch lan tràn, hiện tại đã hơn nghìn người tử vong, còn có không ít tin tức bị che giấu, tình thế không thể lạc quan được.”

Nói chàng trách trời thương dân thì giọng điệu của chàng khi nói đến sống chết lại vô cùng bình thản, nói chàng máu lạnh vô tình thì có chuyện nào không phải vì bách tính mà cầu phúc, vì giang sơn mà cầu lợi chứ.

Thẩm Dao từng chịu khổ nên cảm động lây, nàng tha thiết nhìn Tạ Khâm,

rất muốn nói gì đó nhưng lại phát hiện ra mình bất lực, rất nhiều tâm trạng phức tạp tụ lại ở lồng ngực, cuối cùng chỉ còn một câu khô khan: "Ngài hãy bảo trọng."

Tạ Khâm không tiếp lời, ánh sáng đục bên ngoài hành lang hắt vào, trôi nổi trong đáy mắt tĩnh lặng của chàng, lần này thật sự có cảm xúc được thê tử đưa tiễn, cũng không biết chàng đi rồi, nàng sống ở nhà có yên ổn không, không đúng, là do chàng lo lắng quá, chàng rời đi, có lẽ nàng sẽ càng thêm thoải mái, ít nhất thì lão thái thái sẽ không nghĩ cách xấu nữa.

Đời này Tạ Khâm chìm nổi, ra vào sinh tử, chưa bao giờ bị ràng buộc bởi bất cứ điều gì, hôm nay lại sinh ra chút do dự hiếm thấy, vẻ mặt chàng bình tĩnh, khi nhìn nàng cũng bớt đi sự xa cách và lạnh lùng trước kia: "Ta để Bình Lăng lại chăm sóc nàng, bên ngoài tất cả đã có ta, không cần phải lo lắng."

Giọng điệu này giống như người chồng trong gia đình bình thường.

Thẩm Dao lắc đầu: "Ta ở nhà vẫn tốt, đâu có cần Bình Lăng hầu hạ? Hắn nhạy bén tài giỏi, vẫn cứ để hắn đi theo ngài đến Hoài An đi."

Tạ Khâm ra lệnh đã quen, bị Thẩm Dao phản bác lại thì trong chốc lát không phản ứng được.

Thẩm Dao chỉ cho là chàng không vui, hơi dẩu môi lên, giọng nói mềm mại, ngay cả ánh mắt cũng nhiễm thêm chút dịu dàng:

"Hắn đi thì ta mới yên tâm được chút ít." Cho dù không phải là phu thê thật, nàng cũng mong muốn chàng mọi việc bình an.

Lông mi dài của Tạ Khâm sẽ rung, lập tức mất đi lý do để từ chối.

Thẩm Dao cũng không biết lời này của mình đã mang đến sự chấn động thế nào cho Tạ Khâm, nàng cười hành lễ với chàng, sau đó đi ra ngoài.

Có một số việc đang lặng lẽ thay đổi theo những ngày chung đụng tích lũy.

Tạ Khâm rời khỏi Kinh thành trong đêm, ban đêm Thẩm Dao tỉnh giấc một lần, không nhịn được mà nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời đen kịt, cũng không biết chàng đã đến Thông Châu chưa, làm quan không dễ đâu, một sắc lệnh được hạ là ngựa chạy không dừng vó, gió mặc gió, mưa kệ mưa.

Nghe nói Tạ Khâm đi đến nơi thiên tai, lão thái thái lo lắng đến mức đêm không thể chợp mắt, ngày hôm sau bèn kéo Thẩm Dao kể khổ:

"Nó luôn có cái tính xấu này, ra vào sinh tử, hăng hái đến mức không để ý đến tính mạng, ta cho rằng nó kết hôn rồi thì cũng phải có chút luyến tiếc, không ngờ vẫn như vậy." Nói xong nước mắt đã rơi.

Lần này Thẩm Dao lại vô cùng thấu hiểu tâm trạng của lão thái thái, lộ ra vẻ nghẹn ngào theo: "Mẫu thân, bên cạnh chàng có nhiều quan viên như vậy, nghe Bình Lăng nói, bệ hạ đã điều động năm ngàn người trong đội quân phía Nam đi theo, sẽ không sao đâu."

"Không, con không hiểu…" Trong lòng lão thái thái đau đớn: "Nhiều năm qua nó lẻ loi một mình, trong lòng ta thương nó, nếu như có cốt nhục ruột thịt, trong lòng ta cũng dễ chịu hơn một chút, như vậy thì nó cũng có điều ràng buộc."

Dứt lời, bà ngẩng mặt lên nắm chặt tay Thẩm Dao, rưng rưng nói: "Cô nương tốt, đồng ý với mẫu thân, cố gắng sinh con với nó, có được không?"

Lúc này bà đã mang theo sự cầu xin rõ ràng.

Thẩm Dao nhìn đôi mắt vằn vện tia máu của bà, trong lòng lập tức hoảng loạn, có lúc nàng rất muốn nói cho bà biết sự thật, tránh cho lão thái thái áp một vài ảo tưởng không thiết thực lên người nàng, nhưng nghĩ đến bà cụ đã cao tuổi, sợ bà không chịu nổi đả kích, cuối cùng nàng bất chấp khó khăn mà gật đầu.

Cùng với mấy ngày trôi qua, tâm trạng lo lắng và ly biệt cũng dần phai nhạt.

Thẩm Dao đắm chìm trong việc chăm chút cho cây mầm, nàng đã chiết năm mầm, trong đó có ba mầm còn sống, hai mầm còn lại đã khô héo, một mầm trong số đó bởi vì vỏ ngoài không được xếp hợp lý mà không có cách nào sống sót được, Thẩm Dao vì tích lũy kinh nghiệm mà thử đi thử lại, mỗi lần có thành quả gì là nàng đều ghi lại.

Thời gian cứ thế trôi qua nửa tháng, thỉnh thoảng nàng sẽ tìm quản gia ở tiền viện hỏi về tình hình gần đây của Tạ Khâm, quản gia cũng nói chuyện đều tốt, bảo nàng chớ lo, vào ngày Tết Đoan ngọ, hoàng cung ban cho năm hộp bánh ngọt, nhân lúc Tạ Khâm ở bên ngoài làm việc, Hoàng hậu vượt quá định mức mà thưởng cho Thẩm Dao một hộp trân châu.

Viên trân châu cực lớn, một nửa là trân châu vàng, một nửa là trân châu tím, đời này hiếm thấy được, Thẩm Dao nhận hết.

Hoài An lũ lụt, Hoàng đế hủy bỏ tiệc Đoan ngọ, ở dân gian cũng có tập tục về nhà ngoại vào Tết Đoan ngọ, mấy ngày trước Thẩm gia đã đưa thiệp đến Tạ gia, phái ma ma đón Thẩm Dao về phủ ở mấy ngày, về lý thì không nên từ chối, dù sao hai nhà cũng là thông gia, ở bên ngoài nàng là con gái nuôi của Thẩm gia, lão thái thái hỏi nàng có đi không, Thẩm Dao hoàn toàn không muốn đi, dùng lý do là cầu phúc cho nạn dân, từ chối lời mời của Thẩm gia.

Lão thái thái cũng nhìn ra được Thẩm Dao và Thẩm gia hình như không thân thiết lắm, bà không hỏi nhiều mà chỉ dặn dò: "Quà tặng ngày lễ thì không thể thiếu được, sắp xếp cho Lê ma ma đến Thẩm gia một chuyến, làm cho tròn lòng hiếu thảo của con."

Thẩm Dao đáp lại.

Ở Thẩm phủ, Thẩm Lê Đông tức giận giậm chân: "Nó đang muốn rũ sạch quan hệ đây mà!"

Gần đây địa vị của Đoàn thị trong nhóm các phu nhân Kinh thành như thuyền lên khi nước lên, trước kia bà ta còn phải lấy lòng phu nhân Tổng

đốc Giang Nam, bây giờ người đó lại muốn đến nịnh bợ bà ta, như vậy thì tương lai con trai cũng không cần nhìn sắc mặt con dâu nữa, trong lòng Đoàn thị mơ hồ thay đổi cái nhìn về mối hôn nhân này của Thẩm Dao.

Thẩm Lê Đông nhìn bà ta, thở dài: "Nói tới nói lui, khúc mắc của nó nằm ở chỗ bà, còn phải để người làm mẫu thân như bà đích thân ra mặt."

Sắc mặt Đoàn thị qua loa: "Ta không đi."

Bà ta vẫn không có cách nào mang mặt đi lấy lòng Thẩm Dao.

"Đó là con gái của mình, bà đi thăm nó thì làm sao?"

Đoàn thị không lên tiếng, suy nghĩ chốc lát rồi nói: "Ta có cách."

Thẩm Lê Đông đến gần hỏi bà ta: "Cách gì?"

Đoàn thị nói với nét mặt hờ hững: "Nó không quan tâm chúng ta, chúng ta có đưa cái mặt già này đi cầu nó cũng vô dụng, phải ra tay từ người mà nó quan tâm."

Thẩm Lê Đông nghi ngờ nói: "Người nó quan tâm? Bao năm qua nó lẻ loi trơ trọi một mình, có thể để ý ai đây?"

"Nhạc Châu." Giọng điệu Đoàn thị chắc chắn: "Ông sai người đến thôn trang Nhạc Châu một chuyến… Nhớ, nhất định phải theo ý của nó, nhất định không thể sờ vào vảy ngược của nó nữa, cứ từ từ tính, nó không rời khỏi Thẩm gia đại thụ này được đâu."

Thẩm Lê Đông bừng tỉnh hiểu ra, vỗ tay cười: "Hay, vi phu đi sắp xếp ngay."

Thẩm Lê Đông và Đoàn thị làm phu thê hòa hợp nhiều năm, ngoại trừ Đoàn thị xinh đẹp tài giỏi thì quan trọng hơn là Đoàn thị thông minh, thỉnh thoảng có thể chỉ điểm lỗi sai vào lúc ông ta mờ mịt, ông ta vô cùng tin phục người thê tử xuất thân nhà giàu Thanh Tề này.

Thẩm Lê Đông tràn đầy lòng tin đi ra ngoài.

*

Hóa ra ở phía Bắc Tạ phủ có một mảnh vườn, là phòng ngoài để người làm trong phủ ở, phía Tây phòng ngoài có một mảnh rừng cây rậm rạp, hàng năm thôn trang tặng vật sống đến biếu phủ, chim muông dư thừa được nuôi dưỡng ở đây, đồng thời cũng có không ít cây ăn quả được trồng ở đó, có mận, đào, hạnh và anh đào vân vân, Thẩm Dao thường chọn mầm ở đây, không những dùng mận chiết sang đào, cũng dùng hạnh chiết sang mận, chủng loại phong phú.

Tạ Khâm rời khỏi Kinh thành đã được một tháng, Thẩm Dao đã chiết cành trọn một mảnh vườn ươm, có hơn năm mươi cây sống sót, hơn ba mươi cây khô héo, Thẩm Dao lại một lần nữa thử các cách chiết cành khác nhau, dần dần trong vườn ươm là một mảnh xanh um, sau đó nàng chỉ thỉnh thoảng tưới nước cắt tỉa, yên tĩnh đợi hoa nở kết trái.

Mặt trời buổi chiều nóng rực, Thẩm Dao trốn trong phòng mát mẻ ăn dưa, đến đầu giờ Thân thì nhớ đến cây ăn quả trong sân, nàng đội mũ màn đi cắt tỉa chạc cây, loay hoay đến mức mồ hôi chảy ròng ròng, đến khi mặt trời chiều ngã về Tây mới về phòng, lau khô mồ hôi hai bên má, bên ngoài hành lang truyền đến giọng nói vô cùng phấn khởi của Lê ma ma:

“Phu nhân, nhanh nhanh đến Diên Linh Đường đi, Hầu gia của chúng ta về rồi.”

“Thật sao?” Thẩm Dao cực kỳ vui vẻ, vội vàng vào trong thay quần áo khô ráo rồi tiến về phía Diên Linh Đường.

Đúng lúc chạm mặt Tạ Khâm ở tiền sảnh.

Tạ Khâm mặc một bộ áo dài cao lớn đứng trong ánh sáng, hình như chàng đã gầy đi một chút, đường nét khuôn mặt ngày càng góc cạnh, hốc mắt cũng càng thêm sâu, Thẩm Dao quan sát chàng từ trên xuống dưới một phen, cũng không thấy bất cứ vết thương nào, trong lòng yên tâm.

Tạ Khâm đã lâu chưa gặp nàng, khuôn mặt nhuốm chút ấm áp, người đàn ông không giỏi ăn nói không hề nói thêm lời thừa thãi, chàng chỉ bước đến rồi chỉ:

"Chúng ta đi thỉnh an mẫu thân đi."

Thì ra Tạ Khâm đã về Kinh vào một ngày trước đó, nạn lũ lụt ở Hoài An về cơ bản đã ổn định, Tạ Khâm chú trọng vào khai thông kênh đào, sau khi khống chế được tình hình dịch bệnh thì chạy về Hoàng cung bẩm báo công vụ với Hoàng đế, lại xử lý văn thư Nội các còn đọng lại, Hoàng đế nhớ đến việc chàng không thoái thác khổ cực, đuổi chàng về.

Hai người đầu tiên là đi Diên Linh Đường thỉnh an lão thái thái, lão thái thái thấy nhi tử bình an quay về thì vui đến phát khóc, tay trái kéo Tạ Khâm, tay phải kéo Thẩm Dao, chắp tay hai người lại với nhau:

"Bà già này bây giờ chỉ có một nỗi lòng, chờ ôm cháu trai, trước khi Dao Dao có thai, con không được rời khỏi Kinh thành nữa."

Nhiệt độ lòng bàn tay của Tạ Khâm truyền đến xuyên qua da thịt, khuôn mặt Thẩm Dao lộ vẻ xấu hổ.

Vẻ mặt Tạ Khâm lặng lẽ, không tiếp lời.

Lão thái thái không hài lòng, đẩy vai chàng, Tạ Khâm bất đắc dĩ, đỡ trán nói: "Nhi tử tuân lệnh."

Lão thái thái giữ lại ăn cơm, dùng bữa xong thì đuổi hai người đi từ rất sớm.

"Ai cũng nói tiểu biệt thắng tân hôn, ta sẽ không làm các con chậm trễ nữa."

Vừa nói ra lời này, Thẩm Dao và Tạ Khâm đều không còn lời nào để đáp lại.

Cả đoạn đường im lặng quay về Cố Ngâm Đường.

Đèn lồng sừng dê [3] ở gian phòng phía Đông chiếu xuống từ trên cao, hương khói lượn lờ, Tạ Khâm nhìn căn phòng sáng ngời, bằng một cách không thể nhận ra, căn phòng vốn thuộc về chàng đây đã được cô nương trang trí thành một dáng vẻ khác, đồ cổ trên kệ trước kia không biết đã được để ở đâu, trên đó chất đầy hổ vải và mèo cầu tài làm thủ công, xung quanh cắm nhánh hoa, hình ảnh xinh đẹp.

[3] Đèn lồng sừng dê (羊角宫灯): Là loại đèn có chao đèn được làm từ sừng dê.

Click để xem ảnh

Hai gò má của Thẩm Dao vẫn còn ửng hồng, nàng đứng dậy đi đến chỗ bàn cao bên cạnh kệ để đồ, châm một chén trà lạnh cho Tạ Khâm:

"Chắc là ngài khát rồi, để ta rót cho ngài một chén nước!"

Vừa đưa chén trà đến bên tay chàng, lại thấy chàng tự nhiên lấy ra một chiếc hộp gấm đặt lên bàn.

Vẻ mặt Tạ Khâm như thường, thậm chí trông còn có chút lạnh nhạt:

"Lúc đi về có ngang qua chợ Thông Châu, không ít đồng liêu tranh nhau chen lấn mua đồ trang sức cho thê tử con gái ở nhà, ta không tiện đứng không nên cũng đã mua một món, nàng mở ra nhìn xem có thích không?"

Trong khoảng thời gian chàng ở Hoài An, đêm nào về hành cung nghỉ ngơi, nhìn quần áo được gấp ngay ngắn trong bọc hành lý, chàng luôn có thể nghĩ đến nàng, lúc về đi ngang Thông Châu bèn chuẩn bị một món quà cho nàng, trong lòng nghĩ, đây gọi là có qua có lại.

Thẩm Dao có chút được sủng mà sợ: "Cho ta à?"

Tạ Khâm bình tĩnh nhìn nàng, ừ một tiếng.

Thẩm Dao sững sờ chốc lát, thử tưởng tượng ra cảnh đó, Tạ Khâm vừa cưới thê tử không lâu, người ngoài đều mang theo quà cho người nhà, nếu như chàng không mua thì có vẻ hà khắc, nàng cũng không nghĩ nhiều, tùy tiện ngồi vào chiếc ghế bành đối diện chàng, mở hộp gấm ra.

Bên trong đó là một cặp vòng tay xanh biếc, chất liệu trong suốt, trơn bóng lóe sáng, vừa nhìn là biết có giá trị không nhỏ: "Cái này cũng quý giá quá rồi nhỉ?"

Thẩm Dao rũ hai tay xuống không dám cầm.

Tạ Khâm đoán được nàng sẽ nói như vậy, giải thích: "Mấy ngày nữa là sinh nhật của Hoàng hậu nương nương, trên người nàng dù sao cũng nên có mấy món trang sức ra dáng chứ."

Hóa ra là chuẩn bị cho tiệc mừng thọ Hoàng hậu, nàng là thê tử của chàng, mọi hành động đều liên quan đến thể diện của chàng, sự lo lắng của Thẩm Dao bị đánh tan, nàng vô cùng vui vẻ nói: "Được."

Đang muốn cài hộp lại, lại nghe thấy chàng không mặn không nhạt mà nói: "Thử xem."

Thẩm Dao do dự, đeo hai chiếc vòng đó vào tay, khi đeo có chút khó khăn, Lê ma ma giúp nàng lấy ra một lọ thuốc mỡ bôi lên thì lồng vào được dễ dàng, nàng nhìn ra được là nó được mua dựa theo kích cỡ cổ tay nàng.

Tạ Khâm liếc qua, trên cổ tay trắng trẻo như có một dòng nước xanh quấn quanh, màu xanh biếc, vô cùng tôn da.

Không có cô nương nào không thích trang sức, Thẩm Dao cũng không ngoại lệ, chỉ là đây chung quy cũng không phải là thứ nàng nên hưởng thụ, sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi Tạ gia, đồ quý giá như vậy đều phải bỏ lại.

Trong lòng Thẩm Dao thổn thức một lúc, nàng cảm ơn Tạ Khâm: "Đẹp

lắm."

Trong phòng rơi vào im lặng.

Thẩm Dao làm bộ quan sát vòng tay, không biết nên nói gì, tựa như nói gì cũng không thích hợp.

Tạ Khâm cũng không ở lại không đi, uống xong một chén trà bèn đứng dậy nói: "Trời không còn sớm, nàng nghỉ ngơi cho tốt."

Thẩm Dao cũng vịn bàn đứng dậy: "Ta tiễn ngài."

Tạ Khâm lắc đầu: "Không cần đâu." Có vẻ vô cùng xa lạ.

Thẩm Dao cũng không cưỡng cầu, đợi Tạ Khâm xoay người, nàng bèn cởi chiếc vòng ra nhìn kỹ dưới ánh đèn, phỉ thúy dưới đèn gợn sóng xanh biếc, trong suốt sóng sánh, kết cấu vô cùng tinh tế, tựa như không tì vết, nàng ở Tạ gia cũng đã thấy đồ trang sức của dâu con các chi, đã thấy không ít vòng tay đủ loại màu sắc, nhưng chưa từng có cái nào xinh đẹp tinh khiết như đôi vòng tay này.

Đợi qua tiệc mừng thọ Hoàng hậu thì cất đi.

Lê ma ma tiễn nam chủ nhân đến ngoài cửa viện, nhìn bóng dáng Tạ Khâm mạnh mẽ rắn rỏi, không hề lưu luyến mà biến mất trong màn đêm, bà cuống đến độ phát sầu.

Hai phu thê này chỉ thiếu một bước nữa thôi, nếu như có thể hoàn thành việc động phòng, tất cả sẽ thuận lý thành chương.

Chương 19

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau đó Tạ Khâm lại đi sớm về trễ, Thẩm Dao rất khó gặp được chàng.

Ban ngày nàng đến vườn dạo một vòng, lại đi đến nhà trên nói chuyện với lão thái thái, mọi người thấy vòng ngọc trên tay nàng thì đều cảm thấy lạ, rối rít đến nâng lên nhìn, lão thái thái thì càng vui vẻ, cười tươi như hoa, thì thầm nói cho nàng biết: "Chỉ một chiếc vòng tay này của con thôi là đã có thể mua được một tòa nhà ở Kinh thành đó."

Thẩm Dao sửng sốt tại chỗ.

Nàng cũng biết nó quý giá, nhưng không ngờ lại quý giá đến thế.

Để mua một tòa nhà năm trăm lượng bạc mà nàng phải nhịn ăn nhịn mặc, chịu nhiều đau khổ, Tạ Khâm tùy tiện mua cho nàng một đôi vòng tay thôi là đã tiêu xài hai mươi ngàn lượng rồi.

Cái tên này sao lại nỡ tiêu tiền như vậy chứ!

Lão thái thái chỉ muốn nói rõ công lao của con trai, không ngờ lại dọa sợ con dâu.

Trong lòng Thẩm Dao bất ổn, cổ tay giống như đang đeo gánh nặng không thể chịu nổi, vô cùng mất tự nhiên:

"Phu quân tốn kém quá."

Lời này vào tai chị em dâu và đám cháu dâu chính là đang khoe khoang.

Ngoài ra, các chi còn càng thêm kinh ngạc về gia sản của Tạ Khâm.

Rời khỏi Diên Linh Đường, mấy người cháu dâu tụ tập ở Hà Phong Hiên chơi bài, bèn trò chuyện về việc vừa rồi.

"Bình thường Lục thúc bận rộn nhiều việc triều chính, không thể hiện ra trước mặt mọi người, không ngờ của cải nhiều như thế!"

"Còn không phải sao, ta thường nghe tổ mẫu nói, Lục thúc không chú ý đến chi phí ăn mặc, còn cho rằng thúc ấy thanh liêm đấy."

Ngũ nãi nãi Thôi thị và tứ nãi nãi Hứa thị đều tràn đầy vẻ cực kỳ hâm mộ.

Nhị nãi nãi Chu thị đi theo nhị phu nhân quản lý nhà cửa, thông tin linh hoạt hơn hai người Thôi thị: "Tứ đệ muội đừng nói như vậy, đúng là Lục thúc thanh liêm, nhưng không có nghĩa là thúc ấy không có của cải."

Thôi thị và Hứa thị lập tức đến gần: "Nhị tẩu, tẩu nhanh nói ra những gì tẩu biết đi."

Chu thị không muốn rơi vào vũng nước đục này, nói với đại nãi nãi Ninh thị đang ở bên cạnh tự mình quạt gió:

"Nhiều hơn thì ta không biết, các muội phải hỏi đại tẩu."

Ninh thị thấy nàng ta đẩy lên người mình thì xụ mặt: "Toàn là mấy chuyện cũ năm xưa thôi, có gì hay đâu mà nói."

Chu thị xẹp miệng không lên tiếng.

Thôi thị và Hứa thị nhìn nhau, đoán được chắc là có chuyện gì đó, tự mình trở về tìm tâm phúc nghe ngóng, Thôi thị bình thường hào phóng, cũng nhiều hướng đi, ma ma tâm phúc chẳng mấy chốc đã hỏi được một vài thông tin cho nàng ta.

“Nghe nói sau khi lão thái gia mất đã để lại một số gia sản lớn, số gia sản này không hề được chia cho mấy người con trai, ông ấy chỉ giao tước Quốc công cho đại lão gia của chúng ta kế thừa, toàn bộ gia sản được giao vào tay lão thái thái, vì sao mấy năm nay chi hai lấy lòng lão thái thái nghĩ cách nắm giữ gia nghiệp? Chính là vì nhắm đến số gia sản đó, hôm nay nhị nãi nãi nói như vậy, chắc là đã nghi ngờ khoản gia sản đó của lão thái gia đã được giao cho Lục lão gia.”

Thôi thị nghe xong thì đột nhiên không vui: “Tài sản của cả nhà, ai ai cũng có phần, sao có thể giao hết cho chi sáu chứ?”

Ma ma nói: “Việc này vẫn chưa chắc chắn, nãi nãi ăn nói cẩn thận.”

Giờ phút này ở Cố Ngâm Đường, Thẩm Dao cũng hỏi đến Lê ma ma: “Gia của chúng ta lấy đâu ra nhiều bạc để mua vòng tay đắt thế này chứ?” Trong lòng Thẩm Dao có một sự lo lắng khác, Tạ Khâm thanh liêm, danh dự trong triều rất cao, nếu như bị dính thanh danh tham ô thì chàng sẽ bất lợi.

Lê ma ma nói: “Phu nhân không cần lo lắng, hai mươi ngàn lượng thôi, đối với gia chúng ta mà nói là một con số nhỏ.”

Thẩm Dao kinh ngạc, lại một lần nữa ý thức được sự chênh lệch giữa mình và Tạ Khâm.

“Lời này có ý gì?”

Lê ma ma nói: “Cụ thể thì ta cũng không biết, chắc là người phải hỏi Bình Lăng thôi.”

Bình Lăng là tâm phúc của Tạ Khâm, nghe ngóng từ Bình Lăng chẳng khác nào là ngấp nghé tài sản của Tạ Khâm, Thẩm Dao lắc đầu: “Không cần, ta chỉ tò mò thôi.”

Sau đó thật sự không yên lòng, nàng lại hỏi một câu: “Lai lịch của số bạc này chính đáng đúng không?”

Lê ma ma suýt nữa cười vỡ bụng: "Người thật sự nghĩ lầm rồi, bạc của gia không phải được người khác hiếu kính đâu, cũng không phải của lão thái thái hay lão thái gia cho, là tài sản mà ngài ấy tự kiếm được."

Năm đó Tạ Khâm vào Nam ra Bắc, tra ra không ít quan lại và thương nhân âm thầm cấu kết với quan trong triều tham ô ngân lượng, vơ vét của bách tính, có một lần gặp phải trọng án vô cùng khó giải quyết, vì để lấy được thông tin của đối phương, chàng đã phái tâm phúc mở một tiền trang dụ rắn ra khỏi hang, không ngờ tiền trang này ngày càng lớn mạnh, bởi vì vô cùng uy tín mà phát triển khắp nơi, đủ loại người muôn hình muôn vẻ đều muốn giao thiệp, sau đó Tạ Khâm dứt khoát giữ lại tiền trang.

Vốn cũng không phải mở để kiếm tiền, vô tình cắm liễu liễu lại xanh thôi.

Tạ Khâm chưa bao giờ để vật chất vào mắt, cũng không hỏi đến mà giao hết cho người bên dưới lo liệu, có lẽ khi nào cần dùng bạc thì dặn Bình Lăng đi lấy. Sợ là ngay cả việc bản thân có bao nhiêu của cải chàng cũng hoàn toàn không biết.

Có điều những chuyện này đều là chuyện cơ mật, Lê ma ma không biết, cho nên cũng không giải thích được nguyên nhân, chỉ biết nguồn gốc thôi.

Thẩm Dao yên lặng áy náy một lúc, sau đó thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì ta yên tâm rồi."

Buổi chiều nghỉ ngơi, ngủ một giấc đến chạng vạng tối, vừa tỉnh dậy chưa được bao lâu thì một tiểu nha đầu đã chui vào, tay xách một hộp cơm, cung kính hành lễ với nàng:

"Phu nhân, Thẩm gia có một vị công tử, đưa cho người một hộp bánh xanh ngải cứu từ Nhạc Châu, để người nếm thử."

Thẩm Dao không để trong lòng lắm, nghe thấy là đồ từ Nhạc Châu thì không từ chối trả về ngay, chỉ nói: "Để đó đi." Tiểu nha đầu đặt hộp cơm xuống rồi lui ra.

Thẩm Dao uống một chén trà lạnh, Bích Vân đã mở hộp cơm ra, trong đó quả nhiên có một lồng bánh màu xanh tươi, ngoài ra còn có một bức thư, Bích Vân chậc một tiếng, đưa cho Thẩm Dao: "Cô nương, hình như là thư Lưu nhị công tử gửi."

Thẩm Dao kinh ngạc, nhanh chóng mở bức thư ra, bên trong là một tờ giấy viết thư trắng tinh, chữ viết rải rác, đúng là Lưu nhị ca Lưu Đoan đích thân viết, hẹn gặp nàng ở cửa hông bên ngoài phủ.

Nói như vậy, người đưa bánh xanh là Lưu nhị ca?

Trái tim Thẩm Dao thoáng cái đập rất mạnh, vừa vui vẻ vừa thấp thỏm, khỏi cần phải nói, chắc chắn là Thẩm Lê Đông nhờ Lưu gia tới để lôi kéo, thậm chí là áp chế nàng.

Không, bọn họ vẫn không dám áp chế đâu, Tạ Khâm ở đây, Thẩm gia không có can đảm làm gì nàng, sợ rằng lôi kéo chiếm phần nhiều hơn.

Thẩm Dao cùng Lưu Đoan lớn lên từ nhỏ, tình cảm không tầm thường, ở Nhạc Châu mười năm, nàng không phải họ hàng của Lưu gia nhưng còn thân hơn cả người thân, Lưu Đoan không dễ gì mới vào Kinh, sao nàng có thể không đi gặp mặt được?

Nàng lập tức thay sang một bộ váy trắng, chải búi tóc Đọa Mã Kế [1], trang điểm giống như trước kia ở Nhạc Châu, nàng ra khỏi cửa hông, liếc nhìn không thấy Lưu nhị ca đâu, nàng đi về phía Bắc dọc theo con đường tắt rộng rãi, ánh nắng ngả về Tây, mặt trời đỏ rực treo nơi chân trời như chiếc mâm tròn, ánh chiều tà kéo thật dài chiếc bóng yểu điệu của nàng trên đường đá gạch xanh, nàng nhìn thấy ở góc rẽ phía trước là một chàng trai trẻ tuổi mặc áo dài đang đứng.

[1] Đọa Mã Kế

Click để xem ảnh

Tay hắn cầm một quyển sách, khí chất bình tĩnh thản nhiên, vẻ dịu dàng trên khuôn mặt như mây như khói.

Thẩm Dao nhìn chăm chú.

Quả nhiên là Lưu nhị ca!

Lưu Đoan đứng từ xa vái chào nàng, ngước mắt nhìn thấy ánh mắt dịu dàng nhã nhặn của nàng, hắn cười lên: "Tứ Tứ, ta đến Kinh thành đọc sách, nghe Thẩm bá phụ nói muội xuất giá rồi, muốn đến xem xem muội sống có tốt không?"

Hắn nhắc mãi với Thẩm Lê Đông, người hầu bên cạnh Thẩm Lê Đông bèn đưa hắn đến nơi này.

Giọng nói của hắn cũng dịu dàng như ngọc tựa con người hắn.

Hốc mắt Thẩm Dao đột nhiên nóng lên, cùng Bích Vân nhìn nhau, hai chủ tớ lộ vẻ vui mừng, cùng nhau chạy về phía hắn:

"Lưu nhị ca!"

"Nhị công tử."

Lưu Đoan nhìn cô nương nhanh nhẹn chạy tới, nụ cười trên mặt chất chứa chút chua xót, mấy tháng không gặp, thần sắc của nàng vô cùng tốt, hai gò má non nớt đỏ hồng, đôi mắt trong trẻo chói mắt như vầng trăng non, Lưu Đoan cũng trở nên yên tâm, thấy nàng chạy đến mức trán đổ mồ hôi, hắn vẫn như mọi khi muốn lấy chiếc khăn trong tay áo ra đưa cho nàng, chợt nhớ đến nàng đã xuất giá, hắn kịp thời thu tay lại.

Thẩm Dao đi đến bên cạnh hắn, quan sát tỉ mỉ hắn một phen: "Huynh đọc sách ở đâu vậy?"

Cách ăn mặc kiểu thư sinh, so với hồi ở quê thì tăng thêm chút khí chất của người trí thức.

Lưu Đoan giải thích: "Thẩm bá phụ đã tiến cử ta vào học ở Quốc Tử Giám."

Thẩm Dao suy nghĩ một chút thì đoán được mục đích của Thẩm Lê Đông, chiêu này thật đúng là… Thẩm Dao âm thầm hít một hơi.

Bất kể nói thế nào, nàng cũng hy vọng Lưu Đoan có thể có tương lai tốt đẹp.

Nàng tạm thời đè xuống sự khó hiểu trong lòng, hỏi Lưu Đoan hiện tại đang ở đâu, chi phí ăn mặc thế nào vân vân.

Lưu Đoan hiện ra vẻ lúng túng: "Thẩm bá phụ đã tìm cho ta một công việc chép sách, ban ngày ta ở Quốc Tử Giám nghe giảng, ban đêm sẽ đến biệt uyển bên ngoài viện Hàn Lâm chép sách, nghe nói một tháng tổng kết một lần, đủ cho các chi phí của ta, muội yên tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt bản thân."

Sáu bộ trong triều thỉnh thoảng có người thẩm tra đối chiếu hoặc ghi chép công vụ, sẽ do Tuần Lại [2] điều động người từ Quốc Tử Giám hoặc các bộ, dần dà, bộ Hộ bèn mở một gian tạp viện ở viện Hàn Lâm, chuyên làm các việc ghi chép các loại văn thư không quan trọng của triều đình, rất nhiều con em nhà nghèo gia cảnh bần hàn làm việc ở đây, chỉ là dù sao đây cũng là một công việc có thù lao không ít, không phải tất cả mọi người đều có thể làm việc ở đây, Thẩm Lê Đông tìm được công việc này cho Lưu Đoan xem như là đã giúp được một việc lớn.

[2] Tuần Lại (循吏): Ý chỉ các quan lại thuần lương.

Ngay cả Thẩm Dao cũng không tìm được chỗ nào sai sót, để lấy lòng vị "phu nhân Thủ phụ" nàng đây, Thẩm gia đúng là đã vắt hết óc.

Thẩm Dao âm thầm cười lạnh, không hề để lộ ra điều gì trước mặt Lưu Đoan, nàng cười tủm tỉm nói: "Rất tốt."

“Vậy muội thì sao, muội khỏe không? Phụ thân muội nói cho ta biết là muội xuất giá rồi.” Lưu Đoan hỏi với vẻ mặt ôn hòa.

Thẩm Lê Đông sợ để lộ động cơ của mình nên không nói cho Lưu Đoan biết Thẩm Dao gả cho ai, chỉ nói là cảm kích Lưu gia chăm sóc Thẩm Dao, nên tiến cử hắn vào Kinh thành đọc sách.

Thẩm Dao đâu dám nói cho Lưu Đoan biết mình và Thủ phụ đương triều thành thân giả, chỉ nói cho qua một cách vô thưởng vô phạt:

“Ta khỏe lắm, huynh còn nhớ cây mận đào năm đó được ta trồng không? Gần đây ta đang nghiên cứu kỹ thuật này, sau này có kết quả ta sẽ bán đi, tích góp bạc là có thể mua được một tòa nhà rồi.”

Lưu Đoan nghe vậy thì trong tim trào lên sự chua xót, hắn hỏi nàng gả cho ai, nàng chỉ nói với hắn chuyện khác, Lưu Đoan và nàng cùng nhau lớn lên, hiểu rõ tính tình của nàng vô cùng, chắc chắn là sống không tốt, không muốn nói cho hắn biết sự thật.

Mặc dù nàng xuất thân tôn quý nhưng lại lớn lên ở nông thôn, ở cái đất Kinh thành khắp nơi là người quyền quý này, làm sao có thể đứng vững bước chân được.

Lưu Đoan tựa như hiểu hết, trái tim đau đớn, hắn không hỏi nữa, thậm chí là miễn cưỡng vui cười cùng nàng nghiên cứu thảo luận kỹ thuật chiết cành.

Đúng lúc này, một bóng dáng cao lớn tuấn tú đi vòng từ một con đường tắt khác bước vào tầm mắt của Lưu Đoan, chàng mặc một bộ áo xanh đen, vạt áo bay phần phật, khuôn mặt khôi ngô giống như phủ một lớp sương lạnh nhàn nhạt, khí thế mạnh mẽ.

Lưu Đoan ngửi được sự nguy hiểm, không hề do dự mà kéo Thẩm Dao ra sau người mình, đề phòng nhìn Tạ Khâm.

Thẩm Dao bị kéo một cái đột nhiên không kịp chuẩn bị, quay đầu đối diện

với đôi mắt ảm đạm của Tạ Khâm, hai mắt trợn tròn: "Tạ…" Ý thức được Lưu Đoan đang ở bên cạnh, nàng hoảng hốt ngậm miệng, cùng lúc đó cũng nhanh chóng rút tay áo ra khỏi tay Lưu Đoan, chạy đến bên cạnh Tạ Khâm.

"Ngài về rồi…"

Lưu Đoan phát hiện ra Thẩm Dao và Tạ Khâm quen biết, khẽ thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng có cảm giác không thể giải thích được:

"Tứ Tứ, hai người quen nhau à?"

Sắc mặt Thẩm Dao cứng đờ, nàng xoay người lại nhìn sang Tạ Khâm bên cạnh, trên mặt Tạ Khâm tựa như không có bất cứ biểu cảm gì, khí chất như núi cao như nước sâu, đuôi mắt rũ xuống, mang theo độ cong sắc bén, cho dù không nói lời nào nhưng năng lượng vẫn mạnh mẽ đến mức làm người ta sợ hãi, Lưu Đoan đi học ở Quốc Tử Giám, khó đảm bảo sau này sẽ không gặp Tạ Khâm, qua hơn một năm nữa là nàng cũng rời Kinh thành rồi, nếu để Lưu Đoan biết nàng gả cho Tạ Khâm, sau này không giải thích rõ được, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, nàng bèn như bị ma xui quỷ khiến mà chỉ về phía Tạ Khâm, lầm bầm một câu:

"Ở phường… phường bên cạnh…"

Con ngươi của Tạ Khâm co mạnh.

Thẩm Dao mặc kệ chàng có sắc mặt gì, lại đi giới thiệu Lưu Đoan:

"Tạ đại nhân, huynh ấy họ Lưu, cũng là người ở phường bên cạnh của ta ở Nhạc Châu…"

Đều là người ở phường bên cạnh…

Mặt trời dần lặn, đất trời rũ xuống một mảng trong xanh, rất tiện để che giấu sự lạnh lẽo trong mắt Tạ Khâm.

Một người như thế nào, đáng để Thẩm Dao nói dối trước mặt hắn, giấu

giếm quan hệ phu thê của bọn họ.

Trực giác của đàn ông đôi lúc cũng vô cùng nhạy bén, bất kể là Tạ Khâm hay là Lưu Đoan, trong lúc ánh mắt chậm rãi giao nhau thì tựa như đã biết đối phương có thân phận gì.

Tạ Khâm chưa bao giờ nghiêm túc quan sát một người như vậy, cho dù hắn chỉ là một kẻ áo vải.

Lưu Đoan nhìn ra được Tạ Khâm đã đứng ở vị trí cao trong thời gian dài, dù chưa nhìn thấy quan phục, nhưng quan uy hiển hách đó tựa như không che giấu được.

Hắn chắp hai tay áo lại hành lễ với Tạ Khâm: "Vãn sinh [3] bái kiến Tạ đại nhân."

[3] Vãn sinh (晚生): cách tự xưng khiêm tốn được sử dụng bởi giới trí thức thời cổ đại.

Tạ Khâm liếc nhìn hắn, nhàn nhạt gật đầu: "Hóa ra là Lưu công tử."

Thẩm Dao đã không thẳng thắn về thân phận với Lưu Đoan, đương nhiên cũng không thể mời hắn vào phủ uống trà được, Lưu Đoan nhạy bén nhận ra sự lúng túng giữa Thẩm Dao và Tạ Khâm, vô cùng biết điều mà cáo từ Thẩm Dao:

"Tứ Tứ, ta ở học xá của Quốc Tử Giám, nếu như muội có chuyện gì thì có thể bảo Thẩm bá phụ đưa tin cho ta."

Thẩm Dao gánh vác thân phận thê tử của Tạ Khâm, làm sao có thể tùy ý qua lại với đàn ông khác được, thầm nghĩ sau này sợ là phải cải trang đi ra ngoài gặp Lưu nhị ca, nàng bèn cười tủm tỉm nói: "Không còn sớm nữa, huynh mau về đi, trong lòng ta hiểu rõ mà."

Lưu Đoan nhìn thoáng qua Tạ phủ với đình đài nối liền lầu gác cao ngất bên trong bức tường, hắn lại hành lễ với hai người rồi dọc theo con hẻm nhỏ rời

đi.

Đưa mắt nhìn Lưu Đoan đi xa, Thẩm Dao lấy lại tinh thần, lại nhìn thấy ánh mắt u ám của Tạ Khâm, nàng có chút xấu hổ, chỉ về phía cửa hông: "Chúng ta mau về thôi."

Tạ Khâm nhìn nàng thật sâu, không đáp lời, đi từng bước vào cửa hông trước.

Đi dọc theo hành lang phía Tây thẳng đến Cố Ngâm Đường, Tạ Khâm bước đi nhanh, Thẩm Dao xách váy chạy mới theo kịp, đợi Tạ Khâm đi vào trong phòng từ giáp đạo, Thẩm Dao đi đường tắt từ hành lang của phòng tắm chui vào phòng chính, đến gian giữa, nàng nhìn xung quanh không biết Tạ Khâm ở nơi nào, Lê ma ma dẩu môi về phía phòng phụ phía Tây, Thẩm Dao vội vàng vén rèm châu vào trong.

Tạ Khâm ngồi ngay ngắn sau bàn, trong tay cầm một chén trà lạnh, trên mặt đã khôi phục vẻ bình thản, chàng chỉ về phía ghế mây dưới cửa sổ: "Ngồi đi."

Thẩm Dao mím môi ngoan ngoãn đứng trước mặt chàng, nhỏ giọng nói: "Ta không ngồi." Nàng cụp mắt, luôn cảm thấy mình dường như đã làm sai chuyện gì đó, chỉ là suy nghĩ kỹ thì nàng cũng không có gì không đúng, bọn họ là phu thê giả thật mà.

Tạ Khâm ngước mắt, nhìn chằm chằm vào nàng.

Ánh mắt này hình như hơi khác trước, Thẩm Dao không dám chủ quan, bèn đến bên ghế mây ngồi với tư thế nghiêm chỉnh.

Sắc mặt Tạ Khâm lúc này với dịu lại, chàng nhạt giọng nói: "Hắn là người nơi nào?"

Thẩm Dao chớp mắt đáp: "Chính là Lưu nhị ca mà trước đó ta đề cập với ngài, huynh ấy là người phường bên cạnh ta ở thôn trang Nhạc Châu, trong nhà huynh ấy có hai huynh đệ, Lưu đại ca đã lập gia đình sinh con, Lưu nhị

ca dốc sức thi cử, cha mẹ huynh ấy đều làm nông, Lưu thẩm tốt với ta lắm, ta tuổi nhỏ không biết dùng kim khâu, đồ bị rách đều được Lưu thẩm vá lại cho ta."

"Ta và Lưu nhị ca cùng nhau lớn lên, huynh ấy dạy ta đọc sách học chữ, ta xem huynh ấy là huynh trưởng."

Tạ Khâm nghe hết từng chữ, chàng rũ mắt nhìn về giá bút phía trước, lại như nhìn vào khoảng không:

"Cho nên, sau khi hòa ly, nàng dự định về Nhạc Châu?"

Thẩm Dao gật đầu không nghĩ ngợi: "Phải."

Ánh mắt Tạ Khâm u ám, rơi vào lặng im.

Thẩm Dao không rõ vì sao đột nhiên chàng hỏi tới chuyện này, nàng vẫn giải thích: "Dù sao ta cũng lớn lên ở đó, quen thuộc với Nhạc Châu, hàng xóm láng giềng đều cực kỳ tốt với ta, nhà cửa trên trấn ở đó chỉ cần bốn trăm năm trăm lượng một tòa, ta tích lũy chút bạc về đó, mua một tòa nhà, trồng cây ăn quả trên hai mẫu đất, có công việc rồi thì không lo ăn lo mặc…"

Lại tìm một người thành thật để gả…

Nói đến cuối cùng, giọng nói của nàng sợ sệt: "Ta chỉ muốn cho bản thân mình một mái nhà…"

Chàng nhắm mắt lại thật chặt, sự nóng nảy trong lòng quay cuồng từng cơn, một lát sau, chàng chậm rãi nói:

"Ta hiểu rồi."

Chàng cứng nhắc đứng dậy, nhanh chân rời khỏi Cố Ngâm Đường.

Thẩm Dao cũng không đi tiễn, mà nhô đầu ra khỏi cửa sổ được mở ra, đợi

chàng đi xa rồi thì như trút được gánh nặng mà le lưỡi, vô cùng vui vẻ đi đến hậu viện tìm Bích Vân, Bích Vân vừa trồng những mầm non được chọn vào trong vườn ươm, cả người đầy bụi bẩn: "Cô nương, người đứng xa em một chút."

Thẩm Dao lại không để bụng, ôm cánh tay nàng ấy làm nũng: "Lưu nhị ca đến rồi, có thời gian chúng ta xuất phủ đi tìm huynh ấy."

Bích Vân cảm thấy hình như Tạ Khâm không vui lắm: "Hầu gia sẽ đồng ý sao?"

Thẩm Dao chớp mắt, thầm nghĩ vừa rồi nàng đã nói rõ với chàng, có gì mà không đồng ý chứ: "Ta sẽ thuyết phục ngài ấy."

"Lưu nhị ca mới đến, chưa quen với cuộc sống ở đây, mấy ngày nay chúng ta chuẩn bị chút quần áo cho Lưu nhị ca, sau này đưa cho huynh ấy."

*

Mùng sáu tháng Sáu là tiệc mừng thọ của Hoàng hậu, một ngày trước đó, lão thái thái sai người gọi Thẩm Dao đến dặn dò quy tắc, trên đường Thẩm Dao hỏi Lê ma ma:

"Trong phủ chuẩn bị quà mừng thọ gì cho Hoàng hậu nương nương vậy?'

Lê ma ma đỡ nàng: "Một bức bình phong to mười hai tấm thêu hai mặt hình bách phượng triêu dương, Hoàng hậu nương nương mừng thọ năm mươi tuổi, bệ hạ đã nói từ trước là phải ăn mừng linh đình, quà mừng thọ của phủ chúng ta đã được quyết định vào một năm trước, trong một năm qua tú nương trong phủ làm ngày làm đêm đẩy nhanh tốc độ, nữ quyến các chi lại thêu tượng trưng mấy mũi, tạm thời được cho là nữ quyến cả nhà cùng nhau nỗ lực tạo ra."

Thẩm Dao đã hiểu.

Đến Diên Linh Đường, lão thái thái đã quyết định ngày mai để đại phu nhân

và Thẩm Dao dẫn đầu vào cung, để không nặng bên này nhẹ bên kia, vợ của năm gia trong phủ đều đi, trong số các cô nương thì chỉ để cháu gái trưởng dòng chính của chi trưởng là Tạ Kinh đi theo.

Đại phu nhân là phu nhân Quốc công, thường xuyên vào cung, lão thái thái rất yên tâm, duy chỉ có Thẩm Dao là lần đầu, bà vô cùng lo lắng, kéo nàng dặn dò:

"Phu quân của con là Thủ phụ, ngày mai chắc chắn sẽ được mọi người chú ý, dưới gối Hoàng hậu không có con, nàng ấy sống an nhàn sung sướng không tham dự đấu tranh trong triều, là người hiền hòa nhất, chắc chắn sẽ chiêu đãi con nồng hậu, nhưng bên phía Đông Cung thì con phải đề phòng, bất kể như thế nào thì cũng không thể rời khỏi đại tẩu của con, nhớ khi cho gì vào miệng cũng phải cẩn thận."

Vừa nhắc tới Đông Cung là Thẩm Dao không khỏi hồi hộp, mấy tháng trước đối mặt với Thái tử, đôi mắt hung ác nham hiểm đó đã để lại ấn tượng sâu sắc cho nàng, lúc trước có mấy lần Hoàng cung ban thưởng, vì e ngại khúc mắc của nàng và Thái tử nên miễn cho nàng vào cung tạ ơn, lần này dù thế nào cũng không trốn được.

Lão thái thái lại dặn dò đại phu nhân phải trông chừng Thẩm Dao thế nào, đại phu nhân đương nhiên là đồng ý.

Thẩm Dao về phòng ít nhiều gì cũng cảm thấy chút thấp thỏm, thậm chí là như gặp đại địch, đã mấy ngày rồi nàng không gặp Tạ Khâm, ngóng trông chàng quay về để tiện bàn bạc chuyện ngày mai, không ngờ Tạ Khâm mãi không thấy tăm hơi đâu, đêm nay ngủ trằn trọc, mùng sáu tháng Sáu, trời vừa hửng sáng là Lê ma ma đã gọi nàng dậy.

Bốn năm nha hoàn bưng các dụng cụ rửa mặt như bình bát chậu đồng đi vào, Lê ma ma và Bích Vân cùng hầu hạ nàng rửa mặt, dựa theo thân phận của nàng thì mười nha hoàn không được tính là ít, thật ra chuyện của nàng và Tạ Khâm là bí mật, Tạ Khâm chỉ để lại năm nha hoàn, bình thường đám nha hoàn yên phận đáng tin, trong viện cũng không có bao nhiêu chuyện phiền lòng.

Vào cung dự tiệc, phải mặc trang phục lộng lẫy tham gia, không thể thiếu được việc phải thoa son trát phấn, bình thường Thẩm Dao gần như để mặt mộc, chỉ là hôm nay khác, vì ứng phó với Thái tử, nàng cố ý bôi một lớp phấn thật dày, để lộ khuôn mặt cứng nhắc, thay sang triều phục của Cáo mệnh nhất phẩm, được ma ma nha hoàn đỡ ra ngoài.

Các nữ quyến nối tiếp nhau chờ ngoài cửa hông, Thẩm Dao lại được Lê ma ma dẫn đến cửa chính, một chiếc xe ngựa rộng lớn dừng ở đầu, Bình Lăng tự mình vén màn lên cho nàng, Thẩm Dao biết Tạ Khâm đã ở bên trong, nàng giẫm lên bục bước lên, quả nhiên nhìn thấy Tạ Khâm mặc áo bào với bố tử tiên hạc nhất phẩm dựa vào vách xe nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng nàng đi vào thì mới chậm rãi mở mắt ra.

Sắc mặt chàng hơi có vẻ u ám, nhìn kỹ thì còn có chút ảm đạm.

Thẩm Dao khom lưng bước vào thỉnh an chàng: "Hầu gia." Sau đó ngồi bên cạnh chàng.

Nàng đã quen với dáng vẻ này của Tạ Khâm.

Tạ Khâm hiếm khi nhìn vào nàng chằm chằm trong chốc lát, luôn cảm thấy nàng khác với trước kia, sau đó mới nhận ra là vì nàng bôi son phấn, chẳng mấy chốc đã hiểu được Thẩm Dao đang lo lắng điều gì.

"Ta đã sắp xếp người âm thầm bảo vệ nàng, nàng cứ đi theo Hoàng hậu và trưởng tẩu, bữa tiệc kết thúc ta sẽ đến đón nàng."

Lần đầu tiên Thẩm Dao vào cung, hoàn toàn không hiểu gì về yến tiệc hoàng cung: "Chúng ta không ở cùng nhau sao?"

Nàng còn tưởng là sẽ ngồi cùng bàn với Tạ Khâm, nàng cũng an tâm được một chút, không biết bắt đầu từ lúc nào, nàng đã vô thức hơi dựa dẫm vào chàng.

Tạ Khâm nhìn dáng vẻ trông mong của Thẩm Dao, sự nóng nảy đã đè nén

trong trái tim mấy ngày liên tục tự dưng tiêu tan đi đôi chút:

"Triều thần dự tiệc ở điện Phụng Thiên, nữ quyến ở cung Nhân Thọ."

Thẩm Dao trề môi, nét mặt sa sút mà gật đầu.

Trái tim Tạ Khâm trở nên mềm mại: "Không phải ta nói đã sắp xếp người bảo vệ nàng rồi sao? Nàng không cần sợ, Thái tử tuyệt đối không thể làm gì nàng đâu."

Hoàng hậu cũng được, tam Hoàng tử phi cũng được, chàng đã chào hỏi toàn bộ rồi, ngay cả quân cờ ẩn trong hoàng cung cũng được khởi động, chàng sẽ bảo đảm cho Thẩm Dao an toàn.

Trong lòng Thẩm Dao vẫn hơi sợ hãi, chỉ là nàng vẫn không quen làm nũng với Tạ Khâm, bèn nhẫn nhịn nói: "Ta biết rồi." Trên khuôn mặt mơ hồ hiện lên vẻ ưu thương nhàn nhạt, bị người ta ngấp nghé không phải là chuyện đáng để vui vẻ, bây giờ có Tạ Khâm che chở, nhưng tương lai rời khỏi Kinh thành thì sao đây, đúng là có thể tránh được Thái tử và đám quý tộc, nhưng đâu biết được có người khác hay không?

Nàng vốn là tấm bèo, không có chỗ mọc rễ, nếu như nơi nào còn có thể khiến nàng sinh ra chút thân thiết thì chính là Nhạc Châu, cùng lắm thì hủy dung thôi, đây chính là cách tự vệ duy nhất.

Tạ Khâm nhận ra biểu cảm của nàng trở nên ảm đạm, sự u sầu trên khuôn mặt ngày càng dày đặc, hai gò má đầy đặn rực rỡ trước kia giờ đây trắng đến mức hơi cứng nhắc, cô nương xinh đẹp biết bao muốn cố hết sức che giấu vẻ đẹp của mình, trong lòng Tạ Khâm cũng không dễ chịu, ngay cả giọng điệu cũng trở nên mềm đi:

"Nàng cứ vui vẻ mà đi, không cần che giấu gì cả, không ai dám làm gì nàng hết."

Thẩm Dao đoán được là Tạ Khâm nhìn ra được lớp trang điểm của nàng, nàng hơi bất ngờ, còn tưởng rằng Tạ Khâm không nhìn thấy những việc

nhỏ không đáng kể này, nàng ngại ngùng cười cười, vuốt ve gò má:

"Không sao."

"Cô nương vẫn phải che giấu thì tốt hơn."

Vẻ ảm đạm trong mắt Tạ Khâm lóe lên rồi biến mất, nàng vốn không cần che giấu, nhưng nàng lại không chọn con đường đó.

Hai người yên lặng cả đoạn đường để đi đến hoàng cung, lúc xuống xe, chàng nói một câu:

"Cho dù nàng rời khỏi Kinh thành, ta cũng sẽ sắp xếp người âm thầm bảo vệ nàng, nàng không cần sợ."

Thẩm Dao run lên, trong lòng tựa như có cái gì đó đang nổ tung, nàng ngóng nhìn theo bóng lưng người đàn ông đang bước dần vào trong ánh nắng ban mai, gặp được chàng làm sao không phải là chuyện may mắn của nàng chứ.

Có được câu nói này thì đã có đường lui, sự lo lắng trong lòng Thẩm Dao tan đi, cả người cũng có tinh thần.

Người Tạ gia được dẫn đầu vào cung với đãi ngộ tốt, hướng đi của Tạ Khâm và Thẩm Dao không giống nhau, một người hướng Đông, một người hướng Bắc.

Thẩm Dao đi được một đoạn thì không nhịn được mà quay đầu nhìn, Tạ Khâm đứng ở cửa hông thông về phía điện Phụng Thiên, ánh bình minh dát một tầng ánh sáng quanh người chàng, chàng chắp tay đứng thẳng, trông nét mặt không chân thực, dáng người thẳng tắp tuấn tú đó lại khiến người ta cực kỳ an tâm.

Chàng đang đợi nàng rời đi.

Thẩm Dao cảm thấy mình hơi giống trẻ con cố tình gây sự, nàng cười vẫy

tay với chàng, sau đó thoải mái đuổi theo đại phu nhân đi ở phía trước.

Cung nhân dẫn đường quả nhiên vô cùng quan tâm Thẩm Dao, cả đoạn đường đều nói cho nàng biết về quy tắc và quá trình của bữa tiệc mừng thọ.

Tiệc mừng thọ được bày biện ở cung Nhân Thọ, đi từ cửa chính vào đến đình viện rộng lớn, bên trong bên ngoài đã có không ít người, bởi vì thấy canh giờ còn sớm, không ít nữ quyến không vội đi vào, đứng nói chuyện với nhau.

Đại phu nhân vừa muốn đưa Thẩm Dao vào trong thì ở đối diện có một phu nhân thân thiết đi đến, lôi kéo đại phu nhân nói chuyện một cách rất thân thuộc: "Lâu rồi không gặp, lần trước cháu trai của ta đầy tháng sao phu nhân không đến?"

Đại phu nhân ở bên ngoài chính là phu nhân Quốc công nhất phẩm danh giá, nàng ấy cũng thể hiện ra chút khí chất ung dung:

"Vốn dĩ muốn tới nhưng con gái trong nhà xảy ra chút chuyện, mới để Kinh nha đầu thay ta đi chúc mừng."

Ánh mắt của phu nhân kia vô tình hay cố ý mà liếc về phía Thẩm Dao, sao đại phu nhân không biết ý của nàng ta được, đơn giản là muốn làm quen Thẩm Dao thôi, Thẩm Dao khách sáo chào hỏi: "Trưởng tẩu cứ bận trước đi, ta vào trong điện chờ."

Trong điện càng nhiều người hơn, đi từ xa bước lên hành lang vòng quanh thì đã nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nói chuyện vang vọng, tiếng cười đùa liên tục không ngừng, trong đó có một giọng nói uyển chuyển vô cùng thu hút Thẩm Dao, giọng nói của bà ta êm tai lại trôi chảy như chim sơn ca, có thể khiến người ta liên tưởng đến người phụ nữ với mặt mũi hiền lành.

Thẩm Dao nghe một lúc mới chậm rãi tỉnh táo lại, người phụ nữ này là mẫu thân của nàng, Đoàn thị.

Nàng vẫn là lần đầu tiên nghe thấy Đoàn thị cười.

Cửa điện mở rộng, trước mặt là một luồng hơi lạnh mát mẻ phả tới, có lẽ trong điện được đặt băng, Thẩm Dao đi theo cung nhân bước vào, vô số ánh mắt nhìn sang, cung điện vàng son lộng lẫy chói lọi mà sáng ngời, những nơi có thể nhìn thấy được đều là quần áo lụa là, tóc mai yểu điệu, cười nói ồn ào náo động, nhìn thấy nàng đi vào, trong điện yên tĩnh chốc lát.

Thẩm Dao với nét mặt không gợn sóng đi thẳng về phía trước.

Nhớ đến khoảng thời gian trước, Thẩm Dao vì cháu gái mà không tiếc gì, chắc chắn nàng có tính cách ngang tàng, mọi người lo lắng, không ai dám tiến lên bắt chuyện, chỉ thầm nói vị phu nhân Thủ phụ này mang phong thái thật là kiểu cách.

Thẩm Dao đi vài bước, nghe thấy đằng trước bên trái có người thân thiết gọi nàng một tiếng "Tứ muội muội", là tiếng của chị ba Thẩm Sam.

Thẩm Dao biết không tránh được, bèn dừng bước chân nhìn về phía Đoàn thị, quả nhiên, ba người chị gái của Thẩm gia đang vây quanh Đoàn thị, còn có vài vị phu nhân không biết tên cũng ở đó, chắc là họ hàng bên thông gia của Thẩm gia, mọi người tha thiết lại kiêu ngạo nhìn nàng, tựa như trong trường hợp thế này, chỉ có bọn họ là có tư cách bắt chuyện với phu nhân Thủ phụ.

Thẩm Dao không cảm xúc đi đến trước mặt Đoàn thị, Đoàn thị cười dịu dàng mà nhã nhặn, rất giống một người mẹ hiền: "Tứ Tứ…"

Đây có lẽ là lần đầu Đoàn thị gọi nhũ danh của nàng, nàng đã nghĩ đến hình ảnh này vô số lần, hoặc là vào buổi sáng nào đó nằm ỳ, hoặc là vào buổi chiều thanh thản dễ chịu nào đó, hoặc là nàng phạm lỗi bị bà ta nhéo tai tận tâm chỉ bảo, trong lời nói mang theo sự trách móc tức giận, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng lại trong trường hợp thế này.

Nàng đã có chút mất cảm giác rồi, Thẩm Dao không hề để lộ tâm trạng, chỉ

khom gối với Đoàn thị: “Mẹ nuôi.”

Một tiếng mẹ nuôi này không phải là thứ Đoàn thị muốn nghe, sắc mặt bà ta cứng đờ, chẳng mấy chốc lại lộ ra nụ cười mềm mại.

“Tứ Tứ, canh giờ còn sớm, con theo ta vào trong ngồi một chút đi, ta có mấy lời muốn nói với con.”

Thẩm Dao nhìn bà ta thật sâu, nhớ đến chuyện của Lưu nhị ca, nàng khẽ gật đầu.

Mấy người thân thích bên thông gia của Thẩm gia lập tức bắt lấy cơ hội chào hỏi Thẩm Dao, một người trong số đó đánh giá Đoàn thị và Thẩm Dao vài lần, nhanh mồm nhanh miệng nói: “Sao ta thấy phu nhân Thủ phụ và Thẩm phu nhân có mấy phần giống nhau vậy?”

Bữa tiệc nhận người thân đã được làm, Đoàn thị vẫn chưa mặt dày đến mức phủ nhận, ở bên ngoài dù sao cũng phải nhận Thẩm Dao là con nuôi, bà ta đã sẵn sàng sẽ có người nói như vậy, cười đến mức dịu dàng tự nhiên: “Lúc trước chính vì thấy đứa trẻ này có mấy phần giống ta nên mới nhận nuôi.”

“Quả thật là duyên phận.”

Đợi Thẩm Dao chào hỏi xong, đám người thân thông gia đó đều biết điều để cho mẹ con bọn họ có cơ hội ôn chuyện.

Ba người Thẩm Ninh, Thẩm Liễu và Thẩm Sam ngồi cùng, Thẩm Sam vẫn rất nhiệt tình, chủ động đón lấy trà trong tay cung nữ đưa cho Thẩm Dao, Thẩm Dao nhận lấy cầm trong tay, không có người ngoài ở bên cạnh, nàng cũng không có hứng thú làm bộ làm tịch, hỏi Đoàn thị một cách dứt khoát:

“Mấy người đưa Lưu nhị ca vào Kinh thành là có mục đích gì? Lợi dụng huynh ấy để áp chế ta à?”

Khuôn mặt Đoàn thị lộ vẻ lo lắng: “Tứ Tứ, con oán ta ta không có gì để nói, chỉ là con cũng không nhìn xem, bọn ta dám uy hiếp con sao?”

Thẩm Dao hỏi với vẻ mặt lạnh như băng: “Cho nên?”

Đoàn thị cũng có chút khó mở miệng: “Cha con cũng không có ai khác để trông cậy vào, chỉ hy vọng con sẽ về thăm vào lễ tết.”

Thẩm Dao châm chọc khiêu khích: “Phải, trước kia ở Nhạc Châu ta cũng nghĩ vậy đấy, hy vọng bà vào lễ tết sẽ đến thăm.”

Sắc mặt Đoàn thị cứng đờ, có điều bà ta khôi phục lại như thường rất nhanh, nhiều nữ quyến đều đang nhìn bà ta như vậy, bà ta quyết không để người ta nhìn thấy mẹ con bọn họ không hòa thuận.

Thẩm Ninh và Thẩm Liễu đưa mắt nhìn nhau, hai người không thân với Thẩm Dao, cũng không mở miệng khuyên nàng được, chỉ có Thẩm Sam lặng lẽ kéo tay áo của Thẩm Dao:

“Tứ Tứ…” Nàng ấy vô cùng thông minh, không khuyên nhiều mà chỉ nhìn bằng ánh mắt năn nỉ.

Trước mặt mọi người, Thẩm Dao đương nhiên cũng sẽ không làm ầm ĩ đến mức quá khó coi, chỉ là nàng không nhìn nổi Đoàn thị hai mặt mà thôi.

Đoàn thị thấy nàng rũ mắt uống trà, lại nghĩ tới một chuyện quan trọng, bà ta hỏi: “Con luôn không hồi phủ, có một số việc ta không kịp dặn dò con, ta hỏi con, trong phòng Hầu gia có thiếp thất thông phòng không?”

Thẩm Dao nghe thấy lời này thì vô cùng thiếu kiên nhẫn: “Làm sao, quản cả chuyện trong phòng của ta luôn à?”

Đoàn thị nói với giọng điệu dạy bảo: “Ta không có ý này, chỉ là nhắc con một chút, trước khi sinh được con trưởng thì không được để thiếp thất bò lên giường, cho dù thật sự có thì cũng nhất định phải cho uống thuốc tránh thai.”

Thẩm Dao tức giận cười lên: “Nếu lúc đó bà uống thuốc tránh thai thì có khi

ta cũng có thể đầu thai vào nhà người tốt đấy."

Đoàn thị nghe được lời này, suýt nữa ngất tại chỗ, nhưng bà ta vẫn không thể hiện ra điều gì, biểu cảm trên mặt lập tức trở nên phong phú, lúc đỏ lúc trắng, mi mắt cũng run lên, bà ta cố gắng nhịn cơn giận và sự uất ức, thậm chí còn không thể không nặn ra nụ cười cứng nhắc:

"Tứ Tứ…" Đoàn thị là người coi trọng thể diện đến tận xương tủy, tuyệt đối không muốn mất mặt yếu thế trước người ta, cho nên bất kể Thẩm Dao nói gì, bà ta đều phải chịu đựng.

Thẩm Dao nhìn dáng vẻ bà ta giận mà không dám nói gì, chợt thấy buồn cười:

"Hoàng hậu nương nương sắp đến rồi, ta không tiếp bà nữa."

Thẩm Dao đứng dậy rời khỏi.

Khi vào cung, vị trí của các mệnh phụ đều được quyết định dựa theo chức vụ của phu quân, đừng thấy Thẩm Dao còn trẻ tuổi, chỉ mới mười bảy, nhưng vị trí của nàng được sắp xếp đầu hàng gia quyến đấy.

Ngồi bên cạnh là Trịnh phu nhân nhà Lễ bộ Thượng thư, Lữ phu nhân Lữ gia của Hộ bộ Thượng thư, ai ai cũng là phu nhân được chú ý nhất trong Kinh thành.

Trịnh phu nhân là bà mối của Thẩm Dao và Tạ Khâm, không thể thiếu việc hàn huyên với nhau, Lữ phu nhân là mẹ đẻ của Thái tử phi, kiêu ngạo không lên tiếng, chỉ gật đầu với Thẩm Dao xem như lễ gặp mặt.

Sự kiện càng lớn, Thẩm Dao càng không sợ, đối với nàng mà nói, nàng chỉ là vị khách qua đường của Kinh thành, sau này không liên quan gì đến những người này, không đáng để bản thân mình tủi thân mà đi giao thiệp, vẻ mặt nàng ung dung, bình tĩnh đoan chính.

Không bao lâu sau, Hoàng hậu nương nương mang theo một đám hoàng

thân quốc thích, con cái quý tộc giá lâm, Thẩm Dao lại liếc nhìn thấy ngũ cô nãi nãi của Tạ gia, Tạ Man, lúc trước từng gặp hai lần ở Tạ phủ, nàng ấy là con gái yêu của lão thái quân, cũng là chị gái ruột thịt của Tạ Khâm, Tạ Man gả vào hoàng thất làm Bình Nam Vương phi, trong mấy lần chung đụng không nhiều, Tạ Man không hề thân thiện với nàng, Thẩm Dao và nàng ấy cũng chỉ quen sơ.

Bên cạnh Hoàng hậu còn có hai cung tần tuổi tác tương tự, khí thế hào hoa phú quý, người bên trái mang nét mặt trang nghiêm, vừa nhìn là biết không dễ chọc, thậm chí khuôn mặt còn giống Thái tử đến mấy phần, có lẽ là mẹ ruột của Thái tử, Thích Quý phi, người bên phải thì mặc một bộ bối tử mỏng màu xanh lam, nét mặt điềm tĩnh nhẹ nhàng, chắc là mẹ ruột của tam Hoàng tử, Lý Quý phi.

Người đi theo sau đó nữa là Thái tử phi với bộ cung trang nhũ đỏ điểm vàng sáng, sau đó nữa là oanh oanh yến yến, Thẩm Dao không nhận ra, chỉ cảm thấy có một ánh mắt gần như không kịp chờ đợi mà lướt qua đám người quan sát nàng, Thẩm Dao không đoán được là ai, cấp bậc không quá cao, không phải là phi tần Đông Cung đấy chứ?

Không kịp suy nghĩ kỹ, Hoàng hậu đã phát hiện ra nàng trước, đôi mắt phượng hẹp dài chậm rãi nheo lại, quan sát một hồi:

“Đây chính là phu nhân của Tạ Thủ phụ của chúng ta sao, bản cung cuối cùng cũng gặp được ngươi rồi.”

Mọi người quỳ xuống hành lễ dập đầu trước, Hoàng hậu lại dặn dò nữ quan bên cạnh tự mình đỡ nữ quyến của mấy vị trọng thần lên, ngoại trừ hai vị Quý phi ngồi bên cạnh Hoàng hậu thì hoàng thân quốc thích ngồi phía dưới bên trái Hoàng hậu, người thân triều thần ngồi phía dưới bên phải Hoàng hậu, vị trí đầu tiên của hàng bên phải chính là Thẩm Dao.

Bởi vì chưa từng gặp Thẩm Dao, Hoàng hậu kéo nàng nói chuyện một lúc, Hoàng hậu không có con, tính tình vui vẻ hiền hòa, cách nhìn cởi mở, khuôn mặt bà ấy dịu dàng, ngay cả mấy nếp nhăn ở đuôi mắt trông cũng ân cần, Thẩm Dao sinh ra chút hảo cảm với bà ấy, thầm nghĩ không hổ là

Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, khí chất trí tuệ này không ai sánh bằng.

Những phu nhân quản lý việc nhà của các phủ tiến lên tặng quà theo thứ tự, trong lúc này, Thẩm Dao một lần nữa cảm nhận được nữ tử mặc váy hồng ở sau lưng Thái tử phi nhìn nàng bằng ánh mắt thù địch sâu sắc, có lẽ là Trịnh phu nhân ở bên cạnh cũng đã nhận ra, thì thầm nói với nàng:

"Vị kia là Thích Trắc phi của Thái tử, cháu gái của Thích Quý phi nương nương, là thanh mai trúc mã cùng lớn lên với Thái tử, bình thường được Thái tử vô cùng yêu thích."

Thì ra là thế, chắc chắn nàng ta đã xem nàng là cái đinh trong mắt rồi.

Thẩm Dao lắc đầu, không để ý tới.

Khi Thẩm Dao đang quan sát đối phương, Thích Trắc phi kia cũng đang cùng Ninh Trắc phi ở bên cạnh bàn luận về Thẩm Dao.

Ninh Trắc phi nhìn chằm chằm Thẩm Dao hồi lâu: "Trông cũng không có gì đặc biệt, sao điện hạ lại coi trọng ả chứ?"

Thích Trắc phi càng bất mãn, không còn che giấu sự ghét bỏ trong mắt nữa: "Đúng vậy, cái mặt nhạt nhẽo, bôi son phấn dày như vậy, chỉ vì một con nhỏ nông thôn, điện hạ lại bỏ rơi cả hậu cung."

"Bại bởi một nữ nhân như thế, trong lòng ta không phục."

Thấy Thích Trắc phi ở bên cạnh có chút không kìm nén được, Thái tử phi ở phía trước quay đầu nghiêm khắc nhìn nàng ta:

"Tình hình hôm nay thế nào, Trắc phi muốn điện hạ mất mặt sao?"

Thích Trắc phi khẽ hừ một tiếng, nén giận ngậm miệng lại.

Thái tử phi lại liếc mắt nhìn Ninh Trắc phi, Ninh Trắc phi lập tức rũ mắt xuống, hai vị Trắc phi này bình thường chỉ thích ghen ghét đố kỵ, so với hai

người họ, Thái tử phi thì lại ước gì Thẩm Dao có thể vào cung, một người con gái nuôi của Thẩm gia một khi vào cung thì nhất định sẽ nằm trong lòng bàn tay nàng ta, mà nàng ta cũng có thể lợi dụng Thẩm Dao đối phó với hai Trắc phi.

Ít nhất cũng sẽ không xuất hiện cục diện một mình Thích Trắc phi độc sủng hậu cung.

Sau khi Thái tử phi xoay người đi, Thích Trắc phi trừng mắt với bóng lưng nàng ta vài cái, lúc này, Thích Quý phi nhìn về phía ả, Thích Trắc phi dám quá đáng với Thái tử phi cũng vì mẹ chồng là Thích Quý phi làm chỗ dựa cho ả, đối mặt với Thích Quý phi thì Thích Trắc phi đàng hoàng hơn, vội vàng ngồi đoan chính không động đậy.

Hôm nay ả cũng có chuẩn bị mà đến, hơn ba tháng rồi Thái tử không sủng hạnh hậu cung, việc này khiến Thích Quý phi vô cùng bất mãn, đêm qua Thích Quý phi đã gọi ả đi, ngụ ý bảo ả tìm cách, Thích Trắc phi vắt hết óc tìm được một loại thuốc bột không màu không vị, đang định hôm nay mượn tay Thích Quý phi để Thái tử dùng.

Trong hậu trạch Đông Cung, ả là người có sắc đẹp nổi bật nhất, chỉ cần Thái tử về hậu cung thì chắc chắn sẽ sủng hạnh ả.

Thích Trắc phi khuyên bản thân mình bình tĩnh, chậm rãi đợi Thái tử đến mừng thọ.

Nữ quyến tặng quà xong, Hoàng hậu dặn dò bắt đầu bữa tiệc, Chung cổ ti [4] ca múa giúp vui.

[4] Chung cổ ti (钟鼓司): nơi chịu trách nhiệm về chiêng trống trong cung đình.

Trước mặt mọi người bày một cái bàn nhỏ, hơn mười món ăn được đưa lên, Thẩm Dao nhớ kỹ lời lão thái quân dặn dò, giả vờ ăn một ít, thật ra không chạm vào một giọt nước, Trịnh phu nhân ở bên cạnh nhìn thấy thì đoán được nàng lo lắng, bà ấy lặng lẽ gắp cho nàng mấy miếng bánh ngọt nhân

đậu đỏ mà mình đã nếm qua:

"Lót dạ một chút."

Thẩm Dao đội ơn: "Đa tạ người."

Ăn xong hai miếng bánh đậu đỏ, cái bụng sôi ùng ục của Thẩm Dao quả nhiên đã thoải mái hơn.

Bữa tiệc diễn ra được một nửa, bên ngoài vang lên giọng nói lanh lảnh của thái giám:

"Thái tử điện hạ giá lâm…"

Đầu ngón tay Thẩm Dao run lên, lặng lẽ gác đũa xuống, cùng những mệnh phụ khác đứng dậy hành lễ với Thái tử.

Ở nơi khóe mắt, bóng người vàng nhạt kia nhanh chân bước vào, dáng người hắn cực cao, gần như bằng Tạ Khâm, khuôn mặt tựa như được đẽo gọt, góc cạnh vô cùng sắc bén, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng sắc như dao.

Thẩm Dao cảm nhận được rõ ràng ánh mắt của Thái tử luôn rơi trên người nàng, nàng không tự chủ được mà thần kinh trở nên căng thẳng, cúi mặt xuống thấp hơn nữa.

Bước chân của hắn ngày càng gần, đi đến trước mặt Hoàng hậu, chỉ cách nàng ba bước:

"Nhi thần cung chúc mẫu hậu thiên thu vô cực, hồng phúc ngang trời."

Lúc quỳ xuống, Thái tử cũng lặng lẽ nhìn Thẩm Dao, bởi vì mất đi sự chênh lệch về chiều cao, hai người đúng lúc nhìn nhau, ánh mắt Thái tử cực sâu, khiến người ta sợ hãi giống như chim ưng, trái tim Thẩm Dao đập mạnh một cái, nàng vội vàng cúi đầu thấp hơn.

Thái tử cong khóe môi lên.

Hoàng hậu không phát hiện ra hành động của hắn, bà ấy cười ôn hòa nói:

"Cảm ơn tấm lòng hiếu thảo của con, nhanh đứng lên đi."

Thích Quý phi ở bên cạnh nhạt giọng nói: "Đây là điều nên làm mà, người đâu, dâng rượu lên."

Một cung nhân bưng mâm đỏ gấm đi từng bước về phía trước, chờ Thái tử nâng chén chúc mừng Hoàng hậu.

Thích Trắc phi nhìn chén rượu trong mâm, trái tim đập thình thịch.

Thái tử đón lấy trước rồi cầm trong tay, hắn không mời rượu Hoàng hậu, ngược lại nhìn về phía Thẩm Dao, hắn từng gặp Thẩm Dao, khuôn mặt như hoa xuân trăng thu đó khiến hắn nhớ mãi không quên, Thẩm Dao cố gắng bôi son phấn thật dày, lại khiến Thái tử cảm thấy nàng đáng yêu.

Nàng càng trốn, hắn càng để ý.

Thê tử của Thủ phụ thì sao, đợi tương lai hắn đăng cơ thì chính là người của hắn.

Thái tử hiện lên vẻ mặt cười ôn hòa hiếm có, nhìn Thẩm Dao:

"Mẫu hậu, lúc trước nhi thần đắc tội nhiều với Tạ phu nhân, hôm nay muốn nhân cơ hội này tạ lỗi với nàng ấy."

Hoàng hậu sửng sốt, mọi người dồn dập nhìn về phía Thẩm Dao.

Thẩm Dao không đoán được Thái tử có tâm tư gì, nghi ngờ nhìn hắn.

Hoàng hậu hiểu rõ nguyên nhân trong đó, đau đầu nhìn thoáng qua Thích Quý phi, Thích Quý phi nhíu mày lại: "Thái tử có ý gì?"

Thái tử đưa chén rượu đến trước mặt Thẩm Dao: "Chỉ cần Tạ phu nhân uống chén rượu này, sau này chính là biến chiến tranh thành hòa bình."

Thái tử đương triều hạ thấp phong thái đến mức này, nếu như Thẩm Dao không đồng ý thì chính là mạo phạm uy phong của Thái tử.

Nàng luống cuống nhìn thoáng qua Trịnh phu nhân, Trịnh phu nhân không thay đổi nét mặt, không ngăn cản thật ra chính là ngầm tán thành.

Nàng lại nhìn về phía Hoàng hậu, Hoàng hậu suy nghĩ một lúc rồi gật đầu với nàng.

Thẩm Dao cắn môi, đây là rượu do cung nhân chuẩn bị cho Thái tử, Thái tử lại chuyển cho Thẩm Dao, chắc hẳn sẽ không có độc.

Huống chi, nếu như Thái tử thật sự hạ độc nàng thì có thể trắng trợn như vậy sao?

Hoàng đế vẫn còn đây, Thái tử không thể nào điên cuồng ngang ngược đến mức đó được.

Chính vì như vậy, cho nên Trịnh phu nhân mới yên tâm để nàng uống.

Thẩm Dao hít sâu một hơi, hai tay khép lại trước bụng khom gối với Thái tử:

"Điện hạ hiểu lầm rồi, thần phụ và điện hạ vốn không quen biết, sao lại đắc tội được, điện hạ và phu quân cũng chỉ là không hợp nhau về chính trị, việc này cả triều đều biết, điện hạ thận trọng như vậy, ngược lại khiến thần phụ và phu quân sợ hãi, chẳng qua thần phụ không dám từ chối tâm ý của điện hạ, uống chén rượu này để bày tỏ lòng thành kính của thần phụ và phu quân dành cho điện hạ."

Thái tử nheo mắt cười một tiếng: "Phu nhân độ lượng hào phóng, Cô bội phục."

Thẩm Dao ổn định lại tâm thần, nhận lấy chén rượu kia, nhìn ly rượu trong

veo, nàng cắn răng uống một ngụm.

Thích Trắc phi ở bên kia mặt sưng mày xỉa.

Thích Quý phi liếc nhìn cháu gái cảnh cáo, ra hiệu cho ả không nên manh động, nếu như để lộ ra sơ hở thì sẽ không thể không gánh tội danh bỏ thuốc Thái tử, trời xui đất khiến cho Thẩm Dao uống thì thôi.

Thái tử hài lòng, sau đó lại một lần nữa châm chén rượu kính Hoàng hậu, khi rời đi, hắn nhìn Thẩm Dao, không nhìn phi tần Đông Cung lấy một cái, khuôn mặt của đám người Thích Trắc phi xám như tro tàn.

Thẩm Dao đã uống rượu, trong lòng lại an tâm, xem ra Thái tử không có ý định làm khó nàng nữa.

Chịu đựng đến khi tiệc mừng thọ kết thúc, Hoàng hậu giữ nữ quyến lại nghe kịch, Thẩm Dao lấy cớ tửu lượng không tốt muốn xuất cung về nghỉ ngơi.

Hoàng hậu dặn dò đại phu nhân Tạ gia và Đoàn thị đưa nàng xuất cung.

Có lẽ là Tạ Khâm nghe được tin, vừa qua giờ Ngọ, chàng với bộ quan bào đỏ rực đã xuất hiện bên ngoài cung Nhân Thọ, nhìn thấy Thẩm Dao được đám người Tạ Kinh đỡ đi ra với khuôn mặt đỏ bừng, sắc mặt chàng tối đi, tiến lên ôm nàng đi ra ngoài cung.

Tạ Khâm đã tự mình đến đón, đám dâu con Tạ gia tựa như buông được gánh nặng, không dễ gì mới đi ra ngoài được một chuyến, bọn họ tiếp tục ở lại trong cung chơi.

Ra khỏi cửa hông của cung Nhân Thọ, đi đến quan đạo [5] thông về phía Đông Hoa Môn, trong lòng Thẩm Dao hoàn toàn yên tâm rồi.

[5] Quan đạo (宫道): Đường đắp lên cho xe ngựa của viên chức triều đình đi.

Tạ Khâm lại không yên lòng, liếc mắt hỏi nàng:

“Có chỗ nào không thoải mái không?”

Thẩm Dao lắc đầu: “Ta chỉ uống một ngụm nhỏ thôi, không có gì đáng lo, chỉ là hơi đói thôi.”

Dáng vẻ đó hơi tủi thân, chắc là đói lắm rồi.

Sắc mặt Tạ Khâm trở nên dịu đi: “Xuất cung rồi sẽ mua đồ ăn cho nàng.”

“Ta muốn ăn bánh hành chiên.”

Giọng nói mang theo chút ngây thơ, như một đứa trẻ lấy lòng người lớn.

Tạ Khâm đột nhiên sinh ra một loại ảo giác đang nuôi con gái, ngước mắt nhìn thoáng qua sắc trời sáng choang: “Mua cho nàng.”

Đã tránh khỏi tầm mắt của đám người, Tạ Khâm vô thức muốn buông nàng ra, ai ngờ vừa rút tay ra là Thẩm Dao đã bắt lấy ngay, hành động này tựa như đang gãi vào trái tim không có gợn sóng của chàng, Tạ Khâm bất ngờ nhìn thoáng qua Thẩm Dao, Thẩm Dao hoàn toàn không phát hiện ra, hai mắt vô hồn, dáng vẻ mệt mỏi, dựa vào chàng mà đi ra ngoài.

Chắc chắn là vừa đói vừa buồn ngủ.

Tạ Khâm cũng không buông tay.

Trời nóng, chỉ chốc lát là lòng bàn tay đã đổ mồ hôi, Thẩm Dao vẫn không có dấu hiệu buông ra, Tạ Khâm cũng ngạc nhiên, đành phải tiếp tục nắm.

Thẩm Dao đi được một đoạn là cả người trở nên dinh dính nhơm nhớp, cuối cùng nàng tóm lấy tay áo của Tạ Khâm, gần như được chàng kéo xuất cung, đến dưới hàng lang của Đông Hoa Môn, Tạ Khâm vẫy tay, Bình Lăng lập tức đánh xe ngựa đến đón.

Tạ Khâm đỡ Thẩm Dao lên xe ngựa, dặn dò thị vệ đi mua bánh hành chiên.

Sau đó lại nói với Thẩm Dao: "Ta về nha môn, nàng về nghỉ ngơi cho tốt."

Thẩm Dao ở bên trong đó đã nằm nhoài trên sạp mềm của xe ngựa, nghe thấy lời này thì hơi thất vọng, cứ thế mà vén rèm xe lên, đôi mắt mờ mịt nhìn chàng:

"Lâu lắm rồi ngài không kiểm tra việc học của ta, ta đã viết phỏng theo bảng chữ của Văn Minh xong rồi, ngài xem cho ta nhé?" Không biết có phải vì ở trong cung bị làm cho kinh sợ hay không, bây giờ nhìn thấy Tạ Khâm thì nàng vô cùng ỷ lại.

Tóc rối dính trên trán nàng, lớp son phấn được bôi lúc sáng đã bị nhòe, để lộ ra gò má hồng phấn.

Yết hầu của Tạ Khâm hơi động đậy, ánh mắt sâu thẳm: "Được, buổi tối ta về sớm."

"Vậy cứ quyết định như vậy, Tạ đại nhân đừng nuốt lời đó." Thẩm Dao cười lên mắt cong cong, quyến rũ mà nàng không tự biết, sau đó thì ngã xuống sạp mềm.

Tạ Khâm không yên lòng, liên tục dặn dò Bình Lăng: "Quay về chuẩn bị canh giải rượu, nếu có chỗ nào không đúng thì lập tức nói cho ta biết."

Bình Lăng đáp vâng.

Tạ Khâm rời đi không bao lâu thì thị vệ mua ba cái bánh hành chiên quay lại, Thẩm Dao thật sự đói muốn chết rồi, dúi một cái cho Bích Vân, mình thì ăn hai cái, ăn xong thì quả nhiên có tinh thần hơn, quay về phủ, Lê ma ma cũng đã pha xong nước mật ong để giải rượu, Thẩm Dao uống một ngụm rồi vào tắm rửa thay sang bộ váy áo khô ráo, thoải mái đi ngủ.

Trong lúc đó Lê ma ma đã nhìn nàng mấy lần, hơi thở đều đều, mặt không có vẻ khó chịu, bà mới truyền lời cho Bình Lăng, nói cho hắn biết là Thẩm Dao không sao.

Giờ Thân buổi chiều, trời chợt âm u, đến chạng vạng tối, nơi chân trời tối tăm mờ mịt có hai vệt sấm sét oanh tạc.

Tạ Khâm kết thúc một ngày làm việc, ngồi ở bàn sách nhìn vào khoảng không.

Mây đen dày đặc, sấm sét vang dội, điềm báo của cơn mưa to.

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, để lộ cái mặt già của Trịnh Các lão đang cười mỉm, ông đặt tay trên chốt cửa, trong ngực còn ôm vài công văn: "Thanh Chấp, hôm nay cũng là ngày mừng thọ của Lữ Thượng thư, ban ngày ở trong cung uống rượu của Hoàng hậu nương nương, tối nay nên đi đến Lữ gia dự tiệc, không phải lúc trưa ta nghe thấy ngươi đồng ý đi rồi sao, sao bây giờ lại ngồi đây?"

"Đợi lát nữa đã, bên ngoài chắc sắp mưa."

Ánh mắt Tạ Khâm như vực sâu, tối nay quả thật có tiệc thân mật, chỉ là chàng đã đồng ý với Thẩm Dao, việc nhỏ như vậy vốn không đáng để cân nhắc đến, cho dù chàng không về, Thẩm Dao cũng sẽ không giận, nhưng không biết vì sao, chàng cứ ngồi bất động sau bàn, do dự một lúc lâu.

Từ lâu chàng đã không còn là thiếu niên ngây thơ vô tri nữa, sự nóng nảy ở trong lòng mấy ngày liên tục và sự do dự vào giờ phút này có ý nghĩa thế nào, Tạ Khâm biết rõ.

Đưa tay đặt mũ quan xuống, chàng đứng dậy đi về phía trước:

"Đi."

Trịnh Các lão biết chàng và mình đi cùng đường, miệng lải nhải: "Tháng này đã mưa hết nửa tháng rồi, chắc chắn thế nước ở Hoài An lại tăng…"

"Lữ Thượng thư cũng thật là, biết rõ ngươi và Thái tử không hợp nhau mà cứ muốn kéo ngươi đi dự tiệc, tối nay lão đã dựng một sân khấu kịch, chờ

hát cho ngươi nghe đấy…"

"Bệ hạ lại phát bệnh thấp khớp rồi, mỗi lần đến ngày mưa dầm là đau dữ lắm."

"Haiz, mùa hè thật phiền phức."

Cơn mưa nhỏ đã rơi tí tách, Trịnh Các lão đi dọc theo hành lang được một đoạn thì phát hiện ra Tạ Khâm dùng tay che mưa đi về hướng khác:

"Này này này, ngươi đi đâu vậy?"

Từ xa xa, bóng dáng sừng sững đó biến mất trong cơn mưa, để lại hai chữ qua màn mưa:

"Về phủ."

Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bầu trời tối đen nặng nề tựa như sắp sụp xuống, mưa to như trút nước, mưa quá lớn, con hẻm nào cũng đọng nước, xe ngựa của Tạ Khâm bị cản lại giữa đường, bỏ lỡ bữa cơm tối, khi về đến phủ thì vạt áo đã ướt đẫm, chàng đến thư phòng trước, tắm rửa thay sang bộ áo dài màu trầm sạch sẽ rồi mới đi về phía hậu viện.

Thẩm Dao đang tập viết ở phòng phụ phía Tây, dưới ánh đèn ngọc óng ánh, khuôn mặt nàng vô cùng trắng trẻo, như ngọc như tuyết, tóc được vấn theo kiểu Lăng Vân Kế [1] lỏng lẻo, lộ ra một đoạn cổ thon dài trắng như tuyết, nàng mặc một bộ trường sam xanh nhạt, chiếc váy dài cúp ngực có hình hoa hải đường đỏ, bên hông buộc đai xanh lá, dáng người uyển chuyển phóng khoáng.

[1] Lăng Vân Kế (凌云髻)

Click để xem ảnh

Nàng đứng dậy hành lễ với chàng:

“Hầu gia dùng bữa tối chưa?”

Mưa lớn, đợi lâu không thấy bóng dáng Tạ Khâm, bữa trưa Thẩm Dao không ăn được bao nhiêu nên ăn tối sớm, đồ ăn vẫn còn được giữ ấm trong phòng bếp nhỏ, đề phòng Tạ Khâm quay về.

Đôi mắt nàng sáng hơn thường ngày, trong veo óng ánh, ánh sáng đó thu hút như hổ phách. Tạ Khâm dựa vào nguyên tắc phi lễ chớ nhìn, trước kia chưa từng quan sát nàng thật kỹ, chỉ cho rằng nàng vẫn luôn như thế này.

"Ta đã ăn lót dạ trên đường rồi, bây giờ không đói." Sau đó chàng chắp tay bước đi thong thả đến bàn của nàng:

"Viết thế nào rồi?"

Thẩm Dao nghiêng đầu, tinh nghịch nói: "Mới viết được hai dòng là ngài về rồi."

Tạ Khâm luôn cảm thấy giọng điệu nói chuyện bây giờ của Thẩm Dao vô cùng mềm mại: "Nàng cứ từ từ mà viết." Lại tập trung nhìn nàng: "Thật sự không thấy khó chịu chứ?"

Thẩm Dao lắc đầu, chiếc trâm cài tóc điểm xuyết ngọc trai vàng lắc lư theo, cùng lúm đồng tiền xinh đẹp kia bổ sung cho nhau.

"Ta vẫn ổn đây."

Khi thức dậy nàng cảm thấy vô cùng thoải mái, hình như đã lâu rồi chưa từng thư thái như vậy, nếu phải nói thì điểm khác biệt duy nhất chính là cơ thể hơi bủn rủn, Thẩm Dao chỉ cho rằng do dư âm của rượu.

"Vậy ta viết tiếp đây." Nàng cười một tiếng, đuôi mắt có vẻ ranh mãnh chớp tắt.

Tạ Khâm gật đầu.

Lê ma ma dâng cho Tạ Khâm một chén trà nóng, Tạ Khâm cầm chén trà đứng ở trước bàn sách.

Gió đêm cuốn lấy hơi ẩm thổi vào, Thẩm Dao đang vô cùng chăm chú viết phỏng theo, giấy tuyên thỉnh thoảng bị gió thổi lên, Tạ Khâm liếc thấy vậy

thì tiện tay dịch cái chặn giấy, đè lại góc giấy lật lên.

Mưa rơi nhỏ dần, sương mù bốc lên như một màn khói di động trút xuống cây tùng cây bách xanh tươi.

Tạ Khâm dạo bước bên giá sách, thấy Thẩm Dao đã viết được một nửa, chàng dứt khoát ngồi xuống chiếc ghế mây dưới cửa sổ, ngửa người dựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, mùi mực tỏa khắp nơi, tiếng bút viết loạt xoạt như thì thầm bên tai, Tạ Khâm không khỏi sinh ra chút mỏi mệt, chàng xoa huyệt thái dương ngủ một giấc nông.

Xung quanh vắng lặng, một chút tiếng động rất nhỏ cũng có thể khiến chàng chú ý đến, đôi mắt đang nhắm bỗng nhiên mở ra, đập vào mắt là một đôi mắt trong veo, dáng vẻ tập trung có thêm chút khí khái hào hùng so với ngày xưa, thỉnh thoảng khi nàng viết thấy hài lòng rồi thì sẽ tinh nghịch mím môi, đôi mắt đen lúng liếng và lông mày đều trở nên linh động.

Tựa như rơi vào nơi có cảnh đẹp, cả người nàng càng ngày càng tập trung.

Đời này Tạ Khâm chưa bao giờ dừng lại… đợi một người như thế này, bất kể là mấy năm trước đi khắp Bắc Nam xử án, hay là bây giờ ở trong triều đình, chỉ cần là nơi có chàng thì thế nào cũng xoay như chong chóng, hoạt động như bay, giờ phút này ngồi trong thư phòng của Cố Ngâm Đường cùng nàng luyện chữ… cũng xem như là trộm được nửa ngày nhàn nhã trong dòng đời vội vã.

Ánh lửa của đèn lồng sừng dê mạnh mẽ, mỹ nhân dưới đèn được phản chiếu đến mức hoàn mỹ như ngọc dương chi, đuôi mắt xinh đẹp được ánh đèn lay động nhuộm màu, dần trở nên mơ hồ trong ánh mắt trầm lắng của chàng.

Đợi Thẩm Dao viết xong một tờ giấy tuyên, lại thấy Tạ Khâm ngửa người trên ghế mây ngủ thiếp đi.

Ánh đèn chập chờn chiếu vào từ song cửa sổ, nhuộm lên vạt áo màu trầm của chàng một lớp sương.

Trong những lần cùng phòng ít ỏi, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy rõ khuôn mặt chàng khi ngủ, cả người chàng như một bức tranh thủy mặc, lông mi đen dài rũ xuống, che giấu hết vẻ sắc bén trong mắt, khuôn mặt tuấn tú với đường nét rõ ràng trở nên vô cùng nổi bật, giống như một mảnh ngọc thô tự nhiên, không cần trang sức hoa văn mà tự nhiễm lấy phong thái tao nhã.

Không bị đôi mắt cực kỳ thông thấu kia nhìn chằm chằm, Thẩm Dao càng mạnh dạn quan sát, thì ra Tạ Thủ phụ đẹp như vậy, nhẹ nhàng tuấn tú.

Nàng không tự kìm được mà nhìn đến mức ngây người, nhìn một lúc, cổ họng hơi khô, thậm chí là muốn…

Thẩm Dao lắc đầu, nghi ngờ mình chưa tỉnh ngủ.

Cơn mưa to xua tan đi tiết trời nóng nực, trong phòng có chút ẩm ướt lành lạnh, gió mát tràn vào, vỗ vào gò má nàng, thần trí Thẩm Dao tỉnh táo một chút, nàng lặng lẽ đứng dậy đi đến phòng phụ phía Đông tìm một tấm chăn mỏng, cẩn thận tới gần chàng, muốn đắp lên ngực cho chàng.

Tạ Khâm quanh năm suốt tháng làm hết lòng hết sức, đúng là nên nghỉ ngơi thật tốt, đáng tiếc trên đời này không ai có thể khuyên được chàng, nếu như Tạ Khâm thật sự là phu quân của nàng, chắc chắn nàng sẽ không thể nhìn chàng hành hạ cơ thể như vậy, bối rối suy nghĩ một lúc, Thẩm Dao khom lưng xuống, tấm chăn mỏng vừa chạm vào cánh tay chàng là trước mắt chợt lóe lên, một lực mạnh đột nhiên kéo cổ tay nàng lại.

Thẩm Dao bị ép nghiêng về phía trước, mùi hương mát lạnh chỉ thuộc về chàng chui vào mũi nàng, tinh thần Thẩm Dao lay động, sức lực trước đó vốn muốn phản kháng bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là sự bủn rủn tràn ngập xương cốt tay chân, nàng cứ như con diều khẽ lay động theo gió bị chàng kéo vào lòng.

“Á…” Tiếng rên của thiếu nữ tràn ra từ răng môi, vô cùng lưu luyến mê ly.

Có lẽ nhận ra điều không đúng, Tạ Khâm đỡ lấy nàng kịp thời, cũng trong khoảnh khắc mở mắt ra, đôi mắt sâu lắng u ám không ánh sáng, tựa như một lỗ đen muốn hút nàng vào, Thẩm Dao không nhịn được mà rùng mình, ngượng ngùng giải thích: "Ta chỉ muốn đắp chiếc chăn mỏng cho ngài…"

Vạt váy đã phủ trên đầu gối chàng, hai tay bị chàng giữ lấy, nàng tựa như con diều không có sức giãy giụa úp sấp trong lòng chàng, khuôn mặt xinh đẹp linh động đó cứ lấp lửng trước mặt chàng như ngọn lửa rực rỡ.

Chưa bao giờ ở gần nhau đến thế, đôi mắt hạnh của nàng mở lớn lên, long lanh, như một dòng nước mùa thu trong vắt, đổi lại là ai bị nàng nhìn như thế thì đều mất hồn.

Tạ Khâm dù gì cũng có định lực rất tốt, chàng thở ra một hơi trầm thấp, ánh mắt thoáng cái trở nên dịu dàng, mang theo vẻ áy náy: "Xin lỗi…"

Sau đó đỡ Thẩm Dao dậy.

Thẩm Dao cứ nhìn khuôn mặt khôi ngô tuấn tú đó, bị kéo ra từng chút một, khi lòng bàn chân chạm đất, đầu gối hơi nhũn ra, nàng không chịu được mà nghiêng về phía trước, Tạ Khâm một lần nữa vững vàng đỡ lấy nàng, làn váy lướt qua người chàng, mùi hương thoang thoảng.

Tạ Khâm kiềm chế lùi lại một bước, duy trì khoảng cách lễ tiết như trước.

Thẩm Dao sửng sốt, chỉ cảm thấy Tạ Khâm đêm nay vô cùng… đẹp, đẹp đến mức nàng cực kỳ muốn xích lại gần nhìn thêm mấy lần, cảm nhận được ánh mắt Tạ Khâm nhìn sang, nàng lúng túng nhìn đi chỗ khác, chỉ vào bàn: "Ta viết xong rồi, ngài nhìn giúp ta xem."

Ánh mắt Tạ Khâm nặng nề, chàng là người luôn ít nói tự kiềm chế, chưa bao giờ tùy tiện để lộ khía cạnh không phòng bị trước mặt bất cứ ai, hôm nay nhất thời sơ ý ngủ thiếp đi, không ngờ sự cảnh giác trong xương cốt đã trở thành bản năng, chàng biết rất rõ sức kéo trong vô thức của mình mạnh bao nhiêu, chỉ vào cổ tay nàng, lo lắng hỏi:

“Đau không?”

Thẩm Dao khẽ lắc đầu nhỏ giọng nói: “Không đau.” Chỉ là thấy hơi vô lực.

Nàng chỉ có thể đổ việc này tại ngại ngùng.

Tạ Khâm cũng nhận ra Thẩm Dao hơi khác với thường ngày, có lẽ là vừa rồi hai người tiếp xúc tay chân trong lúc lơ đãng, nàng cảm thấy xấu hổ quá thôi.

Chuyện thường tình.

Chàng nhìn về phía bàn, dần dần bị bản chữ Khải nhỏ viết tay xinh đẹp kia hấp dẫn.

Đúng là không tệ, như chàng đã dự đoán, quả nhiên Thẩm Dao thích hợp với phong cách của Văn Minh, mặc dù vẫn chưa được tính là tinh xảo nhưng lại có tiến bộ không nhỏ.

Tạ Khâm cầm giấy tuyên lên, Thẩm Dao ở sau lưng chàng cẩn thận đến gần: “Thế nào?”

“Tốt lắm.”

“Chỉ là ngòi bút của nàng hơi không ổn định, lúc viết chữ Khải thì đè bút xuống thêm chút nữa…” Tạ Khâm chỉ ra mấy chỗ quan trọng, lời nói tựa như đang cẩn thận cân nhắc, lại vô cùng nghiêm nghị, khiến người ta không tự chủ được mà chuyên tâm lắng nghe.

Chàng bảo Thẩm Dao ngồi xuống, thử một lần nữa cầm bút viết mấy chữ, quả nhiên, nét sổ nét móc được viết có lực hơn, chỉ là vẫn không được xem như hoàn mỹ.

Thư pháp chú trọng đến kiến thức cơ bản, ví dụ như nét sổ thẳng đứng khá khó viết, từ nhẹ đến nặng, khó nắm bắt được lực ngòi bút khi kết thúc nét, Thẩm Dao viết mấy lần không được, Tạ Khâm cứ đứng sau lưng nàng, thỉnh

thoảng cúi người tới, hơi thở của người đàn ông kéo đến, trái tim Thẩm Dao đập thình thịch, tựa như không tự chủ được mà bị chàng thu hút, nàng ngước mắt năn nỉ chàng:

"Hầu gia, ngài cầm tay ta viết đi."

Tạ Khâm sửng sốt, đây là hành động cực kỳ mập mờ, ít nhất thì cũng không nên xảy ra đối với cặp phu thê giả như bọn họ, chỉ là đôi mắt sáng rực của Thẩm Dao cứ trông mong nhìn chàng như vậy, giống như đây là một việc nhỏ không thể bình thường hơn, Tạ Khâm cũng không tiện từ chối.

Cũng không phải là chưa từng nắm tay nàng.

Bàn tay rộng lớn phủ lên, cầm lấy nắm tay nhỏ của nàng mà vẫn còn dư, đồng thời cầm lấy cán bút dẫn dắt nàng viết chữ, nét bút này mang lực mạnh mẽ, sau khi hết nét, Tạ Khâm lập tức buông tay ra, lúc này, chuyện ngoài dự đoán xảy ra.

Thẩm Dao gần như đuổi theo bàn tay chàng, cầm ngược lại theo bản năng.

Sự nóng ướt ma sát va chạm trong lòng bàn tay, chẳng mấy chốc đã truyền đi khắp người.

Hai người đều ngẩn ra.

Sau khi Thẩm Dao ý thức được mình đang làm gì thì phát hoảng buông tay ra, sau đó xấu hổ lúng túng, lảo đảo đứng dậy khỏi ghế bành, bởi vì động tác quá nhanh nên không đứng vững ngay được, người va vào giá sách phía sau, may mà không đụng mạnh, thân thể mềm mại cứ dựa vào giá sách như vậy, đưa lưng về phía Tạ Khâm, vô cùng xấu hổ.

Tạ Khâm lặng lẽ nhìn nàng, hành động này rất bất thường.

"Thẩm Dao." Giọng điệu của chàng chầm chậm mà kiên định.

Nhưng lại va vào trái tim nàng như có tiếng vọng.

Thẩm Dao nhắm mắt lại thật chặt, nàng đã làm gì vậy chứ, đầu ngón tay vịn vào giá sách chậm rãi mượn lực xoay người lại, rũ mắt xuống như một đứa trẻ phạm lỗi.

"Hôm nay ta gặp Thái tử…"

"Ta biết."

"Ta hơi sợ…"

Tạ Khâm im lặng, là bởi vì bị kinh sợ nên đến tìm kiếm cảm giác an toàn, chuyện này có thể hiểu được.

"Ta hiểu."

Thẩm Dao chậm rãi ngẩng mặt lên, hai gò má ửng đỏ như ráng chiều, nàng nhẹ nhàng hỏi: "Hầu gia, ngài thật sự có thể bảo vệ ta sao?"

Tạ Khâm nheo mắt lại, lời này của nàng có ý gì?

Là kiểu bảo vệ nào?

Dùng thân phận phu quân, hay là người ở bên cạnh?

Chàng không hề do dự: "Đương nhiên là có thể."

Thẩm Dao nhìn chàng chằm chằm, đời này chưa từng có ai kiên định che chở cho nàng như vậy, hốc mắt tràn ra chút chua xót kèm theo chút hơi ẩm, còn có cảm giác muốn ỷ lại thậm chí là đến gần mà nhìn từ vẻ bề ngoài lại không thấy, nước mắt chảy ra.

Vẻ nghi ngờ trong nét mặt của Tạ Khâm được gỡ bỏ, giọng điệu ấm áp.

"Bất kể nàng ở đâu, bất kể nàng có bằng lòng ở lại Kinh thành hay không, ta cũng sẽ bảo đảm cho nàng bình an."

Thẩm Dao lặng lẽ gật đầu, bóng dáng anh tuấn của người đàn ông trở nên mơ hồ trong màn nước mắt, nàng thậm chí còn không nhìn rõ được dung mạo của chàng, chỉ cảm thấy đó là một nguồn sáng vô hạn đang hấp dẫn lấy nàng, khát vọng xa lạ chảy trong mạch máu cũng theo đó mà tuôn ra.

"Hầu gia, ta…" Hơi khó chịu.

Cụ thể là khó chịu chỗ nào thì nàng không nói rõ được, tựa như càng nhìn chàng càng khó chịu, càng khó chịu lại càng muốn nhìn.

Nàng chưa bao giờ phát hiện ra chàng lại đẹp như vậy, quyến rũ như vậy.

Chàng cũng thật là thu hút, đổi lại là người khác thì có khi không bảo vệ được nàng đâu.

Khuôn mặt mơ màng nhìn Tạ Khâm, như một đứa trẻ không có nhà để về, cầu mong được ai đó che chở.

Ánh mắt nàng mang theo sự nhẫn nhịn, hổ thẹn, thậm chí còn có chút ngượng ngùng, đâm vào ấn đường của Tạ Khâm, chàng biết rõ cô nương này va chạm với thế giới mà lớn lên, không ai thương yêu, kiên cường tự lập, lúc trước chàng cưới nàng quả thật đã quyết bảo vệ yêu thương nàng cả đời, chỉ là nàng không muốn, chàng không thể cưỡng cầu.

Hôm nay chắc chắn là đã bị hành động của Thái tử làm cho sợ hãi, có chút bất lực.

Nếu như nàng đã dao động ý định hòa ly, chàng cần phải có được sự xác nhận.

Tạ Khâm không lên tiếng mặc cho nàng nhìn.

Gò má nàng ửng đỏ, ẩn chứa sự ngại ngùng, ngoài ra thì không hề có dấu vết rõ ràng.

Ban đầu Thích Trắc phi đề phòng bị Thái tử nhận ra nên chọn thuốc vô cùng cẩn thận, uống thuốc xong thì phát tác chậm chạp, hiệu quả của thuốc cũng sẽ không mạnh, người ngoài nhìn vào sẽ thấy như nước chảy thành sông.

Thẩm Dao chậm rãi thả lỏng ngón tay đang giữ chặt giá sách, hít một hơi thật sâu, cố gắng ổn định sóng nhiệt trong lòng, bầu ngực đầy đặn lắc lư theo động tác của nàng, váy họa tiết hoa hải đường đỏ khiến tư thái của nàng vô cùng yểu điệu, eo được dây đai siết vào, làn váy dài chạm đất, trong đêm mưa sấm chớp rền vang này, nàng như một đóa hoa yêu kiều vô cùng yếu ớt.

Trong lòng Tạ Khâm trào lên sự nóng nảy, chàng đứng chắp tay, ánh mắt nhìn sang kệ để đồ, chậm rãi nhắm mắt lại, cố gắng đè nén dục vọng nhàn nhạt đó.

Chàng không nhìn nàng chằm chằm nữa, nàng bèn gan dạ hơn một chút, lại quan sát chàng, trông chàng thật cao lớn, vai rộng eo hẹp, thân hình cũng vô cùng thẳng tắp, muốn ôm một cái quá đi…

Một luồng gió lạnh bên ngoài hành lang cuốn vào, một quyển sách mỏng trên đỉnh giá sách bị thổi trượt xuống đất, may mà Thẩm Dao tránh kịp nên không đập vào người nàng, nàng khom lưng nhặt sách lên, giẫm vào cái bục bên cạnh, đặt nó về chỗ.

Lại một cơn gió thổi qua cuốn theo không ít bụi, Thẩm Dao vô thức nâng tay áo lên che, thân thể bất ổn ngã sang một bên.

Tạ Khâm nghe thấy tiếng động thì kịp thời đưa cánh tay giữ eo nàng lại, chân cũng lảo đảo, Thẩm Dao vô thức khoác hai tay lên vai chàng, cuối cùng ổn định lại cơ thể, nàng đứng trên bục, gần như cao bằng chàng, gò má gần sát mũi chàng, hơi thở quấn quýt.

Một luồng nhiệt nóng hổi tràn đầy ứ đọng trong lồng ngực, nàng ôm chàng chàng bất động, chàng ở trong vòng tay, sự khát vọng và bủn rủn ấy hóa thành sức lực, nàng lấy hết can đảm nhìn chàng.

Dáng lông mày của chàng cực kỳ đẹp, từng sợi như được dùng bút vẽ nên tạo thành vẻ trong trẻo lạnh lùng, bên dưới chiếc mũi cao là đôi môi mỏng khẽ mím lại, ánh mắt Thẩm Dao đóng đinh ở đó không nỡ dời đi.

Hơi thở hoa lan phả ra, mang theo chút nóng rực, trêu chọc lòng người.

Tạ Khâm buông eo nàng ra, khuôn mặt sắc bén vẫn lạnh lùng, đôi mắt yên tĩnh như biển sâu nhìn nàng chằm chằm không nói một lời.

Thẩm Dao lại không buông chàng ra, bên eo bị chàng chạm vào, vô cùng nhạy cảm, khuôn mặt xuất chúng gần trong gang tấc, nàng dựa theo bản năng cơ thể mà áp tới, cùng lúc đó, hai tay quấn lấy, ôm trọn lấy chàng, cố gắng không kéo vị tiên mắc đọa bất động đó xuống phàm trần.

Con ngươi Tạ Khâm hơi co lại, chàng sừng sững bất động, khi đôi môi đầy đặn sắp áp xuống, chàng chậm rãi mở miệng: "Thẩm Dao, nàng biết mình đang làm gì không?"

Lông mi dài dán vào mắt chàng nhẹ nhàng ngước lên, giọng nói của nàng mềm mại mà kiên định:

"Biết."

Dáng vẻ còn rất thẳng thắn.

Ngược lại rất hợp với tính tình của nàng.

Đôi mắt đen của Tạ Khâm nặng nề, không hề mang theo chút cảm xúc nào mà chất vấn: "Không phải nàng muốn về Nhạc Châu sao?"

Thẩm Dao chấn động, tựa như có thứ gì đó siết chặt trán nàng, muốn lay động tâm trí nàng, nước mắt của nàng lóe lên ánh sáng, như muốn rơi xuống.

Trong mắt Tạ Khâm hiện lên vẻ thất vọng.

Lồng ngực chàng vô cùng vững chãi, hơi thở nóng bỏng quanh quẩn trên khuôn mặt nàng lúc sâu lúc cạn, lý trí bị rút đi từng chút một, trong tâm trí hỗn loạn của nàng chỉ còn lại hơi thở của chàng, sự bá đạo mạnh mẽ của chàng, bóng dáng cao lớn của chàng.

"Thứ ta muốn không phải là Nhạc Châu, ta muốn một mái nhà…" Nàng sinh ra ở Kinh thành, phụ mẫu huynh đệ tỷ muội đều ở Kinh thành, Nhạc Châu chỉ là lựa chọn bất đắc dĩ của nàng thôi…

Sự chua xót nơi đáy lòng xông tới, phá vỡ vẻ mê ly trong hốc mắt, tích thành nước mắt tràn đầy, rưng rưng.

Tạ Khâm đã hiểu, sự hoài nghi trong mắt hóa thành thương yêu, không có đứa trẻ bị vứt bỏ nào mà không khát vọng được chấp nhận, nàng chủ động dùng cách từ chối để tránh cho bản thân mình bị tổn thương lần nữa.

Dường như không muốn biểu hiện ra khía cạnh chật vật trước mặt chàng, nàng lại ngước khuôn mặt tươi cười kiêu ngạo lên, ôm chàng:

"Có ai nói cho ngài biết là ngài rất đẹp không?"

Tạ Khâm cười nhạt: "Thẩm Dao, nàng ăn canh giải rượu chưa?"

Ánh mắt nàng chứa tình ý nhưng không mơ màng, khác hoàn toàn với vẻ say rượu hôm đó.

"Ta ăn rồi, hơn nữa còn ngủ suốt ba canh giờ nữa." Thẩm Dao cười mỉm: "Ngài trả lời ta đi, có ai nói ngài đẹp chưa."

"Chưa."

"Vậy bây giờ có rồi." Nàng cong khóe môi cười một tiếng.

Tạ Khâm ngước mắt lên: "Vậy sao? Hơn ba tháng trôi qua rồi, bây giờ nàng mới phát hiện ra à?"

Thẩm Dao bị chàng chất vấn mà hơi chột dạ: "Lúc trước do ta có tâm gian tà nhưng không có gan làm chuyện gian tà."

"Sao bây giờ lại có rồi?"

"Ngài để ta hôn đi, ta sẽ nói cho ngài biết."

Ánh mắt Tạ Khâm rõ ràng, không chút động lòng.

Thẩm Dao cho rằng chàng ngầm đồng ý nên đưa đầu lưỡi ra, ướt át liếm cằm chàng.

Mấy cọng râu đâm vào cánh môi đầy đặn của nàng, sự rung động tê dại bị kích thích, giống như được mở khóa, khát vọng trong xương cốt tứ chi thậm chí là ở nơi sâu nhất vô cùng hừng hực, không tự chủ được mà cuộn trào.

"Tạ Khâm…" Giọng nói như được bôi mật, kéo ra một mảng sợi tơ.

Phần bụng của Tạ Khâm siết chặt, bỗng dưng chàng nhớ đến giọng của nàng vào đêm động phòng hôm đó, đúng là một chất giọng hay.

Thân thể mềm mại dán vào người chàng chặt hơn, hai tay vòng lấy cổ chàng, nàng nhón chân, cuối cùng ngậm lấy môi chàng.

Sự ẩm ướt mềm mại va vào nhau, nàng không ngậm được mà trượt xuống.

Chàng không phối hợp.

Thẩm Dao không nhụt chí, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho tới, nàng quyến rũ cười với chàng một tiếng, áp nửa người vào người chàng, giống như một con yêu tinh quấn lấy Phật Thích Ca, vắt hết óc khiến ngài phá giới.

"Chàng không muốn sao?" Nàng nghiêng đầu chuyển đến bên tai chàng, nhẹ nhàng phả hơi vào tai chàng.

Giống như ma âm rót vào tai, khơi gợi dục vọng đã được chôn sâu, đôi mắt Tạ Khâm đen đặc như mực, trong thư phòng đèn đuốc sáng trưng lại như một vòng xoáy đen tối.

Cánh môi mềm mại của Thẩm Dao mút lấy, liếm môi chàng, như một con rắn trườn vào hàm răng khép chặt của chàng, khẽ cắn một cái, hai tay từ sau cổ trượt vào cổ áo chàng, cố gắng cởi vạt áo ra.

Tạ Khâm mặc cho nàng dán vào môi chàng gặm nhấm, những cảm xúc mạnh mẽ quay cuồng, chàng nhìn sâu vào khuôn mặt xinh đẹp vô song đó:

"Nàng có chịu trách nhiệm không?"

Người đàn ông nói ra lời này đã không còn lẩn trốn nữa, giống như tước vũ khí đầu hàng, cúi đầu cam chịu dưới váy nàng.

Thẩm Dao nghe thấy thì cười cười, ánh mắt hơi say, nàng mở miệng nói: "Chuyện đó còn cần phải nói à?"

Lời này vừa dứt, hàm răng của người đàn ông bị công phá, đầu lưỡi trườn vào một cách linh hoạt, nàng cố gắng thăm dò trái ngọt của chàng.

Bên ngoài hành lang là mưa gió ào ào, che đậy rất tốt tiếng giá bút giấy mực rơi xuống đất.

Chàng đảo khách thành chủ, nâng nàng lên đặt trên mặt bàn rộng rãi.

Cần cổ thon dài vươn lên, hiện ra một lớp ánh sáng nhu hòa trắng mịn, xinh đẹp động lòng người, thân thể mềm mại nương theo màu mực dày đặc trong đáy mắt chàng cùng rơi vào vực sâu của màn đêm.

Chương 21

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đi từ thư phòng của phòng phụ phía Tây đến phòng trong của phòng phụ phía Đông chỉ có mấy bước chân, nhưng hai người lại đi hơn hai khắc đồng hồ.

Lúc này Thẩm Dao mới ý thức được sự chênh lệch về sức lực của nam và nữ, Tạ Khâm nâng nàng vững vàng bằng một tay, tay còn lại dọn dẹp các chướng ngại vật, sân đình bị mưa gió cuốn tới ướt dầm dề, xung quanh rải rác mảnh sứ vỡ, thật không dễ gì mới nhịn được đến giường bạt bộ, hai chiếc chăn mềm mại bằng tơ dày bị dồn biến dạng, bóng người chồng lên nhau cùng vén màn lên rồi ngã xuống.

Ánh đèn vàng mờ chiếu vào từ bên ngoài màn, gò má nàng đỏ bừng như lớp son bị nhòe, màn trướng phấp phới, tuôn ra như làn khói, phủ lên cho căn phòng một mảng kiều diễm.

Nàng vẫn như lần trước, hai tay ôm cổ chàng không chịu buông, cười tươi rói nói: "Đừng bỏ lại ta…" Nước mắt tràn lan, đọng ở khóe mắt như sắp chảy xuống, yết hầu Tạ Khâm nhấp nhô, chàng một lần nữa xác nhận hiện tại nàng không say, ánh mắt cũng vô cùng rõ ràng, sáng như tuyết, giống như muốn ăn thịt người khác vậy.

Chàng chậm rãi cong môi, nâng người ở phía trên nàng không nhúc nhích.

Thẩm Dao không biết chàng có ý gì, hai tay thon dài như bạch ngọc quấn lên như dây leo, kéo chàng xuống, buông thả dục vọng.

Màn trướng sau lưng hoàn toàn khép lại, hai làn hơi thở dây dưa cứ như vậy mà len lỏi vào không gian tối đen.

Ban đầu rất khó khăn, hai người có sự chênh lệch thân hình quá lớn, nàng không thể nào tiếp nhận được.

Mái tóc đen như mực phủ kín cả gối, đôi mắt nàng đỏ hồng, nhìn chàng chằm chằm như con hồ ly gào khóc đòi ăn, khao khát nhưng lại không dám, Tạ Khâm dùng hết lực, Thẩm Dao cắn rách môi chàng, sự đau đớn cực hạn tràn qua đỉnh đầu, nàng suýt nữa không thở được, hai tay đẩy chàng.

Tạ Khâm thuận theo mà lùi lại.

Sau khi cơn đau qua đi, Thẩm Dao lại quấn lấy, trong mắt phủ đầy vẻ tủi thân và ảo não, tựa như oán trách chàng.

Nàng không nhìn thấy gì cả, chỉ có chiếc cằm căng cứng của chàng, lưu loát mà rõ nét kéo đẩy trước mặt nàng.

Chàng nhìn chăm chú vào đôi mắt ướt sũng của nàng, nhíu chặt mày, sống mũi hồng hồng cùng với đôi môi ửng đỏ, không bỏ qua biểu cảm nào của nàng, chàng muốn khống chế tất cả cảm nhận và phản ứng của nàng ở dưới thân thể, chàng không dám tiến vào hết, cũng không dám dùng hết sức, tóm lại là duy trì ở mức độ khiến nàng thỏa mãn thoải mái lại không quá khó chịu.

Chàng chẳng kiêng nể gì mà nhìn khuôn mặt xinh đẹp như phù dung của nàng, nhìn người vợ của chàng.

Đời này chàng như một con sói cô độc máu lạnh tung hoành trên triều đình, không so đo danh lợi, không sợ sống chết, cứng đầu cứng cổ, nước lửa bất xâm, làm việc luôn mạnh mẽ mà dứt khoát, duy chỉ có trước mặt người này, việc gì chàng cũng nghe theo nàng.

Sau cơn mưa nơi góc phòng này, chiều theo ý nàng.

Mây đen trôi qua, cơn mưa hoàn toàn ngừng lại.

Lê ma ma ngồi trên ghế đẩu ở góc hành lang ngáp một cái, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên trong, gió êm sóng lặng rồi.

Bà thở ra một hơi thật dài, cũng để lộ nụ cười từ đáy lòng.

Chạng vạng tối, Bích Vân mắc mưa cảm thấy hơi lạnh, đã quay về phòng nhỏ phía sau nghỉ ngơi sớm, trong viện chỉ có người của Tạ Khâm hầu hạ, ngoại trừ hai ma ma làm việc nặng trong bếp, năm người còn lại đều là nha hoàn trẻ tuổi, Lê ma ma đuổi hết người đi, chỉ bố trí ma ma nấu nước lặng lẽ đưa vào phòng tắm, sau đó một mình trông giữ ở góc hành lang.

Bên trong đã dùng nước một lần, đây là lần thứ hai, đợi đến khi phòng tắm không dùng đến nữa, bà cũng có thể đi nghỉ ngơi rồi.

Bà nhẹ nhàng đi từ hành lang vòng về dãy nhà phía sau của hậu viện, hai ma ma đang dựa vào khung cửa ngủ gà ngủ gật, liếc qua canh lậu [1] ở trong góc, vừa qua giờ Tý, hai người lăn lộn lâu thật đó.

[1] Canh lậu (更漏): Một thiết bị chứa nước dùng để xem canh giờ trong thời cổ đại.

Click để xem ảnh

Bà đi qua nhẹ nhàng đánh thức hai người, nói nhỏ:

“Trong phòng lộn xộn lắm, theo ta đi vào trong thu dọn đi.”

Ma ma lập tức bừng tỉnh, lau miệng một cái, rửa tay rồi rối rít đi theo sau lưng Lê ma ma lặng lẽ vào chính viện, nơi lộn xộn mà Lê ma ma nói đương nhiên là chỉ phòng phụ phía Tây, gian giữa đến bên ngoài phòng trong của phòng phụ phía Đông.

Bà để hai ma ma lại thu dọn ở bên ngoài, nhân lúc Tạ Khâm ôm Thẩm Dao đi vào phòng tắm, bà tranh thủ thay đồ mới cho giường bạt bộ.

Một vệt đỏ quen thuộc kèm theo vết nước loãng, ma ma già như Lê ma ma nhìn thấy mà tai cũng nóng lên, lần trước không nhìn kỹ, quả nhiên đây mới là trinh tiết thật.

Ném đệm chăn qua một bên, khăn trải giường dúm dó không còn hình dáng, có thể tưởng tượng được tình hình chiến đấu kịch liệt đến mức nào.

Tuy gia là quan văn nhưng không phải là quan văn bình thường, chàng tập võ quanh năm, mưa gió cũng không ngăn cản được.

Thân thể mềm nhũn đó của phu nhân thì đủ cho chàng giày vò mấy lần?

Ôm lấy khăn trải giường và chăn mỏng xốc xếch, lại nhặt hết toàn bộ váy áo mỏng manh rải rác đầy đất, thoáng cái đã lấp đầy cái sọt ở phòng ngoài, chiếc bàn cao dưới chân tường phía Đông bị đẩy ngã trái ngã phải, may mà không để bình hoa ở đó, nếu không thì sẽ vỡ đầy đất khó dọn dẹp.

Lê ma ma nhanh tay nhanh chân thu dọn sạch sẽ phòng trong cùng với bên ngoài phòng phụ phía Đông, cuối cùng xách một bình trà nóng đi vào rồi lặng lẽ lui ra.

Trong phòng yên tĩnh, bốn phía vắng lặng, mây tan trăng tỏ, soi chiếu cả phòng rõ ràng, tất cả đều đã khôi phục như cũ, tựa như vừa rồi không có gì xảy ra ở đây.

Hôm sau dậy sớm, Tạ Khâm tỉnh giấc vào giờ thức dậy bình thường. Chàng nhìn về phía thê tử đang nép dưới cánh tay chàng ngủ say, trong ánh sáng mông lung, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của Thẩm Dao vẫn còn sót lại một vệt đỏ bừng, không biết nàng mơ thấy gì mà nhíu mày lại, Tạ Khâm vuốt ve xua đi sự bất an giữa mi tâm của nàng rồi nhẹ nhàng xuống giường.

Cơn mưa lớn đêm qua đã tẩy rửa bụi bặm trong không khí, bầu trời trong

vắt, chân trời phía Đông lộ ra chút màu trắng bạc, canh giờ còn sớm, chàng vẫn như thường ngày, đi đến sân tập luyện một lúc, mang theo mồ hôi đầm đìa quay về thư phòng, rửa mặt thay sang quần áo sạch sẽ, trời vừa hửng sáng, chàng đi đến sau bàn rồi ngồi xuống.

Vẻ mặt chàng bình tĩnh, hai mắt không gợn sóng, lặng lẽ ngồi một lúc bên bàn, cảm nhận sự an bình nơi đáy lòng trong chốc lát, sau đó ngón cái nhấn vào cơ quan dưới bàn, một chiếc hộp nhỏ bắn ra, để lộ một tờ giấy viết thư.

Chính là điều khoản mà Thẩm Dao viết cho chàng khi ở quán trà vào mấy tháng trước.

Cầm lấy mở ra trước mắt, mấy hàng chữ cẩn thận nắn nót, trông hơi vụng về, nhớ đến dáng vẻ không lưu loát của nàng ở quán trà khi đó, lại so sánh với vẻ đẹp quyến rũ của đêm qua, bên trong cô nương này có tinh thần hăng hái, sau khi nở nụ cười mà chính mình cũng không nhận ra, chàng cầm tờ giấy lên, đưa đến trước một chiếc đèn dầu bạc, nhìn tờ giấy đó bén lửa cháy lên, đốm lửa nuốt chửng mỗi một chữ mà nàng viết.

Sau đêm qua, sự ngăn cách giữa hai người xem như đã được tháo gỡ, ít nhất thì nàng sẽ không nhắc đến hòa ly nữa, tình cảm có thể từ từ vun đắp, bây giờ nàng là thê tử danh chính ngôn thuận của chàng, có yêu cầu gì thì chàng sẽ thỏa mãn nàng hết, từ nhỏ nàng đã bơ vơ lại chịu nhiều tủi thân như vậy, chàng nên che chở nuông chiều, cho dù nàng có tính khí gì, chàng có thể bao dung, cũng bằng lòng bao dung.

Sau khi chút giấy mực cuối cùng bị đốt xong, chàng phủi đi tro bụi ở đầu ngón tay, đứng dậy đi về phía hậu viện.

*

Nửa khắc trước, ánh nắng sớm chói chang chiếu vào từ song cửa sổ, khiến Thẩm Dao chói mắt, nàng nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra, đập vào mắt là màn trướng quen thuộc, nàng xoa trán, đang muốn ngồi dậy thì lúc này, tay chân giống như bị nghiền nát, làm thế nào cũng không dùng lực được, hai chân

vừa mềm vừa đau, một sự run rẩy không tên nấn ná trong lồng ngực.

Nàng lại ngã xuống, đau đến nỗi hít hà một tiếng, giọng nói như bị bóp nghẹn, làm thế nào cũng không lên tiếng được.

Cảm giác trướng trong bụng chưa tan, Thẩm Dao kìm lại dư vị khó tả, cố gắng suy nghĩ, toàn bộ hình ảnh tối hôm qua tràn vào đầu nàng, những ký ức hỗn độn đó trở nên rõ ràng dưới sự nhắc nhở của cơn đau.

"Dung mạo ngài thật là đẹp…"

"Không về Nhạc Châu nữa à?"

"Chàng cho ta một mái nhà đi."

"Nàng có chịu trách nhiệm không?"

"Chuyện đó còn cần phải nói hả?"

Nàng đã làm gì vậy!

Thẩm Dao che mặt lại, hai nắm tay siết chặt, hận không thể vò nát chính mình, không, là hận không thể đá những ký ức kia ra khỏi đầu, nàng chủ động dựa vào người chàng, hôn môi chàng, giữ lấy vòng eo gầy gò mạnh mẽ của chàng, chàng ôm nàng đi từ thư phòng thẳng đến phòng trong, bàn sách gỗ tử đàn rộng rãi, chiếc bàn cao đặt ở góc tường, chiếc kệ cổ treo những cuộn giấy màu ngọc lam trong gian giữa, còn có từng bình hoa chén trà vỡ vụn…

Không… Chắc là nàng đang nằm mơ thôi.

Nàng lắc đầu thật mạnh rồi mở mắt ra, giường sạch sẽ, phòng chỉnh tề, rõ ràng là khắp nơi đều ngăn nắp, nhưng chỗ nào cũng lây nhiễm màu sắc kiều diễm, dáng người mạnh mẽ rắn rỏi, hơi thở sục sôi của chàng ở khắp mọi nơi.

Nàng vẫn không thể tin được.

Cụp mắt nhìn bản thân mình, dấu ngón tay trải rộng, đầu ngón tay đã có mấy chỗ bị xước, áo ngủ tơ lụa màu hạnh vẫn ngay ngắn, chỉ có vết dâu đỏ như ẩn như hiện trên làn da trắng đang nhắc nhở nàng.

Tất cả mọi chuyện đêm qua đều là sự thật.

Tất cả đã không thể tránh khỏi.

Chút cầu may trong lòng Thẩm Dao bị dập tắt, nàng nhắm mắt lại thật chặt, xấu hổ, lúng túng, nghĩ mà sợ, toàn bộ quấn lấy trái tim nàng.

Nàng đã mạo phạm Tạ Khâm.

Làm sao bây giờ?

Nàng cứ sững sờ một lúc rồi mới chậm rãi lấy lại tinh thần.

Bất kể giờ phút này đầu óc hỗn độn đến mức nào, cũng mặc kệ suy nghĩ hỗn loạn ra sao, nhưng có một việc vô cùng rõ ràng hiện lên trong đầu.

Bọn họ là phu thê giả.

Nàng đã đích thân viết hai tờ thỏa thuận, một năm tám tháng nữa, nàng sẽ rời khỏi nơi đây.

Nàng hoàn toàn không phải là thê tử của chàng.

Đêm qua chỉ là chuyện ngoài ý muốn…

Tạ Khâm không có tình cảm với nàng, chắc hẳn thê tử trong lòng chàng cũng không phải người như nàng, chàng là quân tử, cho dù giữ nàng lại thì cũng chỉ vì chịu trách nhiệm với nàng thôi, nàng lại không thể yên tâm thoải mái, bọn họ khác nhau một trời một vực, cuộc hôn nhân này sớm muộn gì cũng sẽ đến hồi kết.

Nàng nhớ lại, chắc chắn chén rượu kia đã bị động tay, từ khi uống rượu, toàn thân nàng mềm nhũn, không đến mức nôn nóng không chịu nổi, nhưng lại không thể không làm gì.

Nếu như là vậy thì nàng cũng vô tội.

Mạo phạm Tạ Khâm thì thế nào, chẳng phải đêm qua chàng rất sung sướng sao, đến cuối cùng nàng không chịu nổi nữa, chàng vẫn có thể làm thêm hai lần.

Ép nàng từ giữa giường đến góc giường, nhớ đến cơn thủy triều chìm ngập đó, sự xấu hổ lại dâng lên khuôn mặt.

Nếu là như thế thì xem như thanh toán xong.

Thẩm Dao cắn răng, quyết định chủ ý.

So với chung đụng xấu hổ thì cứ giả bộ như không có chuyện gì xảy ra cả.

Thẩm Dao ép mình tỉnh táo lại, nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm, chịu đựng cơn đau toàn thân xuống giường, vừa bước chân ra, hai chân đã vô lực ngã về phía bàn trang điểm, đúng lúc này, rèm châu động đậy, một bóng người tuấn tú bước vào.

Chương 22

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tạ Khâm vén rèm châu lên, nhìn thấy bóng dáng trong giường bạt bộ chuyển động, trong giường bạt bộ có bàn trang điểm, ở vị trí ngang với thiềm [1] được điêu khắc họa tiết long phượng trình tường, qua tấm vách ngăn khắc hoa mẫu đơn, chàng nhìn thấy Thẩm Dao đứng dựa vào cột, sắc thái vẫn chưa phai nhạt, lúm đồng tiền trên má vẫn còn đọng vẻ xấu hổ.

[1] Thiềm là bộ phận nhô ra ngoài có hình giống mái nhà.

Mái tóc đen dày được búi lỏng kiểu Tùy Vân Kế [2], áo trong và áo khoác ngoài màu hạnh cùng với một chiếc áo rộng cùng màu, bên dưới là một chiếc váy trắng, bên hông dùng dây lụa buộc một cách lỏng lẻo, không quá đoan trang nhưng cũng miễn cưỡng có thể gặp người khác được.

[2] Tùy Vân Kế (随云髻)

Click để xem ảnh

Cho dù đêm qua chàng đã cố ý khống chế lực nhưng cũng không phải là thứ mà một cô nương yếu đuối có thể tiếp nhận được, bền bỉ kéo đẩy trong thời gian dài một cách kín kẽ chặt chẽ như thế, chắc chắn là đã làm nàng đau rồi, Tạ Khâm không có kinh nghiệm dỗ cô nương, đang suy nghĩ xem nên mở miệng như thế nào.

Lại thấy người yêu kiều đó vịn vào cột gỗ của giường bạt bộ, ánh mắt mơ

màng ngáp một cái:

“Đêm qua Thủ phụ đại nhân đi đâu vậy, để ta đợi lâu lắm đấy?”

Khuôn mặt Tạ Khâm cứng lại, chàng không thể tin được mà nhìn nàng, sau đầu như có một hồi sấm sét gào thét qua.

Cái gì gọi là để nàng đợi lâu lắm?

Đêm qua chàng làm gì, chẳng lẽ nàng không biết sao?

Ý thức được điều gì đó, trái tim Tạ Khâm giống như bị người ta kéo xuống mà không hề báo trước, ánh sáng trong đáy mắt cũng lập tức trở nên bặt vô âm tín.

Thẩm Dao bị ánh mắt u ám của chàng dọa sợ, chột dạ lại xấu hổ day dứt, Tạ Khâm có uy thế từ lâu, bình thường không tức giận còn khiến người ta không dám nhìn thẳng, huống chi là khi trong mắt phủ đầy sương lạnh.

Thẩm Dao cũng không biết mình lấy đâu ra can đảm dám nói dối trước mặt chàng, nhưng nàng biết rất rõ mình muốn gì, biết rõ nơi đây không phải là nơi nàng nên ở lại, cùng với tương lai dây dưa không rõ thì chi bằng cắt đứt quan hệ ngay lúc này.

Phải trấn áp đối phương, phải hùng hồn hơn, cố tình gây sự hơn cả đối phương.

Nàng lộ ra vẻ e sợ và nghi ngờ vừa đúng, mặt mũi tràn đầy sự vô tội:

“Hầu gia làm sao vậy? Nếu như không rảnh để về thì cũng không phải là chuyện gì ghê gớm, hôm qua ta cũng chỉ thuận miệng nói thôi, ngài cần gì lộ ra nét mặt dọa người này chứ?”

Sắc mặt Tạ Khâm càng ngày càng tối, chàng đờ đẫn nhìn chằm chằm vào cái miệng anh đào nhỏ nhắn gây phiền lòng kia, mở miệng ngậm miệng đều phóng dao ra, nghe thấy câu “Thuận miệng nói” kia, trong lòng trào

lên sự tức giận khó mà ngăn chặn.

Cho nên, đồng ý chịu trách nhiệm cũng chỉ là lời nói thuận miệng thôi à?

Ngắm nhìn xung quanh, gió nhẹ ấm áp dễ chịu, sáng sủa sạch sẽ, ngay cả mặt đất cũng không nhiễm bụi, tất cả dấu vết của đêm qua đều đã bị tiêu hủy sạch sẽ.

Tạ Khâm tức giận đến mức cười lên.

Đời này ở trong triều đình, trong tay nắm quyền sinh sát, đối mặt với công vụ phức tạp thì vẫn nhàn nhã như đi bộ, đặt mình trong quan trường quỷ quyệt, sóng ngầm mãnh liệt, chàng cũng bình thản tự nhiên, đây vẫn là lần đầu tiên chàng bó tay hết cách thế này.

Chàng nhắm mắt lại thật chặt.

Tối hôm qua, càng về sau khát vọng của nàng còn nhiều hơn sự xấu hổ, chàng đã từng nghi ngờ phải chăng chén rượu kia có vấn đề, vậy thì phản ứng hiện tại của nàng đã xác minh điều đó.

Chàng đương nhiên sẽ tra rõ chuyện chén rượu, nhưng bây giờ càng khó giải quyết hơn.

Nàng không nhớ chuyện tối hôm qua, hay là giả vờ không nhớ?

Nếu như giả vờ mất trí nhớ thì chứng tỏ, nàng không hề muốn ở lại Tạ gia, cũng không muốn tiếp tục cuộc hôn nhân này nữa.

Bất kể là tình huống nào, chàng đều không thể phản bác.

Cô nương người ta không muốn nhận nợ, chàng ép nàng nhận hay sao?

Chuyện này Tạ Khâm không làm được.

Không làm được không có nghĩa là chàng sẽ chấp nhận.

Trong trái tim Tạ Khâm nhanh chóng lướt qua các loại khả năng một lần, tâm tình vỡ nát đến mức khó mà nói rõ.

Tạ Khâm không vạch trần nàng ngay tại chỗ là sự may mắn đối với Thẩm Dao, thật ra cũng như trong dự đoán, chàng là quân tử, sao có thể làm khó người ta được, chính bởi vì chàng là quân tử, nàng mới không thể bị chàng làm khó.

Tạ Khâm, nàng không với cao nổi, cũng không muốn trèo cao.

Hai người như bèo nước gặp nhau, cũng chính là người lướt qua đời nhau.

Thẩm Dao thấy chàng không lên tiếng thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hai tay cuốn lấy mái tóc rũ xuống, chậm rãi hỏi:

"Hầu gia còn muốn đứng trong này nhìn ta trang điểm sao?"

Dáng vẻ không tim không phổi.

Nếu như ánh mắt có thể xuyên thủng con người ta thì có lẽ Thẩm Dao đã bị đâm thủng mấy lỗ rồi.

Tạ Khâm một lời khó nói hết mà nhìn nàng, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng.

Thẩm Dao chờ chàng rời đi rồi thì vội vàng lắc chiếc chuông rũ xuống bên cột gỗ, ra hiệu cho Bích Vân đi vào hầu hạ nàng trang điểm.

Chốc lát sau Bích Vân đi vào, nhìn thấy Thẩm Dao đờ đẫn ngồi trước gương, nàng ấy châm một ly trà cho nàng làm ướt miệng trước rồi liếc qua gương đồng:

"Cô nương làm sao vậy? Mặt đỏ thế?"

Thẩm Dao sửng sốt, cũng nhìn mình trong gương, trong mặt gương đồng

mờ, gò má nàng ửng hồng như ráng mây, đôi mắt hạnh ẩn ý đưa tình, Thẩm Dao không biết do thuốc bột kia hay là vì dư vị của chuyện phòng the, bây giờ ngay cả tai cũng đỏ lên:

"Không sao… Đêm qua uống hai ngụm rượu, hơi lơ mơ."

Nàng rũ mắt xuống, không dám nhìn chính mình, càng không nhìn bàn trang điểm, đêm qua Tạ Khâm đặt nàng trên đây hôn rất lâu, nàng mới biết được người bình thường tự kiềm chế như vậy, gặp phải chuyện này cũng không hề thờ ơ.

Vừa nhắm mắt lại, trong đầu toàn là hình ảnh đêm qua… Lại nhìn cả căn phòng, khắp nơi để lại dấu vết xấu hổ.

Trong đầu Thẩm Dao hỗn loạn tưng bừng.

Giày vò hồi lâu, cuối cùng cũng sửa soạn đâu ra đấy đi ra khỏi phòng phụ phía Đông, Lê ma ma tha thiết mỉm cười chỉ về phía gian giữa:

"Gia đang chờ người dùng bữa sáng đấy."

Thẩm Dao lấy làm kinh hãi, vẫn chưa đi à?

Nhìn về phía bên ngoài viện, mặt trời đã lên cao, chàng không cần thượng triều sao?

Trong ấn tượng của Thẩm Dao, nàng chưa từng thấy bóng dáng của Tạ Khâm vào ban ngày, hôm nay vẫn còn ở đây, chỉ có thể là sinh lòng nghi ngờ với nàng thôi…

Thẩm Dao âm thầm hít một hơi, điều chỉnh tâm trạng, vẻ mặt bình thường đi vào gian giữa, Tạ Khâm mặc một bộ áo dài màu trầm ngồi sau bàn, dáng người thẳng tắp, toàn thân bao bọc một tầng uy thế, đám nha hoàn đã mang lên hơn mười món ăn sáng, đều đang nín thở tập trung hầu hạ.

Thẩm Dao vịn vào tay Bích Vân rảo bước đi vào hỏi Tạ Khâm:

“Hôm nay Hầu gia nghỉ à?”

Trong tay Tạ Khâm cầm một món đồ nhỏ giống như con dấu, xoay chuyển qua lại ở đầu ngón tay, chàng mang vẻ mặt nhàn nhạt nhìn nàng, giọng điệu không một gợn sóng:

“Không phải.”

Thẩm Dao không khỏi kinh ngạc, chợt ngồi xuống: “Ma ma, bày đồ ăn cho Hầu gia đi.” Vẫn chờ Tạ Khâm động đũa như thường ngày, sau đó nàng cũng bắt đầu dùng bữa, toàn bộ quá trình đều không liếc nhìn vào chén chàng lấy một cái.

Tạ Khâm ăn vài miếng cháo, ánh mắt lơ đãng rơi trên gò má nàng, một lớp ánh sáng hồng hồng che phủ trên da thịt thật mỏng, khuôn mặt bình tĩnh, mắt hạnh trong veo, không hề khác với trước kia, nàng vô cùng thong dong khiến Tạ Khâm cũng không nhịn được mà sinh ra chút ảo giác, tựa như sự triền miên liều chết đêm qua chỉ là một giấc mộng hoàng lương [3] thoáng qua.

[3] Giấc mộng hoàng hương: "Hoàng lương" có nghĩa là kê vàng. Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nồi kê nhà hàng còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.

Trong một phút chốc, ngọn lửa hừng hực thiêu đốt trái tim chàng.

Thật sự không có dấu vết gì sao?

Cũng không hẳn.

Khi nàng cúi đầu ăn cháo, trong cổ áo màu vàng nghệ thêu hoa lan lộ ra một vệt đỏ.

Có lẽ là tối hôm qua chàng đè nàng vào thành giường, để lại dấu vết khi hôn vào sau cổ nàng.

Giọng nói Tạ Khâm hơi lạnh, bỗng phá vỡ sự im lặng trong gian giữa:

"Cổ nàng sao vậy?"

Thẩm Dao suýt nữa cắn trúng đầu lưỡi, nàng hơi thất thần: "Cổ ta?"

Đêm qua cũng là đôi mắt sáng ngời thế này quyến rũ cầu xin chàng cho nàng.

Tạ Khâm tung hoành triều đình đã lâu, một người có nói dối hay không, sao chàng không nhìn ra được chứ.

Nếu như giả vờ thì dễ xử lý rồi, sớm muộn gì cũng khiến cho nàng lòi đuôi cáo.

Tạ Khâm không phải là thiếu niên chưa trải sự đời, giận thì giận nhưng lại không có cách nào trách móc nàng nặng nề, đời này Thẩm Dao bơ vơ không nơi nương tựa, là chàng vẫn chưa cho nàng đủ cảm giác an toàn để nàng bỏ đi sự phòng bị trong lòng.

Phải từ từ.

Tạ Khâm thấy nàng không lên tiếng.

Bích Vân hoàn toàn không biết gì cả với lấy cổ áo nhìn: "Ôi, cô nương, sau cổ của người có vết đỏ, giống như là bị cắn ấy?"

Thẩm Dao hận không thể xẻo nha hoàn của mình một cái, nàng cố làm ra vẻ kinh ngạc: "Vậy sao? Có lẽ là bị muỗi cắn."

Tạ Khâm chậm rãi ăn một muỗng mộc nhĩ trắng, cho nên chàng chính là con muỗi đó à?

Một vệt trào phúng lướt qua khóe môi, chàng ăn xong rồi rửa tay.

Tay trái Thẩm Dao cầm chiếc thìa, tay phải gắp một miếng bánh củ cải, đầu móng tay trắng ngần thon dài được cắt sửa, trên móng tay ngón giữa rõ ràng có một vết nứt:

"Sao cái móng tay này cũng bị nứt vậy?"

"Đúng vậy, sáng sớm hôm nay ta đã thấy ngón tay bị nứt nhiều, đau lắm, cũng không biết là bị sao nữa? Lúc ở Nhạc Châu ta thường xuyên mơ thấy ác mộng, chắc là đêm qua mơ thấy ác mộng, túm lấy cái gì đó."

Mỗi lần giông tố nổi lên, Thẩm Dao đều ngủ không yên, việc này Bích Vân biết rõ nhất, cho nên lúc cắt móng tay cho nàng cũng không hỏi nhiều.

Tạ Khâm chậm rãi lau sạch ngón tay, giọng nói nhạt nhẽo không có chút tâm trạng nào: "Vậy sao?"

Nàng đâu phải thấy ác mộng, rõ ràng là lúc chịu không nổi đã túm đệm giường đến nỗi nứt móng tay.

Tay đứt ruột xót, đương nhiên là đau.

Từ khi làm quan đến nay, đây là lần đầu chàng xin nghỉ không vào triều, chính vì muốn ở bên cạnh nàng, yêu thương nàng, không ngờ lại là kết quả thế này.

Một bữa ăn sáng hoảng loạn.

Lúc rời khỏi Cố Ngâm Đường, Tạ Khâm gọi Lê ma ma đến thư phòng, đưa cho bà một lọ thuốc mà ám vệ tìm được, dặn dò:

"Chăm sóc nàng ấy cho tốt."

Lê ma ma có ngốc hơn nữa thì cũng nhận ra điều không thích hợp, bà cầm

lọ thuốc, đánh bạo hỏi: "Gia, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Hình như phu nhân không nhớ?"

Tạ Khâm nhắm mắt lại, trong tay tựa như muốn nắm chặt thứ gì đó nhưng chỉ có khoảng không:

"Hôm qua Thái tử chuyển cho nàng ấy một chén rượu, trong rượu bị bỏ thuốc."

Câu nói tiếp theo không cần chàng nói, Lê ma ma cũng hiểu, bà kinh ngạc không nói thành lời.

Còn tưởng là chuyện xảy ra một cách tự nhiên, hóa ra là bị người ta mưu hại.

May mà Thẩm Dao quay về phủ, nếu như ở trong cung, Lê ma ma không dám nghĩ đến hậu quả.

Bà vội vàng khom gối: "Lão nô nhất định sẽ chăm sóc tốt cho phu nhân."

Tạ Khâm rất muốn dặn dò Lê ma ma nhìn chằm chằm Thẩm Dao, cuối cùng vẫn không nỡ để nàng không thoải mái, rốt cuộc cũng thôi, xua tay ra hiệu cho bà ra ngoài, chàng ngồi một mình sau án trong chốc lát, sau đó mới thay triều phục ra ngoài.

Thái tử sẽ không ngốc đến mức bỏ thuốc Thẩm Dao trước mặt mọi người, còn ai có thể bỏ thuốc bột vào rượu của Thái tử thì chỉ có thể là người trong Đông Cung, liên kết với tình hình của các phi tần hậu cung, chẳng mấy chốc Tạ Khâm đã khóa chặt mục tiêu, chàng vuốt ve đôi môi bị Thẩm Dao cắn rách, lạnh giọng dặn dò ám vệ:

"Giấu hết toàn bộ người có liên quan đến vụ án đi, chờ Thích Quý phi và Đông Cung tự rối loạn."

"Vâng."

Lê ma ma cầm lọ thuốc về đến Cố Ngâm Đường, tiểu nha hoàn nói cho bà biết là Thẩm Dao đã mang theo Bích Vân đi đến Diên Linh Đường thỉnh an lão thái thái.

Thật ra Thẩm Dao sợ Tạ Khâm bất ngờ quay đầu tấn công, nàng không để ý tới việc thân thể không thoải mái mà chạy đến chỗ lão thái thái.

Đi được vài bước là dừng, tựa như không khép chân lại được, may mà nàng không phải cô nương yếu ớt, đi một hồi cũng mất cảm giác, đến phòng uống trà nói chuyện của lão thái thái, bên trong đã đầy người ngồi, mọi người chào hỏi lẫn nhau, vậy mà ngũ cô nãi nãi của Tạ gia, Tạ Man lại quay về nhà mẹ đẻ.

Ngồi bên cạnh còn có một cô nương trang điểm vô cùng xinh đẹp, trông mặt mày giống Tạ Man y hệt, có lẽ là con gái nàng ta, Quận chúa Di Ninh.

Bình thường lão thái thái thích gọi nàng đến ngồi bên cạnh, hôm nay có Bình Nam Vương phi Tạ Man ở đây, đương nhiên nàng phải tìm vị trí khác.

Cũng may là Chu thị thông minh, bèn vội vàng đứng dậy nhường chỗ cho nàng, tiện thể liếc qua hai gò má nàng:

"Hôm nay khí sắc của Lục thẩm thẩm thật là tốt."

Lão thái thái nghe được thì ánh mắt chuyển sang người nàng: "Vậy sao?"

Thẩm Dao bị mọi người dò xét khiến nàng rất mất tự nhiên, xoa gò má nóng hổi: "Đâu có, trời nóng thôi ạ."

Nàng lấy khăn thêu ra lau mồ hôi cho mình.

Đại phu nhân và tam phu nhân ngồi bên trái lão thái thái, Quận chúa Di Ninh ngồi hàng đầu ở phía dưới bên phải lão thái thái, xuống nữa là nhị phu nhân, Thẩm Dao ngồi sát bên nhị phu nhân, cách lão thái thái hai người, mặc dù mắt lão thái thái không tốt nhưng cũng nhìn ra được khuôn mặt con dâu út đỏ hồng như ráng chiều, đuôi mày càng có vẻ ẩn tình kèm theo sự e

thẹn, bà cụ là người từng trải, liếc mắt đã nhìn ra manh mối.

"Nhìn dáng vẻ con đổ mồ hôi đầm đìa này, chắc là đi bộ mệt rồi, người đâu, đưa chén tổ yến nóng mà lúc sáng ta chưa ăn cho Lục phu nhân."

Tạ phủ giàu sang, lão thái thái lại trông cậy nàng sinh cháu trai, ngày ngày đưa tổ yến không dừng.

Thật ra trong khoảng thời gian Thẩm Dao đến Tạ gia đã được nuôi vô cùng tốt, nàng sinh lòng xấu hổ: "Không sao ạ, con đổ chút mồ hôi thôi chứ vẫn có tinh thần."

Một lúc sau, một ma ma già đi từ hành lang phía sau mang tổ yến tới: "Lão tổ tông, vẫn còn nóng này."

Thẩm Dao từ chối không được, đành phải nhận lấy bưng trong tay.

Những người khác đã quen với tình huống này.

Ngược lại là Quận chúa Di Ninh vẫn là lần đầu nhìn thấy cảnh này, có chút nhìn không nổi: "Ban đầu mẫu thân nói cho cháu biết, ngoại tổ mẫu vô cùng yêu thương con dâu út, hôm nay nhìn thấy thì quả đúng như thế."

Lão thái thái biết cháu ngoại ghen tị thì cười nghiêng ngả: "Đừng thấy nàng ấy là cữu mẫu của cháu nhưng còn nhỏ hơn cháu một tuổi đấy, cháu vẫn ở nhà chưa xuất giá, nàng ấy mới mười mấy tuổi đã được gả cho cữu cữu của cháu, giúp nó quản lý gia đình, là chuyện không dễ dàng."

Quận chúa Di Ninh càng không thích nghe lời này, nàng ta khẽ hừ một tiếng: "Nàng ta có thể gả cho cữu cữu là phúc của nàng ta, ở đâu ra chuyện không dễ dàng chứ."

Lần này mùi vị gây hấn cực kỳ nồng nặc.

Trong lòng mọi người cũng nghĩ như vậy nhưng không ai dám nói ra.

Trong phòng trở nên bí bách.

Trong lòng Thẩm Dao nghĩ, nhìn đi nhìn đi, trong nhà ngoại trừ ghen ăn tức ở thì chỉ có đấu võ mồm chứ chẳng còn gì khác, may mà nàng quyết đoán kịp thời, nhẫn nhịn một chút là hai năm sẽ qua thôi, nếu như sau này ngày nào cũng ở đây tranh cãi với bọn họ thì thật là nhàm chán.

Thẩm Dao xem mình là người ngoài, đương nhiên sẽ không so đo với Quận chúa Di Ninh:

"Quận chúa nói rất đúng, ta quả thật đã trèo cao tới Hầu gia."

Thẩm Dao cũng nói lời thật lòng, trong mắt người ngoài thì lại là tranh cãi.

Quận chúa Di Ninh đỏ mặt lên, ban đầu là nàng ta nói, Thẩm Dao lại thừa nhận, nàng ta lại sượng mặt, thậm chí là hơi hoảng hốt, nhỡ đâu cữu cữu biết được thì có nói nàng ta không, nàng ta xin giúp đỡ mà nhìn về phía Bình Nam Vương phi.

Bình Nam Vương phi cũng không thích Thẩm Dao, Thẩm Dao suýt nữa làm thiếp cho Thái tử, trong mắt nàng ta không được tính là gì, nàng ta mãi không hiểu được vì sao Tạ Khâm muốn cưới Thẩm Dao, tiểu đệ cũng không giống người trầm mê sắc đẹp.

Bất kể nói thế nào, người đã vào cửa rồi thì vẫn phải cho thể diện.

"Con nít con nôi, nói chuyện không kiêng kỵ, đệ muội chớ để trong lòng."

Thẩm Dao cười một tiếng.

Lão thái thái ngược lại không xem lời nói đùa giữa mấy đứa con cháu là chuyện gì to tát: "Nhìn con bé xem, dáng mặt trứng ngỗng, khuôn mặt đầy đặn, còn không phải là tướng mạo có phúc à?" Một câu nói cho qua, bà lại hỏi Quận chúa Di Ninh ở bên cạnh: "Nghe nói gần đây mẫu thân cháu đang chọn rể cho cháu, có coi trọng ai không?"

Vừa nhắc tới hôn sự, khuôn mặt Quận chúa Di Ninh xấu hổ, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, ngay cả tư thế ngồi cũng trở nên thẹn thùng:

"Vẫn đang chọn ạ, cháu thật sự không biết chọn thế nào cả."

Lão thái thái gật đầu: "Nói nghe một chút, chúng ta cũng tiện xem xét cho cháu."

Quận chúa Di Ninh là trưởng nữ của phu thê Bình Nam Vương, lại bởi vì cữu cữu là Thủ phụ đương triều, ở trong hoàng thất nàng ta cực kỳ có thể diện, người cầu hôn nhiều không kể xiết, vương phủ kén chọn, giữ nàng ta đến mười tám tuổi vẫn chưa gả đi.

Chuyện thế này không tiện để một cô nương mở miệng, Bình Nam Vương phi đáp:

"Cháu đích tôn nhà Lữ Thượng thư cũng tuấn tú lịch sự, chỉ là nghe nói trong nhà có hai thông phòng, Di Nhi không thích, con cũng do dự; trưởng tử nhà Đại lý tự khanh, mẫu thân biết đó, nhà hắn chỉ có hắn là con trai, chắc chắn là chuyện gì cha mẹ cũng dựa vào hắn, chỉ là Di Ninh đã gặp mặt một lần, hắn không đủ tuấn tú, con bé lại ngại."

"À đúng rồi, còn có con trai Tổng binh Đoàn gia ở Kế Châu," Nói đến đây, Bình Nam Vương phi dừng lại, ngón tay đeo hộ giáp đồi mồi thật dài nhẹ nhàng cầm khăn tay lên, nàng ta liếc mắt hỏi Thẩm Dao:

"Vị Đoàn công tử này chắc là biểu huynh của Lục đệ muội, muội có biết không?"

Thẩm Dao ăn hết một chén cháo tổ yến, vừa lau miệng vừa nói: "Ta chưa từng gặp, không biết rõ lắm."

Nàng hoàn toàn không biết gì về nhà ngoại Đoàn gia, nghe Bình Nam Vương phi nói như vậy, thì ra lão gia của Đoàn gia là Tổng binh của Kế Châu, cũng xem như là một nhân vật không tầm thường.

Bình Nam Vương phi không hề biết chuyện của Thẩm gia, cho rằng Thẩm Dao không muốn nói, sắc mặt nàng ta hơi khó coi, lão thái thái ở bên cạnh khuyên nhủ:

"Con đừng trách con bé, nó không biết thật." Lại hỏi: "Còn nhà nào nữa?"

Vương phi nhắc đến một số ứng cử viên.

Đám người Chu thị lộ vẻ cực kỳ hâm mộ: "Đều là những nhà tốt, chẳng trách Quận chúa chọn đến hoa mắt."

Quận chúa Di Ninh rất hưởng thụ, ngước mắt cười.

Lão thái thái hơi buồn rầu: "Tuy rằng đều là người trong sạch nhưng cũng rất khó chọn, về lý thì Đoàn gia rất có thành ý, chỉ là gả đến Kế Châu thì hơi xa, con chỉ có một đứa con gái được chiều chuộng như vậy, làm sao nỡ để nó gả xa chứ."

Ngũ nãi nãi Thôi thị lại nói tiếp: "Theo cháu thấy, công tử nhà Lữ Thượng thư rất tốt, lúc trước con có gặp mấy lần, rất giỏi ăn nói, về phần thông phòng thì có thể bảo Lữ gia sắp xếp cho ra ngoài ở mà."

Đại phu nhân quay đầu liếc nhìn thê tử của tiểu nhi tử: "Con nghĩ đơn giản quá, chưa gả qua mà đã yêu cầu người ta xử lý thông phòng, truyền đi thì thanh danh không hay, những thông phòng kia cũng chỉ là mấy đứa nhỏ cùng khổ, sao nói bỏ là bỏ được."

Thôi thị được nuông chiều từ bé, không quá hiểu về việc đồng cảm với những tiểu thiếp đó, nàng ta nói thầm một câu: "Ai bảo bọn họ tự đắm mình trong trụy lạc làm thiếp cho người ta chứ?"

Đại phu nhân không ngờ con dâu út dám mạnh miệng, lập tức xụ mặt.

Lúc này lão thái thái lại không thiên vị cháu dâu, con gái của Lữ gia là Thái tử phi của Đông Cung, là trụ cột vững vàng của Đông Cung, trước kia Lữ gia từng cầu hôn Tạ Kinh, sau lại để mắt tới Quận chúa Di Ninh, nói tới nói lui

thì chính là muốn có quan hệ thông gia với Tạ Khâm.

Thôi thị trẻ tuổi chưa trải sự đời, không hề hiểu về vũng nước sâu đó, thấy mẹ chồng trách nàng ta, nàng ta buồn bực không vui, đỏ cả vành mắt.

Trong lòng Quận chúa Di Ninh cũng vừa ý với thiếu gia Lữ gia nhất, chỉ là với thân phận của nàng ta thì sao có thể khoan nhượng trượng phu nạp thiếp trước khi nàng ta sinh con chứ, cho nên cứ kéo dài không đính hôn cũng là muốn nhìn thái độ của Lữ gia.

Nàng ta và Thôi thị vốn có quan hệ tốt, thấy nàng ấy ngượng ngùng thì lập tức đứng dậy chuyển đến ngồi bên cạnh nàng ấy, ôm cánh tay nàng ấy lặng lẽ nói:

"Thôi tỷ tỷ, tỷ đã nói ra lời trong lòng ta rồi."

Thôi thị bị nàng ta chọc cười, cũng cho qua.

Lúc này lão thái thái quay đầu nói với Bình Nam Vương phi: "Đâu có hôn sự nào là hoàn mỹ, gặp công tử Đoàn gia chưa?"

Bình Nam Vương phi lắc đầu: "Chưa ạ, nhưng mà hôm qua Thẩm phu nhân đã gặp con nói mấy câu khách sáo, ngụ ý muốn gặp mặt."

Thẩm phu nhân chính là Đoàn thị.

Lão thái thái suy nghĩ một chút rồi nói: "Gặp mặt cũng tốt."

Nhắc đến hôn sự của Quận chúa Di Ninh chỉ để mở đầu, hôm nay Bình Nam Vương phi có mục đích riêng, nàng ta nhìn về phía đại nãi nãi Ninh thị luôn im lặng không lên tiếng:

"Cháu dâu lớn, người vừa rồi ta nói với cháu thế nào? Ta thấy rất hợp với Kinh Nhi, thân càng thêm thân."

Tạ Kinh là trưởng nữ của đại nãi nãi Ninh thị và đại gia Tạ Văn Nghĩa, cũng

là cháu gái trưởng của phủ Quốc công, khi Tạ Khâm chưa có con nối dõi, toàn bộ Kinh thành đều nhìn chằm chằm vào hôn sự của Tạ Kinh.

Tạ Kinh lo lắng nhìn mẫu thân, mà Ninh thị thì liếc nhìn mẹ chồng là đại phu nhân, thấy nàng ta cầm khăn thêu không nhúc nhích thì đoán được tâm tư của mẹ chồng, nàng ấy nặn ra nụ cười nói:

"Cô cô làm mai đương nhiên là tốt, chỉ là việc này không phải do một mình cháu làm chủ, đợi cháu về bàn bạc với phu quân mới được."

Bình Nam Vương phi cười một tiếng, chuyển sang nhìn đại phu nhân ngồi bất động như núi: "Đại tẩu, tẩu cảm thấy thế nào?"

Đại phu nhân rũ mặt xuống, không tiếp lời ngay.

Thẩm Dao không khỏi cảm thấy bầu không khí có chút không đúng, vừa rồi bàn chuyện hôn sự cho Quận chúa Di Ninh, mọi người nói vô cùng thoải mái, đến cô nương nhà mình thì lại che che giấu giấu, Thẩm Dao ăn cháo tổ yến xong, nha hoàn lại đưa cho nàng một chén trà, vừa uống xong đưa chén lại, Tạ Kinh ngồi ở phía đối diện lộ ra vẻ mặt cười khổ với nàng.

Thẩm Dao càng cảm thấy nghi ngờ, cô nương mười lăm tuổi bàn chuyện hôn sự là bình thường, Tạ Kinh không có ước ao cũng không ngại ngùng mà lại buồn rầu như thế, có chuyện gì vậy?

Gả vào Tạ gia, ngoại trừ lão thái thái thì cũng chỉ có chút hợp ý với Tạ Kinh, Thẩm Dao không khỏi lo lắng cho nàng ấy.

Sau sự im lặng ngắn ngủi, đại phu nhân mới mở miệng:

"Lý gia đương nhiên là tốt, chỉ là cách hơi xa, ta chỉ có một đứa cháu gái, nuôi lớn dưới gối, không nỡ gả nó đến Dương Châu, vẫn là hai đứa trẻ vô tư, biết rõ gốc rễ từ nhỏ thì tốt hơn."

Bình Nam Vương phi âm thầm thở dài một hơi, lặng lẽ nhìn thoáng qua lão thái thái, lão thái thái lại không có biểu cảm gì:

“Ta mệt rồi, các con đến phòng khách chơi đi, Man Nhi ở lại nói chuyện với ta.”

Mọi người lục tục rời khỏi, mấy vị phu nhân về phòng, mấy nàng dâu trẻ tuổi không chịu nổi sự trống vắng, Chu thị làm chủ kéo mọi người đi đến chái nhà phía sau hóng mát đánh bài, Thẩm Dao không muốn tham gia náo nhiệt, đang muốn về phòng thì Tạ Kinh lại đi theo, kéo nàng cách xa đám người, đi về phía hành lang vòng quanh phía Tây, đợi đến khi đi tới một chỗ kín đáo (*), nàng ấy cuống đến mức nước mắt cũng lăn xuống:

(*) Ở đây trong raw là ▫▫, editor đã thêm thắt để phù hợp với bối cảnh.

“Dao Dao, làm sao bây giờ, tổ mẫu của cháu muốn gả cháu cho cháu trai nhà mẹ đẻ bà ấy, nhưng thái bà bà [4] cũng muốn gả cháu đến nhà mẹ của bà ấy là Lý thị ở Dương Châu, phụ mẫu cháu bị kẹp ở giữa cả ngày mặt mày ủ rũ.”

[4] Thái bà bà: Bà cố

Thẩm Dao nghe vậy thì ngớ ra, thì ra cả buổi này là mẹ chồng nàng dâu đang ngầm đấu đá.

Nghĩ kỹ thì cũng không lạ, lão thái thái xuất thân từ Lý thị Dương Châu, là đại tộc giàu có của Giang Nam, nắm giữ chức vụ Chuyển vận sứ ở hai bên sông Hoài, là số một ở bản địa, lão thái thái đã có tuổi, không còn liên lạc chặt chẽ với nhà mẹ đẻ như trước kia, mắt thấy Tạ gia phát triển không ngừng, lại có nhi tử làm Thủ phụ, đương nhiên bà cũng muốn giật dây cho nhà mẹ đẻ, nối lại tình duyên hai nhà.

Nào biết được đại phu nhân cũng nghĩ như thế.

Tạ Kinh là cháu gái trưởng của Tạ gia, thân phận nàng ấy không phải là thứ mà những người con thứ vợ lẽ kia có thể so sánh, hai nhà đều theo dõi rất chặt.

Thẩm Dao đau lòng cầm tay nàng ấy, kéo nàng ấy ra khỏi cửa hông, đi về phía đình nghỉ mát bên hồ:

"Ta cứ thấy là lạ, hóa ra là vì chuyện này."

Tạ Kinh cười khổ nói: "Cả nhà đều biết việc này, không có ai dám xen vào, duy chỉ có Dao Dao, gả đến chưa được bao lâu lại không quan tâm đến chuyện gì, cháu mới dám kể khổ, người đừng để ý."

Thẩm Dao vuốt ve mu bàn tay của nàng ấy: "Cháu sẵn lòng nói với ta là vì xem ta là người thân, vậy ta hỏi cháu, bản thân cháu thì sao, có ngưỡng mộ nam tử nào không?"

Ai chẳng có thời thanh xuân yêu thầm, Thẩm Dao nhìn thấy lang quân tuấn tú cũng thích nhìn thêm vài lần.

Quả nhiên Tạ Kinh đỏ mặt ấp úng kéo lấy một nhánh hoa bên cạnh: "Cháu… không có."

Thẩm Dao nhéo má nàng ấy: "Nhìn xem cháu đã xấu hổ thành thế này rồi, còn nói không có."

Tạ Kinh xấu hổ nhào vào lòng Thẩm Dao: "Trong lòng cháu còn đang khó chịu đây, người lại giễu cợt cháu."

Thẩm Dao ôm nàng ấy: "Cuộc đời con người xuân nở hoa thu lá rụng, sáng thăng chiều tàn, cuối cùng cũng quay về với cát bụi, dù sao cũng không khiến mình hối hận mới được, cho dù tổ mẫu và thái tổ mẫu có tính toán riêng, nhưng trên cháu còn có phụ mẫu, cháu vẫn có thể xin phụ mẫu làm chủ mà."

Đi tới bên hồ, gió mát phả vào mặt, hai người tìm một cái đình mát mẻ mà ngồi, đừng thấy Tạ gia nhà cửa hoa lệ, khắp nơi là gấm vóc, nhưng đây cũng chỉ là một chiếc lồng sắt bị tường cao vây lại mà thôi.

Tạ Kinh nhíu chặt đôi mày thanh tú, cùng Thẩm Dao ngồi tựa lưng vào nhau

trên ghế:

"Dao Dao, người và Lục thúc gia quen biết nhau thế nào vậy? Cháu thật sự rất hâm mộ người, tìm được lang quân xuất chúng như thế, không ai dám cản trở người."

Thẩm Dao xoay người lại, cùng nàng ấy chạm đầu gối vào nhau:

"Kinh Nhi, ai ai cũng có nỗi ưu sầu riêng."

Tạ Kinh gật đầu: "Điều này cũng đúng," Sau đó nắm lấy tay áo của Thẩm Dao: "Nói về chuyện của người và Lục thúc gia đi." Cô nương thích nghe những chuyện lý thú về tình yêu nam nữ.

Thẩm Dao đỏ mặt: "Ta và ngài ấy thật sự không có gì để nói cả, không phải các cháu đều biết sao, ngài ấy bị ép cưới ta."

Lời giải thích bên ngoài là, Hoàng đế không muốn nhìn thấy hai nhi tử vì một người nữ tử mà tổn thương hòa khí, dứt khoát đề nghị Tạ Khâm cưới, đúng lúc Tạ Khâm gặp được Thẩm Dao ở Thẩm gia, vừa thấy đã yêu nên đồng ý.

"Thật sự bị ép sao?" Tạ Kinh đột nhiên cười ranh mãnh, nhân lúc Thẩm Dao không phòng bị, nàng ấy vén tay áo nàng lên: "Nhìn xem đây là dấu gì vậy?" Dứt lời bèn mang giày cười trốn đi.

Thẩm Dao nhìn, chỗ đó đêm qua bị Tạ Khâm siết chặt lấy đã hiện ra một vết đỏ, nàng đột nhiên xấu hổ, tức giận đứng dậy đuổi theo Tạ Kinh.

"Cháu còn chưa xuất giá đâu, không cần thể diện nữa à?"

"Đừng trách cháu chứ, là người không che giấu kỹ, mấy thẩm thẩm cũng nhìn thấy, âm thầm hâm mộ tình cảm của người và Lục thúc gia đấy."

Tạ Kinh giống như con chim tước, nhảy lên nhảy xuống, Thẩm Dao không đau tay thì đau chân, đuổi theo được mấy bước thì đau đến mức không thở

nổi.

Náo loạn một hồi lại sầu lo hôn sự của Tạ Kinh:

"Các cô nương không thể tự làm chủ hôn sự mới là sự bi ai lớn nhất."

"Đúng vậy," Sóng nước mặt hồ lấp lánh chiếu vào đáy mắt Tạ Kinh, vẻ mất mát trong mắt nàng ấy lóe lên: "Có lúc cháu nghĩ, nếu cháu có thể sinh ra ở gia đình nhỏ bình thường thì cũng chưa chắc không tốt, ít nhất cha mẹ sẽ chọn cho cháu một lang quân vừa ý, không cần hắn quyền cao chức trọng, tiểu phu thê đóng cửa sống qua ngày đã là rất tốt rồi."

Thế này lại giống như điều Thẩm Dao nghĩ đến.

"Nếu như môn đăng hộ đối thì cháu phải tranh thủ cho bản thân."

Tạ Kinh nói: "Tại sao phải môn đăng hộ đối ạ?"

Thẩm Dao nhớ đến kinh nghiệm của mình, cười nói: "Môn đăng hộ đối thì mới có thể lâu dài."

"Phu thê với nhau, thứ nhất là phải môn đăng hộ đối, thứ hai là cũng phải kề vai sát cánh với nhau với được, một người kém hơn người còn lại quá nhiều thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện." Hôn nhân mà nàng mơ ước là không cần nhìn sắc mặt người khác, không cần ngửa đầu kiếm sống, không những người đàn ông phải có năng lực nuôi gia đình, bản thân nàng cũng phải thành thạo một nghề.

Tạ Kinh nghi ngờ nhìn Thẩm Dao, thầm nghĩ hôn sự của nàng và Tạ Khâm có thể xem như là không môn đăng hộ đối, càng không nói đến kề vai sát cánh, lẽ nào Thẩm Dao và Tạ Khâm không hề yêu thương nhau như ngoài mặt?

Nàng ấy dằn lời này xuống đáy lòng không dám hỏi.

Lê ma ma bên này làm xong việc ở Cố Ngâm Đường thì chạy đến Diên Linh

Đường hầu hạ Thẩm Dao, đang tìm ma ma ở cửa nghe ngóng xem Thẩm Dao ở đâu, lão thái thái trong phòng nghe thấy giọng nói của bà ấy thì gọi bà ấy vào nói chuyện, trong phòng chỉ có lão thái thái và Bình Nam Vương phi, Lê ma ma là người cũ bên cạnh lão thái thái, đương nhiên là biết vị đại tiểu thư này, vừa tiến vào đã cung kính dập đầu với nàng ta:

"Hóa ra là cô nãi nãi về."

Bình Nam Vương phi nhìn thấy bà ấy thì rất thân thiết: "Lê ma ma nhanh đứng dậy đi, lúc trước bà suýt nữa là cùng ta đến vương phủ, sau đó mẫu thân không nỡ, để bà lại cho Lục đệ, có thể thấy được mẫu thân chung quy vẫn thương Lục đệ."

Lê ma ma cười: "Xem vương phi nói này, lão tổ tông có ba người con trai, con gái thì chỉ có một mình người, lúc lão thái gia còn sống, người là cục vàng của Tạ phủ đó."

Vừa nhắc tới người phụ thân đã qua đời, hốc mắt vương phi chua xót: "Phụ thân quả thật hiểu ta nhất, không như mẫu thân, trong mắt chỉ có tiểu nhi tử của người."

Người ngoài không ở đây, vương phi nói chuyện không kiêng kỵ, nàng ta quả thật không quen nhìn lão thái thái cưng chiều Thẩm Dao.

Lê ma ma không dám tiếp lời này.

Lão thái thái liếc nữ nhi: "Con gả cho nhà tôn quý, trai gái có đủ, trượng phu thương con, con gái ngoan ngoãn, còn chuyện gì cần ta quan tâm nữa? Lục đệ con vừa mới cưới, tuổi tác lại nhỏ như vậy, ta chỉ cưng chiều nó một chút mà con đã tới nói rồi, con thật đúng là tỷ tỷ tốt đấy."

Vương phi không chịu: "Dựa vào ý của người, người làm tỷ tỷ này còn phải giúp đỡ người dung túng cho con dâu à?"

Lão thái thái phát hiện ra nàng ta càng nói càng không có lý: "Năm nay con cũng ba mươi lăm rồi nhỉ, con so đo với cô nương mười bảy tuổi làm gì?"

Vương phi nản lòng: “Con đâu phải so đo với nó, con chỉ là…”

“Con chỉ là cảm thấy con bé không xứng với đệ đệ tài năng ngút trời của con?”

Vương phi bị nói trúng tim đen, buồn bực vâng một tiếng.

Lão thái thái thở dài: “Lúc trước khi Khâm Nhi muốn đến Thẩm gia cầu hôn, ta cũng cực kỳ không vui, sau đó nó nói cho ta biết, năm năm trước nó gặp nạn ở Hồ Tương, là Dao Dao cứu nó, Dao Dao bị Thái tử ngấp nghé nên đã giấu một con dao găm muốn tự sát, nó dù thế nào cũng muốn cứu con bé nên ta đồng ý.”

Vương phi không biết có nguyên do này, nhất thời không nói, một lúc sau mặt nóng lên: “Thì ra là vậy.”

“Việc này con biết trong lòng là được, không được truyền ra bên ngoài.”
Lão thái thái lại nói: “Tính tình con bé cũng dễ ở chung, không bao giờ nói chuyện phiếm với người khác, cũng chẳng ghen tị ai, càng không bày ra tư thái của phu nhân Thủ phụ, ta càng nhìn nó càng thấy vui, bây giờ chỉ có một chuyện, nếu như có thể sớm sinh con thì ta không còn gì vui hơn nữa.”

Đang nói chuyện thì nhìn về phía Lê ma ma:

“Gọi ngươi đến là để hỏi ngươi, phu thê hai đứa nó thế nào?”

Đương nhiên Lê ma ma biết lão thái thái đang hỏi gì, lúc trước bà từng hỏi mấy lần, Lê ma ma đều chột dạ che giấu thay hai người, có chuyện đêm qua, lần này bà nói chuyện cũng đã có sức lực, cười tủm tỉm nói: “Vẫn tốt ạ, đêm qua làm đến nửa đêm mới nghỉ.”

Lão thái thái bắt đầu bấm ngón tay tính thời gian, Bình Nam Vương phi nhìn thấy bà lo lắng như vậy thì nhớ đến tình cảnh của mình lúc trước khi vừa gả đi, không khỏi bật cười:

“Mẫu thân, người cứ thế này mãi, gặp chuyện là vội, chuyện thế này vội được sao?”

Lão thái thái không để ý đến nàng ta, dặn dò Lê ma ma: “Nhiều thì hai mươi ngày, ít thì nửa tháng, nếu như mang thai thì chắc sẽ có tin tức.”

Trong lòng Lê ma ma cũng sinh ra chút trông mong: “Ôi ôi, lão nô nhớ rồi.”

“Con bé muốn ăn gì dùng gì thì cứ tới tìm ta, nó vẫn còn hơi khách sáo, việc này cũng không tốt, ngươi phải khuyên thêm.”

Lê ma ma nghe vậy thì chua xót, Thẩm Dao hoàn toàn không muốn ở lại, đương nhiên luôn tránh hiềm nghi, trong hơn ba tháng này, bà ấy cũng cực kỳ thích tính của Thẩm Dao, nếu như nàng thật sự đi rồi, bà ấy là người đầu tiên luyến tiếc, không dám lộ ra chút sơ hở nào trước mặt lão thái thái, bà ấy liên tục đáp vâng.

Lão thái thái lại quay đầu nói với nữ nhi: “Trông nó mới mười bảy tuổi nhưng chín chắn lắm, người ta cái gì cũng tranh giành, nó lại chẳng tranh gì cả.”

Bình Nam Vương phi tức giận nói: “Nàng ta có mẹ chồng như người che chở, đồ tốt gì cũng được đưa đến tay, nàng ta còn cần tranh gì nữa?”

Lão thái thái không vui, cố làm ra vẻ mà chỉ về phía cửa: “Được rồi, con là dâu hoàng gia, bà già đây không quản con được nữa, tội gì làm rồng đến nhà tôm, sớm quay về vương phủ của con đi.”

Bình Nam Vương phi bị chặn lại mà dở khóc dở cười.

“Thật sự có con dâu là quên con gái.”

Cười một lúc, Bình Nam Vương phi nói đến chuyện chính:

“Con đến đây còn có một tin tức nói cho người biết, gần đây sứ đoàn vào Kinh, bệ hạ muốn đến núi Yên nghỉ mát, cho phép người thân của quan lại

đi theo, nhân cơ hội này để Di Nhi gặp con trai Đoàn gia, lúc đó cũng để Kinh Nhi gặp mặt người Lý gia luôn."

Lão thái thái gật đầu: "Ta không giày vò nổi nữa, việc này giao hết cho con."

"Cho dù Kinh Nhi không gả cho Lý gia thì cũng không thể gả đến Đặng gia được, Đặng gia đó nghèo xuống dốc rồi."

Đại lão gia cưới đại phu nhân Đặng thị là khi Tạ gia đang xuống dốc, hôn sự được lão thái gia làm chủ, lúc đó lão thái thái không hài lòng lắm, sau đó con dâu vào cửa thì quan hệ không hòa hợp mấy, nhiều năm qua, lão thái thái không thể nào còn thù hằn chuyện năm đó được, chỉ là thấy đại phu nhân nhắm vào hôn sự của Tạ Kinh thì vô cùng bất mãn.

Trước khi Bình Nam Vương phi xuất giá đã không ít lần giúp mẫu thân đấu đá với ba người chị dâu, hiểu rất rõ nguyên do trong đó:

"Người yên tâm, trong lòng nữ nhi hiểu rõ."

*

Dùng bữa trưa ở Diên Linh Đường của lão thái thái, Thẩm Dao xoa chiếc bụng căng lên quay về Cố Ngâm Đường, đi trên đường nóng đến mức đổ mồ hôi đầy người, bèn dặn dò Bích Vân chuẩn bị nước ấm tắm rửa, Thẩm Dao đoán được chắc chắn trên người mình có dấu vết, không dám giữ Bích Vân lại, sai nàng ấy đi ra ngoài:

"Nhanh đi xem mấy cây mầm ở sân sau đi, nắng to như vậy, không biết có khô chết không."

Bích Vân cũng nhớ đến cây ăn quả, chuẩn bị quần áo xong rồi vội vàng rời đi.

Lúc này Thẩm Dao mới cởi đồ đi tắm, nhìn ngực mình, trên bộ ngực trắng như tuyết tràn đầy dấu hôn đỏ, sự xấu hổ và ảo não đan xen nhau trên gò

má, không thể hơn được nữa, ngay cả chút áy náy trong lòng đối với Tạ Khâm cũng không còn sót lại gì.

Vội vàng tắm rửa rồi mặc đồ đi ra ngoài, ánh nắng nóng rực, mặt trời trắng bóng phơi khô mặt đất, đợi chốc lát thì Bích Vân mang theo tiểu nha đầu tưới nước xong quay lại, Thẩm Dao cũng yên tâm, dặn dò nàng ấy đi nghỉ một lúc, mình thì nằm trên giường La Hán nghỉ trưa.

Tỉnh dậy sau giấc ngủ, nàng uể oải, mệt nhoài nằm trên sập không muốn động đậy, Bích Vân ở bên cạnh bóc trái cây bỏ vào miệng nàng, Lê ma ma đến kho bạc nhận phần của tháng này, buổi trưa vừa qua, mặt trời chói lọi, đám tiểu nha hoàn cũng trốn trong phòng trà nước ở góc hành lang uống trà hóng mát.

Trong phòng phụ phía Đông, hai chủ tớ nói chuyện câu được câu không.

Thẩm Dao nhắc tới hôn sự của Tạ Kinh, Bích Vân lại kéo nàng dậy, hỏi tương lai nàng có dự định gì.

Thẩm Dao đâu có tâm tư cân nhắc chuyện xuất giá, vì không để Bích Vân lo lắng, nàng bèn thề son sắt, ăn nói lung tung.

"Uầy, xuất giá không thể chỉ nhìn mặt được, em nhìn Tạ Thủ phụ của chúng ta xem, mặt đẹp, tài hoa hơn người, lại quyền cao chức trọng như vậy, có lẽ vị hôn phu lý tưởng của các cô nương phải giống như chàng, chỉ là nghĩ kỹ lại, phu quân quá tài giỏi chắc chắn không thể bị người ta chi phối được, sau khi thành hôn, chuyện gì cũng do hắn sắp xếp, việc gì cũng phải nhìn sắc mặt hắn mà làm việc, cuộc sống như vậy có thể nói là giày vò."

"Ta nói này, hôn nhân là cuộc sống, phải hợp tính nhau, tốt nhất là chuyện gì hắn cũng nghe ta sắp xếp, ta cũng không trông cậy hắn ở bên ngoài quá tài giỏi, kiếm được mấy đồng bạc nuôi sống cả nhà già trẻ là được rồi…"

"Thê tử quản nghiêm thì làm sao? Em không nhìn thấy những người bị thê tử quản nghiêm sống rất vui vẻ sao?"

Thẩm Dao ngồi dậy khỏi giường La Hán, hoàn toàn không biết bên ngoài hành lang là một bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi đang đứng:

"Không nói đến người khác, Lưu đại ca chất phác thành thật, ở bên ngoài thành thật chịu khó làm ăn, về nhà thì thổi lửa nấu cơm, chuyện gì cũng không cần Lưu đại tẩu động tay, ồ, huynh ấy không phải cưới thê tử đâu, quả thật là cưới một tổ tông đấy…" Nói được một nửa thì nhớ đến chuyện chính: "Không được, ta phải ra sân sau xem cây mầm."

Thẩm Dao vừa mang giày xuống giường, vừa đi ra ngoài, thỉnh thoảng còn phản bác Bích Vân vài câu:

"Ai nói ta thích Lưu nhị ca… Được, ta thừa nhận Lưu nhị ca không tồi, nhưng bàn về cưới gả, ta lại muốn gả cho người như Lưu đại ca… Ôi!"

Chỉ lo nói chuyện với Bích Vân nên không nhìn thấy người đứng ngoài rèm châu, nàng va thẳng vào ngực đối phương.

Chương 23

Tạ Khâm giữ lấy hai vai nàng vừa nhanh vừa chuẩn, vững vàng đỡ nàng dậy, đợi nàng đứng vững rồi, chàng chắp tay nhìn nàng.

Đôi mắt như vực sâu có chút vẻ phức tạp âm thầm nổi lên.

Lồng ngực chàng vô cùng cứng rắn, Thẩm Dao va vào, trán bị đau, nàng che lấy trán, hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn, ngửi mùi hương cây tùng mát lạnh quen thuộc đó cũng biết là ai.

Chậm chạp ý thức được mình vừa nói gì, nàng đột nhiên choáng váng.

Giữa ban ngày, đường đường là Thủ phụ sao lại về sớm thế?

Thẩm Dao khó hiểu ngẩng mặt lên, che giấu chút e ngại khi bị bắt tại trận, hành lễ với chàng:

"Hầu gia đến bao lâu rồi?"

Vẻ mặt Tạ Khâm bình tĩnh, chàng nhẹ nhàng phun ra hai chữ: "Vừa đến."

Thẩm Dao cũng không đoán được chàng đã nghe thấy bao nhiêu, nàng ra vẻ bình tĩnh mà cười, hai tay quạt xua tan hơi nóng trên gò má, tránh đường:

"Mời ngài vào ngồi."

Bích Vân ở phòng trong cũng bị dọa không nhẹ, nhanh chóng đặt kim khâu trong tay xuống, quỳ dập đầu với Tạ Khâm, nhanh chóng pha một bình trà đưa vào rồi chạy trốn, Thẩm Dao nháy mắt ra hiệu ép nàng ấy ở lại, Bích

Vân không dám, chạy đi còn nhanh hơn thỏ.

Thẩm Dao hận đến nghiến răng.

Tạ Khâm ngồi ở chiếc ghế bành đặt ở phía Tây trong phòng phụ phía Đông, Thẩm Dao theo thói quen đi về phía giường La Hán ở phía Đông, thấy chàng ngồi ở phía Tây thì cũng ngồi đối diện chàng, đôi mắt đen lúng liếng bất an đảo nửa vòng, thầm nghĩ người này tới thật là đúng lúc, bắt nàng tại trận, thôi, nàng cũng toàn nói lời thật lòng, cũng không trách nàng được, Thẩm Dao bình tĩnh lại, rót cho chàng một chén trà.

"Trời nóng, ngài uống chén trà giải khát đi."

Tạ Khâm cầm chén trà không động đậy, đôi mắt sắc bén cất giấu chút lạnh lẽo:

"Người nên giải khát là phu nhân đấy."

Thẩm Dao sặc nước bọt.

Xem ra là chàng nghe thấy rồi.

Nàng mặt dày, giả vờ nghe không hiểu, biết nghe lời phải mà rót cho mình một chén: "Ta quả thật khát nước."

Lại liếc nhìn bên ngoài cửa sổ, mặt trời ngả về Tây, ánh chiều tà đỏ như lửa nhuộm sân viện thành một mảng vàng óng, đối với Tạ Khâm mà nói, về phủ vào canh giờ này quả thật là chuyện không thể tưởng tượng được.

"Sao ngài lại về vào giờ này?"

Khuôn mặt Tạ Khâm nhàn nhạt, chàng cầm chén trà uống một ngụm trà ấm, vào miệng đắng chát:

"Không về thì làm sao nghe được lời thật lòng của phu nhân."

Người này xong chưa vậy.

Rõ ràng là nghi ngờ nàng, muốn ép nàng hiện nguyên hình.

Thẩm Dao vén phần tóc mai bên tai, nhìn trái nhìn phải mà nói với chàng:

"Hầu gia về sớm, vừa hay để ta đi dặn dò phòng bếp làm vài món ngài thích."

Thấy nàng muốn đứng dậy, Tạ Khâm khẽ thở dài, đổi giọng điệu: "Không vội, ta tìm nàng có việc."

Thần kinh kéo căng của Thẩm Dao thoáng thả lỏng, Tạ Khâm vẫn là Tạ Khâm, không có chuyện gì thì sẽ không đến, như vậy rất tốt, cơn giận còn chưa kịp tiêu tan thì lại thấy chàng lấy ra một lọ thuốc màu nâu từ dưới tay áo:

"Đưa tay đây."

Thẩm Dao lại lo lắng, ánh mắt sững sờ, cứng người không nhúc nhích.

Tạ Khâm hơi nheo mắt lại, ẩn chứa vẻ sắc bén.

Lúc này đến lượt Thẩm Dao thất bại.

Một người không dám ép sát đối phương sợ phản tác dụng, một người không dám chọc giận người kia, sợ chọc thủng lớp ngăn cách đó.

Hai người cứ tới lui như vậy, duy trì sự thăng bằng kỳ diệu này.

Thẩm Dao kéo căng khuôn mặt đỏ lên, duỗi cổ tay tối qua bị chàng lôi kéo ra, nàng nghĩ, cứ đưa ra như vậy không phải tương đương với việc mình ngụy trang sao, bèn giả vờ nghi ngờ nói:

"Cũng không biết bị sao nữa, đang yên đang lành tự dưng có một vết đỏ, chắc là ma quỷ quấn thân rồi."

Tạ Khâm thật sự bị chọc tức đến mức không còn cách nào khác, không chịu thừa nhận thì thôi, đừng có móc mỉa mắng chàng chứ.

Chàng vẫn chưa đến độ không phóng khoáng tới nỗi phải tranh luận với thê tử, cứ mặc cho nàng mắng.

Thẩm Dao âm thầm sung sướng, đắc ý cong môi.

Nàng mắng đâu có sai, không phải tối hôm qua chàng dữ dội lắm sao, là một con sói đội lốt cao quý, khoan đã, nàng đang nghĩ gì vậy.

Thẩm Dao lúng túng đến mức hai má nóng lên, nhanh chóng xua đi những suy nghĩ đen tối hỗn loạn đó.

Tạ Khâm liếc qua khuôn mặt đỏ bừng của nàng: "Khăn thêu."

Thẩm Dao nghe theo chỉ thị của chàng giống như con rối, lấy ra chiếc khăn thêu được nhét bên hông.

Tạ Khâm nhận lấy gấp lại rồi đặt dưới cổ tay nàng, chợt vặn mở nắp lọ, đổ ra một ít dầu thuốc, sau đó cầm cổ tay nàng, ngón tay chấm dầu thuốc, xoa bóp qua lại ở chỗ vết thương của nàng.

Bàn không lớn lắm, Tạ Khâm lại cao lớn, khi nghiêng người tới, nàng tựa như có thể ngửi được mùi hương lạnh lẽo trên người chàng.

Vẻ mặt nàng cực kỳ chăm chú, lực tay từ nhẹ đến nặng, cẩn thận giúp nàng thả lỏng kinh lạc.

Dầu thuốc cực kỳ mát lạnh, dần dần cảm giác nóng hổi thấm ra từ da thịt, trái tim Thẩm Dao cũng nóng lên theo.

Cách quá gần, khuôn mặt hoàn mỹ kia đánh thẳng vào giác quan của Thẩm Dao, lòng bàn tay kéo lấy mu bàn tay của nàng mang theo nhiệt độ nóng hổi quen thuộc.

Trong lòng Thẩm Dao mất tự nhiên, nàng nhìn đi chỗ khác, ngồi một cách đoan chính.

"Hôm nay đại nhân không bận sao?"

Tạ Khâm phát hiện ra, cô nương này khi tâm tình tốt thì sẽ gọi chàng một tiếng Hầu gia, khi muốn tránh hiềm nghi thì lại gọi là đại nhân, giống như tiểu hồ ly vậy, vui vẻ thì nhảy nhót giương nanh múa vuốt, vừa phát hiện ra điều không đúng là lập tức lùi về hốc cây.

Chàng nhạt giọng nói: "Không bận."

Chẳng trách.

Trong ấn tượng của Thẩm Dao, Tạ Khâm dãi nắng dầm mưa, thức khuya dậy sớm, chưa bao giờ nghỉ ngơi.

Trước kia Tạ Khâm dốc lòng vào công vụ, đương nhiên là có việc bận mãi không hết, hôm nay chàng quả thật bị Thẩm Dao làm cho trở tay không kịp, trong lòng buồn bực, xử lý xong hết công vụ cấp bách, lại nghĩ tới trên người nàng có vết thương, buổi chiều chàng đã tìm Thái y lấy dầu thuốc thông máu tốt nhất, vội vã quay về bôi cho nàng.

Trong lúc vô tình đã nghe thấy lời nàng nói.

Trong lòng Tạ Khâm không nói ra được là cảm giác gì.

Chàng có chút giận nàng, lực tay tăng thêm không ít, khiến Thẩm Dao đau đến mức thấp giọng than một tiếng, tiếng rên này mềm mại lại kéo dài, giống như phát ra từ xương, tựa như tối hôm qua… Ánh mắt Tạ Khâm hơi tối đi.

"Xin hỏi phu nhân, trong phủ có chuyện gì mà nàng không vừa ý à?" Đôi mắt của Tạ Khâm rất giỏi quan sát, giống như chỉ cần bị chàng nhìn chăm chú thì sẽ không có chỗ để trốn.

Thẩm Dao chớp mắt, đây là cái gì với cái gì vậy: "Không… không có."

Giọng điệu của tên này cứ là lạ, trước kia chỉ khi có người ngoài thì mới gọi nàng là phu nhân, lúc riêng tư không những không gọi, thậm chí ngay cả tên nàng cũng rất ít gọi, hôm nay cứ mở miệng là phu nhân, chẳng lẽ là muốn chịu trách nhiệm với nàng, không cần thiết đâu.

Khóe môi Tạ Khâm hơi giật giật khó nhận ra: "Vậy thì là do phòng bếp cần phu nhân xuống bếp, phòng thêu cần phu nhân làm đồ thủ công?"

Thẩm Dao chống tay lên trán, né tránh ánh mắt nóng hổi của chàng:

"Cũng không có…"

Lực tay của Tạ Khâm không giảm: "Phu nhân có chỗ nào không hài lòng thì cứ nói ra."

Thẩm Dao nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc: "Ta chỉ thuận miệng nói thôi, ngài đừng xem là thật."

Hiện tại điều Tạ Khâm không muốn nghe nhất chính là "Thuận miệng nói".

"Ta luôn cho rằng phu nhân là người dám làm dám chịu trách nhiệm, không ngờ mọi chuyện đều do thuận miệng nói thôi."

Thẩm Dao đã không cười được nữa, ánh mắt nhìn xung quanh, đang tìm xem chỗ nào có kẽ nứt, tiện cho mình chui vào kẹt chết luôn.

"Không, chỗ nào cũng rất tốt."

"Vậy là có người không xem nàng là tổ tông mà cung phụng?"

Thẩm Dao bị chàng ép đến mức trên đầu đang bốc khói xanh, sự kiên nhẫn cạn kiệt, biểu cảm tê dại hỏi: "Người ta nói người bề trên thì không để tâm đến lỗi lầm của kẻ bên dưới, Tạ Thủ phụ thiếu khoan dung như vậy, ta tạ lỗi

với ngài còn không được sao?"

Tạ Khâm không nói một từ, nếu không khoan dung thì nàng còn có thể yên ổn đứng đây nói chuyện à?

Tạ Khâm nhớ đến câu nàng nói "Nhìn sắc mặt hắn mà sống", cuối cùng vẫn không nói tiếp nữa, buông tha cho nàng.

Không những thế, chàng còn ngồi một cách đoan chính, tập trung chăm chú tiếp tục xoa bóp.

Thẩm Dao thấy Tạ Khâm như vậy, trán cũng đổ mồ hôi, nếu như người ngoài ở đây, nàng sẽ trông như một con cọp cái gào rống với trượng phu, mà chàng…

Thẩm Dao kịp thời ngăn chặn suy nghĩ điên cuồng đang sinh trưởng, hít sâu một hơi: "Xin lỗi, ta lỡ lời, đại nhân đừng để ý."

Tạ Khâm xoa lòng bàn tay xong lại chuyển sang mu bàn tay, sau đó thì không lên tiếng nữa.

Trong mắt Thẩm Dao thì giống như chàng bị nàng làm cho kinh sợ vậy.

Thẩm Dao dở khóc dở cười.

Một lúc sau, cuối cùng cũng giúp nàng bôi dầu thuốc vào vết thương xong, Tạ Khâm buông nàng ra, cầm lấy khăn ướt bên cạnh lau tay.

Thẩm Dao hoạt động cổ tay, quả nhiên thoải mái hơn không ít: "Nhìn phương pháp này của ngài, trước kia ngài cũng thường xoa bóp à?"

Tạ Khâm nói: "Quanh năm bôn ba bên ngoài, không thiếu việc xương cốt bị thương."

Thẩm Dao đã hiểu, không tránh khỏi hơi đau lòng cho chàng.

Làm Thủ phụ không dễ.

Làm phu nhân Thủ phụ càng không dễ.

Nàng nhìn thoáng qua sắc trời ngoài cửa sổ, canh giờ vẫn xem như là sớm, ngày mùa hè thời gian dài, chưa đến giờ dùng bữa tối, nàng cũng không tiện giục Tạ Khâm rời đi, nhưng hai người ngồi không ở đây thật sự rất chán.

Đương nhiên Tạ Khâm biết rõ nàng đang nghĩ gì, chàng nhanh chóng nói lời tạm biệt, dù sao chàng cũng có chức vụ quan trọng, không thể nào thật sự rảnh rỗi lén sống nhàn nhã được.

Thẩm Dao đưa mắt nhìn chàng rời khỏi, tâm trạng phức tạp.

Lúc này, Bích Vân đi ra từ hành lang, cười hì hì đến bên tai Thẩm Dao nói:

“Cô nương, mặt đau không?”

Thẩm Dao ngượng ngùng cười một tiếng, vừa mới ngại đàn ông quyền cao chức trọng không đủ chu đáo, ngay sau đó chàng đã tới bôi thuốc cho nàng.

Vả mặt tới quá nhanh.

“Đúng là rất đau.”

Chương 24

Ánh chiều tà le lói, Thẩm Dao dọn bữa tối xong thì sai người đi mời Tạ Khâm dùng bữa, biết được Tạ Khâm đã quay về nha môn.

Nàng sửng sốt lắp bắp kinh hãi, không phải vì đưa thuốc cho nàng mà nửa đường quay về, bây giờ lại đi làm việc chứ?

Bích Vân thấy sắc mặt nàng kỳ quái thì nhịn cười đầy bụng, đợi ăn cơm xong cùng Thẩm Dao đi dạo tiêu thực, nàng ấy bèn nói:

"Xem ra Hầu gia sinh tình với người rồi."

Thẩm Dao lại không dám gật bừa: "Đó là cảm kích, không phải là tình cảm."

Nói đến cùng thì chàng vì cảm kích năm đó nàng đã giúp đỡ nên luôn bao dung cho nàng, che chở nàng, Thẩm Dao sẽ không tự mình đa tình đến mức cho rằng Tạ Khâm sinh lòng ái mộ với nàng.

Về chuyện hôm nay, có lẽ là vì đã có sự thân mật da thịt với nàng nên chàng muốn chịu trách nhiệm.

Thẩm Dao cảm thấy rất áp lực.

Hôm nay Tạ Khâm vô cùng khác thường, dấy lên làn sóng lớn trong triều đình.

Đầu tiên là xin nghỉ không vào triều, đây là chuyện chưa từng nghe thấy, vừa hết giờ ăn trưa là lại không thấy tăm hơi đâu.

Đến mức Trịnh Các lão bất chấp ánh nắng mặt trời chói chang mà đứng trong đình nhìn quanh:

"Chắc là hôm nay mặt trời mọc đằng Tây nhỉ?"

Lữ Thượng thư ở bên cạnh khép tay áo lại tiếp lời: "Có mọc từ đằng Tây hay không thì không biết, nhưng lão phu xác nhận hôm nay Tạ phủ sóng yên biển lặng."

Ngoại trừ việc phu nhân ở nhà sinh con, Trịnh Các lão không tưởng tượng được vì sao Tạ Khâm không vào triều.

"Đó là tên điên bỏ ăn bỏ ngủ luôn mà."

Các vị Các lão tụ tập ở dưới hành lang điện Văn Hoa uống trà ăn dưa lạnh, đầu đuôi câu chuyện đều bàn về Tạ Khâm.

"Sợ là có liên quan đến Tạ phu nhân đó, sáng nay khi Tạ đại nhân vào Nội các, ta thấy miệng hắn bị rách da, chắc chắn là kiệt tác của Tạ phu nhân."

"Hì hì hì… Trông Tạ Thủ phụ chín chắn trưởng thành vậy thôi chứ người ta cũng chỉ mới hai mươi lăm, đang ở tuổi tràn đầy tinh lực, khuê phòng nóng bỏng một chút cũng là chuyện khó tránh khỏi." Một đám đại nhân già nhếch miệng cười không ngừng.

"Thanh Chấp cũng có ngày hôm nay cơ đấy."

"Vị Tạ phu nhân kia thật là cao tay, là một người đáng gờm đó."

"Ta cũng nghe nói, xà nhà của Ôn gia suýt nữa bị nàng ta lật luôn."

"Ta thấy, nàng ta không phải con gái nuôi của Thẩm đại nhân và Đoàn phu nhân đâu, sợ là con gái ruột đó, các ông còn nhớ vị thái phu nhân Đoàn gia ở Kế Châu không? Năm đó gõ đăng văn cổ [1] kêu oan cho phu quân, huyên náo đến mức dư luận xôn xao, cuộc sống sau này của Tạ đại nhân ấy… hắn phải chịu đựng thôi."

[1] Đăng văn cổ (登闻鼓): Tương truyền thời Tây chu, dân thường nếu có oan tình thì có thể đánh trống thỉnh cầu đế vương tiếp kiến. Từ đó, trải qua các triều đại, các hoàng đế đều cho đặt trống ngoài cung, tiếng trống đem những nỗi oan khuất của dân chúng đưa lên triều đình. Trống đó gọi là "đăng văn cổ" 登闻鼓 cũng gọi là "lộ cổ" 露鼓.

Lữ Thượng thư khẽ hừ một cái: "Đường đường là Thủ phụ, sau này đừng có thành người bị thê tử quản nghiêm."

Trịnh Các lão hắng giọng, điềm nhiên như không có việc gì mà nói: "Thê tử quản nghiêm cũng không có gì không tốt."

Lễ bộ Thị lang bên cạnh khẽ đẩy Lữ Thượng thư, lại thầm bĩu môi với Trịnh Các lão, Lữ Thượng thư đột nhiên hiểu ra, đầu tiên là xấu hổ, sau đó thì âm thầm khinh thường.

Phong thủy của Nội các này cũng không tốt, Thủ phụ và Thứ phụ [2] đều là người bị thê quản nghiêm, đường đường là nam tử hán đại trượng phu, sống dưới sự lạm dụng quyền thế của nữ tử thì sao mà được.

[2] Thứ phụ (次辅): Chức phó của Thủ phụ.

Lữ Thượng thư xấu hổ khi làm bạn với những người này, ông ta chắp tay sau lưng định rời khỏi nha môn thì một bóng dáng thon dài bước vào từ bên ngoài, chỉ thấy chàng mặt như ngọc lạnh, mắt nhìn thẳng đi về phía nhà chính ở phía Bắc.

Khi gần bước qua cánh cửa thì nhìn sang bằng ánh mắt lạnh lẽo nghiêm nghị.

Mọi người hốt hoảng giải tán, ai cũng đi làm việc.

Sáng sớm hôm sau, cổ tay Thẩm Dao không đau nữa, dấu vết trên người cũng đã tan đi hơn một nửa, duy chỉ có hai chân bởi vì đêm trước đó ở trong một tư thế quá lâu mà còn có chút mỏi nhừ.

Mùa hè khô nóng, ban đêm lão thái thái ngủ không được yên ổn, sáng hôm sau luôn phải ngủ bù, mọi người không dám đi làm phiền bà, Thẩm Dao vẫn như thường, đi đến vườn cây thăm cây mầm, vốn là một khoảng đất trống không lớn, bây giờ đã mang theo một thảm cỏ xanh, cành cây sau khi chiết khác với trước kia, có vài cây mầm lớn nhanh, đã có vài nụ hoa, đến năm sau chắc là sẽ có quả.

Mặc dù Thẩm Dao đã thử chiết cành giữa những loại quả khác nhau, nhưng lại đặt trọng tâm vào đào mận, nàng mong đợi ăn được quả đào trơn bóng mọng nước.

Bận rộn một canh giờ dưới ánh sáng ban mai, nàng quay về phòng chính tắm rửa, dự định thay một bộ đồ dễ chịu rồi lên nhà trên thỉnh an lão thái thái.

Bích Vân đang còn ở trong vườn tưới nước, Lê ma ma đi vào hầu hạ nàng, nét mặt ưu tư:

“Phu nhân, lão nô vừa mới đến phòng nghị sự đưa danh sách mua sắm, ở đó đã bắt đầu cãi nhau rồi.”

Thẩm Dao kinh ngạc: “Chuyện gì vậy?”

Lê ma ma chải tóc cho nàng: “Hôm qua thôn trangcủa Tạ gia chúng ta ở Giang Nam đưa tơ lụa đến, dự định vào thu sẽ may đồ cho chủ tử dùng, tuy đều là gấm vóc lụa là tốt nhất nhưng cũng có phân chia thứ bậc cao thấp, chuyện ở thôn trang luôn được nhị lão gia quản lý, đêm qua đồ được đưa đến thì đương nhiên phải cho nhị lão gia xem trước.”

“Nhị phu nhân mang theo nhị nãi nãi và tứ cô nương qua đó, niệm tình nhị nãi nãi vất vả việc nhà, bà ấy đã chọn trước một cuộn tơ lụa màu đỏ nhạt cho nàng ta, lại chọn một cuộn tơ lụa đỏ tươi cho tứ cô nương, sau đó không biết làm sao mà bị tứ nãi nãi biết được, có lẽ là tứ nãi nãi cố ý để lộ sự việc, khiến cho đại phu nhân vô cùng bất mãn, sáng sớm đại phu nhân đã ngồi trong phòng nghị sự tranh luận với nhị phu nhân, nói là đồ của

Công gia, tại sao lại tự chọn trước, nhị phu nhân mất hết mặt mũi, đương nhiên là chối sạch, sau đó là nhị lão gia đến nói bản thân sơ sẩy, xin đại phu nhân rộng lòng tha thứ, mặt nhị phu nhân mới dễ coi hơn một chút."

Thẩm Dao nghe vậy thì lắc đầu không nói, nhị phu nhân có hai người nhi tử, nhị gia Tạ Văn Hạo và tứ gia Tạ Văn Hưng, nhị nãi nãi Chu thị bình thường ân cần tháo vát, tứ nãi nãi Hứa thị chậm chạp hơn một chút, là con dâu cùng một mẹ chồng, trong âm thầm khó tránh khỏi việc so đo, Hứa thị thấy nhị phu nhân cưng chiều Chu thị thì đương nhiên vô cùng bất mãn, làm ra chuyện như vậy cũng không bất ngờ.

"Nói một câu công bằng thì nhị tẩu quả thật không nên chọn trước, không nói đến bên phía chi trưởng, bên trên còn có một lão thái thái mà."

"Đúng vậy, quản lý gia đình nhiều năm vẫn là lần đầu tiên mất mặt thế này, nhị phu nhân tức giận không nhẹ, chắc là sẽ âm thầm trừng trị tứ nãi nãi đó."

Đợi Thẩm Dao đến Diên Linh Đường, đại phu nhân đã làm ầm ĩ việc này đến chỗ lão thái thái:

"Mẫu thân, nhị đệ muội quản lý gia đình nhiều năm rồi, tuy nói càng vất vả công lao càng lớn, nhưng không nên để xảy ra sơ suất như vậy, hạ nhân trong nhà đều đang nhìn đấy, chủ quản gia đình bất kính với mẹ chồng lớn tuổi, không thương cho vãn bối nhỏ tuổi, ngược lại tự mình chọn trước, nói ra thì người bên ngoài chỉ nói Tạ gia chúng ta không có phép tắc."

Lão thái thái ấn lên trán không nói gì, thấy Thẩm Dao đến, bà vẫy tay ra hiệu cho nàng đi qua, thật ra Thẩm Dao không muốn rơi vào vũng nước đục này, là lão thái thái sai người mời nàng đến, nói là có chất liệu tốt bảo nàng đi chọn nên mới không thể không tới, lúc này bèn ngồi bên cạnh lão thái thái, im lặng nghe.

Nhị phu nhân không cam lòng yếu thế: "Đại tẩu cần gì làm ầm lên vì những chuyện lông gà vỏ tỏi, đã nói là nhị lão gia thuận miệng nói đùa một câu, chất liệu đều như nhau, chọn trước hay sau thì có gì quan trọng, đại tẩu

thích so đo như vậy, chi hai chúng ta không cần nữa, đưa hết đến chi một đi, mấy người cứ chọn rồi đưa số còn lại cho bọn ta, bọn ta tuyệt đối không hai lời."

Nàng ta lại kéo theo cả đại phu nhân.

Đại phu nhân vuốt chén trà cười lạnh: "Nhị đệ muội không cần phải chỉ trích ngược lại, chúng ta chuyện nào ra chuyện đó, nếu như muội thật sự đưa qua, ta đương nhiên sẽ nhận, trong lòng cũng cảm kích, chỉ là chuyện đêm qua đã sai quy tắc, nhất định phải có lời giải thích."

Hai người không ai chịu nhượng bộ.

Nhị phu nhân không phải người có tầm mắt hạn hẹp, một hai cuộn tơ lụa vẫn không lọt vào mắt nàng ta được, lúc đó chỉ xem như không phải chuyện gì to tát, không ngờ lại xảy ra sơ suất như vậy, xem ra xuân phong đắc ý nhiều năm như vậy nên đã thiếu đi mấy phần cảnh giác.

Dâu con cả nhà đều nơm nớp lo sợ đứng thành một hàng, mấy cô nương cũng không dám lên tiếng, tam phu nhân có chút cười trên nỗi đau của người khác, mở một mắt nhắm một mắt xem náo nhiệt, duy chỉ có Thẩm Dao làm người ngoài cuộc xem như việc không liên quan đến mình.

Tứ nãi nãi Hứa thị cũng không ngờ sự việc ầm ĩ lớn như vậy, lo lắng mẹ chồng sau đó sẽ tính sổ, sau lưng nàng ta đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Ầm ĩ một hồi, nhị phu nhân đoán được ý khác của đại phu nhân là cố ý lấy chuyện này ra làm bệ đỡ, nàng ta bèn nói:

"Đại tẩu, tẩu không cần dựng sân khấu hát hí khúc trước mặt mẫu thân đâu, muốn thế nào tẩu mới thỏa mãn thì cứ nói thẳng đi."

Lúc này lão thái thái cũng ngẩng đầu nhìn qua.

Đại phu nhân làm loạn cả buổi sáng đương nhiên là có mục đích, nàng ta liếc mắt nhìn Ninh thị đang cúi đầu:

“Nói đến xuất thân gia thế, tài trí bản lĩnh thì cả nhà không được mấy người có thể sánh bằng cô nương Ninh gia của phủ Thái sư, ta vô cùng cảm phục công lao khổ cực của nhị đệ muội và thê tử lão nhị trong nhiều năm qua, chỉ là bọn ta chung quy cũng là chi trưởng của Tạ gia, đại lão gia còn có tước Quốc công, chuyện trong nhà chi trưởng bọn ta không thể đổ cho người khác được.”

“Mẫu thân, ý của con dâu là sau này để Ninh thị hợp tác với nhị đệ muội quản lý gia đình, người thấy thế nào?”

Không thể không nói đại phu nhân rất thông minh, nàng ấy không dính dáng vào, lại đẩy con dâu trưởng là Ninh thị ra, không ai chỉ ra được sai lầm, con dâu trưởng quản lý chuyện bếp núc vốn là chuyện hợp lý lẽ, nếu không phải đại phu nhân và lão thái thái không hợp nhau thì có lẽ Ninh thị đã quản lý gia đình từ lâu rồi.

Đại nãi nãi Ninh thị cầm khăn thêu, vẻ mặt hơi cứng lại.

Sắc mặt nhị phu nhân xanh lét, nàng ta đã đoán được đại phu nhân muốn chen chân vào, lại không ngờ nàng ấy lại đưa ra yêu cầu cao hơn, lại muốn cướp quyền quản lý bếp núc, nàng ta không tiếp lời ngay mà là nhìn thoáng qua lão thái thái.

Lão thái thái u ám nheo mắt lại.

Yêu cầu này của đại phu nhân không hề quá đáng, chỉ là một khi đồng ý, đại phu nhân giúp đỡ Ninh thị có được quyền quản lý bếp núc, mà Ninh thị tất nhiên sẽ hứa gả con gái Tạ Kinh cho nhà mẹ đẻ của đại phu nhân, lão thái thái không nuốt trôi cục tức này.

Bà cụ chống bàn chậm rãi ngồi thẳng người.

Ánh mắt liếc nhìn đám người trong phòng một vòng, đôi mắt xám tro lóe lên chút ánh sáng:

“Thê tử lão nhị quả thật thiếu sót, có thể thấy nhất định phải có một người công chính công bằng ở bên cạnh trợ giúp.”

Nhị phu nhân lại biết nghe lời phải mà đứng dậy: “Con dâu biết sai rồi, xin người trách phạt.”

Đại nãi nãi Ninh thị xuất thân Ninh gia ở Kinh thành, là dòng dõi thứ hai có thể sánh vai với Tạ gia, tổ phụ Ninh thị từng là thầy của đương kim Thánh thượng, đệ tử học trò của Ninh Thái sư lại trải khắp thiên hạ, ngay cả Tạ Khâm lúc nhỏ cũng từng được lão Thái sư dạy dỗ mấy năm, Tạ Khâm rất tôn sùng vị ân sư này.

Ninh gia có gia phong nghiêm cẩn, Ninh thị từ nhỏ đã được dạy dỗ bằng quy tắc đạo đức thế gia, nói nàng ấy là người công bằng cũng sẽ không có ai bác bỏ.

Mọi người nghe lời lão thái thái, cho rằng sẽ quyết định để Ninh thị trợ giúp.

Không ngờ bà cụ đột nhiên cười tủm tỉm nâng tay Thẩm Dao lên:

“Dao Nhi sau này là người phải quản lý việc nhà, thế này đi, từ nay về sau sẽ do con bé trợ giúp nhị tẩu của nó quản lý Tạ gia.”

Thẩm Dao giống như bị sét đánh, ngay cả đầu lưỡi cũng cứng đờ.

Làm một phu nhân nhàn nhã không tốt hay sao, tại sao phải đẩy nàng ra chứ.

“Mẫu thân…” Nàng quay đầu, cười khó coi hơn cả khóc: “Con…”

“Không sao.” Lão thái thái mang vẻ mặt ôn hòa trấn an nàng: “Đợi sau khi ta qua đời, các con chắc chắn phải chia nhà, đến lúc đó con và Khâm Nhi ra ở riêng, toàn bộ Hầu phủ đều được giao vào tay con, bây giờ không rèn luyện thì chờ đến lúc nào?”

Thẩm Dao không nói được một câu phản bác nào.

Xem ra không từ chối được rồi.

Suy nghĩ kỹ càng, nàng ngồi bên cạnh ăn hạt dưa xem náo nhiệt, làm một vị Bồ Tát sống không tim không phổi còn tốt hơn là giúp nhị phu nhân tính toán sổ sách, nhưng sau này nàng phải kinh doanh thôn trang, tìm nhị phu nhân học chút bản lĩnh cũng chưa chắc không thể.

Lão thái thái nói những lời này không chỉ để Thẩm Dao nghe, mà cũng là nói với toàn bộ dâu con Tạ gia.

Người thông minh chẳng mấy chốc đã hiểu ý của lão thái thái.

Bây giờ vì lão thái thái còn sống, mọi người đấu tranh nội bộ thì không sao, nhưng tương lai bà cụ qua đời rồi, Tạ Khâm và Thẩm Dao chắc chắn sẽ chia nhà ra ngoài ở, đến lúc đó hoàn cảnh của mấy chi khác Tạ gia sẽ có sự khác biệt lớn.

Thẩm Dao là phu nhân Thủ phụ, tương lai mọi người đều phải nhìn sắc mặt của nàng mà sống.

Mấy tháng nay nàng gả đến gần như không để ý chuyện bên ngoài, đợi đến khi chia nhà thì cũng không có bao nhiêu tình nghĩa với các chi để bàn, chi bằng bây giờ để Thẩm Dao tham gia vào việc nhà của Tạ gia, lui tới với các chi thân thiết hơn, cũng tiện để tích lũy chút ân tình thể diện.

Gừng càng già càng cay.

Bà vừa nói ra những lời này, không một ai dám xen vào.

Nhị phu nhân nhanh chóng cân nhắc một phen, là người đầu tiên phụ họa: "Rất tốt, có lục đệ muội giúp đỡ con là may mắn của con, vẫn là mẫu thân suy nghĩ chu đáo, con dâu hổ thẹn."

Tam phu nhân cũng đứng dậy hành lễ vào lúc này: "Con dâu cũng xem trọng lục đệ muội."

Sắc mặt đại phu nhân lúc trắng lúc đỏ, nàng ấy nhịn hồi lâu rồi cũng miễn cưỡng nở nụ cười:

“Có người công bằng như lục đệ muội, con cũng yên lòng.”

Lão thái thái rất hài lòng, bà ném củ khoai lang nóng bỏng tay này cho Thẩm Dao, đương nhiên là cũng muốn trải đường cho nàng, bà nói với nhị phu nhân:

“Thê tử lão nhị à, Dao Nhi trẻ tuổi, không quen nhiều việc, mọi chuyện vẫn do con quyết định, con quản bên trong, nó quản bên ngoài, việc nhỏ thì con theo dõi nhiều hơn, việc lớn thì để nó nghiên cứu kỹ.”

Nhị phu nhân đã hiểu ý của lão thái thái, Thẩm Dao là phu nhân Thủ phụ, chuyện bên ngoài để Thẩm Dao ra mặt nhiều hơn, chuyện nhỏ vụn vặt trong nhà thì đừng để nàng hao tổn tâm trí, không thể không nói lão thái thái đến cuối vẫn thiên vị thê tử của tiểu nhi tử.

Sau đó lão thái thái lại dặn dò Thẩm Dao: “Lê ma ma là người ở bên cạnh ta nhiều năm, trong nhà không có chuyện gì là bà ấy không biết rõ, để bà ấy trợ giúp con, con không cần phải lo lắng.”

Thẩm Dao thoải mái gật đầu.

Một việc lớn kết thúc, lão thái thái dặn dò người hầu trong nhà đưa hết tơ lụa lên.

Hơn hai mươi rương, các loại tơ lụa bày biện rực rỡ muôn màu.

Lão thái thái bảo ma ma biết rõ sở thích của bà chọn vài cuộn tượng trưng, sau đó để đại phu nhân chọn trước, đại phu nhân khiêm nhường, nhị phu nhân cũng nhún nhường, tam phu nhân không tiện chọn trước, cuối cùng đẩy Thẩm Dao ra.

Hơn mười chiếc bàn dài được bày trong gian giữa rộng thoáng, các loại vải

vóc được phân loại ra, người chọn trước sẽ hơi bó tay bó chân, không dám chọn nhiều, cũng không dám chọn đồ quá tốt, sẽ trông có vẻ không khiêm tốn, Thẩm Dao chọn vài cuộn lĩnh vân hoa nổi mộc mạc, hai cuộn lụa nhuyễn yên màu mùa thu, lại chọn cho Tạ Khâm vài cuộn gấm dệt nổi màu xanh đậm hoặc xanh biếc.

Lão thái thái ngại nàng chọn đồ quá mộc mạc, tự mình ra trận chọn cho nàng vài cuộn gấm đỏ nhạt và đỏ hải đường.

"Con dâu mới về không ăn mặc thật xinh đẹp, mặc như bà cụ non làm gì?"

Cuối cùng dúi một cuộn tơ lụa vân vụ cực kỳ mềm mại dễ chịu cho nàng: "Chất liệu này quý giá, cả Kinh thành cũng chưa được mấy cuộn, con cầm một cuộn đi."

Thẩm Dao cầm trong tay quả nhiên cảm thấy mềm đến mức không tưởng tượng nổi, tựa như có sóng nước lướt qua lòng bàn tay.

Nàng chưa bao giờ dùng chất liệu tốt như vậy, chắc hẳn giá trị không nhỏ.

Lão thái thái thì thầm nói cho nàng biết: "Thứ này chỉ có ba cuộn, ta giữ một cuộn, cho con một cuộn, số còn lại tùy cho chúng nó chọn."

Lúc kéo nàng quay lại, bà lại nói: "Lát nữa ta cũng sẽ cho phu thê hai đứa cuộn đó, sau này có con thì làm đồ cho nó là mềm mại nhất."

Nói một cách công bằng, lão thái thái đối xử tốt với nàng đến mức không còn gì để nói, cho nàng tình yêu chưa bao giờ có.

Lão thái thái bực mình khi đám dâu con tranh cường háo thắng, khi ăn trưa chỉ giữ lại một mình Thẩm Dao.

Sau bữa ăn, bà chỉ vào cuộn tơ lụa vân vụ kia dặn dò Thẩm Dao:

"Chất liệu này làm áo lót bên trong là tốt nhất, Lê ma ma lớn tuổi, mắt không dùng được nữa, mấy món đồ đó của Khâm Nhi cũng nên do con sắp

xếp, hơn nữa, con cũng không tiện để nha hoàn bên cạnh làm quần lót cho phu quân con đúng không?"

"Quần lót không thể so với thứ khác được, được người bên gối tự mình may mới phù hợp."

Ánh mắt của lão thái thái tựa như suýt nữa là nói, con biết kích thước của Khâm Nhi mà phải không.

Tai Thẩm Dao đỏ như máu, nàng đỡ trán nói: "Con dâu hiểu."

Chương 25

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Buổi chiều nghỉ ngơi một lúc, nhị phu nhân dẫn Thẩm Dao đến phòng nghị sự, gặp những người quản lý phòng, kho bạc, thu mua, phòng bếp, việc nhà hôm đó nhị phu nhân đều hỏi ý của Thẩm Dao, thứ nhất là thăm dò nền tảng của nàng, hai là xem xem Thẩm Dao có lòng tranh đoạt quyền lợi hay không, đa số thời điểm Thẩm Dao đều ngồi bên cạnh uống trà.

"Nhị tẩu có việc gì thì cứ tự làm chủ là được, ta ở bên cạnh học hỏi trước, từ từ bắt đầu rồi nói."

Thẩm Dao hận không thể nói rõ rằng, chuyện gì cũng đừng đến làm phiền nàng.

Trong lòng nhị phu nhân nghĩ, vị lục đệ muội này trẻ tuổi nhưng rất lanh lợi, cũng hiểu được đạo lý lấy tĩnh chế động.

Ngồi ở phòng nghị sự một lúc, mông cũng tê rần, hóa ra cái việc quản lý gia đình này cũng giống như làm việc ở nha môn, chưa đến giờ là không có cách nào đi được, có điều ngồi ở đây cũng nghe được không ít chuyện của Tạ gia, ví dụ như tiểu thiếp của chi nào đã có thai, cô nương chi nào sắp lập gia đình.

Nhị phu nhân này còn có một cô con gái út, cũng là tứ cô nương Tạ Văn Mẫn, năm nay mười tám, lúc nhỏ đã được đính hôn, vốn dĩ nên xuất giá từ lâu nhưng vì tổ phụ của đối phương qua đời, để tang nên chậm trễ một năm, dựa vào ngày cưới thì sáu tháng cuối năm cũng nên xuất giá rồi, chỉ là cô cháu gái này lại không muốn gả.

“Chi trưởng Văn gia đó chỉ có một trai một gái, sản nghiệp trong nhà không phải nên để lại cho con trai sao, thế nhưng mẹ chồng tương lai của con lại muốn chia một nửa gia sản cho tiểu cô, của hồi môn vốn dĩ đã đủ phong phú rồi, hơn nữa còn cho một thôn trang nằm ngoài định mức, thôn trang đó lớn lắm, nối liền với nhà ở quê, nô bộc thành đàn. Con vẫn lần đầu tiên nghe nói chia nhà tổ cho con gái đấy, mẫu thân, con không muốn gả nữa.”

Nhị phu nhân chỉ lo xem sổ sách không để ý đến nàng ấy.

Thẩm Dao lại nghe hiểu được, hôn sự được quyết định khi còn nhỏ, Tạ Văn Mẫn ghét bỏ gia thế đối phương không hiển hách, cảm thấy không ngẩng đầu lên được trong số các cô nương của Tạ gia, một lòng muốn từ hôn, chọn vọng tộc khác.

Nghe ngóng được là Tạ Khâm không về dùng bữa tối, Thẩm Dao bèn ở phòng nghị sự ăn cơm rau dưa, nghe chuyện vặt vãnh đủ rồi thì về phòng khi mặt trời lặn, sau đó bày mấy cuộn vải thời thượng đó ở phòng phụ phía Đông.

Lê ma ma, Bích Vân và Hạnh Nhi hết sức phấn khởi mà cầm vải so sánh, nghĩ xem làm y phục kiểu gì cho nàng thì tốt, Thẩm Dao lại nhìn cuộn tơ lụa vân vụ kia mà sầu lo, lão thái thái đã dặn dò, làm thì nhất định phải làm, trước kia nàng chưa động phòng với Tạ Khâm thì Lê ma ma sẽ che giấu thay nàng, bây giờ sợ là sẽ khó khăn, Thẩm Dao cũng không muốn lộ tẩy trước mặt Lê ma ma, nàng vừa dặn dò Lê ma ma dọn mấy cuộn vải không dùng được đưa đến phòng kho, vừa thì thầm sai Bích Vân đến thư phòng một chuyến:

“Đi tìm Bình Lăng, cầm mấy chiếc quần áo cũ của gia đến đây,” Cố ý dặn dò: “Bao gồm cả đồ lót.”

Bích Vân hiểu ra, chầm chậm chạy đến thư phòng.

Một lúc sau, nàng ấy ôm mấy món quần áo cũ của Tạ Khâm quay về, Thẩm Dao cầm lấy đặt ở phòng trong, Bích Vân và Hạnh Nhi ở trong phòng phụ

phía Đông giúp nàng cắt may, Thẩm Dao thì ở phòng trong làm đồ lót cho Tạ Khâm.

Trong lòng không xem Tạ Khâm là trượng phu, nhìn thấy quần áo lót của chàng thì đương nhiên sẽ đỏ mặt.

Không có tâm thái làm thê tử người ta, nhưng chuyện gì cũng làm hết rồi.

Thẩm Dao vô cùng hối hận khi lúc trước nhất thời xúc động đồng ý với lời cầu hôn của Tạ Khâm, ban đầu còn có suy nghĩ sẽ xuất giá, đến Tạ gia rồi, nàng ngoảnh mặt làm thinh với những chuyện thượng vàng hạ cám trong nhà, đột nhiên cảm thấy tương lai chi bằng cùng Bích Vân trông coi một thôn trang tới già cho rồi.

Ai nói xuất giá thì mới là lối thoát của nữ tử.

Giúp trượng phu dạy dỗ con cái cho người ta, lo liệu việc nhà, thật không dễ gì mới nuôi con khôn lớn thì đã thành thiếu phụ luống tuổi rồi, cả đời cứ trôi qua như vậy.

Thẩm Dao rối bời suy nghĩ, không hề hay biết sau lưng có một bóng dáng tới gần.

Tạ Khâm thay sang bộ áo dài xanh đen, nhìn thấy Thẩm Dao đang cắt may một mảnh vải màu tím nhạt, đang so với quần lót của chàng mà may vá, chàng có hơi bất ngờ, lùi đến chỗ giường đất dưới cửa sổ rồi ngồi xuống, thuận tay cầm một quyển sách được đặt ở bên cạnh, thuận miệng hỏi:

“Đang làm gì vậy?”

Thẩm Dao giật mình, quay người lại thì thấy người đàn ông tuấn tú đó khá nhàn hạ xếp bằng chân lại đọc sách, chàng cũng không ngẩng đầu lên, khuôn mặt đường nét rõ ràng ngâm trong ánh đèn, cũng không biết có phải Thẩm Dao gặp ảo giác hay không, lại cảm thấy hôm nay khuôn mặt Tạ Khâm hơi đẹp, người vẫn luôn lộ ra vẻ sắc bén bỗng nhiên thu lại ánh sáng, trở nên dịu dàng như ngọc.

Thẩm Dao cầm quần áo trong tay, ném đi không được mà cầm cũng không xong: “Ngài về lúc nào vậy? Ăn tối chưa?”

“Ăn rồi.” Tạ Khâm nhạt giọng trả lời nàng, sau đó ngước mí mắt thật mỏng lên, đường nét khuôn mặt chàng rất sắc bén, nhưng lại bị vầng sáng che phủ, trong đôi mắt đẹp tĩnh mịch mơ hồ có ánh sáng lưu động, tựa như một bức tranh nhuốm màu thời gian.

Người đàn ông này thật là tuấn tú.

Nàng tùy ý ném vải áo sang giường La Hán bên cạnh, đứng lên nói: “Ta châm trà cho ngài.”

Tạ Khâm nhìn về phía món đồ lót kia, vẫn chưa đến mức vì chút chuyện nhỏ này mà đi trêu ghẹo nàng, mà là nói một cách ấm áp:

“Trong phủ có ma ma, sao lại tự động vào kim khâu thế.”

Chàng vẫn nhớ lời nàng nói vào hôm đó, nàng mong mọi việc trong nhà đều do nàng làm chủ, không cần phải nhìn sắc mặt của bất cứ ai.

Xấu hổ lâu dần thì cũng trở nên bình thường, Thẩm Dao mặt không đỏ tim không đập loạn nói:

“Không có gì, lão thái thái dặn dò ta nên ta làm, nhận ân huệ của ngài nhiều như vậy, chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi, hơn nữa thời gian hai năm nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, cứ õng a õng ẹo như vậy cũng không phải cách.”

Chén trà màu xanh lam được đưa đến trước mặt chàng, nước trà màu xanh nâu, cái bóng của nàng trôi nổi trên sóng nước.

Nàng hào phóng ngay thẳng như vậy, ngược lại khiến Tạ Khâm cạn lời.

“Vất vả cho nàng rồi.”

Chàng nhận lấy chén trà, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào khoảng không trước mặt, im lặng một lúc rồi uống cạn chén trà.

Sau đó Thẩm Dao tiếp tục may đồ lót cho chàng, Tạ Khâm ngồi bên cạnh đọc sách.

Thỉnh thoảng Thẩm Dao ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông đoan chính nghiêm trang kia, nàng lại sinh ra ảo tưởng rằng năm tháng trôi qua thật tĩnh lặng tốt đẹp.

Phu thê của những gia đình bình thường cũng thế này sao?

Có lẽ do đầu óc hỗn độn, nàng nhất thời không phản ứng được, một lát sau nàng mới thấy bối rối.

Vì sao chàng lại ở đây không đi?

Thẩm Dao từ nhỏ đã làm công việc thêu thùa rất tốt, mặc dù không làm được nhiều kiểu hoa hòe như những cô nương trong Kinh thành nhưng đường may lại rất chặt chẽ tỉ mỉ, quần áo làm ra cũng mặc được, chẳng mấy chốc đã làm xong một cái, nàng không nhịn được mà giũ ra xem, bản thân nàng vẫn thấy rất thỏa mãn, đúng lúc này, người đàn ông ở chếch đối diện cũng ngước mắt lên.

Ánh mắt hai người không hẹn mà cùng nhìn chiếc quần lót kia.

Thẩm Dao nhìn thoáng qua chiếc quần lót rộng thùng thình, lại nhìn khuôn mặt lạnh băng của Tạ Khâm, ngượng ngùng quay lưng đi.

Im lặng trong chốc lát, nàng lại lấy ra nhìn thêm vài lần.

Chất liệu này quý giá, nếu không vừa thì chẳng phải là lãng phí à?

Nàng cố gắng cân nhắc về việc nhớ đến tình cảnh đêm đó hay là bảo Tạ Khâm tự ướm thử.

Nếu như không bảo chàng thử thì chẳng phải nàng thừa nhận nàng vẫn nhớ chuyện đêm đó à?

Thẩm Dao mang dáng vẻ giải quyết việc chung, ném chiếc quần lót về phía Tạ Khâm:

"Gia tự nhìn xem, nếu như vừa thì ta làm tiếp, không được thì ta đổi."

Nói lời này xong, nàng xoay người tiếp tục cắt vải, tơ lụa này mềm mại như thế, nàng cũng phải làm hai món đồ lót cho mình mặc.

Áo yếm tím nhạt thêu thêm chút hoa văn chắc chắn là rất đẹp.

Tạ Khâm nhìn món đồ đó bay đến trước mặt chàng, lại không hề do dự mà cầm lấy quần lót đi vào trong, chốc lát sau chàng đi ra, đặt trên mặt bàn rộng trước mặt Thẩm Dao:

"Đổi cái khác."

Thẩm Dao: "..."

Không thể nào đổi sang cái nhỏ hơn được, chỉ có thể làm cái lớn hơn.

Chắc là Bích Vân đã lấy đồ cũ thời niên thiếu của chàng? Hay là trước kia Lê ma ma làm không tốt, Tạ Khâm cố gắng dùng?

Quả nhiên lão thái thái nói đúng, kiểu quần áo này vẫn phải do người bên gối làm.

Thẩm Dao im lặng gật đầu, điềm nhiên như không có việc gì mà tiếp tục may cho chàng, không hề hay biết vành tai mình đã đỏ như máu.

Tạ Khâm cứ nhìn nàng nghiêng đầu ngồi ở đó lẩm bẩm hồi lâu, lại hì hục may quần áo cho chàng, vành tai kiều diễm ướt át giống như một mảnh đá quý mềm mại, tản ra ánh sáng bóng mê người.

Tạ Khâm dời mắt nhìn sách.

Khí trời đêm tháng sáu là nóng nhất, mặc dù trong phòng có để băng lạnh, thỉnh thoảng có gió mát thổi vào, trên trán Thẩm Dao vẫn toát mồ hôi, Tạ Khâm xuống giường, rót cho nàng một ly nước rồi đưa đến trước mặt nàng:

"Uống một chút đã rồi làm."

Thẩm Dao đang tập trung cao độ, trong tay đang bận rộn, nhìn thấy chén trà đó ở trước mắt thì đưa miệng qua.

Dáng vẻ này cực giống với đêm ấy cầu chàng xót thương.

Ánh mắt Tạ Khâm hơi sâu, chén trà dán vào đôi môi đỏ tươi chậm rãi nâng lên, đút nước trà cho nàng uống.

Đợi nàng uống xong, chàng lại bình tĩnh đặt chén trà xuống, xoay người lại tìm được chiếc khăn tay sạch sẽ trên chiếc bàn dài bày bên cạnh kệ để đồ, khom người đưa cho nàng:

"Nàng có muốn lau mồ hôi không?"

Thật ra ý Tạ Khâm hỏi là để nàng tự lau, hay là chàng lau giúp.

Thẩm Dao lại trả lời một chữ "Được…"

Trước kia khi nàng vô cùng tập trung thêu thùa, Bích Vân cũng hầu hạ nàng như thế.

Tạ Khâm với nét mặt như thường mà cầm khăn thêu lau đi mồ hôi trên trán nàng, có lẽ là lần đầu làm chuyện này, chàng vẫn có chút không lưu loát, động tác rất nhẹ nhàng, tạo thành sự tương phản rõ ràng với khuôn mặt sắc bén.

Lau mồ hôi trên trán xong, chàng tiện thể lau đi vệt nước còn đọng lại ở

khóe miệng nàng.

Đợi sau khi Thẩm Dao ý thức được mình đang làm gì thì Tạ Khâm đã xoay người quay về chỗ.

Nàng sửng sốt một lúc.

Nàng vừa được Tạ Khâm hầu hạ à?

Không phải là nàng tự coi nhẹ bản thân mình, cảm thấy mình nên hầu hạ người khác, mà thật sự là trông Tạ Khâm không dễ chung đụng, nhưng lại có một khía cạnh chu đáo ấm áp.

Thói đời này rất bất công với nữ giới, trượng phu ở nhà ai ai cũng như ông lớn, bảo hắn nhấc tay giơ chân chính là làm bẩn thân phận lão gia của người ta, huống chi là Tạ Khâm đứng ở vị trí Thủ phụ.

Xem ra cái tên này vẫn đang so đo với lời nàng nói hôm ấy.

Còn tiếp tục như vậy nữa, sự ổn định giữa đôi phu thê giả sợ là sẽ mất cân bằng.

Nàng nên nghĩ cách chặn lại suy nghĩ muốn chịu trách nhiệm với nàng của Tạ Khâm.

Tạ Khâm này thấu đáo hiểu biết, mặc dù không giỏi dùng lời nói làm lay động lòng người, nhưng có thể nhạy bén nhìn ra được tâm tư của Thẩm Dao, chàng biết rõ khi nào nên có chừng mực, thế là đứng lên nói:

"Đừng thức khuya làm hỏng mắt, đi nghỉ sớm đi, ta về thư phòng."

Nói xong bèn đi ra ngoài.

Chàng vừa đi, tựa như kéo theo cả không khí nóng hầm hập, Thẩm Dao hít thở sâu một hơi.

Tiếp tục may may vá vá, khoảng một chén trà, nàng mới chợt nhớ ra chuyện ngày hôm nay, nhấc chân chạy ra ngoài đuổi theo Tạ Khâm.

Chạy đến ngoài hành lang, trăng sáng treo trên cao, đứng bên ngoài cửa tròn là một bóng dáng sừng sững, ánh trăng mênh mông trút xuống quanh người chàng, chàng thì cứ quang minh chính đại đứng ở đó, có chút khí chất trong trẻo.

Tạ Khâm nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng bước chân thì xoay người lại.

Hai người đều hơi bất ngờ.

Thế mà chàng lại chưa đi.

Tạ Khâm hỏi nàng với nét mặt không thay đổi:

"Có việc gì à?" Khuôn mặt tuấn tú cởi bỏ sự lạnh lùng cứng rắn, vẻ khôi ngô bị ánh trăng che đậy trở nên không chân thực.

Thẩm Dao đứng trước gió: "Quên nói cho ngài biết, hôm nay lão thái thái để ta giúp nhị phu nhân quản lý việc bếp núc, ngài thấy nên làm thế nào?"

Thẩm Dao mặc áo váy màu đỏ tươi, áo khoác màu hồng nhạt ngắn tay, bên hông buộc một dây lụa, làm nổi bật bộ ngực đầy đặn, trên người nàng luôn có một khí chất khác với nữ tử được nuôi trong khuê phòng, nàng không cố gắng thu liễm, cũng sẽ không ra vẻ, giống như một đóa hoa buông thả, thoải mái thể hiện vẻ đẹp của nàng.

Tạ Khâm thấy nàng như vậy, sự nóng nảy trong lòng rất mãnh liệt, chàng đột nhiên có thể hiểu được vì sao Thái tử vừa thấy nàng đã yêu.

Im lặng một lát, chàng trả lời nàng tám chữ:

"Lá mặt lá trái, qua loa cho xong."

Thẩm Dao quay về phòng, lúc ở trên giường trở qua trở lại, nàng nhớ đến

phương châm tám chữ này, cười đến mức nghiêng ngả.

Tạ Khâm quả nhiên rất hiểu suy nghĩ của nàng!

Trì hoãn canh giờ ở chỗ Thẩm Dao, về đến thư phòng, Tạ Khâm bận đến đêm khuya, nửa đêm, tiếng ve đã tắt, ánh trăng bạc rút đi chỉ còn lại một mảng thật mỏng, chàng gối lên hai tay ngủ trên sập rộng, khó mà vào giấc, sau đó thật sự không chịu được nữa, chàng đến phòng tắm tắm nước lạnh một trận.

Ngày hôm sau, Thẩm Dao tự mình giặt sạch sẽ đồ lót làm cho Tạ Khâm, chốc lát sau thì chàng tới phòng chính, nói cho nàng biết hôm nay phải thu dọn hành trang cho bệ hạ lên núi Yến nghỉ mát.

Bệ hạ nghỉ mát vốn cũng không cần đi đông người như vậy, chỉ vì đúng lúc sứ đoàn các nước vào Kinh thành cống nạp nên không thể không tăng cường uy danh. Hai bộ tộc Mông Ngột và Nữ Chân đều phái hoàng tộc đi sứ, có ý đồ kết thông gia với Đại Tấn, Hoàng đế dứt khoát bảo quan lại đi theo, chắc là sẽ tổ chức bữa tiệc thịnh soạn trên núi Yến, liên kết bang giao, quyết định ra người hòa thân.

Việc lớn các nước không tới lượt nữ tử trong nhà quan tâm, các cô nương tràn đầy phấn khởi, đều muốn lên núi Yến nghỉ mát, nhưng danh sách lại có hạn.

“Tạ gia chúng ta có biệt viện ở núi Yến tội gì phải tranh đoạt với nhà khác, lão tổ tông người cứ cho bọn cháu đi thêm mấy người đi.” Chu thị đề nghị.

Lão thái thái xua tay: “Không được, bình thường nhà chúng ta muốn đi bao nhiêu thì đi, lần này đi theo vua nghỉ mát, không được lỗ mãng, Hoàng thành ti cho chúng ta mười suất nữ quyến, chúng ta chỉ đi thêm ba người là nhiều nhất thôi.” Chủ yếu là sợ nhiều người sinh chuyện.

Đại phu nhân đoán được là lão thái thái và Bình Nam Vương phi muốn Tạ Kinh đi xem mắt, bèn làm chủ nói:

“Nếu như danh sách có hạn, vậy chi trưởng bọn con không đi nữa.”

Ngũ nãi nãi Thôi thị đã buồn bực muốn chết từ lâu rồi, nghe thấy lời này thì đột nhiên trợn tròn mắt, nàng ta năn nỉ nhìn mẹ chồng:

“Mẫu thân, người khác có thể không đi nhưng con muốn đi, con còn hẹn người nhà mẹ đẻ cùng nhau đi chơi mà.”

Lần trước Thôi thị chống đối đại phu nhân, đại phu nhân ghim trong lòng, dự định nhân cơ hội lập ra khuôn phép cho nàng ta, cho nên ngoảnh mặt làm ngơ, Thôi thị cuống đến độ muốn khóc.

Tạ Kinh cũng hoạt bát hiếu động, nàng ấy biết cầu tổ mẫu và mẫu thân sẽ không được, bèn lặng lẽ nháy mắt với Thẩm Dao.

Thẩm Dao cũng có chút tâm tư, không phải vì nàng thích tham gia náo nhiệt, thật sự là gần đây bị Tạ Khâm làm cho không thở nổi, nàng muốn nhân cơ hội này tách ra một thời gian.

Nàng hỏi lão thái thái: “Mẫu thân, phu quân có đi không?”

Lão thái thái suy nghĩ một chút rồi nói: “Chuyện này nó chưa bao giờ dính vào, nếu như bệ hạ mang theo các Hoàng tử xuất hành thì chắc chắn sẽ để Khâm Nhi ở lại trấn thủ triều đình, trước kia đều như thế.”

Thẩm Dao vui vẻ, bèn lắc cánh tay lão thái thái, làm nũng nói: “Nhưng mà… con dâu muốn đi.”

Thẩm Dao chưa bao giờ làm nũng, chắc là được lão thái thái cưng chiều lâu như vậy, lần đầu tiên nàng lộ ra trạng thái đáng yêu, đôi mắt hạnh ngập nước, ngay cả đuôi mắt cũng đong đưa ánh xuân, trong lòng lão thái thái nghĩ, nàng quyến rũ yêu kiều thế này, con trai bà sao mà chịu được.

Lão thái thái bị nàng dụ dỗ đến mức mặt mày hớn hở: “Đi đi.”

Tiểu biệt thắng tân hôn, để cho Tạ Khâm nếm nỗi khổ tương tư luôn, sau

này sẽ để ý hơn một chút.

Lão thái thái tính toán như vậy.

Thẩm Dao muốn đi, Tạ Kinh nhào đến ôm cánh tay nàng:

"Thái bà bà, cháu cũng muốn đi, cháu muốn đi với Dao Dao."

Bên ngoài nàng ấy cung kính gọi nàng một tiếng thúc tổ mẫu (bà thím), ở nhà thì gọi nàng là Dao Dao.

Lão thái thái cười đến mức không thể nén lại được: "Được, cháu cũng đi."

Đại phu nhân ở bên kia sắc mặt khó coi, đang muốn phát tác thì lão thái thái lại nói:

"Chi trưởng dù sao cũng thừa hưởng tước Quốc công, hội họp long trọng thế này làm sao có thể vắng mặt được?" Đầu tiên là nhắc nhở đại phu nhân, đừng có nhìn chằm chằm vào mảnh đất nhỏ nơi hậu trạch, còn phải ra ngoài nhìn thế giới, lời nói đã đến bên miệng thì đại phu nhân ý thức được mức độ nặng nhẹ, không thể không nuốt về.

Đúng lúc này lão thái thái lại nói: "Bàn về gia thế, Ninh gia có thể xưng là vọng tộc quyền quý, trong trường hợp như vậy, dù thế nào thê tử của Nghĩa Nhi cũng phải tham gia."

Dùng nguyên văn của đại phu nhân để chặn lại miệng của đại phu nhân, cũng đã coi trọng cháu dâu trưởng Ninh thị.

Ninh thị đứng dậy mỉm cười hành lễ:

"Cháu dâu xin nghe theo lời chỉ bảo."

Thôi thị thấy thế thì lập tức ngoan ngoãn ngồi yên, liều mạng nhìn về phía lão thái thái, hơi có vẻ như chó vẫy đuôi mừng chủ, dáng vẻ đó thật sự rất buồn cười đáng yêu, lão thái thái vô cùng vui vẻ: "Được rồi được rồi, tẩu tẩu

đệ muội nhà mẹ cháu cũng nhớ cháu, cháu đúng là không đi không được."

Thôi thị giả vờ giả vịt đứng dậy bái lạy: "Vẫn là lão tổ tông thương cháu."

Đại phu nhân cứ bị cô lập như vậy.

Suất còn sót lại trong danh sách dành cho chi hai và chi ba, lần này lão thái thái không nặng bên này nhẹ bên kia, tiêu chuẩn của chi ba và chi hai lại giống nhau, điều này khiến tam phu nhân vô cùng mừng rỡ.

Nhị phu nhân dẫn đoàn nữ quyến Tạ gia xuất hành, đại phu nhân ở nhà hầu hạ lão thái thái, tam phu nhân cũng muốn đi, chỉ là nhớ đến bên dưới có nhiều dâu con nên tặng suất cho bọn họ, nàng ấy còn âm thầm dặn dò Thẩm Dao, bảo nàng chú ý đến người chi ba nhiều hơn, Thẩm Dao đồng ý.

Buổi chiều, Thẩm Dao bắt đầu thu dọn hành trang, Tạ Khâm bận rộn với việc Hoàng đế đi ra ngoài, đêm nay không về.

Thẩm Dao để Lê ma ma ở lại chăm sóc Tạ Khâm, mang theo Hạnh Nhi và Bích Vân đi chơi.

Đến buổi chiều ngày mùng mười tháng Sáu, toàn bộ rương hòm của gia đình đều được đưa lên xe ngựa, chuẩn bị xuất phát rồi mà Tạ Khâm lại chưa từng xuất hiện, Thẩm Dao càng xác định là chàng sẽ không đi, vô cùng hào hứng đi lên xe ngựa.

"Đến Kinh thành lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng có thể ra khỏi thành hít thở, Bích Vân, mai mốt chúng ta lên núi săn hươu, về làm thịt khô ăn."

Đi chơi luôn khiến con người ta vui sướng, ngay cả hoa cỏ trên đường cũng khiến người ta yêu thích, xe ngựa các nhà lục tục tập hợp ở cổng thành phía Nam, chờ xe của Hoàng đế đi ra, giờ Thân buổi chiều, xe của Hoàng đế bắt đầu đi từ cổng thành phía Nam, tiến về phía núi Yến.

Núi Yến tọa lạc ở phía Tây Bắc của vùng ngoại ô Kinh thành, là một dãy núi hùng vĩ kéo dài hơn trăm dặm, mấy dòng suối quấn quanh núi, núi xanh

thẳm xa tít, gần nước mờ sương, đến buổi chiều tối, mặt trời lặn phía Tây, núi Yến xa xăm mờ ảo giữa tầng mây, xanh biếc tươi tốt.

Xe ngựa chạy đến khu vực của núi, hơi lạnh phả vào mặt, quả nhiên là nơi nghỉ mát.

Vào khoảng thời điểm ánh chiều tà le lói, xe ngựa của vua dừng lại ở hành cung của núi Yến, địa thế núi Yến hùng vĩ, hành cung được xây dựa vào núi, chiều rộng nhỏ hẹp, cung điện không rộng lớn, Hoàng đế phi tử đông, họ hàng hoàng thất thì càng nhiều vô số kể, hoàn toàn không có chỗ cho người thân của quan lại, cũng may các gia đình ở Kinh thành đều xây nhà ở núi Yến, bao bọc xung quanh hành cung, sau nhà còn có vài khu sân viện, chính là dành cho quan lại bình thường ở.

Hành cung hoàng gia vẫn không được xem là rộng rãi, không nói đến nhà của Tạ gia, nhị phu nhân không dám không nể mặt Thẩm Dao, đến nơi thì để Thẩm Dao chọn chỗ trước, Thẩm Dao chọn khu phía Đông Uyển sát bên, viện chính của Đông Uyển chỉ có ba phòng, một phòng để đãi khách hoặc làm thư phòng, một phòng ngủ, cuối cùng còn lại một phòng tắm.

Bên ngoài Đông Uyển chính là một vườn hoa, mùa hè nhiều muỗi, may mà Tạ gia đã phái quản sự tới thu dọn từ lâu, ngoài cửa sổ đều được phủ màn lụa mỏng, trong phòng lại đốt nhang đuổi muỗi, bên trong đều rất sạch sẽ.

Trong ngày đầu tiên, mọi người đi đường đều mệt mỏi, không có lòng dạ nào đi hết nhà này đến nhà khác, ngay cả bữa tối cũng chia ra ai ăn nhà nấy, Thẩm Dao tắm rửa sớm rồi làm tổ trên giường, Bích Vân ở bên ngoài thay nàng chuẩn bị hành trang để ngày mai lên núi.

Chợp mắt chưa được bao lâu thì bên ngoài truyền đến tiếng đàn ông nói chuyện.

Hình như là giọng của Tạ Khâm.

Thẩm Dao trở mình bò dậy.

Sao chàng lại ở đây?

Phòng ốc ở đây chật hẹp, ngoại trừ giường có khung [1] ra thì chỉ có một chiếc giường La Hán nhỏ, trên đó chất đầy hòm xiểng trang sức, còn chưa kịp dọn dẹp, nếu như đêm nay chàng nghỉ ở đây thì chẳng phải sẽ ngủ cùng một giường à?

[1] Giường có khung (架子床): là loại giường được người xưa sử dụng nhiều nhất, thường có trụ ở bốn góc giường, đầu giường có tấm chắn bụi, ba bên đầu giường có hàng rào, dùng vật liệu nhỏ chèn thành hoa văn. Thêm hai cột nữa vào phía trước, được gọi là giường sáu trụ.

Click để xem ảnh

Thành hôn cùng chàng chưa được bốn tháng, thật sự ngủ cùng nhau chỉ có đêm động phòng đó, trước kia để ứng phó Thái tử nên chàng cũng chỉ nằm trên giường một lúc rồi đi, bây giờ thì sao, chàng còn có thể nằm một lúc rồi đi à?

Phòng tắm truyền đến tiếng nước xôn xao, chắc chắn là Tạ Khâm đang tắm.

Nếu như chàng tiết lộ tin chuẩn từ sớm thì nàng cũng không đến mức lặn lội đường xa đến núi Yến tránh chàng.

Thẩm Dao tức giận đến mức bọc cả người vào chăn mỏng, lăn vào trong nằm nghiêng.

Tạ Khâm đổi sang đồ ngủ rồi vén màn lên, cách lớp đệm giường thật mỏng cũng có thể nghe thấy hơi thở tức giận của nàng.

Chàng không thay đổi sắc mặt, dém chặt màn lại rồi nằm xuống.

Chương 26

Chiếc giường có khung lõm xuống một cách rõ ràng, Tạ Khâm nằm xuống, Thẩm Dao im lặng một lúc rồi chui ra từ trong lớp chăn mỏng, ra vẻ kinh ngạc:

"Ôi, Tạ đại nhân, sao ngài lại tới đây?"

Trong ánh sáng màu xanh đậm, khuôn mặt chàng như phủ một lớp sương mỏng.

Nét mặt lại bình thường, không phân biệt được vui buồn.

Một tiếng "Tạ đại nhân" này đã tiết lộ tâm tình của nàng, chỉ cần không vui là sẽ vội vàng chối bỏ quan hệ.

Tạ Khâm đang nằm, nghe tiếng thì xê dịch lên trên, nằm dựa lưng trả lời:

"Ban ngày ở Nội các xử lý công việc trong triều, ban đêm sẽ đến hành cung nghị sự với bệ hạ."

"Ngày nào cũng như vậy à?"

"Phải."

Trái tim Thẩm Dao trở nên lạnh lẽo.

Nàng yên lặng trở mình ngủ, nhìn vào góc giường đen thui mà nghẹn cả lòng.

Nơi này là hành cung, nhiều tai mắt, đương nhiên không thể chia giường

ngủ với Tạ Khâm được, nằm ngủ cùng chàng thì thôi, đã như vậy rồi, nàng cũng cam chịu, chỉ là… Khi ngủ nàng thật sự không yên, nhỡ đâu lại mạo phạm chàng thì làm sao đây?

Thẩm Dao vừa rồi đã chợp mắt được một lúc, hiện tại đã hết buồn ngủ, trên núi rừng vào đêm hơi lạnh, nàng đắp chiếc chăn mỏng lên ngực, không nhịn được mà nhìn về phía Tạ Khâm, chàng gối lên hai tay, để nguyên áo mà nằm ngủ, Thẩm Dao không biết chàng có ngủ hay chưa, chậm rãi dịch qua, đắp một góc chăn mỏng lên ngực chàng.

Tạ Khâm mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt chàng sâu thăm thẳm, giống như đầm sâu, ở chung với chàng lâu rồi, Thẩm Dao cũng không sợ chàng nữa, cười với chàng một cái: "Sợ ngài lạnh."

"Ta không lạnh, nàng tự đắp cho kín."

Tạ Khâm đẩy chăn mỏng lại.

Thẩm Dao cầu còn không được, nằm thẳng lại.

Hai người cách nhau rất xa, chính giữa còn đủ chỗ thêm hai người nữa.

Ánh nắng chiếu xuyên qua nhánh cây rậm rạp tạo thành hình ảnh loang lổ, nhánh cây lắc lư theo gió, mảng ánh sáng đó cũng chập chờn theo.

Hai người không ai ngủ hết.

Thẩm Dao không buồn ngủ, cứ nhìn chằm chằm về phía song cửa sổ mà ngẩn người, Tạ Khâm thì rất mệt, chỉ là vừa nhắm mắt lại, mùi hương nhẹ nhàng ngọt ngào của nàng lại quanh quẩn nơi chóp mũi.

Gió đêm lưu luyến, trong núi rừng thỉnh thoảng truyền đến tiếng ve kêu

chim hót, khiến đêm nay càng có vẻ yên tĩnh, đột nhiên trong tiếng gió êm đềm xen lẫn tiếng bước chân khi mạnh khi nhẹ, Tạ Khâm lập tức mở mắt ra.

Nghe tiếng động không giống như người luyện võ, Tạ Khâm đang nghi ngờ thì ở ngoài sân cách một bức tường, một giọng nữ trầm thấp vang lên:

"Chàng vội cái gì vậy, ở đây đâu có ai?"

"Sao ta không vội cho được? Nếu không phải đi cùng vua đến hành cung, ta nào có cơ hội gặp nàng chứ, bình thường nàng trốn tránh đến nỗi ta phát khổ luôn."

Thẩm Dao hóa đá, không kiềm chế được mà níu chặt tấm nệm.

Đây là bắt gặp một đôi uyên ương hoang dã vụng trộm yêu đương à?

Bên ngoài truyền đến tiếng cởi áo tháo dây lưng, cũng không biết tên đàn ông đó làm gì mà giọng người phụ nữ đột nhiên trở nên mềm nhũn, ngâm dài lại mềm mại, như khóc như kể, kéo dài không dứt.

Thẩm Dao không ngừng kêu khổ, điều này còn khiến người ta khó xử hơn việc nhớ lại chuyện đêm đó*.

(*) Ở đây trong raw để ▫▫, editor đã thêm thắt cho phù hợp với ngữ cảnh.

Khóe mắt liếc về phía Tạ Khâm, chàng vô tư không lo lắng không động đậy, bóng người thon dài gần như không phập phồng.

Thật sự quá bình tĩnh.

Đổi lại là trước kia, nhất định Thẩm Dao sẽ tin Tạ Khâm thanh tâm quả dục, trải qua chuyện lần trước, cái tên mặt người dạ thú này đã giày vò nàng mà không hề nương tay.

Nàng không tin đàn ông vừa nếm được cảm giác lại có thể thờ ơ như vậy, chắc là chàng khổ sở lắm.

Người đàn ông kia vô cùng nôn nóng, động tác cũng vô cùng dữ dội, chốc lát sau, người phụ nữ kia đã không chịu nổi mà nhỏ giọng kêu vài tiếng xin tha.

Người đàn ông nhếch miệng cười không ngừng: "Được đó, nữ tử các nàng miệng thì bảo đừng, cơ thể lại thành thật hơn ai hết."

Thẩm Dao xấu hổ nhắm mắt lại.

Ngay cả người nghe là nàng đây cũng không có cách nào phản bác được.

Người phụ nữ bất mãn đấm vào ngực gã một cái: "Đàn ông các chàng không phải cũng giống nhau sao? Lời nói khi ở trên giường chẳng bao giờ nhớ cả."

Người đàn ông kia thấp giọng cười mỉa.

Trong tiếng cười mỉa này còn kèm theo một tiếng hừ lạnh rất thấp.

Chờ đã, tiếng hừ lạnh này hình như ở ngay bên tai.

Thẩm Dao nhìn thoáng qua Tạ Khâm, đối diện với đôi mắt lạnh lùng u ám của chàng, tất cả dây thần kinh đều kéo căng, đầu Thẩm Dao đổ đầy mồ hôi, nàng cứng nhắc xoay mặt đi.

Đáng chết, bị chàng bắt tại trận rồi.

Vừa rồi tiếng động bên ngoài lớn như vậy, chàng vẫn có thể làm đến mức tâm lặng như nước, nghe thấy lời này thì không nhịn nổi nữa.

Khuôn mặt xinh đẹp trắng trẻo của Thẩm Dao đỏ bừng, nàng chính là người không nhớ đến lời đã nói khi ở trên giường.

Tiếng hừ lạnh kia của Tạ Khâm đã vô tình đánh trúng nàng, nàng như bị nướng trên lửa, ngay cả hơi thở cũng lộ ra cảm giác nóng rực.

Có lẽ là ông trời thấy nàng đáng thương, không bao lâu sau người đàn ông đó đã đầu hàng, người phụ nữ thể hiện sự bất mãn:

"Ôi chao, đây là bị bà mụ trong nhà ép khô rồi à?"

Người đàn ông hậm hực, vắt hết óc tìm lý do thanh minh cho mình: "Đâu có, chắc chắn là do lúc trưa uống rượu nhiều quá…"

"Vậy sao? Ta đâu có thấy chàng uống rượu."

Người đàn ông ho khan: "Thật ra cũng không xê xích gì nhiều, nàng tưởng ai cũng có thể làm một hai canh giờ à?"

Thẩm Dao nghe thấy lời này thì tâm trạng trở nên phức tạp.

"Cái này không phải vì lo bị phát hiện sao, đương nhiên phải ra sớm."

"Ít nhất cũng mạnh hơn cái vị ở nhà nàng đúng không?"

Người phụ nữ đó hình như rất bất mãn khi gã nhắc tới trượng phu của mình, ả cười trào phúng một tiếng, đẩy gã ra rồi nghênh ngang rời đi.

Người đàn ông không muốn kết thúc như vậy, đi theo sau ả gọi í ới.

Đợi hai người đi xa, Thẩm Dao cuối cùng cũng có được không gian để thở dốc, sợ Tạ Khâm nhân cơ hội mà tấn công mình, nàng đưa lưng về phía chàng bắt đầu giả chết.

Đợi một lúc, Tạ Khâm ở sau lưng không hề có động tĩnh gì, thậm chí còn truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Thẩm Dao như trút được gánh nặng, xem ra chàng vượt qua được rồi.

Sự hồi hộp tan đi, cơn buồn ngủ ập tới, Thẩm Dao rũ mí mắt xuống dần dần ngủ say.

Nửa đêm im ắng, Tạ Khâm ngủ được một lúc lâu thì có một bàn tay mềm mại sờ soạng đến, lướt qua cánh tay chàng một cách chuẩn xác, men theo phần eo rắn chắc mà tìm đến phần bụng của chàng rồi dừng lại chốc lát, có lẽ là đang do dự xem sờ xuống hay sờ lên, vào lúc Tạ Khâm nín thở sợ nàng làm loạn, nàng lại khéo léo tiếp tục sờ qua bên kia.

Tay nàng quá ngắn, không ôm trọn được vòng eo chàng nên nàng miễn cưỡng víu vào eo chàng, sau đó cái đầu nhỏ dựa vào, tìm một tư thế dễ chịu trong lòng chàng rồi ngủ tiếp.

Vào lúc tân hôn và cùng giường với Thẩm Dao, Tạ Khâm đã biết là Thẩm Dao ngủ không yên ổn, sau khi nàng ngủ thì hình như vô cùng bất an, luôn muốn ôm cái gì đó thì mới có thể ngủ được, có lúc là gối, có lúc là đệm chăn, còn có một lần nàng cũng vô thức dựa vào bên cạnh chàng như thế này, chàng không muốn lợi dụng khi nàng không hay biết nên đã tránh đi trong đêm.

Bình thường thấy nàng tùy tiện như vậy, thế nhưng nàng không có cảm giác an toàn.

Tạ Khâm ép sát cánh tay, ôm chặt nàng vào lòng thêm một chút.

Cái giá phải trả là chàng hoàn toàn không ngủ được.

Đêm khuya, gió trên núi Yến lạnh lẽo, chăn mỏng bị Tạ Khâm vén lên, Thẩm Dao dán vào người chàng không cảm thấy gì, làm tổ trong ngực chàng ngủ cực kỳ yên ổn.

Lúc tỉnh thì không tim không phổi, khi ngủ thiếp đi thì lại cố gắng chui vào lòng chàng, chui vào trái tim chàng, cơ thể mềm như không xương dán vào chặt chẽ không kẽ hở, hai bầu mềm mại trắng nõn dán vào ngực chàng, thỉnh thoảng khi điều chỉnh tư thế ngủ thì sẽ dùng sức cọ qua cọ lại trong ngực chàng.

Hơi nóng toàn bộ cơ thể đều trào ra từ hướng đó, Tạ Khâm thật sự không

chịu nổi, không nhịn được mà cúi người hôn nàng, từ mái tóc dày của nàng hướng xuống dưới, đến trán nàng, cánh môi mềm mại vừa đặt xuống, nàng đã nâng môi lên nghênh hợp với chàng, Tạ Khâm làm việc không chểnh mảng, cạy mở hàm răng nàng, nhấm nháp hương thơm chỉ thuộc về nàng, chất lỏng giao nhau kéo theo hơi thở ngày càng nặng nề, bàn tay rộng lớn cũng không tự kiềm chế được mà thăm dò vào váy áo nàng, khi chạm đến, chàng lý trí thu tay về, cuối cùng vẫn dừng lại, nhắm mắt ổn định hơi thở, lại nhìn nàng, nàng vẫn nhắm mắt, đuôi mắt lại hiện ra vẻ hơi ẩm ướt.

Cơ thể còn thành thật hơn trái tim nàng nhiều.

Trừng phạt nàng một chút, Tạ Khâm nhẹ nhàng buông nàng ra, đi đến phòng tắm.

Hôm sau khi Thẩm Dao tỉnh lại thì người bên cạnh đã đi mất, cúi người nhìn, nàng vẫn giống như lần trước, ngủ sang chỗ của Tạ Khâm.

Cho nên, nàng lại ép chàng rời đi rồi.

Có lẽ vì bắt gặp chuyện đó, đêm qua nàng lại mơ thấy giấc mộng xuân, mơ thấy nàng và Tạ Khâm dây dưa môi lưỡi khó tách rời, nàng bị chàng hôn đến mức thể xác và tinh thần như cạn kiệt sức lực, đến nỗi bây giờ lưỡi vẫn còn run lên, giấc mộng này chân thật quá.

Đêm qua Thẩm Dao ngủ không tệ, hôm nay dậy rất sớm.

Giờ Thìn, trên núi là mây mù lượn lờ, đỉnh núi chìm nổi trong sóng bạc cuồn cuộn.

Đợi tắm rửa ăn sáng xong, mây mù tản ra, mặt trời chiếu sáng vạn trượng.

Sáng sớm, Tạ Kinh và tứ cô nương Tạ Văn Mẫn cùng nhau tới thỉnh an nàng, Tạ Kinh như một con chim được tự do, ăn mặc vô cùng tươi tắn xinh đẹp, trên búi tóc Đọa Mã Kế cắm một cây trâm vàng điểm thúy, ngoài ra còn buộc thêm hai dây lụa màu đỏ, càng có vẻ hoạt bát đáng yêu.

Tạ Văn Mẫn là cô họ của Tạ Kinh, ăn mặc trang điểm ổn thỏa hơn nhiều, đúng với quy định.

Thẩm Dao lớn hơn Tạ Kinh hai tuổi, nhỏ hơn Tạ Văn Mẫn một tuổi, ba cô nương tuổi tác xấp xỉ nhau, vai vế lại cách mấy đời, trước kia Tạ Văn Mẫn có chút không thả lỏng được, thấy Tạ Kinh mở miệng là gọi một tiếng Dao Dao, nàng ấy cũng không tiện gọi là thẩm thẩm, bèn dứt khoát gọi là Dao Dao theo.

"Vương phi sáng sớm đã đưa thiệp mời đến, mời chúng ta đến điện Thiên Vũ uống trà."

Đây là chuẩn bị cho Tạ Kinh và nhị công tử Lý gia gặp nhau.

Từ chối thì chắc chắn là không được rồi.

Tạ Kinh lắc lư cánh tay Thẩm Dao: "Người đi với cháu đi."

Thẩm Dao biết rõ nàng ấy muốn lấy mình ra làm bia đỡ đạn, thôi vậy, dù sao nàng cũng không sợ đắc tội với ai, mình vui là được.

"Đi."

Ba người đi đến phòng chính, nhị phu nhân và đại nãi nãi Ninh thị ở đây quản lý việc nhà, vừa mới đến nên luôn có chỗ sơ sót, nhị phu nhân thấy ba người Thẩm Dao muốn đi ra ngoài thăm hỏi người khác thì đẩy Ninh thị nói:

"Cháu cũng đi đi, bên chỗ vương phi mình không thất lễ được."

Nhị phu nhân chắc chắn là sẽ giúp lão thái thái.

Ninh thị thầm kêu khổ, trước khi đến mẹ chồng đã tận tâm chỉ bảo, sợ nàng ấy bị Bình Nam Vương phi thuyết phục, mềm lòng đồng ý hôn sự, đại phu nhân cũng không phải là đèn đã cạn dầu, thiếp canh của Tạ Kinh nằm trong tay nàng ta, lão thái thái muốn quyết định hôn sự của Tạ Kinh thì vẫn hơi khó.

Ninh thị không thể nào để con gái ra ngoài xem mắt được, cuối cùng cũng đi theo.

Trước đó ngũ nãi nãi Thôi thị và tam nãi nãi Liễu thị đã đi tìm người nhà mẹ đẻ.

Về phần hai người con dâu của chi hai không đến, tứ nãi nãi Hứa thị bởi vì đã đắc tội với nhị phu nhân nên bị lạnh nhạt hoàn toàn, nhị nãi nãi Chu thị thì ở nhà trông coi việc nhà, thay nhị phu nhân trông coi hậu phương.

Tóm lại, nhà giàu quyền quý, đất không rộng nhưng nước lại cực kỳ sâu.

Thẩm Dao làm một người quản lý mặc kệ mọi thứ, không hỏi chuyện gì, bỏ mặc mọi sự, nhàn nhã mang theo vãn bối đến điện Thiên Vũ.

Khi vào trong, ở đại điện đã có không ít người ngồi, liếc nhìn qua lại thấy Thích Quý phi và Thái tử phi.

Ánh mắt Thích Quý phi luôn rơi trên người Thẩm Dao, thậm chí là mang theo vẻ tha thiết chưa từng có.

Mọi người hành lễ với nhau rồi ngồi xuống theo thứ tự.

Thích Quý phi chỉ vào Thẩm Dao nói với Bình Nam Vương phi:

“Ở bữa tiệc hoàng cung mấy ngày trước, ta vừa gặp lục phu nhân là đã vô cùng yêu thích, trên thế gian này lại có người duyên dáng như thế, ta ở hậu cung nhiều năm rồi nhưng vẫn là lần đầu nhìn thấy.”

Bình Nam Vương phi ngoài mặt thì hàn huyên, trong lòng lại hơi sợ hãi, không biết vị Thích Quý phi này mắt cao hơn đầu, con trai trưởng được lập làm Thái tử, bà ta ở hậu cung gần như là vênh mặt hất hàm sai khiến, ngay cả Hoàng hậu cũng phải tránh né bà ta, hôm nay lại lần đầu tiên cúi đầu với Thẩm Dao, khiến người ta nghĩ không thông.

Trong lòng Bình Nam Vương phi không thích Thẩm Dao, trước mặt mọi người lại phải bảo vệ em dâu trong nhà:

"Lục đệ muội này của ta bình thường tốt lắm, tính tình hào phóng chân chất, mẫu thân ta yêu thích muội ấy vô cùng."

Bình Nam Vương phi không muốn người bên cạnh khen ngợi Thẩm Dao quá nhiều, đây không phải là chuyện tốt.

Thích Quý phi lập tức hiểu ý, nói tiếp theo câu chuyện:

"Tạ phu nhân hào phóng khéo léo, có ai nhìn thấy mà không thích chứ?"

Thích Quý phi ở đây hàn huyên hồi lâu, Thẩm Dao làm thinh nhưng trong lòng không khỏi kêu khổ.

Hai ngày trước bà ta mất đi hai người trong cung, hai người đó đúng lúc là quân cờ để bà ta liên lạc với Thích gia, cũng là người biết chuyện hôm đó trong rượu bị hạ thuốc, Thái tử đến nay không hề biết gì cả, không thể nào ra tay với người của bà ta được, Hoàng hậu thì luôn mặc kệ cung vụ, nếu như là Lý Quý phi quấy phá thì sợ là đã ầm ĩ đến chỗ Hoàng đế từ lâu rồi, trải qua mấy lần suy nghĩ, Thích Quý phi kết luận Tạ Khâm là người đứng sau.

Tạ Khâm là phu quân của Thẩm Dao, sao có thể không biết Thẩm Dao bị bỏ thuốc được, chuyện này mà gây ầm ĩ thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi, Thích Quý phi không dám bàn bạc với con trai, chỉ một mình chống đỡ, thật sự không chịu được nữa, bà ta định lấy lòng Thẩm Dao để cầu Tạ Khâm thu tay lại.

Hôm nay Bình Nam Vương phi còn có việc cần giải quyết, Thích Quý phi mang thân phận tôn quý nên cũng không đuổi đi được, nàng ta chỉ có thể cười theo, bầu không khí trong điện luôn lúng ta lúng túng.

Đúng lúc này, một nha hoàn chạy tới từ phía sau, nét mặt bối rối nhìn vương phi, muốn nói lại thôi, vương phi cũng vội, bất chấp Thích Quý phi ở đây,

nhỏ giọng hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Nha hoàn lập tức bẩm nhỏ bên tai nàng ta: “Nhị công tử Lý gia và tam công tử Đặng gia đánh nhau ở cửa hông sau điện.”

Bình Nam Vương phi tức giận đến mức ngã ngửa.

Thích Quý phi thấy nàng ta như thế thì cũng biết đã xảy ra chuyện lớn, bèn chu đáo nói: “Muội mau bận việc đi, ta còn phải đi thăm hỏi bệ hạ nên không làm phiền nữa.”

Bình Nam Vương phi vô cùng áy náy, liên tục khom gối xin lỗi: “Thất lễ với nương nương là lỗi của ta, sau này sẽ mời người uống rượu tạ lỗi.”

Thích Quý phi nhìn thoáng qua Thẩm Dao, nở nụ cười hào phóng với vương phi: “Chúng ta cũng xem như là tỷ muội, không cần khách sáo.”

Bình Nam Vương phi đưa tiễn Thích Quý phi và Thái tử phi rồi vội vã đi về phía hậu viện.

Mấy người Thẩm Dao cũng đi theo hóng chuyện.

Đến hậu viện thì quả nhiên nhìn thấy trên mặt của hai vị công tử bị thương.

Một người mặc áo tím, dáng vẻ tuấn tú, vóc dáng cũng cao lớn hơn một chút, khuôn mặt có mấy phần kiêu ngạo, chính là nhị công tử Lý gia, Lý Tuân.

Người còn lại thấp hơn và cường tráng, trong mắt chứa chút tàn nhẫn, trông không dễ đối phó, chính là tam công tử Đặng gia, Đặng Nguy, sắc mặt Đặng Nguy dù khó coi nhưng khi thấy Tạ Kinh thì cuối cùng vẫn dịu lại.

Hai người không phải má bị rách da thì khóe môi cũng dính máu.

Dáng vẻ đó cũng buồn cười.

Tạ Kinh che miệng cười khẽ.

Thẩm Dao trừng mắt nhìn nàng ấy: "Cháu còn không biết xấu hổ mà cười hả."

Tạ Kinh cong mắt: "Đâu có liên quan đến cháu, là bọn họ tự đánh nhau mà, cháu cũng chỉ là một khán giả thôi."

Thẩm Dao cảm thấy hơi có lý, cô nương bị người ta ngấp nghé chẳng lẽ là sai, ngược lại phải quang minh chính đại mới đúng.

"Đừng để ý đến bọn họ nữa, chúng ta ra ngoài chơi."

Tạ Kinh chờ những lời này của nàng đã lâu: "Cháu dẫn người đi chơi."

Hai cô nương cầm tay xách váy chạy ra ngoài, đám người Bình Nam Vương phi và Ninh thị đang xử án, không rảnh để bận tâm đến Tạ Kinh, Tạ Văn Mẫn lại tinh mắt nhìn thấy, không chịu để bọn họ bỏ lại mình, vội vàng đuổi theo:

"Ta cũng đi, ta cũng đi."

Ba người chuồn ra ngoài từ cửa hông của điện phụ.

Tạ Kinh đã tới hành cung mấy lần, rất quen thuộc với vùng này, nàng ấy dẫn theo Thẩm Dao và Tạ Văn Mẫn đi dọc theo hành lang phía Tây, vòng đến phía sau núi, đợi ra khỏi hành cung, lại đi về phía Đông là đến một hồ nước.

Sóng nước tụ lại theo hướng Đông về phía con sông rộng lớn, gợn nước lao nhanh cuồn cuộn đến Kinh thành.

"Con sông này luôn chảy về phía Bắc Kinh thành, hồ Thái Dịch trong cung được bắt nguồn từ đây, phía trước có một nhà thủy tạ, đứng ở nhà thủy tạ

có thể thưởng thức được cảnh dòng nước chảy xiết." Tạ kinh vừa giới thiệu vừa dẫn hai người tới một mảnh rừng trúc, trong rừng trúc có một cái đình gỗ tứ giác, cây cầu gỗ thẳng băng kéo dài đến mặt nước, ở vị trí cao nơi giao nhau của bến nước và sông lớn có xây một đình thủy tạ, hình như có tiếng cười nói truyền đến, Tạ Kinh ảo não nói:

"Bị người ta chiếm chỗ trước rồi."

Nha hoàn phủ những chiếc khăn gấm lên cọc gỗ trong đình, lại đặt trái cây mang theo bên mình lên đó.

Tạ Kinh sợ muỗi, bên hông còn đeo một chiếc túi thơm hương thảo đuổi côn trùng, trước khi đến nàng ấy đã làm mấy cái, tặng cho Thẩm Dao và Tạ Văn Mẫn mỗi người một cái, nàng ấy tự tay buộc lên cho Thẩm Dao, liếc thấy một chiếc ống trúc nhỏ treo bên hông nàng, trên lớp màu vàng nghệ của ống trúc có một lớp sơn dầu thật dày:

"Đây là gì vậy ạ? Trông nó được điêu khắc rất tinh xảo."

Đây là cục cưng của Thẩm Dao, bình thường không cho ai xem, nàng vội vàng che lại:

"Không có gì, chỉ là đồ chơi để ta săn chim thôi, đừng để tay cháu bị thương."

Tạ Kinh là người thông minh, liếc mấy khuôn mặt Thẩm Dao thẹn thùng thì tặc lưỡi vài tiếng, nháy mắt với Tạ Văn Mẫn:

"Cháu đoán không sai đâu, chắc chắn là vật đính ước lục thúc gia tặng người rồi."

Thẩm Dao đỏ mặt tía tai, đúng là đồ Tạ Khâm tặng, nhưng đính ước thì lại là chuyện vô căn cứ:

"Không có đâu, được rồi, không phải đưa bọn ta đi gặp ai sao?" Thẩm Dao nói sang chuyện khác.

Lúc này Tạ Kinh mới ngồi nghiêm chỉnh, bày ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Chờ thêm chút nữa." Nàng ấy căng thẳng đến mức trên trán cũng đổ mồ hôi.

Thẩm Dao và Tạ Văn Mẫn cùng cười lên.

Ba người ngồi uống trà, nói chuyện phiếm câu được câu không.

Một lúc sau, trong rừng sau lưng truyền đến một tiếng tiêu.

"Đến rồi đến rồi." Vẻ mặt Tạ Kinh kích động lại ngượng ngùng: "Mỗi lần bệ hạ đi tuần đều sẽ chọn đệ tử xuất sắc của Quốc Tử Giám đi theo, năm ngoái hắn từng tới, thích nhất là ở trong rừng trúc này thổi tiêu thả câu," Tạ Kinh suy nghĩ một lúc rồi đứng dậy bày tỏ với Thẩm Dao:

"Dao Dao, chọn ngày không bằng gặp ngày, cháu muốn gặp hắn một lần, nếu như hắn có ý cầu hôn thì cháu sẽ can đảm thử một lần, nếu như hắn không muốn thì cháu cũng hết hy vọng."

Thẩm Dao lộ vẻ do dự, Tạ Văn Mẫn ở bên cạnh khuyên nhủ: "Người cứ đồng ý với nó đi, dù sao người cũng ở đây, cũng coi như là lệnh của cha mẹ, gặp mặt một chút cũng không ảnh hưởng đến toàn cục."

Đầu năm nay lưu hành việc nữ tử gặp mặt trước hôn nhân, không được xem là chuyện gì to tát.

Thẩm Dao quyết định: "Bọn ta đi cùng cháu."

Tạ Kinh nói cảm ơn rồi xách váy đi đằng trước dẫn đường, Thẩm Dao và Tạ Văn Mẫn đi theo sau cách nàng ấy hai bước, thì ra hồ nước nằm sâu trong rừng trúc, rừng trúc rậm rạp, mơ hồ có thể nhìn thấy một mái đình lơ lửng trên mặt nước.

Hai người đi theo dấu chân của Tạ Kinh bước vào con đường trong rừng trúc, vòng qua rừng trúc bước lên hành lang phía sau mái đình, đợi đến khi

đi vượt qua thì thấy có một chàng trai áo trắng đứng bên cạnh cầu vòm.

Thân thể hắn như ngọc, đưa lưng về phía Thẩm Dao nên nàng không thấy rõ khuôn mặt, nhìn từ bóng lưng thì trông khí chất cũng phóng khoáng xuất trần, có chút cảm giác như tiên giáng trần.

Có lẽ Thẩm Dao đã quen nhìn khuôn mặt của Tạ Khâm nên không có hứng thú với mỹ nam này lắm.

"Hắn là ai?"

Tạ Văn Mẫn lại nhận ra: "Hắn à… Xuất thân thế nào thì cháu không biết, chỉ biết hắn là người đứng đầu thư viện Tung Sơn được tiến cử vào Quốc Tử Giám, năm đó hắn ở thư viện Tung Sơn đã một mình tranh luận với rất nhiều người, danh tiếng vang xa, sau này vào Kinh đã từng ở Hồng Phúc Lâu làm ra một bài thơ, khí thế hoàn chỉnh, trách trời thương dân, thật sự khiến người ta kinh ngạc."

"Người ngoài đều nói, hắn có tài để làm Trạng nguyên, năm sau có kết quả khoa khảo, nếu không có gì bất ngờ thì hắn sẽ là người đầu bảng."

Thẩm Dao xoa trán: "Thì ra là thế, các cô nương trẻ tuổi nhìn thấy nam tử tướng mạo tuấn tú, có tài hoa thế này là không nhúc nhích được nữa."

Tạ Văn Mẫn ở bên cạnh cười khẽ: "Nói cứ như người già bảy tám mươi tuổi vậy." Mắt thấy Thẩm Dao muốn phản bác, nàng ấy vội vàng ồ một tiếng: "Cũng đúng, người có lục thúc rồi, trong mắt còn để ý đến ai được nữa?"

Thẩm Dao càng không còn gì để nói.

Thẩm Dao và Tạ Văn Mẫn đứng ở hành lang, Tạ Kinh đứng dưới cầu, cách nam tử kia năm bước, nói chuyện với hắn.

Nhưng mà đúng lúc này, trong rừng phía sau hành lang truyền đến một loạt tiếng ong ong, chắc là ma ma nha hoàn của Tạ gia trông coi ở đó cãi nhau với người ta, Thẩm Dao đang muốn nhìn thì lại thấy một nhóm người xông

qua vây quanh người Tạ gia, đi đến chỗ mái đình, người đàn bà đi đầu kia miệng lưỡi sắc bén, ánh mắt liếc nhìn Tạ Kinh, bà ta lộ ra nụ cười lạnh:

"Ồ, đây là đại tiểu thư Tạ gia nổi tiếng Kinh thành đấy, lại không để ý đến mặt mũi của trưởng bối, gặp mặt riêng tư với đàn ông khác."

Tạ Kinh lập tức thay đổi sắc mặt, vừa giận vừa tức: "Bà nói bậy bạ gì đó, ta và hắn chỉ vô tình gặp nhau thôi."

Chàng trai áo trắng kia chính trực hành lễ với người vừa tới:

"Vị phu nhân này, đừng dùng lời vô căn cứ để vu khống người khác, Tạ cô nương ở đây ngắm cảnh, tại hạ ở đây thả câu, vô tình gặp được, sao lại gọi là gặp mặt riêng tư?"

Người đàn bà kia không hề chịu cách nói này, bà ta chống nạnh nói:

"Ngươi dám nói hai người các ngươi không quen biết nhau?"

Chàng trai kia đứng chắp tay, mỉm cười trả lời:

"Biết chứ, năm ngoái Hoàng thành ti tổ chức hội thi từ ca múa, Tạ cô nương triển khai tài nghệ, nhận được lời khen ngợi của đế hậu, trong thiên hạ có ai không biết?" Chợt hắn cúi người hành lễ với Tạ Kinh, trịnh trọng nói:

"Là tại hạ đường đột, còn xin cô nương thứ tội."

Tạ Kinh cắn răng, trên mặt là vẻ xấu hổ.

Người đàn bà kia không biết Thẩm Dao, chỉ xem như là mấy cô nương chưa trải đời của Tạ gia đến đây chơi:

"Kinh Nhi, dù nói thế nào thì hôm nay danh dự của cháu cũng bị hao tổn, cháu có muốn hồ đồ nữa không?"

Thẩm Dao nghe được lời này thì sắc mặt xanh xám, nàng hỏi Tạ Văn Mẫn:

“Bà ta là ai?”

Tạ Văn Mẫn thấp thỏm nói: “Bà ta là nhị phu nhân của Đặng gia, con trai bà ta muốn cưới Kinh Kinh của chúng ta, nếu như cháu đoán không sai thì chắc chắn Đặng gia bọn họ đã đoán được Kinh Kinh thích ai, cố ý ở đây ôm cây đợi thỏ, dùng cách này để áp chế nó, ép nó gả cho Đặng gia.”

“Vô sỉ!”

Tạ Kinh ở bên kia tức giận đến mức trong mắt rưng rưng:

“Cữu mẫu, cháu chỉ là vô tình gặp được một nam tử mà cũng đáng cho người huy động nhân lực vậy à? Được thôi, có bản lĩnh thì người làm ầm ĩ lên đi, Tạ Kinh cháu cắt tóc đi làm ni cô!”

Thẩm Dao vô cùng tức giận, cô nương gặp mặt chàng trai mình thích thì làm sao? Thói đời này ràng buộc nữ tử như vậy đấy, sắc mặt nàng phát lạnh, nàng chậm rãi bước ra, vẻ khí khái hào hùng trên khuôn mặt có phần khiến người ta kinh sợ:

“Ồ, vị phu nhân này họ gì tên chi?”

Đặng phu nhân kia vừa rồi đã nhìn thấy Thẩm Dao, chỉ biết tiểu phụ nhân này xinh đẹp, không coi ra gì, bà ta chỉ vào Tạ Kinh nói: “Ta chính là cháu dâu của phu nhân Quốc công của Tạ phủ, cũng coi như là cữu mẫu của Kinh Nhi, hành vi của đứa trẻ này không ra làm sao nên thay mặt trưởng bối của nó để dạy dỗ.”

Thẩm Dao giống như nghe được chuyện cười lớn, vẻ mặt ẩn chứa sự trào phúng:

“Trưởng bối của Tạ gia ở đây, vẫn chưa tới lượt người ngoài nhiều chuyện làm thay, vừa rồi là ta dẫn cháu gái trong nhà đến đây ngắm cảnh, ta cũng quen biết vị công tử này, xem như là một trong những học trò của phu quân ta, mọi người chẳng qua chỉ nói mấy câu khách sáo, đang định tạm biệt thì lại bị bà hung hăng càn quấy chụp cho tội danh gặp mặt riêng tư.”

“Nếu đã như vậy, sau này Đặng phu nhân cũng nên cẩn thận, tuyệt đối đừng đi sai bước nào, tuyệt đối không thể gặp bất cứ người đàn ông nào, nếu không ta cũng sẽ học hỏi theo bà, chụp cho bà thanh danh tư thông đấy.”

“Ngươi…”

Đặng phu nhân bị lời nói này của Thẩm Dao chọc tức, chỉ vào nàng hỏi đám người Đặng gia ở bên cạnh: “Nó… nó là ai.”

Phía Đặng gia có mấy vị nữ quyến, một người dâu con trẻ tuổi trong đó đã nhận ra thân phận của Thẩm Dao từ lời nói của nàng:

“Tẩu tẩu, vị này chính là lục phu nhân của Tạ gia, phu nhân vừa cưới của Tạ Thủ phụ.”

Hai chân Đặng phu nhân mềm nhũn, suýt nữa ngã xuống, mắt bà ta đảo loạn, ngay cả môi cũng run lên, suy nghĩ xem nên làm thế nào cho chu toàn.

Vào lúc này, Tạ Kinh đã đi tới sau lưng Thẩm Dao, cụp mắt không nói, Thẩm Dao cũng thản nhiên liếc nhìn chàng trai kia, quả nhiên là tướng mạo tốt, nể tình hắn vừa rồi dám làm dám chịu, Thẩm Dao miễn cưỡng đè lại sắc mặt giận dữ, chàng trai kia có lẽ cũng biết đã chọc giận trưởng bối Tạ gia, cúi thấp người không dám lên tiếng.

Thẩm Dao nhàn nhạt nhìn Đặng phu nhân: “Đặng phu nhân, mở mắt bà ra xem, ở đây có ai gặp mặt riêng tư sao?”

Cáo mượn oai hùm thôi mà, nàng làm được.

Đặng phu nhân kia chỉ thiếu điều quỳ xuống, bà ta lặng lẽ liếc nhìn Thẩm Dao, dáng vẻ không có tình người đó giống Tạ Khâm như đúc, đây có lẽ là tướng phu thê, bà ta khom lưng cực thấp, mất đi vẻ hùng hổ dọa người vừa rồi, cười theo nói:

“Là ta nhìn nhầm rồi, đã hiểu lầm phu nhân thông gia, vẫn xin người đại nhân đại lượng, đừng so đo việc này.”

Thẩm Dao sửa sang lại ống tay áo: “Không so đo thì không được, con người ta ấy, trong mắt không chứa nổi một hạt cát, Đặng phu nhân nhìn xem nên làm sao bây giờ.”

Đặng phu nhân không ngờ tới Thẩm Dao khó chơi như thế, bà ta nhìn về phía đám chị em dâu và cháu gái ở bên cạnh, Đặng gia cũng chẳng đoàn kết, vào thời điểm quan trọng thì đâu ai muốn bị Đặng nhị phu nhân kéo xuống nước, người nào cũng quả quyết đi đến bên cạnh Thẩm Dao, cuối cùng chỉ còn lại Đặng nhị phu nhân và một gã sai vặt xa lạ.

Thẩm Dao chỉ vào gã sai vặt đứng thẳng lưng phía sau Đặng phu nhân, cười khúc khích:

“Ồ, Đặng phu nhân, nhìn dáng vẻ này, bà đang tư thông với gia đinh trong phủ sao?”

Gã sai vặt nghe vậy thì quỳ phịch xuống: “Phu nhân hiểu lầm rồi, tiểu nhân cùng tiểu thiếu gia ở đây thả câu, trong lúc vô tình thì bắt gặp phu nhân và cô nương quý phủ ở đây ngắm cảnh, tại hạ không hề ngấp nghé Đặng phu nhân.”

Khuôn mặt Đặng phu nhân đã sưng thành gan heo.

Một vở hài kịch cứ như vậy mà kết thúc.

Lúc Thẩm Dao đi ra thì đã nhìn thấy các phu nhân tiểu thư du ngoạn trong đình thủy tạ trước đó đều đã chen chúc bên ngoài rừng trúc, rõ ràng là nghe thấy tiếng động nên đến xem náo nhiệt, may mà chàng trai kia đã rời đi từ bên khác, những người ở đây đều là nữ quyến.

Mọi người nhìn thấy người dẫn đầu mang khí thế sắc bén, vô cùng hào hoa phong nhã, chính là Thẩm Dao, mà đi theo sau lưng nàng là Đặng nhị phu

nhân mang vẻ xám xịt.

Trong đám nữ quyến đó có Tạ Văn Linh và mẹ chồng, Ôn phu nhân, mẹ chồng nàng dâu hai người vội vàng nghênh đón, hàn huyên với Thẩm Dao một hồi.

Thẩm Dao nhìn thấy sắc mặt Tạ Văn Linh rất tốt thì biết nàng ấy sống ở Ôn gia không tồi nên cũng yên lòng, nàng không có thời gian tán gẫu với mọi người, mang theo Tạ Kinh và Tạ Văn Mẫn quay về, trực tiếp tìm đại nãi nãi Ninh thị.

Nàng vừa đi vào thì đã tự mình ngồi ở chính giữa, trông Thẩm Dao còn nhỏ tuổi nhưng trưởng bối chính là trưởng bối, vai vế cao thì có thể áp chế người bên cạnh, nàng nói với Ninh thị:

"Những việc này vốn không thuộc quyền quản lý của ta, ta cũng không muốn nhúng tay, chỉ là hôm nay Đặng gia suýt nữa hủy đi sự trong sạch của Kinh Nhi, có còn cần gia đình như vậy hay không thì cháu dâu trưởng tự cân nhắc đi."

Tạ Kinh là con gái lớn của Ninh thị, nếu như thanh danh bị hao tổn thì sẽ kéo theo người làm mẫu thân là nàng ấy, hôm nay nếu không có Thẩm Dao thì không biết còn xảy ra rắc rối lớn thế nào, Ninh thị mang ơn dập đầu với Thẩm Dao:

"Cháu dâu cảm kích ân đức của thẩm thẩm, sau này nhất định sẽ thận trọng suy xét hôn sự của Kinh Nhi."

Trong lòng nàng ấy càng ngày càng ý thức được, không thể đắc tội với Thẩm Dao.

Tạ Kinh quỳ gối sau lưng Ninh thị lè lưỡi với Thẩm Dao, Thẩm Dao trừng mắt nhìn nàng ấy rồi quay về phòng.

Buổi chiều nghỉ ngơi một giấc, hai chủ tớ lặng lẽ vào rừng săn hai con thỏ hoang về, tối nay nướng thịt thỏ ăn, ăn xong thì đi bộ trong sân tiêu thực,

khoảng giờ Tuất ba khắc thì về phòng.

Đã mệt mỏi cả ngày, Thẩm Dao cực kỳ buồn ngủ, nhìn chiếc giường có khung rộng lớn, lòng nàng sinh ra sự e sợ, cân nhắc một phen, nàng quyết định vùi mình trên giường La Hán, chỉ là ngủ chưa được bao lâu mà đã bị muỗi cắn mấy nhát, thật sự không nhịn được nữa, nàng háo hức quay về giường lớn ngủ.

Giấy ngủ này rất ngon.

Núi Yến mát mẻ, Bích Vân sợ nàng bị cảm lạnh nên không để đá trong phòng, nhưng tối nay không có gió, Thẩm Dao nóng đến mức tỉnh giấc, mở mắt ra thì nhìn thấy chiếc cằm quen thuộc, một đoạn xương cổ ở ngay trước mắt nàng, yết hầu chuyển động nhấp nhô.

Thẩm Dao ngẩn người bình tĩnh lại một lúc, nhiệt độ dưới người truyền đến ngực nàng liên tục không ngừng, nàng đột nhiên bừng tỉnh, bật dậy lùi về phía sau.

Tạ Khâm bị hành động giật nảy của nàng làm tỉnh lại, chàng xoa trán ngồi dậy, ngước mắt nhìn về phía nàng.

Thẩm Dao xấu hổ không chịu nổi, ngực phập phồng kịch liệt: "Xin lỗi."

Tạ Khâm lại không cảm thấy kinh ngạc, chỉ là vừa rồi khi Thẩm Dao tránh né đã không cẩn thận đạp chàng một cái, đạp trúng chỗ không hay lắm, chàng có chút không nhịn đau nổi, sầm mặt không lên tiếng.

Thẩm Dao lại hơi oán trách chàng: "Sao ngài không đẩy ta ra?"

Nếu như nàng nhớ không lầm thì tư thế vừa rồi giống như nàng bị chàng kéo qua vậy.

Quá mập mờ.

Tạ Khâm không có lòng dạ nào để giải thích với nàng, mặt không đổi sắc

nói: “Ta cũng ngủ thiếp đi mất.”

Thẩm Dao không phản bác được.

Bị giày vò như vậy, áo lót bên trong đã ướt đẫm.

Dính nhơm nhớp dán vào trước ngực và sau lưng, không dễ chịu.

“Tạ đại nhân, làm phiền ngài tránh một chút, ta muốn đi thay đồ.”

Tạ Khâm cũng đổ đầy mồ hôi, vén rèm đi ra khỏi giường khung trước.

Thẩm Dao đi qua theo.

Ý thức được Tạ Khâm có thể sẽ nghỉ đêm ở đây, hôm nay Thẩm Dao đã đặc biệt bảo Bích Vân dùng bình phong ngăn cách phòng tắm.

Hai bên đều đặt thùng tắm.

Một người ở phía Đông, một người ở phía Tây.

Tiếng nước ào ào đan xen luân phiên, không ai lên tiếng.

Thẩm Dao sợ ánh sáng hắt qua nên đã thổi tắt ngọn đèn trên bàn dài, Tạ Khâm thì lại không kiêng kỵ gì, giữ lại ngọn đèn trên tường, Thẩm Dao nhìn thấy rõ bóng người cao lớn của chàng hắt lên bình phong, thậm chí…

Thẩm Dao sợ tới mức quay lưng đi.

Cái tên này… đáng hận!

Tạ Khâm lau người xong quay về phòng trước, Thẩm Dao tắm chậm, tắm xong lại gọi Hạnh Nhi gác đêm đi tìm đá lạnh bỏ vào phòng, đợi đến khi quay về giường,

Tạ Khâm nằm im ở phía ngoài của giường, trông như đã ngủ thiếp đi.

Thẩm Dao nhẹ tay nhẹ chân, mò mẫm đi qua người chàng.

Vào đến bên trong, nàng lấy ra chiếc áo cũ ban nãy đã chuẩn bị, cột cổ tay mình một vòng trước, sau đó lồng vào thành giường ở trong góc, Tạ Khâm nghe thấy bên kia truyền đến tiếng sột soạt thì liếc mắt nhìn, lại thấy cô nương kia chẳng biết đang chơi trò gì, chàng không yên tâm nên đến gần nhìn, mượn ánh đèn bên ngoài, chàng thấy nàng cột tay trái của mình vào thành giường.

Một ngọn lửa giận vọt lên trán, Tạ Khâm đưa tay gỡ nút thắt vẫn chưa thắt chặt, kéo cổ tay nàng qua rồi nghiêng người phủ lên, chàng nhìn nàng chằm chằm, lạnh giọng nói:

"Nàng đề phòng ai vậy?"

Thẩm Dao tủi thân, né tránh ánh mắt sắc bén của chàng: "Đề phòng bản thân ta."

Hơi thở nóng rực của chàng như đang cấu xé, hòa lẫn với hơi nóng trên khuôn mặt nàng.

Tạ Khâm nhấc người ở phía trên nàng, khuỷu tay chậm rãi cong lại, hai tay tháo chiếc áo trên cổ tay nàng:

"Thẩm Dao, nếu ta muốn nàng thì nàng trốn được sao?"

Ánh mắt lại một lần nữa va vào nhau, Thẩm Dao vô thức tránh đi.

Nhưng Tạ Khâm lại không cho nàng cơ hội: "Còn giả vờ sao?"

Chương 27

“Còn giả vờ sao?”

Trên mặt Thẩm Dao dâng lên vẻ nóng nảy, thì ra chàng đã nhìn thấu nàng từ lâu, cũng đúng, chàng là Các lão của Nội các, đã thấy nhiều mánh khóe, có lẽ đã sớm nhìn ra tâm tư của nàng, chỉ là để đó không nhắc tới thôi.

Ngoài cửa sổ nổi lên một cơn gió mát, hoa lựu bị thổi đến mức vang tiếng rì rào.

Nếu đã nói ra rồi thì nàng cũng không giấu giếm nữa, cụp mắt nói:

“Xin lỗi, lần trước là lỗi của ta.”

Thứ Tạ Khâm muốn không phải là lời xin lỗi của nàng, chàng buông nàng ra rồi ngồi dậy:

“Một câu xin lỗi là xong à?”

Thẩm Dao thoát khỏi sự kìm hãm, dịch chuyển về phía sau, cách ra một khoảng, ôm đầu gối dựa vào thành giường sau lưng, cục diện nàng lo lắng nhất vẫn tới.

“Ta bị trúng thuốc bột, không phải là ý muốn của ta, ngài xem như là cứu ta đi.”

Vẻ mặt Tạ Khâm lạnh nhạt, không còn lời nào để nói.

Thẩm Dao thấy chàng không lên tiếng thì nhớ ra sự khác thường của Thích Quý phi vào ban ngày, thử nói sang chuyện khác:

“Đúng rồi, hôm nay Thích Quý phi gặp ta đã đối xử vô cùng long trọng, có phải thuốc bột liên quan đến bà ta không?”

Tạ Khâm liếc mắt nhìn nàng, tâm trạng khó nói hết: “Phải, ta đã giấu người của bà ta, chờ Đông Cung và bà ta tự rối loạn trận tuyến.”

Liên quan đến sự tranh đấu trong triều đình, cảm giác áy náy trong lòng Thẩm Dao càng thêm nhiều: “Ngài muốn đoạt đích sao?”

Tạ Khâm thấy nàng nhíu chặt mày thì biết nàng đang lo lắng điều gì: “Những việc này phức tạp hơn những gì nàng nghĩ, nàng đừng nhớ đến làm gì.”

“Nguyên nhân bắt nguồn từ ta, sao có thể không nhớ được? Tạ đại nhân, ta… mỗi lần chờ thêm một ngày, trong lòng càng bất an thêm một ngày.” Thẩm Dao cắn môi dưới, sợ lại vòng về chủ đề cũ.

Tạ Khâm nói: “Cho dù không có nàng thì ta cũng không thể nào không đếm xỉa đến được.”

Thẩm Dao hoàn toàn không tin như vậy.

Đang suy nghĩ xem làm thế nào để trả lời chàng, Tạ Khâm đột nhiên cong môi lên, buồn bã nói:

“Nàng vẫn chưa nói rõ ràng, nên chịu trách nhiệm với ta thế nào đây?”

Thẩm Dao thoáng cái mặt đỏ bừng, vùi mặt vào đầu gối:

“Ngài là Thủ phụ đương triều, đâu có cần ta chịu trách nhiệm? Hơn nữa, không phải ngài cũng…” Vốn muốn nói chàng cũng sung sướng, cứ túm nàng không tha còn gì, đoán được là chàng cố ý, nàng hậm hực ngậm miệng lại, Thẩm Dao vẫn chưa đến mức sẽ cho rằng Tạ Khâm và nàng ngủ một lần là có tình cảm, có lẽ vì vừa phá ranh giới, hơi khó kiềm chế được.

Đầu óc Thẩm Dao nhanh chóng cân nhắc một hồi, nàng lấy can đảm nói:

"Lần đi hành cung này chính là cơ hội, ngài nghĩ cách để ta xảy ra chuyện trước mặt Thái tử, như vậy thì có thể đưa ta đi xa rồi."

Nói tới nói lui, nàng vẫn muốn rời đi.

Sắc mặt Tạ Khâm trở nên lạnh lẽo, ánh mắt sâu thẳm lại sắc bén, chàng nhìn thẳng sang, Thẩm Dao bị chàng nhìn chằm chằm mà tê cả da đầu.

Tạ Khâm xem như đã hiểu, nàng giống như con hồ ly ranh mãnh, trong lúc vô ý chui ra quyến rũ người khác, gặp chuyện không đúng là rụt về lại.

Muốn lột đi lớp da của con hồ ly này còn cần thời gian, còn cần hầm trong lửa nhỏ.

Tạ Khâm thu hồi lại tâm trạng, thản nhiên sửa sang lại vạt áo trước ngực: "Thời cơ vẫn chưa chín muồi."

Thẩm Dao không chịu nhụt chí: "Vậy thế nào thì mới tính là thời cơ tốt?"

Ánh mắt sắc bén của Tạ Khâm nhìn qua:

"Tạ gia có chỗ nào không tốt? Nàng cứ muốn rời khỏi như vậy à."

Vẫn vòng về chủ đề này.

Làm thế nào cũng không tránh khỏi được.

Thẩm Dao mím môi, hít sâu một hơi rồi tỉ mỉ liệt kê:

"Thứ nhất, ta không thích Kinh thành, ta quên nói cho ngài biết, ta đã chiết một nhóm cây ăn quả ở hậu viện, lên kế hoạch tương lai về Nhạc Châu sẽ khai khẩn một mảnh rừng núi, bán trái cây kiếm sống, ta không cầu đại phú đại quý, chỉ mong…"

“Ta cũng có thôn trang có thể cho nàng trồng cây ăn quả, trong triều có Tiến sĩ về hàng hóa lương thực, cũng có thể chỉ điểm cho nàng, giúp đỡ nàng.” Tạ Khâm chặn lời nàng, sau đó hỏi: “Thứ hai thì sao?”

Chàng giống như một thợ săn cao minh, ép con mồi của chàng vào góc từng chút một, vén lên từng tầng ngụy trang và bố trí phòng vệ của nàng, khiến nàng không có chỗ trốn.

Trên mặt Thẩm Dao càng mất tự nhiên, giọng điệu cũng có vẻ nôn nóng hơn, tựa như vắt hết óc muốn thuyết phục chàng:

“Ta thật sự không làm phu nhân Thủ phụ được, ta không giỏi viết văn, không xứng với ngài, cũng không thể chiếm vị trí này được, ta ở Tạ gia không được tự nhiên, đám dâu con của Tạ gia ngài ai ai…”

Ánh mắt Tạ Khâm càng sâu thêm, một lần dứt khoát ngắt lời nàng: “Nàng không phải là ta, làm sao biết được ta muốn một người phụ nữ như thế nào? Ta không giống như nàng, sẽ không giáo điều cứng nhắc, đối với việc dựa theo khuôn mẫu để tìm người, người ấy như thế nào thì ta càng muốn như thế ấy.”

Đây là đang châm chọc nàng lần trước nói muốn gả cho người như Lưu đại ca.

Sự nóng nảy trong lồng ngực Thẩm Dao sôi trào, nói tới nói lui, chàng chính là muốn chịu trách nhiệm với nàng.

Nàng không cần.

Có lẽ là bị Tạ Khâm làm cho cạn lời, Thẩm Dao thốt ra:

“Ta không thích ngài.”

Trái tim Tạ Khâm hơi trĩu xuống, không nói một lời.

Cũng đúng, trong lòng không có chàng nên mới không muốn ở lại.

Phía bên trong màn trướng chật hẹp, sự yên lặng kéo dài thật lâu.

Thẩm Dao nói xong câu đó thì vô cùng khó xử, cùng lúc đó cũng như trút được gánh nặng, chỉ có như vậy thì mới có thể chặt đứt suy nghĩ chịu trách nhiệm của chàng.

Tạ Khâm là quân tử, tuyệt đối không thể làm khó người khác được.

Tạ Khâm chống đầu lưỡi vào quai hàm bên phải, tâm trạng vô cùng phức tạp, xem ra chỉ cần chàng ép nàng một bước thì nàng sẽ lùi lại một bước.

Im lặng cùng nàng giằng co chốc lát, chàng lạnh giọng nói:

"Được, lần trước ta có thể tha thứ cho nàng, nhưng không có lần sau nữa."

Đương nhiên Thẩm Dao hiểu rõ lần sau mà chàng nói có nghĩa là gì, nhưng một khi nằm cùng giường với chàng, nàng thật sự không thể bảo đảm sẽ không mạo phạm chàng được:

"Vậy… ngài có thể không tới hành cung không?"

Tạ Khâm nằm xuống chỗ của mình, giọng điệu không hề lay động: "Không được, ta đến cũng đến rồi, hơn nữa, vừa cưới thê tử, cách nhau chưa đến mười dặm, nếu ta không đến thăm thì chẳng phải khiến người ta sinh nghi sao?"

Thẩm Dao không phản bác được, nàng rất muốn nói, nếu như chàng thật sự muốn đến mức nóng nảy thì đợi đến khi về nàng sẽ sắp xếp thông phòng cho chàng, chỉ là nhớ tới chuyện lần trước chàng không chịu nạp thiếp, nàng lại miễn cưỡng nhịn lại.

"Vậy thì ta vẫn cứ buộc tiếp thôi." Nàng tủi thân nói.

Trong lòng nàng cân nhắc, nếu như nàng cột bản thân mình lại, Tạ Khâm nhìn không nổi, sẽ không tới hành cung, hoặc là ngủ ở bên ngoài, quân tử

sẽ không ức hiếp người khác.

Nàng biết rõ lời này sẽ chọc giận người đàn ông kiêu ngạo đó, chàng lại một lần nữa đứng dậy, lạnh lùng cong khóe môi:

"Vậy sao, vậy thì như nàng mong muốn."

Thẩm Dao vẫn chưa phản ứng được là có chuyện gì, chỉ thấy Tạ Khâm lại cầm chiếc áo kia, kéo hai tay nàng qua rồi cột chặt lại.

Thẩm Dao hơi sượng mặt, việc này do nàng tự làm ra, nàng không trách Tạ Khâm được, thử vùng vẫy một cái, hoàn toàn không kéo ra được, chàng trói rất tốt, không hề siết đau nàng, cũng có thể khiến nàng không thoát được.

"Không phải, ngài buộc thế này thì ta còn ngủ thế nào được."

Tạ Khâm ngoảnh mặt làm ngơ, nằm xuống bình chân như vại.

Thẩm Dao vặn vẹo mấy cái, tức giận nói:

"Tạ Khâm, ngài cố ý."

Tạ Khâm lặng lẽ cười, không phải nàng muốn tránh hiềm nghi sao, chàng không cho cơ hội đâu.

Thẩm Dao vất vả lắm mới lăn đến bên cạnh chàng, dùng hai tay bị trói chặt chọc vào cằm chàng:

"Ngài nhanh thả ta ra."

"Thả ra thì có thể bảo đảm nàng không lăn qua đây không?"

Thẩm Dao nhẫn nhịn: "Không thể..."

"Vậy nếu đụng vào ta thì nàng có chịu trách nhiệm không?"

Thẩm Dao không lên tiếng.

Hiểu rồi, chàng đang muốn nàng cầu xin chàng.

Hảo hán không so đo thiệt thòi trước mắt, Thẩm Dao hạ thấp tư thái: "Tạ đại nhân, Tạ Hầu gia… Ngài thả ta ra đi, ta về sẽ nướng giò cho ngài ăn, ta nướng giò ngon lắm đó."

"Hoặc là ngày mai ta lên núi săn thỏ cho ngài, ta nướng thỏ giỏi lắm đó…"

Tạ Khâm không hề có chút phản ứng nào.

Thẩm Dao quả thật đã lấy lòng chàng nhưng chàng vẫn lù lù bất động, nàng liền cáu kỉnh.

"Ngài thật sự cho rằng ta không có cách nào với ngài sao?"

Ánh mắt Thẩm Dao nhìn vào lồng ngực dày rộng của chàng, nàng cúi người qua tìm chỗ cắn chàng, áo của chàng mỏng nhưng da thịt lại dày, nàng không cắn Tạ Khâm được, mà răng của mình đã run lên trước.

Thẩm Dao không hề nhụt chí, chuyển đến vai chàng, mở miệng ra cắn mạnh, lúc này đã cắn được rồi, 'được vạ thì má đã sưng', nàng đau đến mức nước mắt cũng chảy ra luôn.

Chút kỹ năng này đối với Tạ Khâm mà nói không khác gì gãi ngứa, Tạ Khâm thản nhiên trào phúng:

"Cắn hay lắm, lần này là đủ hết rồi đó."

Có ý gì?

Thẩm Dao sửng sốt, hoảng hốt nhớ đến đêm mùng sáu ấy nàng không chịu nổi nữa, vào khoảnh khắc thủy triều dâng lên, nàng đã cắn vào vai trái của chàng, hôm nay lại vừa vặn cắn vào vai phải.

Phản ứng của Thẩm Dao không thoát khỏi ánh mắt của Tạ Khâm, điều này cho thấy, nàng nhớ rất rõ ràng chuyện đêm đó.

Hoa cỏ đổ bóng, ánh nến ngoài cửa sổ lay động tràn qua gò má nàng, dù trong đêm tối thế này, vẻ ửng đỏ trên khuôn mặt nàng vẫn rõ ràng, đôi má kia đỏ bừng như một loại quả chín muồi, lớp vỏ mỏng bị vỡ một mảng, để lộ ra thịt quả tươi non mọng nước, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Tạ Khâm đã cởi bỏ lớp ngụy trang cuối cùng của nàng.

Thẩm Dao bỏ cuộc, chậm rãi chuyển về chỗ của mình, nét mặt sa sút nghiêng người nằm xuống.

Bóng lưng phập phồng bướng bỉnh lại cô đơn.

Tạ Khâm thấy cô nàng kiên cường như vậy thì không đành lòng ép nàng nữa, chàng lặng lẽ thở dài một hơi, giúp nàng gỡ cổ tay ra từ phía sau, chậm rãi nói:

“Ngủ đi.”

Hai người đều đã đổ đầy mồ hôi.

Trong không gian chật hẹp đều là tiếng thở dốc.

Tạ Khâm vén màn lên đi ra ngoài thay đồ, Thẩm Dao cũng nhanh chóng lau sạch mồ hôi trên người, một lần nữa thay sang đồ ngủ khô ráo.

Sau đó nàng mặc kệ Tạ Khâm, thành thật nằm ở trong góc, nhưng lại nơm nớp lo sợ, không dám chìm vào giấc ngủ một cách dễ dàng.

Sau khi tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng Tạ Khâm từ lâu, Thẩm Dao tránh được sự lúng túng, chậm chạp rời giường rửa mặt, đêm qua ngủ không ngon, hôm nay thức dậy tinh thần hơi mệt mỏi, nàng ngồi trước bàn trang điểm với vẻ ủ rũ.

Trời vừa tờ mờ sáng là Tạ Khâm đã đến điện Càn Khôn của Hoàng đế, bẩm báo cho ông ấy về mấy công vụ của hôm qua.

Năm nay Hoàng đế năm mươi lăm tuổi, để một chùm râu cằm, khi còn trẻ tuổi cũng từng khôi ngô tuấn tú nhanh nhẹn.

Bây giờ đã có tuổi nhưng phong thái hãy còn đó, vô cùng ung dung.

Hoàng đế dựa vào giường rộng lật xem sơ qua mấy quyển sổ con, chưa nhìn kỹ đã ném về cho Tạ Khâm, nhìn nam tử bên dưới có quầng thâm mắt nhàn nhạt, ông cười xùy:

"Đều không phải là chuyện quá gấp gáp, đáng để ngươi bôn ba đến đây à?"

Sắc mặt Tạ Khâm như thường: "Bách tính không có việc nào là nhỏ cả."

"Chậc." Hoàng đế lộ ra ý cười hiểu rõ:

"Trẫm thấy, ngươi đang lấy danh nghĩa nghị sự để tới thăm kiều thê đúng không? Cứ luyến tiếc, không xa được như vậy à?"

Tạ Khâm bị vạch trần lời nói dối cũng không hề có vẻ lúng túng: "Nàng ấy còn nhỏ tuổi, vừa tới hành cung, sợ nàng ấy không thích ứng được nên thần trông chừng nhiều thêm một chút."

Hoàng đế lại không tin lý do thoái thác này của chàng, nhìn khuôn mặt lạnh như băng đó, ông lộ ra ý cười:

"Nói đến thì các ngươi cũng đã tân hôn được một khoảng thời gian rồi, trong nhà vẫn chưa có tin tốt à?"

Lời này đã chọc vào điểm đau của Tạ Khâm, chàng yên lặng một lúc sau đó mới nói: "Vẫn chưa ạ."

Hoàng đế nhạy bén nhìn ra được cảnh khốn đốn của chàng:

“Thế nào, nàng ấy vẫn không đặt trái tim vào ngươi à?”

Lúc trước Tạ Khâm cầu hôn, Hoàng đế cũng không phải bị lừa hoàn toàn, thay vì nói Tạ Khâm giải quyết khó khăn cho Hoàng đế thì chi bằng nói là thỏa mãn Tạ Khâm, ông thấy, chắc chắn là Tạ Khâm có tâm tư với Thẩm Dao, nếu không với tài năng của chàng thì sao lại không bảo vệ được Thẩm Dao chứ.

Tạ Khâm cũng không hề kiêng kỵ: “Vẫn cần thời gian ạ.”

Hoàng đế nhìn dáng vẻ khuất phục của chàng, cười ha ha: “Thanh Chấp à, ngươi cũng có hôm nay cơ đấy.”

“Đời này ngươi xuôi chèo mát mái, không ngờ lại gặp khó khăn trong hôn nhân.” Hoàng đế cười trên nỗi đau của người khác một lúc, lại trịnh trọng nói:

“Một ngày ngươi còn chưa có con thì trẫm còn thẹn với phụ thân ngươi một ngày, phụ thân ngươi vì cứu trẫm mà chết, trước khi chết lão ấy giao phó ngươi cho trẫm, trong lòng trẫm xem ngươi như con trai, sao ngươi có thể phụ sự mong đợi của trẫm?”

“Ngày mai so tài cưỡi ngựa bắn cung, ngươi ở lại với nàng ấy, để Trịnh Các lão về Kinh.”

Tạ Khâm tạ ơn.

Ngày hôm đó Thẩm Dao cùng Tạ Kinh vào rừng đi săn, núi rừng đối với Thẩm Dao mà nói chính là sân sau, nàng thỏa thích chạy nhảy săn bắn trong rừng, đương nhiên là thắng lợi trở về, hai cô nương vui vẻ, bàn bạc đến bên bến nước nướng thịt ăn, họ tìm một chỗ hẻo lánh dựng lều vải, Bích Vân đi nhặt củi khô nhóm lửa, chơi bời đến tối mới về.

Đợi đến khi nàng hiên ngang quay về nhà thì lại thấy Tạ Khâm đã sớm tắm rửa thay quần áo ngồi dưới đèn xem sổ con.

Thẩm Dao kinh ngạc nhìn qua chàng: “Ngài về sớm vậy?”

Tạ Khâm nhàn nhạt ừ một tiếng, không ngẩng đầu nhìn nàng mà chỉ nói: “Ngày mai thi đấu săn bắn, ta đang xem bản đồ bố trí canh phòng.”

Thẩm Dao không hỏi nhiều, tắm rửa thay quần áo, nhìn chiếc giường khung rộng rãi, nàng quay đầu nói với Tạ Khâm:

“Nếu ta lại mạo phạm ngài thì ngài đẩy ta ra được không?” Lần này là giọng điệu thương lượng đồng thời cầu xin.

Tạ Khâm nghiền ngẫm nhìn nàng chăm chú một lúc: “Được.”

Miệng thì đồng ý, nhưng ban đêm khi cô nương yêu kiều đó lăn qua, chàng vẫn ôm thật chặt, sau đó thật sự không nhịn được nữa, chàng hôn vào mái tóc sau gáy nàng, chàng khép cặp đùi ngọc thẳng tắp của nàng lại, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đã trêu chọc chàng rồi mà còn muốn lùi bước một cách an toàn à, không có cửa đâu.

Hôm sau chính là cuộc thi đấu săn bắn giữa các nước.

Tạ Khâm từ sáng sớm đã thay sang quan phục đi đến sân đấu võ điều hành phòng ngự, Thẩm Dao dậy muộn hơn, có lẽ là hôm qua ở trong rừng mệt mỏi, đêm ngủ vô cùng sâu giấc, hoàn toàn không biết gì về hành vi của Tạ Khâm, chỉ là khi nàng chống mép giường ngồi dậy, bắp đùi đau rát, có lẽ là đã lâu rồi không cưỡi ngựa, hôm qua đã cọ rách da.

Bên ngoài, Tạ Kinh đến từ rất sớm để giục nàng đến sân đấu võ xem thi đấu, Thẩm Dao không tiện chậm trễ, nàng lấy ra bộ váy đỏ hoa hải đường vừa làm xong để thay, vấn búi tóc Lăng Vân Kế gọn gàng rồi nhẹ nhàng thoải mái ra ngoài.

Chương 28

Ngày mười bốn tháng Sáu, trời trong xanh, khí trời bên ngoài núi nóng rực, trong rừng lại như mùa xuân, trên thảo nguyên lớn phía trước hành cung dựng đầy lều gấm, chính giữa những chiếc lều gấm bố trí một bãi săn, chiếc lều vàng ánh kim nằm ở phía Bắc, bề ngang rất rộng, bên trong đó là trọng thần đương triều tụ tập lại, cũng có Hoàng tử hoàng tôn, đồng thời ngăn thành một gian riêng dành cho các phi tần xem tranh tài, tầm mắt ở phía Bắc là tốt nhất, các cô nương có quan hệ thân thích với hoàng gia đều có cách để chen đến trong lều vàng.

Xung quanh lều vàng là lều gấm của các nước, trước đó Thẩm Dao từng nghe nói, lần này đến có các nước phụ thuộc bao gồm Mông Ngột, Nữ Chân, Cao Lệ và Điền Nam.

Tiếng trống nổi lên, thanh thế to lớn, vang vọng núi sông.

Lều gấm của quan quyến thì được sắp xếp phía dưới sát bên các sứ quốc.

Tạ gia nằm ở vị trí đầu tiên bên trái.

Thẩm Dao đến trễ, khi đi vào trong từ hành lang phía sau, bên cạnh nhị phu nhân vẫn còn giữ lại một vị trí cho nàng, Tạ Kinh kéo nàng đi vào, mọi người đều hành lễ với nàng, có lẽ là nghe thấy tiếng động của Tạ gia, phu nhân mấy nhà bên cạnh nhao nhao đến chào nàng, tuổi tác của bọn họ chênh lệch với Thẩm Dao quá nhiều nên nói chuyện không hợp, bèn dẫn con gái của mình đến làm quen với Thẩm Dao, Thẩm Dao miễn cưỡng ứng phó một phen.

Lều vàng chật kín người, Thẩm Dao vẫn liếc thấy Tạ Khâm ngồi bên cạnh Hoàng đế, chàng mặc bố tử tiên hạc đỏ rực, nét mặt trang nghiêm đoan

chính, khiến người ta không dám nhìn gần, cũng không biết có phải do tâm linh tương thông hay không, Tạ Khâm đúng lúc cũng nhìn về phía nàng.

Cách rất xa, ngược lại thấy không rõ ràng, Thẩm Dao lặng lẽ gật đầu với chàng rồi ngồi xuống.

Ban đầu là nam tử tỷ thí, đa số nữ quyến đều không cảm thấy hứng thú, gọi bạn bè đến rừng cây phía sau lều gấm hóng mát.

Thẩm Dao từ nhỏ đã lăn lộn ở thôn trang, có chút bản lĩnh nên xem say sưa ngon lành, khi rảnh lỗi liếc thấy Tạ Kinh ở bên cạnh đang sửa sang lại cái bao đầu gối thì hỏi:

"Hôm nay cháu định ra sân à?"

Tạ Kinh chỉ vào cái lều gấm đầu tiên sát bên lều vàng ở chếch đối diện:

"Người nhìn thấy trong lều của Mông Ngột có một nữ tử áo đỏ đang ngồi không? Nàng ta là con gái thứ ba của Đại hãn Ngõa Lạt, người ta gọi là Quận chúa Trác Vân, từ nhỏ nàng ta đã bái Quốc sư của Mông Ngột làm thầy, từng được dạy dỗ về văn hóa Trung Nguyên, một lòng muốn gả đến Đại Tấn chúng ta, trong số ứng cử viên liên hôn lần này có nàng ta, ý của Mông Ngột đại khái là gả một Quận chúa đến, lại cưới một Công chúa về."

"Nhiều năm qua chúng ta và Mông Ngột chiến tranh khó ngừng, hai bên đều thiệt hại, bệ hạ cũng muốn bắt tay giảng hòa nên đã đồng ý, tiếp theo đây chính là quyết định ứng cử viên."

"Vị Quận chúa Trác Vân này phách lối lắm, mấy ngày trước ở Hồng Phúc Lâu đã nói muốn chọn nam nhi vĩ đại của Đại Tấn, bảo chúng ta chọn người thừa lại của nàng ta, nếu như cháu không áp chế khí thế của nàng ta thì chẳng phải làm giảm uy danh của nữ tử Đại Tấn ta à?"

Thẩm Dao thích năng lượng bướng bỉnh này của Tạ Kinh: "Cháu có nắm chắc không?"

Tạ Kinh lộ vẻ ngượng nghịu: "Hôm qua tam cô nương của phủ Vĩnh An Hầu đã thử thân thủ của nàng ta, hai người họ đánh ngang tay, nhưng cháu cảm thấy Quận chúa Trác Vân đang giữ sức."

Thẩm Dao đã đến Kinh thành lâu như vậy, cũng từng nghe qua thanh danh của phủ Vĩnh An Hầu, là nhà võ tướng số một số hai trong triều, mà Thẩm Dao cũng từng gặp tam cô nương phủ Vĩnh An Hầu một lần, nàng ấy khác với những cô nương bình thường, nước da màu đồng, dáng vẻ vô cùng khỏe mạnh, không hề có chút nũng nịu nào.

Nếu như người như vậy còn không phải là đối thủ của Trác Vân thì trận đấu hôm nay hơi khó giải quyết.

"Lát nữa đấu cái gì?"

"Đấu cưỡi ngựa bắn cung, nhưng người cũng biết đó, thật ra là đấu thân thủ."

Thẩm Dao nhìn Tạ Kinh đang mang vẻ mặt kích động, cười nói: "Ta không nhìn ra, bình thường cháu được nuôi dưỡng trong khuê phòng, lại học được mấy chiêu công phu."

Tạ Kinh ưỡn thẳng eo: "Thái gia gia của cháu văn võ song toàn, không hề hà khắc việc nữ tử tập võ, mặc dù cháu không có được bao nhiêu bản lĩnh nhưng lại luyện cưỡi ngựa bắn cung từ nhỏ đến lớn, không đấu công phu được thì chúng ta đấu độ nhắm chính xác."

Thẩm Dao lại liếc mắt nhìn Quận chúa Trác Vân ở đối diện, nàng ta mặc một bộ trang phục kỳ lạ tươi tắn, váy trên người như bị nhuộm hỏng, đủ mọi màu sắc, ở trên người nàng ta thì lại vô cùng đẹp, trên trán điểm xuyết một sợi dây bạc, tăng thêm mấy phần khí khái hào hùng:

"Mông Ngột sống bằng nghề du mục, nàng ta trời sinh giỏi đi săn, khả năng nhắm chuẩn chỉ có thể tốt hơn." Sau đó lại nhìn Tạ Kinh: "Cháu không thể khinh địch được."

Tạ Kinh nghiêm mặt nói: "Cháu sẽ dốc hết sức đối phó."

Trên sân, các cao thủ đã ra hết, khí thế ngất thời, cùng với mặt trời ngày càng chói chang, trận tranh tài ngày càng dữ dội.

Đại Tấn bị Mông Ngột và Nữ Chân đánh gọng kìm, mấy lần suýt thua, may mà trong số Cấm vệ quân có cao thủ, miễn cưỡng thay Hoàng đế chống đỡ mặt mũi, ngay cả Thẩm Dao cũng nhìn đến mức hãi hùng khiếp vía, từ nhỏ nàng đã lớn lên ở rừng núi, không thể nói là việc vui buồn cùng chia sẻ với triều đình, chỉ khi đến trường hợp thế này, bị bầu không khí hò hét cổ vũ ở hiện trường lây nhiễm, tâm tình nàng cũng lên xuống theo, đến cuối cùng khi võ sĩ Đại Tấn đánh bại hãn tướng Mông Ngột, nàng mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Suy cho cùng nàng vẫn có chút tự giác của phu nhân Thủ phụ, tư thái phải bình tĩnh, Tạ Kinh ở bên cạnh thì không thận trọng được như vậy, khi thì nhảy lên cổ vũ, khi thì giơ hai nắm đấm lên hò hét, không hề có vẻ nhã nhặn của các cô nương, Ninh thị cuống đến mức tự mình đè nàng ấy lại.

Trận đấu buổi sáng kết thúc, bầu không khí trên sân đấu võ dễ thở hơn nhiều.

Hoàng đế ở trong lều vàng bày tiệc đãi sứ quốc.

Quận chúa Trác Vân kia ngồi bên cạnh huynh trưởng, trông rất đắc ý mà nói với Hoàng đế:

"Hoàng đế bệ hạ, ngài đừng mừng quá sớm, buổi chiều nữ tử thi đấu, ta sẽ đánh cho nữ tử Đại Tấn các ngài tơi bời tan tác."

Hoàng đế cũng không để bụng sự vô lễ của nàng ta, nheo mắt lại cười nhìn nàng ta: "Quận chúa Trác Vân là khách, các cô nương Trung Nguyên chúng ta giữ lễ khiêm nhường ba phần cũng là lẽ phải."

Hoàng đế cũng biết e rằng khuê tú Kinh thành không có ai là đối thủ của Trác Vân, trong lời nói đã để lại chỗ trống.

Quận chúa Trác Vân không ngốc, nghe ra được ý của Hoàng đế, chính là dù nàng ta có thắng thì cũng do người Trung Nguyên giữ lễ khiêm nhường, nàng ta ảo não nhìn Quận vương Mông Ngột ở bên cạnh:

"Ca ca, huynh nói chuyện giúp muội đi."

Quận chúa Trác Vân thẳng tính, không hiểu được những quanh co của Trung Nguyên.

Quận vương Mông Ngột thì cáo già hơn, hắn nâng ly rượu kính Hoàng đế, nói: "Bệ hạ, bất kể có nhường hay không thì tại hạ cũng xin ngài ban ân điển, nếu như Trác Vân thắng thì con cháu Kinh thành mặc cho muội ấy lựa chọn, thế nào?"

Hoàng đế chậm rãi uống rượu: "Đợi nàng ta thắng đã rồi nói."

Trác Vân quyết phải chiến thắng, trong lúc dùng bữa, đôi mắt sáng như sao liếc nhìn xung quanh, hễ ai tuấn tú là nàng ta đều nhìn thêm vài lần, nhìn tới nhìn lui thì một quan viên mặc áo bào đỏ với bố tử tiên hạc là đúng ý nàng ta nhất, sắc sảo mà không mất đi vẻ chín chắn, đàn ông như thế này trên thảo nguyên giống như chim ưng oai phong khó chinh phục nhất, làm cho người ta mê mẩn.

Là chàng.

Sau giờ Ngọ sửa soạn sơ qua, đầu giờ Thân buổi chiều, cuộc tỷ thí chính thức bắt đầu, so với nam tử thi cưỡi ngựa bắn cung, trận đấu giữa các cô nương sinh động hơn nhiều.

Phía Cao Lệ cử một Công chúa nũng nịu, làm sao là đối thủ của Quận chúa Trác Vân được, Quận chúa dùng ba chiêu là đã ép cho đối phương rơi khỏi ngựa, đồng thời ngửa người kéo cung, xoay người lại bắn trúng bia một cách vững vàng, nàng ta thắng mà cả sảnh đường lớn tiếng khen hay, Hoàng đế tận mắt nhìn thấy cũng không thể không khen kỹ thuật của nàng ta tinh xảo.

Quận chúa Trác Vân bắn xong thì đắc ý liếc nhìn Tạ Khâm một cái, lại thấy chàng đang cúi đầu nhìn gì đó, xem ra chàng chưa thể nhìn thấy phong thái của nàng ta, nàng ta có chút thất vọng.

Dẫn đầu bên phía Đại Tấn là ba vị cô nương nhà võ tướng, qua hai trận so tài, cuối cùng còn lại Trần tam cô nương của phủ Vĩnh An Hầu và Quận chúa Trác Vân.

Hôm qua sau khi giao thủ, Trần tam cô nương đã biết là Quận chúa Trác Vân thành thạo điêu luyện, ban đêm đã xin phụ thân và huynh trưởng chỉ điểm, nàng ấy đã cực khổ tập luyện đến nửa đêm, suy nghĩ ra mấy biện pháp để khống chế Quận chúa Trác Vân.

Trần tam cô nương ra sân, sân đấu võ lập tức nghiêm túc thêm mấy phần, tam cô nương là người xuất sắc của Đại Tấn, nếu như nàng ấy vẫn không thể ngăn lại Quận chúa Trác Vân đang mạnh như vũ bão thì những người khác càng không có cơ hội thắng.

Tạ Kinh đã chuẩn bị tốt để ra sân, ngồi bên cạnh Thẩm Dao hít thở sâu liên tục, Thẩm Dao nhìn ra được nàng ấy rất căng thẳng:

"Công phu của cháu không bằng tam cô nương, hay là thôi đi."

Thẩm Dao lo lắng Tạ Kinh bị thương.

Năm mười hai tuổi nàng gặp phải bọn cướp cưỡi ngựa, không biết tự lượng sức mình nên đã cùng thôn dân cầm đao ra trận, bị đối phương ném mạnh xuống đất, nàng đau đến mức ba ngày không xuống giường được, Thẩm Dao va chạm mà lớn lên ở thôn trang, trèo đèo lội suối, màn trời chiếu đất, bị thương vô số lần, có lẽ là cơ địa thân thể này tốt, trông thì da mịn thịt mềm, nhưng thật ra nàng lại được nuôi lớn một cách cẩu thả.

Tạ Kinh được nuông chiều, Thẩm Dao lo lắng nàng ấy chịu không nổi.

Tạ Kinh từ nhỏ đã được sống trong gia đình có truyền thống giáo dục tốt,

trong xương cốt không hề sợ chiến đấu, nàng ấy nói:

"Dù thế nào cũng phải thử một lần."

Thẩm Dao cạn lời.

Ánh mắt chuyển sang trên sân, Trần tam cô nương và Quận chúa Trác Vân đã giao thủ mấy chiêu, Trần tam cô nương cầm kiếm, Quận chúa Trác Vân hai tay vung hai chuỳ đồng, khí thế tràn đầy, không hề thua kém nam tử, khiến nữ quyến trong lều gấm nhìn thấy mà run sợ, họ đều mướt mồ hôi thay tam cô nương.

Năm mươi chiêu qua đi, Quận chúa Trác Vân đánh trúng đùi ngựa của tam cô nương, con ngựa giơ vó lên hí vang, hất tam cô nương xuống.

Tam cô nương ngã mạnh xuống đất, trơ mắt nhìn Quận chúa Trác Vân bắn ba mũi tên một cách dễ dàng, trúng vào tâm bia.

"Hay!"

Sứ đoàn Mông Ngột đứng dậy cùng nhau khen hay.

Sĩ khí Đại Tấn sa sút, người Trần gia lập tức xông lên đỡ tam cô nương, Thẩm Dao nhìn cũng thấy đau, đang định nói gì đó thì lại thấy một cái bóng xanh lóe lên trước mặt, chỉ thấy Tạ Kinh xông ra không chút do dự, chạy thẳng về phía Trần tam cô nương trên sân.

Ninh thị cả kinh, nhào về phía trước nhưng không ngăn được nàng ấy: "Kinh Nhi!"

Thẩm Dao cũng cuống lên, chiếc khăn trong tay đã sắp xoắn lại.

Tạ Kinh ở bên kia đã đỡ Trần tam mệt bở hơi tai dậy, tức giận đến mức hốc mắt ửng đỏ: "Vân Vân, tỷ vẫn ổn chứ? Có nghiêm trọng không?"

Trầm tam dựa vào huynh trưởng, hơi thở mong manh, mí mắt đau đến mức

như không mở ra được, nàng ấy chống đỡ thở gấp nói: "Võ công của nàng ta bá đạo mạnh mẽ, liều mạng không thắng được đâu, muội dùng kỹ xảo thử xem."

Tạ Kinh cắn răng gật đầu: "Ta biết rồi, tỷ đi nghỉ ngơi đi."

Đưa tay lau đi nước mắt, cô nương mười lăm tuổi uỡn ngực lên, cất giọng dặn dò tỳ nữ sau lưng:

"Lấy nhuyễn kiếm của ta đến đây!"

Tạ Kinh vừa vào sân, Thẩm Dao đã không bình tĩnh được như vừa rồi, ngay cả hơi thở cũng không thông thuận nữa, người Tạ gia trong lều gấm ai ai cũng nín thở, Ninh thị nôn nóng đến mức rơi nước mắt: "Đây cũng không phải trò chơi, đều do cha nó, từ nhỏ đã dạy nó cưỡi ngựa bắn cung, nuôi ra cái tính hiếu thắng này, nếu như bị thương thì làm sao đây?"

Trong lều vàng, Hoàng đế chỉ vào bóng lưng Tạ Kinh hỏi Tạ Khâm:

"Người cháu gái này của ngươi thế nào?"

Tạ Khâm cau mày: "Không phải là đối thủ."

Hoàng đế lộ vẻ thất vọng: "Vốn dĩ thua cũng không sai, nữ tử Trung Nguyên chúng ta dịu dàng nhã nhặn có tiếng, không so được với nữ tử thảo nguyên mạnh mẽ ác liệt, chỉ là Quận chúa Trác Vân này đến để hòa thân, nếu như nàng ta thắng thì nam tử Đại Tấn mặc cho nàng ta lựa chọn, trẫm cũng không xử lý được."

Tạ Khâm cân nhắc nói: "Bệ hạ chớ lo, thật ra có chỗ để làm khó dễ, thần nhất định sẽ tìm cách từ chối cho ngài."

Đầu óc Tạ Khâm nhạy bén, có thủ đoạn có mưu lược, nghe được lời này của chàng, Hoàng đế giãn chân mày ra.

"Được."

Thật ra Tạ Khâm không coi trọng trận đấu của nữ tử, chỉ cần nam tử thắng thì Đại Tấn sẽ không mất mặt, các cô nương thì so tài một chút thôi, thua cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, chàng chỉ lo Tạ Kinh bị thương.

Quả nhiên, suy nghĩ này vừa dứt, hai thanh kiếm của Tạ Kinh ở trên sân đã bị xích sắt của Quận chúa Trác Vân móc lấy, ném xuống đất gãy thành mấy khúc.

Trái tim Thẩm Dao suýt nữa nhảy ra khỏi cổ họng, nàng và Ninh thị không hẹn mà cùng đứng lên, thúc giục người Tạ gia đi cứu người, Tạ Văn Nghĩa mang theo mấy người con cháu trẻ tuổi của Tạ gia canh giữ hai bên sân đấu võ, chuẩn bị nghĩ cách cứu viện Tạ Kinh bất cứ lúc nào.

Tạ Kinh lại không sợ khi đứng trước gian nguy, hai thanh kiếm bị cướp đi, nàng ấy bèn rút ra chiếc roi ngựa dự bị trước đó được đặt trên lưng ngựa, lập tức quay ngựa lại quất về phía Quận chúa Trác Vân, Trác Vân không ngờ tới nàng ấy có chuẩn bị chiêu sau, nàng ta nhấc cương ngựa nhảy lên lách người tránh được một chiêu.

Tạ Kinh nhân lúc nàng ta né tránh, lập tức rút mũi trên trong túi trên ngựa, kéo cung, nhắm thẳng về phía tấm bia phía trước mà bắn.

Mũi tên còn chưa bay ra khỏi cung thì nàng ấy đã nghe được sau lưng truyền đến tiếng cười lạnh ngông cuồng.

"Ngươi tưởng làm vậy thì có thể dễ dàng thắng được ta sao? Ai mà không phải thỏ khôn có ba hang chứ?"

Quận chúa Trác Vân bắt lấy thời cơ khi Tạ Kinh không rảnh đánh trả, rút roi ngựa quấn lấy eo của Tạ Kinh, mũi tên của Tạ Kinh vì vậy mà lệch hướng, cùng lúc đó nàng ấy bị Quận chúa Trác Vân vung cao lên, ném mạnh sang bên cạnh.

Người Tạ gia sợ đến mức thét lên.

“Kinh Nhi!”

Thẩm Dao nhìn thấy chiếc roi kia không hề lưu tình mà quất vào lưng Tạ Kinh, kéo theo một mảng hoa máu, nàng đau lòng xông ra khỏi lều gấm:

“Quá phách lối rồi đấy!”

Đám người Ninh thị dồn dập đuổi theo phía sau.

Trong cái rủi có cái may, cha của Tạ Kinh, Tạ Văn Nghĩa đã vận khí vọt lên đỡ lấy trước khi nàng ấy bị rơi xuống đất, chỉ là sau lưng Tạ Kinh bị đánh ra một dấu đẫm máu, người làm cha nhìn thấy mà lòng đau như cắt, hắn nén nước mắt cổ vũ nàng ấy:

“Con ngoan, con dũng cảm lắm, không làm mất mặt người Tạ gia.”

Đám người Thẩm Dao lần lượt xông đến, ba chân bốn cẳng ôm lấy Tạ Kinh:

“Người đâu, truyền thái y!”

“Kinh Nhi, cháu thế nào rồi?”

Tạ Kinh đau đến mức không chịu nổi nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười, máu ở khóe miệng của nàng ấy chảy xuống theo dòng nước mắt, nàng ấy không cam lòng mà nói với Thẩm Dao:

“Dao Dao, cháu… cháu suýt nữa đã thắng rồi…” Nói xong lời này, nàng ấy nhắm mắt lại ngất đi.

Thẩm Dao chưa bao giờ căm tức đến vậy, nàng tức đến mức dậm chân:
“Kinh Nhi!”

Một luồng lửa giận không có chỗ trút, nàng nhìn về phía Quận chúa Trác Vân ngồi trên lưng ngựa khoa trương ngang ngược, Quận chúa Trác Vân hoàn toàn không nhìn về phía Tạ gia, nàng ta cưỡi ngựa vênh vang đắc ý đi đến trước lều vàng:

“Hoàng đế bệ hạ, nữ tử ưu tú của Đại Tấn ngài đều thua trong tay ta, nếu đã như thế, nam nhi anh tuấn cũng nên để ta lựa chọn.” Nàng ta chỉ roi ngựa về phía Tạ Khâm:

“Ta nhìn trúng vị quan viên trẻ tuổi bên cạnh bệ hạ, ngài ban hắn cho ta đi.”

Vừa dứt lời, xung quanh sân đấu võ không ngừng vang lên tiếng hít hơi.

Có người tức giận bất bình, có người nổi trận lôi đình, còn có người lửa giận ngút trời.

“Quận chúa Trác Vân, ngươi có biết người trước mặt ngươi là ai không? Hắn là Thủ phụ của Nội các Đại Tấn ta, Tạ Khâm, Tạ đại nhân, không phải là tông thân hoàng thất, hơn nữa hắn đã cưới thê tử, sợ là Quận chúa phải chọn người khác rồi.”

Quận chúa Trác Vân đầu tiên lộ ra vẻ ảo não, cân nhắc một lúc, nàng ta lại nhếch cao khóe môi:

“Cưới thê tử thì làm sao? Không phải Đại Tấn ngài thịnh hành chuyện hòa ly sao? Hòa ly với nàng ta đi, bản Quận chúa cho nàng ta ngàn vàng, chẳng phải là sung sướng à?”

Chúng quan viên Đại Tấn bị tức đến mức thổ huyết, đây quả thật là vô cùng nhục nhã.

Sắc mặt Hoàng đế nặng nề, đương nhiên ông không thể nào đồng ý với hành động hoang đường này, chẳng qua nữ tử này không coi ai ra gì một cách quá đáng, không dạy dỗ nàng ta, Hoàng đế khó nuốt trôi cục tức này.

Tạ Khâm hoàn toàn không chú ý đến Quận chúa Trác Vân, ánh mắt chàng nhìn chằm chằm vào nữ tử với nét mặt lạnh lùng ở cách đó không xa, chỉ thấy Thẩm Dao buộc ống quần lại, đón lấy cương ngựa mà Bích Vân dắt qua, nhảy lên lưng ngựa, khi nàng quất roi, con ngựa đó lao từ ngoài sân nhảy vào bên trong rào chắn:

“Trận đấu vẫn chưa kết thúc, nói đến chuyện thắng vẫn còn hơi sớm!”

Quận chúa Trác Vân sửng sốt, quay đầu nhìn lại thì thấy một cô nương xinh đẹp mặc váy đỏ hải đường ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, hai tay trống không, ngay cả một món binh khí vừa tay cũng không có, nàng ta không khỏi xùy một tiếng:

“Ngươi là ai?”

Giọng nói Thẩm Dao lạnh lùng đến mức không có chút độ ấm nào: “Tại hạ chỉ là kẻ bất tài, chính là thê tử của Thủ phụ, Thẩm Dao.”

Trong lòng Thẩm Dao không có bao nhiêu đại nghĩa đối với quốc gia, nhưng nàng không thể chịu được người khác làm nhục Tạ Khâm, quan trọng hơn là, nàng muốn báo thù cho Tạ Kinh.

Nét mặt Quận chúa Trác Vân bỗng nhiên sáng lên, đột nhiên có hứng thú, nàng ta lùa ngựa quay lại:

“Được, thật không hổ là người phụ nữ của Tạ lang, nếu như ta thắng ngươi, ngươi sẽ chủ động hòa ly với hắn, được chứ?”

Thẩm Dao không cảm xúc đáp trả: “Nếu như ta thắng ngươi, ngươi sẽ quỳ xuống làm ngựa cho ta cưỡi!”

“Ngươi…” Quận chúa Trác Vân đột nhiên có cảm giác gặp kỳ phùng địch thủ: “Thì ra Tạ lang thích phụ nữ mạnh mẽ thế này, vừa khéo, ta cũng vậy.”

Nàng ta quan sát Thẩm Dao từ trên xuống dưới:

“Ngươi đi thay đồ đi, ta chờ ngươi.”

Nàng ta không muốn thắng mà không dùng võ.

Hôm nay Thẩm Dao không định ra sân, đương nhiên không mang theo đồ

đến, dù yếu kém cũng phải dốc hết toàn lực, nàng lười biếng cười nói:

“Đối phó với ngươi thì dư xài.”

Chương 29

Quận chúa Trác Vân bị nàng khích đến mức tức giận, nàng ta phóng ngựa về phía trước, hai cái chùy đồng vàng óng ánh nhắm về phía Thẩm Dao mà vung đến.

Tiểu mỹ nhân yểu điệu như vậy, đừng nói là bị đánh trúng, sợ là chỉ lướt qua sát bên thôi cũng khiến trái tim người ta tan nát, mọi người có mặt không khỏi lo lắng.

Chỉ thấy Thẩm Dao nhẹ nhàng nhảy lên, bóng người đỏ thắm như thoáng qua, phút chốc biến mất khỏi lưng ngựa, quần chúng trong lều gấm ở đối diện không nhịn được mà cùng đứng dậy nhìn quanh, lại thấy hơn nửa người nàng treo một bên bụng ngựa, cùng lúc đó Bích Vân nhìn thấy Bình Lăng đi vào rừng chặt một cây trúc co giãn vô cùng tốt rồi đi đến, ném về phía Thẩm Dao:

"Cô nương, đón lấy!"

Thẩm Dao lướt qua hàng rào thật nhanh, cấp tốc ngửa người đón lấy cây trúc, quay đầu ngựa lại hướng về phía Quận chúa Trác Vân.

Quận chúa Trác Vân thấy nàng cầm một cây trúc tới đối phó với mình thì thật sự giận điên lên: "Nhìn xem ta dùng một nhát đập vỡ đồ chơi của ngươi này."

Hai con ngựa đen lao về phía nhau, khi sắp lướt qua nhau, Quận chúa Trác Vân lại một lần nữa vung chùy đồng qua, Thẩm Dao phất gậy trúc lên tránh né trọng lực của chùy đồng, khều hai sợi xích sắt đó một cái, tiết tấu của chùy đồng bị làm cho xáo trộn, hơi rũ xuống, Trác Vân thấy thế thì lập tức rút về, ánh mắt Thẩm Dao lóe lên, nhanh chóng tung gậy trúc tới gần Trác

Vân, cây gậy trúc đó vung vẫy ầm ầm giữa hai sợi xích sắc, nhìn từ xa xa giống như nhìn thấy một cơn gió lốc cuốn đến gần Trác Vân, nhân lúc Trác Vân một lần nữa vung ra, nó dùng sức bắn ngược lại, đầu nhọn cây trúc như muốn đâm về phía khuôn mặt Trác Vân.

Trác Vân bị ép ngửa ra sau, Thẩm Dao thấy thế thì nhón chân mượn lực trên thân ngựa, hai chân nhảy lên đá hai cái chùy đồng kia về, sắc mặt Trác Vân căng thẳng, nàng ta nắm chặt dây cương nhanh chóng trốn về phía sau, suýt nữa bị chùy đồng nện trúng.

“Công phu tốt!”

“Hay!”

Bởi vì mặc váy nên Thẩm Dao ít nhiều có chút bó tay bó chân, không dám dùng toàn lực, sau khi áp sát Trác Vân thì lập tức ngồi trên lưng ngựa, rút mũi tên được cột sau lưng, giơ cung lên nhắm vào tấm bia phía trước.

Trác Vân quay đầu ngựa lại, liếc thấy nàng muốn bắn tên thì khóe mắt đỏ lên, nàng ta đặt chùy đồng lên lưng ngựa, rút roi ngựa ra dùng lại chiêu cũ mà đến quấn lấy eo Thẩm Dao, Thẩm Dao đã sớm đề phòng nàng ta, mũi tên được lắp vào nhưng nàng vẫn chưa dùng lực, nàng ngửa người ra sau dán vào lưng ngựa, thuận theo roi ngựa của nàng ta mà lượn quanh một vòng, mắt thấy roi ngựa đè thấp hơn thì một lần nữa vung đến, nàng móc một chân lên lưng ngựa, cả người treo sang một bên, lúc này, roi ngựa quất vào lưng ngựa, con ngựa bị đánh nhanh chóng chạy lung tung về phía trước, vó ngựa không vững, Thẩm Dao giống như một phiến lá mùa thu xinh đẹp lay động trên thân ngựa.

Tấm bia phía trước hiện lên trong tầm mắt, khi mọi người cho rằng Thẩm Dao sẽ bắn tên thì vòng eo của nàng mềm dẻo bắn lên, mũi tên lại nhắm về phía Trác Vân, con ngươi Trác Vân co mạnh lại, nàng ta nghiêng người né tránh, roi dài đã vung ra không kịp thu lực lại, Thẩm Dao khều trường cung lên, cuốn lấy roi ngựa rồi dùng sức rút một cái, Trác Vân mới biết Thẩm Dao đang giả vờ tấn công để rút lui, trong lúc hốt hoảng nàng ta đã rơi vào thế yếu, không thể không buông tay.

Nhưng mà Trác Vân chính là Trác Vân, sau khi nghiêng người né tránh, nàng ta lập tức nắm thấy chùy đồng lia về phía Thẩm Dao.

Lần này Thẩm Dao không tránh không né, giơ roi ngựa lên cuốn lấy chùy đồng của nàng ta, xoắn hai cái chùy đồng lại với nhau, tay kia lại giật cương ngựa, chạy quanh Trác Vân, cả người Trác Vân vị nàng kéo theo xoay trên lưng ngựa như con quay.

Tốc độ của Thẩm Dao càng lúc càng nhanh, roi ngựa xoắn xích sắt lại càng ngày càng chặt, nếu Trác Vân buông tay thì cả người sẽ lộ ra nằm trong phạm vi roi ngựa của Thẩm Dao, nếu không buông tay thì chùy đồng sẽ trói cả người lại, tiến không được lùi không xong, chống đỡ một hồi, nàng ta quả quyết buông xích sắt ra, thân thể treo ở bụng ngựa, tránh né lực của roi ngựa và chùy đồng, bỏ chạy sang bên cạnh.

Thẩm Dao nhớ rõ một roi mà Tạ Kinh đã chịu, không cho nàng ta có cơ hội chạy thoát, nàng vung roi ngựa đang cuốn lấy chùy đồng lên, nhanh chóng cầm gậy trúc đâm về phía sau lưng Trác Vân, Trác Vân rất cảnh giác, sau lưng như có mắt, nhận thấy sự nguy hiểm, nàng ta nhanh chóng vọt sang bên kia từ dưới bụng ngựa, nhưng lực đàn hồi của gậy trúc vô cùng tốt, đầu nhọn cây trúc nhanh chóng đâm trúng bắp đùi của nàng ta, ngay sau đó bật mạnh lại, đánh trúng eo của Trác Vân.

“Ôi…” Trác Vân rên đau một tiếng, chật vật nhảy ra khỏi từ dưới bụng ngựa, nằm trên bụng ngựa phi nhanh sang bên cạnh, máu tươi thuận theo bắp đùi chảy xuống.

“Hay lắm!”

Cho dù Thẩm Dao vẫn chưa bắn trúng bia thì công phu thể hiện ra đã đủ khiến toàn trường kinh ngạc.

Đế vương trong lều vàng không nhịn được mà vỗ bàn khen, vẻ mặt hân hoan chỉ vào Thẩm Dao: “Tạ khanh, phu nhân của ngươi lại có bản lĩnh bậc này, đã cho trẫm rất nhiều thể diện đấy!”

Thần kinh Tạ Khâm kéo rất căng, chỉ đợi Thẩm Dao đánh bại Trác Vân, chàng mới cảm thấy lòng bàn tay đã siết đến mức đổ đầy mồ hôi, sắc mặt chàng xem như là bình tĩnh, chắp tay áo với Hoàng đế: "Bệ hạ quá khen."

Thái tử ngồi bên trái Hoàng đế, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Thẩm Dao như chim ưng, vẻ tham lam nơi đáy mắt không hề che giấu, mấy tháng trước vô tình gặp được ở hành lang, hắn đã biết nữ tử này không tầm thường, nhưng cũng không biết nàng cưỡi ngựa tài giỏi (*) đến mức này, nhìn người phụ nữ vô cùng rực rỡ dưới ánh mặt trời, vừa nghĩ tới nàng bị Tạ Khâm đặt dưới thân làm chuyện đó, Thái tử ghen tị đến mức hai mắt đỏ lên.

**Trong raw là ▫▫, editor đã thêm thắt để phù hợp với ngữ cảnh.*

Hắn nhất định phải có được nàng, nhất định.

Trong lều gấm của Thẩm gia, người Thẩm gia đều lau mồ hôi thay Thẩm Dao, ngay cả Đoàn thị vừa rồi cũng xoắn khăn tay lại, tâm trạng Thẩm Lê Đông chưa bao giờ dâng trào như vậy, nhìn thấy cháu trai Thẩm Phù ở bên cạnh hò hét cổ vũ, ông ta cũng vén tay áo lên, hô hào với Thẩm Dao:

"Tứ Tứ, giỏi!"

Đây là con gái của ông ta đó!

Vậy mà ông ta lại có đứa con gái xuất sắc như vậy!

Thẩm Lê Đông kích động đến mức hai gò má run lên.

Thẩm Dao một lần nữa đeo trường cung lên lưng, cơn gió vô tận kéo đến từ nơi sâu trong thung lũng, nàng ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, ở nơi ngược sáng, đứng một mình trên thế gian này, một lọn tóc rối bị gió thổi rũ xuống má nàng, nàng ngửa mặt nhẹ nhàng thổi nó, đuôi mắt lộ ra vẻ tùy ý phong lưu khó tả:

"Còn đấu nữa không?"

Tạ Khâm nhìn Thẩm Dao như vậy, cuối cùng cũng thấy được bóng dáng năm đó trên người nàng, lúc này chàng hoảng hốt ý thức được, sở dĩ chàng kiên định muốn cưới nàng có lẽ là vì cái nhìn thoáng qua vào năm đó, trong lúc vô tình đã in dấu trong lòng chàng.

Trác Vân bên kia không để ý đến đau đớn, rút ra một thanh trường kiếm chạy thẳng tới, vẻ tàn nhẫn trong mắt nàng ta lan tràn, mang theo vài phần hung ác:

"Ta vẫn chưa rơi khỏi ngựa, không được xem là thua, tiếp tục!"

Trường kiếm của Trác Vân tấn công thẳng vào gậy trúc của Thẩm Dao, chiêu nào của nàng ta cũng mang theo ý định giết người, sát khí tan lỏa.

Lúc này nàng ta xem Thẩm Dao là tử địch không đội trời chung, Thẩm Dao suýt nữa không chống đỡ được, khuôn mặt xinh đẹp của nàng chuyển sang màu xanh, nếu Quận chúa Trác Vân đã tàn nhẫn như vậy, nàng cũng không cần phải giấu nghề nữa, gậy trúc của Thẩm Dao bị Trác Vân chặt đi một đoạn, nàng bèn lấy ống trúc bên hông ra, một mảnh nan trúc bắn ra từ trong ống, vừa vặn đụng vào lưỡi kiếm, vang một tiếng "Xẹt", trường kiếm bị nứt ra một đường, Trác Vân giận dữ:

"Ngươi đánh lén ta!"

Thẩm Dao cười lạnh: "Binh bất yếm trá[1], ngươi làm việc ngang ngược không để lại chỗ trống thì cũng đừng trách ta máu lạnh vô tình!"

[1] Binh bất yếm trá: dùng binh phải có lúc trí trá để thắng địch.

Nàng lại ấn cơ quan, một viên đạn bắn ra, trường kiếm của Trác Vân hoàn toàn gãy thành hai đoạn.

Binh khí của hai vị cô nương đều trở thành phế thải, không hẹn mà cùng ném trường kiếm và gậy trúc trong tay đi, hai bên rút mũi tên ra đặt lên trường cung, chuẩn bị bắn.

Ngựa của Trác Vân là hãn huyết bảo mã [2], vóc dáng cao lớn mạnh mẽ hơn ngựa của Thẩm Dao, ngựa của Thẩm Dao khá gầy, thích hợp cho các cô nương cưỡi hơn, nhưng trong lúc ngươi chết ta sống, hãn huyết bảo mã của Trác Vân đã thể hiện ra ưu thế mạnh mẽ của nó, Trác Vân nhìn ra được ngựa của Thẩm Dao không bằng của mình, nàng ta công khai kẹp bụng ngựa để nó đến đụng vào ngựa của Thẩm Dao.

[2] Ngựa Akhal-Teke hay còn được gọi là "hãn tuyết bảo mã", là một giống ngựa có nguồn gốc từ Turkmenistan nơi chúng được tôn vinh làm biểu tượng quốc gia, một trong những giống ngựa cổ xưa và độc đáo nhất. Giống ngựa này mang tên ốc đảo Akhal và bộ tộc Teke, là địa danh và tên người cư ngụ tại đây.

Đương nhiên Thẩm Dao sẽ không lấy trứng chọi đá, không thể không tránh đi.

Nàng muốn thắng thì càng phải tiếc mạng hơn.

Như vậy, nàng đã nhường ra hướng bắn tốt nhất ở chính giữa.

Tạ Khâm nhìn thấy vậy thì lại thở phào nhẹ nhõm, chàng chỉ sợ cô nương ngốc kia sẽ đối đầu trực diện với Trác Vân, bây giờ cho dù thua thì cũng do ngựa không bằng người ta, chứ không phải vì tài nghệ thua kém.

Về phần Trác Vân nói muốn cưới chàng, đó quả thật là lời vô căn cứ, đối tượng liên hôn chỉ có thể được chọn trong tông thất hoàng gia, cho nên Tạ Khâm không xem là chuyện gì to tát, điều chàng muốn làm là tranh thủ quyền lợi cho Đại Tấn trong việc buôn bán, tận dụng cơ hội khi các nước tranh giành trao đổi với Đại Tấn để chia rẽ họ, thông qua buôn bán kiềm chế các nước láng giềng, giữ hòa bình biên cương.

Tạ Khâm nhìn xa trông rộng, người khác lại nhìn chằm chằm vào thắng thua trước mắt.

Lúc Thẩm Dao tránh né, trong lều gấm tràn đầy sự mất mát, ngay cả Hoàng

dế cũng có chút tiếc nuối, chẳng qua Hoàng đế vô cùng có phong độ:

"Rất tốt, đã rất tốt rồi, ôi chao Tạ khanh à, đều tại ngươi không chọn cho nàng ấy một con ngựa tốt, lát nữa ngươi đến lâm uyển [3] của trẫm, chọn một con hãn huyết bảo mã cho Tạ phu nhân."

[3] Lâm uyển (林苑): Rừng để vua chúa đi săn.

Tạ Khâm còn chưa đáp lời, tam Hoàng tử ở bên cạnh cười hì hì nói:

"Phụ hoàng, con hãn huyết bảo mã này ngay cả con trai mà người cũng không nỡ cho, lại cam lòng thưởng cho Tạ phu nhân à."

Hoàng đế nhìn hắn một cái sắc lẹm, chỉ vào sân đấu võ: "Con có bản lĩnh thì thay trẫm ra sân giành vinh quang đi!"

Tam Hoàng tử cười ngượng ngùng một tiếng.

Quận chúa Trác Vân đề phòng Thẩm Dao đánh lén từ phía sau, quay mặt về phía Thẩm Dao, đắc ý nhướng mày lên, bỗng nhiên nàng ta ngửa người dán chặt vào lưng ngựa, áp trường cung vào mặt, nhắm chuẩn vào một chỗ, sau đó buông tay ra, vang một tiếng "Vèo".

Bắn tên trong tư thế như vậy chắc chắn đã làm người khác thấy kinh ngạc, nhưng cũng có chỗ không tốt, lực không đều bằng bắn tên chính diện.

Quận chúa Trác Vân buông tay đồng thời thẳng người dậy, chợt có một luồng gió thổi qua mặt, bay về phía tấm bia với tốc độ nhanh hơn, tim nàng ta vọt tới cổ họng, nàng ta quay người, ánh mắt nhìn theo mũi tên, chỉ thấy mũi tên màu đỏ của Thẩm Dao sượt qua mũi tên màu đen của nàng ta, phập một cái, trúng vào hồng tâm.

Mà mũi tên của nàng ta bị Thẩm Dao cản lại, lệch ra khỏi hồng tâm.

Sân đấu võ im lặng một hơi, chợt tiếng vỗ tay vang lên như sấm, ngay cả sứ thần của Mông Ngột và Nữ Chân cũng không nhịn được mà cùng lớn tiếng

dành lời khen cho Thẩm Dao.

“Đúng là tuyệt đại giai nhân.”

“Tạ Thủ phụ có phúc quá!”

“Thua tâm phục khẩu phục.”

Tạ Khâm đối mặt với lời chúc mừng như sóng triều, vẻ mặt bình tĩnh chắp tay đáp lễ, người vui nhất không ai ngoài Hoàng đế, con dân của ông xuất sắc như thế, thân làm đế vương, ông rất nở mày nở mặt:

“Ha ha ha, Thẩm thị tiến lên đây nghe thưởng!”

Trên sân, Quận chúa Trác Vân sững sờ nhìn chằm chằm vào mũi tên này của Thẩm Dao, rất lâu vẫn chưa tỉnh hồn lại, nàng ta không tin mình lại thua, nàng ta lại bại bởi một nữ tử Trung Nguyên yếu đuối.

Nàng ta không cam tâm, quay đầu lườm nguýt Thẩm Dao:

“Ngươi học cưỡi ngựa bắn cung từ nhỏ sao?”

Thẩm Dao nhớ đến khi còn nhỏ, nét mặt hiện lên chút ngẩn ngơ, khi bị nhốt ở viện phụ của Thẩm gia, nàng cực kỳ không yên phận, quanh năm trèo tường leo cây, một lòng muốn đi tìm Đoàn thị, thân thể cũng rắn chắc hơn các tỷ tỷ ở trong khuê phòng, sau đó đến thôn trang thì hoàn toàn trở thành ngựa hoang đứt cương, nàng lên núi xuống sông, té ngã va đập mà lớn lên, gặp phải nguy hiểm thì sinh tồn từ kẽ hở, bản lĩnh của nàng được rèn luyện dựa trên việc tự mình lăn lộn.

Về công phu liều lĩnh cứng rắn thì nàng kém hơn Trác Vân, nhưng bàn về kỹ xảo, về bản năng cầu sinh thì Trác Vân không bằng nàng.

Thẩm Dao không hào hứng lắm, đối phó nói: “Xem như là thế đi.”

Một thái giám vội vàng chạy tới mời nàng đi đến lều vàng, nàng gật đầu

hành lễ với Trác Vân rồi giục ngựa đi về phía trước, đợi đến khi đi tới lều vàng, nàng nhảy xuống khỏi lưng ngựa, hai tay chắp lại trước bụng, bộ váy đỏ hải đường vay trong gió, nàng lại là phu nhân Thủ phụ đoan trang xinh đẹp.

Tất cả ánh mắt trong lều vàng, bao gồm cả Thái tử đều rơi trên người nàng.

Trước đó ở khoảng cách xa nên họ chỉ cảm thấy phong thái Thẩm Dao hiên ngang, nhìn gần thì mới biết sắc đẹp của nàng khiến người ta kinh ngạc, chẳng trách Thái tử và tam Hoàng tử động lòng, Hoàng đế âm thầm thổn thức một hồi rồi nở nụ cười:

"Thẩm thị, hôm nay ngươi có công với quốc gia, trẫm muốn thưởng lớn cho ngươi."

Thẩm Dao lặng lẽ nhìn Tạ Khâm, Tạ Khâm chỉ vào bồ đoàn trước mặt nàng, ra hiệu cho nàng quỳ xuống, Thẩm Dao bèn thật thà quỳ xuống: "Thần phụ khấu thỉnh bệ hạ thánh an."

Hoàng đế vuốt râu nói: "Trẫm thưởng cho ngươi một con hãn huyết bảo mã, lát nữa để Tạ khanh chọn cho ngươi, ngoài ra lại ban thưởng cho ngươi mười rương tơ lụa, ngươi có hài lòng không?"

Thẩm Dao ngẩng đầu lên: "Hãn huyết bảo mã sao? Thần phụ nghe nói con ngựa này cực kỳ quý giá, thế gian hiếm thấy."

Hoàng đế lại cười nói: "Phải, ngay cả con trai trẫm cũng không nỡ cho đâu."

Thẩm Dao âm thầm lẩm bẩm, nàng đâu có ra trận giết địch, cần hãn huyết bảo mã làm gì, lúc này nàng không nhìn Tạ Khâm nữa mà tự mình đưa ra chủ kiến:

"Bệ hạ, trân bảo hiếm thấy như vậy, thần phụ không dám nhận, nếu như bệ hạ thật sự muốn ban thưởng cho thần phụ thì thưởng cho ta một thôn trang đi."

Hoàng đế sửng sốt, sau đó nhìn thoáng qua Tạ Khâm, Tạ Khâm hơi đỡ trán, có lẽ người có thể cò kè mặc cả với Hoàng đế cũng chỉ có Thẩm Dao thôi, chỉ là chàng hiểu được tâm tư của Thẩm Dao, đơn giản là nàng vẫn nghĩ đến việc rời đi, muốn có một thôn trang để đặt chân.

Thẩm Dao nghĩ là, lấy một thôn trang trước đã, sau này sẽ lặng lẽ đổi với Tạ Khâm, như thế sẽ tránh được sự truy tìm của Thái tử.

Hoàng đế cười ha ha, hãn huyết bảo mã ông chỉ có mấy con, nhưng thôn trang lại vô số, Thẩm Dao đã chủ động xin thôn trang, Hoàng đế không tiện làm trái ý nàng:

"Được, trẫm sẽ thưởng cho ngươi một thôn trang có núi có non, có nhà có cửa."

Thẩm Dao mừng rỡ, tâm nguyện nhiều năm đã thành, ngay cả đuôi mày cũng đang nhảy múa: "Thần phụ tạ bệ hạ long ân."

Hoàng đế cười: "Ngươi hài lòng là được, đứng dậy đi, mau đi nghỉ ngơi một lúc đi."

Thẩm Dao cuối cùng cũng ngại ngùng nhìn Tạ Khâm, mím môi vui vẻ lui xuống.

Đợi đến khi quay về lều gấm của Tạ gia, rất nhiều cô nương trẻ tuổi đều chen chúc đến, liên tục chúc mừng nàng.

Vẻ mặt Thẩm Dao ngại ngùng: "Trên người ta toàn là mồ hôi, các ngươi cách xa ta ra một chút, ta phải về thay đồ trước đã…"

Trước khi Tạ Kinh hôn mê đã được đưa về hành cung trị liệu, đám người Tạ Văn Mẫn đi theo, trong lều gấm chỉ còn lại nhị phu nhân và tam nãi nãi Liễu thị.

Nhị phu nhân cảm thấy may mắn và vinh hạnh: "Cô nương tốt, mệt chết rồi

đúng không, buổi tối bệ hạ mở tiệc chiêu đãi sứ thần, tất cả nữ quyến đều tham gia, hôm nay dù thế nào muội cũng không thể vắng mặt được, về nhà nghỉ một lúc đi, việc xã giao cứ để ta."

Thẩm Dao mang theo Bích Vân rời đi.

Đi ra khỏi lều gấm được một đoạn, liếc thấy người Thẩm gia đang ở dưới cái cây phía trước chờ nàng, Thẩm Dao thu lại ý cười trên mặt, mang theo Bích Vân đi vòng lên hành lang trong rừng, nơi này có một hành lang gỗ ngắm cảnh gần hồ nước kéo dài đến hành cung.

Hai chủ tớ bước đi nhanh, nửa khắc sau thì thấy cung điện nguy nga thấp thoáng trong rừng, đi dọc theo đường đá leo đến hành lang sau núi của hành cung, đang định đi xuống khỏi hành lang thì trước mặt đột nhiên có một bóng người màu vàng nhạt vội vã bước ra.

Chính là Thái tử với vẻ mặt hung ác nham hiểm, ánh mắt của hắn bức người, tựa như muốn nuốt chửng nàng.

Trái tim Thẩm Dao chợt ngừng đập, nàng lập tức lùi lại một bước, hành lễ với Thái tử:

"Thần phụ bái kiến Thái tử điện hạ."

Khóe mắt liếc nhìn xung quanh, bên cạnh Thái tử chỉ có một thái giám tuấn tú, không còn ai khác, trong lòng nàng nhanh chóng tính toán, một khi Thái tử hành động vượt quá khuôn phép thì nàng nên tự vệ thế nào, Bích Vân không phải là người ăn chay, cùng Thẩm Dao lớn lên nên cũng có chút bản lĩnh, nhân lúc Thẩm Dao hành lễ, nàng ấy đã liếc mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh mình.

Chu Dục nhìn thấy chủ tớ hai người đầy sự đề phòng thì thu lại dục vọng trong mắt:

"Cô chỉ tình cờ gặp được phu nhân thôi, phu nhân chớ hoảng sợ."

Thẩm Dao nhận ra được từ giọng điệu của hắn, hắn không có ý định làm gì cả, như thế thì rất tốt.

Thẩm Dao khom gối không đứng thẳng dậy.

Chu Dục nhìn tiểu mỹ nhân yêu kiều trước mặt, vừa rồi đã đi một đoạn đường, trên mặt nàng trải một tầng mồ hôi mỏng, gò má đỏ bừng còn thu hút hơn ánh sáng, không phải là kiểu màu son phấn gượng gạo, mà là màu đỏ thắm thấm ra từ bên trong, một lớp kiều diễm ướt át thật mỏng.

Véo một cái có lẽ sẽ có nước tràn ra, nếu như ôm vào lòng, chỉ nghĩ thôi, bụng dưới của Chu Dục đã kéo căng, hơi nóng xông lên hốc mắt, hóa thành màu đỏ tươi, dù chỉ chạm vào cánh tay mịn màng của nàng thôi cũng đủ cho hắn đã thèm.

Thế nên Chu Dục vươn tay theo bản năng muốn đỡ nàng dậy.

Thẩm Dao lùi thêm bước nữa, Chu Dục không cam tâm, tay phải duỗi ra, đúng lúc này, một mũi tên nặng nề bắn xuyên không trung, xuyên qua bàn tay của Thái tử với tốc độ khó mà tin nổi, phập một cái cắm sâu vào mặt đất.

Chương 30

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Máu bắn tung tóe trước mắt như giọt sương, chỉ thấy hai mắt Thái tử hoảng sợ trợn to, nét mặt vô cùng vặn vẹo, thân thể cao lớn lảo đảo về phía sau, suýt nữa ngã xuống: "Ôi…" Hắn che cổ tay đau đến mức trán toát mồ hôi:

"Là kẻ nào…"

Đáng tiếc xung quanh không có tiếng động nào, hắn ngã ngồi trên mặt đất.

Thái giám sau lưng hoảng hốt lo sợ lập tức tiến lên che chắn cho Thái tử, hoảng sợ nhìn xung quanh, đề phòng kẻ giấu mặt công kích thêm một bước.

Thẩm Dao bị cảnh trước mặt dọa sợ, bản năng tránh né nguy hiểm khiến nàng kéo Bích Vân chạy về phía hành cung, hai chủ tớ lảo đảo, không biết chạy được bao lâu thì nhìn thấy phía trước người đến người đi, nếu như vẻ mặt này bị người ta nhìn thấy thì không biết sẽ gây ra nhiễu loạn lớn đến mức nào, Thẩm Dao miễn cưỡng ổn định tinh thần, lau mồ hôi trên trán, mang theo Bích Vân đi ra khỏi cửa hông của hành cung, lại đi vào Tạ phủ từ cửa hông của biệt viện, vội vàng về đến Đông Uyển, ngã thẳng lên giường La Hán, đột nhiên cảm thấy không đúng.

Nàng vội vàng xoay người ngồi dậy, quả nhiên nhìn thấy một người ngồi dưới cửa sổ, hững hờ lau đi bụi đất trên tay, trong đôi mắt sâu thẳm đó không hề có chút cảm xúc nào, lạnh lùng đến cực điểm.

Chẳng biết tại sao, Thẩm Dao nhìn thấy Tạ Khâm như vậy thì không tự chủ

được mà rùng mình một cái:

“Hầu gia, sao ngài lại quay về sớm vậy?”

Khi nàng rời đi, chàng vẫn còn ngồi trong lều vàng mà.

Tạ Khâm chậm rãi ngước mắt lên, khuôn mặt trắng trẻo như phủ một lớp sương trong veo, năm đó chàng là lính mới đi các nơi tra án, đao giơ lên rồi rơi xuống, chặt không biết bao nhiêu đầu người, làm việc quyết đoán mạnh mẽ, bá đạo không bị trói buộc, mấy năm nay chàng nắm giữ chức vụ cao trong triều, sống an nhàn sung sướng, khí chất tàn nhẫn năm đó đã bị hòa tan, vừa rồi Thái tử bỗng dừng rời khỏi đã khiến chàng cảnh giác, chàng lấy cớ đi theo Thẩm Dao đến hành cung, nhìn thấy bàn tay bẩn thỉu đó suýt nữa chạm vào thê tử mình, sự tàn ác thâm độc chôn sâu trong xương cốt lập tức xuất hiện, chàng không chút do dự mà bắn Thái tử một phát.

Ánh mắt hai người chậm rãi giao nhau giữa không trung, Thẩm Dao gần như không cần nghĩ, xuống khỏi giường La Hán, nghẹn ngào nói: “Là ngài, đúng không?”

Ngoại trừ Tạ Khâm thì còn có thể là ai?

Thẩm Dao bị sự sợ hãi to lớn chi phối, không chỉ sợ Thái tử ngấp nghé mình, mà phần nhiều hơn là sợ Tạ Khâm vì nàng mà đắc tội Thái tử, mang lại tai họa cho cả Tạ gia.

Tạ gia từ trên xuống dưới có mấy trăm người, không thể vì nàng mà mất mạng một cách vô tội được.

Tạ Khâm nhận ra sự bất an của nàng, giọng điệu mang theo vẻ xoa dịu:

“Nàng không cần lo ngại, ta dám ra tay thì đương nhiên đã có chiêu sau đó.”

Thẩm Dao nhìn Tạ Khâm đã nhiều lần vì nàng mà đối phó với Thái tử, trái tim hơi đau đớn:

“Như thế nào?”

Tạ Khâm nhạt giọng nói: “Ta dùng mũi tên sắt của ngoại tộc, vật này dày hơn mũi tên của Trung Nguyên, nếu như thật sự tra thì cũng không tra ra ta được, quan trọng hơn là, Thái tử hoàn toàn không dám để lộ ra.” Giọng điệu Tạ Khâm ẩn chứa sự trào phúng:

“Nếu như việc này bị truyền ra ngoài thì chức Thái tử này của hắn cũng chấm dứt, có thần tử nào muốn hầu hạ một người đàn ông ngấp nghé thê tử mình làm chủ quân đâu, chỉ cần sự việc bại lộ, Thái tử nhất định sẽ đứng mũi chịu sào, tam Hoàng tử cũng sẽ nghĩ cách đè chết hắn, cho nên, nếu như hắn có chút đầu óc thì chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt thôi.”

Tạ Khâm dám làm thì cũng đã nắm được nhược điểm của Thái tử:

“Triều đình còn lâu mới vì Thái tử mà một tay che trời.”

Mấy năm nay Hoàng đế đã có tuổi, lòng nhiều nghi ngờ, càng ngày càng bất mãn với Thái tử, mà Thái tử đã tròn ba mươi tuổi, một người làm Thái tử ba mươi năm làm sao có thể không khiến Hoàng đế kiêng dè chứ, bắt đầu từ khi cưới Thẩm Dao, Tạ Khâm đã biết rõ mình và Thái tử không đội trời chung, chàng đã sớm âm thầm mưu đồ kéo Thái tử xuống nước, bây giờ chỉ thiếu thời cơ thôi.

Thẩm Dao nghe chàng nói như vậy thì sự buồn bực trong lòng đã dịu đi đôi chút:

“Nhưng ngài hành động điên cuồng ngang ngược quá, dù sao hắn cũng là Thái tử, ngài làm như thế là tội ngang mưu phản đó.”

Tạ Khâm không xem là chuyện gì to tát, chàng đặt tay lên tay vịn ghế bành, giọng điệu sâu xa: “Trơ mắt nhìn hắn chạm vào nàng à?”

Thẩm Dao nghẹn họng, đỏ mặt không thể nói được gì.

“Con người Chu Dục ấy, nàng càng dung túng hắn thì hắn càng được nước làm tới, một mũi tên này khiến hắn biết được lợi và hại, trước khi hắn đăng cơ, hắn sẽ không dám có chủ ý với nàng nữa… Đương nhiên, chỉ sợ hắn không có cơ hội thượng vị đâu.” Giọng điệu Tạ Khâm vẫn bình thản như vậy, tựa như đang nói về việc nhà.

Trong lòng Thẩm Dao hơi chua xót, chuyện như vậy cũng chỉ có Tạ Khâm dám làm, đổi lại là người khác thì cũng không phải không có khả năng chắp tay hiến thê tử cho Thái tử, huống chi nàng còn là một người thê tử giả.

Tạ Khâm nhớ đến nàng vừa rồi tùy ý tung bay trên sân đấu võ, lại nhìn cô nương nói năng quanh co, tay chân hơi luống cuống trước mặt, chàng lại cảm thấy đáng yêu.

Giọng điệu của chàng dịu đi đôi chút: “Ta không thể rời khỏi quá lâu được, nàng nghỉ ngơi một lúc đi, lát nữa ta sẽ đến đón nàng đi dự tiệc.”

Thẩm Dao bèn vội vàng đứng dậy tiễn chàng, Tạ Khâm đi đến bên ngoài rèm châu thì quay người lại, cô nương hoạt bát này đang xoắn hai tay lại với nhau, bộ váy đỏ hải đường này làm nổi bật vẻ đẹp của nàng đến cực điểm, quả thật không gì sánh bằng: “Quên nói cho nàng biết, chuyện ta tập võ ngoại trừ hầu cận bên cạnh thì những người còn lại đều không biết, nàng không cần phải lo lắng cho ta đâu.”

Thẩm Dao đổi sang xoắn hai tay ở sau lưng, lúng túng gật đầu với chàng: “Được, ta biết rồi.”

Ánh sáng lặng lẽ chiếu vào từ song cửa sổ, một quầng sáng lướt qua gò má nàng, tựa như kinh hồng chiếu ảnh [1].

[1] Kinh hồng chiếu ảnh (惊鸿照影): Tên một quyển sách của Trương Tiểu Bình, hình dung sự việc diễn ra trong thời gian ngắn, chỉ để lại chút dấu vết.

Tạ Khâm vừa đi, trong lòng Thẩm Dao bồn chồn, vội vàng giục Bích Vân ra ngoài tìm hiểu tin tức, để lại Hạnh Nhi hầu hạ nàng tắm rửa thay quần áo.

Vào khoảng giờ Dậu ba khắc, Bích Vân nhẹ nhàng đi vào phòng trong, nhân lúc Hạnh Nhi ra ngoài pha trà mà thì thầm nói với nàng:

"Bên phía Đông Cung không hề có tin tức truyền ra, lúc nô tỳ đi đến Thái y viện thì nghe thấy Đông Cung truyền một vị Thái y qua đó, trông dáng vẻ lén la lén lút, chắc là không dám để người khác biết."

Quả nhiên Tạ Khâm đã đoán đúng.

"Được, tối nay em ở lại biệt viện nghỉ ngơi đi, để Hạnh Nhi theo ta đi dự tiệc hoàng cung."

Khuôn mặt nhỏ của Bích Vân phát sầu: "Nô tỳ chưa quen cuộc sống ở đây, không dám rời xa người lấy một khắc, người để nô tỳ đi cùng đi."

Thẩm Dao cũng không nỡ bỏ nàng ấy lại: "Vậy em mau đi thay đồ đi."

Bích Vân vội vàng chui vào phòng nhỏ, nhanh chóng lau người thay sang bộ y phục sạch sẽ, sau đó cùng Thẩm Dao đi thăm Tạ Kinh, Tạ Kinh đã tỉnh, biết được Thẩm Dao đã thắng Quận chúa Trác Vân, báo thù cho nàng ấy thì kích động ôm Thẩm Dao làm nũng:

"Vẫn phải là Dao Dao nhà ta thì mới có thể bảo vệ ta được."

Thẩm Dao dở khóc dở cười, nhị phu nhân lại sai người đến giục, Thẩm Dao đành phải đi đến phòng trước, vừa tới phòng, quả nhiên nàng nhìn thấy Tạ Khâm đứng ở cửa đợi nàng, mấy vị gia của Tạ gia vây quanh chàng nói chuyện.

Đợi Thẩm Dao và nhị phu nhân bước ra, mấy vị gia của Tạ gia vội vàng hành lễ rồi lui ra, Tạ Khâm mang theo Thẩm Dao đi về phía điện Trường Thu.

Trên đường đi, Tạ Khâm nói cho nàng biết: "Thái tử im ỉm không có biểu hiện gì, nói với bên ngoài rằng trên đường về hành cung nhìn thấy một con

nai nên đuổi theo, không cẩn thận bị móc sắt của thợ săn làm bàn tay bị thương, vết thương không nhẹ không nặng, không thể dự tiệc, bệ hạ phái người đi hỏi han, cũng không để trong lòng."

Thẩm Dao hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Bên phía Đông Cung, Thái tử đau đến mức bất tỉnh mấy lần, mỗi lần tỉnh lại sẽ mắng mười tám đời tổ tông Tạ Khâm mấy lần, đương nhiên hắn biết rõ là Tạ Khâm làm, về phần mũi tên sắt kia, hắn cũng tra xét ra được là công cụ của một bộ lạc Mông Ngột, hiện tại Hoàng đế đang muốn bắt tay giảng hòa với Mông Ngột, hắn không những không dám để lộ ra, thậm chí còn phải tìm kiếm nghĩ cách che giấu, sợ việc này bị người ta biết được, khiến phụ hoàng của hắn chán ghét mà vứt bỏ hắn.

"Thủ đoạn độc ác, đồ cáo già!"

Thái tử nâng bàn tay bị xuyên thủng, đau đến mức cả cánh tay tê dại, mồ hôi trên trán thấm ra hết đợt này đến đợi khác: "Đợi cô… đăng cơ, Tạ gia… sẽ không chừa lại một tên nào…"

Những vị quan lại tâm phúc lại không đồng ý, hắn đã nhiều lần khuyên Thái tử học theo tam Hoàng tử, bày ra thái độ hào phóng chúc mừng Tạ Khâm, hoàn toàn từ bỏ Thẩm thị, dù cho không thể kéo Tạ Khâm về phía Đông Cung thì chỉ cần chàng không cản tay, vị trí Thái tử vẫn sẽ vững vàng, nhưng Thái tử không nghe.

Hiện tại Thái tử chịu khổ sở đến mức này, vị quan dưới quyền đó cũng không dám đụng vào hắn nữa, chỉ có thể đè xuống không nói.

Đúng lúc này, thái giám ngoài điện đến bẩm, nói là Lữ Thượng thư cầu kiến.

Trong lòng vị quan dưới quyền đó run lên: "Điện hạ, tối nay có yến tiệc, ngài cần phải thay thiên tử mời rượu sứ đoàn, ngài không khoẻ thì chuyện tốt đương nhiên sẽ rơi vào tay tam Hoàng tử, chắc là Lữ Thượng thư đến vì chuyện này, ngài xem làm thế nào đây?"

Bây giờ Thái tử không muốn gặp ai hết, hắn nằm quay lưng lại: "Nói cho ông ta biết là cô ngủ rồi, bất kể là chuyện gì thì đợi cô chữa lành vết thương đã rồi nói."

Vị quan dưới quyền đó không dám đắc tội với bên nào, tìm cái cớ thỏa đáng, sắp xếp lại lời nói của Thái tử, đuổi Lữ Thượng thư đi.

Trong lòng Lữ Thượng thư còn nghi vấn, hỏi vị quan dưới quyền đó: "Thái tử đang yên đang lành, sao lại đi săn như vậy? Nếu như bị kẻ xấu tính kế thì nhất định phải ăn ngay nói thật, quyết không thể để điện hạ ngậm bồ hòn làm ngọt được."

Lữ Thượng thư cảm thấy chắc chắn là tam Hoàng tử tính kế Thái tử, hành thích Thái tử thì đồng tội với mưu phản, là cơ hội tốt nhất để làm ầm ĩ kéo tam Hoàng tử xuống ngựa.

Vị quan dưới quyền đó cười khổ không thôi: "Thượng thư đại nhân hiểu lầm rồi, điện hạ thật sự tự mình bị thương, không liên quan đến ai hết."

Lữ Thượng thư cạn lời, thở hồng hộc quay về bữa tiệc.

Trong điện Trường Thu là cảnh ăn uống linh đình, ca múa mừng cảnh thái bình.

Bàn tay của Thái tử bị thương nhẹ, Hoàng đế không để trong lòng, huống hồ trước đó không lâu, Hoàng đế đã biết được từ Đông xưởng [2] là Đông Cung và Lữ Thượng thư âm thầm lôi kéo Tạ Khâm nhưng Tạ Khâm từ chối, lôi kéo Thủ phụ đương triều là có ý gì, chẳng lẽ muốn sớm ngày thay thế người làm phụ hoàng là ông đây hay sao? Trong lòng càng ngày càng không thích Thái tử.

[2] Đông xưởng (东厂): Một cơ quan mật thám và gián điệp thời nhà Minh do các hoạn quan điều hành.

Hoàng đế không biết, đây là tin tức Tạ Khâm cố ý tiết lộ cho tai mắt của Đông xưởng, mục đích là ly gián Hoàng đế và Thái tử.

Trong điện Trường Thu, nam nữ được ngăn cách, chính giữa dùng một tấm rèm châu cản lại, Hoàng hậu không đến nên trong yến tiệc cung đình, người đứng đầu là mẫu thân của Thái tử, Thích Quý phi, hôm nay Thẩm Dao tỏa sáng vẻ vang, số người đến chúc mừng nàng không ít, ngay cả hai vị Quý phi ở phía trên cũng khen ngợi nàng đã tăng thêm uy thế cho Đại Tấn, hai vị Quý phi đi theo bên cạnh Hoàng đế, tận mắt nhìn thấy sự phách lối của Mông Ngột đã giảm đi không ít sau khi Thẩm Dao áp chế Trác Vân, lần này Hoàng đế vô cùng hài lòng về Thẩm Dao.

Đã áp chế được đối phương trên phương diện vũ lực, sau này đàm phán việc buôn bán sẽ có lợi thế.

Qua ba lần rượu, Quận chúa Trác Vân lại không để ý đến vết thương trên chân, lên đài biểu diễn một đoạn Hồ Toàn Vũ [3], có lẽ vì thua cưỡi ngựa bắn cung, muốn lấy lại danh dự trong lần này, ngay cả Hoàng đế cũng không thể không khen nàng ta vài câu đa tài đa nghệ.

[3] Hồ Toàn Vũ (胡旋舞): là một điệu múa thời nhà Đường, vốn dĩ là điệu múa dân gian của Trung Á, xuất phát từ Tây Vực, sau đó du nhập vào Trung Nguyên.

Quận chúa Trác Vân vốn còn muốn ở trên tiệc tối lôi kéo Thẩm Dao thi đấu tài nghệ, sau đó liên tục bị huynh trưởng cảnh cáo, bảo nàng ta đừng có đắc tội Tạ Khâm quá nhiều, nếu không sau này việc buôn bán qua lại sẽ bị Tạ Khâm cản trở, sẽ mất đi mục đích lớn, Quận chúa Trác Vân đành thôi.

Nếu Quận chúa Trác Vân đã biểu diễn tài nghệ thì các cô nương Trung Nguyên không có đạo lý lùi bước, có người đánh đàn, có người nhảy múa, từng người một sử dụng tài năng của mình, xuất hiện một cách đặc sắc,

So với nữ tử trên thảo nguyên, các cô nương Trung Nguyên thắng ở vẻ dịu dàng như nước, làm cho người ta thương tiếc.

Sứ đoàn Mông Ngột và Nữ Chân nhìn thấy thì không khỏi cảm khái một câu: “Vẫn là khí hậu Trung Nguyên nuôi dưỡng con người tốt.”

Hoàng đế cười vô cùng vui vẻ.

Bữa tiệc diễn ra được quá nửa, sứ đoàn Mông Ngột và Nữ Chân lôi kéo tam Hoàng tử và quan viên Đại Tấn lên đài vừa múa vừa hát, Hoàng đế thấy bầu không khí hòa hợp thì cũng phê chuẩn, đêm tối càng sâu, chén mâm trên bữa tiệc càng bừa bộn, rối loạn.

Bên nữ quyến cũng đã mất đi vẻ gò bó trước đó, nữ quyến các nhà tụ tập lại với nhau, tụm năm tụm ba nói về việc nhà, hoặc là xem biểu diễn.

Khi bữa tiệc gần đến hồi kết, một nữ tử áo trắng chậm rãi lên đài, sau khi nàng ấy lên đài thì trong điện không khỏi yên tĩnh.

Thẩm Dao bị ép uống hai ngụm rượu, lúc này đã có chút say, nàng nhận thấy trong điện bỗng dưng yên tĩnh thì đẩy Tạ Văn Mẫn ở bên cạnh hỏi: "Sao vậy?"

Thẩm Dao vốn ngồi trên bữa tiệc, sau đó càng ngày càng nhiều các phu nhân cô nương mời rượu nàng, người Tạ gia biết tửu lượng nàng không tốt nên đỡ nàng sang một bên, để mấy vị nãi nãi uống giỏi cản rượu thay nàng.

Tạ Văn Mẫn cũng đã uống mấy chén, chỉ cảm thấy nữ tử áo trắng trên đài ở phía Nam như ẩn như hiện, bóng người mảnh khảnh không ngừng lắc lư tách rời trước mắt nàng ấy, có chút quen thuộc nhưng nàng ấy lại như không nhận ra, lắc đầu: "Cháu không biết, người hỏi ngũ tẩu đi."

Thôi thị uống giỏi, được nhị phu nhân sắp xếp cản rượu thay Thẩm Dao, đúng lúc ngồi bên trái Thẩm Dao, Thẩm Dao xoay mặt qua, còn chưa mở miệng, Thôi thị đã hăng hái giới thiệu với nàng:

"Nàng ấy à, là tiểu cô nãi nãi nhà mẹ đẻ của đại tẩu, là con gái út của Ninh lão Thái sư năm đó, nàng ấy từ nhỏ đã được đính ước cho nhị công tử nhà Trịnh thị ở Huỳnh Dương, chỉ là Ninh cô nương có lẽ không thích hắn, không những sau khi cưới không cùng phòng, còn chủ động nâng mấy di nương cho trượng phu, trước đó không lâu nhị công tử bệnh chết, nàng ấy

bèn quay về Ninh gia."

Thẩm Dao không cảm thấy hứng thú với chuyện của người khác, chỉ cảm thấy mọi người hình như đối đãi rất khác với vị Ninh cô nương này, giống như nàng ấy là nhân vật ghê gớm nào đó, vừa ra sân đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

"Thì ra là thế." Thẩm Dao không hỏi thêm nữa, mà là cầm miếng thịt nguội [4] Trấn Giang trên bàn lên ăn.

[4] Thịt nguội: gốc là thịt thủy tinh (水晶小肉), là đặc sản vùng Trấn Giang.

Click để xem ảnh

Thôi thị đột nhiên lo lắng nói với Thẩm Dao:

"Lục thẩm thẩm, quên nói cho người biết, nàng ấy và lục thúc là thanh mai trúc mã."

Cũng không biết Thôi thị có tâm tư gì, sau khi nói xong câu đó, trái tim nàng ta đập thình thịch, hơi chờ mong phản ứng của Thẩm Dao, lại có chút sợ hãi, sợ Thẩm Dao tức giận.

Quả nhiên Thẩm Dao nhai thịt được mấy miếng thì dừng lại, nghi ngờ hỏi: "Cho nên, nàng ấy không chịu cùng phòng với trượng phu là vì lục thúc của cháu à?"

Thẩm Dao nói một câu vạch trần bí mật, Thôi thị lại hơi xấu hổ, chỉ là nàng ta thấy hơi lạ về phản ứng của Thẩm Dao, chẳng lẽ không tức giận chút nào sao?

Thẩm Dao nuốt miếng thịt cắt mỏng rồi kéo Thôi thị: "Mau nói với ta xem là chuyện gì vậy?" Dáng vẻ rất hứng thú.

Thôi thị đâm lao phải theo lao, nàng ta sợ sau này lão thái thái sẽ trách nàng ta lắm miệng, chỉ là Thẩm Dao đang thúc giục, nàng ta đành phải kiên trì nói:

"Lục thúc lúc nhỏ từng được Ninh Thái sư dạy dỗ, người học trò Ninh Thái sư vừa ý nhất cũng là thúc ấy, lục thúc thường xuyên ra vào Ninh phủ, một tới hai lui nên cũng quen biết Ninh Anh cô nương, Ninh Anh cô nương cầm bút từ ba tuổi, năm tuổi đọc thơ, lão Thái sư thường nói nếu như nàng ấy là nam nhi thì chắc chắn sẽ trở nên xuất sắc."

"Lục thúc của chúng ta là người đứng đầu trong số đám nam tử, Ninh cô nương cũng được xưng là hạng nhất trong số các khuê tú, năm đó bệ hạ còn từng đùa, muốn tác hợp hai người thành một đôi, đáng tiếc Ninh Anh cô nương đã được đính ước từ nhỏ, việc này đã trở thành niềm tiếc nuối."

"Ninh cô nương nghe theo ý nguyện của trưởng bối mà gả đến Trịnh gia, mãi cho đến gần đây mới về Kinh."

Thẩm Dao hỏi: "Cụ thể là ngày nào về Kinh thành?"

Thôi thị suy nghĩ một lúc rồi nói: "Cũng chỉ hơn nửa tháng trước thôi ạ."

Thẩm Dao ồ một tiếng, sự nghi ngờ trong lòng dần được tháo gỡ.

Có khả năng hay không, Tạ Khâm và Ninh Anh là thanh mai trúc mã, vốn nên tình chàng ý thiếp, nhưng Ninh Anh lại được đính ước từ nhỏ, hai người bỏ lỡ cơ hội, điều này có thể giải thích được vì sao nhiều năm qua Tạ Khâm chưa từng cưới hỏi, nếu như Ninh Anh quay về Kinh trước khi nàng và Tạ Khâm thành hôn thì đương nhiên sẽ không liên quan gì đến nàng nữa.

Thật đúng là ông trời không có ý tác thành.

"Vậy, có phải trước kia lục thúc của cháu thích Ninh cô nương không?"

Lời này bảo Thôi thị đáp thế nào đây.

“Lục thẩm, người đang làm khó cháu đấy, làm sao cháu biết được? Lục thúc dứt khoát kiên quyết cưới người như vậy, trong lòng chắc chắn có người mà.” Thôi thị khuyên nhủ một cách khô khan.

Thẩm Dao bật cười: “Cháu đừng hiểu lầm, ta không tức giận, ta chỉ hỏi cháu, nếu như không có ta, lục thúc của cháu có khả năng cưới nàng ấy không?”

Thôi thị xoắn khăn tay ở đầu ngón tay, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cắn răng nói:

“Lục thẩm, vậy thì cháu nói đúng sự thật nhé, người đừng trách cháu lắm miệng đấy, trước kia khi người chưa gả đến, lão thái thái chúng ta luôn tiếc hận năm đó Ninh cô nương đính ước với người ngoài, tuổi trẻ ai chưa từng yêu, lúc trước Ninh cô nương xuất chúng như vậy, người nói lục thúc không có chút tâm tư nào cháu cũng không tin, huống hồ lúc lão thái gia còn sống từng muốn bàn bạc mối hôn nhân này với Ninh gia, chỉ là Ninh Thái sư khắc ghi chữ tín vào trong lòng, kiên quyết gả con gái đến Trịnh gia…”

Thôi thị lải nhải không ít, không có câu nào là không chứng minh, Tạ Khâm và Ninh Anh vốn là một đôi trời sinh.

Thẩm Dao dời mắt nhìn sang đài ngọc phía trước.

Khuôn mặt của nữ tử áo trắng đó như trăng sáng, khí chất vô cùng tao nhã cao quý, ngay cả nàng là nữ tử nhìn vào cũng không nhịn được mà sinh lòng ngưỡng mộ.

Cho nên, nàng đang làm tu hú chiếm tổ chim khách sao?

Lại nghĩ đến Tạ Khâm lúc chạng vạng tối bắn Thái tử bị thương, khiến Thái tử ghi hận Tạ gia, nàng càng cảm thấy không thể ở lại Tạ gia nữa.

Nàng giả chết để trốn đến chân trời góc bể, không thì hủy đi khuôn mặt này, nàng có chút bản lĩnh, không khó để tự vệ.

Lấy thôn trang hoàng gia ban thưởng ra đổi chút tiền với Tạ Khâm, sau đó lại tìm một chỗ an thân, sợ là Nhạc Châu đã bị Thái tử để mắt tới rồi, vậy thì đi chỗ khác, trời đất bao la, chẳng lẽ không có chỗ cho Thẩm Dao nàng dung thân sao?

Thẩm Dao phồng má lên.

Không thể làm liên lụy Tạ Khâm nữa.

Thôi thị cảm nhận được rõ ràng Thẩm Dao đang mưu tính gì đó, trong lòng hốt hoảng:

"Lục thẩm… có phải cháu nói sai rồi không…"

Ban đầu nàng ta quả thật có chút tâm tư muốn khiến Thẩm Dao khó chịu, nhưng bây giờ nàng ta vô cùng hối hận, con người Thẩm Dao thật ra không tệ, là nàng ta lòng dạ hẹp hòi.

Thẩm Dao lại trấn an nàng ta nói: "Cảm ơn cháu đã nói cho ta biết những chuyện này." Sau đó nàng đứng dậy tạ lỗi với Quý phi ngồi phía trên rồi rời khỏi cung điện.

Trái tim Thôi thị đột nhiên rơi xuống hầm băng, tiêu rồi tiêu rồi, sợ là sẽ xảy ra chuyện mất thôi.

Chương 31

Đèn đuốc tựa như nổi lên từ trong bóng đêm, uyển chuyển hàm xúc động lòng người.

Thẩm Dao mang theo Bích Vân đi không nhanh không chậm về phía biệt viện, cả đoạn đường nàng đều tính toán xem còn bao nhiêu công việc chưa làm:

"Trên đường về mua hai cuộn vải đay, làm ba bộ đồ mùa thu, hai bộ đồ mùa đông cho Lưu nhị ca, em có nhớ kích thước dáng người của Lưu nhị ca không?"

Vừa rồi Bích Vân được thái giám dúi cho không ít bánh trái, bây giờ rất có tinh thần: "Nhớ ạ."

Thẩm Dao dặn dò xong chuyện này, chợt thấy trong lòng trống rỗng, hình như ngoại trừ Lưu nhị ca thì không còn người nào hay chuyện gì để lo nghĩ nữa, về phần Thẩm gia… Thôi, lần này đi đến núi cao sông dài, không gặp cũng được.

Người ta hay nói cha mẹ là nguồn cội, đời này nàng không có cội nguồn nên cũng tự do, ví dụ như bây giờ lên kế hoạch rời Kinh, hình như cũng không có gì để nhớ mong.

"Lão thái thái tốt với ta, trước khi đi làm cho bà ấy một cái đai buộc trán…" Lời đến khóe miệng, nàng lại lắc đầu: "Thôi thôi, muốn đi thì đi cho dứt khoát, cần gì để lại đồ khiến người ta nhớ nhung."

Về phần Tạ Khâm thì nàng càng không cần tặng gì cả, nếu như để cho người mới nhìn thấy thì khó tránh khỏi gây thêm phiền phức cho chàng,

chắc là chàng cũng không để ý đâu.

Đời này không có cách nào báo đáp ân tình của chàng được, sau này có nơi đặt chân, nàng sẽ lập một đền sinh từ [1] cho chàng, ngày ngày thắp hương cầu phúc, nguyện chàng sống lâu trăm tuổi.

[1] Sinh từ (生祠): Đền thờ người đang còn sống, nhưng có sự nghiệp lớn lao, giúp ích cho nhiều người.

Trong lúc suy xét thì đã ra khỏi cửa hông của hành cung, lại thấy phía trước có mấy người đứng dưới bức tường, đỏ bạc xanh biếc oanh yến thành đàn, chính là ba mẹ con Đoàn thị cùng một nhóm nô bộc.

Thẩm Dao vừa rồi còn nghĩ đến bọn họ, không ngờ lúc này họ lại chờ nàng ở đây.

Tam tỷ Thẩm Sam nhìn thấy nàng thì tiến lên nghênh đón trước:

"Tứ Tứ…" Nàng ấy dịu dàng kéo ống tay áo nàng, quan sát nàng một phen: "Hôm nay cưỡi ngựa bắn cung không bị thương chứ?"

Khi đưa tay nàng ấy cẩn thận dè dặt, đã sẵn sàng cho việc Thẩm Dao có thể sẽ từ chối, nhưng nằm ngoài dự đoán, Thẩm Dao không làm vậy.

Ánh mắt Thẩm Dao chậm rãi nhìn Đoàn thị, nét mặt mờ mịt của Đoàn thị lập tức như được nhóm lửa: "Tứ Tứ…" Tiếng gọi Tứ Tứ này đã có thêm mấy phần tình cảm thật lòng, cũng mang theo sự thấp thỏm và bất an.

Đứa con gái trước mặt không những gả cho Thủ phụ, hơn nữa còn lọt vào mắt Thánh thượng, vừa rồi Thẩm Lê Đông đã thổi phồng công lao của Thẩm Dao lên tận trời, khiến cho Đoàn thị cũng sinh lòng nghĩ xa.

Đây là con gái ruột thịt của bà ta đấy.

Thẩm Dao lạnh lùng nói: "Có việc gì?"

Lúc muốn mở miệng, không biết Đoàn thị nhớ đến gì đó, ra hiệu cho trưởng nữ lên tiếng, đại tỷ Thẩm Ninh nói một cách ấm áp:

"Ấu đệ về rồi, nó cứ nhắc tới muội mãi, muốn gặp muội, muội xem chọn ngày không bằng gặp ngày, đến sơn trang của Thẩm gia uống ngụm trà lạnh, ngồi một chút được không?"

Thẩm Dao không tin lời này, không có gì khác ngoài việc thấy hôm nay nàng đã có danh tiếng, muốn được thơm lây.

Đợi đến khi rời khỏi Kinh thành thì đời này cũng không gặp được nữa, xem như là lần cuối đi.

"Được."

Mấy mẹ con mừng rỡ, Đoàn thị đưa mắt ra hiệu cho một nha hoàn, nha hoàn lập tức đi đến hành cung mời Thẩm Lê Đông, Thẩm Dao đi theo đám người Đoàn thị đến sơn trang Thẩm gia.

Sơn trang của Thẩm gia nằm phía sau biệt viện Tạ gia và cách hai căn nhà, cũng không xa, đi một lúc là đến.

Thẩm Sam muốn dẫn Thẩm Dao đến viện của Đoàn thị ngồi, Thẩm Dao không chịu, ngồi trong phòng khách trước, Đoàn thị bèn ngồi vào vị trí phía trên, dặn dò ma ma đi gọi con trai đến. Một lúc sau, nha hoàn tiến lên dâng trà, trước mặt Thẩm Dao bày riêng một chiếc bàn cao, trái cây điểm tâm trà nước, cái gì cần có đều có.

Đi vào phòng trong thì theo thứ tự vai vế, ở sảnh ngoài thì ngồi theo phẩm cấp cũng không sao.

Thẩm Dao ngồi đầu hàng bên dưới Đoàn thị, Thẩm Sam lại ngồi bên dưới nàng.

Thẩm Sam mời Thẩm Dao dùng trà, Thẩm Dao không động đậy, Đoàn thị lo lắng nàng nói chuyện không thấy hợp sẽ rời đi ngay, bà ta vội vàng mở

miệng: “Thật ra mời con đến đây cũng vì có chuyện muốn giải thích.”

Thẩm Dao lạnh lùng nhìn bà ta, nàng chưa bao giờ ở gần Đoàn thị đến vậy, trong thoáng chốc lại tìm được cái bóng của mình trên khuôn mặt đó, nói đến cũng buồn cười, trong bốn người con gái của Đoàn thị, mình lại giống bà ta nhất.

Nếu không phải Đoàn thị vì việc đính hôn của con trai út thì nàng cũng không cần đến Kinh thành tham gia vào vũng nước đục này, có lẽ vẫn còn có thể sống tự do thoải mái ở Nhạc Châu, chứ không phải như bây giờ, bốn biển mênh mông, không đâu là nhà.

Thẩm Dao không muốn lún sâu vào tâm trạng tiêu cực, nhanh chóng xua tan tạp niệm trong lòng, nàng nhạt giọng hỏi:

“Bà nói đi.”

Đoàn thị nói: “Con có biết lai lịch của Ninh Anh xuất hiện hôm nay không?”

Thẩm Dao hơi sửng sốt, tạm dừng chốc lát rồi nói: “Có nghe nói đôi chút.”

Đoàn thị thấy được vẻ hứng thú trong mắt Thẩm Dao, chợt cảm thấy mình đã có chỗ dùng:

“Nói đến thì mẫu thân của ta, cũng là ngoại tổ mẫu của con có chút giao tình với Ninh lão thái thái, trong lòng ta biết được ít nhiều chuyện của Ninh Anh, hôm nay nàng ta bỗng nhiên đánh đàn trong hành cung, có lẽ có dụng ý khác.”

“Năm đó nàng ta và Hầu gia có chút tình cảm, thường được người ta lấy ra so sánh với nhau, không biết bao nhiêu người công khai hay ngấm ngầm tác hợp cho hai người họ, đáng tiếc là tạo hóa trêu ngươi, cuối cùng không thành.”

“Nàng ta xuất thân danh môn, chính là điển hình của khuê tú nhà quyền quý, cho dù về nhà rồi thì số người muốn cưới nàng ta cũng không phải là

ít…”

Đoàn thị còn chưa dứt lời, Thẩm Liễu ở bên cạnh đã nói đầy lời trào phúng:

“Điển hình khuê tú quyền quý gì chứ, đừng chọc cười người khác nữa, có khuê tú danh môn nào lại để trượng phu phòng đơn gối chiếc, nàng ta không chịu hầu hạ phu quân cũng không sao, phu nhân qua đời, nàng ta còn chưa để tang đủ một năm là đã về nhà rồi, con thấy ấy, nàng ta nghĩ đến việc Tạ Hầu gia đã cưới thê tử, trong lòng không cam tâm, vội vã về Kinh cướp trượng phu.”

Thẩm Liễu nói xong cũng không có ai phản bác.

Sau khi Ninh lão Thái sư qua đời, không ai có thể trói buộc đứa con gái này nữa, đại lão gia Ninh gia luôn cưng chiều em gái, đón nàng ấy về nhà cũng không quá bất ngờ.

Nói xong, mọi người đều nhìn sắc mặt Thẩm Dao.

Thẩm Dao không có biểu cảm gì, Ninh Anh vốn có ý trung nhân, lại bị người nhà ép gả cho người đàn ông mình không thích, nàng ấy làm như thế cũng không có gì đáng trách.

Đổi lại là nàng, Đoàn thị ép nàng xuất giá, có lẽ nàng cũng muốn phản kháng. Ở thói đời này, nữ tử không có quyền quyết định hôn nhân của mình, chẳng phải là một việc đáng buồn sao.

Đoàn thị nhìn lướt qua, ra hiệu cho tôi tớ lui ra hết, bà ta nhỏ giọng hỏi Thẩm Dao:

“Tứ Tứ, ta hỏi con, Hầu gia đối xử với con thế nào?”

Thật ra Đoàn thị muốn hỏi là chuyện phòng the của phu thê có thường xuyên không, nếu như thường xuyên thì có lẽ Tạ Khâm còn có chút tâm tư với Thẩm Dao, nếu như vậy thì vẫn còn phần thắng, nếu như không, vậy thì có nghĩa trong lòng Tạ Khâm vẫn còn nhớ đến Ninh Anh.

Thẩm Sam lo lắng Thẩm Dao nghe không hiểu nên tới gần nàng, thầm nói vài câu, Thẩm Dao cạn lời:

"Chuyện của ta và Hầu gia ta sẽ tự xử lý."

Giọng điệu Thẩm Dao lạnh băng, đám người Đoàn thị chỉ có thể cho rằng, tình cảm phu thê hai người không tốt.

Có thể là lúc trước thấy sắc nổi lòng tham, thèm muốn sắc đẹp của Thẩm Dao, bây giờ Ninh Anh quay về, chắc chắn là tình cũ quay lại.

Trong lòng Đoàn thị chán nản, im lặng một lúc, bà ta lấy ra đòn sát thủ của mình, giao đơn thuốc mình đã cất giấu rất lâu đưa cho nha hoàn, ra hiệu cho nha hoàn đưa cho Bích Vân cất.

Bích Vân không dám nhận.

Đoàn thị bèn nói: "Đây là phương thuốc cầu con bí truyền mà ta tìm cho con, ba vị tỷ tỷ của con ăn vào đều rất tốt, bây giờ con cũng thử xem, chỉ cần sớm ngày sinh hạ trưởng tử cho Hầu gia thì địa vị sẽ ổn định, con là người được thánh chỉ ban hôn, có trưởng tử rồi, trừ phi Ninh Anh muốn làm thiếp, nếu không thì nàng ta chỉ có thể từ bỏ suy nghĩ đó thôi."

Nói đến đây, Đoàn thị lo lắng nhìn lướt qua bụng dưới của nàng:

"Phu thê các con thành hôn cũng được vài tháng rồi, sao bụng vẫn chưa có gì? Mẫu thân nói cho con nghe, vào thời gian giữa hai kỳ kinh nguyệt là dễ có thai nhất, lúc đó chung chăn gối với trượng phu, ít thì nửa tháng, nhiều thì hai mươi ngày, nếu như nôn mửa hoặc kinh nguyệt đến trễ thì tám chín phần là có rồi."

Trong lòng Thẩm Dao hoảng hốt.

Nàng và Tạ Khâm từng chung chăn gối, thời gian vào mùng sáu tháng Sáu, đúng lúc là thời gian giữa kỳ kinh nguyệt.

Nhưng tuyệt đối không thể nào.

Bàn tay dưới tay áo của Thẩm Dao nắm chặt lại, nàng âm thầm khuyên bảo chính mình, có thai sẽ không dễ dàng như thế, nếu không thì đâu có nhiều người đi chùa miếu lạy Phật cầu con như vậy.

Đừng tự mình dọa mình.

Trong lòng Thẩm Dao có tâm sự, nàng thuận miệng ứng phó: "Ta biết rồi."

Giọng nói của nàng không còn lạnh lùng như trước nữa, Đoàn thị chỉ có thể xem là mình nói trúng điểm quan trọng rồi, đã bảo mà, đợi đến khi nàng xuất giá, cảm nhận được nguy cơ ở nhà chồng thì vẫn sẽ cần đến người nhà mẹ đẻ.

"Chuyện của Ninh Anh, một khi ta có tin tức thì sẽ sai người đến nói cho con biết, có một số việc con không tiện làm, cứ sai phía Bích Vân hồi phủ báo." Ánh mắt Đoàn thị rơi trên người Bích Vân, tiểu nha hoàn có đôi mắt như quả nho, rất linh hoạt nhưng không đủ chín chắn trưởng thành:

"Nói đến thì ban đầu là do lỗi của ta, không sắp xếp người cho con dùng, nếu như con cần người thì cứ nói với ta bất cứ lúc nào."

Thật ra lúc trước Thẩm gia muốn đưa nha hoàn, Thẩm Dao không chịu nhận, Đoàn thị ăn nói cẩn thận như vậy cũng vì sợ mạo phạm Thẩm Dao, khiến nàng tức giận.

Thẩm Dao nghe mà có chút mất kiên nhẫn, giọng điệu cứng rắn:

"Không cần."

Đoàn thị biết việc dừng lại đúng lúc.

Vào lúc này, trước viện truyền đến một tiếng cười trong sáng, một thiếu niên sải bước nhảy lên bậc thềm, ánh mắt nhìn thẳng vào Thẩm Dao:

“Tứ tỷ, tỷ về rồi.”

Giọng điệu Thẩm Triển rất thân thiết, giống như Thẩm Dao vốn chính là tứ tỷ của hắn vậy.

Thẩm Dao nhìn chăm chú vào người tới, dáng người thiếu niên không cao lắm nhưng lại cực kỳ tuấn tú, bộ dáng lại giống nàng đến sáu phần, chỉ là hắn cười toét miệng khoa trương, khuôn mặt trắng trẻo mịn màng, mí mắt mỏng, vừa nhìn là biết công tử bột lớn lên trong nhung gấm.

Khi còn nhỏ có lẽ Thẩm Dao từng gặp người đệ đệ ruột này, chỉ là đã không còn ấn tượng, thấy hắn hùng hổ xông về phía mình, nàng chậm rãi đứng dậy, nhắc đến thì cũng không biết do Đoàn thị nuông chiều hắn, hay bản thân Thẩm Triển ngả ngớn vô lễ như vậy, hắn vào phòng mà chẳng hành lễ với mẫu thân và ba người tỷ tỷ còn lại.

Đây chính là nhi tử ngoan do Đoàn thị nuôi à?

Thẩm Dao nhàn nhạt gật đầu xem như đáp lễ.

Thẩm Triển đương nhiên là nhận ra được sự xa cách của tỷ tỷ, hắn cũng không giận, đá một chiếc ghế đẩu ở bên cạnh sang, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Dao: “Tỷ tỷ, hôm nay công phu của tỷ cực kỳ giỏi, tỷ có thể dạy đệ không?”

Đoàn thị vội vàng ngăn lại: “Con là người sẽ thi cử, việc học rất nặng, nào có thời gian học cái khác?”

Thẩm Triển thiếu kiên nhẫn phản bác:

“Mẫu thân, con đã nói với người rồi, nhi tử không phải người đọc sách, người cứ ép con đến thư viện Tùng Sơn, nhi tử chỉ muốn đi theo tỷ tỷ tập võ thôi.” Lại quay sang trông mong nhìn Thẩm Dao: “Tứ tỷ, tỷ có đồng ý dạy đệ không?”

Nói đến bản lĩnh của Thẩm Dao thì cũng có công lao của Lưu lão gia ở nhà bên cạnh, Lưu lão gia là lính già nổi tiếng, đầu gối bị thương nên mới rút lui khỏi biên quan, Lưu đại ca đã học được hết võ thuật từ ông ấy, nàng và Lưu nhị ca thì được Lưu lão gia cầm tay chỉ dạy bản lĩnh bắn cung, Thẩm Dao quả thật cực kỳ có thiên phú, nàng thường xuyên tập luyện, lại thường cùng cha con Lưu gia lên núi đi săn, kỹ thuật càng ngày càng tinh xảo.

Chẳng qua Thẩm Dao không nói chuyện này, nàng châm chọc khiêu khích: "Bảo cha mẹ đệ ném đệ đến thôn trang Nhạc Châu mười năm thì đệ sẽ biết thôi."

Thẩm Lê Đông nghe tin chạy tới đúng lúc nghe được câu này, khuôn mặt già đỏ au đột nhiên cứng đờ.

Cũng may ông ta mặt dày, lúng túng trong phút chốc rồi cũng không để ý đến, trái lại thản nhiên cười nói:

"Tứ Tứ, về rồi à." Y như một người cha hiền.

Gia chủ quay về, mọi người đều đứng dậy chào.

Thẩm Lê Đông ngồi bên cạnh Đoàn thị, nhìn lướt qua chiếc bàn cao trước mặt Thẩm Dao, thấy chưa bị động vào thì hỏi ma ma bên cạnh:

"Đã đến lúc nên ăn khuya rồi, chuẩn bị tổ yến đi."

Ma ma đương nhiên biết có nghĩa là gì:

"Lão nô đi đến bếp mang tới ngay."

Thẩm Dao không có lòng dạ nào hàn huyên với bọn họ, đứng dậy nói:

"Không còn sớm nữa, ta phải về rồi."

Thẩm Lê Đông vội la nên: "Này này này, chẳng phải vừa ngồi thôi sao." Đoàn thị ở bên cạnh vội vàng kéo tay áo ông ta.

Tuy Thẩm Lê Đông có chút thất vọng nhưng vẫn không ép nàng ở lại:

“Đúng rồi, trước khi đến hành cung ta đã gặp Lưu nhị một lần, hắn rất tốt, con yên tâm, vi phụ nhất định sẽ quan tâm đến hắn.”

Thẩm Dao thầm nghĩ, mình rời đi, người mình không yên tâm nhất chính là Lưu nhị ca, Thẩm gia không đáng để mong đợi, vẫn phải nhờ vả Tạ Khâm, chắc hẳn Tạ Khâm sẽ không từ chối yêu cầu nhỏ này.

Đi tới trước bậc thềm, gió mát phả vào mặt, bầu trời đêm lấp lánh đầy sao, chiếu sáng trên khoảng không, đêm nay là đêm trăng tròn.

Khi nàng ở Nhạc Châu, mỗi lần nhìn thấy vầng trăng tròn này thì sẽ nghĩ, liệu có ngày nào đó có thể đoàn viên với cha mẹ hay không.

Hôm nay rất hợp với tình hình.

Trong lòng nàng nhất thời không thể nói được là cảm giác gì, nàng quay người lại, ánh mắt đảo qua từng người Thẩm gia:

“Bảo trọng.”

Sau đó nhanh chân rời đi mà không quay đầu lại.

Thẩm Triển nhìn chằm chằm bóng lưng nàng một lúc, nhân lúc Thẩm Lê Đông chưa lấy lại tinh thần, hắn đuổi theo nhanh như chớp.

“Tứ tỷ, chờ đệ với, để đệ đưa tỷ về.”

Thẩm Liễu nhìn bóng lưng hắn, tức giận nói: “Nó càng lớn càng không chú trọng lý lẽ, bỏ lại đám tỷ tỷ ruột thịt này không cần, cứ muốn đi nhìn sắc mặt thối của người ta.”

Từ khi đi vào Thẩm Dao không nhìn Thẩm Liễu lấy một cái, trong lòng Thẩm Liễu hơi tức giận.

Thẩm Ninh ngược lại hiểu rất rõ: "Nó và chúng ta không có tình cảm khi cùng nhau lớn lên, muội cần gì phải trông mong?"

Thẩm Sam sợ Thẩm Liễu oán trách không dừng thì vội vàng hòa giải: "Nhị tỷ, Tứ Tứ là muội muội ruột của chúng ta mà."

Thẩm Liễu liếc nàng ấy rồi hừ một tiếng, không hành lễ với hai người Đoàn thị:

"Phụ thân, mẫu thân, con về đây."

Sau đó ba đứa con gái lần lượt cáo từ, Thẩm Lê Đông đợi sau khi người đi hết thì hỏi Đoàn thị: "Dặn dò hết những gì nên nói chưa?"

"Dặn hết rồi."

"Thế nào?"

Trong lòng Đoàn thị đã có dự tính, bà ta nói: "Ta thấy nó vô cùng kiêng kỵ Ninh Anh, chỉ là không biểu lộ ra mà thôi, ông chờ đi, qua một thời gian nữa chắc chắn sẽ có bước ngoặt, chỉ là tính nó kiêu ngạo, sẽ không chủ động tới cầu xin ta đâu, ông yên tâm, ta sẽ nhân cơ hội giúp đỡ nó một chút, trong lòng nó sẽ biết ít nhiều."

Thẩm Lê Đông yên tâm, ông ta vẫn tin phục thủ đoạn của thê tử, kéo bà ta đi nhanh về phía hậu viện:

"Bà không biết đâu, tối nay bệ hạ khen con gái chúng ta mấy lần, đứa trẻ này ngược lại cực kỳ có duyên với quý nhân…"

Thẩm Lê Đông giống như người không liên quan, Đoàn thị vẫn không đến mức mặt dày như vậy, bà ta cũng kỳ vọng hòa hoãn quan hệ với Thẩm Dao, nhưng tốt nhất là vào lúc Thẩm Dao cần bà ta.

Thẩm Dao bên này đi ra khỏi cửa chính biệt viện Thẩm gia, Thẩm Triển đuổi

theo, hắn cứ muốn đưa nàng về, Thẩm Dao không để ý đến hắn, cả đoạn đường Thẩm Triển cứ lải nhải:

"Tỷ tỷ, đệ đã nhiều lần cố gắng chạy ra khỏi thư viện Tung Sơn đến Nhạc Châu tìm tỷ, đáng tiếc cuối cùng đều bị hộ vệ cha sắp xếp bắt về."

"Tỷ tỷ, bao năm qua tỷ sống tốt không? Tỷ vẫn đang giận cha mẹ sao? Bọn họ quả thật đáng ghê tởm, hay là đệ trút giận giúp tỷ nhé?"

Thẩm Dao nghe đến đây thì vừa bực mình vừa buồn cười, nàng dừng chân lại nhìn hắn: "Cha mẹ đệ biết đệ nói những lời này không?"

Đứa trẻ này không tim không phổi như vậy, nàng không biết có nên nói là báo ứng của Đoàn thị hay không.

Thẩm Triển gãi sau gáy, cười nói: "Thật ra đệ rất hâm mộ tỷ, nếu như bọn họ chịu ném đệ đến thôn trang Nhạc Châu, đệ sẵn lòng ở đó mười năm hay tám năm, tỷ tỷ, bọn họ phiền lắm, chuyện gì cũng muốn quản đệ…"

"Nếu như bình thường đệ nói một câu với nha hoàn nào đó, ngày hôm sau chắc chắn sẽ không thấy bóng dáng nàng ta đâu, đến cuối cùng trong viện của đệ toàn là ma ma già hầu hạ, tỷ nói xem đệ và mấy mụ già đó có gì mà nói, đệ buồn chết mất, cho nên đệ không muốn về, mấy ngày trước cha đón đệ về, muốn để đệ gặp tỷ."

"Sau khi đệ vào Kinh thành thì đi đường tắt chạy ra ngoài, tỷ tỷ, tỷ biết đệ đi đâu không? Đệ đến sòng bạc ở thành Tây, hì hì, đệ thắng được ba ngàn lượng ngân phiếu đó." Dứt lời, hắn kiêu ngạo lấy ra một chiếc túi thơm từ trong tay áo, kiên quyết nhét vào tay Thẩm Dao:

"Này, cho tỷ giữ đấy, tỷ có thể dùng, nếu như đệ cần bạc thì sẽ tới tìm tỷ, được chứ?"

Thẩm Dao nhìn thiếu niên trợn hai mắt, vẻ mặt ngây thơ vô tư trước mặt, im lặng nghẹn lời.

Nàng ngây ra một lúc rồi ném túi thơm lại cho hắn: "Ta cầm bạc của đệ làm gì?"

Thẩm Triển sợ chọc giận nàng, lại một lần nữa nhét vào túi, tiếp tục dông dài với nàng:

"Lại nói đến ba người tỷ tỷ kia, ôi trời ơi, họ chính là ba bà mẹ, tuy nói hay làm ít trang phục vớ giày đưa đến cho đệ nhưng đệ không cần, thiếu gia đệ đây có nhiều bạc mua đồ mà."

"Các tỷ ấy tốt với đệ, đệ vốn nên cảm kích, nhưng thật ra các tỷ ấy đang giúp đỡ cha mẹ dạy dỗ đệ, trước đây đệ còn có thể thắng nhiều hơn, tỷ có biết chuyện gì không? Đại tỷ kia bèn sai đại tỷ phu bắt đệ về…" Nói đến đây, Thẩm Triển hít thở sâu một hơi, hơi ngạt thở, cuối cùng hắn chống nạnh thở dài nói:

"Tỷ tỷ, đệ có thể ở Tạ gia của tỷ mấy ngày không, tỷ thu nhận đệ đi, đệ ở Thẩm gia thật sự bực mình lắm."

Trong lúc nói chuyện, ba người đã đến cửa biệt viện Tạ gia.

Dưới ánh đèn vàng ấm, Thẩm Dao ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn người đệ đệ xa lạ này:

"Không, có, cửa, đâu."

Thẩm Triển tủi thân, đưa mắt nhìn Thẩm Dao nghênh ngang vào cửa chính Tạ gia, xám xịt quay về Thẩm gia.

Vào Đông Uyển, Hạnh Nhi ra đón:

"Phu nhân, vừa rồi Bình Lăng tới nói là đêm hay Hầu gia không về."

Bích Vân nghe vậy thì sắc mặt cũng có chút không đúng, Thẩm Dao không thấy bất ngờ, thầm nghĩ cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon.

“Ừm, em đi nghỉ ngơi đi.”

Chắc hẳn Hạnh Nhi cũng biết được chút ít về sự việc, ấp úng giải thích với Thẩm Dao:

“Phu nhân, tối nay Hầu gia phải cùng mấy vị đại thần Nội các quyết định khế ước đàm phán hòa bình.”

Thẩm Dao bật cười nói: “Được rồi, ta biết rồi, em đã mệt cả buổi tối rồi, đi nghỉ ngơi đi, đêm nay không cần canh gác đâu.”

Hạnh Nhi tạ ơn rồi quay về dãy nhà sau nghỉ ngơi.

Bích Vân bên này hầu hạ Thẩm Dao vào trong tắm rửa, phồng má lên nói nhỏ:

“Cô nương, người nói xem không phải Hầu gia đi gặp vị Ninh cô nương kia chứ.”

Thẩm Dao dựa vào thùng tắm nhắm mắt nghỉ ngơi:

“Vô tình gặp thì có thể, nếu nói ngài ấy gặp riêng Ninh thị thì chắc là không đâu, ngài ấy coi trọng danh dự, cho dù thật sự có tâm tư đó thì cũng phải hòa ly với ta đã rồi mới đi.”

Chẳng biết tại sao, nàng lại tin tưởng vào nhân phẩm của Tạ Khâm.

Bích Vân lẩm bẩm hỏi: “Vậy người có tính toán gì?”

Thẩm Dao mở mắt ra, nghiêm túc nhìn nàng ấy: “Ta dự định mấy ngày tới sẽ rời Kinh.”

Bích Vân nghe xong thì hoảng hốt lo sợ: “Chúng ta đi đâu?” Nước mắt cũng rơi xuống theo.

Mấy tháng nay ở Tạ gia, nàng ấy sống rất tốt, nàng ấy cực kỳ hy vọng

Thẩm Dao có thể ở lại sống yên ổn với Tạ Khâm.

Thẩm Dao cười xoa mi tâm nàng ấy:

"Cô nương ngốc, không phải việc này đã bàn từ trước rồi hay sao? Em xem hôm nay ta lập được công, bệ hạ sẽ thưởng cho ta một thôn trang, đây quả thật là buồn ngủ gặp chiếu manh, ta sẽ đổi chút ít bạc với Hầu gia, chúng ta có tiền thì đến đâu mà chẳng thể sống."

Bích Vân nghẹn ngào:

"Cô nương, thành hôn sinh con mới vững chân, không về Nhạc Châu được nữa, vậy thì chúng ta có thể đi đâu đây?"

Sao trong lòng Thẩm Dao lại không bi thương chứ, chỉ là nàng không có tư cách để hèn yếu, nàng miễn cưỡng vui cười: "Chọn một thôn trang có nước có non, trồng vài mẫu cây ăn trái, Bích Vân à, cho dù ta không tìm được người trong sạch thì em có thể mà, ta sẽ tìm một người thành thật cho em gả, em có nhà thì ta sẽ có nhà."

Bích Vân ôm Thẩm Dao khóc lên.

Nàng ấy chưa từng buồn bã thế này, trước kia ở Nhạc Châu tất cả đều tốt đẹp, về Kinh bị người ta ngấp nghé, chuyển từ chỗ này đến chỗ khác, mãi không có nơi dừng chân, như một cô nhi không có nhà để về, Bích Vân khổ sở thì khổ sở nhưng tính nàng ấy cũng dứt khoát:

"Được, em nghe theo người hết, chúng ta sống nương tựa vào nhau, đi đến đâu hay đến đấy."

Thẩm Dao lau nước mắt cho nàng ấy: "Người khác muốn bốn bể là nhà mà còn chưa có cái phúc này đâu, chúng ta cứ du sơn ngoạn thủy cả đoạn đường không phải cũng rất tốt à, đợi đến khi Hầu gia có thời gian, ta sẽ bàn bạc với ngài ấy về chuyện này, dù thế nào cũng cần có ngài ấy giúp đỡ mới được."

Đợi Thẩm Dao thay xiêm y mặc ở nhà xong lên giường, bên ngoài có một ma ma tới, nói là có người tìm Bích Vân, khuôn mặt Bích Vân tràn đầy nghi ngờ: "Tìm ta làm gì?"

"Là tiểu thiếu gia của Thẩm gia."

Bích Vân cau mày, quay đầu nói với Thẩm Dao: "Vậy nô tỳ đi một lát nhé?"

"Ừm."

Bích Vân đi theo ma ma đến cửa, quả nhiên thấy Thẩm Triển khoanh hai tay dửng dưng đứng ở ngoài cửa.

Tốt xấu gì cũng là một vị thiếu gia, Bích Vân bèn nói với ma ma: "Sao không mời vào uống trà?"

Ma ma cười khổ: "Mời rồi, Thẩm thiếu gia nói lục phu nhân của chúng ta không thích hắn, hắn không dám vào."

Bích Vân dở khóc dở cười, đến trước mặt Thẩm Triển hành lễ, Thẩm Triển chỉ nói với nàng ấy một câu:

"Vừa rồi ta nhìn thấy tứ tỷ phu ở hành lang thông đến điện Càn Khôn, nói chuyện với vị cô nãi nãi Ninh gia kia."

Bích Vân không hề bất ngờ: "Đa tạ ngài, nô tỳ đi nói cho cô nương biết ngay."

Tiễn Thẩm Triển đi, Bích Vân quay vào phòng nói cho Thẩm Dao biết, sắc mặt Thẩm Dao không hề thay đổi.

"Nhiều chuyện."

Bích Vân cười.

Thẩm Dao nói: "Phòng nhỏ nhiều muỗi, đêm nay Hầu gia không ở đây, em

lên giường ngủ cùng ta đi."

Bích Vân cầu còn không được, bò lên giường một cách trơn tru.

Tạ Khâm bận rộn đến đêm khuya, trong lòng vẫn nhớ đến Thẩm Dao, vội quay về Đông Uyển trước bình minh, chàng lặng lẽ vén màn lên, lại thấy Thẩm Dao ôm cánh tay Bích Vân ngủ say, giờ phút này trái tim như bị tạt một chậu nước lạnh.

Tạ Khâm dựa vào ghế bành chợp mắt một lúc, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, thầm nghĩ chi bằng chạy về Kinh thành trước, làm xong việc rồi lại đến với Thẩm Dao.

Thẩm Dao đã có lòng muốn rời đi thì không cần phải ở lại hành cung nữa, hôm sau ngày mười lăm tháng Sáu, nàng tạ lỗi với hai vị Quý phi rồi mang theo Bích Vân thu dọn hành lý quay về Kinh vào giờ Thân buổi chiều.

Thẩm Dao và Bích Vân cưỡi ngựa ở đằng trước, Hạnh Nhi ngồi xe ngựa chở hòm xiểng đi theo phía sau.

Sau khi vào thành, chủ tớ Thẩm Dao rẽ sang đường Đồng La mua vải, thị vệ đưa tin cho Tạ Khâm, Tạ Khâm thầm nghĩ nhất định là nàng ngại ngủ cùng giường ở hành cung mất tự nhiên nên về phủ sớm, đúng lúc mấy ngày nay phải vào cung tiến hành đàm phán chuyện thông thương, đang là lúc bận rộn nhất, Tạ Khâm cũng không rảnh nghĩ nhiều.

Thẩm Dao và Bích Vân mua hai cuộn vải quay về Cố Ngâm Đường.

Lê ma ma đang dọn hòm xiểng vào phòng, vừa châm trà cho Thẩm Dao vừa hỏi nàng:

"Sao người về sớm vậy?"

Thẩm Dao uống một ngụm trà lạnh xua tan sự nóng bức trong lòng, cười trả lời: "Ở hành cung chán nên về."

Thẩm Dao nghỉ ngơi một lúc rồi đến nhà trên thỉnh an lão thái thái trước, lão thái thái chỉ cho là nàng nhớ Tạ Khâm, bà vô cùng vui vẻ: "Ta nghe nói hôm qua con ở hành cung đã thắng Quận chúa Mông Ngột kia, con à, con đã tạo thêm uy phong rất lớn cho Tạ gia chúng ta đó, nếu như cha chồng của con còn sống thì không biết sẽ vui đến mức nào, ông ấy chỉ thích các cô nương khí thế hừng hực, dám làm dám chịu, Kinh Nhi cũng học theo tính của ông ấy đó."

Nhắc tới Tạ Kinh, sắc mặt bà cụ nhạt đi, đau lòng nói: "Cũng không biết con bé đó sao rồi? Biệt viện mát mẻ, để nó dưỡng thương thêm một thời gian rồi về." Thẩm Dao thấy bà nghẹn ngào thì vội vàng khuyên nhủ, buổi tối đó nàng ở lại chỗ của lão thái thái dùng bữa.

Về phòng, sau khi tắm rửa thay quần áo, nàng bắt đầu cắt may vải vóc.

Tạ Khâm về phủ vào đầu giờ Hợi, đứng ở dưới hành lang, nhìn qua cửa sổ có rèm có thể thấy được Thẩm Dao và Bích Vân đang bận rộn.

Chẳng lẽ đang may đồ cho chàng?

Nghĩ đến lúc ở hành cung Thẩm Dao cầu chàng, nàng đã hứa sẽ tự mình xuống bếp, may đồ cho chàng các thứ, chàng bèn tin vào suy đoán của mình.

Sợ ép nàng quá, đêm nay chàng không ngủ ở Cố Ngâm Đường.

Hoàng đế và sứ đoàn về thành vào ngày mười sáu tháng Sáu, Tạ Khâm đàm phán ba ngày liên tục không hồi phủ, Thẩm Dao yên tâm làm mấy bộ đồ cho Lưu Đoan, định đợi Tạ Khâm về sẽ xin chàng giúp đỡ đưa tin tức, nàng muốn gặp mặt Lưu Đoan trước khi rời đi.

Cuối cùng cũng đợi được Tạ Khâm vào chạng vạng tối ngày hai mươi tháng Sáu.

Dưới ánh đèn, nét mặt Tạ Khâm hơi khác với trước kia, đến gần thì hình như còn ngửi thấy mùi rượu.

“Hầu gia uống rượu à?”

Tạ Khâm hơi thu nét mặt lại, thậm chí còn mang theo sự áy náy: “Hôm nay kết thúc đàm phán, sứ thần Mông Ngột và Nữ Chân đều mời một chén, ta không từ chối được nên đã uống hai chén rồi về.” Lại sợ khiến Thẩm Dao bị ngạt: “Ta đi tắm trước rồi nói chuyện với nàng sau.”

Nói xong thì vén rèm đi về phía phòng tắm.

Tạ Khâm rất ít khi tắm ở Cố Ngâm Đường, lúc này bỗng dưng muốn tắm ở đây, Thẩm Dao cứ cảm thấy là lạ.

Đây dù sao cũng là viện của chàng, nàng không tiện đuổi người ta đi nên dặn dò Lê ma ma: “Bà đến thư phòng lấy đồ của gia đến đây đi.”

Lê ma ma sửng sốt: “Không phải hai ngày nay người làm quần áo mới cho gia sao?” Lúc đó bà không nhìn kỹ kích thước, chỉ nhìn ra được là đồ của đàn ông, vậy thì chắc chắn là của Tạ Khâm.

Thẩm Dao lúng túng nói: “Cái đó là làm cho huynh đệ trong nhà, bà mau đi lấy đi.”

Lúc này Lê ma ma mới nhớ ra Thẩm gia có một em trai, chẳng lẽ là làm cho Thẩm thiếu gia, chốc lát sau bà đi đến thư phòng lấy quần áo đến, định để Thẩm Dao đưa vào, kết quả là Thẩm Dao trốn vào phòng trong, Lê ma ma đành phải tự mình đi vào phòng tắm.

Không bao lâu sau Tạ Khâm tắm rửa sạch sẽ đi ra, chàng mặc một chiếc áo dài màu xanh nhạt bình thường, có thêm chút vẻ thanh nhàn so với thường ngày, chàng bình thản ngồi vào chiếc ghế bành bên bức bình phong uống trà, Thẩm Dao ngồi trên giường La Hán, chân không đeo tất đi giày, trắng trẻo lắc lư dưới giường.

Ánh mắt Tạ Khâm vô tình liếc thấy trên giường La Hán đặt một bao đồ, nét mặt hơi chăm chú:

“Đây là gì vậy?”

Thẩm Dao giải thích: “Đúng rồi, đang muốn xin ngài giúp đỡ một việc, Lưu nhị ca vừa tới Kinh thành, không nơi nương tựa, ta chuẩn bị mấy bộ đồ, muốn đưa cho huynh ấy, có thể xin Hầu gia giúp ta đưa tin được không, ta muốn gặp huynh ấy.”

Tạ Khâm đặt chén trà xuống, sắc mặt thoáng xanh, cho nên y phục mà chàng đã chờ năm ngày lại là được làm cho người ngoài.

Thẩm Dao thấy Tạ Khâm nhìn chằm chằm vào bao đồ không nhúc nhích, thật lâu không trả lời, nàng nhỏ giọng gọi:

“Hầu gia?”

Tạ Khâm chậm rãi lấy lại tinh thần, trong lòng đau buồn.

Cũng đúng, chàng và nàng chỉ là phu thê được mấy tháng, đâu có bằng tình cảm thanh mai trúc mã mười năm với Lưu Đoan.

Tạ Khâm xoa ấn đường, ép mình ổn định tâm trạng:

“Được.”

Thẩm Dao yên tâm, lại hỏi: “Hầu gia, khi nào thì bệ hạ ban thánh chỉ?”

Đợi mấy ngày rồi mà ý chỉ của Hoàng đế chưa tới, Thẩm Dao hơi lo lắng.

Tạ Khâm ngước mắt, nhìn đôi mắt long lanh như sao lại vô cùng xinh đẹp đó, sắc mặt chàng vẫn dịu lại:

“Mấy ngày nay bận đàm phán, chuyện ban thưởng hơi chậm trễ, chắc là trong hai ngày tới đây thôi. Ý của bệ hạ là để ta thay nàng chọn một chỗ trong số thôn trang hoàng thất, nàng có đặc biệt thích chỗ nào không?”

Sau đó lại trầm ngâm nói: "Thông Châu gần biển, phong cảnh hợp lòng người, lại thích hợp trồng trọt, gần Kinh thành, nàng rảnh thì cũng có thể ở đó."

Thẩm Dao chống hai tay lên giường La Hán, cười lắc đầu:

"Ý của ta là, ta lấy thôn trang này ra đổi chút bạc với ngài, đợi ta rời khỏi Kinh thành thì sẽ đi sắp xếp xử lý thôn trang."

Trái tim Tạ Khâm trĩu xuống mà không hề có điềm báo trước, cả người đều như phủ lên một tầng khói xanh, khiến người ta không rét mà run.

Bích Vân đang ở trong phòng hầu hạ trà nước thấy vậy, vô thức trốn đến bên cạnh Thẩm Dao.

Thẩm Dao còn chưa kịp bảo vệ nàng ấy thì đã nghe thấy Tạ Khâm phun ra hai chữ lạnh như băng:

"Ra ngoài."

Bích Vân không dám, dáng vẻ này của Tạ Khâm quá đáng sợ, nàng ấy không dám để Thẩm Dao ở lại một mình, trong lòng Thẩm Dao hơi sợ hãi, lại lo lắng Tạ Khâm nổi giận với Bích Vân, nàng ra hiệu cho Bích Vân ra ngoài.

Bích Vân cắn răng, lại lần nữa ngập ngừng.

Tạ Khâm tức giận không có chỗ trút, đứng dậy, chàng vốn đã cao lớn, vừa đứng dậy như vậy, áp lực như núi đè kéo tới.

Thẩm Dao quyết tâm, đẩy Bích Vân ra ngoài tấm rèm châu, sau đó đứng thẳng người, hắng giọng nói:

"Tạ đại nhân, Thái tử bị thương nặng, không rảnh nhìn ta chằm chằm nữa, đang là thời cơ tốt nhất, ngài giúp ta tạo ra cảnh giả bệnh nặng, hoặc là nói ta tập cưỡi ngựa không cẩn thận bị té, thật sự không được thì nói bị người ta

ám hại cũng được, tóm lại là tìm một cái cớ hợp lý, nhân lúc này đưa ta rời đi…"

Nàng lắp bắp nói xong những lời này, lại phát hiện ra đôi mắt Tạ Khâm như hồ sâu, khí lạnh trong đó như muốn xông ra, nàng lùi về sau hai bước theo bản năng, va phải giường bạt bộ.

Tạ Khâm đi đến hai bước, ép đến trước mắt, Thẩm Dao cứng đờ người, sờ ra sau, níu chặt lấy thành giường bạt bộ, giọng nói cũng run rẩy:

"Tạ Khâm, có phải ngài uống say rồi không?"

Đôi mắt chàng hơi đỏ, khác rất rõ với vẻ bình tĩnh thường ngày, Thẩm Dao sợ hãi.

Tạ Khâm cũng biết chắc chắn sắc mặt mình vô cùng kém, nhưng chàng thật sự không kiềm chế được, nghe thấy nàng nói lời như vậy, cảm giác hung ác từ trong xương cốt trào lên:

"Bây giờ đã muốn đi rồi à?"

"Phải…" Thẩm Dao gật đầu như giã tỏi, bởi vì căng thẳng mà ngực phập phồng dữ dội ngay cả ánh sáng trong mắt cũng chập chờn, trong lúc không hay không biết đã quyến rũ người ta.

Màu đỏ tươi trong mắt Tạ Khâm lan tràn, chàng đè hai vai nàng đẩy mạnh.

Màn trướng sau lưng bay phần phật, ánh nến cũng bị làm cho tối đi.

Chương 32

Nụ hôn của chàng mang khí thế hung mãnh, không hề cho nàng có cơ hội hít thở, vô cùng nóng bỏng và mang theo xu thế ức hiếp như muốn nuốt chửng nàng.

Chàng đè bả vai gầy yếu của nàng, hai nắm đấm của nàng chống vào lồng ngực chàng.

Thân hình cao lớn của chàng áp xuống, Thẩm Dao gần như không có sức chống cự.

Môi bị chàng chặn lại, hai tay cố gắng đẩy chàng ra, không đẩy được thì đổi sang đẩy cằm chàng, còn chưa chạm vào thì Tạ Khâm đã bắt lấy tay nàng đưa lên đỉnh đầu, chàng tựa như biết được điểm nhạy cảm của nàng, một tay ghìm chặt nàng, bàn tay to lớn còn lại bắt đầu di chuyển khắp nơi.

Cơ thể Thẩm Dao không tự chủ được mà mềm đi một nửa.

Sau khi khống chế được nàng, hành động của chàng dịu dàng hơn rất nhiều.

Thẩm Dao chỉ cho rằng do chàng say, cố gắng phát ra chút âm thanh từ hàm răng để ngăn cản, đáng tiếc là giọng phát ra mang theo chút ngâm nga, nàng xấu hổ không chịu nổi, nước mắt cũng vì tức giận mà chảy ra.

Một khuôn mặt không thể tuấn tú hơn, trầm lắng mang theo chút u ám ở trước mặt nàng, đầu lưỡi lại ẩm ướt câu lấy nàng, khống chế nàng từ trên cao, Thẩm Dao càng chống cự thì hơi thở càng hỗn loạn, trong miệng toàn là mùi rượu còn sót lại của chàng.

Tay chân bị hạn chế thì bắt đầu vặn vẹo eo, bàn tay Tạ Khâm nhanh chóng chuyển đến bên hông, bóp lấy vòng eo mềm mại đó, nàng càng uốn éo càng giống như đang cọ vào lòng bàn tay chàng, hai bên giằng co không biết bao lâu.

Tạ Khâm mút mạnh đầu lưỡi nàng, sự run rẩy đồng thời lướt qua tay chân, hai người không hẹn mà cùng dừng lại.

Tạ Khâm đè lại nhịp tim hỗn loạn, buông cổ tay nàng ra, dán vào bờ môi run rẩy của nàng hít thở sâu, Thẩm Dao kinh ngạc, sự tê dại lan khắp bàn tay, nàng mặc cho chàng hôn, không nhúc nhích.

Ngoài cửa sổ, mưa phùn bay lượn vòng, một hồi tiếng bước chân dồn dập từ xa đến gần.

Chàng ngước mắt lên nhìn cô nương trước mặt, nàng như bị kinh sợ, toàn thân không còn sức lực, khóe môi bị chàng cắn rách chảy ra một ít máu, Tạ Khâm đưa tay phủ lên khóe môi nàng, lau đi giọt máu đọng lại:

"Thẩm Dao…"

Giọng nói trầm khàn còn chưa ra khỏi miệng thì bên ngoài đã truyền đến tiếng nói cấp bách của Bình Lăng:

"Gia, bệ hạ triệu ngài vào cung gấp."

Tạ Khâm dừng lại, suy nghĩ hỗn loạn trở nên rõ ràng trong nháy mắt, đêm nay chàng hơi mất khống chế, suýt nữa làm hại nàng, cũng tốt, đợi tỉnh táo lại một chút rồi nói rõ với nàng sau.

Lúc đứng dậy, chàng xoa thái dương của nàng, nhìn đôi mắt rũ xuống của nàng:

"Có chuyện gì đợi ta về rồi nói."

Tạ Khâm rời đi, Bích Vân liền vọt vào, vén màn lên nhìn vào bên trong, chỉ

thấy Thẩm Dao ôm đầu gối ngồi trên giường, áo bị kéo ra, để lộ hai vai trắng nõn, nếu như ở bên ngoài thì sẽ giống như gặp kẻ dê xồm, Bích Vân tức giận đến mức dậm chân, leo lên ôm lấy Thẩm Dao:

"Cô nương, Tạ đại nhân xấu xa quá, chúng ta đi thôi, sớm rời khỏi đây."

Thẩm Dao đảo mắt, đối diện với ánh mắt lo lắng của Bích Vân, nàng khôi phục lại biểu cảm, chậm rãi bật cười: "Ngài ấy uống rượu say mà thôi, không phải cố ý đâu."

Bích Vân hầm hừ: "Người lại còn nói đỡ cho ngài ấy nữa."

Thẩm Dao xoa khóe môi hơi đau: "Lần trước ta uống rượu không phải cũng đã ức hiếp ngài ấy sao?"

Bích Vân cạn lời.

"Ác giả ác báo thôi, ngài ấy chưa từng oán hận ta, ta cũng không thể oán hận ngài ấy được."

Rốt cuộc là không thể oán chàng, hay trong lòng hoàn toàn không oán chàng, Thẩm Dao chưa từng nghĩ kỹ.

Tạ Khâm bên này quay về thư phòng, nhanh chóng thay quan phục rồi đi ra ngoài, vừa đi vừa hỏi Bình Lăng:

"Chuyện gì vậy?"

Bình Lăng bước nhanh theo chàng đi về phía cửa: "Chẳng phải Thái tử bị thương rồi sao, bệ hạ nghĩ đến hoàng cung nóng nên bảo hắn ở lại hành cung dưỡng thương, nhân lúc bệ hạ không quan sát, Thái tử đã âm thầm liên lạc với bộ tộc Thát Đát của Mông Ngột, lần này Ngõa Lạt chiếm ưu thế trong buôn bán, bộ Thát Đát hơi bất mãn, có ý đồ âm thầm mua chút sắt muối từ Thái tử, không biết việc này làm thế nào mà bị tam Hoàng tử biết được, tam Hoàng tử đã vạch trần trước mặt bệ hạ."

“Nói ra thì Thái tử cũng tàn nhẫn, ra tay cắn ngược lại tam Hoàng tử, nói là tam Hoàng tử cố ý vu hãm, người lấy danh cầm thủ lệnh [1] của Thái tử đi gặp Thát Đát là người của tam Hoàng tử ngụy trang, không những thế, hắn còn đưa ra không ít bằng chứng, tam Hoàng tử tức giận, mắng hắn ngậm máu phun người, bây giờ đang tranh cãi ở điện Phụng Thiên, nhất thời khó phân biệt thật giả, mấy đại thần Nội các đều ở đó, chỉ thiếu ngài thôi, bệ hạ hạ chỉ bảo ngài nhanh chóng vào cung…”

[1] Thủ lệnh (手令): là lệnh lạc được viết bằng tay rõ ràng.

Tạ Khâm đi đến ngoài cửa lớn, ngước mắt nhìn bầu trời, hạt mưa rơi xuống dày đặc như những cây kim, đâm vào khóe mắt chàng, chàng nheo mắt lại, hơi rượu hoàn toàn tan đi, nhận lấy cương ngựa thị vệ đưa tới, tung người lên ngựa:

“Bây giờ chó cắn chó, chung quy cũng sẽ có người thiệt thòi lớn, ngươi âm thầm đưa tin cho người nọ, bảo người đó chuẩn bị sẵn sàng gặp bệ hạ.”

“Tuân lệnh.”

Tạ Khâm nắm chặt cương ngựa đang muốn chạy đi, lại nhìn về phía hậu viện, ánh mắt tối đi:

“Bình Lăng, ngươi theo dõi nàng, không cho phép nàng ấy bước ra ngoài nửa bước.”

Bình Lăng cẩn thận làm rõ lời nói của Tạ Khâm: “Chủ tử, không thể ra khỏi Kinh thành hay là không thể rời khỏi Tạ phủ.”

Tạ Khâm hơi dừng lại, nhìn về phía trước: “Không thể rời khỏi Kinh thành.”

Chàng vẫn chưa đến mức giam lỏng Thẩm Dao.

Bình Lăng hơi cong hai mắt: “Gia yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ không cách xa phu nhân nửa bước.”

Tạ Khâm giục ngựa rời đi.

Thẩm Dao ngủ mê man một đêm cũng không đợi được Tạ Khâm quay về, sáng sớm hôm sau Bình Lăng nói cho nàng biết, trong triều có chuyện quan trọng, Tạ Khâm sẽ không được về phủ hai ngày, Thẩm Dao cũng không nói gì, vết thương ở môi đã kết vảy, không thể gặp người khác được, nàng bảo Lê ma ma xin nghỉ với lão thái thái, bị Tạ Khâm quấy nhiễu như vậy, nàng cũng không còn tâm tình đi gặp Lưu Đoan, dặn dò Bích Vân đi đến ngoài viện tìm Bình Lăng, bảo Bình Lăng sắp xếp người dẫn nàng ấy đến Quốc Tử Giám, mình thì nằm trên giường chợp mắt.

Cứ ngơ ngác trôi qua một ngày, đến buổi sáng ngày hai mươi hai, Hoàng đế hạ chỉ ban thưởng, không những thưởng hai rương tơ lụa, một rương trang sức, ngoài ra còn thưởng một thôn trang ở Tĩnh Hải, Thông Châu, diện tích tổng cộng ba ngàn mẫu, bao gồm một ngàn mẫu đỉnh núi, mấy trăm mẫu đồng ruộng, cùng một tòa biệt viện rừng cây chiếm diện tích hai trăm mẫu.

Thẩm Dao vô cùng bất ngờ.

Người Tạ gia đều đến Cố Ngâm Đường chúc mừng nàng, Thẩm Dao cũng không tiện hưởng một mình, bảo để đám cháu dâu cháu gái tự mình chọn một cuộn tơ lụa mang về.

Bình thường trong chuyện này Thôi thị đều sẽ tranh giành lên đầu, hôm nay cả quá trình lại căng thẳng nhìn Thẩm Dao chằm chằm, Thẩm Dao vừa về Kinh thành, Thôi thị đã vội vàng về phủ ngay, ngày nào cũng sai người đi nghe ngóng động tĩnh của Cố Ngâm Đường, sợ Thẩm Dao làm chuyện gì đó, mấy ngày liên tục trong lòng đều run sợ, hôm nay vốn muốn tạ lỗi chuyện hôm đó rồi khuyên bảo Thẩm Dao đừng nghĩ nhiều, thấy Thẩm Dao vui vẻ như vậy, nàng ta cũng không tiện làm nàng mất hứng, lại mang đầy sự thấp thỏm về phòng.

Buổi chiều Thẩm Dao tự mình chọn hai cuộn gấm dệt lụa hoa đi đưa cho lão thái thái, Lê ma ma cùng nàng đến Diên Linh Đường, đi vòng vào phòng phụ phía Đông thì nhìn thấy một cô nương vô cùng thanh lịch ngồi giữa đại phu nhân và đại nãi nãi Ninh thị, Ninh thị đưa lưng về phía Thẩm Dao nên

không nhìn thấy nàng đi vào, nàng ấy nói với lão thái thái:

"Tiểu cô thường nói vẫn là bánh mật năm đó lão thái thái làm là ngon nhất, lúc đó năm nào tiểu cô cũng muốn đến Tạ gia chúc tết, người luôn làm riêng cho tiểu cô một chén…"

Lão thái thái lại nhìn thấy Thẩm Dao, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng, bà trực tiếp bỏ qua Ninh thị, cất giọng nói:

"Dao Dao, mau đến đây ngồi."

Thẩm Dao cười đáp một tiếng, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía Ninh Anh, một bộ váy dài màu xanh nhạt, vòng eo mảnh như hoa dạ hợp, khuôn mặt nàng ấy vô cùng trắng, gần như không thấy sắc hồng, khiến người ta nhìn thấy mà không dám khinh nhờn, hơi có vẻ thanh cao như hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Thẩm Dao không khỏi lần nữa cảm khái, khí chất của vị Ninh đại tiểu thư này thật là tốt.

Ánh mắt hai người vừa vặn giao nhau, Ninh Anh cũng đứng dậy theo Ninh thị hành lễ với Thẩm Dao, trên người nàng ấy luôn quanh quẩn cảm giác xa cách thoắt ẩn thoắt hiện, dễ làm lòng người sinh khoảng cách, Thẩm Dao gật đầu đáp lễ với nàng ấy rồi ngồi xuống bên cạnh lão thái thái, lão thái thái lập tức ôm nàng:

"Con của ta, có nóng không?"

Thẩm Dao cảm thấy hơi kinh ngạc, mặc dù lão thái thái luôn yêu thương nàng nhưng cũng chưa từng thân mật như vậy, đây là đang làm cho người ta xem à?

Chẳng lẽ… Khóe mắt Thẩm Dao liếc nhìn Ninh Anh rồi nghiêng đầu trả lời lão thái thái: "Con vẫn ổn, uống một chén trà lạnh rồi mới đi ra ngoài, đi trên đường cũng không thấy nóng."

Lão thái thái luôn âm thầm tính ngày của Thẩm Dao, thấy nàng thích lạnh thì cảm thấy căng thẳng: "Đừng uống trà lạnh nữa, món này uống nhiều sẽ làm tổn thương đến tỳ vị [2], cô nương nhà nào cũng vậy, tỳ vị không tốt thì cơ thể sẽ không tốt, con đừng thấy ta sợ nóng, trời có nóng cách mấy ta cũng không uống trà lạnh, ngược lại phải uống nước ấm mới tốt."

[2] Tỳ vị: là một khái niệm trong y học truyền thống của Việt Nam, cũng như trong y học Đông Á. Tỳ vị được coi là một điểm quan trọng trong cơ thể, nằm ở bên trong thượng vị, gần với dạ dày. Trong hệ thống y học cổ truyền, tỳ vị có vai trò quan trọng trong việc điều hòa chức năng tiêu hóa và hấp thụ thức ăn.

Nói xong bà quay đầu dặn dò ma ma: "Đi pha chút trà Quân Tử đến cho lục phu nhân."

Ma ma cười đáp vâng.

Nhị phu nhân ở bên cạnh tặc lưỡi thở dài: "Thiệt thòi cho con lớn hơn Dao Dao một giáp, nếu không cả ngày không biết sẽ hâm mộ muội ấy thế nào nữa."

Lão thái thái cười đến mức cong cả người.

Bởi vậy mà đã gạt ba người đại phu nhân, Ninh thị và Ninh Anh sang một bên.

Lão thái thái đã có tuổi nhưng trong lòng sáng như gương.

Lần trước ở hành cung, Thẩm Dao vừa thắng Quận chúa Mông Ngột là Ninh Anh đã có tiếng tăm trong tiệc tối, về phủ chưa được mấy ngày đã trông mong đến Tạ gia thăm bà, lão thái thái thừa nhận, trước khi Tạ Khâm thành thân, bà quả thật từng tiếc Ninh Anh, chỉ là bây giờ con dâu đã vào cửa mấy tháng rồi mà Ninh Anh còn mon men đến, trong lòng lão thái thái không thích.

Cho dù giao tình của bà và Ninh gia tốt nhưng cũng không thể vì con gái

mà khiến con dâu nhà mình tủi thân được.

Ninh Anh là người thông minh, lão thái thái đã bày tỏ thái độ, nàng ấy cũng sẽ không tự chuốc lấy nhục nhã:

"Cũng do cháu tới không đúng lúc, đã quấy rầy lão thái thái nghỉ trưa, vừa khéo cháu còn phải đi mua chút thuốc cho mẫu thân nên cáo từ trước đây ạ."

Vẻ mặt lão thái thái vẫn khách sáo:

"Lâu rồi chưa gặp mẫu thân cháu, mấy ngày nữa ta bảo cháu gái của cháu về thăm bà ấy."

Mọi người lại hàn huyên vài câu, lão thái thái dặn dò Ninh thị tiễn Ninh Anh ra ngoài.

Ninh thị dẫn Ninh Anh ra khỏi Diên Linh Đường, bước thẳng đến thùy hoa môn, nàng nhìn thoáng qua Ninh Anh ở bên cạnh, khuôn mặt nàng ấy trắng nõn như ngọc, ánh mắt lạnh lùng không có độ ấm, nàng thở dài:

"Từ khi nàng ấy vào cửa là lão thái thái đã vô cùng yêu thương, haiz, vốn nên là phúc phận của tiểu cô người…"

Ninh Anh nghe vậy thì khóe môi nhẹ nhàng giật giật: "Cũng đã qua rồi, đừng nhắc lại nữa."

Ninh thị nghe vậy thì cười gượng, nếu như đã qua rồi thì đêm ấy cần gì phải đánh đàn trước mặt Tạ Khâm và Hoàng đế, nói cho cùng thì trong lòng vẫn nhớ đến, Ninh thị đáng tin cậy hơn Thôi thị, cho dù nàng cũng hy vọng tiểu cô nhà mình gả cho Tạ Khâm nhưng trên mặt không dám tùy tiện để lộ ra.

Ninh Anh đến thăm hỏi, chắc chắn không ai sốt sắng bằng Thôi thị, nàng ta luôn ngồi an phận ở phòng phụ phía Đông, sợ Thẩm Dao chủ động nhắc tới chuyện ở hành cung, không ngờ Thẩm Dao không hỏi lão thái thái xem Ninh Anh là ai, lão thái thái cũng cố hết sức không nhắc đến, nếu như Thẩm

Dao hỏi thì bà chắc chắn sẽ nói chi tiết, nếu như Thẩm Dao không hỏi, vậy bà cần gì phải đi gây sự chứ.

Thẩm Dao ngược lại đã hiểu, giữa nàng và Ninh Anh, lão thái thái đã chọn nàng, Thẩm Dao vô cùng lưu luyến mà dựa vào bà cụ, lẩm bẩm gọi một câu: "Mẫu thân…"

Lão thái thái ôm nàng vào lòng:

"Đã vào cửa Tạ gia rồi thì chính là người Tạ gia ta, chỉ cần một ngày ta còn đây, thì không ai dám bắt nạt con hết, yên tâm, mẫu thân ở đây."

Hốc mắt Thẩm Dao chua xót, vùi sâu mặt vào lòng bà.

Một tiếng mẫu thân này đã nói lên hết sự chua xót vô hạn trong lòng Thẩm Dao.

Mấy ngày này Tạ Khâm không ở đây, ban đêm Thẩm Dao ngủ không yên, trong lòng có quá nhiều tâm sự, cứ thấy ác mộng liên tục, ngủ đến khi trời tờ mờ sáng, không biết nàng bị điều gì đánh thức, mơ màng bò dậy nhìn về phía ngoài cửa sổ, lúc này trong lòng dâng lên cảm giác buồn nôn, Thẩm Dao che miệng nằm nhoài bên giường nôn khan mấy tiếng.

Nôn đến mức chảy nước mắt, hai gò má đỏ lên, nàng nằm sấp trên giường hồi lâu để ổn định tinh thần, ngoài cửa sổ là một mảng màu xanh như nước, mênh mông mù mịt, gió sớm hơi lạnh, phả vào mặt nàng từng cơn, nàng đột nhiên nhớ đến lời Đoàn thị nói.

Hình như kỳ kinh nguyệt của nàng đã trễ một ngày.

Trái tim lập tức siết lại.

Sao lại trùng hợp như vậy?

Thẩm Dao đè trán ngồi trong bóng tối.

Thậm chí nàng cũng chưa nghĩ xem nói cho Tạ Khâm biết thì sẽ thế nào, nàng chỉ biết là đứa trẻ này không nên tới, mang đứa trẻ rời đi rõ ràng là không thể nào, ở lại làm thê tử Tạ Khâm… Thẩm Dao lắc đầu, nàng đã vô hình trung dựng lên một bức bình phong tự nhiên giữa mình và Tạ Khâm.

Hoặc là máu lạnh vô tình, hoặc là làm mẹ mà chưa chuẩn bị tốt, lần nào cũng liến thoắng nói tương lai phải tìm người thành thật để gả, cũng chỉ là nói một chút mà thôi, nàng chưa bao giờ thật sự tưởng tượng đến việc xuất giá sinh con là cảnh tượng thế nào, tất cả những thứ này đều quá xa lạ với nàng.

Thực tế tình cảnh của nàng khi ở Tạ gia ngượng ngùng thế này… thì càng không thể ở lại.

Sau khi Thẩm Dao đưa ra quyết định thì co cả người vào góc giường, toàn thân run lên, nước mắt tuôn ra lại bị nàng nuốt vào trong, không, đây xem như là đang làm chuyện tốt, thay vì để đứa trẻ ra đời chịu khổ thì chi bằng đừng sinh ra, giống như nàng đây, nàng thà không xuất hiện trên cõi đời này còn hơn là phải trở thành con của Đoàn thị và Thẩm Lê Đông.

Đời này nàng đã đủ xui xẻo rồi, nếu như có tội nghiệt gì thì cũng không sợ phải nhận.

Nàng nôn đến mức cổ họng ngứa ngáy, ho kịch liệt vài tiếng.

Bích Vân ngủ ở giường bên ngoài nghe thấy tiếng thì khoác áo lên, đốt đèn rồi đi vào, ánh mắt tìm kiếm bên trong màn: “Cô nương, người làm sao vậy? Bị lạnh rồi sao?”

Thẩm Dao nhìn đi chỗ khác, lắc đầu nói: “Không có… Không cẩn thận sặc nước bọt thôi.”

Bích Vân lại gần nàng nhìn, phát hiện ra mắt nàng hơi sưng đỏ: “Ôi, sao lại khóc?”

“Đâu có, ta cũng đã nói với em rồi mà, bị sặc ho khan vài tiếng thôi.”

Bích Vân đặt đèn dầu sang một bên, mang vớ đi giày xong thì lại tới hầu hạ Thẩm Dao đi giày, Thẩm Dao ngơ ngác nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, suy nghĩ một lúc nói:

"Ban ngày em theo ta đi ra ngoài một chuyến, ta muốn đi chợ."

"Được, người muốn mua gì thế?"

Thẩm Dao vén tóc mai, mặt không đổi sắc nói: "Quên chuẩn bị bút giấy mực nghiên cho Lưu nhị ca, bây giờ chúng ta có bạc mà, chuẩn bị thêm cho huynh ấy một chút."

"Vâng, được ạ."

Bích Vân hầu hạ Thẩm Dao mặc quần áo đeo trang sức xong thì gọi tiểu nha đầu bưng nước châm trà cho nàng súc miệng rửa mặt, đợi trang điểm xong thì trời đã sáng, Lê ma ma đưa đồ ăn sáng tới cho nàng, bận rộn một lúc lại đi ra ngoài, Thẩm Dao thầm nghĩ, phải tránh Lê ma ma mới được, tạm thời nàng cũng không vội đi, trì hoãn đến đầu buổi trưa, đúng lúc con dâu nhà Lê ma ma bị bệnh, bà phải về trông nom cháu trai còn nằm tã, Thẩm Dao lập tức cho bà nghỉ:

"Bà nghỉ ở nhà hai ngày đi, không cần đến đây đâu."

Lê ma ma ngàn ân vạn tạ, bà là người lâu năm trong phủ, gả cho quản sự tổng quản trong phủ, cả nhà ở trong tòa nhà phụ góc Đông Bắc của Tạ phủ, có một sân viện riêng biệt, rất rộng rãi, mấy năm nay Lê ma ma được thưởng không ít, cùng trượng phu tích góp bạc, từ lâu đã mua được một căn nhà lớn ở bên ngoài, chỉ là để thuận tiện làm việc trong Tạ phủ nên luôn ở bên này.

Mặc dù Lê ma ma đáp lời Thẩm Dao nhưng trong lòng lại tính toán, kỳ kinh nguyệt của Thẩm Dao vừa trễ một ngày, nếu như trễ hai ngày nữa thì bà có thể bẩm cho Tạ Khâm mời Thái y đến bắt mạch, dặn dò Hạnh Nhi hầu hạ Thẩm Dao cẩn thận, bà định về xem tình hình trước, dàn xếp một chút rồi

ban đêm quay lại Cố Ngâm Đường.

Đợi Lê ma ma đi rồi, Thẩm Dao liền dẫn Bích Vân ra ngoài, Bình Lăng phụng mệnh theo dõi nàng sát sao, đương nhiên sẽ lặng lẽ đi theo.

Thẩm Dao cũng đề phòng có người theo dõi, mang theo Bích Vân đến một hiệu may, hai người chọn không ít quần áo rồi đi lên nhã gian trên lầu thử quần áo, vào nhã gian, nàng bèn cởi bỏ xiêm y của mình, đổi sang quần áo cũ của Bích Vân, Bích Vân thật sự không đoán được nàng muốn làm gì, nói nhỏ:

"Người muốn đi đâu?"

Thẩm Dao lắc đầu với nàng ấy, thì thầm trả lời: "Em đừng lo, ở lại đây chờ, yểm trợ cho ta."

Thẩm Dao thay đồ xong thì bôi một lớp son phấn thật dày, treo móc sắt trước kia nàng dùng để hành tẩu giang hồ ở bệ cửa sổ, mượn lực trượt xuống con đường tắt, đi vòng đến cửa sau của tiệm thuốc cách đó không xa.

Chính đường của tiệm thuốc có không ít người, chỉ có bên trong có một căn phòng nhỏ, một người trung niên ăn mặc như quản sự đang viết đơn thuốc, trên hành lang tiệm thuốc là người đến người đi, nhất thời không có ai để ý đến Thẩm Dao, Thẩm Dao nhẹ nhàng vén rèm đi vào, cúi chào người trung niên kia:

"Lang trung, ta muốn nhờ ngài giúp một việc."

Quản sự nghe thấy giọng nói lạ thì kinh ngạc ngước mắt, đối diện với một khuôn mặt thanh tú đang tươi cười:

"Cô nương có chuyện gì?"

Thẩm Dao nói: "Nương tử nhà ta đã có thai, nhưng cơ thể không tốt, không thích hợp để sinh nở, muốn bỏ cái thai đi, xin hỏi ngài có cách nào không?"

Quản sự nghe xong thì đã hiểu sự việc, không thích hợp sinh nở gì chứ, nhìn dáng vẻ lén la lén lút của nha hoàn này, sợ là chủ tử ăn vụng không cẩn thận mang thai với người ta, để tránh bị người ta phát hiện, đành phải âm thầm phá thai.

Hoặc là, chính chủ câu chuyện là nàng.

Quản sự làm ở đây đã lâu, chuyện kỳ lạ gì cũng từng thấy, cũng không thấy khó hiểu.

"Có thì có."

"Xin hỏi bao nhiêu tiền?"

Quản sự im lặng nhìn nàng vài lần rồi lắc đầu đi đến tủ thuốc ở gian ngoài tìm một gói thuốc, sau đó đi vào đưa cho nàng, vuốt râu khẽ hừ:

"Đây, hai lượng bạc." Rồi đặt gói thuốc lên bàn.

Bán giá trên trời, rõ ràng là lừa nàng mà.

Thẩm Dao không rảnh dây dưa, lập tức nhét gói thuốc vào túi rồi lấy hai lượng bạc ra đưa cho ông ta.

Cầm đồ xong đi ra ngoài, đi hai bước đến bên cạnh rèm châu, Thẩm Dao do dự có cần để lang trung bắt mạch cho nàng hay không:

"Lang trung, xin hỏi ngài, kinh nguyệt mới trễ một ngày thì có thể bắt được mạch thai không?"

Lang trung lắc đầu, cụp mắt nâng bút tiếp tục viết đơn thuốc: "Khó lắm, phải mấy ngày nữa mới có thể chẩn đoán chính xác được."

Thẩm Dao không yên lòng hỏi:

“Nếu như nương tử nhà ta không mang thai, uống thuốc này sẽ thế nào?”

Quản sự nghi ngờ ngước mắt lên, tặc lưỡi vài tiếng, nói ít mà ý nhiều:

“Có thai thì đương nhiên sẽ mất con. Không mang thai thì giống như thúc kinh nguyệt, không sao cả.”

Có được lời này, sau khi Thẩm Dao tránh được nỗi lo thì liên tục nói cảm ơn, quay về con đường tắt, Bích Vân đã nhìn chằm chằm bên dưới từ lâu, thấy nàng về thì lập tức thả dây thừng móc sắt xuống, Thẩm Dao lại một lần nữa bò lên trên bệ cửa sổ từ đường tắt, nhảy vào nhã gian lầu hai.

Cũng may nàng không chậm trễ bao nhiêu thời gian, Bích Vân ứng phó thành thạo, hầu hạ nàng thay lại y phục của mình, thấy trong túi nàng cất một gói thuốc:

“Người mua thuốc mà sao còn lén lút vậy?”

Thẩm Dao bèn đưa gói thuốc cho Bích Vân:

“Mấy ngày nay dạ dày ta không thoải mái, em về nấu thuốc này cho ta uống, phải tránh đừng để người khác biết.”

Đến nay Bích Vân vẫn chưa biết chuyện Thẩm Dao và Tạ Khâm cùng phòng, đương nhiên là không nghĩ sang hướng khác: “Vì sao lại không để người khác biết? Cô nương, không phải người có chuyện gì giấu giếm em chứ?”

Thẩm Dao cười: “Ta chỉ không muốn lão thái thái lo lắng thôi, không phải hôm qua ta đã uống trà lạnh à, vậy mà bà ấy đã nói ta rồi, nếu như bà ấy biết được chuyện ta đau bụng thì chẳng phải lại là một chuyện lớn à?”

Bích Vân gật đầu: “Thì ra là thế, được, về nhà em nấu cho người.”

Hai người chọn hai bộ đồ rồi xuống lầu tính tiền.

Bình Lăng đứng ở chỗ tối, cũng không tiện nhìn chằm chằm nữ chủ nhân thay đồ, cho nên không biết Thẩm Dao đã làm gì, chỉ là hắn luôn làm việc cẩn thận, đợi hai người Thẩm Dao lên xe ngựa rời đi, hắn thả người vào trong nhã gian vừa nãy Thẩm Dao ở, đảo mắt một vòng cũng không thấy gì khác thường, trước khi đi, khóe mắt đột nhiên liếc thấy trên bệ cửa sổ dính một phiến lá rụng.

Trên bệ cửa sổ có lá rụng không phải chuyện lạ, chỉ là rõ ràng phiến lá này bị người ta giẫm lên, trong lòng Bình Lăng run lên, xích lại gần nhìn, lại thò đầu ra bên ngoài nhìn lướt qua, lần này thì hay rồi, hắn nhìn thấy dấu vết Thẩm Dao để lại trên tường.

Không xong rồi!

Mặc dù Bình Lăng không biết Thẩm Dao đã làm gì, nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt.

Hắn tính toán thời gian Thẩm Dao đi ra ngoài, gọi ám vệ tới kiểm tra các cửa hàng trong phạm vi nửa dặm, khoảng hai khắc sau, hắn đã kiểm tra đến tiệm thuốc đó, trước tiên hắn hỏi một vòng ở phòng lớn, không có ai từng thấy Thẩm Dao, cuối cùng bắt lấy quản sự trong phòng:

"Vừa rồi có nữ tử nào đến tìm ngươi mua thuốc không?"

"Có…"

"Nàng ấy mua thuốc gì?"

Quản sự bị Bình Lăng túm vạt áo, nhìn dáng vẻ hung dữ của hắn là biết không dễ chọc, ông ta đâu dám giấu giếm:

"Thuốc phá thai!"

Sắc mặt Bình Lăng nhất thời thay đổi, trái tim suýt nữa nhảy ra ngoài, hắn không nói hai lời ném quản sự xuống, co cẳng chạy đi, vừa phái ám vệ đi tìm Lê ma ma, bảo Lê ma ma về hậu viện ngăn cản Thẩm Dao, vừa nhanh

chóng đi đến khu làm việc tìm Tạ Khâm.

Trên người Bình Lăng có lệnh bài của Tạ Khâm, vào được cổng hoàng cung dễ như trở bàn tay, hắn đi thẳng đến cửa điện Văn Hoa, có mấy thái giám đứng giữ cửa, Bình Lăng dúi một thỏi bạc cho thái giám cầm đầu, nét mặt vô cùng trịnh trọng:

"Làm phiền công công vào trong thông báo với Hầu gia nhà ta, trong nhà xảy ra chuyện lớn!"

Thái giám nhìn thấy khuôn mặt thảm thiết trắng bệch của Bình Lăng, đây là chuyện chưa từng có, không dám thất lễ mà lập tức vào trong điện.

Chốc lát sau, Tạ Khâm bình tĩnh bước ra, mang theo hắn đi đến dưới cái cây trong đình hỏi: "Chuyện gì?"

Bình Lăng thở không đều:

"Gia, phu nhân vừa mới đến tiệm thuốc mua thuốc phá thai."

Trái tim Tạ Khâm đập mạnh một cái, bỗng chốc vẫn chưa phản ứng được thuốc phá thai là gì, đờ đẫn một lúc, cuối cùng cũng hiểu ý.

Cho nên, Thẩm Dao đã mang thai con của chàng rồi à?

Cơ thể phản ứng trước đầu óc, không nói tiếng nào mà đi ra ngoài.

Bên kia Trịnh Các lão chạy ra theo, thấy hắn mang vẻ mặt cứng rắn sải bước đi ra khỏi tiền sảnh thì cuống cuồng:

"Tạ Khâm ngươi đi đâu vậy? Tam ti hội thẩm đó, sắp phải đến Hình bộ tam ti hội thẩm rồi, ngươi đi đâu vậy?"

Tai Tạ Khâm giống như bị che đi, bước chân chàng nhanh như gió, hận không thể mọc cánh bay về bên cạnh Thẩm Dao, trong đầu chàng bây giờ chỉ có một suy nghĩ.

Thẩm Dao đã mang thai con của chàng rồi, chàng có thể danh chính ngôn thuận giữ nàng lại.

Không màng đến chuyện cởi mũ quan, chàng leo lên ngựa trước, phi được mấy bước thì ghét bỏ mũ quan vướng víu, ném ra sau, Bình Lăng theo sát phía sau nhanh chóng nhào qua ôm lấy mũ quan, nếu như món đồ này rơi xuống đất, sợ rằng Thánh thượng sẽ trị Tạ Khâm tội bất kính mất.

Thời tiết cuối tháng sáu, cái nóng đã giảm bớt một nửa, mặt trời ngả về phía Tây trốn vào trong đám mây, không khí có chút oi bức, Tạ Khâm rong ruổi trong gió, gân xanh trên trán nổi lên, đám người rộn ràng mờ đi trước mắt chàng, con đường bình thường chỉ cách một con phố trở nên vô cùng xa xôi.

Đi từ đường Tây Trường An đến phường Thời Ung, phi nước đại đến con hẻm nhỏ phía Tây Tạ phủ, thậm chí còn chưa ghìm cương ngựa lại, chàng đã nhảy thẳng từ ngoài tường vào đến sân ngoài Cố Ngâm Đường, lại bước nhanh đi vào cửa tròn, đi đến bên ngoài cửa sổ chính đường như phi ngựa, liếc thấy Bích Vân bưng một chiếc mâm đi vào phòng phụ phía Đông, chàng không nói hai lời mà bắn một viên ám khí ra.

Ngón tay Bích Vân bị đau, vô thức thả chiếc mâm ra, chén thuốc bị vỡ nát, nước thuốc đen sì lập tức vãi đầy đất, chỉ thấy trước cửa sổ hiện lên bóng người màu đỏ, trong nháy mắt bóng dáng cao lớn ấy đi lướt vào trong phòng như cơn gió.

Bích Vân bị Tạ Khâm với khí thế hung hăng dọa cho phát sợ, vội vàng quỳ sang một bên.

Tạ Khâm mang theo vẻ mặt đen như mực, cất bước lướt qua nàng ấy và bãi nước thuốc, xông vào phòng giống như đang lên cơn giận.

Thiếu nữ trên giường La Hán mặc một bộ áo gấm trắng thuần, nàng rất gầy, khuôn mặt thì càng trắng hơn không có chút hồng hào nào, có lẽ đã biết chuyện bị phá hỏng, nàng rủ hai tay trước bụng, cúi mặt xuống rất thấp,

giống như một đứa trẻ phạm lỗi không dám nhìn chàng.

Tạ Khâm thấy nàng thế này, lại liếc nhìn nước thuốc vương đầy đất, cơn giận trong lòng cũng chậm rãi dịu lại.

Chung quy chàng không có cách nào giận nàng được.

Chàng xua tay ra hiệu cho Bích Vân lui ra, Bích Vân hốt hoảng nhặt lại mảnh chén vỡ nát, Hạnh Nhi nghe thấy tiếng động đi vào, cùng nàng ấy dọn dẹp mặt đất, lại châm một ly trà cho Tạ Khâm rồi mới vội vàng lui xuống.

Lúc này, Tạ Khâm ném đi quan bào đã ướt đẫm, chỉ còn lại một chiếc áo giữa màu đen, uống một hơi hết sạch chén trà lạnh kia, sau đó đi đến ngồi ở chiếc ghế đẩu bên cạnh Thẩm Dao, chàng kề sát vào nàng, hơi thở dường như gần trong gang tấc.

Khóe mắt Thẩm Dao nhìn chàng rồi lại nhanh chóng né tránh, một nửa khuôn mặt sắp bị chàng nhìn thấu, nàng cũng không biết chuyện này đối với Tạ Khâm có ý nghĩa gì, được xem là phiền phức khó giải quyết, hay là… Thẩm Dao không hề nắm chắc.

Thời gian giống như ngừng lại.

Cơn mưa mùa hè đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Mây tan, mặt trời ló dạng, ánh sáng chiếu nghiêng nghiêng rơi trên đầu vai nàng, tựa như muốn đóng băng nàng, ngay cả ánh sáng chảy dọc trên người nàng cũng trở nên chậm hơn đôi chút.

Tốt đẹp, cũng có thể chạm tay vào.

Tạ Khâm rũ mắt nhìn tay nàng, Thẩm Dao chống tay ở hai bên, ngón tay trắng nõn mượt mà bám vào mép giường, lộ rõ sự bất an.

Chàng phủ tay lên, Thẩm Dao run rẩy, vô thức muốn rút lại, lần này chàng

cứ giữ lấy mãi, không buông ra nữa.

Thẩm Dao rũ mắt.

Lông mi đen dài đổ một cái bóng xuống dưới mắt, Tạ Khâm nhìn nàng, giọng nói khàn khàn:

"Nàng nhìn xem, ngay cả ông trời cũng đang giữ nàng lại."

Thẩm Dao ngước mắt nhìn chàng, nhiệt độ trên mu bàn tay không ngừng truyền đến, khiến nàng hơi mất tự nhiên: "Tạ đại nhân, đó là một chuyện ngoài ý muốn."

"Ai nói là ngoài ý muốn?" Khuôn mặt Tạ Khâm mang vẻ dịu dàng trước nay chưa từng có, đuôi mày cũng được ánh sáng nhuộm màu:

"Đêm đó người trúng thuốc là nàng, ta rất tỉnh táo."

Thay vì nói Thẩm Dao phá vỡ ước hẹn quân tử trước thì chi bằng nói chàng vượt qua giới hạn trước.

Ánh mắt chàng vô cùng sáng ngời, nói ra từng câu từng chữ: "Nếu như ta không muốn thì ai có thể ép được ta? Nếu như Tạ Khâm ta không khống chế được như vậy thì mấy năm nay sợ là hậu viện đã chật kín người rồi."

Thẩm Dao né tránh ánh mắt hùng hổ dọa người của chàng, đầu vang tiếng ong ong, đêm hôm ấy nàng đã bò lên người Tạ Khâm, nói về lý thì sắc đẹp ở trước mắt, lại có cái danh phu thê, Tạ Khâm thuận nước đẩy thuyền cũng không có gì lạ, nhưng trong thâm tâm có chút tự ti, tự thấy mình và Tạ Khâm khác nhau một trời một vực nên nàng chưa bao giờ nghĩ theo hướng đó.

Chỉ là lời này của Tạ Khâm không hề mang đến cho Thẩm Dao bao nhiêu sự xúc động.

"Rốt cuộc ngài có ý gì?"

Tạ Khâm nói lời ít mà ý nhiều: “Khế ước mất hiệu lực, chúng ta làm phu thê danh chính ngôn thuận.”

Thẩm Dao sửng sốt, quay mặt đi không tiếp lời.

Tạ Khâm đặt tay nàng vào lòng bàn tay vuốt ve, chậm rãi hỏi:

“Nàng lo lắng điều gì?”

“Nhiều lắm.” Thẩm Dao nheo mắt nhìn chàng, khuôn mặt người đàn ông này tuấn tú, khóe môi cong lên dịu dàng, ánh mắt rõ ràng là vẻ trong trẻo lại kiềm chế, nàng lại không khỏi cảm thấy nóng lên:

“Ngài và Ninh Anh có chuyện gì vậy?”

Đầu óc Tạ Khâm mơ hồ: “Ai cơ?”

Thẩm Dao không vui, giọng nói lên cao hơn không ít: “Chính là cô nãi nãi Ninh gia, sư muội của ngài Ninh Anh.”

Trên mặt Tạ Khâm tràn đầy vẻ khó hiểu: “Ta và nàng ta có thể có quan hệ gì được?” Sắc mặt chợt sầm xuống: “Ai nói bậy bạ gì với nàng à?”

Thẩm Dao phồng má trả lời: “Bên ngoài đều đang đồn, năm đó hai người các ngài là một đôi trời đất tạo nên, bệ hạ suýt nữa tứ hôn cho hai người vân vân và vân vân.”

Tạ Khâm đè ấn đường, suy nghĩ một lúc: “Hình như bệ hạ từng nhắc đến, có điều ta không đồng ý.”

Thẩm Dao kinh ngạc: “Vì sao?”

Nét mặt Tạ Khâm lười biếng nhàn nhạt: “Ta không có tình cảm nam nữ với nàng ta, vì sao phải cưới nàng ta chứ? Lúc trước cũng chỉ vì được lão Thái sư dạy dỗ nên thỉnh thoảng có chỗ khó, nàng ta sẽ xin ta chỉ dạy, ta mới

khách sáo trả lời một câu, ta và nàng ta không thân, nàng không cần lo ngại."

"Có điều," Giọng điệu chàng thay đổi, ẩn chứa sự vui sướng: "Nếu nàng không vui, sau này ta sẽ không lui tới với bất cứ người phụ nữ nào nữa."

Thẩm Dao kêu lên một tiếng: "Ai nói ta không vui?"

Vừa nói lời này xong đã nhận được một tiếng cười khẽ của người đàn ông.

Càng bôi càng đen.

Thẩm Dao mặc cho chàng nghĩ thế nào thì nghĩ.

"Ta chỉ là hỏi cho rõ chuyện này thôi, nếu như hai người có tình cũ, ta đương nhiên sẽ nhường, chứ đâu có nói không cho ngài nói chuyện với người phụ nữ khác."

Nàng cũng không làm được việc không nói chuyện với người đàn ông khác.

Ý cười của Tạ Khâm không giảm, chàng nghiêm túc nói:

"Nàng không cần phải hào phóng như vậy."

Thẩm Dao: "..."

Không biết nên trả lời chàng thế nào.

Tạ Khâm móc lấy ngón út của nàng, nhỏ giọng hỏi:

"Nói vậy là nàng đồng ý?"

Khuôn mặt Thẩm Dao đỏ lên, cổ họng nghèn nghẹn.

Lúc trước luôn muốn rời khỏi, bây giờ cả người đã bị Tạ Khâm tóm gọn, chàng và Ninh Anh trong sạch, trong bụng lại đúng lúc có thai con của

chàng, tất cả dường như đều trở nên danh chính ngôn thuận.

Chỉ là biến cố tới quá đột ngột, trong thoáng chốc nàng vẫn không có cách nào tiếp nhận được.

"Ngài để ta suy nghĩ một chút đi."

Tạ Khâm nhéo lòng bàn tay nàng, giọng điệu thành thật đáng tin: "Nàng đã mang thai con của ta, dù ở chân trời góc biển thì nàng cũng không trốn khỏi lòng bàn tay ta được đâu, ngoại trừ làm thê tử của ta, nàng không còn lựa chọn khác."

Thẩm Dao: "..."

Qua lần mua thuốc này, có thể thấy được sự khống chế của Tạ Khâm đối với nàng đến mức độ nào, nàng làm việc bí mật như thế vẫn bị người của chàng phát hiện được, Tạ Khâm đã nói vậy, có lẽ nàng mọc cánh cũng khó thoát, chỉ là Thẩm Dao ít nhiều vẫn có chút phản kháng, không muốn chàng đắc ý như vậy:

"Ngài muốn làm phu quân của ta cũng không dễ dàng đâu, vẫn nhớ lời ta nói lúc trước chứ?"

Tạ Khâm gật đầu: "Nhớ không sót chữ nào, có cần lặp lại không?"

Thẩm Dao suýt nữa nghẹn lời, tức giận trừng mắt liếc chàng một cái.

Tạ Khâm cười: "Còn lo lắng chuyện gì khác nữa không?"

"Bên phía Thái tử làm sao bây giờ?" Đây là chuyện khiến Thẩm Dao đau đầu nhất, sở dĩ nàng cứ lải nhải muốn đi là vì không muốn liên lụy đến Tạ Khâm và Tạ gia, nếu như chàng cưới Ninh Anh thì sau này cứ nói do ý bệ hạ không thể làm trái, như vậy là hoàn toàn có thể biến chiến tranh thành hòa bình với Thái tử, mà bây giờ chàng nhận định nàng, có nghĩa là đã mang thêm một gánh nặng trên người.

Tạ Khâm thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, Thẩm Dao vẫn chưa quen thân mật với chàng thế này, hai tay xoắn lại với nhau.

Tạ Khâm tựa vào mái tóc nàng:

"Thái tử xảy ra chuyện rồi, hắn bị bắt vì mua bán với nước địch, mấy ngày nay ta đang thẩm tra vụ án này, ta quyết tâm cưới nàng thì không có ý định giữ lại mạng cho hắn, nàng tin ta đi, hắn không uy hiếp ta và nàng được đâu, nàng yên tâm làm thê tử của ta nhé?"

Lời này đã cho Thẩm Dao một liều thuốc an thần, nàng dán khuôn mặt vào bên cổ chàng, có thể ngửi thấy tất cả mùi hương trên người chàng, có hương tùng thanh bẩm sinh, xen lẫn một chút mồ hôi, thậm chí còn có hơi ẩm của mưa gió, tất cả hòa quyện vào nhau lại khiến người ta vô cùng an tâm.

Mặc dù Thẩm Dao không gật đầu nhưng cũng không phản bác.

Tạ Khâm cho rằng nàng đã chấp nhận.

"Tứ Tứ, ta còn phải đến Hình bộ một chuyến…" Giống như người trượng phu đang yêu cầu thê tử phê chuẩn hành trình.

Đây là lần đầu tiên Tạ Khâm gọi tên mụ của nàng, gò má Thẩm Dao nóng lên, nàng luôn cảm thấy chàng đang dỗ trẻ con, cả người nổi da gà, đẩy chàng về phía sau:

"Đi đi đi!"

Chương 33

Sau khi Tạ Khâm rời khỏi, Thẩm Dao mới nhận ra sau lưng mình đổ đầy mồ hôi lạnh, khi Bích Vân bưng chén nước thuốc kia đi về phía nàng, nàng đã cảm thấy sợ hãi, nàng không biết khi thuốc đến bên miệng thì có can đảm uống hết hay không, sau khi Tạ Khâm làm chén vỡ, nàng lại thở phào nhẹ nhõm, giống như có người thay nàng đưa ra quyết định khi lựa chọn khó khăn ở ngay trước mặt.

Đứa trẻ được giữ lại rồi, lẽ nào thật sự phải tiếp tục cùng Tạ Khâm sao?

Nói một cách công bằng, trước đó nàng chưa từng có tính toán thế này, cho nên sống ở Tạ gia như không tim không phổi, ví dụ như sau khi từ hành cung trở về giúp đỡ nhị phu nhân quản lý gia đình, phần lớn thời gian nàng đều ngồi trong phòng nghị sự cắn hạt dưa và uống trà, ở bên ngoài dựa vào Tạ Khâm là Thủ phụ, làm việc có chút điên cuồng ngang ngược, cũng lười việc cho nhận ân tình.

Nói trắng ra là, mọi việc đều tùy hứng.

Vậy sau này thì sao?

Nếu như phải sống lâu dài với Tạ Khâm thì chẳng phải là phải thu lại bớt tính tình à?

Hoặc là mang theo đứa trẻ rời đi? Tạ Khâm không bắt nàng lại mới lạ.

Thẩm Dao lại liếc nhìn bụng, sau đó nhìn lên trời than thở, Tạ Khâm chuyện gì cũng nghe theo nàng, chưa chắc không phải vì con, xem ra nàng cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Thẩm Dao cam chịu số phận đi đến nằm trên giường La Hán.

Chốc lát sau, Lê ma ma và Bích Vân đã biết sự thật cùng nhau đi vào, Lê ma ma cố gắng khuyên bảo nói lời dễ nghe, Bích Vân thì không khách sáo như vậy.

"Cô nương, người lừa gạt nô tỳ làm chuyện như vậy, tay nô tỳ suýt nữa là dính mạng người rồi, sao người lại hư như vậy, cho dù muốn đi thì cũng đưa đứa trẻ đi luôn, Bích Vân em làm trâu làm ngựa cũng phải nuôi nó." Bích Vân ôm cánh tay Thẩm Dao khóc lên.

Thẩm Dao bị nàng ấy dạy dỗ mà sửng sốt hồi lâu:

"Được rồi, lúc em đi vào là ta đã không định uống nữa rồi." Nói như vậy mới dỗ được hai người yên tĩnh.

Bữa tối, Lê ma ma chuẩn bị đồ ăn thanh đạm cho nàng, Thẩm Dao ăn một ít, ban đêm lại nôn một lần, Bích Vân đi tìm Lê ma ma: "Ma ma, bà không mời đại phu đến xem sao à?"

Lê ma ma cười nói: "Ta đã bảo Bình Lăng đến Thái y viện mời Phạm Thái y, Phạm Thái y là người giỏi phụ khoa nổi tiếng trong cung, chỉ là hai ngày nay lão Thái y hơi cảm lạnh, hơn nữa muộn thêm một chút thì tốt hơn, lúc đó mạch tượng sẽ chuẩn hơn, lúc trước đại nãi nãi mang thai cũng gấp gáp mời đại phu, kết quả đại phu không bắt được mạch, đại nãi nãi không để trong lòng, suýt nữa sẩy thai, sau đó lão thái thái dặn dò, đợi kinh nguyệt trễ bốn năm ngày rồi hẵng mời đại phu."

Bích Vân không biết chút gì về những chuyện này, lúc thím Lưu ở thôn trang mang thai hoàn toàn chưa từng mời đại phu, lúc nôn ọe thì đều dùng phương thuốc dân gian để ứng phó, Bích Vân nhớ lại ban đầu khi nôn nghén Lưu đại tẩu đã ăn những gì, nàng ấy cũng tiện làm giúp Thẩm Dao.

Thẩm Dao ngủ một giấc đến hừng đông, lúc mờ mịt mở mắt ra thì liếc thấy người đàn ông nằm bên cạnh, nàng lập tức tỉnh táo, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, đã là canh giờ vào triều rồi, sao Tạ Khâm vẫn chưa dậy?

Nàng nhẹ nhàng đẩy vai chàng: “Tạ đại nhân, ngài không vào triều sao?”

Tạ Khâm chậm rãi mở mắt, bất kể là lúc nào, nét mặt của người đàn ông này cũng tỉnh táo mà kiềm chế, Thẩm Dao không biết chàng đã tỉnh từ lâu hay vẫn luôn như thế này, khóe mắt liếc thấy chàng đặt một tay lên eo nàng thì cố ý xê dịch, ngồi dậy chếch đối diện với chàng, vén phần tóc rối trước ngực.

Nàng mặc một chiếc váy dài bằng tơ lụa, tư thế ngồi quỳ chân khiến phần vải giữa hông và ở mông kéo căng, gần như dán sát vào tư thái mềm mại của nàng, búi tóc hơi lộn xộn, tóc dài đen nhánh rối tung sau lưng, nàng vén qua một bên chải chuốt lại, để lộ ra phần trắng mịn trước ngực như ẩn như hiện, được ánh nắng sớm hắt vào, tràn ra vẻ đẫy đà mê người.

Lúc này Thẩm Dao mới phát hiện ra chàng đang nhìn nàng chằm chằm, nàng nghiêng mặt đi, mái tóc dài như tơ lụa hoàn toàn ngăn cản ánh mắt của Tạ Khâm.

Chàng hơi mỉm cười, cong gối ngồi dậy:

“Hôm nay ta xin nghỉ không đi.”

“Vì sao? Không phải đang thẩm tra án của Thái tử sao?”

Tạ Khâm đặt hai tay lên đầu gối: “Đêm qua thẩm tra xong rồi, đã hoàn tất hồ sơ nộp lên Thánh thượng, đợi Thánh thượng xem xét quyết định, bây giờ định tội thế nào thì đám thần tử bọn ta không tiện xen vào nên ta xin nghỉ bệnh.”

“Ngoài ra, hôm qua ta rời cung không lý do, khiến cho Ngự sử vạch tội, bệ hạ yêu cầu ta về phủ tự kiểm điểm, hôm nay ta sẽ ở trong phủ với nàng.”

Chàng nhấn mạnh hai chữ “Với nàng”, tai Thẩm Dao ửng đỏ, nàng vẫn không tỏ ra yếu thế, ngẩng đầu lên ừm hai tiếng, giả vờ như không thèm để ý, đang định xuống giường thì hai tay Tạ Khâm đã ôm lấy nàng, nâng cả

người nàng lên rồi ôm vào lòng dễ như trở bàn tay, chàng đè lên đầu vai nàng mút lấy sự thơm ngọt trên người nàng.

Lồng ngực chàng cứng rắn như cái kìm, còn có đôi chân thon dài vững vàng bao vây nàng trong lòng.

Thẩm Dao tựa như con mồi mà chàng ngậm trong miệng.

Nhận thấy sự khác thường của chàng, Thẩm Dao cứng đờ người, hai mắt mịt mờ nhìn chằm chằm sắc trời dần sáng bên ngoài màn trướng: "Không… không được, không thích hợp…"

Tạ Khâm nghe thấy giọng nói của nàng thì cũng run lên, thấp giọng cười bên tai nàng:

"Nàng đang nghĩ gì vậy?"

Đầu óc Thẩm Dao mờ mịt, đúng vậy, nàng đang nghĩ gì thế, vừa rồi nàng bị Tạ Khâm ôm như vậy, còn tưởng là chàng muốn làm chuyện đó…

Trải nghiệm ở hành cung vẫn rõ mồn một trước mắt, từng có lần Thẩm Dao cho rằng Tạ Khâm lưu luyến cơ thể nàng, nàng nói đạo lý rõ ràng đâu ra đấy, nhưng thật ra hoàn toàn không biết phu thê bình thường chung đụng như thế nào, Tạ Khâm vừa đến gần nàng là nàng liền cho rằng chàng muốn.

Tạ Khâm ngước mắt, thùy tai trong suốt như pha lê đỏ đến mức tựa một loại trái cây, quả thật trêu chọc người ta.

"Ta quả thật muốn…" Giọng chàng khàn khàn: "Không phải nàng đang mang thai sao? Sao ta có thể làm nàng bị thương chứ?"

Vành tai nàng cũng nóng lên, sao nàng lại ngốc đến mức tự mình đào hố cho mình chứ, vội vàng đẩy chàng xuống giường.

Phu thê hai người im lặng ăn sáng mà không nói tiếng nào, Tạ Khâm cực kỳ

săn sóc cho nàng, chủ động gắp món ăn để ở xa vào chén nàng, Thẩm Dao sợ nôn nên không dám ăn nhiều.

Tạ Khâm ở lại phủ, dù thế nào cũng phải đi thỉnh an mẹ già, chàng hỏi Thẩm Dao có muốn đi cùng không, Thẩm Dao õng ẹo lắc đầu:

"Thôi ta không đi đâu, ta sợ mẫu thân hỏi, không phải bây giờ vẫn chưa chắc chắn sao?"

Nàng sợ lão thái thái thất vọng.

Tạ Khâm nghe theo nàng, sau đó đổi sang một bộ áo dài mặc ở nhà, một mình đến nhà trên thỉnh an lão thái thái.

Hôm qua Tạ Khâm rời cung mà không có lý do, chuyện này đã truyền khắp triều chính, đương nhiên Tạ gia cũng nghe được tin tức, lão thái thái lo lắng hỏi:

"Có chuyện gì vậy?"

Tạ Khâm cũng không giấu giếm lão thái thái:

"Không biết ai nói mấy lời không sạch sẽ bên tai Dao Nhi, khiến nàng ấy hiểu lầm con muốn cưới Ninh Anh, hôm qua thu dọn đồ ầm ĩ muốn rời đi, con nghe tin đương nhiên phải về giữ nàng lại."

Tạ Khâm không thể nói cho lão thái thái biết chuyện phá thai được, chỉ có thể thay đổi cách nói.

Lão thái thái nghe vậy thì sắc mặt thay đổi, tức giận đến mức môi run lên, lẩm bẩm nói: "Ta đã bảo mà, nó quay về từ hành cung là đã có chút không đúng rồi… Ta dặn dò nó quản lý nhà cửa, nó cũng không chú ý đến, chẳng đếm xỉa chuyện gì, hóa ra là có kẻ xấu quấy phá."

Ánh mắt nghiêm nghị liếc về phía đám vãn bối đến thỉnh an, cuối cùng cố định trên người đại nãi nãi Ninh thị, Ninh thị là người đáng nghi nhất.

Sắc mặt Ninh thị trắng nhợt: “Tổ mẫu, cháu chưa từng nói nửa chữ với lục thẩm.”

Ngũ nãi nãi Thôi thị ở bên cạnh đã sợ đến mức mất hồn, trượt xuống khỏi ghế đẩu:

“Là cháu… Tổ mẫu, là cháu lắm miệng không cẩn thận lỡ lời…”

Mọi người đều nhìn nàng ta, có người bất ngờ, cũng có người không thấy lạ.

Trượng phu của Thôi thị là ngũ gia Tạ Văn Khải kinh ngạc nhìn thê tử, sau đó cũng quỳ xuống theo.

Tạ Khâm không hề có cảm xúc mà nhìn Thôi thị: “Cháu đã nói gì, kể lại không sót một chữ, nếu như thiếu một chữ, ta sẽ để cháu chịu đủ.”

Đây có lẽ là lần đầu tiên Tạ Khâm buông lời hung ác ở Tạ gia, mọi người cũng có chút sợ hãi, Thôi thị run rẩy, kể lại lời đã nói với Thẩm Dao ở hành cung một cách đứt quãng.

Tạ Khâm nghe xong nhắm mắt lại, tức giận đến mức bật cười.

Lão thái thái là người thông minh, trước khi Tạ Khâm nổi giận, bà đã mắng Thôi thị trước: “Lục thẩm của cháu đối xử với mọi người không tệ, trong nhà này vãn bối nào xảy ra chuyện, nó cũng xông lên trước, nó chưa từng đắc tội với cháu, vì sao cháu lại làm vậy? Cháu thấy nó sống dễ chịu quá nên cứ phải khiến nó thấy khó chịu đúng không? Cháu đáng hận quá.”

Bà càng nói nặng lời thì Tạ Khâm càng có thể hả giận, tuy rằng lão thái thái cũng bực Thôi thị, nhưng lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, bà hiểu rõ tính con trai mình, lo lắng chàng vô tình quá sẽ làm tổn thương đến tình cảm.

Thôi thị không dám biện minh nửa chữ, chỉ khóc nhận lỗi, dập đầu với lão

thái thái và Tạ Khâm.

Lão thái thái mắng Thôi thị một trận trước, cuối cùng ném củ khoai lang nóng bỏng tay này cho phu thê đại phu nhân:

"Người của chi trưởng các con, phu thê các con nhất định phải cho lục đệ một câu trả lời."

Thôi thị tủi thân nhìn cha mẹ chồng, hy vọng bọn họ xử lý nhẹ nhàng.

Đại phu nhân đã bất mãn Thôi thị từ lâu, có được cơ hội nên muốn lập nên uy nghiêm của mẹ chồng:

"Hành vi như vậy thật sự hổ thẹn với thanh danh của Thôi thị vùng Thanh Hà."

Lão thái thái dù có mắng thì cũng sẽ không dính đến nhà mẹ đẻ, đại phu nhân nói một câu đã mắng cả nhà mẹ đẻ của nàng ta, Thôi thị tức giận đến mức nghiến răng.

Đại phu nhân nhìn thoáng qua đại lão gia, thấy trượng phu không có ý nhúng tay vào thì dặn dò: "Chép lại gia quy của Tạ gia mười lần, ghi nhớ cho lâu."

Cơ thể Thôi thị mềm nhũn, ngồi phịch trên mặt đất.

Gia quy của Tạ gia là một quyển sách rất dày, chép một lần ít nhất cũng mất một ngày, chép mười lần thì chẳng phải tay nàng ta gãy luôn sao?

Ngũ gia Tạ Văn Khải không thể thấy thê tử chịu khổ như vậy, cầu khẩn nói:

"Tổ mẫu, cha, mẹ, Tuệ Nhi biết sai rồi, xin mọi người hãy tha thứ cho nàng lần này, sau này nàng chắc chắn sẽ không phạm lỗi nữa…"

Hắn còn chưa nói xong, Tạ Khâm đã sửa sang ống tay áo đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo đến mức giống như châm đá trong trời đông giá rét:

“Đến từ đường, quỳ chép, chép ba mươi lần, chép xong trong một tháng.”

Bỏ lại lời này, Tạ Khâm hành lễ với lão thái thái rồi rời khỏi Diên Linh Đường.

Tra tấn người ta thôi mà, Tạ Khâm có nhiều cách lắm, đánh mấy cái mắng vài câu, đau xong là hết, phải khiến người ta mất kiên nhẫn từng chút một, mài phẳng tất cả góc cạnh của nàng ta, kéo tơ bóc kén hết lớp da này đến lớp da khác thì sau này mới không dám phạm lỗi nữa.

Tạ Khâm làm như vậy, ngoại trừ trừng trị Thôi thị thì quan trọng hơn là giết gà dọa khỉ, chàng không có thời gian hôm nay phạt ngày mai phạt, chỉ một lần đã làm đến mức tàn nhẫn, khiến tất cả mọi người đều bị dạy dỗ.

Những lời này của Tạ Khâm quả thật đã khiến người Tạ gia kinh sợ, đám dâu con không khỏi suy nghĩ lại xem lúc trước có từng đắc tội Thẩm Dao hay không.

Trong lòng lão thái thái cảm thấy hành động lần này của Tạ Khâm hơi độc ác, chỉ là cuối cùng bà cũng không phản bác lời của chàng.

Tạ Khâm về đến Cố Ngâm Đường, dặn dò người hầu không được tiết lộ chuyện của Thôi thị cho Thẩm Dao biết, lúc vào phòng, Thẩm Dao đang luyện chữ ở phòng phụ phía Tây, Tạ Khâm nhìn dáng vẻ vụng về lại nghiêm túc của nàng, bất giác bật cười.

Thẩm Dao vẫn còn viết vô cùng nghiêm túc, nhìn thấy Tạ Khâm đi vào thì vội vàng vò tờ giấy tuyên lại rồi ném vào sọt rác, lười biếng ném bút lông đi:

“Làm sao vậy?”

Thẩm Dao không dám nói cho chàng biết là vừa rồi nàng đang mắng chàng, nàng liếc chàng một cái: “Mỏi tay.”

“Hả?” Tạ Khâm đi đến sau lưng nàng, đặt hai tay lên xương vai của nàng, bắt đầu giúp nàng thả lỏng gân cốt.

Thẩm Dao ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt bắt đầu nhìn lung tung xung quanh: "Ngài làm gì vậy?"

"Không phải nàng mỏi tay sao?"

"Ngài đang bóp vai mà."

"Vai cổ là đầu nguồn, sau đó mới đến cánh tay."

Thẩm Dao như bị ma xui quỷ khiến mà thêm một câu: "Vậy có phải lát nữa còn phải bóp chân không?"

Giọng điệu của người đàn ông sau lưng hơi ngập ngừng: "Đầu tiên là eo, sau đó đến chân."

Thẩm Dao: "..."

Chàng biết rõ eo nàng nhạy cảm nên cố ý.

Tạ Khâm dùng lực vừa phải, xoa bóp chỗ mỏi trên cổ Thẩm Dao, rất thoải mái.

Một lúc sau, quả nhiên chàng đặt cánh tay nàng trong lòng bàn tay, xoa nắn kinh mạch cho nàng.

Thẩm Dao ngồi cong gối trên ghế bành, nhìn Tạ Khâm hầu hạ mình rất ra dáng, chỉ cảm thấy mọi thứ đều là lạ, nàng có thể tưởng tượng ra được hình ảnh Lưu đại ca như người đàn ông khờ, cầm lấy tay chân thê tử xoa bóp, lại không thể nhìn thẳng vào Tạ Khâm với khuôn mặt đẹp đẽ, trên người gánh đại nghiệp quốc gia làm chuyện như thế này, sự tương phản quá lớn.

Tư thái oai phong lẫm liệt của chàng đi đâu mất rồi?

Tạ Khâm ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt nàng bắt đầu tránh né.

Tạ Khâm biết rõ trong lòng nàng vẫn còn giữ lại chút cứng cỏi, sẽ không đồng ý chàng một cách thoải mái như vậy.

Xoa bóp tay xong, Tạ Khâm nghiêm túc chỉ vào chân nàng:

"Có mỏi không?"

Thẩm Dao liếc chàng một cái, dùng làn váy che chắn cực kỳ kín kẽ, tránh đến phòng phụ phía Đông.

Dù Tạ Khâm ở nhà thì cũng không có bao nhiêu thời gian để lo chuyện tình cảm nam nữ, chốc lát sau Bình Lăng đã mời chàng đến thư phòng, nói cho chàng biết kết quả thương nghị trên triều hôm nay:

"Dưới cơn thịnh nộ, bệ hạ đã tuyên bố đánh gậy Thái tử và tam Hoàng tử ngay trong triều."

Tạ Khâm cười lạnh: "Đánh gậy chỉ gây mất mặt, gốc rễ vẫn còn đó."

"Không sai, dù sao Thái tử cũng không đích thân xử lý, chưa đủ lý do phế truất Thái tử, có điều đánh gậy Thái tử một nước là việc vô cùng nhục nhã, Lữ Thượng thư cầu xin mãi, đảng tam Hoàng tử cũng tranh nhau nói, lửa giận của bệ hạ khó tan, mãi đến khi thất Hoàng tử ra mặt, nói những lời có chứng có cứ để cầu tình cho hai vị huynh trưởng, ngược lại được bệ hạ và triều thần khen ngợi."

Tạ Khâm nghe đến đây thì khuôn mặt hơi giãn ra: "Sau đó thì sao?"

Bình Lăng lộ vẻ tươi cười: "Sau đó bệ hạ giữ lại mặt mũi nhưng không để lại gốc rễ, hạ chỉ giam cầm Thái tử, phạt tam Hoàng tử đóng cửa hối lỗi ba tháng, phế tước vị làm Quận vương."

Tạ Khâm khẽ gõ ngón tay, gật đầu: "Không tệ, bệ hạ làm vậy xem như là đã nhìn thấy hy vọng mới rồi."

Tạ Khâm không quan tâm chuyện này quá nhiều, mà là dặn dò Bình Lăng:

“Đưa chìa khóa phòng kho, tất cả sổ sách của ta đến hậu viện.”

Khoảng chừng một khắc đồng hồ sau, trên bàn dài của Thẩm Dao bày bảy tám cái hộp gấm, trong đó có một hộp gấm rất lớn, mở ra thì bên trong là một xấp ngân phiếu thật dày, mệnh giá là mười ngàn lượng, Thẩm Dao hốt hoảng đóng lại.

Nàng nghiêm mặt hỏi Lê ma ma: “Gia đang có ý gì vậy?”

Lê ma ma che miệng cười: “Người là nữ chủ nhân của chi sáu chúng ta, đương nhiên là gia đưa hết của cải sản nghiệp trong tay cho người rồi.”

Khuôn mặt Thẩm Dao nóng bừng, bây giờ thật sự có chút cảm giác cuộc sống phu thê rồi.

Nàng do dự một lúc rồi nói: “Được, ta biết rồi.”

Lê ma ma vô cùng vui vẻ đi ra ngoài, đến cửa tròn thì nháy mắt với Bình Lăng, Bình Lăng lập tức phấn khởi quay về thư phòng, nói cho Tạ Khâm biết:

“Chủ tử, phu nhân nhận rồi.”

Thần kinh căng thẳng của Tạ Khâm thả lỏng, làm quan nhiều năm, đối mặt với Hoàng đế cũng có thể thành thạo điêu luyện, duy chỉ có đối với Thẩm Dao, chàng không hề nắm chắc, sợ Thẩm Dao trả lại thì chàng không biết làm thế nào.

Thẩm Dao cũng không phải người ngấp nghé tài sản của người khác, bèn dặn dò Bích Vân cất vào trong tủ khóa.

Bích Vân chớp mắt: “Cô nương, người không tò mò Hầu gia có bao nhiêu của cải sao?”

Đương nhiên là Thẩm Dao hiếu kỳ, chỉ là chung quy nàng vẫn còn có chút

thận trọng: “Có gì để xem đâu, sổ sách ở đây sẽ không chạy mất, xem rồi thì bạc sẽ là của ta sao?”

Bích Vân cười hì hì: “Sao lại không phải là của người chứ? Gia đưa tới thì nhất định là cho người tiêu đó.”

Thẩm Dao thướt tha dựa vào kệ để đồ: “Thôi, giữ lại cho con.”

Nàng vẫn không quen tiêu bạc của Tạ Khâm.

Tuy là nói như vậy, nhưng sau đó ánh mắt cứ dán vào chiếc hộp gấm, lòng hiếu kỳ dần dần bốc lên, hai chủ tớ nhìn nhau, Thẩm Dao nằm sấp lên bàn, Bích Vân lưu loát mở hộp gấm ra cho nàng, cuối cùng cũng tìm được quyển sổ tổng ở trong chiếc hộp đơn, nàng trực tiếp lật đến trang cuối cùng rồi đến gần, một dãy chữ nằm ở cuối trang.

Thẩm Dao duỗi ngón tay trắng trẻo ra đếm từng cái từ sau ra trước, vừa thấy “trăm triệu” là bắt đầu hít một hơi khí lạnh.

Bích Vân vẫn xem không hiểu ý nghĩa của con số đó: “Bao nhiêu vậy, cô nương.” Nàng ấy lắc cánh tay Thẩm Dao, Thẩm Dao ho một tiếng: “Nhiều lắm, là con số em không tưởng tượng được đâu.”

Nàng đóng quyển sổ lại.

Nàng đoán được Tạ Khâm giàu có, nhưng không ngờ tài sản của chàng phong phú như thế, chẳng trách lần trước lại tùy tiện ném hai mươi ngàn mua một đôi vòng tay phỉ thúy cho nàng.

Cái tên này… thâm tàng bất lộ đấy.

Thẩm Dao với tâm trạng phức tạp khóa hộp gấm lại: “Bỏ vào trong tủ vàng khảm ngọc khóa lại đi.”

“Vâng!”

Tạ Khâm giao của cải đến khiến Thẩm Dao rất áp lực, luôn cảm thấy hành động lần này của chàng không đơn giản, quả nhiên, ban đêm khi Tạ đại Thủ phụ cầm bàn chân nàng xoa bóp đã hỏi:

"Tứ Tứ, bức khế thư kia đâu?"

Đến rồi đến rồi, hóa ra là đợi nàng ở đây.

Thẩm Dao chống hai tay lên giường La Hán, cụp mắt nói:

"Ta cũng không biết đã để đâu nữa, chờ ta tìm được sẽ đưa cho ngài."

Tạ Khâm nhìn nàng thật sâu:

"Vậy sao? Ta tìm giúp nàng."

Đôi môi đỏ của Thẩm Dao mím lại, sau đó cong lên một cách xinh đẹp, ngước mắt nhìn xung quanh:

"Tạ đại Thủ phụ trăm công nghìn việc, không cần phải rảnh rỗi như vậy đâu."

Tạ Khâm nhướng mày lên, môi mỏng mím chặt không lên tiếng, chàng cầm bàn chân nhỏ trắng trẻo như cầm tay nàng, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vén làn váy của nàng, men theo kinh mạch mà đẩy thẳng lên trên, lúc sắp tới đầu gối, Thẩm Dao che váy lại, ánh sáng trong mắt yêu kiều, nàng nhỏ giọng xin tha:

"Hai ngày nữa, hai ngày nữa sẽ tìm cho ngài…"

Tạ Khâm kéo cả bắp chân của nàng vào lòng, hai người rất gần nhau, khuôn mặt trong trẻo mà tươi đẹp của nàng ở ngay trước mắt, nàng đẹp đến mức rực rỡ.

Tạ Khâm nhìn chằm chằm nàng một lúc, gỡ ngón tay nàng khỏi làn váy rồi tiếp tục đẩy tay lên, lòng bàn tay thô ráp chậm rãi đẩy đến cuối kinh mạch,

chàng nhẹ nhàng hỏi: “Cần hai ngày à?”

Trán Thẩm Dao đổ mồ hôi nhưng nàng vẫn giữ bình tĩnh, nơi mềm mại trước ngực khẽ run, để lộ sự hồi hộp của chủ nhân:

“Ngày mai… Ngày mai đưa cho ngài.”

Chương 34

Thẩm Dao nhận ra lòng bàn tay Tạ Khâm thả lỏng, cười tránh sang một bên.

Chân ngọc thoát khỏi lòng bàn tay chàng một chút một, giống như một mỹ nhân ngư đang bơi đi, lúc sắp trơn tuột ra khỏi bàn tay, chàng chợt bắt lấy, nắm bàn chân trắng trẻo đáng yêu kia, sau đó nghiêng người tiến lên.

Giường La Hán không lớn, bình thường cũng có thể chứa được hai người ngồi xếp bằng, cơ thể cao lớn của Tạ Khâm phủ lên, Thẩm Dao bị ép vào góc, tất cả không gian bị ép lại còn rất nhỏ, khuôn mặt tuấn tú không thể bắt bẻ kia cứ lấn đến như vậy, Thẩm Dao không có chỗ để trốn, cổ họng nghẹn lại, bình tĩnh nhìn chàng.

Yết hầu Tạ Khâm hơi chuyển động, chàng không chút do dự ngậm lấy cánh môi ướt át trơn bóng của nàng, khác với trước kia, lần này không mang theo dục vọng mà là vô cùng cẩn thận kiên nhẫn, thậm chí là lưu luyến mút vào môi nàng, không nhanh không chậm cạy mở hàm răng của nàng, sự rung động kỳ lạ lưu luyến ở răng môi, đôi mắt hạnh của Thẩm Dao nhẹ nhàng dao động, sau đó nàng mở miệng, mặc cho chàng xâm nhập.

Hơi thở người đàn ông không nóng không loạn, ngược lại mang theo sự dẫn dắt từng bước, ngay cả ánh mắt cũng bình tĩnh mà ấm áp.

Giống như nụ hôn giữa tình nhân với nhau, không hề pha lẫn suy nghĩ khác.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Dao tiếp xúc thân mật với Tạ Khâm dưới tình huống tỉnh táo.

Đón nhận nụ hôn này có nghĩa là đã bằng lòng với chàng.

Ngầm hiểu lẫn nhau.

Sau khi nhận được sự cho phép của nàng, Tạ Khâm hơi động tình, khàn giọng gọi nàng:

"Tứ Tứ…"

Thẩm Dao chưa bao giờ biết, người đàn ông với phong thái oai phong này lại có giọng nói êm tai như vậy, mang theo một chút mềm mại và trầm luân.

Một khi cánh cổng được mở ra thì không còn gì cố kỵ nữa, cơ thể Thẩm Dao nhanh chóng mềm nhũn ra như một đoạn tơ lụa.

Tạ Khâm bóp lấy vòng eo mềm mại của nàng, suýt nữa không kiềm chế được, một lúc sau cuối cùng mới nỡ buông nàng ta, rũ mắt nhìn người trong lòng, ánh sáng long lanh chuyển động trong đáy mắt nàng, đẹp đến mức không gì sánh bằng, cuối cùng Tạ Khâm nắm bắt được chừng mực, ôm nàng lên giường.

"Nghỉ ngơi sớm một chút."

Cả đêm này hai người ôm nhau mà ngủ.

Trong đêm có một cơn mưa, trong phòng hơi lạnh.

Thẩm Dao không ngủ, Tạ Khâm cũng không nhắm mắt, chàng dựa vào gối lẳng lặng nhìn tiểu cô nương làm loạn.

Có lẽ Thẩm Dao rảnh rỗi không có việc gì, đưa tay cầm lấy thắt lưng của chàng, quấn quanh ngón tay từng chút một.

Nàng luôn cảm thấy nên nói gì đó với Tạ Khâm, nói cho chàng biết tất cả điểm xấu của nàng, nàng không hề tốt như những gì nàng biểu hiện ra, khoảng thời gian trước bởi vì khế ước phu thê nên nàng sẽ duy trì sự kiềm chế xa cách, nhưng khi thật sự sống với nhau, nàng ở bên ngoài phải giữ

thể diện của phu nhân Thủ phụ, ở nhà dù sao cũng phải giảm bớt tính khí, chỉ là một lúc lâu cũng không tìm được thời điểm thích hợp để mở miệng, nên nàng dứt khoát không lên tiếng.

Trong ánh sáng mông lung, khuôn mặt nàng vẫn tinh xảo và đẹp đẽ, môi đỏ hơi cong lên, sau khi bị hôn thì được phủ lên một lớp trong suốt sáng bóng, khuôn mặt uể oải, mang theo vài phần sắc bén, có chút khác biệt với thường ngày, nhưng lại khiến người khác vô cùng si mê.

Đột nhiên chàng cảm thấy, chàng không hề hiểu Thẩm Dao, trên người cô nương này cất giấu rất nhiều điều, nhưng mà điều này không ảnh hưởng đến việc chàng thích nàng, thích tất cả những gì nàng biểu hiện ra.

Eo của Tạ Khâm bị nàng siết mấy cái, chàng không chịu nổi nên đưa tay ngăn nàng lại, cầm bàn tay mềm mại của nàng trong lòng bàn tay:

"Đừng nghịch nữa."

Thẩm Dao đối diện với đôi mắt trầm lắng của chàng, trong đó có dòng nước ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Nàng phì cười, khuôn mặt quyến rũ mà lười biếng: "Tạ đại nhân không chịu nổi trêu chọc như vậy à?" Thậm chí đầu ngón tay còn vẽ vòng tròn như có như không ở phần bụng của chàng.

Khóe mắt Tạ Khâm kéo căng nhìn nàng chằm chằm, chàng tức giận đến mức hốc mắt ửng đỏ, bắt lấy hai tay nàng đè lên trên, người cũng phủ qua theo, chỉ là bây giờ không thể không cẩn thận, không dám kề sát vào bụng dưới của nàng.

Thẩm Dao không kiêng nể gì mà nhìn chàng.

Tạ Khâm không đấu lại nàng, chốc lát sau bất đắc dĩ thở dài, xoa búi tóc lỏng lẻo của nàng: "Ngoan, ngủ đi."

Thẩm Dao không thể thật sự làm gì, lập tức xoay người vào bên trong.

Tạ Khâm nhìn bóng lưng nàng, tựa như một con cá mắc cạn, như dãy núi trập trùng trong đêm tối, dù sao cũng phải nhịn, chi bằng cứ kéo nàng vào lòng để nhịn.

Thẩm Dao bị chàng ôm từ phía sau, lồng ngực của chàng vô cùng nóng, giống như lò lửa vậy, như đang ăn mòn nàng, hòa tan nàng từng chút một, mi mắt Thẩm Dao nặng trĩu, cuối cùng chậm rãi ngủ thiếp đi.

Hôm sau trời tờ mờ sáng, Tạ Khâm đã tỉnh, lúc thức dậy không hề làm ồn đến Thẩm Dao, chỉ là trước khi đi, chàng nhìn thoáng qua cô nương đang ngoan ngoãn ngủ say, khuôn mặt tinh xảo đặt trên mái tóc mềm mại, dù đang ngủ nhưng khí khái hào hùng vẫn còn đọng lại ở đuôi mày.

Ánh mắt vừa nhìn bụng dưới của nàng là trở nên mềm mại, đây có lẽ là tất cả ý nghĩa để người đàn ông đi sớm về khuya.

Tạ Khâm không nhịn được mà đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên cánh môi nàng, sau đó khoác áo rời khỏi giường khung, lại nhìn một cái qua rèm châu, người đàn ông năm đó không màng sống chết, cuối cùng cũng vì sự dịu dàng vào buổi sớm tinh mơ này mà cúi đầu.

Tạ Khâm sửa lại vạt áo, nhanh chân rời khỏi.

Đêm qua có một cơn mưa to, không khí tràn đầy hơi ẩm.

Khắp nơi trong khu làm việc là dấu ủng ướt sũng, hôm qua Tạ Khâm không đến, khiến đám người Trịnh Các lão vô cùng bất mãn.

“Thanh Chấp à, ngươi luôn có thể gánh vác được mọi việc, hôm qua tình hình lớn như vậy, ngươi thân làm Thủ phụ lại lâm trận bỏ chạy, thật sự là…” Trịnh Các lão oán trách một câu trước, sau đó đến trước mặt chàng nhỏ giọng hỏi:

“Phu nhân ở nhà thế nào rồi?”

Hôm kia Tạ Khâm mạo hiểm bị Hoàng đế khiển trách mà rời cung về phủ, triều đình sôi trào, vốn dĩ cũng không được xem là chuyện quá lớn, thế nhưng Thủ phụ vẫn luôn cẩn thận cần cù hăm hở tiến lên, đột nhiên không tham gia tam ti hội thẩm, vội vã chạy về nhà, mọi người không thể không tò mò rốt cuộc là yêu tinh từ nơi nào tới, bắt lấy Tạ Khâm chặt chẽ thế.

Trịnh Các lão thân là người bị thê tử quản nghiêm cũng không tới tình trạng như Tạ Khâm.

Tạ Khâm lộ ra ý cười nhạt hiếm có: "Nàng rất tốt."

Trịnh Các lão quan sát biểu hiện của chàng, bí hiểm khó dò mà vuốt râu: "Chẳng lẽ là có tin vui?"

Tạ Khâm cũng không phủ nhận, chỉ nói: "Vẫn chưa mời đại phu xem qua."

Trịnh Các lão cười lên: "Đây là chuyện tốt."

Nội các vô cùng bận rộn, người ra người vào như thoi đưa, giam cầm Thái tử là việc lớn, phế tước vị Hoàng tử cũng là việc lớn, trong ngoài triều nghị luận không dứt, thỉnh thoảng cũng có người vụng trộm cảm khái một câu:

"Hôm qua nhìn thấy thất Hoàng tử trong điện, trẻ trung chỉ mới mười tuổi nhưng lại mang phong thái hiên ngang, thần thái quắc thước."

"Thất điện hạ phong độ lỗi lạc, không hề hung ác nham hiểm như Thái tử, cũng không lười biếng tính toán như tam Hoàng tử, đáng tiếc không phải đích không phải trưởng, mẫu tộc suy thoái…"

Nội các không có việc nhỏ, mỗi buổi sáng Tạ Khâm đều làm không ngừng nghỉ, nhất định phải để đến đầu buổi trưa mới được nghỉ ngơi một lúc.

Quan viên dưới quyền nhìn thoáng qua các quan viên rải rác đang chờ chực ở bên ngoài, đưa cho Tạ Khâm một chén trà:

"Đại nhân, ngài làm thấm giọng đi, người bên ngoài không nhiều lắm."

Khuôn mặt Tạ Khâm không thay đổi, chàng nhận lấy chén trà nhấp một miếng, lúc này cánh cửa bị người ta đẩy ra, một thái giám quen mặt đi vào, bình thường thái giám này đi khắp nơi trong khu làm việc, giúp đỡ các vị trọng thần nhận tin nhà, thái giám đến trước mặt hành lễ:

"Bẩm đại nhân, sáng sớm hôm nay quý phủ đã đến Thái y viện mời Phạm Thái y."

Ánh mắt Tạ Khâm bỗng nhiên tối đi, trước đó chàng đã biết chuyện Bình Lăng muốn mời Phạm Thái y bắt mạch cho Thẩm Dao, chỉ là hôm qua Lê ma ma vừa nói không vội, hôm nay lại mời Phạm Thái y.

Tạ Khâm có một linh cảm xấu.

Chàng kiên nhẫn phê hết công vụ của một vài quan viên còn lại, ngồi không yên nữa, cởi mũ quan đứng dậy đi ra ngoài.

Thời tiết buổi trưa vô cùng oi bức, từng tầng từng lớp mây xanh bao phủ trên bầu trời, đường phố trống trải, chợt có mấy Võ hầu ỉu xìu dựa vào trạm Võ hầu ngủ gật, bàn đá gạch xanh bị ánh sáng trắng lóa chiếu đến mức khô lại.

Một loạt tiếng vó ngựa vô cùng sắc bén quanh quẩn nơi chân trời bí bách mà vắng vẻ.

Đợi Tạ Khâm phi về Tạ phủ thì sau lưng đã ướt đẫm, chàng ném cương ngựa cho người hầu rồi nhảy xuống, đi về phía thư phòng, quan phục dính mồ hôi dán vào người cực kỳ khó chịu, Tạ Khâm đi đến thư phòng thay sang một bộ áo dài mỏng, vừa bước ra khỏi cửa đã liếc thấy Lê ma ma và Bình Lăng đứng dưới hành lang.

Một người khuôn mặt tối tăm, một người đỏ mắt, giống như chỉ đợi mở miệng là sẽ khóc lên.

Trái tim Tạ Khâm hoàn toàn rơi xuống.

Lê ma ma che miệng, nức nở nói:

“Hầu gia, sáng sớm hôm nay phu nhân đau bụng, nô tỳ hầu hạ phu nhân đến nhà vệ sinh thì thấy quần dính chút máu, khiến nô tỳ sợ hết hồn, tưởng là mất đứa trẻ rồi nên lập tức đi mời Thái y, Phạm Thái y bắt mạch hết lần này đến lần khác, xác nhận phu nhân chưa từng mang thai… Nàng ấy chỉ bị trễ kinh thôi…”

Tạ Khâm chỉ cảm thấy trong đầu như có một trận sấm rền, trên mặt không có biểu cảm gì, hay nói là vẻ chết lặng.

Sợi dây cung kéo căng trong lòng đứt trong im lặng.

Trong đầu như có thứ gì đó muốn chui ra, bí bách, cuối cùng trở thành một mớ đay rối.

Chàng chưa bao giờ để ý đến con cái, thậm chí đời này cũng không muốn có con, nhưng không có con, có nghĩa là chàng đã mất đi sợi dây để trói buộc Thẩm Dao.

Có lẽ đã gặp quá nhiều sóng gió, có lẽ đã bình thản từ nhỏ, hoặc có lẽ là cứng đờ không biết nên có phản ứng gì, giọng nói chàng vẫn bình tĩnh:

“Nàng ấy đâu? Thế nào rồi?”

Lê ma ma lau nước mắt: “Phu nhân…” Lê ma ma không biết nên nói thế nào về phản ứng của phu nhân.

Tạ Khâm nhanh chân đi về phía hậu viện.

Từ thư phòng đến Cố Ngâm Đường chỉ cách mấy chục bước chân, chỉ cần vòng qua một cái hành lang, đi qua một vườn hoa là đến cổng Cố Ngâm Đường, bình thường đã đi qua đoạn đường này vô số lần, hôm nay Tạ Khâm lại cảm thấy có chút gian nan, thậm chí là nặng nề.

Chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi, trong đầu Tạ Khâm hiện lên vô số suy nghĩ, mặc cho chàng vắt hết óc, moi ruột gan cũng không tìm được một kế sách để thuyết phục nàng, thuyết phục nàng đừng để ý, an tâm ở lại bên cạnh chàng.

Ánh nắng rực rỡ chiếu xuyên qua tầng mây giội xuống đầu, lại không xua tan được lớp sương mỏng trong mắt chàng.

Trong viện vô cùng yên tĩnh, nương theo tiếng ve kêu xao động buổi chiều, cơn gió phả vào mặt, hơi nóng xông lên mi mắt, khiến mắt Tạ Khâm đau nhói, chàng nhấc tay áo lên phe phẩy, bước lên hành lang.

Trong phòng truyền đến tiếng động nhỏ xíu, chốc lát sau thì nghe thấy Bích Vân nói chuyện:

"Người đừng thêu nữa, hoa văn này không đẹp lắm."

Nhìn qua màn cửa sổ, Thẩm Dao mặc một bộ váy kiều diễm ngồi trên giường La Hán, tay nàng đang cầm một khung thêu, đôi môi đầy đặn hơi cong lên, nét mặt trông không có gì khác thường:

"Sao lại không đẹp? Cái này không phải do em chọn ra sao?"

Bích Vân nhìn đôi giày đầu hổ trong tay nàng, lòng chua xót, nhìn đi chỗ khác không lên tiếng. Hôm qua Bích Vân nhất thời hứng khởi học theo nông thôn, làm trước giày đầu hổ cho đứa trẻ, không ngờ làm được một nửa rồi, hy vọng lại tắt.

Thẩm Dao bình chân như vại cười nói: "Chúng ta không cần đến thì có thể cho chi ba, cháu dâu thứ của chi ba không phải đang mang thai sao?"

Tạ Khâm chắp tay nhìn nàng, khuôn mặt nàng trắng trẻo xinh đẹp, nụ cười trên mặt sáng ngời, chói lọi giống như một giấc mộng hoang đường.

Thẩm Dao may được một lúc thì đồ bị Bích Vân cướp mất, Bích Vân tức giận nói:

“Để nô tỳ làm, cơ thể người không thoải mái, nghỉ ngơi đi.”

Trong tay Thẩm Dao không còn đồ, nàng ngước mắt lên thì va vào ánh mắt của Tạ Khâm.

Chàng cao lớn đứng ngoài cửa sổ, một đôi mắt sâu thẳm như đầm nước u tối.

Thẩm Dao lộ vẻ bất ngờ: “Hầu gia, sao ngài lại về rồi?”

Tạ Khâm cố gắng khiến nét mặt có vẻ như thường, đi từ phòng chính vào phòng phụ phía Đông.

Bích Vân hành lễ rồi nhỏ giọng lui ra ngoài, trước khi đi còn lén liếc qua Thẩm Dao, Thẩm Dao chủ động châm một ly trà cho Tạ Khâm, Tạ Khâm rất muốn bảo nàng nghỉ ngơi nhưng chẳng biết tại sao, nhìn đôi mắt xinh đẹp, thân thể thướt tha của nàng, chàng đột nhiên không nói ra được lời nào cả.

Thẩm Dao ngồi trên giường La Hán giống như hôm qua.

“Hầu gia không bận sao, về sớm vậy?”

Đoàn đường này Tạ Khâm phi nhanh quay về, miệng lưỡi khô khốc, chỉ là chàng cầm ly trà nhưng lại quên uống, nhạt giọng trả lời:

“Không bận.”

Đương nhiên Thẩm Dao biết rõ vì sao Tạ Khâm về, nàng mỉm cười: “Hầu gia, ta tạ lỗi với ngài, ta đã gây ra chuyện cười rồi, ta không hề mang thai, ngược lại gây thêm phiền phức cho ngài.”

Bốn chữ “Gây thêm phiền phức” tựa như lưỡi dao lướt qua trái tim Tạ Khâm, đâm cho chàng không phản bác được.

Giọng điệu của chàng vô cùng bình tĩnh: “Không phải chuyện lớn, sức khỏe

của nàng là quan trọng nhất."

Hôm nay Thẩm Dao mặc một chiếc váy dệt dài, trên làn váy xõa tung thêu cả trăm bông hoa quế vàng, khiến nàng trông như một cánh bướm nhẹ nhàng.

Nàng uể oải trả lời: "Y thuật của Phạm Thái y rất cao minh, bình thường đến kỳ kinh nguyệt ta cực kỳ đau bụng, hôm nay ông ấy đã kê cho ta một đơn thuốc, ta vừa mới uống một chén, bây giờ chẳng đau chút nào, quả nhiên Kinh thành là nơi thần y hội tụ."

Tạ Khâm nhìn nàng, đột nhiên có cảm giác khó chịu không nói ra được: "Tứ Tứ…" Giọng nói của chàng vô cùng trầm khàn.

Mi mắt Thẩm Dao run lên, lại nhanh chóng che giấu không còn thấy đâu nữa.

Nàng chỉ vào trà trong tay chàng: "Trời nóng như vậy, ngài không uống trà sao?"

Một cảm giác chua xót chặn lại ở cổ họng Tạ Khâm, chàng nhìn thoáng qua chén trà, Đại Hồng Bào đậm đặc đã loãng đi, không nhìn ra được màu sắc trước đó nữa, chàng uống một hơi cạn sạch nước trà, đặt chén trà lên chiếc bàn cao ở bên cạnh.

Ánh mắt rơi trên chiếc ghế đẩu trước mặt nàng, đó là nơi Bích Vân đã ngồi, cũng là chỗ đêm qua chàng ngồi, do dự một lúc, chàng vẫn mang theo tâm lý thăm dò, đứng dậy qua đó ngồi.

Thẩm Dao ngồi yên không động đậy.

Vẫn là khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng đó, đôi mắt đen láy nhìn chàng chằm chằm, khiến người ta không nhìn ra được chút manh mối nào.

Tạ Khâm chống hai tay ở hai bên người nàng, bởi vì ghế đẩu và giường La Hán chênh lệch độ cao, hai người bây giờ gần như nhìn thẳng vào nhau, ở

khoảng cách gần như tối hôm qua, hơi thở quấn quýt.

Tạ Khâm ngước mắt nhìn nàng: "Ta không để ý đến con cái."

"Ta biết." Thẩm Dao trả lời vô cùng sảng khoái, sau đó mang theo chút áy náy: "Chắc là mẫu thân đã nghe được tin tức rồi, phải làm phiền ngài đi giải thích…"

Tạ Khâm ngắt lời nàng: "Nàng không cần phải bận tâm về những việc này."

"Ừm, được." Khuôn mặt Thẩm Dao sáng sủa.

Nàng không khóc, không làm ầm ĩ, không nói điều gì vượt quá khuôn phép, trái lại chu đáo trong mọi mặt, mọi chuyện như bình thường, khiến Tạ Khâm không biết bắt đầu từ đâu.

Chưa bao giờ có ai khiến chàng bất lực như thế.

Chàng đã nắm tay lại thành nắm đấm rồi, nhưng đối diện là một đóa hoa mềm mại.

Thẩm Dao khi thì nhìn thoáng qua cổ áo chàng, khi thì cụp mắt xoa bông hoa quế trên làn váy, đôi mắt Tạ Khâm nhìn thẳng vào nàng, mỗi một điểm sống động trên khuôn mặt nàng đều phản chiếu rõ vào mắt chàng.

Sự im lặng luôn làm con người ta xấu hổ:

"Vậy buổi chiều ngài có đến nha môn nữa không?" Thẩm Dao nở nụ cười tươi hỏi chàng.

Giờ phút này trái tim Tạ Khâm hẫng mất nửa nhịp, chàng trả lời một cách tự nhiên:

"Ta hết việc rồi."

"Ồ…" Thẩm Dao kéo dài âm cuối, nàng nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai, đôi

mắt hạnh chứa ý cười rực rỡ:

“Ta nhớ đến việc phải đích thân xuống bếp làm gà xé cho ngài, ta đi dặn dò phòng bếp bắt gà.”

Nàng nâng vạt áo xinh đẹp lên, trượt qua đầu ngón tay chàng.

Tạ Khâm nhắm mắt lại thật chặt.

Chuyện xảy ra ở đây vào hôm qua vẫn rõ mồn một trước mắt.

Nàng đã hứa chờ chàng xong việc sẽ đưa khế thư cho chàng.

Bây giờ chàng về rồi.

Nàng lại không nhắc đến một lời.

Chương 35

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tạ Khâm ở phòng chính đợi rất lâu không thấy Thẩm Dao quay lại thì đứng dậy đi về phía hậu viện, thì ra Thẩm Dao ở trong vườn hoa nhìn ngó mảnh vườn cây ăn quả của nàng, vườn trồng trọt ở gần nước, phía Bắc có một mảnh tường trắng ngói đen chặn lại, đào mận xanh um, khắp nơi là những bông hoa khoe màu đua sắc. Con diều tung bay trên bầu trời xanh lam, Thẩm Dao đội một chiếc mũ màn, đứng dưới tàng cây hóng mát, một tay chống nạnh chỉ huy Bích Vân bón phân.

Bích Vân xắn tay áo lên, tay chân cực kỳ nhanh nhẹn, rõ ràng là đã quen làm việc nặng.

Thời tiết oi bức, cơ thể Thẩm Dao yếu ớt, nhanh chóng đổ mồ hôi đầy người, tóc rối dính vào trán, nàng cực kỳ khó chịu bèn nâng cùi chỏ lên vén, lúc này, một bàn tay thon dài duỗi ra giúp nàng tháo mũ màn xuống, một cơn gió thổi tới, hơi thở nóng bức mới tìm được sự thư thái.

Tạ Khâm cầm chiếc mũ màn nâng trên đỉnh đầu nàng, giúp nàng che nắng.

Thẩm Dao không ngờ tới chàng sẽ đến hậu viện, cười xinh đẹp với chàng:

“Ngài đã mệt mỏi cả buổi rồi, không đi nghỉ ngơi sao?”

Tạ Khâm liếc nhìn nàng: “Thân thể nàng yếu ớt, sao cũng không đi nghỉ ngơi?”

Chẳng qua là muốn tránh chàng thôi.

Thẩm Dao chỉ vào vườn trái cây: "Ta muốn nghỉ ngơi, nhưng đi ngang qua nhìn thấy có phiến lá bị phơi nắng đến mức cuộn lại, không thể không gọi Bích Vân đi tưới nước bón phân được."

Tạ Khâm cũng không có lòng dạ nào để vạch trần nàng, chàng chỉ vào những cây ăn quả có hình dáng kỳ lạ kia: "Đây là gì vậy?"

Vừa nhắc đến cây ăn quả chiết cành, Thẩm Dao có sức ngay, nàng tìm đến một cây giống vừa được chiết cành không lâu:

"Tạ đại nhân có phát hiện ra điều gì khác lạ không?"

Tạ Khâm nhìn thoáng qua, trên cành cây mận nối liền với nửa nhánh mầm đào, đôi mắt luôn u tối chợt thoáng hiện lên chút ánh sáng khó tin: "Đây là do nàng nghĩ ra à?"

"Đúng vậy." Thẩm Dao có chút đắc ý, đỡ eo nói dông dài với chàng về ý tưởng của mình:

"Quả mận vỏ mịn thịt dày, quả đào thì vỏ thô nhiều lông, thịt lại tươi non nhiều nước, nếu như điều hòa hai thứ lại thì chẳng phải là hoàn mỹ à, ta đã trồng được một mảnh vườn, sang năm là có thể tìm một thôn trang, mở rộng phạm vi trồng trọt, đợi có kết quả thì có thể đưa ra chợ bán."

Tạ Khâm nghe vậy thì cúi đầu nhìn nàng, lần này lại khác với trước kia, mang theo vài phần suy nghĩ sâu xa thậm chí là khâm phục.

Tiểu cô nương nói không ngớt, nói đến chỗ kích động, sự nhiệt tình trong mắt gần như không kìm nén được.

Sau đó khi Thẩm Dao nói đến cuối cùng, Tạ Khâm lạnh nhạt xen vào một câu:

"Đúng là không tồi, sang năm đến thôn trang Thông Châu sẽ tổ chức cho một vài nông dân gần đó trồng một lượt trên đỉnh núi rộng một ngàn mẫu,

năm sau là Tứ Tứ có thể ngồi dưới cây ăn quả hóng mát rồi."

Trong mắt Thẩm Dao hiện lên chút hoảng hốt, nàng sung sướng nghĩ đến cảnh đẹp đó, khóe môi cong lên nụ cười nhàn nhạt, không tiếp lời.

Ngày hôm nay Thẩm Dao đi đâu, Tạ Khâm sẽ theo tới đó.

Tạ Khâm biết rõ Thẩm Dao có ý định gì, Thẩm Dao cũng đã hiểu ý của Tạ Khâm.

Ngoài mặt thì hai người khách sáo, trong âm thầm lại đang đọ sức với nhau.

Đến bữa tối, quả nhiên Thẩm Dao vung tay áo đến phòng bếp nhỏ làm gà xé cho Tạ Khâm, Tạ Khâm ngăn nàng lại:

"Thân thể nàng không thoải mái, không cần phải mệt nhọc đâu."

Thẩm Dao nhẹ nhàng cười nói: "Đâu có, cô nương mà ở mãi trong khuê phòng sẽ rất yếu ớt, càng ngủ thì thân thể càng yếu, cơ thể càng không nhanh nhẹn thì càng phải đi lại hoạt động, ngược lại sẽ thoải mái hơn chút ít."

Tạ Khâm thấy vẻ mặt nàng không giống như giả vờ thì chỉ có thể nghe theo nàng, cũng không tiện nhìn nàng một mình bận rộn, chàng bèn ở bên cạnh giúp đỡ, Thẩm Dao kinh ngạc nói: "Người ta đều nói quân tử tránh xa nhà bếp, ngài tới đây làm gì?"

Tạ Khâm nhận lấy con dao trong tay nàng, thay nàng cắt đồ ăn, giọng nói vô cùng qua loa bình thản: "Ta không phải là quân tử."

Tạ Khâm mặc một chiếc áo dài kín cổ, tay áo xắn lên để lộ ra một đoạn cánh tay rắn chắc mạnh mẽ, hai người chen chúc nhau trong không gian sau bếp không rộng rãi lắm.

Nhìn chàng cắt đồ ăn rất ra dáng, Thẩm Dao kinh ngạc:

“Đây không giống như lần đầu của ngài.”

Nét mặt Tạ Khâm không thay đổi, tiếng dao cắt không được tính là nhanh nhưng chàng lại rất nghiêm túc, cũng vô cùng chú ý, hành tỏi và nguyên liệu đi kèm đều được chàng cắt thành kích cỡ đồng nhất: “Lúc ta vừa vào quan trường, quanh năm làm việc ở bên ngoài, sợ người khác hạ độc nên ta tự làm.”

Đây là điều Thẩm Dao hoàn toàn không ngờ tới, trong mắt tràn đầy kính nể: “Tạ Thủ phụ chính là Tạ Thủ phụ, chuyện gì cũng không làm khó ngài được, mọi thứ ngài đều có thể làm dễ như trở bàn tay.”

“Vậy sao?” Tạ Khâm đột nhiên dừng lại, ngước mắt nhìn nàng, nữ tử trước mắt cong môi nở nụ cười tươi tắn, ngay cả đuôi mắt cũng lộ ra chút dáng vẻ xinh đẹp.

“Bên ngoài có thể không có chuyện gì làm khó được ta, nhưng trong nhà thì chưa hẳn.”

Thẩm Dao giả vờ nghe không hiểu lời chàng nói, vén phần tóc mai bị gió thổi, đôi mắt xinh đẹp chuyển từ cơ thể chàng sang nhìn bếp lò, chỉ vào con gà bên trong nồi: “Ngài cắt nhanh một chút, gà sắp chín rồi.”

Người hầu lén liếc nhìn vài lần, chỉ cho rằng chủ quân và phu nhân đang tình chàng ý thiếp, họ đều che miệng lại tránh đi.

Ngày hôm nay bất kể Bình Lăng đến gọi Tạ Khâm mấy lần, Tạ Khâm đều ngồi ở Cố Ngâm Đường không nhúc nhích.

Thẩm Dao cùng chàng giày vò cả một ngày, mệt đến ngất ngư, nàng tắm rửa thay đồ từ sớm rồi lên giường đi ngủ.

Sau khi Tạ Khâm tắm xong thì cũng đến bên giường, Thẩm Dao nghe thấy tiếng động sau lưng thì quay người lại, đôi mắt hạnh đen lúng liếng: “Gia, cơ thể ta không thoải mái, sợ mùi hương sẽ khiến ngài khó chịu, mấy ngày này ngài về thư phòng ngủ đi.”

Tạ Khâm nghiến răng, đã biết trước sẽ có kết quả này.

Khuôn mặt chàng không hề biểu hiện ra tâm tình gì: "Vậy ta ngủ ở sập dài bên tủ ngăn, ban đêm nàng có việc gì thì cứ gọi ta bất cứ lúc nào."

Hai người đều lùi lại một bước.

Ba ngày liên tục, Tạ Khâm về nhà ngày càng sớm, giống như cắm rễ ở Cố Ngâm Đường vậy.

Thẩm Dao dở khóc dở cười.

Đến ngày thứ ba, đứng từ xa nhìn thấy Tạ Khâm đi về phía phòng chính từ hành lang vòng quanh, Thẩm Dao dựa vào cột trụ của hành lang, ánh mặt trời chiếu nghiêng xuống gò má nàng, khuôn mặt xinh đẹp đó giống như được mạ một lớp ánh sáng hư ảo, đẹp như tiên nữ.

"Hầu gia về sớm, còn có thể kịp giờ cơm trưa, hôm nay ngài muốn ăn gì, ta làm cho ngài."

Ngày đầu tiên là gà xé, ngày thứ hai là cá hấp, hôm nay Thẩm Dao vẫn chưa nghĩ ra được sẽ làm gì.

Thẩm Dao ân cần quá mức, Tạ Khâm cảm thấy không yên lòng:

"Hôm nay khẩu vị của ta không tốt, thanh đạm một chút là được, nàng nghỉ ngơi đi."

Thẩm Dao cũng không cưỡng ép, nghênh đón chàng vào phòng trong, tự mình rót trà cho chàng.

Trên người Tạ Khâm có mồ hôi nên chàng đến phòng tắm trước, tắm rửa thay quần áo rồi ra ngoài, Thẩm Dao ngồi trên giường đất, bàn chân lắc lư, làn váy dưới chân như sóng nước, da thịt nàng sáng long lanh, vô cùng trắng trẻo, nụ cười trên mặt chói mắt như đóa hoa trắng rung động trong

gió.

Tạ Khâm ngồi sát bên nàng, hai tay đặt lên gối, nhìn nàng chằm chằm không động đậy.

Thẩm Dao bèn chuyển chỗ sang ngồi hẳn lên giường, đối diện với chàng, gọi Bích Vân đưa vào ít trái cây, hai người lót dạ trước.

Đã qua hai ngày, kỳ kinh nguyệt của Thẩm Dao đã hết, tinh thần sảng khoái, Tạ Khâm đã trông coi nàng trọn năm ngày, hai người không ai vạch trần sự thật kia, trong lúc đó Tạ Khâm đã đến Diên Linh Đường một lần, lão thái thái nhìn chằm chằm bụng của Thẩm Dao từ lâu, bây giờ gây ra động tĩnh lớn như vậy, không thể giấu giếm được bà, Tạ Khâm bèn nói đúng như sự thật.

Trong lòng lão thái thái đương nhiên cảm thấy mất mát, chỉ là bà cực kỳ quan tâm Thẩm Dao:

"Con bé hay xấu hổ, có lẽ là ngại ra đây gặp mọi người, con cứ ở bên cạnh nó nhiều hơn, để nó nghỉ ngơi cho tốt, bên này của ta không cần nó đến thỉnh an đâu."

Giờ cơm tối ngày hai mươi chín tháng Sáu, phu thê hai người ngồi xếp bằng trên giường đất ăn cơm, Thẩm Dao ăn hết miếng cơm cuối cùng, đặt chén dĩa xuống, vừa rửa tay vừa nói với Tạ Khâm:

"Hầu gia, ngày mai ta muốn đi chùa Linh Sơn ở ngoài thành thắp hương, ngài đi cùng ta không?"

Tạ Khâm nghe nàng nói muốn ra ngoài thì trong lòng lộp bộp, sắc mặt như thường mà ngước mắt: "Đi buổi sáng à?"

"Phải, buổi sáng xuất phát, gần tối về."

Mặc dù trong lòng Tạ Khâm không yên tâm lắm nhưng cũng không thể ngăn cản nàng đi ra ngoài được: "Nàng đi trước, ta sẽ đến sớm đón nàng."

Thẩm Dao cười xinh đẹp: "Được."

Nàng xuống khỏi giường trước.

Tạ Khâm nhìn chằm chằm vào bóng lưng thướt tha của nàng, chậm rãi ăn uống, nhai hồi lâu cũng không biết đang ăn cái gì, chàng dứt khoát ném bát đũa gọi Lê ma ma dọn đi.

Súc miệng rửa tay xong, chàng đi theo Thẩm Dao vào phòng trong.

Thẩm Dao nhón chân lấy đồ gì đó trong tủ, Tạ Khâm dựa vào bên rèm châu nhìn nàng, sắc trời bên ngoài vẫn chưa tối hẳn, trong phòng đã đốt một chiếc đèn lưu ly, nàng nhón chân càng làm tôn lên vòng eo nhỏ gầy, mềm mại, trơn mịn, Tạ Khâm nheo mắt lại rồi đột nhiên bước qua, ôm lấy nàng từ phía sau.

Cơ thể Thẩm Dao run lên, ôm quần áo mình lấy xuống vào trong lòng, Tạ Khâm nhìn thoáng qua bộ đồ đó, là một chiếc khăn khoác vai màu trắng, giọng điệu chàng du dương: "Nếu như không vội thì ngày mai đợi ta xong việc sẽ đi với nàng, cùng nàng ở trên đó một đêm, ngắm phong cảnh rồi về."

Chàng ôm lấy cả người nàng, lồng ngực giống như lò lửa, thiêu đốt khiến lưng nàng ngứa ngáy, một mặt của chiếc tủ khảm ngọc là tấm gương đồng toàn thân, trong gương mơ hồ phản chiếu bóng dáng hai người, Thẩm Dao nhìn người đàn ông cao hơn mình nửa cái đầu, mắt hạnh trách móc:

"Chờ ngài về là nắng lớn rồi, ta sợ nóng, lên chùa trước chờ ngài, ban đêm chúng ta ở đó không phải cũng như nhau sao?"

Tạ Khâm nhíu mày lại, giống như mũi dao nhọn đè xuống, chàng nhìn chằm chằm vào thê tử trong gương, hơi thở dời từ tai đến cổ, ngay cả hô hấp cũng đang trở nên ẩm ướt, chàng vừa hôn nàng vừa đưa tay sờ túi thơm bên hông nàng.

Tiếng chuông báo động trong lòng Thẩm Dao vang lên, nàng buông một tay ra giữ lấy tay chàng:

"Ta vừa hết kỳ kinh nguyệt… Ngài chờ thêm chút nữa đi…"

Hai người cùng cầm chiếc túi thơm đó.

Nữ tử trong gương mang khuôn mặt yêu kiều, giọng nói cũng kèm theo sự tê dại.

Tạ Khâm biết không phải là chiếc túi thơm này nên buông nàng ra, tiếp tục vuốt ve bên eo nàng, Thẩm Dao thật sự không chịu nổi nữa, quay người lại đẩy chàng ra, sau lưng va vào gương đồng, quần áo trong tay cũng rơi xuống đất, nàng vừa giận vừa buồn bực: "Sao ngài lại trở nên nôn nóng như vậy chứ?"

Nàng biết rõ chàng có ý khác nên cố ý chặn chàng lại.

Ánh mắt Tạ Khâm nặng nề nhìn nàng chằm chằm, chàng không cho nàng cơ hội giả ngốc nữa:

"Khế thư đâu, ta đã chờ năm ngày rồi."

Vừa nhắc đến việc này, Thẩm Dao càng tủi thân, đôi mắt như đậy một tầng hơi nước, nàng nũng nịu nói:

"Hôm đó ta để trong túi vải bên hông, lúc thay đồ quên lấy, tiểu nha đầu giặt đồ cho ta không phát hiện ra, đương nhiên khế thư đó đã thành một đống giấy vụn, sền sệt bị ta ném vào trong hồ rồi."

Tạ Khâm đã sớm đoán được ý của nàng, nhưng khi chân chính nghe được thì trái tim vẫn đau, sự buồn bực áp chế trong lồng ngực không có chỗ trút, chàng bèn nhào qua, chặn lại cái miệng anh đào nhỏ nhắn đang động đậy kia, ban đầu Thẩm Dao không ngờ tới nên hơi mờ mịt, thậm chí còn vô thức đẩy chàng ra, chàng chặn hết tất cả đường đi của nàng giống như ngọn núi, nàng không rung chuyển được, ngây ngốc nhìn chàng một lúc, không

biết đã nhớ ra điều gì, nàng dứt khoát nhón chân ôm cổ chàng, phối hợp với chàng.

Trái tim Tạ Khâm bị nàng treo lên giữa không trung, mỗi một động tác đều mang theo sức chiếm đoạt, như muốn để lại dấu vết trên đôi môi nàng, Thẩm Dao dán vào lòng chàng, cảm nhận được tiếng tim đập mạnh mẽ đầy sức sống của chàng, nàng mềm nhũn dựa vào lòng chàng, nghẹn ngào nói:

"Hầu gia, ta rất ổn, ngài không cần phải lo đâu."

Tạ Khâm lại không tin nàng, ngậm lấy đôi môi đỏ của nàng rồi hỏi: "Ngày mai không đi không được sao?"

Thẩm Dao treo trên người chàng, khuôn mặt lười biếng bị nụ hôn của chàng làm cho trở nên ướt át, nàng đến trước mặt chàng chớp mắt: "Ta muốn đi thắp hương cho Phật Tổ, xua đuổi vận xui trên người."

Tạ Khâm không phản bác được.

Hôm sau sắc trời còn chưa sáng, Tạ Khâm đã đến nha môn, muốn nhanh chóng xử lý xong công vụ, đến chùa đón Thẩm Dao sớm một chút.

Chàng vừa rời đi, Thẩm Dao đã mang theo Bích Vân thu dọn hành trang lên xe ngựa, được Bình Lăng hộ tống thong thả đi ra khỏi thành, lúc Tạ Khâm đến Chính Dương Môn, xe ngựa của Thẩm Dao cũng chạy về phía con đường lớn ở Chính Dương Môn, Tạ Khâm ở hướng Bắc, Thẩm Dao đi về phía Nam, ánh nắng sớm rực rỡ chiếu xuống đường cái của Chính Dương Môn, như trải một lớp thảm gấm, đám người rộn ràng tuôn ra từ đường phố.

Giữa hai người là biển người mênh mông.

Trong lòng Tạ Khâm có tâm sự, tâm trạng không được tính là tốt, hễ văn thư có chút không hợp quy tắc thì đều bị trả về sửa lại, nhất thời trong phòng văn thư của Nội các là cảnh người ngã ngựa đổ, tiếng oán than vang lên khắp nơi.

Gần đến trưa, cuối cùng cũng có thời gian rảnh, Tạ Khâm không để ý đến việc uống trà, đứng dậy đi ra ngoài.

Lần này Trịnh Các lão không nhìn nổi nữa, cầm chén trà chặn đường đi của chàng.

"Thanh Chấp à, gần đây ngươi có chuyện gì vậy, trước kia một ngày mười hai canh giờ ngươi hận không thể dành hết cho nha môn, bây giờ thì hay rồi, đến muộn về sớm, công vụ của một ngày mà chưa đến hai canh giờ ngươi đã xử lý xong rồi, ngươi thật sự đang ở bên cạnh phu nhân sao?"

Không phải là hầu hạ tổ tông chứ.

Trong lòng Trịnh Các lão oán thầm.

Tạ Khâm công khai chỉ vào các quan viên dưới quyền đang bận rộn trong Nội các:

"Năm ngày nay ta về sớm, Nội các loạn lên à?"

Trịnh Các lão nghẹn lại, hậm hực trả lời: "Tất cả đều bình thường." Thậm chí vì không có mặt Tạ Khâm mà bầu không khí càng hòa hợp.

Tạ Khâm nói: "Nếu như vậy thì ta rời đi có gì không được?"

Trước kia việc gì chàng cũng tự mình làm, bây giờ thì quyết định ủy quyền, hệ thống kiểm tra lục khoa [1] dành cho các bộ đã được thành lập, có các khoa thay chàng đốc thúc công vụ của lục bộ, gánh nặng của chàng đương nhiên đã nhẹ hơn không ít.

[1] Lục khoa (六科): Là một trong những cơ quan chính thức của triều đình thời cổ đại, bao gồm Lại khoa, Hộ khoa, Lễ khoa, Binh khoa, Hình khoa và Công khoa, đây là hệ thống cơ quan kiểm tra và cân bằng, giám sát và kiểm soát Lại bộ, Hộ bộ, Lễ bộ, Binh bộ, Hình bộ và Công bộ.

Chàng xây dựng thế lực đã lâu, đã đến lúc giữ lớn bỏ nhỏ rồi.

Tạ Khâm bước nhanh ra khỏi ngọ môn, một cơn gió ẩm ướt ào đến, chàng ngước mắt nhìn thoáng qua sắc trời.

Mây đen bao phủ.

Nàng thật biết chọn ngày!

Tạ Khâm về phủ một chuyến trước, đến thư phòng thay quần áo, vừa bước vào phòng chính thì liếc thấy mấy cái hộp gấm đặt trên bàn.

Những chiếc hộp gấm này xa lạ với Tạ Khâm, nhưng xa lạ không có nghĩa là chàng không biết, đây là gia sản mà chàng dặn dò quản gia đưa cho Thẩm Dao.

Trái tim lập tức lủng lỗ như cái sàng, gió thổi qua vù vù.

Tạ Khâm cứng đờ người ở đó, khuôn mặt âm u đến mức có thể vắt ra nước.

Cũng chỉ trong phút chốc, Tạ Khâm nhanh chóng thay đồ rồi đi thẳng ra ngoài đến chùa Linh Sơn.

Cuồng phong gào thét, hạt mưa giăng đầy trời rơi xuống nặng nề như mưa đá, toàn thân chàng chẳng mấy chốc đã ướt đẫm.

Sạp hàng trên đường đã sớm dọn dẹp sạch sẽ, chợt có bà lão lớn tuổi đi đứng không tiện, tránh dưới mái hiên trú mưa, có lẽ cơn mưa này đến quá vội vàng, một vài con gà con vịt đã chạy ra từ trong rừng, xuyên qua đường gây ra một hồi náo loạn.

Tạ Khâm đội cơn mưa to, lướt qua đường sá bề bộn, phi nhanh về phía cổng thành.

Một thân đồ đen như một chiếc bóng cô đơn xuyên thẳng vào màn mưa.

Thật không dễ gì mới phi đến dưới chân Linh Sơn, trời mưa rất to, nước bùn đục ngầu trào xuống theo đường núi, đường đi bị ngập rồi.

Nước mưa thấm đẫm khuôn mặt tuấn tú của Tạ Khâm, chàng nheo mắt lại, phẩy đi giọt nước trên mi mắt, xông vào trong núi rừng.

Càng đi vào trong, đường núi càng gập ghềnh, bùn đất sạt lở, dòng nước cuồn cuộn ngăn cản đường đi của chàng.

*

Tiếng sấm vang ầm ầm, khách hành hương của chùa Linh Sơn lo lắng trời mưa sẽ xảy ra lũ quét, nhân lúc trời còn chưa mưa đã xuống núi muốn về.

Bình Lăng mang theo người ở bên ngoài thúc giục: "Phu nhân, vùng này nhiều núi, lỡ như trời mưa thì đường không dễ đi, bị vây trên núi sẽ phiền phức, chúng ta nhân lúc trời còn chưa mưa, đi nhanh lên đi."

Đây là một gian Phật đường vắng vẻ, tọa lạc trên một khối đá ở đỉnh núi phía Đông, cao ba tầng, vị trí rất tốt, liếc mắt là có thể nhìn thấy toàn cảnh núi, thường dành cho tăng nhân ngồi ngắm cảnh.

Thân phận Thẩm Dao tôn quý, nàng nói với chủ trì muốn một chỗ yên tĩnh, chủ trì bèn dẫn nàng tới đây.

Xung quanh có ám vệ trông coi, Bình Lăng đã có bài học kinh nghiệm trước đó, không dám rời xa Thẩm Dao một tấc.

Sau khi hắn kêu lên, Bích Vân không tình không nguyện mà đi ra, khuôn mặt tiểu cô nương tràn đầy vẻ mất kiên nhẫn, nổi giận đùng đùng nói:

"Tâm tình của chủ tử nhà ta không tốt, muốn ở trong này tĩnh tâm niệm Phật, các ngươi ai ai cũng ồn ào như quạ vậy, có thấy phiền không, rốt cuộc là chủ tử của Tạ gia quen với việc người hầu điều động, hay là các ngươi trông coi cô nương nhà ta như phạm nhân?"

Lời này có thể nói là rất nặng, Bình Lăng hoảng sợ, không thể không quỳ xuống với Thẩm Dao ở bên trong:

"Là thuộc hạ thất trách, phu nhân cứ lễ Phật, có thuộc hạ ở bên ngoài trông chừng, tất cả đều nghe theo người dặn dò."

Bích Vân nghe được lời này thì sắc mặt cuối cùng cũng dễ nhìn hơn, nàng ấy lấy ra chiếc khăn tay từ bên hông, móc ra trái cây được bọc trong đó, bỏ một quả vào miệng trước rồi lại đưa cho Bình Lăng: "Ăn một miếng không?"

Trong đó là quả hồng mà sáng hôm nay Bích Vân nhặt được ở sau núi, Bình Lăng chưa từng ăn, cũng không dám ăn, hắn gãi đầu ngượng ngùng nói: "Bích Vân tỷ tỷ ăn đi, ta không đói bụng."

Bích Vân liếc hắn một cái rồi cùng hắn chờ ở cửa, nhìn sắc trời một chút, trên mặt tràn đầy vẻ thản nhiên.

Ở bên trong, thay vì nói Thẩm Dao đang lễ Phật thì chi bằng nói là đang ngẩn người.

Nàng ngồi xếp bằng trước một tượng Phật không biết tên, một tay chống cằm nhìn về phía Phật Tổ với khuôn mặt hiền lành kia.

Bàn tay gõ vào chiếc mõ không biết tìm đâu ra, vang tiếng lộc cộc, không có tiết tấu.

"Có phải bình thường con không thắp hương bái Phật cho các ngài nên các ngài không ai nhận con không? Chuyện tốt gì cũng không đến lượt con?"

Nàng lười biếng cười, đôi mắt mơ màng mà sa sút tinh thần.

Từ nhỏ đã bị cha mẹ ghét bỏ, ném đến thôn trang mười năm, không dễ gì mới quay về Kinh, quyết tâm tìm một người đàn ông bình thường để gả, không cần phú quý, chỉ cần an ổn, lại bị Thái tử đương triều nhìn trúng.

Tạ Khâm có lòng tốt cứu nàng, nàng vì tranh đấu mà nóng đầu đồng ý, tiểu cô nương vừa bước vào đời cho rằng ký một phần khế thư thì mọi chuyện sẽ thuận lợi, không ngờ sau này lại xảy ra nhiều biến cố như vậy.

Những chuyện này thì cũng thôi đi.

Bây giờ vì chuyện con cái mà gây ra trò cười.

Vào lúc Tạ Khâm thành khẩn hy vọng nàng sinh đứa trẻ ra, cùng chàng sống thật tốt, nàng đã định chấp nhận số phận, có lẽ đời này sống yên ổn như vậy cũng chưa hẳn là không tốt, đáng tiếc ông trời cho nàng chút hy vọng, lại ép nàng đến chết.

Thẩm Dao cười khổ.

Trước kia còn có thể yên tâm thoải mái cùng chàng làm phu thê giả, bây giờ nàng như bị nướng trên lửa, ngay cả hơi thở cũng lộ ra vẻ túng quẫn và xấu hổ.

Chắc là vì đời này nàng không may mắn.

Thẩm Dao lau đi nước mắt, cũng được, nàng và Tạ Khâm vốn không hợp, nàng đã giúp Tạ Khâm một lần, Tạ Khâm vì cứu nàng mà kéo theo cả hôn nhân của mình, bây giờ đã mất đi sự trói buộc là đứa con, hai người họ quay về điểm ban đầu, đến lúc nên kết thúc rồi.

Vừa nghĩ đến sẽ rời xa Tạ Khâm, sự chua xót lập tức dâng trào trong lòng, nước mắt không tự chủ được mà tràn ra.

Chút tiếc nuối trong lòng có ý nghĩa thế nào, không phải Thẩm Dao không xem xét kỹ, chỉ là chút tình cảm này vẫn chưa đủ để trói buộc bước chân của nàng.

Hoặc là, nàng lo lắng bản thân mình càng lún càng sâu, đến lúc đó khó mà dứt ra được nên dứt khoát rời đi sớm.

Thẩm Dao hít mũi một cái, nàng phách lối đá chiếc mõ gỗ trước chân đi, mõ đập vào chân bàn đặt tượng Phật vang lên một tiếng bén nhọn, nàng lau tóc mai bị nước mắt thấm ướt, ngông cuồng tự đại mà đứng dậy.

Tạ Khâm phái người trông coi nàng thì làm sao, nàng vẫn còn một con át chủ bài. Chỉ cần rời khỏi Kinh thành, Tạ Khâm hiểu được tâm ý nàng đã quyết thì chắc chắn sẽ không làm khó nàng.

Nàng vịn eo, đôi mắt đỏ đảo quanh, chợt đối diện với một đôi mắt mờ mịt.

Thẩm Dao giật mình, lùi lại:

"Các hạ là ai?" Thiếu niên trước mặt khoảng mười tuổi, mặc một bộ hoa phục, khuôn mặt tràn đầy khí khái hào hùng.

Chu Nghị thì lại nhận ra Thẩm Dao, cung kính hành lễ với nàng: "Thỉnh an sư mẫu, sao người lại ở đây một mình…" Chu Nghị nhìn chiếc mõ bị đá ngả nghiêng sau lưng nàng, nét mặt khó tả.

Hắn mới đi ngang qua đây, nghe thấy bên trong có tiếng nói nhỏ thì tò mò nhìn thoáng qua, lại nhìn thấy thê tử của ân sư hắn, Thẩm Dao, trước đây hắn từng gặp Thẩm Dao một lần trong tiệc hoàng cung, ấn tượng của hắn đối với vị sư mẫu này là đoan trang xinh đẹp, nhưng vừa rồi… Chu Nghị hắng giọng nói:

"Chắc là sư phụ đón người trễ nên người không vui à?"

Trong lòng Thẩm Dao nghĩ, lẽ nào nàng đá tượng Phật một cái, Phật Tổ trở tay cho nàng một đòn?

Khí chất của người này không tầm thường, trong lòng Thẩm Dao suy nghĩ mấy lần, cẩn thận hỏi lại: "Xin hỏi tôn giá [2] là ai?"

[2] Tôn giá (尊驾): tiếng xưng hô tôn trọng người đối diện.

Chu Nghị chắp tay cười một tiếng: "Con chính là thất Hoàng tử của Thánh

thượng, Thủ phụ Tạ Khâm là sư phụ của con."

Nét mặt Thẩm Dao cứng đờ, vận may này ngoài nàng ra thật sự không ai có nữa, nàng cố nặn ra vẻ tươi cười, khom gối hành lễ: "Thỉnh an điện hạ."

Sau đó giải thích: "Ta và phu quân hòa thuận, vẫn tốt, chỉ là gần đây gặp phải vài chuyện bực mình, cho nên tâm trạng hơi buồn phiền."

Chu Nghị lập tức trở nên thoải mái: "Đã hiểu, con cũng thường có những lúc không suôn sẻ, chuyện thường tình thôi." Sau đó hắn liếc nhìn bên ngoài: "Thời tiết hôm nay không tốt, con đang vội xuống núi, nếu đã vô tình gặp được sư mẫu thì sẽ thuận đường đưa người về, xe ngựa của con chắc chắn, không hề xóc nảy, sư mẫu ngồi xe của con, con cưỡi ngựa là được."

Thẩm Dao cười đối phó: "Không cần đâu, đêm nay ta ở lại đây."

Chu Nghị do dự: "Chỉ có một mình người ở đây…"

Thẩm Dao tùy ý chỉ ra bên ngoài: "Bên ngoài có người."

Chẳng biết tại sao, Chu Nghị cứ cảm thấy Thẩm Dao có chút không đúng.

Cụ thể là chỗ nào không đúng thì hắn lại không nói ra được.

Trực giác nói cho hắn biết, Thẩm Dao và Tạ Khâm đã xảy ra khúc mắc, nếu không thì nàng có thể một mình tới chùa Linh Sơn khóc hay sao?

Không đi thì không thích hợp, nếu như cứ đi như vậy, sau này xảy ra chuyện gì hắn ăn nói thế nào với Tạ Khâm đây?

Đang lúc do dự thì lại liếc thấy một người trở mình vào từ cửa sổ, người nọ trông gầy gò, vóc dáng lại cao hơn hắn một đoạn, nhìn dáng vẻ thì khoảng mười lăm tuổi, khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ, chính là thiếu gia nhà quyền quý ăn chơi bình thường.

Cơ thể của Chu Nghị được cây cột ngăn cản, Thẩm Triển không nhìn thấy,

ngược lại sau khi phát hiện ra Thẩm Dao, hắn kích động đến mức nước mắt cũng sắp tràn mi.

Thẩm Triển trở người vào phòng từ cửa sổ, chạy ba bước thành hai bước tới trước mặt Thẩm Dao:

"Tỷ tỷ, đệ tìm được tỷ rồi, trước giờ ăn trưa đệ đã bắt được con chuột ở sau núi, trong lúc vô tình đã nhìn thấy nha hoàn bên cạnh tỷ lén la lén lút ở đó, đệ đi theo nàng ta đến bến đò dưới núi, nghe thấy nàng ta đang hỏi thăm nhà đò, chắc là tỷ tỷ muốn rời khỏi Kinh thành hả? Hì hì hì." Thẩm Triển vỗ ngực.

"Chúng ta là tỷ đệ ruột thịt, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, tỷ đi đâu vậy, đưa đệ đi với?"

Thẩm Dao: "..."

Buổi sáng nàng giả vờ ở Đại Hùng Bảo Điện cầu phúc, sai Bích Vân đi đến viện khách sắp xếp hành lý, tiện thể bảo nàng ấy đi thăm dò đường rời núi, trước đó khi vào Kinh thành nàng vừa khéo đã đi qua đoạn đường này, biết được đi xuống núi từ phía sau sẽ có một dòng sông thông đến Thông Châu, lại đi tiếp dọc theo đường sông từ Thông Châu sẽ đến Giang Nam.

Thẩm Dao định đến Giang Nam thăm thú.

Xem ra khi Bích Vân đi ra ngoài đã bị Thẩm Triển nhìn thấy, mà bây giờ lại bị thất Hoàng tử nghe thấy hết.

Thẩm Dao muốn đâm đầu vào tường luôn rồi.

"Đệ nói bậy bạ gì vậy, ta có một thôn trang ở Thông Châu, định qua đó một khoảng thời gian xem sao nên bảo Bích Vân đi hỏi một chút."

Chu Nghị không ngốc, nếu như Thẩm Dao thật sự muốn đi Thông Châu thì ngồi xe ngựa đi từ Tạ phủ thẳng đến Thông Châu là được, cần gì ở đây đi thuyền.

Trông Thẩm Triển là công tử bột, nhưng đầu óc lại nhanh nhẹn hơn bất cứ ai hết.

"Không cần biết tỷ tỷ đi đâu, tóm lại là đệ chắc chắn sẽ đi theo."

Thẩm Dao cắn răng, hành lễ với Chu Nghị:

"Điện hạ, thần phụ phải về viện khách nghỉ ngơi rồi."

"Con đưa người đi."

"Đệ đưa tỷ đi."

Chu Nghị và Thẩm Triển cùng nói.

Lúc này Thẩm Triển mới phát hiện ra còn có một thiếu niên đứng sau cột, nghe Thẩm Dao gọi một tiếng điện hạ, Thẩm Triển biết ngay thân phận hắn tôn quý nên chắp tay với hắn, hai người còn chưa kịp nói chuyện thì Thẩm Dao bên này đã ra ngoài, hai người lần lượt đi theo.

Thẩm Triển tốt xấu gì cũng là đệ đệ của Thẩm Dao, Chu Nghị thực sự không có lý do gì để đi theo nàng.

Sau khi Thẩm Dao ra ngoài thì liếc mắt ra hiệu cho Thẩm Triển, Thẩm Triển lập tức hiểu ý, một tay khoác lên người Chu Nghị, một tay kéo Bình Lăng, nói chuyện câu được câu chăng.

Viện khách của chùa Linh Sơn chia ra làm viện nữ và viện nam, đến viện nữ, đám người Bình Lăng không thể vào được, cũng may là có mang theo ma ma đến, hắn dặn dò hai vị ma ma vào trong hầu hạ Thẩm Dao, những người còn lại thì canh giữ ở từng chỗ quan trọng của viện khách, bốn phương tám hướng của khách viện đều có người, cho dù Thẩm Dao có võ công cao cường hơn nữa, mọc cánh cũng không bay ra được.

Trên bầu trời đột nhiên xoẹt qua một vết rách, nước mưa từ trên bầu trời

trút xuống. Cuồng phong dữ dội, quần áo của những người dưới mái hiên nhanh chóng ướt đẫm, nữ quyến trước viện khách tới lui, Thẩm Triển và Chu Nghị không tiện ở lại lâu, sau đó được thị vệ hộ tống đến một gian Phật thất ở phía Tây Nam của viện khách, Chu Nghị niệm tình Thẩm Triển là em trai của Thẩm Dao, lại không đoán ra được rốt cuộc hai người họ muốn làm gì, chỉ coi Thẩm Triển là đồng bọn của Thẩm Dao, vì để ràng buộc Thẩm Dao, hắn dứt khoát mang theo Thẩm Triển.

Hoàng tử có lệnh, Thẩm Triển không dám không nghe theo, hai người cứ mặc y phục ẩm ướt như vậy đứng dưới hành lang nhìn mưa gió.

Bình Lăng đã chứng kiến bản lĩnh của Thẩm Dao nên không dám khinh thường, bất chấp mưa gió mà lượn quanh viện khách một vòng, xác nhận không có góc chết mới yên tâm quay về cửa chính.

Ở đây chỉ có một cái cửa ra, nếu như Thẩm Dao đi ra ngoài thì không tránh hắn được.

Nhưng điều hắn không biết là, vào lúc hắn và gã sai vặt của Thẩm Triển nói chuyện, Thẩm Dao mang theo Bích Vân đi qua trước mặt hắn một cách công khai mà hắn không hề nhận ra.

*

Đầu giờ Thân buổi chiều, cơn mưa dần nhỏ đi.

Con đường trước chùa Linh Sơn bị bùn đất che phủ, Tạ Khâm đổi sang sạn đạo [3] phía sau để lên núi, con đường này xây dựa vào vách núi nhưng cực kỳ kiên cố, bên dưới nối liền với dòng nước, có thể thông đến kênh đào, tất cả vật tư của chùa Linh Sơn đều đi từ nơi này xuống núi, lại từ sạn đạo này lên núi.

[3] Sạn đạo (栈道): đường làm bằng cọc gỗ lát ván, trong hẻm núi hoặc bờ vực.

Trước núi bị chặn, người đi đường vội vã đi từ đây xuống núi, trên người Tạ

Khâm đã ướt đẫm, đi đến một đình nghỉ mát dưới chân sạn đạo, ám vệ đưa cho chàng quần áo được bọc bằng da trâu, lại buông rèm châu của đình nghỉ mát, hầu hạ Tạ Khâm thay sang quần áo khô ráo.

Tạ Khâm cất bước lên núi, bọn họ đi đường mệt mỏi, khí thế sắc bén, những người đi đường khác không tự chủ được mà tránh né, cũng có người nhận ra thân phận của Tạ Khâm, nơm nớp lo sợ khom người do dự xem có cần tiến lên thỉnh an hay không, thấy vẻ mặt chàng hung ác thì cuối cùng vẫn lùi lại.

Những người đi từ nơi này xuống núi hoặc là có việc gấp, hoặc là võ tăng [4] của chùa, hoặc là tùy tùng của các nhà quyền quý, mấy người làm quan hay các phu nhân tiểu thư chân chính đại khái vẫn còn thân phận, cho nên đoạn đường này Tạ Khâm không nhìn thấy được bao nhiêu nữ tử, chỉ là con người chàng thận trọng tỉ mỉ, bất cứ ai đi ngang qua chàng cũng phải liếc mắt nhìn.

[4] Võ tăng (武僧): Một loại tăng ni phật tử nhưng học võ, nổi tiếng nhất là võ tăng của Thiếu Lâm Tự.

Đột nhiên, một đôi chủ tớ nâng đỡ nhau đi qua chàng.

Nữ tử mặc một bộ áo vải thô, chải kiểu tóc Thùy Kế [5], khuôn mặt bình thường không có gì lạ, là kiểu tướng mạo liếc mắt nhìn qua cũng không khiến người ta chú ý, chỉ là khi nàng ta đi ngang qua, một mùi hương quen thuộc thoắt ẩn thoắt hiện xen lẫn với mùi bùn đất bị hơi ẩm che đậy chui vào mũi.

[5] Thùy Kế (垂髻)

Click để xem ảnh

Tạ Khâm bỗng nhiên dừng bước chân, ánh mắt lạnh như băng nhìn qua:

“Đứng lại.”

Cơ thể Thẩm Dao lắc lư, vẻ mờ mịt trong mắt lập tức ngưng tụ lại thành vẻ phức tạp, cắm sâu vào trái tim không xua tan đi được.

Nửa khắc sau, Thẩm Dao bị Tạ Khâm vác lên ném vào một gian phật thất, vừa khéo là chỗ của Chu Nghị và Thẩm Triển.

Thẩm Triển đang rảnh rỗi, định gieo vạ cho Hoàng tử đương triều, kể cho hắn nghe về “công tích vĩ đại” của mình, kết quả cửa bị đá ra, ngay sau đó, một nam tử vô cùng cao lớn khiêng một nữ tử ném vào trong.

Tạ Khâm cũng không ngờ tới bên trong còn có người, ánh mắt đảo qua Chu Nghị và Thẩm Triển, lộ ra vẻ kinh ngạc, Chu Nghị thông minh, không đợi Tạ Khâm mở miệng đã vội vã che cái miệng đang sắp nổi nóng của Thẩm Triển, vừa lôi vừa kéo hắn ra ngoài.

Tiện thể dùng chân đóng cửa lại, hoàn toàn ngăn cản ánh mắt của Thẩm Triển.

Thẩm Triển bị Chu Nghị ôm chặt, tức giận đến mức duỗi cánh tay ra từ bả vai của hắn chỉ vào trong:

“Điện hạ, ngài thả ta ra, đó là tỷ tỷ của ta, tỷ tỷ của ta bị tỷ phu bắt lại rồi, chắc chắn tỷ phu của ta sẽ bắt nạt tỷ ấy, ngài mau thả ta ra, ta phải đi cứu tỷ tỷ của ta!”

Vóc dáng của Chu Nghị dù sao cũng thấp hơn một đoạn, suýt nữa không chống đỡ được, vội vàng nháy mắt với thị vệ ở cửa, hai tên thị vệ tiến lên giữ lấy hai bên của Thẩm Triển, lúc này Chu Nghị mới phủi bụi trên người, gõ vào trán Thẩm Triển:

“Ngươi đừng quan tâm vớ vẩn nữa, sư phụ có nhân phẩm thế nào, sao ta có thể không biết được? Chắc chắn là phu thê bọn họ lục đục, đợi sư phụ dỗ dành sư mẫu xong thì sẽ qua thôi.”

Thẩm Triển vẫn muốn nói gì đó, Chu Nghị lo lắng hắn làm ồn đến người bên trong nên dứt khoát nhét một chiếc khăn gấm vào miệng hắn, áp tải hắn tránh sang bên cạnh.

Trong phòng, Tạ Khâm phủi đi bùn bẩn bị Thẩm Dao làm dính vào y phục, chàng ngồi đối diện Thẩm Dao, hai tay đặt lên đầu gối, đôi mắt sâu thẳm sôi trào lửa giận, rõ ràng bị tức không hề nhẹ:

"Vậy mà nàng lại biết dịch dung?" Đây là chuyện mà Tạ Khâm tuyệt đối không ngờ tới.

Nếu như hôm nay chàng không đến, hoặc là chàng chủ quan hơn thì có thể sẽ bị nàng lừa gạt một cách dễ dàng, đến lúc đó bốn biển mênh mông, chàng đi đâu để tìm nàng đây, nỗi sợ mất đi điều gì đó cứ quanh quẩn trong lòng thật lâu.

Bản lĩnh của cô nương này quả nhiên đã vượt qua tưởng tượng của chàng.

Thẩm Dao uể oải giải thích: "Lúc nhỏ trong lúc vô tình đã cứu được một lang trung giang hồ, là ông ấy dạy ta."

"Vì sao lại chọn ra ngoài vào hôm nay?"

Giọng nói của Thẩm Dao càng ngày càng nhỏ: "Ta học từ nhà làm nông cách nhìn thiên tượng, biết hôm nay sẽ có cơn mưa to."

Tạ Khâm nghiến răng nghiến lợi: "Nàng còn chiêu gì chưa dùng nữa?"

Thẩm Dao bĩu môi, sửa sang lại mái tóc rối, ngồi dậy từ trên chiếc giường gỗ, xoa bả vai bị chàng ném đau, bất chấp khó khăn cười nói:

"Hết rồi, chút tài mọn mà thôi, làm sao có thể thoát được ánh mắt của Tạ đại nhân chứ?"

Cơn tức giận của Tạ Khâm lơ lửng trong lồng ngực:

“Thẩm Dao ơi Thẩm Dao, nàng lại muốn không từ mà biệt à? Một ngày làm phu thê là trăm ngày tình nghĩa, nàng cứ không tim không phổi như vậy hả?”

Thẩm Dao cũng cảm thấy điều này khiến người ta chỉ trích, không ngẩng đầu lên, nàng giống như quả cà tím nhiễm sương, lén liếc nhìn chàng: “Không phải ta chỉ thử thôi sao, nếu như có thể thoát được ánh mắt ngài thì có lẽ sẽ không cần sợ Thái tử nữa.”

Tạ Khâm sắp hộc máu, chàng ở đây bị nàng làm tức chết, nàng lại còn có tâm tư chọc cười.

Thẩm Dao thấy đôi mắt chàng nhìn chằm chằm vào mình không buông như một hố đen thì từ bỏ giãy giụa, nàng hít sâu một hơi, sờ lên chóp mũi mỉm cười:

“Thật ra, có thể chàng không hiểu ta lắm, sự dịu dàng ngoan ngoãn trước đó của ta đều là giả vờ, ta không làm thê tử của chàng nữa là bởi vì ta làm không tốt, cuộc đời ngắn ngủi, ta muốn sống theo cách thoải mái nhất.”

“Tạ Khâm, chàng rất tốt, chàng xứng đáng với người tốt hơn. Ta ấy mà, giống như chàng nói đấy, không tim không phổi.” Nụ cười của nàng vẫn chói mắt như vậy, chỉ là nó trống rỗng, không có được mấy phần thật lòng:

“Ta biết chàng tốt với ta, chỉ là có lúc ta không biết kiểu tốt này có phải là thứ ta nên có hay không, cho dù bây giờ có được thì có thể kéo dài bao lâu chứ, con người ta ấy, không quen có được thứ gì đó, chàng nhìn ta xem, một bao quần áo đơn giản là có thể đi đây đi đó rồi, nếu như mang theo quá nhiều, ta sợ ta không đi được nữa, ta sợ một ngày nào đó ta không nỡ vứt bỏ… hoặc là sợ bị người ta vứt bỏ.”

Nàng ôm lấy cánh tay, khuôn mặt xinh đẹp đã bị rửa sạch vẻ rực rỡ, cởi bỏ tất cả lớp ngụy trang, nàng bình thản nhìn chàng:

“Lúc trước chúng ta đã nói không trói buộc lẫn nhau, không phải sao?”

Tạ Khâm nhìn cô nương lười biếng, thả lỏng, để lộ ra sự bướng bỉnh, giống như đứng trước một bức tường kín không kẽ hở, bó tay hết cách.

Chàng đứng dậy đi đến trước mặt nàng, khuôn mặt đến gần: "Là bởi vì ta tìm nàng đòi khế thư, nàng sợ bị ta kéo lại cả đời cho nên vội vã rời đi? Hay là bởi vì chuyện con cái, nàng ngại tiếp tục ở lại Tạ gia?"

Thẩm Dao mở to đôi mắt đen láy, nhìn chàng chằm chằm, yên lặng một lúc, nàng hỏi:

"Tạ Khâm, chàng thích gì ở ta?"

Nàng không thể nào không nhận thấy được tâm trạng của Tạ Khâm.

Ban đầu nàng chỉ cho rằng Tạ Khâm bởi vì đứa con mà chiều chuộng nàng, nhưng mấy ngày nay, Tạ Khâm biểu lộ ra sự hồi hộp và để ý, khiến Thẩm Dao không thể không nhìn thẳng vào, lẽ nào chàng thật sự thích nàng?

Tạ Khâm bị nàng hỏi như vậy, trái lại hơi ngơ ngác, không biết nên trả lời nàng thế nào.

Thẩm Dao giống như tìm được chỗ đột phá, cười hì hì đưa mặt tới: "Đường đường là Thủ phụ đại nhân, không phải là cũng thèm muốn sắc đẹp chứ?"

Ngoại trừ khuôn mặt thì nàng còn có gì nữa chứ?

Tạ Khâm bị vẻ ngả ngớn và bạo dạn trong mắt nàng kích thích: "Ta nói là vừa gặp đã yêu, nàng tin không?"

Thẩm Dao liếc chàng một cái:

"Đây còn không phải là thấy sắc nổi lòng tham à? Hơn nữa, lúc chàng định ra khế thư với ta không phải dứt khoát lắm à? Trước đêm đó không phải chàng cũng tránh hiềm nghi lắm hả?"

Tạ Khâm đúng là không có cách nào phản bác được, chuyện tình cảm đâu

thể nói rõ được bằng hai ba câu chứ.

"Thấy sắc nổi lòng tham cũng được, lâu ngày sinh tình cũng được, nàng chỉ là không tin vào tình cảm chân thực của ta, nếu như thế, chi bằng nàng cứ ở lại, xem xem rốt cuộc ta có thể tốt với nàng đến mức nào, có thể làm trượng phu trong lý tưởng của nàng hay không, không phải nàng không sợ trời không sợ đất sao, chẳng lẽ lại sợ cược thua?"

Lúc này đến lượt Thẩm Dao không phản bác được, nàng lại đi đến cái sạp bên giường, nhàn nhã dựa vào vách tường gảy móng tay, nói lầm bầm:

"Rõ ràng là có lựa chọn làm một mẻ, khỏe cả đời, tại sao ta phải cược?"

"Hơn nữa, chàng quyền cao chức trọng, ta lại không có chỗ dựa, nhỡ đâu ngày nào đó chàng có niềm vui mới, ghét bỏ ta thì làm sao đây? Chi bằng ta tìm một người cái gì cũng không bằng ta, an phận sống qua ngày."

Ánh mắt Tạ Khâm như sương lạnh: "Thẩm Dao, nàng là đồ hèn nhát!"

"Đúng vậy đó, chàng mới biết à." Thẩm Dao không cam lòng yếu thế.

Tạ Khâm không quen nhìn dáng vẻ không kiêng nể gì của nàng, hung hăng bóp chặt cánh tay nàng, giận dữ:

"Được, nàng đi đi, hôm nay ta để nàng đi, ngày mai ta sẽ đến Ninh phủ cầu hôn, ta cưới Ninh Anh qua cửa thay thế vị trí của nàng, nàng hài lòng rồi chứ?"

Thẩm Dao nghẹn họng, ánh sáng trong mắt thoáng cái tắt hẳn, nàng hất tay Tạ Khâm ra, ánh mắt trống rỗng lại lạnh lùng, nhìn khoảng không phía trước: "Rất tốt, ta cũng định trồng trọt trong một thôn trang, sau đó tìm mấy tiểu tử giỏi việc…"

Thẩm Dao chưa nói hết câu sau, Tạ Khâm đã hiểu ý.

Thẩm Dao di chuyển cơ thể đi xuống khỏi sạp, dự định cứ như vậy mà rời

đi.

Tạ Khâm tức giận đến mức đôi mắt đỏ au, chàng đưa tay cản lại chặn ngang ôm cả người nàng vào lòng:

"Nàng xem Tạ Khâm ta là gì? Nàng cho rằng chỗ của ta nàng muốn đi là đi, muốn vứt bỏ là vứt bỏ sao?" Ánh mắt của chàng vừa mãnh liệt vừa oán hận, giống như mọc gai ngược.

Thẩm Dao bị chàng ôm lấy từ phía sau không thể động đậy được, nàng xoay người lại, chống hai tay lên ngực chàng, đôi mắt hung hăng nhìn chàng như con thú nhỏ:

"Ta vốn không xứng với chàng, ta chỉ là một con nha đầu nông thôn thô lỗ thôi, ta không biết gì hết!"

Mỗi một chữ nàng tổn thương chính mình cũng khiến chàng đau nhói, cơ thể nàng căng cứng, tựa như có thể bị bẻ gãy bất cứ lúc nào.

Thẩm Dao đã tích góp tâm trạng này đến cực hạn, trong lòng cũng yếu ớt đến cực hạn.

Rõ ràng là nàng khó chịu nhưng đôi mắt lại trong veo, không chịu chảy ra một giọt nước mắt.

Tạ Khâm lòng đau như cắt, không biết làm thế nào để xoa dịu nàng, bèn cúi người đè nàng xuống, bắt lấy đôi môi nàng.

Thẩm Dao không chịu, ngoảnh mặt đi, chàng cắn vào vành tai nàng.

Thẩm Dao thẹn quá hóa giận, nhấc chân đá chàng, rõ ràng Tạ Khâm có thể khống chế nàng nhưng lại mặc cho nàng phát tiết, Thẩm Dao biết rõ sức của chàng lớn đến mức nào, cho rằng chàng sẽ né tránh nên vô thức đạp chàng thật mạnh, cú đá này vừa vặn trúng bụng dưới của Tạ Khâm, Tạ Khâm kêu lên một tiếng đau đớn, hơi thở dần trở nên nặng nề bên tai nàng.

Thẩm Dao ngây ngẩn, dừng vặn vẹo giãy giụa.

Bầu không khí giương cung bạt kiếm trong phòng lập tức tiêu tan.

Không còn dùng sức nữa, mồ hôi lập tức túa ra, Tạ Khâm đè trên người nàng không nhúc nhích, Thẩm Dao dường như không thở nổi, trong không khí đều là tiếng thở dốc, Tạ Khâm nhịn đau chống lên nửa người ở phía trên nàng, nhìn khuôn mặt trắng trẻo của nàng, giọng nói trầm khàn:

"Nàng có chỗ nào không tốt chứ, rõ ràng là nàng thông minh như vậy, suýt nữa đã trốn đi ngay dưới mí mắt ta, nàng không biết ta thích nàng biết bao nhiêu đâu, thích sự dẻo dai trên người nàng, ta không cần nàng làm gì cả, nàng chỉ cần làm chính nàng là được."

Thẩm Dao rũ mắt, mi mắt thấm ướt khẽ run lên, không lên tiếng.

"Nàng cũng có cảm giác với ta mà, không phải sao?"

Khuôn mặt Thẩm Dao nóng lên, không được tự nhiên mà đảo mắt.

"Không phải nàng thường nói cuộc đời ngắn ngủi sao, nếu đã ngắn ngủi thì cứ dứt khoát yêu mãnh liệt đi, cần gì phải so đo hậu quả chứ, ta không cần khế thư nữa, trước khi nàng thật sự chấp nhận ta thì cứ để trong tay nàng đi, như vậy thì nàng cũng có đường lui."

Tạ Khâm bắt được điểm mấu chốt, gông xiềng trong lòng Thẩm Dao bị phá vỡ, nàng rất ngại ngùng, ánh mắt co lại không dám nhìn chàng, hồi lâu sau nàng mới ấp úng nói:

"Chỉ thử một chút thôi à? Nếu như một năm rưỡi sau mà không hợp thì ta vẫn có thể rời đi sao?"

"Nàng cũng không cần đi xa nữa, đến lúc đó mối nguy hiểm từ Thái tử đã được giải trừ, nàng cứ ở thôn trang Thông Châu, cho dù không làm phu thê được thì tình cảm còn đó, chúng ta làm người thân cũng không tệ." Tạ Khâm hứa hẹn trái với lương tâm.

Thẩm Dao ấp úng gật đầu, nghĩ đến vấn đề khó khăn hơn:

"Vậy… lỡ như có con thì sao?"

Chàng không thể không động vào nàng trong thời gian lâu như vậy được, Thẩm Dao cũng không định để chàng thủ tiết.

Ánh mắt Tạ Khâm trấn định mà bình tĩnh: "Ta tự có cách không để nàng có thai."

Vừa nhắc đến đề tài này, không khí xung quanh trở nên nóng hơn.

Sắc mặt Thẩm Dao vô cùng nóng nảy: "Có thể không sai sót sao?"

Tạ Khâm giải quyết dứt khoát: "Nếu lỡ như có thì đứa trẻ để ta nuôi, nàng thường xuyên đến thăm, sau khi nàng rời đi thì ta sẽ không cưới hỏi nữa, nếu như làm trái lời thề này, Tạ Khâm ta sẽ bị sét đánh, không được chết yên lành."

Nói tới nói lui chính là phải dựa vào nàng.

Trái tim Thẩm Dao bị ánh mắt sáng rực của chàng thiêu đốt mềm nhũn:

"Được rồi…" Nàng đỏ mặt đưa tay đè đôi môi mỏng của chàng, nói một cách cứng nhắc: "Đang yên đang lành nguyền rủa bản thân làm gì… Ta… Ta đồng ý với chàng."

Tạ Khâm nghe vậy thì như trút được gánh nặng, dịu dàng nhìn nàng chăm chú, giống như sợ nàng hối hận.

Thẩm Dao bị chàng nhìn đến mức chân tay luống cuống, ngón tay xoắn lấy vạt áo trước ngực chàng, cẩn thận nói thầm:

"Vậy là đã nói rồi đấy, chàng không trói buộc ta, sau này đừng có hối hận."

“Không hối hận.”

Thẩm Dao hài lòng, tựa như để nghiệm chứng lời chàng nói, nàng lười biếng dang hai tay, khuôn mặt hờn dỗi lại linh động:

“Ta mệt rồi, đi không nổi nữa, chàng cõng ta xuống núi.”

Chương 36

“Ta ủng hộ tỷ tỷ của ta, chắc chắn là tỷ phu không tốt với tỷ ấy, tỷ ấy mới muốn đi, có ai sống thoải mái mà còn muốn rời đi chứ? Ví dụ như ta đây, nếu như cha mẹ ta có thể quan tâm một chút thì ta làm sao đến mức trời mưa to mà lại tránh trong chùa chứ?”

“Ngươi nói lung tung, Tạ Thủ phụ liêm chính, sao lại bắt nạt thê tử chứ?”

“Hắn là một vị quan tốt không có nghĩa hắn sẽ là một trượng phu tốt!”

“Ngươi đừng có vu hại cho sư phụ của ta, ta cảnh cáo ngươi, ngươi còn nói bậy nữa, ta sẽ băm miệng của ngươi cho chó ăn!”

Mưa phùn bay mịt mù, hai thiếu niên đứng bên dưới cây tùng già to lớn tranh luận không ngớt.

Rõ ràng là mồm mép của Chu Nghị không lưu loát bằng Thẩm Triển, chẳng qua hắn hơn ở thân phận hiển hách, nói một câu đã thành công khiến Thẩm Triển ngậm miệng.

Tạ Khâm đẩy cửa ra, nghe được đoạn đối thoại của hai người, trên mặt tràn đầy vẻ cạn lời.

Chàng chỉnh lại áo mũ ngay ngắn rồi nhanh chân đi về phía thất Hoàng tử, hành lễ với hắn:

“Điện hạ rộng lòng tha thứ, thần thất lễ rồi.”

Ánh mắt Chu Nghị liếc về phía Phật thất một cái, thấy Thẩm Dao đoan trang bước ra khỏi cánh cửa, vái chào hắn là biết phu thê hai người đã làm hòa,

Chu Nghị cười một tiếng trong sáng:

"Sư phụ khách sáo rồi, hôm nay là con đã mạo phạm sư mẫu, hy vọng sư phụ và sư mẫu không để ý."

Sau đó lại đáp lễ, Tạ Khâm tránh đi không nhận, lạnh nhạt liếc qua Thẩm Triển, nói với Chu Nghị:

"Không còn sớm nữa, điện hạ nhanh xuống núi đi, thần cũng phải mang theo thê tử về nhà đây."

Chu Nghị gật đầu nói được.

Thẩm Triển bên này chạy đến trước mặt Thẩm Dao, kéo góc áo nàng hỏi: "Tỷ tỷ, chúng ta không đi nữa à?"

Thẩm Dao tức giận trừng mắt liếc nhìn hắn: "Làm sao, cứ ngóng trông tỷ tỷ đệ và tỷ phu không hòa thuận à?" Đương nhiên nàng biết rõ Thẩm Triển có chủ ý gì, chỉ là giật dây nàng đưa hắn ra ngoài Kinh thành chơi thôi.

"Không phải đâu, người ầm ĩ muốn rời đi là ai?"

Thẩm Dao không thay đổi sắc mặt: "Ta cũng chưa từng nói, là đệ nghe lầm rồi."

"Vừa rồi có phải tỷ chạy trốn, bị tỷ phu bắt lại khiêng về không?"

"Là ta không cẩn thận trượt chân, chàng ấy ôm ta về chữa trị vết thương."

Thẩm Triển phát hiện ra bản lĩnh mở mắt bịa đặt của người tứ tỷ này còn mạnh hơn hắn.

Tạ Khâm nhìn thoáng qua Thẩm Triển cảnh cáo, kéo Thẩm Dao hành lễ với Chu Nghị rồi cáo lui.

Chu Nghị níu tay Thẩm Triển lại không cho hắn đi theo, Thẩm Triển giương

nanh múa vuốt vẫy tay với Thẩm Dao: "Tỷ tỷ, nếu như tỷ phu bạc đãi tỷ thì cứ tới tìm đệ đệ, đệ đệ đưa tỷ đi chơi nơi chân mây cuối trời."

Thẩm Dao cười xùy một tiếng, Tạ Khâm mắt điếc tai ngơ không nhìn hắn lấy một cái.

Chu Nghị nhéo mạnh tai hắn: "Tâm tư của ngươi xấu xa quá đó, ngươi cứ muốn chia rẽ bọn họ làm gì? Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, tỷ phu của ngươi là Thủ phụ đương triều, nếu như ngươi đắc tội với hắn thì cẩn thận hắn trị ngươi."

Thẩm Triển phách lối ngước mắt: "Ta không có sợ hắn đâu."

Chu Nghị nhìn dáng vẻ coi trời bằng vung của hắn, không biết nên nói hắn vô tri hay là nên bội phục hắn không sợ quyền lực.

Thẩm Triển chỉ về hướng hai người Tạ Khâm rời đi, lại hướng về phía sắc trời dần sáng chép miệng:

"Điện hạ, ngài xem bây giờ là giờ nào rồi, bây giờ vẫn chưa phải là lúc rời khỏi nha môn, đường đường là Thủ phụ mà lại bỏ lại công vụ của Nội các, đi ngàn dặm xa xôi đến chùa đuổi theo tỷ tỷ ta, thấy hắn bị tỷ tỷ của ta nắm bắt, ta cần phải sợ hắn à?"

Chu Nghị cau mày nhìn thoáng qua bầu trời, lại nhìn Thẩm Triển một lúc, phản ứng chậm chạp nói:

"Nói có lý, chỉ là ngươi cũng không cần phải nói những lời đó để đắc tội hắn."

Tuy Thẩm Triển là một thiếu gia quần là áo lượt nhưng lại có chút sáng dạ, hắn nghiền ngẫm nhìn chằm chằm bóng lưng Thẩm Dao, lẩm bẩm nói:

"Ta cũng chỉ có thể mở miệng để giúp tỷ ấy thôi, nếu như ngay cả dũng khí nói mấy câu hung hăng cũng không có thì sao ta xứng để tỷ ấy làm tỷ tỷ ta chứ?"

Tạ Khâm ở bên này dẫn Thẩm Dao đi đến cửa hông ở sau núi, sau đó ngồi xổm dưới bậc thềm, để lộ tấm lưng dày rộng ở trước mặt nàng.

Thẩm Dao nhận lấy mũ màn mà Bích Vân đưa, mím môi nằm sấp lên lưng chàng, vùi mặt vào cổ chàng mà cười, mũ màn vừa vặn che khuất khuôn mặt của nàng, Tạ Khâm cõng nàng đi xuống núi từ sạn đạo, đám người Bích Vân và Bình Lăng đi theo sau từ xa xa.

Để tránh cho người ngoài nhận ra Tạ Khâm đến, Thẩm Dao dùng một tay che trán chàng, một tay che miệng mũi chàng, chỉ để lại cho chàng đôi mắt để nhìn đường, Tạ Khâm cũng mặc cho nàng nghịch.

Một lúc sau đã đến chỗ xe ngựa ở dưới núi, đêm qua Thẩm Dao chuẩn bị cho việc này, căng thẳng đến mức gần như không ngủ, lúc này được Tạ Khâm ôm vào lòng, dính vào lồng ngực ấm áp của chàng là ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi tỉnh lại thì đã về Tạ phủ.

Rửa mặt xong thì đi đến gian giữa dùng bữa, nhìn thấy Tạ Khâm không ở đây, Thẩm Dao hỏi Lê ma ma:

"Hầu gia đâu?"

Lê ma ma trả lời: "Vừa rồi khi người nghỉ ngơi đã có người mời Hầu gia đi, nói là trong triều xảy ra chút chuyện, gọi ngài ấy đi một chuyến."

Thẩm Dao cũng không để tâm lắm, dùng bữa tối xong thì dẫn theo Bích Vân tản bộ tiêu thực ở trong sân.

Bích Vân mỉm cười ôm cánh tay nàng hỏi:

"Cô nương, bây giờ quyết định rồi chứ?"

Thẩm Dao sờ lên chóp mũi của mình: "Ừm, đúng vậy."

Bóng đêm chìm trong một mảng hơi nước, mông lung mờ ảo, Thẩm Dao nắm tay Bích Vân nói chuyện câu được câu chăng:

"Ta đã suy nghĩ rồi, ta cũng không lỗ, chàng anh tuấn, lại tốt với ta, lúc yêu thích thì cứ yêu thích mà không kiêng kỵ điều gì, nếu như ngày nào đó không hợp, xa nhau cũng không có gì tiếc nuối, em nói xem có đúng không?"

Bích Vân vô cùng tán thành: "Cô nương nghĩ vậy là đúng rồi, đợi một ngày nào đó quay về Nhạc Châu, chúng ta cũng có thể khoe khoang là cô nương đã từng ngủ với Thủ phụ đương triều."

Thẩm Dao: "..." Khuôn mặt dâng lên hơi nóng, sau đó nàng nhéo mạnh mặt Bích Vân:

"Em đi theo mấy ma ma già kia học hư rồi đúng không?"

"Những lời này có thể nói ra được à?"

Vẻ mặt Bích Vân như được chỉ dạy: "Em hiểu rồi, chỉ có thể làm, không thể nói."

Thẩm Dao: "..."

Bị Bích Vân quấy nhiễu như vậy, đợi đến đêm khi Thẩm Dao nằm trên giường, trong đầu toàn là hình ảnh không thích hợp.

Tạ Khâm vẫn chưa về, khuôn mặt nàng đã đỏ như mông khỉ.

Nàng lăn lộn trên giường mấy vòng, lấy chăn mỏng bọc mình thành cái bánh ú, khuôn mặt nhỏ vùi vào gối.

Đêm nay chắc là không được, không nói đến việc chàng có về hay không, cho dù về thì chàng vẫn chưa nghĩ ra cách nhanh như vậy.

Đừng nghĩ lung tung nữa, ngủ thôi.

Thẩm Dao nằm trong chăn, đáng tiếc vừa rồi đã ngủ đủ, bây giờ làm thế nào cũng không ngủ được, nàng vén chăn lên nhìn thoáng qua sắc trời, bầu trời đen kịt, chỉ có hai chiếc đèn lồng dưới hành lang chập chờn trong gió đêm.

Ánh đèn tràn vào, chút bụi nhỏ xíu lơ lửng trong chùm sáng.

Thẩm Dao rối bời nghĩ đến chuyện ban ngày, vẫn cảm thấy như đang mơ, nếu như Tạ Khâm không phát hiện ra nàng thì bây giờ nàng đang nơi đâu.

Nhà chính truyền đến tiếng đẩy cửa rất nhỏ, một lúc sau thì rèm châu rung lên, Thẩm Dao đoán là Tạ Khâm về, vội vàng nghiêng người vào trong giả vờ ngủ.

Tạ Khâm đã tắm rửa thay đồ ở thư phòng rồi mới qua đây, chàng nhẹ nhàng đi đến bên giường, vén màn lên ngồi vào bên trong.

Thẩm Dao cảm nhận được động tác của chàng rất nhẹ, sợ làm nàng tỉnh giấc, bỗng nhiên xoay lại có phải là có vẻ đột ngột không, Thẩm Dao chỉ có thể tiếp tục giả vờ ngủ.

Tạ Khâm nhìn bóng lưng nàng một lúc, trong lòng chưa bao giờ yên bình như vậy.

Chàng lại từ từ đến gần, nằm xuống ở sau lưng nàng.

Thẩm Dao đang suy nghĩ xem làm thế nào để tỉnh lại một cách vừa đúng, lại thấy mình bị Tạ Khâm xoay người lại giống như con rối, sau đó chàng lại đặt một tay của nàng lên lồng ngực chàng, thậm chí là đặt nửa chân của nàng đè lên người chàng.

Bởi như vậy, nàng quấn lấy người chàng như con bạch tuộc.

Chàng có thể ngủ yên được sao?

Trên trán truyền đến cảm giác ngứa ngáy mềm mại, Tạ Khâm cọ môi vào thái dương của nàng, sau đó bắt đầu ôm chặt nàng mà ngủ.

Thẩm Dao lại không ngủ được.

Một cơn mưa lớn qua đi, không khí thấm hơi lạnh, thỉnh thoảng có gió thổi vào từ cửa sổ, vốn dĩ nàng không nóng, bị chàng ôm lấy lại chậm rãi cảm nhận được một luồng sóng nhiệt.

Hôm nay Thẩm Dao đã tắm hai lần, thật sự không muốn tắm nữa bèn yên lặng giả vờ như vô thức trở mình sang bên cạnh, thành công thoát ra khỏi cái ôm của Tạ Khâm.

Đáng tiếc là việc vui chóng qua, một lát sau, Tạ Khâm lại một lần nữa ôm nàng.

Nhiều lần như vậy, Thẩm Dao ghé vào trong lòng chàng, mơ màng mở mắt ra:

"Hầu gia, chàng về rồi à…"

Tạ Khâm cũng vờ làm dáng vẻ bừng tỉnh khỏi giấc mộng: "Ừm, về được một lúc rồi."

Bàn tay lặng lẽ trượt xuống từ bên hông nàng.

Thẩm Dao lập tức ngồi dậy, đi ra ngoài đến bên bàn cao rót cho mình một chén trà, uống mấy ngụm làm trơn họng rồi mới quay về giường, lần này nàng cách xa Tạ Khâm một chút, một tay chống đầu, quay mặt về phía chàng nói chuyện:

"Sao lại về muộn vậy? Triều đình xảy ra chuyện khó giải quyết à?"

"Không được tính là khó, một phần văn thư của Binh bộ xảy ra sơ sót, vốn đã gửi đi rồi, nửa đường bị mưa thấm ướt nên lại chuyển về viết lại, cần con dấu của ta, sau đó chuyện như vậy lại xuất hiện mấy lần nên về hơi muộn."

Ánh sáng nhàn nhạt quanh quẩn trên khuôn mặt chàng, như phủ lên một tầng sương mù, Thẩm Dao thưởng thức khuôn mặt tuấn lãng của chàng:

"Chàng đã bận rộn cả ngày rồi, nhanh nghỉ ngơi đi."

Đôi mắt nàng sáng tỏ, ngoan ngoãn lại dịu dàng, chính là một người thê tử quan tâm đến trượng phu.

Sự nóng nảy mà Tạ Khâm khó khăn lắm mới đè xuống được lại lặng lẽ trào lên cơ thể nghiêng về phía nàng, nhìn nàng chằm chằm bất động.

Thẩm Dao mím môi, túm lấy đệm giường chậm rãi nằm ngửa, cảm nhận được ánh mắt chàng ngày càng thiêu đốt, nàng cũng căng thẳng hơn, vì xua tan sự xấu hổ, nàng như bị ma xui quỷ khiến mà nói:

"Chàng nói xem chúng ta thử thì nên thử như thế nào?"

Tạ Khâm thấy tiểu hồ ly vụng về chủ động nhảy vào hố, chàng bình tĩnh trả lời: "Phu thê gia đình bình thường như thế nào thì chúng ta làm thế ấy."

Thẩm Dao nhớ đến Lưu thẩm và Lưu thúc ở nhà bên cạnh, hình như chẳng có buổi tối nào yên tĩnh.

Ôi chao, nàng đang nghĩ gì vậy chứ, Thẩm Dao xoa trán.

Suy nghĩ kỹ lại, nàng và Tạ Khâm cũng chỉ thiếu chuyện đó thôi.

Cái gì mà cùng nàng làm phu thê thật chứ, chỉ là lưu luyến thân thể nàng mà thôi.

Nhớ đến lời nói hùng hồn của Bích Vân, thôi, dù sao nàng cũng không lỗ.

Thẩm Dao hắng giọng, hỏi một cách trịnh trọng:

"Đúng rồi, chàng đã nghĩ ra được cách gì chưa?"

Tạ Khâm nhìn Thẩm Dao đang rơi vào bẫy từng chút một, chàng mỉm cười, cô nương này thông minh thì thông minh nhưng cũng cực kỳ khờ, Thẩm Dao bị chàng nhìn chằm chằm đến mức ngại ngùng, nàng dụi mắt, đợi đến khi Thẩm Dao mở mắt thì chàng đã ở trên người nàng rồi.

"Nàng hỏi gì cơ?"

Thẩm Dao chưa đánh đã khai, lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóc: "Ta… hình như nói sai rồi."

"Cũng không sai đâu, ta đang muốn bàn bạc việc này với nàng."

Sau đó Tạ Khâm cầm lấy chiếc hộp lưu ly mà vừa rồi chàng mang theo đến được đặt ở bên gối, Thẩm Dao bò dậy, mượn ánh sáng nhìn thấy trong chiếc hộp lưu ly đóng kín đó đựng món đồ màu ngà, hình như có rất nhiều cái như vậy:

"Đây là gì vậy?"

Tạ Khâm thì thầm nói mấy chữ bên tai Thẩm Dao, Thẩm Dao thẹn thùng ồ một tiếng: "Trên thế gian lại có vật như vậy à?"

"Chàng lấy ở đâu ra vậy?"

Tạ Khâm nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng: "Trước đó không lâu sứ thần Nam Dương đã mang theo vật này vào Kinh, tặng ta hai hộp, ta vốn không có ý để nàng mang thai nên giữ lại."

"Hai hộp? Vậy một hộp này có bao nhiêu cái?" Thẩm Dao nhìn kỹ chiếc hộp lưu ly.

Tạ Khâm nói ra một con số.

"Ồ, cũng khá nhiều, đủ dùng."

Tạ Khâm nhìn nàng một cái, không lên tiếng.

Trên giường trở nên yên tĩnh, Thẩm Dao bưng cái hộp đó như cầm củ khoai lang bỏng tay, vừa tò mò về cách dùng của món đồ đó, vừa mắng chính mình không biết rụt rè.

Sao có thể chủ động nhảy vào hố chứ.

Trong đầu đang đấu tranh, đột nhiên chú ý tới Tạ Khâm mặc áo ngủ màu đỏ, bố tử thêu hoa văn hình hạc bằng chỉ vàng, khiến người ta cảm thấy tươi đẹp trong ánh sáng mờ tối.

Vào đêm động phòng đó, hai người ăn ý không mặc hỷ phục lên giường.

Hôm nay Tạ Khâm lại mặc.

Không cần nói cũng biết ý nghĩa.

Hốc mắt Thẩm Dao chua xót, lại nhìn áo ngủ màu hồng nhạt mà mình tùy ý mặc vào, da thịt trắng nõn nà, kiều diễm như một đóa hoa hải đường, được rồi, thật ra nàng cũng chuẩn bị chút ít.

Ký ức đêm đó không thể nói là quá rõ ràng, nhưng cũng không tính là hỗn độn, nàng mơ hồ nhớ được là nàng trèo lên người chàng.

Tóm lại là nàng cũng không để lại ấn tượng tốt cho Tạ Khâm, không cần thận trọng.

Thẩm Dao hạ quyết tâm, đặt chiếc hộp lưu ly sang bên cạnh, hai tay chủ động ôm lấy Tạ Khâm sau đó vùi đầu vào trước ngực chàng không dám nói lời nào.

Còn cần nàng nói gì sao, cơ thể Tạ Khâm đã căng như dây cung, chàng không chút do dự mà hạ thấp người xuống.

Kéo khuôn mặt nàng ra khỏi lồng ngực, để lộ ra đôi mắt hạnh, chàng hôn

vào ấn đường của nàng và lông mi dày rậm, Thẩm Dao chợt hít một hơi, cảm thấy khi chàng hôn lên mi mắt nàng, cảm giác tê dại thoáng cái chạm đến đáy lòng.

Có một khát vọng ấm áp tràn ra từ cổ họng.

Chàng hôn cũng không sâu, giống như cố ý trêu đùa nàng vậy, như gần như xa mà trượt xuống khỏi mũi nàng, đến hai bên má, sao đó bò lên thùy tai, Thẩm Dao bị chàng trêu chọc đến mức toàn thân ngứa ngáy, cơ thể khi thì căng cứng, khi thì mềm nhũn.

Nhận ra được chàng không có ý tốt, Thẩm Dao cũng không cam lòng yếu thế, bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo luồn vào cổ áo chàng, chỉ là giày vò một phen mà vẫn không thể cởi nút áo của chàng, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi, vẻ mặt ảo não.

Tạ Khâm mặc kệ nàng, cũng không giúp nàng mà tiếp tục hôn nàng một cách thành thạo, Thẩm Dao mềm nhũn mặc cho chàng cướp đoạt.

Không khí nóng lên, ngón tay thon dài thong thả dạo chơi trên lồng ngực chàng qua lớp vải, cảm nhận được cơ thể săn chắc và dày dặn của chàng, Thẩm Dao nhớ đến hôm nay chàng đã lăn lộn cả ngày mà không khỏi lo lắng:

"Tạ đại nhân, chàng không nghỉ ngơi thì có được không?"

Trong ấn tượng của nàng, chuyện này vô cùng tốn sức.

Lời này đã chọc giận người đàn ông, hai mắt chàng vừa tối tăm vừa hung ác, chủ động tháo thắt lưng.

Thẩm Dao nhìn bộ hỷ phục đỏ tượng trưng cho hầu tước nhất phẩm lặng lẽ rơi xuống, dần dần cảm thấy đã có cảm xúc của tân hôn, ánh đèn chập chờn chiếu vào trong màn, lướt qua hai gò má mềm mại ửng hồng của nàng, nắm bắt vừa khéo vẻ ngượng ngùng đó.

Hình như có ngọn lửa bùng lên, mạnh mẽ dạo chơi khắp xương cốt tứ chi.

Tạ Khâm lại kiềm chế, chỉ tỉ mỉ vuốt ve đôi môi nàng.

Thẩm Dao bị chàng làm cho cảm thấy lơ lửng nửa vời, đôi mắt phủ kín hơi nước hung dữ nhìn chàng chằm chằm:

"Lần trước là ta chủ động, tối nay cũng thế, Tạ Thủ phụ à, ngài có còn là đàn ông không?"

"Chiêu khích tướng không có tác dụng đâu, nàng có biết hôm nay nàng đã làm những gì không!" Giọng điệu Tạ Khâm lạnh băng, không hề có chỗ để thương lượng.

Thẩm Dao bị chàng túm lấy điểm yếu, khí thế trở nên yếu đi một nửa: "Chàng đang tổng kết tính sổ sao?"

"Xem là vậy đi." Tạ Khâm cười lạnh.

Thẩm Dao tức giận, thả hai tay xuống, bướng bỉnh cố gắng đẩy Tạ Khâm, chút sức lực này của nàng sao có thể là đối thủ của Tạ Khâm được:

"Ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi."

"Nàng nằm mơ đi."

"..."

Thẩm Dao đã hiểu, chàng đang cố ý tra tấn nàng.

Ai mà không biết cách tra tấn chứ, Thẩm Dao lại lấy sức, uể oải treo người trên vai chàng, cười một cách đường hoàng: "Ta biết Tạ đại nhân leo núi lội nước đuổi theo ta mệt rồi, hôm nay thể lực đã tiêu hao hết, không sao cả."

Ánh mắt Tạ Khâm tối đi, chàng hung hăng lấp kín môi nàng, liên tục ức hiếp xâm nhập.

Ngoài cửa sổ là chiếc bóng của trăm hoa, chợt có ngọn gió lướt qua ngọn cây, cành cây đan xen nhau, hai người đọ sức qua lại, cũng không biết là ai thua ai.

Chương 37

Thẩm Dao chính là một con hổ giấy, không có mấy phần bản lĩnh thật sự, cũng không biết là nàng vô cùng nhạy cảm hay là hai người thật sự hợp nhau, chẳng bao lâu sau đã tước vũ khí đầu hàng, nếm được chút ngon ngọt lại không nhịn được mà muốn nhiều hơn, ban đầu nàng rất hợp tác, thời gian dần trôi qua, cũng không biết là qua bao lâu, nàng có chút mơ màng không biết đêm nay là năm nào, tức giận đẩy chàng ra:

"Ta không dễ chịu lắm…"

Mồ hôi nóng hổi trượt xuống theo chiếc cằm căng cứng, y phục rải rác cũng ướt đẫm, Tạ Khâm tùy ý kéo một cái lên lau mồ hôi trán cho Thẩm Dao, giọng nói khàn như cổ họng bị xé rách:

"Sao lại không dễ chịu?"

Thẩm Dao nghẹn một hơi ở cổ họng, không thể nói cụ thể được là không thoải mái chỗ nào, nghèn nghẹn trướng lên, hít thở không thông, cảm thấy khó chịu, nàng tựa như con diều lơ lửng giữa khoảng không, tất cả đều nhờ chàng chống đỡ, bởi vì chênh lệch chiều cao nên khi thật sự làm, nàng không thể với tới chàng được, không có điểm tựa để mượn lực thật sự rất khó chịu.

Nàng cũng không dám nhìn chàng, nước mắt trong đáy mắt tựa như ngân hà trút xuống, nàng hỏi ngược lại chàng:

"Chàng đã mệt cả ngày rồi, không nghỉ ngơi sao?"

"Không thương tiếc cơ thể, e rằng sẽ khó tiếp tục, đúng không?"

“Đã lâu như vậy rồi, chẳng lẽ chàng vẫn chưa xong hả?”

Ba câu hỏi liên tục khiến trán Tạ Khâm đầy vạch đen.

Thế nhưng tiểu cô nương nhỏ nhắn yêu kiều này cứ mang theo vẻ tức giận và tủi thân.

Tạ Khâm cuối cùng cũng biết nàng nói không thoải mái là có ý gì, chàng đã đủ kiềm chế rồi, sợ nàng không chịu nổi nên không dám vào hết, cũng không dám quá phóng túng, vậy nên thời gian kéo dài hơn một chút, nếu như hỏi chàng có mệt không, cả ngày nay bôn ba, lo lắng nàng rời đi, tiêu hao tâm trí sức lực quá lớn nên đương nhiên là mệt, chỉ là đàn ông khi gặp phải chuyện thế này thì đều không nhịn được, tính đâu ra đấy thì đây là cũng là lần thứ hai của hai người họ, làm sao Tạ Khâm chịu kiềm chế được.

Trong chuyện này, lời Thẩm Dao nói không được tính.

Tựa như nhìn thấu tâm tư của chàng, tiểu cô nương nào đó chu môi lên: “Chàng đã nói mọi chuyện nghe theo ta mà.”

Tạ Khâm cúi người tiếp tục dỗ nàng, chỉ là giọng nói lại không dịu dàng lắm:

“Ngoại trừ chuyện này, chuyện gì cũng có thể nghe theo nàng.”

Thẩm Dao quay mặt đi, hơi có vẻ rưng rưng muốn khóc.

Trong lòng Tạ Khâm nghĩ, chàng thật sự đã cưới được một cô nương yếu ớt.

Thẩm Dao đọc hiểu ánh mắt chàng, tức giận bất bình: “Ta đã được xem như là người khá tài giỏi trong số các cô nương rồi, cơ thể ta cũng khỏe mạnh, ngoại trừ ta thì còn ai có thể chịu được chàng chứ.”

Ánh mắt Tạ Khâm chăm chú, chàng nói một cách chắc chắn: “Ta không cần ai ngoài nàng hết.”

Lời này đã đánh bại Thẩm Dao, nàng không được tự nhiên mà ừ một tiếng, làm nũng: "Vậy chàng nhanh lên."

Tạ Khâm nhìn nàng, Thẩm Dao bị chàng nhìn, chợt cảm thấy như không có chỗ trốn, cứ như thịt cá nằm trên thớt, không thể không mặc cho người ta chém giết, không ngăn cản được ánh mắt chàng nhìn khắp người, nàng dứt khoát che mặt mình lại, nhỏ giọng lầm bầm: "Đừng nhìn nữa." Hai má ửng hồng, sợi tóc trên thái dương dính mồ hôi dán vào, ngược lại có một vẻ đẹp khác biệt.

Tạ Khâm đoán chắc là do giữ một tư thế quá lâu thì khó có thể chịu đựng được, chàng dứt khoát đổi chỗ.

Thẩm Dao được thở dốc một lúc, lại có chút sức sống, nàng vịn vào thành giường nhìn ra ngoài cửa sổ, hoa cỏ sum suê, bầu trời đêm trong vắt, cũng được xem như là gió nhẹ mát mẻ, thời gian trôi qua, đôi mắt như hồ nước nổi lên mưa phùn mịt mờ vào ngày xuân, cảnh đẹp trước mắt bị gió làm loạn, mưa phủ đầy trời đất, những bông hoa lưa thưa cuối cùng chỉ còn lại là một vũng bùn đầy đất.

Ngày mùng một tháng Bảy là thời gian tế bái tổ tiên, thời tiết tốt đẹp, mặt trời sáng rỡ, Lê ma ma đợi hồi lâu không thấy phòng trong lắc chuông thì thúc giục Bích Vân đi gọi Thẩm Dao, bình thường sẽ để Thẩm Dao ngủ thoải mái, hôm nay thì không được, Thẩm Dao dù sao cũng là trưởng bối, nếu như đi muộn thì sẽ khiến vãn bối chê cười.

Đêm qua quả thật làm đến quá muộn, lại là lần đầu tiên ngọt ngào khi tân hôn, có lẽ là gia không kiềm chế được, Lê ma ma vô cùng đau lòng cho Thẩm Dao.

Bích Vân nhẹ tay nhẹ chân vén rèm đi vào trong, trên giường khung là một người đang ngồi đờ ra, Thẩm Dao ngồi trên giường không nhúc nhích giống như bức tượng.

"Thì ra cô nương đã sớm tỉnh rồi." Bích Vân cười mỉm thở phào nhẹ nhõm, dứt lời rồi mà người trên giường vẫn không có phản ứng, nàng ấy không

yên lòng mà lại gần nhìn, hai mắt Thẩm Dao không có thần thái, có chút ngơ ngác, thậm chí trên mặt còn có vẻ hơi tức giận.

Bích Vân nín cười, thấy y phục trên đầu vai nàng trượt xuống thì giúp nàng đỡ lấy, kết quả là nhìn thấy trên hai bên vai trắng nõn in đầy dấu đỏ, quả thật rất khó coi, lần này nàng ấy sinh ra mấy phần oán trách Tạ Khâm, nghiến răng nghiến lợi:

"Cô gia tàn nhẫn quá."

Nàng ấy vội vàng dùng y phục che lại cho nàng, sau đó ngồi xuống sát bên giường ôm Thẩm Dao vào lòng:

"Cô nương tốt, đừng tức giận, phu thê đều như vậy thôi, người đã quên Lưu tẩu tử hồi trước rồi sao, có ngày nào mà nàng ấy không mắng Lưu đại ca vài câu đâu?"

Vẻ tức giận trong mắt Thẩm Dao đã giảm bớt, nàng bực bội đá giường mấy cái: "Ta chủ quan rồi, để chàng được như ý!"

Điều đáng giận hơn là nàng chủ động dâng tới cửa.

Cái đạp này đương nhiên cũng khiến ngón chân bị đau, Thẩm Dao rên lên một tiếng, Bích Vân gấp đến mức luống cuống tay chân: "Ôi." Vừa xoa vết thương cho nàng vừa an ủi nàng, đến cuối cùng nhìn thấy vẻ mặt Thẩm Dao đau khổ như vậy, nàng ấy bỗng nhiên hỏi một câu:

"Nô tỳ còn nhớ lúc trước Lưu tẩu và Lý thẩm nói chuyện này rất sung sướng, người muốn chết muốn sống như vậy, chẳng lẽ là cô gia…" Ánh mắt Bích Vân đảo một vòng, ý là Tạ Khâm không được.

Thẩm Dao lập tức xụ mặt, điểm này thì nàng nhất định phải đính chính thay phu quân.

"Đâu có? Chàng có khả năng lắm, ta sướng, ta sướng lắm cơ."

Để chứng minh cho lời nói của mình, nàng uỡn ngực xuống giường, kết quả là hai chân mềm nhũn, ngã về phía trước, suýt nữa va vào cột giường.

Bích Vân nín cười ôm lấy nàng, dìu nàng đến bàn trang điểm ngồi xuống, sau đó gọi tiểu nha hoàn vào hầu hạ rửa mặt.

Thẩm Dao nửa chết nửa sống dựa vào người Bích Vân, mặc cho nha hoàn hầu hạ, qua hai khắc đồng hồ cuối cùng cũng sửa soạn xong, Lê ma ma và Bích Vân đỡ hai bên người nàng đi về phía từ đường, bóng cây chập chờn, rải xuống hành lang những vòng sáng loang lổ, ánh nắng chói mắt phản chiếu khuôn mặt Thẩm Dao cực kỳ trắng trẻo, nàng luôn để mặt mộc, hôm nay tế tổ thì càng không cần trang điểm, chỉ là trải qua một hồi ân ái (*) vô cùng kịch liệt, đuôi mắt đỏ ửng tự nhiên, còn đẹp hơn cả bôi son phấn.

(*) Chỗ này trong raw là ▫▫, editor đã thêm thắt để phù hợp với ngữ cảnh.

Bích Vân thấy Thẩm Dao ỉu xìu thì có chút ghét bỏ.

Chuyện này không phải chỉ nằm thôi là xong sao, Thẩm Dao không cần phí công sức gì cả mà lại như đã đánh một trận chiến vậy, trước kia lên núi săn bắn, trèo đèo lội suối cũng không thấy nàng sa sút tinh thần như vậy.

Sáng nay khi vào triều cô gia hăng hái lắm, không có dáng vẻ tinh thần khô cạn như Thẩm Dao đâu.

Đương nhiên, trong lòng Bích Vân vẫn sẽ đứng về phía chủ tử nhà mình, chỉ có thể nghi ngờ Tạ Khâm đã làm chuyện vô cùng xấu xa với Thẩm Dao.

Có điều sĩ khí của Thẩm Dao không hề suy yếu, mới đó còn mệt mỏi không có tinh thần cứ dựa vào Bích Vân để di chuyển, đợi đến khi vòng qua rừng trúc đi đến chỗ cầu đá rộng rãi trước từ đường, nàng lập tức lên tinh thần, cả người cực kỳ hăng hái, cứ như sắp đi đánh nhau vậy.

Bích Vân: "..."

Hôm nay là buổi triều quan trọng thường diễn ra vào mùng một và mười

lăm, Tạ Khâm và đại lão gia đều vào cung, người chủ trì cúng tế trong nhà là nhị lão gia.

Cả nhà tế bái tổ tiên theo phép tắc, Thẩm Dao chịu đựng sự uể oải trong người, được nhị phu nhân dẫn đến phòng nghị sự, nghe chuyện nhà một lúc lâu, ruột gan trống rỗng, lão thái thái sai người gọi Thẩm Dao qua đó dùng bữa.

Thẩm Dao đi đến Diên Linh Đường.

Nhị nãi nãi Chu thị bảo người hầu bày đồ ăn cho lão thái thái, nhị phu nhân ngồi bên trái lão thái thái, Thẩm Dao ngồi ở bên phải, lão thái thái phát hiện ra hôm nay nét mặt Thẩm Dao thẹn thùng, hơi giống với cô dâu vừa vào cửa, trước kia nàng đầy sức sống chỉ lo ăn, bây giờ lại vén tay áo lên muốn chủ động hầu hạ bà.

Bà cụ cười, kéo nàng ngồi xuống:

"Bình thường thì lười nhác lắm mà, sao hôm nay lại ân cần vậy? Nói đi, có phải con có chuyện gì cầu mẫu thân không?" Lão thái thái cười mỉm nhìn nàng.

Thẩm Dao kìm nén đến mức khuôn mặt đỏ bừng.

Nàng đâu có chuyện gì để cầu lão thái thái chứ, chỉ là đường đường chính chính làm con dâu của người ta, không thể giả vờ ngây ngốc như trước kia được, ít nhiều gì cũng phải biểu hiện một chút.

Sự khác thường lại khiến người ta nghĩ nhiều.

Nàng cầm đũa lên lầu bầu nói: "Đâu có ạ, do phu quân con ghét bỏ con nhàn rỗi, bảo con hầu hạ người." Chỉ có thể để Tạ Khâm cõng cái nồi này thôi.

Lão thái thái lại cười to: "Chậc chậc chậc, mặt trời mọc đằng Tây à, nó còn nhớ nhung đến ta hả?" Bà yêu thương mà xoa cánh tay Thẩm Dao:

“Con đừng để ý đến nó, cả nhà này có ai không biết con lười chứ, cứ lười tiếp đi.”

Lão thái thái nói rõ ràng ra như thế, Thẩm Dao cũng yên tâm thoải mái hơn.

“Đa tạ mẫu thân.”

Đám người Chu thị âm thầm hâm mộ, không nói lời nào.

Về đến Cố Ngâm Đường nghỉ trưa, ngủ đến nỗi không biết trời trăng mây gió gì, trong lúc mơ màng cảm thấy có người hôn nàng, tựa như có cọng rơm cứng cọ vào má nàng, nàng biết ngay là Tạ Khâm về.

Tạ Khâm đỡ nàng dậy.

Thẩm Dao nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, ánh nắng chiều tỏa ra đầy trời, nàng lại ngủ lâu như vậy, xoa đôi mắt nhập nhèm, nhất thời nhìn chàng chằm chằm mà không biết nên nói gì.

Tạ Khâm châm cho nàng một chén trà rồi đưa đến bên miệng nàng, nàng mờ mịt uống mấy ngụm.

Da thịt nàng vô cùng trơn bóng, màu ửng hồng nổi lên, mang theo vẻ mơ màng khi vừa tỉnh ngủ, tựa như nụ hoa mới nhú, chân thành mà đơn thuần.

Thẩm Dao vặn vẹo người mới cảm thấy tay chân không còn chút sức lực nào, nhớ đến chuyện tối đêm qua Tạ Khâm làm, nàng lập tức hung dữ nhìn chàng:

“Eo ta đau, chàng xoa giúp ta.”

Nàng không biết hiện giờ giọng nói của mình vô cùng mềm mại, giống như ngấm nước đường vậy.

Có tầng quan hệ đó, hai người không còn giống như trước nữa, ánh mắt

nhìn nhau như đang quấn quýt.

Tạ Khâm nhận lệnh hầu hạ nàng.

Bàn tay to lớn ấm áp của chàng có thể bao trùm hơn nửa vòng eo của nàng, Tạ Khâm xoa bóp một cách nghiêm túc, Thẩm Dao lại nổi lên cảm giác bị chàng khống chế bị chàng bao phủ như tối hôm qua.

Nàng lo lắng còn xoa tiếp nữa sẽ xảy ra chuyện: "Thôi thôi." Thẩm Dao đẩy chàng ra rồi đi đến phòng ăn dặn dò bữa tối.

Phu thê dùng bữa tối xong, Tạ Khâm phải về thư phòng làm việc, Thẩm Dao ngủ đủ rồi thì cảm thấy nhàm chán, Tạ Khâm bèn đề nghị:

"Nàng đi cùng ta đến thư phòng chơi không?"

Thẩm Dao đồng ý.

Lúc Tạ Khâm xem văn thư, Thẩm Dao ở bên cạnh lắc lư, nàng dứt khoát lật xem hết một lần những quyển sách trên kệ sách xung quanh Tạ Khâm.

Nửa canh giờ sau, Tạ Khâm xử lý công vụ xong, ngẩng đầu lên tìm nàng thì thấy nàng đang lục lọi trên giường trong phòng, chàng cười hỏi:

"Nàng đang tìm gì vậy?"

"Ta đang tìm xem có cô nương nào gửi thư cho chàng không."

Tạ Khâm khoanh tay trước ngực nhìn nàng nghịch.

Thật ra Thẩm Dao đang tìm khế thư của chàng, đã lục khắp phòng rồi, chỉ còn lại bàn của Tạ Khâm là chưa tìm thôi, nàng đi vòng qua Tạ Khâm đến thư phòng, Tạ Khâm đi theo sau nàng, thấy vẻ mặt nàng không giống như nói đùa, bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo sờ khắp bàn, chàng chậm rãi nói:

"Ta đốt từ lâu rồi."

“Hả?” Thẩm Dao mất tự nhiên đứng giữa bàn và ghế bành, đôi mắt mờ mịt vô tội ngây thơ.

Dáng vẻ rất dễ bắt nạt.

Tạ Khâm đi đến dưới cửa sổ, bình tĩnh thả rèm cửa xuống, xung quanh bị che kín, chỉ có ánh sáng trong phòng soi chiếu đôi bên.

Thẩm Dao nhìn thấy đốm lửa nhảy nhót trong mắt Tạ Khâm, vô thức muốn tránh nhưng tiếc là đã muộn, Tạ Khâm trực tiếp ôm nàng đặt lên bàn, ban đầu Thẩm Dao còn căng thẳng, nơi này là thư phòng, bên ngoài đều là gã sai vặt của Tạ Khâm, nàng không thoải mái, nhưng cũng dần dần thả lỏng dưới sự xoa dịu tỉ mỉ của chàng.

Đến thời điểm quan trọng, nàng nhớ đến món đồ kia:

“Ở đây không thích hợp lắm đâu, không phải chàng không chuẩn bị sao?”

“Ai nói ta không chuẩn bị?” Ánh mắt Tạ Khâm tối đi, mang theo sự hăng hái không thể ngăn cản được.

Thẩm Dao chợt nhớ ra chàng có hai hộp, thì ra hộp còn lại được đặt ở thư phòng, chẳng trách lại mời nàng đến thư phòng.

Thẩm Dao tức giận đấm chàng.

Năm ngày liên tục, phu thê hai người cần cù cày cấy.

Thẩm Dao nhìn chiếc hộp lưu ly hao hụt quá nhanh ở góc giường, nhìn người đàn ông đổ mồ hôi như mưa:

“Chàng không thể nghỉ ngơi một chút sao?”

“Ta không mệt.”

“Vậy thì chàng để ta nghỉ một chút.” Giọng điệu Thẩm Dao hơi dồn dập, mang theo sự yêu kiều.

Tạ Khâm hơi dừng lại: “Đêm mai nói sau.”

Thẩm Dao cáu kỉnh, nhất thời bối rối, cũng không biết nên dùng lực thế nào, muốn đẩy chàng nhưng chân không có sức, tay đẩy chàng không được, nàng dứt khoát đưa người về phía trước.

Lần này thì hay rồi, một loại cảm xúc khó nói cực hạn xuyên qua đầu óc nàng, tất cả sự hờn dỗi của nàng đều bị đè lại trong cổ họng, dần dần vỡ vụn giữa răng môi, nàng không thể tin được mà liếc một cái, kinh ngạc lại bất lực mà nhìn Tạ Khâm:

“Chàng…”

Tạ Khâm cũng không ngờ nàng đột nhiên lại làm như vậy, tự mình va vào, khuôn mặt ưu nhã tuấn tú hiện lên chút hoang dại:

“Lần này không thể trách ta được.”

Thẩm Dao cuối cùng cũng biết chữ “Chết” viết như thế nào.

Qua đêm nay, nàng nhìn thấy Tạ Khâm là muốn đi đường vòng, nghe thấy tên của chàng cũng không nhịn được mà run lên.

Là nàng không hiểu rõ địch, rơi vào bẫy, cái bẫy này sâu quá nàng không trèo lên được.

Ngày hôm sau không cần tảo triều, Tạ Khâm dậy trễ hơn một chút, hoặc là nói ngủ cùng Thẩm Dao, Thẩm Dao vốn muốn nhịn đến khi chàng rời đi rồi mới tỉnh, sau đó thật sự không chịu nổi nữa, mở mắt ra khi chàng đặt nụ hôn xuống.

Có lẽ là tối hôm qua bị phạt đến mức đâu vào đấy, hôm nay Thẩm Dao cực kỳ ngoan ngoãn, mặc cho Tạ Khâm dắt nàng đi rửa mặt rồi quay lại dùng

bữa sáng, toàn bộ quá trình đều im lặng không lên tiếng, tựa như con mèo con được vuốt lông.

Mãi đến khi khóe mắt liếc thấy chàng thay quan phục ra ngoài, Thẩm Dao lặng lẽ đi từ giường La Hán sang sạp nhỏ dưới cửa sổ, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng thò ra ngoài, hai tay chống cằm đưa mắt nhìn chàng rời đi.

Thẩm Dao nghiêm túc quan sát thân hình cao lớn đó, dáng người của chàng thẳng tắp, ăn mặc gọn gàng không cẩu thả, ngay cả cúc áo cũng tỉ mỉ đến mức không tìm ra được chút khuyết điểm nào, cử chỉ hành động tao nhã kiềm chế, lại chính là kiểu sói đội lốt người.

Thẩm Dao nghiến răng.

Tạ Khâm như có khả năng tâm linh, đi đến góc hành lang phía Tây thì lại ngoái nhìn nàng mà không hề có điềm báo trước, Thẩm Dao sợ đến mức dùng hai tay che mặt, vội vàng nhắm mắt.

Một lúc sau nàng lặng lẽ mở nửa con mắt ra, nhìn chàng qua kẽ ngón tay, trước mặt lại đen như mực không thấy gì hết, tựa như có bức tường kín mít chặn trước mặt, nàng lập tức thả tay xuống, ngẩng đầu thì lại nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm mà sáng ngời.

Tạ Khâm vươn tay sờ mũi nàng:

"Nàng còn như vậy nữa là ta không đi được đâu…"

Ngày hôm nay Thẩm Dao chỉ trốn ở Diên Linh Đường của lão thái thái, ngay cả nghỉ trưa cũng ở lại phía bên trong vách ngăn của lão thái thái, ngủ một giấc đến giờ Thân buổi chiều, lão thái thái nhớ đến việc Tạ Khâm sắp hồi phủ nên giục nàng đi về, Thẩm Dao đành phải vịn cánh tay Bích Dao đi về phía Cố Ngâm Đường, rón rén đi từ cửa hông phía sau vào chính viện, lặng lẽ nhô đầu ra khỏi giáp đạo hướng về phía nhà chính, còn chưa nhìn kỹ thì đã liếc thấy Lê ma ma đứng ở cửa ra vào.

Nàng gấp rút nhỏ giọng nói:

“Gia về chưa? Đợi gia về thì bà nói cho chàng biết là ta không dùng bữa tối nay cùng chàng, ta phải đến phòng thu chi xem sổ sách, ôi, thật sự không được thì cứ nói ta đến chỗ lão thái thái, ta mệt rồi nên đến phòng cuối nghỉ một lúc, nhất định phải đợi đến khi chàng quay về thư phòng rồi mới đến mời ta đấy…”

Thẩm Dao nói liên tục, Lê ma ma không kịp cắt ngang, cuối cùng bà chu môi hướng về phía sau lưng nàng.

Thẩm Dao sửng sốt, vội vàng quay đầu thì thấy Diêm Vương này đang cầm mấy quyển sổ con, hơi thở ổn định ngồi trên chiếc ghế bành sát bên bình phong long phượng trình tường, đôi mắt nặng nề nhìn nàng.

Thẩm Dao suýt nữa lảo đảo, tựa như học trò bị bắt tại trận, nàng chắp tay sau lưng đứng thẳng, hồi lâu ý thức được mình thật sự không có tiến bộ, nàng lại như con công cao ngạo:

“Gần đây Tạ đại nhân đi muộn về sớm, cầm bổng lộc của triều đình mà lại không làm việc cho bách tính, có giống Thủ phụ của một nước không?”

“Ta làm xong việc rồi, không về sớm nghỉ ngơi chẳng lẽ cứ ở trong triều mãi?” Tạ Khâm đặt sổ con lên bàn, phủi bụi trên tay.

Giọng nói Thẩm Dao cao lên một chút, mắt hạnh e sợ nhìn qua: “Không phải chàng cũng đã làm cái cọc trong triều hai mươi mấy năm sao?”

Tạ Khâm lại không phản bác được, trong chốc lát, ánh mắt sáng tỏ, mang theo vài phần hùng hồn:

“Không phải ta cưới thê tử rồi sao? Phải dành chút thời gian cho nàng chứ.”

“Không cần phải thế đâu.” Thẩm Dao nhớ đến chuyện chàng làm tối qua, tóc gáy dựng hết lên.

Lê ma ma đã ra ngoài từ lâu, trong chính phòng chỉ còn lại phu thê hai

người.

Tạ Khâm nhớ đến buổi sáng khi ra ngoài, nàng rõ ràng vẫn ngoan ngoãn, nửa ngày không gặp mà đã như đổi người rồi:

"Đang yên đang lành, sao lại trốn ta?"

Thẩm Dao đột nhiên tức giận, nửa hờn nửa tủi, giận đùng đùng đi đến trước mặt chàng, vén tay áo lên để lộ cổ tay:

"Xem chuyện tốt chàng làm này, còn chỗ này nữa…" Lại vén lên mấy chỗ bị thương trên tay trên chân.

Tạ Khâm nhìn thê tử đang tức giận bất bình, chậm rãi kéo nàng ngồi vào lòng, hổ thẹn nói: "Còn chỗ nào nữa?"

Thẩm Dao tủi thân, tối hôm qua nàng suýt nữa bị chàng bóp nát rồi, trước ngực và sau lưng càng thê thảm hơn, đâu thể nào cho chàng nhìn được.

"Tạ Khâm, chàng còn không thừa nhận là chàng thấy sắc nổi lòng tham à, chàng mà còn vậy nữa là ta dọn đến biệt uyển Thông Châu đó."

Tạ Khâm cũng biết tối hôm qua mình hơi quá đáng, ôm nàng vào lòng xoa dịu:

"Được, ta đi cùng nàng."

Thẩm Dao lại biết đây là lời nói dối, triều đình không thể một ngày không có chàng, Thẩm Dao còn trông cậy chàng sớm ngày hạ bệ Thái tử đây, bây giờ vẫn chưa thích hợp để rời Kinh thành, nhân lúc chàng áy náy, đang muốn dạy dỗ vài câu thì liếc thấy trên bàn còn đặt một tấm thiệp mời:

"Đây là gì vậy?"

Tạ Khâm vùi đầu vào cổ nàng, nhạt giọng nói:

“Lão thái thái Ninh gia mừng thọ sáu mươi lăm tuổi, chắc là nhớ đến tình nghĩa thầy trò của ta và Thái sư nên gửi riêng một tấm thiệp mời cho ta, ta không đi, nàng đi thay ta được không?”

Nếu là trước kia, Tạ Khâm đi cũng không có gì, nhưng Thẩm Dao đã không thích chàng gặp mặt nữ tử khác thì Tạ Khâm không định đi.

Đương nhiên Thẩm Dao hiểu ý của chàng, nàng cất giọng nói: “Được.”

Trước kia không có ý định ở lại vì cho rằng Tạ Khâm có tình với Ninh Anh, nàng đồng cảm với Ninh Anh, bây giờ đã biết sự thật, nếu như Ninh Anh kia có ý đồ với Tạ Khâm thì đừng trách nàng không khách sáo.

Đúng lúc đi gặp đám yêu ma quỷ quái Ninh gia đó một chút.

Chương 38

Tạ Khâm vén ống tay áo của Thẩm Dao ra xem cái gọi là vết thương của nàng, nàng cũng mềm mại quá, đụng vào một chút là đỏ lên, chàng trực tiếp ôm nàng đến phòng trong, tìm cao thư giãn xoa bóp cho nàng.

Thẩm Dao thấy chàng thận trọng như thế thì lại ngại ngùng, Tạ Khâm không tốt hơn nàng bao nhiêu, sau lưng bị nàng cào ra không ít vết máu, sợ rằng trên cánh tay và vai đều là dấu răng của nàng.

Tạ Khâm vuốt ve khuôn mặt lười biếng của nàng: "Không phải nàng nói mệt sao, cứ ở trên giường La Hán nghỉ ngơi một chút, chờ ta gọi nàng dùng bữa."

Thẩm Dao chẳng hề buồn ngủ, chỉ là trên người không có chút sức lực nào, cảm giác của đêm qua vẫn còn lưu lại rất lâu, ngay cả xương cốt cũng mỏi nhừ, Tạ Khâm thì ngồi trên chiếc ghế bành đối diện nàng, vừa rồi Bình Lăng đưa cái hộp đến, trong đó là một ít công báo [1], chàng vừa ở bên cạnh Thẩm Dao vừa nghiêm túc đọc, thỉnh thoảng nhíu mày lại, trong mắt có chút ánh sáng sắc bén, có điều cẩn thận nhìn lại thì cả người chàng tuấn tú trong trẻo, so với người đàn ông như con sói hoang dã đêm qua thì hoàn toàn khác biệt.

[1] Công báo (邸报), hoặc để báo: Báo chí ở Trung Quốc, xuất hiện dạng công báo, đầu tiên gọi là "Để báo" (邸報), lưu hành trong giới quan chức triều đình vào cuối đời nhà Hán (thế kỷ 2 – 3 sau CN). Theo Báo Thanh niên.

Nhớ đến tối hôm qua bị chàng làm cho gọi vài tiếng phu quân, hơn nữa còn hứa cho chàng không ít lợi ích, nàng ảo não vì mình thật sự không có tiến bộ, Thẩm Dao cố gắng lấy lại danh dự, vô cùng buồn chán dựa vào gối

quay mặt về phía chàng:

“Tạ đại nhân đêm qua oai phong lẫm liệt, những đồ đệ sùng kính chàng có biết lúc riêng tư chàng là người càn rỡ như thế không?”

Tạ Khâm không ngẩng đầu, đầu ngón tay gõ vào một chỗ như phát hiện ra điều không đúng, nhưng cũng dành ra được thời gian để trả lời nàng:

“Thực sắc tính dã [2], ta cũng chỉ là một phàm phu tục tử thôi.”

[2] Thực sắc tính dã (食色性也): Ý nói ăn uống và sắc dục là hai bản tính của con người.

Thẩm Dao không muốn thấy chàng bình tĩnh như vậy, rõ ràng là đã làm chuyện xấu mà còn trông như chuyện đương nhiên, nàng bò dậy chui vào lòng chàng:

“Nếu đã như vậy, sau này Tạ đại nhân ôm ta để phê sổ con đi.”

Tạ Khâm nhìn người chợt chui vào lòng mình, vẻ mặt hơi bất đắc dĩ.

Thẩm Dao không kiêng nể gì cả mà liếc mắt đưa tình với chàng, không phải chàng bị gió thổi cũng không lay động à, có bản lĩnh thì để nàng ngồi trong lòng mà chàng vẫn không loạn đi.

Thật ra Tạ Khâm cũng không ngại nàng làm trò, dứt khoát ôm nàng vào lòng, sau đó giữ lấy nàng mà tiếp tục xem công báo.

Hình dạng của công báo khác nhau, có dài có ngắn, có cái thì viết vài con số, có vài cái thì vẽ hình thù kỳ quái, cũng có những con số rải rác, không biết là ý gì, Thẩm Dao lại thấy Tạ Khâm cau mày, tựa như gặp phải khó khăn.

Người này thật sự có thể làm một lúc hai việc, Thẩm Dao chợt cảm thấy vô vị, lại đứng dậy từ trong lòng chàng, hầm hừ nằm lên giường La Hán:

“Ta muốn ăn bữa tối Tạ đại nhân làm.”

Chỉ là thuận miệng nói để chờ Tạ Khâm nói vài câu ngọt ngào, kết quả một lúc lâu cũng không thấy sau lưng có động tĩnh, nàng ngoái nhìn, trong phòng trống không, đâu còn bóng dáng Tạ Khâm nữa.

Không chịu được trêu chọc như vậy, còn nói mọi chuyện đều nghe theo nàng nữa, nhưng nàng lại cảm thấy Tạ Khâm không giống như người hẹp hòi, chắc là đã xảy ra chuyện gì đó nên vội đi, Thẩm Dao cũng không để trong lòng, chân đau eo xót, nàng dứt khoát vùi mình vào trong chăn mỏng nghỉ ngơi.

Tối qua chàng trở nên hung ác thì đâu phải là chui vào thân thể nàng nữa, rõ ràng là đâm vào trái tim nàng mà, cái nào cái nấy suýt nữa lấy cả mạng nàng, Tạ Thủ phụ thật sự chẳng chịu thua cái gì cả, mọi thứ đều có thiên phú dị bẩm, đời này điều duy nhất khiến người ta lên án chàng… có lẽ là nàng nhỉ.

Mơ mơ màng màng ngủ gật, bị Bích Vân gọi dậy dùng bữa tối, Tạ Khâm đã đến gian giữa, trên mặt bàn rộng lớn bày biện hơn mười món ăn, trong đó có một chiếc chén sứ thanh hoa vô cùng bắt mắt, bên trong đựng ếch trâu xào lăn, so với món ăn khác thì trông không ngon lắm, Thẩm Dao nhanh chóng đảo mắt một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Tạ Khâm.

Thủ phụ đại nhân lúc nào cũng ung dung thản nhiên, nhàn nhạt chỉ vào món ếch trâu kia:

“Nếm thử xem.”

Thẩm Dao hiểu ra, đây là món Tạ Thủ phụ tự mình làm.

Thẩm Dao đương nhiên là khiếp sợ, nàng cũng học theo dáng vẻ của Tạ Khâm, bình tĩnh ngồi vào bàn, đưa tay gắp một miếng thịt ếch đầy đặn, nhẹ nhàng liếc nhìn Tạ Khâm một cái.

Quả nhiên Tạ Khâm đang nhìn chằm chằm vào miệng nàng, thấy nàng

không động đậy, chàng lại nhìn vào mắt nàng: "Sao vậy?"

"Không sao, chỉ là làm sao Tạ đại nhân biết được ta thích ăn cay vậy?" Thẩm Dao cười mỉm hỏi.

Tạ Khâm cười khổ: "Ta không hề biết nàng thích gì, chỉ là làm theo sở trường của mình thôi."

"Ồ, hóa ra Tạ đại nhân có khẩu vị nặng." Thẩm Dao làm dáng vẻ hiểu rõ, thịt chạm vào môi, nàng lại dừng lại: "Xem ra không thể chỉ nhìn bề ngoài của Tạ đại nhân được đâu."

Rõ ràng là lời này có ý khác.

Tạ Khâm cười không nói lời nào.

Thẩm Dao nếm thử một miếng thịt ếch, không thể không nói, nó còn rất ngon miệng, vì không để Tạ Khâm quá đắc ý, nàng miễn cưỡng nói: "Cũng được, Tạ đại nhân trăm công nghìn việc có thể có tay nghề như vậy, ta tự cảm thấy không bằng."

Rõ ràng là khen, nhưng Tạ Khâm lại nghe ra được ý mập mờ từ nàng, trong lòng ít nhiều có chút thất vọng: "Không sao cả, lần sau thử tiếp."

Tạ Khâm bắt đầu động đũa.

Thẩm Dao phát hiện ra chén thịt ếch kia đã bị chàng gắp hơn một nửa, trong lòng nhất thời tức giận.

"Tạ đại nhân, không phải món này được làm cho ta ăn sao?"

Tạ Khâm nói: "Không phải là nàng không thích à?"

Thẩm Dao nghiêm mặt: "Thích hay không là một chuyện, nhưng Tạ đại nhân tự mình xuống bếp, dù thế nào ta cũng phải ăn nhiều hơn."

Thẩm Dao không thèm nói đạo lý mà lấy hết đồ ăn trong chén của chàng, chồng chất tất cả ở trước mặt mình.

Tạ Khâm nhìn dáng vẻ cáu giận lại đáng yêu của tiểu cô nương, trong lòng tràn đầy cảm giác ngọt ngào, tùy ý gắp mấy món trước mặt tiếp tục ăn.

Sau khi Thẩm Dao ăn uống no đủ thì phát hiện ra một bí mật.

Tạ Khâm không chú trọng đến ăn mặc, trước mắt có cái gì thì ăn cái đó, nhưng không có nghĩa là chàng không có sở thích, khẩu vị chàng thiên về nặng, Thẩm Dao liếc mắt nhìn Lê ma ma chằm chằm, trên mặt Lê ma ma là vẻ xấu hổ, hầu hạ chủ quân nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên bà phát hiện ra khẩu vị của chàng, quả nhiên là bà hầu hạ không chu đáo.

Nói tới nói lui vẫn là nhờ phúc của Thẩm Dao, bà khâm phục mà khom người với Thẩm Dao.

Sau bữa tối, hai người đi men theo viện tử để tiêu thực, thấy trời không còn sớm nữa, Tạ Khâm phải về thư phòng nên mời Thẩm Dao:

"Cùng đến đó chứ?"

Thẩm Dao nhớ đến chuyện xảy ra ở thư phòng, đột nhiên trốn sau cây cột, lắc đầu như trống bỏi: "Không đi đâu, tối nay ta không được nữa, chàng giữ lại cho ta một mạng đi."

Tạ Khâm ngượng ngùng xoa trán: "Tối nay tuyệt đối sẽ không chạm vào nàng." Sau đó đưa tay nắm lấy tay nàng.

Tạ Khâm đưa hai tay ra sau, nắm lấy một tay của nàng thong thả đi về phía thư phòng, Thẩm Dao do dự đi theo sau chàng, người ngoài nhìn vào thì giống như chủ nhân đang dắt một con lừa nhỏ đáng yêu, dáng vẻ của Thẩm Dao vừa e sợ lại vừa nghịch ngợm, đoạn đường ngắn đi mất một khắc, liếc mắt đưa tình, người hầu trong nhà đều biết điều lui ra.

Đến cửa thư phòng, Thẩm Dao còn bám vào sau khung cửa không chịu vào

trong, dáng vẻ như vẫn còn sợ hãi:

"Ta sợ."

Tạ Khâm biết nàng đang ra vẻ, cam kết: "Ta nói được làm được, tuyệt đối không bắt nạt nàng."

Thẩm Dao được chàng bảo đảm hết lần này đến lần khác thì cười tủm tỉm bước vào trong, quân tử lời hứa ngàn vàng, nàng bèn thừa thế báo thù đêm qua, lúc thì thổi hơi vào tai chàng, lúc thì cọ vào yết hầu của chàng, trong một canh giờ chưa từng an phận, nhưng vượt ra khỏi dự đoán của nàng, Tạ Khâm lại giữ được bình tĩnh, thư từ nên viết đều không sót cái nào, trong đó còn có một bức hồi âm cho đại lão gia Ninh phủ.

Thẩm Dao hơi không phục, so với Tạ Khâm, đạo hạnh của nàng quá cạn, vẫn phải bất chấp tất cả, nàng đổi tư thế, dạng chân ngồi trên người Tạ Khâm, quay mặt về phía chàng, ôm cổ hôn yết hầu của chàng.

Tạ Khâm thoáng xúc động, chậm rãi đặt bút lông sói trong tay vào chỗ rửa bút, duỗi hai tay ra đỡ lấy nàng, để cho nàng thuận tiện hơn:

"Muốn à?"

Thẩm Dao thấy sợ: "Không." Thấy người đàn ông cong khóe môi lên, chuông báo động trong lòng Thẩm Dao vang lên: "Ta cho chàng biết, chàng nói lời phải giữ lấy lời, nếu như hôm nay chàng nuốt lời thì sau này chàng nói gì ta cũng sẽ không tin nữa."

Quả nhiên Tạ Khâm lại đặt nàng lên bàn giống như đêm trước đó, Thẩm Dao tức giận đấm đá chàng:

"Chàng lừa ta, chàng lại lừa ta!"

Giày thêu vô tình rơi xuống, bàn chân mang vớ trắng của nàng đạp vào vai chàng, đôi mắt như nai con vừa hung dữ vừa non nớt:

“Tạ Khâm, chàng là ngụy quân tử, chàng là đồ vô liêm sỉ ăn người không nhả xương!”

Lúc nàng đang hùng hổ, người đàn ông đứng dậy nửa người, hơi nghiêng về phía trước, gần như là ở trước mặt nàng, Thẩm Dao chống hai tay lên bàn, hai chân vẫn chống vào người chàng, chỉ lo phản kháng chứ không chú ý đến dáng vẻ của mình.

Váy chậm rãi trượt xuống, xếp gấp trên bắp đùi, Thẩm Dao ngượng ngùng tiến không được lùi không xong, nàng tủi thân mà chu miệng, hai má phồng lên, thẹn quá hóa giận.

Tạ Khâm cầm hai chân nàng vòng ra sau lưng mình rồi nghiêng người hôn nàng, Thẩm Dao không phối hợp, hai tay chống ở sau bàn duỗi ra cào chàng, Tạ Khâm sợ nàng mệt nên khàn giọng trả lời: “Ta đã hứa không bắt nạt nàng, ta nói được làm được.”

Thật à?

Nụ hôn của Tạ Khâm dán vào tai nàng rồi trượt xuống, sau đó nữa, Thẩm Dao sững sờ tại chỗ giống như bị sét đánh.

Chàng cực kỳ xấu xa, còn ép nàng nhìn chàng nữa.

Thẩm Dao nhìn áo ngoài bị ném xuống đất, chậm rãi nhắm mắt lại.

Không biết trôi qua bao lâu, nàng trốn trong chăn không chịu gặp ai.

Trên gối đều là mùi hương tùng xanh của Tạ Khâm, nàng dùng sức hít hà, cảm giác lưu lại vẫn đang di động khắp xương cốt tứ chi, ngay cả sợi tóc cũng lộ ra vẻ lười biếng, thỏa mãn và xấu hổ, Thẩm Dao bao bọc bản thân thật chặt, tựa như làm vậy thì mới có thể giữ lại tất cả hơi thở của chàng.

Nàng khẽ than: “Đêm nay ta cứ ở đây không đi, được không?”

Tạ Khâm cầu còn không được.

Đêm nay, phu thê hai người chen chúc trên chiếc sạp nhỏ không rộng lắm trong thư phòng.

Tạ Khâm nhìn tiểu yêu nữ đang yên tĩnh ngủ say trong lòng, chàng có chút thỏa mãn khi có được nàng.

Lần này Thẩm Dao hoàn toàn ngoan ngoãn, không nghịch không ầm ĩ, tối nào cũng thành thật chờ Tạ Khâm về xào ếch cho nàng ăn, thật sự nói cho chàng biết rằng tài nấu nướng của chàng rất tốt, Tạ Khâm ngược lại hơi thẹn thùng:

"Ta cũng chỉ biết làm mấy món đó thôi, sau này sẽ học thêm."

Thẩm Dao đỡ trán, những lời nói đó như cắm sâu vào trong đầu óc chàng, không rút ra được.

Vào ngày đến Ninh phủ dự tiệc, khi ngồi trên xe ngựa, Thẩm Dao vẫn chóng mặt: "Bích Vân, em nói xem người phu nhân này của ta có phải cũng sánh bằng Lưu đại ca không?"

Đi sớm về trễ, nuôi gia đình, sau khi về phủ còn chấp nhận đến phòng bếp nấu ăn, hai tay nàng không dính nước mùa xuân, có cảm giác đanh đá chua ngoa giống như Lê tẩu năm đó.

Bích Vân trừng mắt nhìn nàng: "Cô nương à, người so sánh cô gia với Lưu đại ca mà không sợ cô gia của chúng ta xấu hổ sao? Người đàn ông phóng khoáng tự do ở trong triều, hồi phủ là xuống bếp làm đồ ăn cho người mà chỉ xứng để so với Lưu đại ca thôi à?"

Thẩm Dao cũng có chút chột dạ, sửa sang lại làn váy tán loạn:

"Ta chỉ nói một chút thôi mà."

"Ta đang khen chàng chu đáo mà."

Lời này đúng lúc bị người đuổi theo bên ngoài nghe được, chỉ thấy Thẩm Triển xích lại gần màn xe hỏi với giọng ồm ồm khi vỡ giọng:

"Tứ tỷ, tỷ phu còn xuống bếp cho tỷ à? Tay nghề của tỷ phu thế nào, có thể so được với đệ không?"

Ngay sau đó, màn xe bị vén lên, để lộ ra khuôn mặt lạnh như băng của Thẩm Dao:

"Đệ cũng xứng so với chàng à? Thiếu niên ở thôn trang của ta có ai không biết xuống bếp cày cấy đâu? Mấy cái tài của đệ có gì đặc biệt hơn người chứ?"

Thẩm Triển biết mình còn lâu mới lọt vào mắt Thẩm Dao, cười hì hì nói: "Tỷ tỷ, lúc nào đó mang đệ lên núi đi săn đi, đệ nướng thịt thỏ cho tỷ ăn, đệ nướng thịt ngon lắm đó."

Thẩm Dao thả màn xuống, xoa huyệt thái dương nói: "Ăn thịt ếch của Thủ phụ nhà ta không ngon sao?"

Thật ra Ninh phủ ở cùng phường với nhà họ Thẩm, Thẩm Triển cố ý tới đón Thẩm Dao, mặc dù Thẩm Triển là cậu ấm nhưng vẫn biết điều, Thẩm Dao phát hiện ra mình không ghét người đệ đệ này đến vậy, chỉ là chung quy vẫn không thể có cảm giác người thân với hắn.

Hai khắc sau, xe ngựa dừng lại ngoài cửa lớn Ninh phủ.

Hôm nay có không ít người Tạ phủ dự tiệc, đại phu nhân mang theo con dâu Ninh thị, tam phu nhân dẫn theo con dâu Liễu thị, còn có Tạ Kinh, Thẩm Dao và Tạ Văn Mẫn, nhị phu nhân và đại phu nhân không hợp nhau, chỉ phái con gái đến tham gia, bên dưới Tạ Kinh còn có hai người em trai em gái, đều được Ninh thị mang đến, Tạ gia cao quý, lại có phu nhân Thủ phụ là Thẩm Dao tham gia, xe ngựa dừng lại, phu nhân quản gia của Ninh gia dẫn theo một vài nữ quyến đi ra nghênh đón.

Thẩm Dao từng gặp mặt phu nhân Ninh gia, được xem như là quen sơ,

trước đó, nàng chính là phu nhân Thủ phụ đoan trang lạnh lùng cao ngạo không thể với tới, cộng thêm lần ở hành cung, nàng phấn đấu đánh bại Quận chúa Mông Ngột, thanh danh lan xa, bây giờ dù nàng cười hiền lành thì cũng không có ai dám cho rằng nàng bình dị gần gũi.

Ninh đại phu nhân nghênh đón đám người nhà thông gia vào chính viện chúc thọ, trong nhà chính năm gian đầy khách quý đang ngồi, mẹ con Bình Nam Vương phi cũng có mặt, còn có Thái tử phi và Ninh Trắc phi đã lâu không lộ diện, rõ ràng là Thái tử phi thấy Thái tử bị giam cầm thì nóng lòng muốn xoa dịu quan hệ với các thần tử, mang danh thay hoàng gia đến thăm hỏi phủ Thái sư để chúc thọ, có điều Thái tử phi ngồi một lúc là rời đi, lúc đi đến gần Thẩm Dao thì khẽ nói:

"Tạ phu nhân, có thể mượn một bước nói chuyện không?"

Đương nhiên là Thẩm Dao không từ chối được, đi theo Thái tử phi ra khỏi nhà chính, đi ra ngoài dọc theo con đường đá rộng rãi ở chính giữa, Thái tử phi là quân, mọi người đều phải tránh đường, nhất thời trong viện trở nên yên lặng, thuận tiện cho hai người nói chuyện.

Thẩm Dao đi phía sau cách nàng ta hai bước, vừa có vẻ tôn kính khiêm nhường lại giữ gìn khoảng cách cẩn thận, Thái tử phi biết rõ nàng tránh hiềm nghi nên cũng không tiện cưỡng cầu, bước qua phòng ngoài, đi đến sân viện lộng lớn trước thùy hoa môn, nàng ta lập tức dừng chân rồi nói:

"Lần trước ở hành cung là Thái tử mạo phạm Tạ phu nhân, hôm đó Thái tử đã uống chút rượu chứ không phải có ý như vậy, mong phu nhân đừng để trong lòng."

Thẩm Dao nghe thấy lời này, chợt ngẩng đầu, người thông minh thì nên giả vờ như không biết, chứ không phải cố ý làm rõ khiến người ta khó xử, lại thấy ánh mắt Thái tử phi bình tĩnh, khí chất như hoa lan, thật sự khó có thể tưởng tượng được, nàng ta có thể ôn hòa nhã nhặn nói ra những lời trông có vẻ là xoa dịu nhưng thực chất là uy hiếp này.

Thẩm Dao cân nhắc một chút là hiểu được ý của Thái tử phi.

Chuyện như vậy rất bất lợi cho thanh danh của Thẩm Dao, chỉ cần truyền ra ngoài là Thẩm Dao gần như sẽ thân bại danh liệt, mục đích của Thái tử phi là dùng việc này để uy hiếp Thẩm Dao và Tạ Khâm, khiến Tạ Khâm giúp đỡ Thái tử quay về vị trí cũ.

Đáng tiếc là nàng ta không hiểu rõ tính cách Thẩm Dao.

Con người nàng trời sinh đã có tính chống đối.

Với lại, việc này không tốt đối với nàng, chẳng lẽ đối với Thái tử lại là chuyện tốt hay sao?

Chẳng qua là trói buộc lẫn nhau, kiêng kỵ nhau mà thôi, chỉ xem xem ai chịu đựng hơn ai.

Thẩm Dao cười, bạo dạn lại thản nhiên:

"Hôm đó vô cớ bị Thái tử cản đường, trong lòng ta sợ hãi, vốn muốn gặp vua để cầu bệ hạ cho ta một lời giải thích, đáng tiếc là có ngoại sứ đến chầu, sợ tổn hại thanh danh của bệ hạ nên để đó không nhắc đến, hôm nay Thái tử phi không nhắc đến việc này, ta suýt nữa đã quên luôn, thôi, người hạ mình cầu hiền, ta cũng chỉ có thể nuốt cục tức này, để nó trôi qua thôi."

Ngụ ý là nếu như Thái tử phi muốn uy hiếp nàng, nàng cũng không để ý đến việc mất cả chì lẫn chài đâu.

Trong tay Thẩm Dao vẫn còn cầm một tờ khế thư, hoàn toàn không sợ liên lụy đến Tạ Khâm, sau này đưa khế thư ra, người ngoài biết được nàng và Tạ Khâm là phu thê giả thì đương nhiên cũng không gây trở ngại cho Tạ Khâm được, trái lại còn khiến Tạ Khâm có vẻ làm việc nghĩa không vụ lợi.

Thái tử phi hơi kinh ngạc, nữ tử xem trọng sự trong trắng hơn cả tính mạng, Thẩm thị này lại không sợ hãi, nhìn biểu cảm ung dung kiêu căng của nàng, không có vẻ gì là bị nàng ta uy hiếp.

Trộm gà không được còn mất nắm thóc, Thái tử phi có chút ảo não, lập tức khiêm tốn:

"Phu nhân nói vậy đã là cho ta thể diện lớn lắm rồi, đây chỉ là một chút hiểu lầm thôi." Nói xong, Thái tử phi lộ vẻ sầu khổ: "Ta thật sự rất hâm mộ phu nhân…" Có một phu quân có thể cho nàng chỗ dựa vững chắc, Thái tử phi nghĩ đến việc mình còn phải thay Thái tử xử lý cục diện rối rắm thì cảm thấy vô cùng ấm ức.

Thẩm Dao ứng phó cười cười, đối với một người phụ nữ uy hiếp mình, Thẩm Dao sẽ không cho sắc mặt tốt.

Thái tử phi đụng vào cái đinh cứng là Thẩm Dao thì chỉ cảm thấy tê da đầu, ngượng ngùng rời khỏi Ninh gia.

Thẩm Dao hành lễ với bóng lưng nàng ta, quay đầu lại muốn trở về sảnh chúc thọ thì lại thấy một nữ tử mặc váy áo màu vàng nhạt đã đứng dưới hành lang của phòng ngoài, khuôn mặt nàng ta trong trẻo như trăng sáng, bộ bối tử dài màu vàng nhạt mỏng, tao nhã xuất trần, nàng ta đứng trên bậc thềm gật đầu hành lễ với Thẩm Dao đứng trong sân:

"Mẫu thân sợ phu nhân ngại nhà chính bí bách nên dặn dò ta dẫn phu nhân đến phòng khách chơi."

Ninh Anh này nói thế nào đây, nàng ta có một loại năng lượng có thể gạt bỏ những người khác, không có tính công kích lắm nhưng không ai dám tùy ý đến gần, Thẩm Dao thưởng thức tiểu mỹ nhân một phen, chậm rãi gật đầu:

"Được."

Phòng khách nằm ở phía Tây của thùy hoa môn, đi dọc theo hành lang là đến.

Hành lang và phòng khách cách nhau một vườn hoa, bóng người đan xen sau những cành hoa rậm rạp, Thẩm Dao vén một cành ra, như đang gạt đi một mảnh hoa rực rỡ.

Trong phòng khách rộng rãi chứa đầy người, những cô nương trẻ khoảng chừng hai mươi tuổi tụ tập ở phòng khách vẽ tranh làm thơ, trên bức tường phía Bắc của phòng khách treo không ít tác phẩm tươi mới thoát tục, tiếng cười nói yêu kiều, mùi mực lan tỏa.

Thẩm Dao nhìn Ninh Anh tràn đầy vẻ vô hại ở bên cạnh, cười một tiếng, hóa ra là một tiểu mỹ nhân có gai, nàng bước lên bậc thềm trước.

Ninh Anh nhìn Thẩm Dao cao gầy xinh đẹp, sắc mặt nàng ta lạnh lùng.

Tạ Khâm là quân tử lỗi lạc, tài tuấn ưu tú, sao có thể thích kiểu phụ nữ diêm dúa này được.

Không thể nào.

Chương 39

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tạ Kinh phát hiện ra Thẩm Dao trước, vội vàng tiến lên đón: "Thúc tổ mẫu, vào bên trong ngồi đi."

Thì ra ở phía Tây phòng khách còn có một nhã gian, vén rèm bên, bên trong có khoảng sáu bảy vị phu nhân trẻ tuổi, Thẩm Dao liếc mắt nhìn nhị tỷ Thẩm Liễu, Thẩm Liễu nhìn thấy Thẩm Dao thì không thấy bất ngờ, Hồng Môn Yến này của Ninh Anh không phải được tổ chức cho Thẩm Dao sao, Đoàn thị không tiện tới nơi thế này nên dặn dò Thẩm Liễu giúp đỡ Thẩm Dao.

Nhóm thiếu phu nhân nhìn thấy Thẩm Dao thì đều vô cùng khách sáo nhiệt tình, họ đều hành lễ với nàng đồng thời nhường ra vị trí chủ trì, trong lòng Thẩm Liễu bất mãn với Thẩm Dao nhưng ở bên ngoài thì vẫn biết điều, chủ động gọi một tiếng tứ muội, Thẩm Dao cũng gọi một tiếng nhị tỷ rồi ngồi xuống.

Thẩm Dao về Kinh lâu như vậy rồi, gần như luôn để mặt mộc, hôm nay đi ra ngoài hiếm khi nghiêm túc sửa soạn một phen, bôi một lớp son phấn thật mỏng, ở đuôi lông mày cũng được điểm xuyết hai hạt ngọc trai, thần thái cả người rất tốt, nàng ngồi ở đó là có thể dùng từ 'tỏa sáng khắp nơi' để hình dung.

Một vị thiếu phu nhân của Ninh gia ở trong phòng khách tiếp khách, sau khi nhận được ánh mắt ra hiệu của Ninh Anh ở gian ngoài bèn đi vào hành lễ với Thẩm Dao:

“Phu nhân Thủ phụ giá lâm, Ninh gia chúng ta được vẻ vang, hôm nay là lễ mừng thọ của thái bà bà, không biết có thể vinh hạnh nhận được một bức tranh của phu nhân không?”

Thẩm Liễu cau mày nhìn thoáng qua Thẩm Dao, nụ cười trên mặt Thẩm Dao không thay đổi, nàng vẫy tay với Tạ Kinh, Tạ Kinh lập tức đi đến:

“Kinh Nhi, hôm nay là lễ mừng thọ của thái bà bà nhà ngoại cháu, cháu thay ta viết tám chữ tặng cho lão thái quân, cũng coi như là sự tôn kính của ta dành cho gia phong của Ninh gia.”

“Tám chữ nào ạ?”

“Tin thân thủ tín, danh bất hư truyền.”

Vừa dứt lời, trong phòng khách yên tĩnh đến lạ thường.

Ninh lão Thái sư cả đời coi trọng nhất là lời hứa, cho nên năm đó khăng khăng cố chấp gả Ninh Anh đến Trịnh gia, lời này của Thẩm Dao không khác gì đang vạch lên vết sẹo của Ninh Anh, Ninh Anh đứng trong mùi mực, nhìn Thẩm Dao qua những bóng người chồng chất, ánh mắt nhạt như mây khói.

Tạ Kinh thông minh đương nhiên là nghe ra được ý của Thẩm Dao, nàng ấy nghĩ, một bên là thúc tổ mẫu, một bên là cô tổ mẫu nhà ngoại, hai người đều cực kỳ tốt với nàng ấy, thậm chí là bàn về tình cảm, trước khi Ninh Anh xuất giá đã dạy nàng ấy đọc sách làm văn, xem như là nửa người thầy của nàng ấy, chỉ là Tạ Kinh họ Tạ, hơn nữa, ngoại trừ tình cảm thì còn có đúng sai phải trái, ai cũng biết Thẩm Dao đến từ thôn trang, nói về tài hoa thì kém hơn những người trong danh môn quý tộc của Kinh thành, Ninh gia làm như vậy không khác gì tát vào mặt Thẩm Dao.

Cô tổ mẫu Ninh gia không nên nhớ nhung đến Tạ Khâm nữa.

Tạ Kinh cắn răng, rũ mắt nói: “Cháu viết ngay.”

Thẩm Dao cười phe phẩy chiếc quạt lông trong tay: "Mau đi đi." Tư thái ung dung nhàn hạ, tự do như đang ở nhà vậy.

Sắc mặt của thiếu phu nhân Ninh gia vô cùng khó xử.

Thẩm Liễu đột nhiên cảm thấy người muội muội này rất giống tính nết của nàng ta, không hổ là con gái của Thẩm gia, tuyệt đối không chịu thiệt thòi.

Nàng ta phối hợp nói: "Tứ muội tặng tám chữ này rất tốt, Ninh gia làm gương cho chúng ta."

Nếu như Ninh Anh cần thể diện thì nên biết khó mà lui, đừng tiếp tục có ý định với Tạ Khâm nữa.

Không phải tất cả mọi người trong nhã gian đều hiểu rõ nguyên nhân trong đó, có người không lên tiếng thì đương nhiên cũng có người phụ họa.

Nữ quyến tụ tập lại với nhau thì luôn có chủ đề nói mãi không hết, Ninh Anh ở trong phòng khách hướng dẫn các cô nương vẽ tranh làm thơ, Thẩm Dao thì ở nhã gian cùng các vị phu nhân tán gẫu, trọng tâm câu chuyện chỉ là vài mẩu chuyện nhỏ trong nhà.

Chốc lát sau, một nhóm các cô nương mang tác phẩm của mình đến mời Thẩm Dao bình luận, chưa từng ăn thịt heo thì chưa từng thấy heo chạy hay sao, nàng cũng đã ở trong thư phòng của Tạ Khâm mấy ngày, đã thấy đồ tốt nên đương nhiên biết những bức tranh trước mặt thiếu hụt ở đâu, về phần bình phẩm thơ thì khó hơn một chút, Ninh Anh nhìn ra được trong bụng Thẩm Dao không có được bao nhiêu chữ, bèn dùng điều này để khiến nàng tự ti mặc cảm.

Sao Thẩm Dao để nàng ta toại nguyện được.

Nàng thở dài một hơi, nói với những người bên cạnh:

"Hầu gia nhà ta thường nói, làm thơ như làm người, giảm sự phức tạp, khiến nó đơn giản thôi, bớt đi chút hào nhoáng, có thêm chút chân tình thì

mới là thơ hay, cũng không cần chú trọng đến việc trau chuốt từ ngữ, cho thể khiến cho người ta đồng cảm là có thể lưu danh rồi."

"Lời này của Tạ phu nhân có lý, thiếp thân cũng đã nhìn nhiều những thứ lòe loẹt đó, trái lại thích thơ ca giản dị tự nhiên hơn, ví dụ như thơ của Lý Thái Bạch, Đỗ Phủ, không hề có chữ nào tối nghĩa khó đọc, câu nào cũng cảm thấy rõ ràng trôi chảy, lưu truyền ngàn năm, tiếng tăm vang mãi."

Lại có Thẩm Liễu thỉnh thoảng bổ sung vài câu, chỉ ra một vài điểm lạ, đợt này cũng không khiến Ninh Anh được lợi.

Các tiểu cô nương bị đuổi đi, các phu nhân lại nói đến chuyện nhà.

"Bà bà của ta bảo ta cho tiểu cô tử trong nhà đi xem mắt, tiểu cô nương nhà ta ánh mắt cao, ta đi đâu để tìm lang quân xuất chúng như thế chứ."

"La phu nhân nói đùa, Kinh thành chúng ta còn thiếu thanh niên tài tuấn à?"

Thẩm Dao chen vào đúng lúc: "Thanh niên tài tuấn thì nhiều, chỉ là ta muốn hỏi thăm các vị là có cô nương nào xinh đẹp không?"

Trên mặt mọi người tràn đầy vẻ kinh ngạc:

"Phu nhân muốn làm mai cho ai vậy?"

Nếu như Tạ gia vẫn còn lang quân vừa độ tuổi, mọi người cũng muốn bám víu vào.

Thẩm Dao lắc đầu bật cười: "Đâu có, ta đã qua cửa được mấy tháng rồi mà chưa mang thai, trong lòng hơi lo lắng, muốn tìm một người vừa ý cho Hầu gia nhà ta."

Mọi người nghe vậy thì ngây ra, không biết Thẩm Dao đang có mưu tính gì.

Thẩm Dao lại nói: "Chắc mọi người cũng biết tính nết của Hầu gia nhà ta,

ánh mắt cao, điều đầu tiên là gia thế không thể kém được, về dung mạo thì dù sao cũng phải dễ nhìn mới được, quan trọng nhất là phải hiểu thi thư đầy bụng, như thế thì mới có thể cùng Hầu gia nhà ta tình chàng ý thiếp được."

Các vị phu nhân thấy dáng vẻ nàng phấn chấn như vậy thì đều cười khổ không thôi.

Đây sao gọi là nạp thiếp cho trượng phu được, đây rõ ràng là vả vào mặt Ninh Anh mà, nếu như muốn gả cho Tạ Khâm thì được, cứ tới làm thiếp cho Tạ Khâm đi.

Ninh Anh ở bên kia đang cầm bút lông viết chữ, nghe được lời này thì suýt bẻ gãy cây bút trong tay, đời này chưa từng có ai sỉ nhục nàng ta như vậy. Đến giờ ăn buổi trưa, người của Tạ gia đến mời Thẩm Dao đi đến trình đường ngồi.

Thẩm Dao mang theo Tạ Kinh và Bích Vân đi về phía sảnh mừng thọ dọc theo hành lang, đi chưa được bao lâu thì phía sau truyền đến giọng nói lạnh băng của Ninh Anh:

"Thẩm cô nương."

Một tiếng Thẩm cô nương này thật là khó hiểu.

Thẩm Dao quay đầu lại, mặt không cảm xúc mà nhìn nàng ta, sau đó dặn dò Tạ Kinh: "Cháu qua đó trước đi."

Tạ Kinh biết rõ Thẩm Dao không muốn khiến nàng ấy khó xử, nàng ấy không hiểu Ninh Anh lắm, thiên hạ này không còn đàn ông tốt nữa sao, tội gì cứ nhìn chằm chằm đàn ông của người khác chứ, nàng ấy lắc đầu, hành lễ với hai người rồi đi trước.

Bích Vân lùi đến chỗ cột trụ hành lang, Thẩm Dao cao gầy đứng giữa hành lang dài, nhìn về phía Ninh Anh, sắc mặt của Ninh Anh không hề dễ nhìn, giống như phủ một tầng sương vậy, xem ra nàng ta không có ý định che giấu nữa.

Thẩm Dao trả lễ lại: "Trịnh phu nhân có chuyện gì vậy?"

Khóe mắt Ninh Anh co giật, nàng ta hơi dừng lại rồi đi về phía nàng.

"Bình thường ngươi có chuyện gì để nói với chàng không? Ngươi có biết chàng khát vọng điều gì không? Ngươi có biết chàng thích đọc sách nào, thích tranh của ai không?"

Trong lòng Thẩm Dao dâng lên cảm giác hoang đường, nhớ đến chuyện Tạ Khâm làm lúc riêng tư, lại nhìn dáng vẻ sùng bái của Ninh Anh đối với Tạ Khâm, nàng không thể không cảm khái một lần nữa, đừng có trông mặt mà bắt hình dong.

"Ta và Trịnh phu nhân khác nhau, nếu như Ninh Thái sư dạy dỗ ngươi nhiều năm như vậy để ngươi dùng một bụng thi thư đi lấy lòng đàn ông, ta nghĩ Thái sư trên trời có linh thiêng e rằng sẽ tức giận đến mức đội mồ sống dậy mất."

"Nếu như có thời gian tìm hiểu Tạ Khâm thích sách gì thì ta tự mình tô tô vẽ vẽ, ăn uống no đủ còn hơn ấy chứ?"

Thẩm Dao cầm khăn thêu, dáng vẻ thả lỏng lười biếng: "Thật ra Tạ đại nhân nhà ta không có tao nhã như Trịnh phu nhân nghĩ đâu, bình thường chàng ở trên triều đã đủ bận rộn rồi, về đến nhà hình như không hề hứng thú với thi từ ca phú gì đâu, chàng khá là để ý xem ta thích ăn gì đấy."

"Hoặc là một vài chuyện nên làm giữa phu thê với nhau?"

Dường như Ninh Anh không ngờ Thẩm Dao nói huych toẹt ra như vậy, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng: "Ngươi quả thật đáng xấu hổ."

Thẩm Dao phẩy quạt cười lên, tóc rối bị gió thổi bay, để lộ ra khuôn mặt trứng ngỗng hoàn hảo, quả thật trắng đến mức phát sáng:

"Ta và trượng phu danh chính ngôn thuận làm chuyện tình cảm với nhau là

đáng xấu hổ, thế Trịnh phu nhân nhớ thương đàn ông của người khác thì không xấu hổ à?"

"Trịnh phu nhân làm ầm ĩ tới ầm ĩ lui, đơn giản chỉ là ước gì ta và Tạ Khâm hòa ly, nhường người có tài cho ngươi."

"Gia phong của Ninh gia có thật sự chính trực như bên ngoài truyền nhau không, ta thật sự phải cân nhắc một phen đấy."

Khuôn mặt Ninh Anh tái xanh, miễn cưỡng nặn ra ba chữ:

"Ngươi xứng sao?"

Thẩm Dao cười: "Đúng đó, ta không xứng, nhưng ta có không xứng thì bây giờ cũng đã có được người đàn ông mà ngươi không chiếm được."

Thẩm Dao nói lời này xong thì vịn vào tay Bích Vân ung dung rời đi.

Ninh Anh bị chọc giận đến mức nghẹn ở lồng ngực, sắc mặt xanh đỏ đan xen, ngã va vào cây cột bên cạnh, nha hoàn đau lòng chạy đến đỡ nàng ta: "Cô nương, chúng ta về chính đường dùng bữa."

Ninh Anh mệt mỏi: "Không cần, về phòng đi."

Ninh Anh đang muốn xoay người thì lại thấy một chàng trai đi tới từ phía đối diện, chính là một vị thiếu gia của Ninh phủ, vóc dáng hắn cao lớn, mặc bộ áo lan [1], khí chất hiên ngang, hắn sờ cằm nhìn theo hướng Thẩm Dao rời đi:

"Tiểu cô, nàng ấy là ai vậy?"

*[1] Áo lan (**瀾衫**)*

Click để xem ảnh

Ninh Anh nhìn thấy ánh mắt cháu trai tràn đầy hứng thú, trong lòng phát tởm: "Nàng ta là ai thì liên quan gì đến cháu?"

Ninh thiếu gia ngoái nhìn, thấy sắc mặt Ninh Anh khó coi thì cười hành lễ: "Tiểu cô, cháu chỉ thuận miệng hỏi thôi, người chớ để trong lòng, đúng rồi, nghe phụ thân nói, trong con hẻm nhỏ ngoài cửa có một chiếc xe ngựa, hình như là khách quý đến, cháu đi xem xem."

Ninh Anh nhíu mày lại, nhìn bóng lưng tiêu sái của hắn, nàng ta dặn dò nha hoàn: "Ta về phòng trước, ngươi đi nghe ngóng xem là ai đến."

Hôm nay không phải Tạ Khâm trực ở Nội các, chàng làm xong công vụ thì ăn cơm sớm rồi xuất cung.

Vốn muốn về phủ với Thẩm Dao, nửa đường nhớ đến Thẩm Dao còn đang dự tiệc ở Ninh gia bèn dặn dò phu xe dừng xe ngựa trong con hẻm nhỏ vắng vẻ, chờ Thẩm Dao dùng xong tiệc buổi trưa là có thể đón nàng về.

Tạ Khâm không có ý định vào trong, đương nhiên không có người thông báo.

Chỉ là không ai ở Kinh thành không biết chiếc xe ngựa này của chàng, quản gia tinh mắt phát hiện ra, lập tức đi thông báo cho đại lão gia đang lo liệu việc trong phủ, đại lão gia thay đổi quan phục vội vã đi ra đón từ cửa hông, quả nhiên nhìn thấy Bình Lăng ngồi trên càng xe uống nước, thấy ông ta đi qua, Bình Lăng nhảy xuống chắp tay với ông ta.

Tục ngữ có câu người làm việc cho tướng thì cũng tương đương quan thất phẩm.

Đại lão gia cũng hành lễ lại với Bình Lăng, sau đó đứng ngoài màn xe chắp tay với Tạ Khâm:

"Thủ phụ giá lâm cũng không thông báo một tiếng, hạ quan không tiếp đón từ xa, thất kính thất kính."

Trong triều phân chia cấp bậc nghiêm ngặt, cho dù Tạ Khâm có thể nói là sư đệ của ông ta thì Ninh đại lão gia cũng không dám làm bộ làm tịch, ông ta chỉ vào trong:

"Bữa tiệc vừa bắt đầu, xin mời đại nhân dời bước vào trong, hạ quan sẽ sắp xếp một bàn riêng cho ngài."

Ninh đại lão gia cho rằng Tạ Khâm đến dự tiệc, chỉ là tới muộn hơn một chút.

Tạ Khâm vén rèm lên, gật đầu đáp lễ lại với ông ta:

"Ninh đại nhân cứ làm việc của mình đi, bản quan không vào đâu, tại đây cung chúc lão thái quân sống lâu, mạnh khỏe như ý."

Sắc mặt Ninh đại lão gia cứng đờ, ông ta không ngờ Tạ Khâm đến đây nhưng không chịu vào trong, nếu như thế thì tới làm gì?

Tạ Khâm chưa bao giờ giải thích với bất cứ ai, chàng đành phải nhìn về phía Bình Lăng, Bình Lăng cười khom người một cái:

"Chủ tử nhà ta tới đón phu nhân."

Ninh đại lão gia như bị sét đánh, trong triều ai ai cũng đồn Tạ Khâm là người bị thê tử quản nghiêm, chẳng lẽ chuyện này là thật?

Dù sao cũng là người đã lăn lộn trong triều lâu năm, trong lòng đại lão gia dù có bất ngờ thì ngoài mặt cũng không dám để lộ ra:

"Thì ra là thế, vậy…" Tạ Khâm đã không chịu vào trong, Ninh đại lão gia cũng không tiện cưỡng cầu, nhưng không biểu hiện một chút có vẻ như ông ta khinh thường, liếc mắt một cái, quản gia bưng một hộp bánh trái và một bình trà đến.

Tạ Khâm cũng không tiện từ chối, bèn kêu Bình Lăng nhận lấy.

“Ninh đại nhân đi tiếp khách đi, không cần lo cho ta đâu.”

Ninh đại lão gia tiến không được lùi không xong, mặc kệ Tạ Khâm thì không được, nhưng cũng không thể lạnh nhạt với khách quý đang ngồi đầy phòng.

Trong lúc do dự thì tứ lão gia trong phủ đi đến, Ninh đại lão gia bảo đệ đệ ở cùng với Tạ Khâm, bản thân mình thì lui về chính sảnh.

Ninh Anh nhận được tin tức thì đi lên tòa lầu nhỏ ba tầng của Ninh phủ, tòa lầu này là nơi chứa sách của lão Thái sư khi còn sống, nàng ta đi đến cửa sổ, giơ chiếc ống nhòm Tây Dương lên nhìn về phía con hẻm nhỏ bên ngoài, quả nhiên nhìn thấy xe ngựa của Tạ Khâm dừng ở đó.

“Vì sao chàng không vào?”

Nha hoàn lắc đầu: “Nô tỳ cũng không biết.”

Ninh Anh giơ ống nhòm lên nhìn chiếc xe ngựa đứng yên, màn xe được vén lên, chỉ là Tạ Khâm ngồi trên sạp, cơ thể bị vách xe ngăn cản, không nhìn thấy rõ, chỉ lộ ra một đoạn ngón tay thon dài trắng nõn, trông dáng vẻ như đang đọc sách.

Trong đầu không tự kiềm chế được mà nhớ lại cảnh cùng chàng đi học thuở thiếu thời.

Bên trong cánh cửa sổ mở rộng, chàng mặc một bộ trường sam xanh nhạt ngồi trên chiếu, trước mặt đốt hương pha trà, khói xanh lượn lờ, tay chàng cầm quyển sách như đang thầm đọc, nét mặt tập trung, khí chất điềm đạm, hoàn mỹ như trăng sáng, người đàn ông tao nhã cao quý như vậy, cho dù là ai liếc nhìn thì đều có thể bị chàng cảm phục.

Ninh Anh tự nhận khắp Kinh thành cũng chỉ có nàng ta mới có khả năng xứng đôi với chàng.

Thế nhưng lại bị người cha cố chấp làm chậm trễ hôn sự, không dễ gì mới nhịn được đến khi Trịnh nhị qua đời, nàng ta có thể giải thoát, Thánh thượng lại hạ chỉ kết đôi cho chàng với một nữ tử nông thôn.

Bàn tay quen thuộc gõ lên cửa sổ xe có tiết tấu, có lẽ đang nghĩ về triều chính, bao nhiêu năm qua đi, chàng không hề thay đổi.

Tạ Khâm không chịu vào phủ là vì nguyên nhân gì, Ninh Anh nghĩ mãi mà không ra, chỉ có thể ngồi ở đây nhìn chàng.

Nha hoàn đưa bữa trưa tới, nàng ta cũng không hề động vào.

Nàng ta mặc váy áo phóng khoáng ngồi đón gió trên bệ cửa sổ của tòa lầu, chỉ cần Tạ Khâm nhìn ra bên ngoài là có thể nhìn thấy nàng ta.

Không biết đợi bao lâu, đột nhiên có một cái bóng phóng ra từ cửa hông, bóng người đó cực kỳ huênh hoang, Ninh Anh nhanh chóng nhận ra đó là Thẩm Dao, nàng ta ngồi thẳng người, vội vàng ra hiệu cho nha hoàn đưa ống nhòm, nàng ta nhìn qua bên đó.

Chỉ thấy Thẩm Dao mặc một bộ váy áo nhũ đỏ bạc, chạy về phía Tạ Khâm một cách nhẹ nhàng như cánh bướm.

Người Ninh gia thấy thế thì lần lượt lùi lại, cách xa nàng.

Có lẽ là nghe thấy tiếng động, người đàn ông trong xe ngựa đặt sách xuống, một lúc sau, Thẩm Dao không kịp chờ đợi mà chui vào xe ngựa.

Từ phương hướng của nàng ta đúng lúc có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của Thẩm Dao, trắng trẻo xinh đẹp, vẻ mặt tràn đầy hờn dỗi, không biết hai người nói gì, Thẩm Dao cười vô cùng tùy ý khoa trương, tựa như hoa nở vào tháng ba, bày ra hết tất cả tư thái xinh đẹp.

Giờ phút này trái tim Ninh Anh giống như bị kim đâm.

Trong nháy mắt, bàn tay rộng lớn kia duỗi qua, hình như đã nắm lấy cánh

tay Thẩm Dao, Thẩm Dao thừa thế ngã vào trong lòng chàng, trong lòng Ninh Anh dâng lên cảm giác ghê tởm, loại phụ nữ này ngoại trừ ôm ôm ấp ấp thì còn có bản lĩnh gì chứ, Ninh Anh thầm nghĩ Tạ Khâm là quân tử như ngọc, ban ngày ban mặt chắc chắn sẽ ghét bỏ hành vi lỗ mãng của nàng, thế nào cũng sẽ đẩy nàng ra.

Chẳng biết tại sao mà cơ thể mềm mại của Thẩm Dao nhanh chóng ngửa ra sau trốn tránh, khiến Ninh Anh kinh ngạc với cảnh tượng xảy ra.

Người đàn ông chưa từng lộ mặt kia lại đuổi theo đôi môi nàng, hai tay đè vai nàng lại, kéo nàng vào lòng, nàng ta thấy rõ Thẩm Dao nhắm mắt hưởng thụ, tựa như đang đắm chìm trong đợt tấn công của Tạ Khâm.

Người đàn ông đó mặc áo bào đỏ, vai rộng eo hẹp, phát quan [2] bằng ngọc, nàng ta thấy rõ, xác nhận là Tạ Khâm không sai.

[2] Phát quan (发冠)

Click để xem ảnh

Động tác của chàng thậm chí còn không được gọi là dịu dàng, ép người phụ nữ trong lòng ngẩng mặt lên đón nhận chàng, bóp eo nàng đè nàng xuống…

Một tiếng bịch vang lên, ống nhòm rơi xuống mái hiên nhà, rơi mạnh xuống mặt đất từ mái ngói đen.

Khuôn mặt Ninh Anh trắng bệch.

Làm thế nào nàng ta cũng không tin người đàn ông đang đòi hôn đó là Tạ Khâm.

Là Thủ phụ đương triều thanh cao không nhiễm bụi trần, kiêu ngạo vô song trong mắt nàng ta.

Màn xe được thả xuống, Bình Lăng điều khiển xe chạy vừa nhanh vừa ổn, rong ruổi trên khắp phố lớn ngõ nhỏ của Kinh thành.

Tạ Khâm chưa kêu dừng, hắn sẽ không dám dừng lại, đến mức con đường bên ngoài Tạ phủ cũng đã được hắn lượn quanh mấy vòng.

Thẩm Dao nằm trong lòng chàng, hơi thở mong manh, áo vải trước ngực bị kéo ra một nửa, áo váy bị vò nhăn, để tránh phát ra âm thanh, trong miệng nàng còn ngậm ba chiếc khăn sạch sẽ, nàng tủi thân nhìn Tạ Khâm, ánh sáng long lanh, đôi mắt quyến rũ.

Cả người nàng đều nhìn ra được dấu vết bị ức hiếp, kẻ đầu têu lại áo mũ chỉnh tề, ngay cả cọng tóc cũng không hề loạn.

Tạ Khâm giúp nàng phủi thẳng làn váy, áy náy lấy khăn trong miệng nàng ra:

"Chiếc áo vải này ta không rành lắm, làm phiền Tứ Tứ tự chỉnh lại."

Thẩm Dao kéo áo lại che đậy cảnh xuân, hung dữ trừng mắt nhìn chàng: "Hôm nay chàng sao vậy? Bị cái gì kích thích à?"

Nói đến thì nàng đang ôm một bụng lửa giận, định lấy ra đùa cợt Tạ Khâm, kết quả lại bị chàng ăn sạch.

Tạ Khâm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nàng: "Tứ Tứ thành thật khai báo đi, hôm nay ăn mặc gây chú ý như vậy là muốn đi gặp ai?"

Chàng lo lắng nàng muốn gặp Lưu Đoan.

Thẩm Dao sửng sốt, biết được chàng đã hiểu lầm, vốn muốn nói với chàng là nàng vì dự tiệc mà ăn mặc lộng lẫy, Tạ Khâm đã nghĩ đến chuyện đó thì thôi, ít nhất đã chứng tỏ chàng hoàn toàn không để tâm đến Ninh Anh.

Nàng lại xinh đẹp cọ vào trong ngực chàng: "Thế nào, ta ăn mặc như vậy,

chàng thích lắm à?"

Tạ Khâm nhìn người phụ nữ vô cùng chói mắt này, lấy lại bình tĩnh, nói đúng sự thật:

"Ta thích lắm."

Thẩm Dao nâng cánh tay trắng trẻo đặt lên má chàng, dụ dỗ nói:

"Nếu như ta mặc váy trắng đánh đàn ngâm thơ thì chàng có thích hơn không?"

—

Tác giả có lời muốn nói:

Tạ Khâm: Câu này không dễ trả lời.

Chương 40

"Thích, nàng có thế nào ta cũng thích."

Tạ Khâm tự nhận đã trả lời rất hoàn hảo không thiếu sót, lại thấy tiểu cô nương lạnh lùng nhìn chàng, sau đó sửa soạn y phục vấn lại búi tóc rồi thản nhiên xuống xe ngựa.

Đi từ con đường tắt của Tạ phủ sẽ có một cái cửa hông bí mật dành cho Tạ Khâm ra vào, trên người Thẩm Dao ít nhiều có chút dấu vết, không đi cửa chính nên đi đường này vào Cố Ngâm Đường.

Tạ Khâm đi theo sau lưng không tìm được manh mối: "Tứ Tứ."

Đúng lúc này, một vị quan dưới quyền đến tìm Tạ Khâm, Thẩm Dao dừng bước trước cửa tròn, quay đầu nói: "Chàng đi làm việc đi, ta không sao."

Mặc dù trong lòng có chút buồn bực nhưng cũng không đến mức làm chậm trễ công vụ của chàng.

Tạ Khâm lại đưa tay ngăn lại vị quan đang đi giữa đường kia, phất tay ra hiệu cho hắn về thư phòng trước, mình thì nhanh chân đi đến trước mặt Thẩm Dao, búi tóc của nàng vừa rồi bị lỏng, bây giờ chỉ dùng một cây trâm cài nghiêng nghiêng, ánh nắng buổi trưa chiếu xuống từ ngọn cây, lướt qua khuôn mặt nàng, nàng đẹp đến mức không chân thực.

"Câu trả lời chính xác là gì?" Tạ Khâm nghiêm mặt hỏi.

Chàng mặc áo bào đỏ với bố tử thêu tiên hạc, đứng chắp tay, áo bào mỏng bằng tơ lụa rất tươi đẹp, được ánh mặt trời chiếu sáng, quanh người như có một tầng ánh sáng, làm nổi bật lên khuôn mặt góc cạnh sắc bén mà tuấn tú

đó.

Mỗi một điểm đều đúng với ý thích của nàng.

Trong lòng Thẩm Dao nghĩ, Tạ Khâm thấy sắc nổi lòng tham, sao nàng lại không phải như vậy chứ.

Nàng khoanh hai tay dựa vào cửa tròn, lười biếng nói:

"Chàng phải nói là "Xấu chết mất, không có gì đẹp để nhìn cả, vẫn như nàng bây giờ là đẹp nhất"." Thẩm Dao nói xong cũng cảm thấy vô cùng ngại ngùng, khuôn mặt tràn đầy vẻ xấu hổ, nàng quay đầu đi vào bên trong cửa tròn, bước lên hành lang rồi chui vào phòng.

Tạ Khâm nhìn chằm chằm bóng dáng nhẹ nhàng của nàng, mím môi cười hồi lâu.

Bất kể nàng cáu kỉnh, nũng nịu hay giày vò chàng thì thật sự chỗ nào cũng đẹp, chỗ nào chàng cũng thích.

Tạ Khâm quay về thư phòng.

Trên người Thẩm Dao dinh dính nhơm nhớp, vội vàng dặn dò Lê ma ma chuẩn bị nước tắm cho nàng, khó khăn lắm mới nằm được vào thùng gỗ, làn nước ấm áp đó nhẹ nhàng chạm vào nàng, rất giống cảm giác khi bị Tạ Khâm chiếm hữu, Thẩm Dao nghi ngờ mình điên rồi, vội vàng lau người, khoác áo rồi đi vào phòng trong.

Thẩm Dao vừa bị Tạ Khâm giày vò một phen, lúc này cực kỳ mệt mỏi, nằm trên giường La Hán bất động, mặc dù nhắm mắt nhưng Bích Vân lại biết nàng vẫn chưa ngủ, hầu hạ nàng uống một chén trà, cười trêu nàng:

"Cô nương à, người có muốn đi soi gương không?"

"Sao vậy?" Thẩm Dao bò dậy, trên mặt đầy vẻ mờ mịt.

Bích Vân nói: "Cả người cô nương tràn đầy một cảm giác… nói thế nào đây, giống như Lê tẩu và Lưu đại ca ngượng ngùng ngọt ngào trốn trên ngọn cây hôn môi lúc hai người họ vừa đính hôn vậy…"

Thẩm Dao đỏ mặt lên, sửng sốt một lúc rồi lại lần nữa lùi vào giường: "Vậy thì sao?"

Bích Vân xích lại gần véo mặt nàng: "Có phải người thích Hầu gia rồi không?"

"Không!" Thẩm Dao vùi sâu mặt vào tấm chăn mỏng, mạnh miệng không chịu thừa nhận.

Bích Vân lầm bầm nói: "Còn nói không, nếu không thèm để ý ngài ấy thì vì sao lại mặc như khổng tước đến Ninh phủ tuyên chiến chứ?"

Thẩm Dao không vui: "Đó là do nàng ta khiêu khích ta, chẳng lẽ ta cứ ngồi chờ chết à?"

"Lần trước ở hành cung người ta còn lên đài biểu diễn tài nghệ mà, sao không thấy người nôn nóng, người không những không nôn nóng mà còn đồng cảm với nàng ta đó?"

"Bây giờ không giống lúc đó."

"Đúng vậy, lúc đó người không thèm để ý, bây giờ lại trông mong lưu luyến Hầu gia, không phải thích thì là gì?"

Thật ra Thẩm Dao đã hiểu tâm tư của mình, nàng nâng tay lên đan vào nhau để trước mặt, che chắn khuôn mặt đỏ au của mình:

"Thích thì thế nào? Ta không xứng để thích chàng sao? Hôm nay thích chàng thì sống cùng chàng, ngày mai không thích nữa thì ta sẽ rời đi."

Bích Vân cười, Thẩm Dao nói thì hay lắm, nhưng lại lo lắng tình cảm của mình với Tạ Khâm không lâu dài, không dám tùy tiện bỏ ra toàn bộ thể xác

và linh hồn.

Bích Vân chống cằm đến gần nàng nói:

"Người tìm cách để Hầu gia quyết một lòng với người đi."

Thẩm Dao nghe vậy thì trong mắt hiện lên ánh sáng nghi ngờ, nàng vặn eo ngồi dậy, cười mỉm nhéo mũi Bích Vân:

"Tiểu nha đầu này, trong đầu nghĩ nhiều thứ vòng vo như vậy, có phải động lòng xuân rồi không? Có muốn ta tìm người gả em đi không?"

Bích Vân sửng sốt, méo miệng: "Cô nương đừng bắt nạt em." Sau đó che khuôn mặt nóng hổi chạy ra ngoài.

Thẩm Dao ở trên giường La Hán cười như nhành hoa đang run rẩy.

Chốc lát sau, lão thái thái sai người gọi nàng qua đó, hỏi xem ở Ninh gia có ai bắt nạt nàng, thất lễ với nàng không.

Thẩm Dao không hề giấu giếm, nói chi tiết cho lão thái thái biết về toàn bộ hành động lời nói của Ninh Anh, lão thái thái tức giận đến mức vỗ bàn.

"Trước kia ta còn tưởng nó là một cô nương cao nhã thanh khiết, nhân phẩm cao quý, không ngờ lại không biết chừng mực, tâm tư bẩn thỉu như thế."

"Dao Nhi yên tâm, nó không gây trở ngại cho con được đâu, con đừng để trong lòng, nó mà làm gì nữa thì cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi."

Thẩm Dao cũng không để ý lắm, trông Tạ Khâm không hề có chút tâm tư nào với Ninh Anh, thái độ của lão thái thái rõ ràng như vậy, Ninh Anh kia còn có thể gây ra được chuyện gì chứ.

Trên thực tế, tình cảm của lão thái thái và lão thái quân Ninh gia vô cùng tốt, hôm nay là đại thọ của lão thái thái Ninh gia, bà vốn nên đi dự, nhưng

bởi vì chuyện của Ninh Anh khiến bà không vui nên mượn cớ bị bệnh không đi.

Dưới góc nhìn của bà, tâm tư Ninh Anh bất chính cũng một phần do Ninh lão thái thái dạy bảo không tốt.

Tạ Khâm làm việc ở thư phòng xong, nhớ lại lời của Thẩm Dao, chẳng mấy chốc đã hiểu được nguyên do, chắc chắn là tiểu cô nương đã bị chọc tức ở Ninh gia, lấy Ninh Anh ra để thăm dò chàng, trông bề ngoài Thẩm Dao tùy tiện như vậy, nhưng thật ra trong lòng rất yếu ớt, sự hèn nhát dưới vẻ bề ngoài xinh đẹp, sự tự ti bị che đậy dưới vẻ không tim không phổi mới là Tứ Tứ chân thật nhất trong vô số đêm đen.

Tình cảm của chàng và Thẩm Dao vốn đã gập ghềnh, nếu như còn bị Ninh Anh quấy phá nữa thì chàng thật sự sẽ giết người mất.

Tạ Khâm nhịn lại cơn giận xông lên đầu, gọi Bình Lăng tới:

"Sau khi Ninh thị về Kinh, bên phía Trịnh gia có thái độ thế nào?"

Bình Lăng đã hầu hạ Tạ Khâm nhiều năm, mọi việc đều chú ý đến, hắn đã đoán được chàng sẽ hỏi:

"Đương nhiên là không vui, cái chết của Trịnh nhị gia cũng có liên quan đến Ninh cô nương, Ninh cô nương chưa bao giờ chịu cùng phòng với ngài ấy, cũng là nguyên nhân của việc buồn bực kéo dài dẫn đến tổn thương cơ thể, Trịnh gia rất bất mãn với nàng ta, chỉ là ngại Ninh gia có gia thế lớn, trong triều Trịnh gia còn cần Ninh gia quan tâm cho nên không dám làm ầm lên."

"Trước khi Ninh cô nương hồi phủ, Trịnh gia vốn yêu cầu nàng ta để tang một năm là có thể đưa cho nàng ta thư về nhà, cho phép nàng ta hồi Kinh, không biết nàng ta sử dụng thủ đoạn gì mà có được thư về nhà, quay về sớm."

Bình Lăng biết rõ Ninh Anh về Kinh sớm là vì biết được Tạ Khâm đã thành thân, chỉ là hắn không dám nói lời này trước mặt Tạ Khâm, bèn nói:

“Chắc là bên phía Trịnh gia cho rằng ngài và Ninh gia có không ít tình cảm, giận mà không dám nói…”

Tạ Khâm xoa ấn đường, trong mắt ẩn chứa vẻ tàn nhẫn: “Phái người đến Trịnh gia một chuyến…”

Sau đó không cần Tạ Khâm dặn dò nhiều, Bình Lăng đã biết làm thế nào.

Tạ Khâm hết bận thì quay về Cố Ngâm Đường hỏi thăm Thẩm Dao, kết quả Thẩm Dao không ở đó, Lê ma ma nói cho chàng biết là hôm nay thôn trang đưa thịt thú rừng đến, Thẩm Dao giúp đỡ nhị phu nhân kiểm tra vào sổ ở phòng nghị sự, chắc là sẽ ở đó dùng bữa.

Đúng lúc ngoài viện có người tới, nói là Hoàng đế triệu chàng vào cung, Tạ Khâm không để ý đến việc dùng bữa mà vội vàng ra ngoài.

Thẩm Dao bận rộn đến chạng vạng tối, xoa vòng eo nhức mỏi quay về Cố Ngâm Đường.

Hôm nay nàng bị Tạ Khâm đè trên xe ngựa làm chuyện này, quỳ đến nỗi đầu gối cũng đau, eo cũng bị chàng siết ra dấu vết, sau đó còn kiểm tra thịt thú rừng, con gà rừng kia cực kỳ lợi hại, nhảy ra khỏi lồng sắt, gã sai vặt trong phủ không bắt được, cuối cùng nàng ra tay giúp đỡ, náo loạn một hồi, đương nhiên là nàng đã mệt ngất ngư.

Về đến Cố Ngâm Đường, ngồi chưa được một khắc thì có một ma ma vội vã chạy từ bên ngoài vào, đứng hành lễ với nàng qua rèm châu:

“Phu nhân, có người Thẩm gia đến, nói là thiếu gia Thẩm gia xảy ra chuyện, muốn mời người về Thẩm phủ một chuyến.”

Thẩm Dao nghe lời này, khinh bỉ đến mức khóe môi gần nhếch đến tận mang tai, Thẩm gia xảy ra chuyện là đến tìm nàng, đúng là nằm mơ.

Thẩm Dao chậm rãi uống trà không phản ứng lại, ma ma không đoán được

tâm tư của Thẩm Dao, đứng ở cửa tiến không được lùi không xong, nhìn về phía Lê ma ma xin giúp đỡ.

Lê ma ma lại hiểu tính của Thẩm Dao, không đi thì không đi, nhưng trong lòng chắc là vẫn muốn biết nguyên do bèn hỏi một câu: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Ma ma nói: "Thẩm thiếu gia lỡ đánh chết nhị công tử Liêu gia, nhị công tử Liêu gia đó là con trưởng đích tôn, Liêu gia là gia đình thông gia với Hoàng hậu nương nương, đã làm ầm ĩ việc này đến cung Khôn Ninh, Thẩm công tử đã bị phủ Kinh triệu giải đi, bây giờ nhị công tử Thẩm gia, Thẩm Phù thiếu gia đang ở cửa, muốn gặp phu nhân của chúng ta."

Thẩm Dao kinh sợ đến mức làm rơi chén trà trong tay.

Thẩm Triển đánh chết người nhà danh vọng phú quý?

Đây không phải là đùa giỡn đâu.

Nàng hoảng hốt nhớ lại lúc đến Ninh gia dự tiệc, Thẩm Triển còn nói cho nàng biết, hôm nay tiệc mừng thọ kết thúc sẽ lén đi săn thỏ, tại sao lại dính dáng đến công tử Liêu gia?

Chương 41

Hành lang xanh biếc được ráng màu rực rỡ dát lên một lớp vàng óng ánh, nơi bầu trời phía Tây là ánh sáng vạn trượng, mây cuồn cuộn như gấm, Thẩm Dao mời Thẩm Phù vào, đãi khách ở phòng khách phía trước Cố Ngâm Đường, nước trà nóng hổi bốc khói lên, năm sáu dĩa trái cây được bày ra, Thẩm Dao cười mỉm giục Thẩm Phù thưởng thức.

"Nhị huynh lần đầu đến thăm, ta không kịp chuẩn bị bữa tối, ăn tạm chút điểm tâm lót dạ vậy, nhị huynh muốn ăn cái gì cứ nói với ta, ta sẽ dặn phòng bếp làm."

Thẩm Phù mặc một bộ áo bào màu xanh nhạt, ngồi ngay ngắn trên ghế đẩu, nhìn mâm trái cây rực rỡ muôn màu bày đầy bàn, hắn cười khổ không thôi.

Lời này của Thẩm Dao đã bày tỏ ý nghĩa, không cần phải nói lời rườm rà nữa.

"Xin lỗi Tứ Tứ, đại bá mẫu và đại bá phụ còn có tổ mẫu cứ muốn ta tới đây một chuyến, ta cũng bất đắc dĩ thôi."

Người duy nhất của Thẩm gia có được chút thể diện trước mặt Thẩm Dao cũng chỉ có hắn, huống chi việc này liên quan đến sống chết của Thẩm Triển, Thẩm Phù không từ chối được.

Nhưng phản ứng của Thẩm Dao nằm trong dự đoán của hắn, Thẩm Phù cảm thấy đã quấy rầy nàng, mặt lộ vẻ áy náy.

"Ta hiểu mà." Thẩm Dao vỗ tay áo đẩy dĩa bánh quả phỉ đến trước mặt hắn: "Nếm thử đi."

Thẩm Phù thật sự ăn không vô, lộ ra nụ cười chua chát: "Tứ Tứ, muội muốn biết đã có chuyện gì xảy ra không?"

Thẩm Dao mang vẻ mặt nhàn nhạt lắc đầu: "Ta không muốn biết, ta cũng bất lực, mỗi một người đều phải trả giá đắt cho chuyện mình làm ra, nếu như Thẩm gia cho rằng ta có bản lĩnh xoay chuyển tình thế mà xem thường luật pháp triều đình, việc đó quả thật là… suy nghĩ hão huyền, ta nghĩ cho dù là con của Thánh thượng thì cũng không thể nào nói đánh chết người là đánh chết được."

Khuôn mặt Thẩm Phù cũng tràn đầy vẻ thổn thức: "Mặc dù bình thường Triển Nhi có chút ăn chơi nhưng cũng không phải là người không biết nặng nhẹ, chuyện lần này có điểm kỳ lạ."

Thấy Thẩm Dao có vẻ không kiên nhẫn, Thẩm Phù kịp thời dừng lại, một lần nữa nở nụ cười: "Muội ở Tạ gia sống tốt không?"

Thẩm Dao đối phó cười một tiếng: "Tốt lắm, Hầu gia cực kỳ tốt với ta."

Thẩm Phù nghĩ đến bên ngoài còn có người đang chờ hắn, cũng không tiện ở lại, hàn huyên với nàng thêm vài câu rồi cáo từ.

Thẩm Dao đích thân tiễn hắn ra ngoài, đang muốn xoay người thì thấy Bình Lăng quay về từ bên ngoài:

"Hầu gia ra ngoài rồi sao?"

Bình Lăng vội vàng vái chào: "Bẩm phu nhân, Hầu gia bị Thánh thượng triệu vào cung gấp, cụ thể là chuyện gì thì tiểu nhân cũng không rõ."

Thẩm Dao mang vẻ mặt mệt mỏi quay về phòng.

Mông còn chưa chạm vào giường La Hán thì Hạnh Nhi đã thở hổn hển chạy tới, đứng ở bên ngoài cửa sổ mở rộng hành lễ với nàng:

“Chủ tử, Thẩm phu nhân tới, bà ấy gửi thiệp cho lão thái thái, bây giờ đang ngồi ở phòng lớn, đợi lão thái thái trả lời đấy ạ.”

Thẩm Dao biến sắc, nàng đã biết Thẩm Phù đến chỉ để ngụy trang, người thật sự muốn tới cầu là Đoàn thị, có lẽ Đoàn thị ngại ngùng nên muốn để Thẩm Phù vào trước, thấy Thẩm Phù đụng trúng cái đinh thì lúc này mới đích thân lộ mặt, bà ta cũng có thủ đoạn lắm, gửi thiệp tới thẳng chỗ lão thái thái.

Thẩm Dao tức giận đến mức xách váy đi vội:

“Bích Vân, em mau đi ngăn bà ta lại, đừng để quấy rầy đến lão thái thái, bảo bà ta đến phòng khách gặp ta!”

Bích Vân dặn dò Hạnh Nhi đi ngăn ma ma đưa thiệp lại, sau đó tự mình chạy nhanh đến phòng trước.

Thẩm Dao quay lại phòng khách, Lê ma ma muốn dặn dò nha hoàn dọn trái cây xuống rồi một lần nữa dâng trà nước, Thẩm Dao chặn bà lại với vẻ mặt lạnh nhạt:

“Không cần đâu, cứ vậy đi.”

Lê ma ma cũng nghe theo nàng.

Nha hoàn bắc thang đốt một chiếc đèn lồng lục giác, ánh đèn không sáng lắm trên nền trời xanh thẫm.

Thẩm Dao đứng yên lặng một lúc, khóe mắt liếc thấy bóng người lập lờ trên hành lang, nàng dời mắt nhìn sang, một người phụ nữ xinh đẹp được một ma ma đỡ lấy đi theo sau Bích Vân hướng về phía bên này, có lẽ là đã phát hiện ra nàng, ánh mắt của người phụ nữ kia hiện lên vẻ thân thiết chưa từng có.

Thẩm Dao hững hờ nhìn bà ta đi từng bước một đến gần, lúc bước lên bậc thềm, bà ta khom gối hành lễ với nàng:

“Bái kiến phu nhân.”

Đoàn thị đi ba bước thành hai bước, nhìn thấy Thẩm Dao thì môi động đậy, tựa như không biết nên mở miệng thế nào, hồi lâu sau mới gian nan gọi một tiếng:

“Tứ Tứ…”

Thẩm Dao ra hiệu về phía trước, ý bảo bà ta ngồi xuống nói chuyện.

Đoàn thị bèn ngồi xuống, vẫn còn giữ được bình tĩnh, bà ta không vội nói điều gì, chỉ là cứ gạt lệ mãi.

Thẩm Dao thản nhiên nhìn bà ta, Đoàn thị mặc một bộ bối tử mỏng màu nâu tím, sắc mặt trắng như tờ giấy, cho dù ngồi ở đó thì hơi thở cũng không đều, phòng khách là kiểu mở, gió đêm thổi vào khiến bà ta trông có vẻ yếu ớt, Thẩm Dao liếc mắt ra hiệu, Lê ma ma mang theo người hầu lui xuống, chỉ còn lại Bích Vân hầu hạ.

Bích Vân đứng sau lưng Thẩm Dao, cũng học theo dáng vẻ của Thẩm Dao, hờ hững nhìn Đoàn thị nức nở.

Đoàn thị chờ đám người vừa đi hết, càng phát ra tiếng nghẹn ngào: “Xin lỗi con, Tứ Tứ, ta biết con oán hận ta, con có tức giận điều gì thì cứ nhắm vào ta, đệ đệ con vô tội, nó cực kỳ thích con, về nhà ngày nào cũng nhắc đến con, đều là lỗi của ta, khiến tỷ đệ các con không thể đoàn viên, ta đáng chết…”

“Ba người tỷ tỷ của con đều đang tìm cách giúp nó, chỉ là việc liên quan đến án mạng, lại có Hoàng hậu bên kia áp xuống, Kinh triệu Phủ doãn [1] không dám châm chước, đại ca của con đã đến lao ngục hỏi thăm Triển Nhi, Triển Nhi một mực chắc chắn nó không giết người, nó chỉ thấy đối phương không giữ mồm giữ miệng, nói mấy câu gây bất lợi cho con nên đạp người ta một cái, không biết Liêu công tử đó bị làm sao, đột nhiên sùi bọt mép ngã xuống đất không dậy nổi…”

[1] Phủ doãn (府尹): là chức danh trong hệ thống quan chế thời phong kiến, tương đương Tổng đốc, chức danh Phủ doãn chỉ áp dụng tại kinh đô.

Đoàn thị ngước đôi mắt sưng vì khóc, dịu dàng nhìn Thẩm Dao:

"Tứ Tứ, nó vì con mới xảy ra chuyện, nó không chịu nổi người khác chửi bới tỷ tỷ ruột thịt của nó, nhất thời nóng lòng ra tay, con mau cứu nó đi."

Con trai giết người, Đoàn thị cuống đến mức mất hồn mất vía, lúc này không nghĩ ra được cách gì, chỉ có thể hạ thấp mình đi cầu xin Thẩm Dao.

Thẩm Dao nghe xong, sắc mặt không hề thay đổi: "Vì bảo vệ ta? Ta và Liêu công tử đó vốn không quen biết, sao lại liên quan đến ta chứ?"

Đoàn thị co rúm lại nói: "Tên họ Liêu đó nhìn thấy con ở Ninh gia, nói con xinh đẹp…"

"Nói như vậy là hắn ta chết ở Ninh gia?"

"Không phải, chết ở trên đường ra khỏi Kinh thành."

"Vậy thì kỳ lạ, sao tên họ Liêu đó lại đúng lúc nói đến ta, lại đúng lúc bị Thẩm Triển bắt gặp? Sao hai người họ lại vì ta mà đánh nhau? Rốt cuộc là bởi vì nói lời vô lễ mà nổi lên tranh chấp, hay là hai người vốn đã có khúc mắc?"

Đoàn thị không ngờ tới Thẩm Dao lần theo dấu vết lại có thể đoán được bảy tám phần sự việc, bà ta lấp liếm:

"Cụ thể thì ta không biết, gã sai vặt bình thường đi theo Triển Nhi thì sợ đến choáng váng, nói năng lộn xộn, nếu như con nghi ngờ thì bây giờ chúng ta có thể đến phủ Kinh triệu hỏi rõ, nó dù sao cũng là đệ đệ của con, con cũng không muốn thấy nó vô tội lại gặp nạn đúng không?"

Thẩm Dao nhìn bà ta không lên tiếng.

Đoàn thị lại phát động tấn công tình cảm: "Tứ Tứ, tất cả đều do mẹ sai, con nói gì làm gì ta cũng chịu, chỉ xin con mau cứu đệ đệ con."

Thẩm Dao nhìn chằm chằm khuôn mặt bà ta, giọng nói lạnh lùng: "Ta cứu thế nào được? Bà dạy ta xem."

Đoàn thị dừng khóc, suy nghĩ một lúc rồi đáp: "Con xin Hầu gia giúp nó đi đường vòng, để ngỗ tác [2] khám nghiệm tử thi, sau đó…"

[2] Ngỗ tác (仵作): Tên một chức lại để khám xét các người tử thương.

Thẩm Dao nghe thấy buồn cười, lập tức ngắt lời bà ta: "Không phải mấy việc này lão gia cũng làm được sao? Lão gia làm quan trong triều nhiều năm, chính là Hình bộ Thị lang chính tam phẩm, xử án tra án không phải là nghề của ông ta sao, ta không biết vì sao phu nhân lại bỏ gần tìm xa, có thời gian ở chỗ ta khóc lóc thì chi bằng tìm cách khám nghiệm tử thi, tra án đi chứ?"

Đoàn thị nghẹn họng: "Không phải, Tứ Tứ, sự việc không đơn giản như con nghĩ đâu, người Liêu gia không chịu khám nghiệm tử thi, lại mời nhân chứng chứng minh Triển Nhi ra tay, đây rõ ràng là có người tính kế Thẩm gia chúng ta, tính kế phụ thân con mà."

Sắc mặt Thẩm Dao nhẹ nhàng: "Nếu như là tính kế Thẩm gia thì có liên quan gì đến ta? Ta là người Thẩm gia à? Ồ, ta được xem là con gái nuôi của Thẩm gia, thật ra chữ Thẩm này đối với ta mà nói cũng có thể bỏ đi được, ta tùy ý chọn một họ, ví dụ như Lý Dao, Tạ Dao, Chu Dao chẳng hạn?"

Đoàn thị nghẹn lời, đờ ra trong chốc lát, nước mắt lăn xuống: "Con ơi, đánh gãy xương thì vẫn liền gân, hôm nay ở Ninh gia, Liễu Nhi còn giúp đỡ con mà…"

"Vậy sao? Là ta bảo nàng ta giúp đỡ à? Hay là nàng ta tự sáp đến? Nếu như bây giờ ta làm thiếp ở Đông Cung, hoặc là còn ở thôn trang Nhạc Châu thì nàng ta có giúp đỡ ta không?"

Đoàn thị không phản bác được, nhận ra Thẩm Dao hung hăng dọa người, vẻ nhiệt tình trên mặt bà ta phai nhạt đi đôi chút: "Chuyện quá khứ là lỗi của ta, là ta và cha con lạnh nhạt với con, chỉ là những điều này không hề liên quan đến đệ đệ của con, con giúp nó đi, ta xin thề, chỉ cần con cứu nó ra, sau này ta sẽ không làm phiền con nữa, con nói gì ta cũng đồng ý cũng nghe theo, được không?"

Thẩm Dao khẽ xùy một tiếng: "Ta là ông trời hay sao? Vì sao bà lại cảm thấy ta có bản lĩnh cứu người? Về phần Hầu gia, cho dù chàng làm Thủ phụ thì có thể tranh đấu với Hoàng hậu à?"

Đoàn thị vội vàng nói: "Chỉ cần Hầu gia chịu ra mặt thì sự việc chung quy sẽ khác đi, ít nhất có thể giành được cho đệ đệ con một cơ hội thẩm tra án công bằng."

"Lão gia chính là Thị lang chính tam phẩm, dù thế nào bệ hạ cũng sẽ không coi thường ông ta, ta cũng đã gặp qua Hoàng hậu nương nương, bà ấy không phải là người không biết lý lẽ, mấy người nghiêm túc đi trình đơn, chỉ cần Thẩm Triển vô tội thì triều đình sẽ lấy lại công bằng cho mấy người, nếu như thật sự giết người, cho dù ta cầu xin Hầu gia ra mặt thì cũng không thể nào đổi trắng thay đen được."

Sắc mặt Đoàn thị xanh lét, giọng điệu nóng nảy: "Con cứ muốn ta quỳ xuống cầu xin con đúng không?"

Thẩm Dao châm chọc khiêu khích: "Bà quỳ đi, ta không cản bà, ta đến từ nông thôn mà, không chịu lép vế trước chiêu này của đám người trong thành như bà đâu."

Đoàn thị thấy thái độ Thẩm Dao cứng rắn như thế thì lại mềm giọng nước mắt giàn giụa:

"Tứ Tứ, con không thể thấy chết không cứu được, nó là đệ đệ ruột thịt của con mà, con cũng chỉ có một người đệ đệ đó thôi, bây giờ con trẻ tuổi vẫn không hiểu chuyện, đợi con lớn tuổi rồi sẽ hiểu rõ đạo lý nhà mẹ đẻ lớn

nhất…"

"Ta không có nhà, càng không có nhà mẹ đẻ." Thẩm Dao cay nghiệt ngắt lời bà ta: "Từ khi ta sinh ra đến nay đã được mười bảy năm, không biết đã đứng trước cửa sinh tử bao nhiêu lần, các người có từng để ý đến ta không? Ta ở thôn trang, nhỏ tuổi gặp phải kẻ xấu, hắn trèo lên cửa sổ muốn làm nhục ta, khi ta tuyệt vọng bất lực thì mấy người ở đâu?"

"Đoàn Như Mai! Ta nói cho bà biết, đừng nói đến việc ta không có cách nào khác, cho dù có thì ta cũng sẽ không giúp đâu."

"Dựa vào cái gì chứ?" Thẩm Dao nhếch môi cười lạnh lùng, nụ cười bị sắc trời tối dần nhuộm màu, trông có chút âm u:

"Con trai là do bà nuôi dưỡng, nó ăn chơi cũng được, lỗ mãng cũng được, tất cả đều do nghiệp chướng mà phu thê bà tạo ra!"

"Còn ta à? Không phải bà nói ta khắc bà sao? Sao còn đến trước mặt ta nữa?"

"Ta nói với bà này, bà có biết vì sao ta mời bà vào đây không? Đúng là ta muốn nhìn dáng vẻ bà cầu xin ta đấy, bà có biết ta trông mong ngày này bao lâu rồi không?"

Thẩm Dao nói xong lời cuối cùng cũng không biết mình đã nói gì, chỉ trống rỗng nhìn Đoàn thị xấu hổ giận dữ phất tay áo rời đi, ánh hoàng hôn tắt hẳn, chỉ để lại một vệt ráng chiều khảm nơi chân trời, Thẩm Dao ngơ ngẩn nhìn qua, trong đầu trống rỗng, ngay cả trong lòng cũng trống rỗng, một cảm giác hiu quạnh chưa bao giờ có tràn ngập cõi lòng.

Nàng quay về giường La Hán nằm một cách thất thần, trong đầu là vô số hình ảnh đan xen, quá khứ, hiện tại, những thứ chôn sâu trong ký ức mà nàng vốn cho rằng đã quên được, phủ đầy bụi bặm.

Khiến Đoàn thị tức giận bỏ đi, xả được cơn giận, nhưng làm thế nào nàng cũng không vui nổi.

Vừa rồi nàng đã nhìn chằm chằm Đoàn thị một lúc lâu, nhìn khuôn mặt dịu dàng, dáng vẻ nhã nhặn của bà ta, cố gắng tìm được chút an ủi từ trong ký ức từ vẻ mặt của Đoàn thị, một chút lý do để nàng có thể vì Thẩm Triển mà bôn ba, đáng tiếc là không có.

Thì ra máu lạnh vô tình lại khó chịu như vậy, không biết lúc trước người Thẩm gia làm thế nào có thể yên tâm thoải mái mà vứt bỏ nàng.

Thẩm Dao nằm ngơ ngác không biết bao lâu, bên hông có một đôi tay duỗi đến, vững vàng ôm lấy nàng, đỡ nàng dậy, sau lưng được lồng ngực nóng hổi của chàng thiêu đốt, sự ấm áp rót vào da thịt, chảy vào kẽ hở trái tim từng chút một, nàng chậm rãi xoay người, nhìn vào mắt Tạ Khâm, ánh mắt mờ mịt:

"Sao giờ này chàng mới về?"

Tạ Khâm nhìn dáng vẻ mất hồn mất vía của nàng, đau lòng ôm nàng vào lòng thật chặt.

"Đệ đệ của nàng xảy ra chuyện, dính dáng đến cháu họ của Hoàng hậu, kinh động đến cung Khôn Ninh, Hoàng hậu lo lắng ta vì Thẩm gia mà giúp đỡ nên đã tạo áp lực cho ta ngay trước mặt bệ hạ, ta nói cho bà ấy biết là việc này không liên quan đến ta, tất cả cứ theo luật mà quyết."

Thẩm Dao nhắm mắt lại.

Tạ Khâm lại nói: "Ta đã sai người đi nghe ngóng, nhị công tử Liêu gia đó là khách quen của sòng bạc, có khúc mắc với đệ đệ của nàng, lần trước đệ đệ nàng thắng hắn nên trong lòng hắn bất mãn, hôm nay có lẽ đã lục đục, đệ đệ của nàng ra tay, có điều ra tay không nặng, có lẽ nhị công tử Liêu gia vốn có bệnh không tiện nói ra, Liêu gia và Thẩm gia có chút không hợp nhau, muốn dùng việc này để tạo áp lực cho phụ thân của nàng."

"Đó là chuyện của Thẩm gia, chàng đừng quản." Thẩm Dao cọ nước mắt vào cổ áo chàng.

Tạ Khâm ừ một tiếng: "Không có nàng đồng ý, ta tuyệt đối sẽ không tự tiện nhúng tay vào chuyện của Thẩm gia đâu."

Thẩm Dao nghe thấy lời này, trong lòng không khỏi cảm thấy yên tâm, nàng sợ nhất là người bên cạnh lấy danh nghĩa vì muốn tốt cho nàng mà tự đưa ra quyết định, mỗi một hành động của Tạ Khâm đều khảm vào trái tim nàng, người đàn ông tốt như vậy, đáng để nàng nắm giữ sao?

Nàng ngẩng đầu si mê nhìn khuôn mặt tuấn lãng của chàng:

"Ta mặc kệ Thẩm gia chắc chắn sẽ bị chỉ trích, nói ta mất hết tình người, máu lạnh vô tình, như vậy thì có không tốt cho chàng không?"

"Ta không để ý đâu Tứ Tứ à." Tạ Khâm nâng mặt nàng lên: "Làm người phụ nữ của ta, việc quan trọng đầu tiên là đừng miễn cưỡng chính mình."

"Ta thích một Tứ Tứ thích làm gì thì làm…" Chàng ngậm môi nàng trao nụ hôn thật sâu.

Chương 42

Nụ hôn của Tạ Khâm phần nhiều là an ủi xoa dịu, Thẩm Dao thì lại là phát tiết, dùng hết sức chiếm hữu quấn quýt, tựa như người chết chìm bắt lấy cọng rơm cứu mạng, càng giống như tấm bèo chưa bao giờ cảm thấy an toàn, cố gắng bám lên người chàng.

Sau khi nhận ra tâm trạng của nàng, Tạ Khâm hôn càng thêm mạnh mẽ mà vững vàng, tựa như một tấm màn kín không khe hở bao bọc lấy nàng, bất kể gió táp hay mưa sa thì đều có thể giữ nàng ở trong đó, để nàng không dính gió sương.

Thẩm Dao thích sự cường thế của chàng, nàng với người lên, ôm cổ chàng, nâng người dậy, lồng ngực dán vào nhau mềm mại chặt chẽ, hình như vẫn chưa đủ, nàng như một mỹ nhân ngư yếu ớt cố gắng nuốt lấy con quái vật khổng lồ, nàng giẫm hai chân lên người chàng để chàng nằm xuống, Tạ Khâm thấy Thẩm Dao có tinh thần không thể cản nổi như vậy, đột nhiên thả lỏng giao quyền chủ động cho nàng, ánh mắt nàng lạnh lùng mà như say, đầy vẻ kiểm soát.

Lúc vào trong, hai người đều hít một hơi lạnh.

Nàng như con thuyền nhỏ bấp bênh dập dờn trong gió đêm.

Đêm khuya, ve sầu yên tĩnh, mặt hồ không có chút xao động nào, gió mát chầm chậm thổi tan hơi nóng của mùa hè, tỉnh lại sau giấc ngủ, ngoài cửa sổ là lá rụng bay tán loạn, thu chợt đến, khí lạnh thấu xương, Thẩm Dao rùng mình, liếc nhìn bên cạnh, gối vẫn còn hơi ấm, Tạ Khâm vừa rời đi chưa lâu, nàng lại một lần nữa nằm vào chỗ của chàng, cả người vùi vào trong chăn.

Đêm qua nàng đòi hỏi vô cùng mãnh liệt, chiếm lấy chàng một cách sung sướng như ánh nắng sắp tàn.

Cái giá phải trả chính là bây giờ nàng như một con rối trống rỗng không có linh hồn, uể oải dính vào chỗ nằm của chàng không nhúc nhích.

Từ khi Đoàn thị quay về từ chỗ Thẩm Dao thì bệnh không dậy nổi, mắng nàng rất khó nghe, Thẩm Lê Đông khuyên bà ta hết lần này đến lần khác:

"Bà vẫn chưa hiểu sao? Nếu như còn khư khư cố chấp nữa thì Thẩm gia chúng ta thật sự sẽ vô vọng mất."

Đoàn thị điên cuồng: "Con trai ta xảy ra chuyện thì ta mới thật sự vô vọng, nếu như nó không trong sạch thì nó không có cách nào thi cử làm quan được, vậy thì đời này của ta còn trông cậy điều gì nữa?"

Thẩm Lê Đông cũng đầy vẻ sa sút tinh thần, đứa con trai duy nhất vào tù, tương lai sẽ bị hủy hoại.

"Trong lòng tứ nha đầu tức giận đương nhiên sẽ không giúp đỡ, nhưng Tạ Khâm thì khác, Tạ Khâm vẫn chưa đến mức bị một người phụ nữ của gia đình thao túng, thế cục trong triều gian nguy, cho dù Tạ Khâm làm Thủ phụ thì cũng phải tự tìm ô dù, trong triều có ai không biết nó là con rể của ta, chúng ta có vinh cùng hưởng, có nhục cùng chịu, bà đừng vội, đợi ngày mai ta tìm nó nói chuyện."

*

Tạ Khâm tảo triều xong, lúc đi ra khỏi ngọ môn quay về Lại bộ thì bên ngoài ngọ môn có một người vái chào, khàn giọng nghẹn ngào hành lễ với chàng:

"Tạ đại nhân."

Tạ Khâm dừng bước chân lại, liếc mắt nhìn sang thì thấy Thẩm Lê Đông mặc quan bào, nét mặt xơ xác đứng dưới chân tường, một mảng màu đỏ vô biên mênh mông ở sau lưng ông ta giống như một tấm màn trướng cực lớn,

khiến ông ta trông vô cùng nhỏ bé.

Chỉ trong một đêm, Thẩm Lê Đông như già đi rất nhiều, ngay cả râu dưới cằm cũng trở nên rõ ràng dễ thấy.

Tạ Khâm chậm rãi bước qua, hành lễ vãn bối với ông ta.

Thẩm Lê Đông đâu dám nhận, vội vàng nghiêng người né tránh, ánh mắt cháy lên niềm hy vọng:

"Tạ đại nhân, sự việc phức tạp vượt quá tưởng tượng, ta cho rằng đã bị người ta mưu hại, khẩn xin Tạ đại nhân giúp đỡ ta một chút."

Rõ ràng là nhạc phụ đường đường chính chính, nhưng Thẩm Lê Đông lại không dám bày dáng vẻ này ở trước mặt Tạ Khâm.

Vẻ mặt Tạ Khâm lạnh lùng, chàng không hề khách sáo mà nói: "Lý do gì khiến Thẩm đại nhân đến trước mặt ta xin giúp đỡ vậy?"

Cổ họng Thẩm Lê Đông cảm thấy chua chát: "Chuyện khác ta cũng không dám quấy rầy ngài, thật sự là việc này…"

"Việc này liên quan đến sinh tử." Tạ Khâm tiếp lời ông ta, sau đó cười lạnh một tiếng: "Chỉ là Thẩm đại nhân à, Tạ mỗ thật sự xin lỗi, Tạ mỗ chỉ nghe theo lệnh của phu nhân, phu nhân chỉ hướng Đông thì Tạ mỗ không dám đi hướng Tây, tất cả mọi chuyện trong ngoài đều do phu nhân quyết định, thay vì cầu ta thì chi bằng đại nhân đi tìm con gái mình đi."

Sau đó chàng lặng lẽ hành lễ, xoay người rời đi.

Thẩm Lê Đông hơi trợn mắt lên.

Lúc này, hai người con rể khác của ông ta đi ra từ phía sau bức tường, Thẩm Lê Đông không thể tin được mà chỉ về hướng Tạ Khâm rời đi:

"Sao nó lại vô tình như thế? Đó dù sao cũng là đệ đệ ruột thịt mà, lẽ nào cứ

trơ mắt nhìn nó xảy ra chuyện?"

Con rể cả là Thế tử Tuyên Bình Hầu im lặng không lên tiếng, con rể hai là nhị công tử của Liễu Hầu phủ thì âm thầm xem thường, Thẩm Dao cũng là con gái ruột của Thẩm Lê Đông mà, nói bỏ là bỏ, Tạ Khâm người ta chịu giúp mới là lạ.

Ở trước mặt hai người con rể, Thẩm Lê Đông cũng không tiện oán trách nhiều, xoay người gọi hai người đến một góc hỏi chuyện:

"Chuyện Ngỗ tác sắp xếp xong chưa?"

Liễu nhị công tử làm việc ở Đại lý tự, còn từng được Tạ Khâm chỉ điểm, chỉ là sau khi Tạ Khâm và Thẩm Dao thành thân thì chưa từng nhìn đến hắn nữa, Liễu nhị hiểu được vấn đề nằm ở thê tử và người Thẩm gia nên đành chịu, hắn chắp tay trả lời:

"Bên Ngỗ tác sắp xếp xong xuôi rồi, chỉ là dựa theo quy tắc, người Liêu gia không ký tên đồng ý thì Kinh triệu doãn sẽ không thể mổ bụng thi thể, dù cho lén lút khám nghiệm tử thi thì cũng không thể làm thành bằng chứng trình lên được."

Thẩm Lê Đông cười lạnh: "Không sao cả, Ngỗ tác không khám nghiệm tử thi bọn chúng cũng đừng hòng định tội, phủ Kinh triệu không dám đắc tội với Liêu gia, lẽ nào dám đắc tội ta à? Cho dù Tạ Khâm không chịu công khai giúp ta thì trong triều không ai biết nó là con rể của ta à."

"Không định được tội thì thi thể của Liêu nhị sẽ phải thối rữa ở phủ Kinh triệu, ta thấy Liêu gia không kéo dài được đâu!"

Thế tử Tuyên Bình Hầu nghe vậy thì lại lộ vẻ lo lắng:

"Nhạc phụ, con lo Liêu gia có ý khác, chúng ta có thể kéo dài không định tội, nhưng sắp đến cuộc tuyển cử lớn ba năm một lần, người sắp thăng lên làm Hình bộ Thượng thư rồi, trong lúc quan trọng thế này lại xảy ra chuyện sẽ gây bất lợi trên con đường làm quan của người, con thấy mục đích của

đối phương hoàn toàn không nằm ở Triển Nhi mà là ở người đấy."

Nói đến đây lại đúng là chỗ khó giải quyết của Thẩm Lê Đông.

Người đứng sau màn thật sự cao tay, ép ông ta lựa chọn giữa con trai và quan tước.

Ông ta tức giận đấm mạnh một cái.

Đã dính dáng đến tranh đấu trong triều, chỉ cần Tạ Khâm chịu giúp một tay, hoặc là giúp ông ta vạch trần thì thật sự không phải việc khó.

Thẩm Lê Đông không cam lòng mà nhìn thoáng qua phương hướng Tạ Khâm rời đi.

Liễu nhị lại nói: "Việc cấp bách bây giờ là phải chứng minh ngũ đệ vô tội, chỉ cần nó vô tội, nhạc phụ thăng chức cũng sẽ không bị ảnh hưởng."

Sự việc lại vòng về, ba người đứng im một lúc rồi chia ra hành động.

Đến buổi chiều, con rể thứ ba là tam công tử phủ Ninh Bá xuất thân từ trận thi võ đưa đến một tin tốt cho Thẩm Lê Đông, thì ra từ sau khi xảy ra chuyện, Liêu gia đã bắt thầy thuốc thường đến phủ xem bệnh, Ninh tam có không ít mối quan hệ trong triều, bản lĩnh chạy vặt không tệ, sai người theo dõi Liêu phủ, tìm được nhà của lang trung đó, bắt lấy thê tử của y, vừa hỏi là biết lang trung thường xem bệnh cho công tử Liêu gia, Liêu công tử đó có bệnh tim từ nhỏ, đại phu đã nói sẽ không sống quá hai mươi tuổi, chẳng phải năm nay Liêu nhị hai mươi tuổi hay sao, Thẩm Lê Đông vui mừng quá đỗi, truyền tin tức ra, khiến cho Liêu gia tức giận.

Thông tin cuối cùng vẫn truyền đến Thẩm gia, lão thái thái gọi Thẩm Dao qua, hỏi xem Thẩm Dao định làm thế nào, Thẩm Dao chỉ nói đó là chuyện trong triều, một phụ nữ trong nhà như nàng không tiện nhúng tay, lão thái thái cũng không tiện nói gì nữa, đúng lúc Tạ Khâm về phủ, lão thái thái hỏi tới tấp, Tạ Khâm dứt khoát giải thích cho mẹ chồng nàng dâu bọn họ nghe.

“Tháng sau là cuộc tuyển cử lớn ba năm một lần, Hình bộ Thượng thư Nhậm Mẫn đã trình đơn xin từ chức, hai vị Thị lang của Hình bộ đương nhiên là đấu đá vỡ đầu muốn tiếp nhận vị trí, Tả Thị lang Trương Văn Thanh kỷ cương thận trọng, giỏi phán đoán nghi án, chỉ là Thẩm Lê Đông tay dài vươn xa, quan hệ trong triều tốt hơn ông ấy, lại có quan hệ thông gia với nhà ta, trong triều cố ý để ông ta tiếp nhận vị trí Hình bộ Thượng thư.”

“Có điều, sau lưng Trương Văn Thanh có chút bí mật, năm đó ông ấy trẻ tuổi kham khổ vào Kinh thành thi cử, trên người không có đồng nào, được mẹ già của Lữ gia bắt gặp, Lữ lão thái thái đã giúp đỡ ông ấy vào học ở Quốc Tử Giám, Trương Văn Thanh biết ơn trong lòng, nhiều năm qua tính tình Trương Văn Thanh cô độc kiên trì, bình thường không qua lại với ai nên không ai biết quan hệ của ông ấy và Lữ gia.”

“Nếu như con đoán không lầm, lần này có lẽ Lữ Thượng thư sẽ giúp đỡ sau lưng, muốn đẩy Trương Văn Thanh lên, đề bạt Trương Văn Thanh làm Hình bộ Thượng thư, tiện làm trợ lực cho Đông Cung.”

Lão thái thái kinh ngạc nhìn thoáng qua Thẩm Dao, lại nói với Tạ Khâm: “Nói vậy là, con cũng không thể không quan tâm đến được, tuyệt đối không thể để Đông Cung được như ý.”

Mặc dù Tạ Khâm chưa bao giờ nói rõ, nhưng lão thái thái vẫn hiểu con trai mình, chắc chắn là Tạ Khâm và Thái tử đứng ở thế đối lập nhau.

Tạ Khâm cười nhạt một tiếng: “Mẫu thân, chuyện này vẫn chưa đến lượt con ra tay đâu, hơn nữa, không khiến Thẩm gia nếm chút khổ sở thì cũng khó giải được mối hận trong lòng con.” Lúc nói đến lời này, chàng cầm lấy tay Thẩm Dao.

Thẩm Dao cúi đầu xuống, vẻ mặt thờ ơ.

Lão thái thái nhìn nàng, nét mặt hơi phức tạp:

“Nói đến đây, rốt cuộc Dao Nhi và Thẩm gia có chuyện gì vậy?” Nếu như thật sự là con nuôi thì không nên mang ơn Thẩm gia hay sao?

Tạ Khâm kiềm chế biểu cảm: "Dao Dao là con gái ruột thịt của Thẩm Lê Đông và Đoàn thị, năm đó phu thê bọn họ ghét bỏ nàng là con gái, lại nghe lời vô liêm sỉ của đạo sĩ, đưa nàng đến nông thôn, mặc kệ sống chết, sau đó thấy nàng được Thái tử coi trọng thì nói dối là con nuôi, dùng việc đó để cứu vãn thanh danh đưa con gái đi làm thiếp."

Lão thái thái trố mắt nghẹn họng, bị làm cho tức chết.

"Đáng đời, đáng đời!"

"Cô nương tốt của ta thì ra đã chịu nhiều cực khổ như vậy, chẳng trách con không chịu về nhà, hừ hừ hừ, đó đâu phải là nhà của con, rõ ràng là ổ sói mà."

"Không sao đâu con ơi, bây giờ con là người của Tạ gia chúng ta, chính là bảo bối của Tạ gia chúng ta, không ai dám bắt nạt con đâu." Lão thái thái ôm nàng vào lòng, đau lòng xoa lưng nàng.

Vụ án này của Thẩm gia và Liêu gia gây huyên náo xôn xao trong triều.

Hình bộ tra án đã dùng kế lảng tránh, quyền chủ động của vụ án này rơi vào tay Tả Thị lang Trương Văn Thanh, Trương Văn Thanh và Thẩm Lê Đông không hợp nhau, toàn bộ đều dùng tâm phúc của mình, mặc dù Thẩm Lê Đông âm thầm cản trở nhưng chung quy chỉ trị được gốc không trị được ngọn, trong khoảng thời gian này Thẩm Lê Đông đã tìm Tạ Khâm mấy lần, Tạ Khâm đều từ chối không gặp.

Không biết là ai chen chân vào, trách móc Thẩm Dao thân làm con nuôi của Thẩm gia, nhận được đại ân từ Thẩm gia mà lại không đếm xỉa đến, tính tình bạc bẽo như thế tương lai không xứng làm mẹ, lúc này Hoàng hậu lại quyết đoán hạ một bức chiếu thư, trong đó nói rõ Thủ phụ Tạ Khâm cương trực công chính liêm minh, không làm việc riêng trái pháp luật, chính là điển hình của bề tôi, phu nhân Thẩm thị công tâm, chịu khổ chịu nhục thế nào vân vân.

Hoàng hậu tự mình đính chính thanh danh cho phu thê Tạ Khâm, trong triều không ai dám bàn luận, mà Tạ Khâm lại thừa thế sai người đến quán trà kể chuyện, phơi bày câu chuyện của Thẩm Dao và Thẩm gia đến khắp thiên hạ, lần này Thẩm gia lại bị đẩy đến đầu sóng ngọn gió, Thẩm Dao nhận được không ít sự đồng cảm.

Vào lúc Thẩm Lê Đông tuyệt vọng nhất, một người thần bí tìm đến ông ta, dẫn ông ta đến một biệt viện ở ngoại ô nói chuyện.

Tam Hoàng tử chỉ vào chiếc ghế bành dưới cây mai già: "Thẩm đại nhân, chỗ ngươi ngồi chính là chỗ Tạ đại nhân từng ngồi."

Thẩm Lê Đông cả kinh, nhất thời nước mắt giàn giụa, mấy ngày nay, một ngày của ông ta dài bằng một năm, cả người đều gầy đi, dáng người gầy gò, có chút thê thảm.

Tam Hoàng tử đang chờ thời cơ này, mời ông ta ngồi xuống, trấn an một phen: "Thẩm đại nhân à, người đứng phía sau tính kế ông chính là đảng Đông Cung, Đông Cung đó chỉ xem ông là nhạc phụ của Tạ đại nhân, tuyệt đối không thể nhìn ông ngồi vào vị trí Thượng thư, mà bản vương đây không đành lòng để một thần tử công chính liêm minh như Thẩm đại nhân chịu oan uổng, cho nên đã cố ý giúp đỡ."

Đương nhiên Thẩm Lê Đông hiểu rõ hôm nay bước vào cánh cửa này có ý nghĩa thế nào, hiện tại đã đến thời kỳ sống còn, còn nói gì đến giữ mình ở thế trung lập nữa:

"Tất cả mọi việc Thẩm mỗ đều nghe theo sự sai khiến của điện hạ."

Tam Hoàng tử nhanh chóng ra mặt nói chuyện thay Thẩm Lê Đông, Lý Quý phi trong cung lại thổi gió bên tai Hoàng đế, để Hoàng đế tam ti hội thẩm việc này, Thẩm Lê Đông và Tạ Khâm đều cần phải tránh đi, cuối cùng vụ án rơi vào tay Trịnh Các lão.

Trịnh Các lão không thiên vị ai, nên khám nghiệm tử thi thì khám nghiệm, nên thẩm án thì thẩm án, hai bên trình nhân chứng vật chứng lên, cuối cùng

kết luận Liêu gia vì bệnh tim mà chết, chỉ là dù sao Thẩm Triển cũng đã động thủ, Hoàng hậu và Liêu gia cầu xin Hoàng đế biểu dương chính nghĩa, Hoàng đế xoa trán, cuối cùng đày Thẩm Triển đến biên cương một năm."

Đoàn thị nghe xong thì nôn ra một búng máu, vỗ giường nói:

"Báo ứng, báo ứng!"

Thẩm Sam ở bên cạnh rưng rưng khuyên nhủ: "Mẫu thân, trong cái rủi có cái may là đi đến biên cương chứ không phải ở trong nhà tù, người xem như là Triển Nhi đi ra ngoài rèn luyện một năm, cho dù không thi cử thì cũng còn đường ra khác mà."

Trong lòng Đoàn thị đang giận dữ nên không nghe vào được chữ nào, dưới cái nhìn của bà ta, chỉ cần Thẩm Dao chịu ra mặt thì Thẩm Triển hoàn toàn không phải chịu kết quả này, bà ta hận Thẩm Dao đến tận xương tủy: "Biến đi, các ngươi cút hết cho ta!" Đoàn thị hất tay Thẩm Sam, đẩy nàng ấy qua một bên.

Thẩm Sam va vào ghế đẩu, cùi chỏ bị đau, nàng ấy cũng không dám lên tiếng, đành phải quỳ ra xa một chút.

Đoàn thị đầu bù tóc rối, xoay người đi, đôi mắt nhìn chằm chằm vào đỉnh màn:

"Nếu như ta sinh thêm hai đứa con trai thì cũng không đến nỗi gửi gắm hết hy vọng vào một mình nó…"

Thẩm Liễu đứng ngoài rèm châu, nghe lời này thì trong lòng đắng chát, trượng phu nàng ta vì Thẩm Triển mà tranh đấu bôn ba, không có được một lời khen từ Đoàn thị, đến cuối cùng nàng ta còn bị trách cứ không phải là con trai, nàng ta tức giận đến mức phất tay áo rời đi.

Thẩm Ninh đứng im lặng một lúc rồi đỡ Thẩm Sam dậy, ra hiệu cho nha hoàn hầu hạ nàng ấy ra ngoài, mình thì chui vào trong màn, nhẹ nhàng ôm chặt mẹ, giúp bà ta xoa huyệt thái dương, lặng lẽ chăm sóc bà ta.

Thẩm Sam che lấy chỗ đau bước ra ngoài, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nghẹn ngào kìm nén của Đoàn thị, trong lòng như bị nhét bông, nàng ấy im lặng không lên tiếng, nha hoàn lại đỡ nàng ấy đi nhanh ra ngoài:

"Cô nương, người nghe nô tỳ khuyên một lời đi, người vì lão gia phu nhân mà nỗ lực nhiều như vậy, nhưng chưa từng có ai nhớ đến điểm tốt của người, cô gia vì thế mà đã chịu không ít khổ cực, nói không chừng còn sinh lòng oán trách, theo nô tỳ thấy, sau này người vẫn ít về Thẩm gia này thôi."

Thẩm Sam ngoái lại nhìn thoáng qua cổng cao sân rộng, hồi lâu không tiếp lời.

Tam Hoàng tử vừa ra tay, cuối cùng cũng giúp được Thẩm Lê Đông giải quyết vụ án này, chỉ là khi đến cuộc tuyển cử lớn vào tháng Tám, Thẩm Lê Đông và Trương Văn Thanh đều không thể sờ vào vị trí Hình bộ Thượng thư, Tạ Khâm không thể để Trương Văn Thanh thượng vị, cũng không có ý định nâng đỡ Thẩm Lê Đông, chàng âm thầm tiến cử Đại lý tự khanh Tống Du với Hoàng đế, vì vậy, Tống Du được thuyên chuyển đảm nhiệm chức vụ Hình bộ Thượng thư, Hình bộ có sức nặng hơn Đại lý tự, cũng xem như là được thăng tiến.

Ngày Thẩm Triển đi, gió thu thổi mạnh, Đoàn thị bệnh nặng không rời giường nổi, Thẩm Lê Đông mang theo ba người con gái và con rể cùng với hai vị công tử Thẩm gia đến vùng ngoại ô tiễn hắn, dáng vẻ Thẩm Triển có chút sa sút, vẻ mặt vẫn được tính là bình tĩnh, Thẩm Lê Đông nhìn người con trai duy nhất của mình, sự chua xót tràn lên hốc mắt, ông ta không nhịn được mà bụm mặt nức nở.

Trên tay và chân của Thẩm Triển đều đeo xích sắt, không tiện đi lại, hắn đứng đón gió, nhoẻn miệng cười:

"Phụ thân, về chăm sóc mẫu thân thật tốt nhé, mấy năm nay nhi tử đã gây thêm phiền phức cho cha mẹ rồi, lần này đến Ung Châu xem như là đi rèn luyện, tâm thái nhi tử cởi mở, không hề cảm thấy khổ sở."

Thẩm Lê Đông càng rơi lệ không ngừng.

Thẩm Ninh và Thẩm Sam đều chăm sóc em trai lớn lên, nhìn hắn mà nước mắt rơi như mưa, một người tiến lên mua chuộc nha dịch cho hắn, một người cầm khăn tay lau đi vết bẩn dính đầy trên mặt hắn:

"Đệ yên tâm, tam tỷ phu của đệ từng ở Ung Châu ba năm, đã gửi thư nhờ người ta chăm sóc đệ rồi, đệ cứ yên tâm."

Thẩm Triển cười đáp một tiếng, sau đó ánh mắt lướt qua Thẩm Sam, nhìn về phía Thẩm Phù:

"Nhị ca, ta muốn gặp tứ tỷ, huynh có thể giúp ta đưa tin không?"

Hắn vừa nói xong, Thẩm Liễu ở bên kia giận đùng đùng chạy nhanh đến, nhéo má hắn một cái:

"Đệ là đồ vô liêm sỉ, đệ xảy ra chuyện, nó cười trên sự đau khổ của người khác, nhân cơ hội cắt đứt sạch sẽ với Thẩm gia, thế mà đệ còn nhớ đến nó? Đệ có thể tiến bộ một chút không?"

Thẩm Triển không để ý đến nàng ta, chỉ nhìn Thẩm Phù với ánh mắt sáng rực, Thẩm Phù bất đắc dĩ:

"Ta giúp đệ đi một chuyến."

Một canh giờ sau, Thẩm Dao gặp được Thẩm Triển ở đình nghỉ mát bên ngoài Tây Sơn.

Nàng quan sát thiếu niên, trên mặt không có quá nhiều biểu cảm:

"Đệ tìm ta có chuyện gì?"

Gió trên núi như làn sóng, thổi từng cơn qua chân, nụ cười của Thẩm Triển không thay đổi:

“Đệ chỉ muốn tự mình nói xin lỗi tỷ thôi.”

Thẩm Dao hơi nhíu mày: “Đệ không làm gì có lỗi với ta, sao lại nói xin lỗi.”

Thẩm Triển nhẹ giọng nói: “Lần này trong lòng tỷ không dễ chịu đúng không.”

Vẻ mặt Thẩm Dao cứng lại, không lên tiếng.

“Sau khi đệ xảy ra chuyện, chắc chắn Thẩm gia đã đến quấy rầy tỷ, đệ vì việc này mà cảm thấy có lỗi.”

Thẩm Dao nhìn Thẩm Triển mang nét mặt ôn hòa, có chút bất ngờ: “Ta tưởng là đệ sẽ giống người Thẩm gia, trách ta khoanh tay đứng nhìn chứ.”

“Ta nói thật cho đệ biết, ta không làm được việc cười trên nỗi đau của người khác, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không nhúng tay.”

Thẩm Triển gật đầu: “Trong lòng tỷ căm phẫn, không muốn chủ động giúp đỡ cũng là lẽ phải, đệ không trách tỷ, nếu vì người ta không giúp đệ mà trách móc người ta quá nặng nề, vậy thì sự phiền não trên thế gian này của người đó quá nhiều rồi, thay vì trách người khác thì chi bằng hận chính mình, tất cả đều do đệ gieo gió gặt bão.”

Thẩm Dao khẽ nhếch mép: “Thế nào, bị nhốt trong tù nên đã hoàn toàn tỉnh ngộ rồi à?”

Thẩm Triển cười khổ: “Trước kia đệ bị cha mẹ chiều hư, bên trên lại có ba tỷ tỷ phu giúp đệ dọn dẹp cục diện rắc rối, thậm chí vì để thoát khỏi bọn họ, đệ luôn phải giày vò làm con thiêu thân, lần này coi như là hoàn toàn vấp ngã rồi.”

Thẩm Triển ngước mắt nhìn về phía đỉnh núi, ở đó vang tiếng thông reo, rừng cây nhuộm màu từng tầng từng lớp, cách đó không xa là đô thành nơi quan lại tụ họp, mà những thứ phồn hoa này sắp cách xa hắn, trong mắt hắn hiện lên chút xót xa:

“Tỷ nói xem có phải thế gian này có nhân quả luân hồi không, đệ không quý trọng cha mẹ và Thẩm gia, kết quả là lưu lạc đến kết cục này, mà Thẩm gia vì đã vứt bỏ tỷ mà cũng bị tỷ bỏ rơi.”

Dù sao Thẩm Dao cũng chưa từng sống cùng Thẩm Triển, không biết hắn ngang bướng cỡ nào, đương nhiên cũng không thấy chán ghét hay oán giận:

“Tìm đường sống trong chỗ chết cũng chưa chắc là điều không tốt, đệ xem ta ở thôn trang Nhạc Châu cũng đã học được không ít bản lĩnh, chí nam nhi nằm ở bốn phương, bệ hạ nể mặt lão gia nên cũng không thật sự làm khó dễ đệ, chỉ là cho Hoàng hậu một lời giải thích thôi.”

Thẩm Triển cười: “Nể mặt phụ thân thì chưa chắc, sợ là nể mặt Thủ phụ nhỉ.”

Ngoài mặt Hoàng đế nói là đày đến biên quan, trên văn thư lại viết là chọn trai trẻ làm giàu cho biên cương, mặc dù đã cắt đứt cơ hội thi cử của hắn nhưng trên giấy tờ vẫn trong sạch, vậy là đủ rồi.

Có lẽ rời khỏi Kinh thành, xiềng xích trên người mới được cởi bỏ.

Cha hắn vẫn chưa có thể diện lớn đến mức khiến đương kim Hoàng đế nhọc lòng vòng vo, chỉ có thể là Tạ Khâm thôi.

Thẩm Triển gặp Thẩm Dao, một là để xin lỗi, hai là để nói lời cảm ơn.

Mặc dù Thẩm Dao và Tạ Khâm không chủ động giúp hắn, nhưng bởi vì thấy hắn là đệ đệ ruột của nàng, khắp cả triều đều cho đủ mặt mũi.

Nói đến cùng thì hắn vẫn hưởng phúc từ Thẩm Dao.

Những việc này Tạ Khâm không nói với Thẩm Dao, Thẩm Dao cũng không hiểu rõ, nàng chỉ có thể im lặng không phản bác.

“Không còn sớm nữa, mau xuất phát đi.”

Đương nhiên Thẩm gia sẽ giúp Thẩm Triển lo liệu tất cả, Thẩm Dao thậm chí ngay cả một ngụm trà cũng không cho Thẩm Triển uống.

Sau khi nàng đứng dậy, Thẩm Triển cũng đứng dậy theo, hắn niềm nở nhìn qua Thẩm Dao:

“Lúc đệ quay về, có thể đường đường chính chính gọi tỷ một tiếng tứ tỷ không?”

Thẩm Dao dừng bước, bất đắc dĩ nhìn hắn: “Cả đời này ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho Thẩm gia, cũng không thể nào nhận đệ là đệ đệ được, đệ tội gì cứ nhìn chằm chằm vào ta chứ, đệ chăm sóc tốt cho bản thân là được.”

Ánh sáng trong mắt Thẩm Triển không tắt, lại như quay về làm thiếu niên ăn chơi cười đùa tí tửng của ngày xưa:

“Tỷ không nhận đệ cũng không sao, ít nhất thì hãy cho đệ một cơ hội trả lại ân tình cho tỷ.”

Thẩm Dao nhắm mắt, xoay người rời đi.

Thẩm Triển nhìn thiếu nữ xinh đẹp nhảy lên ngựa, nhanh chóng đuổi theo, nhìn bóng lưng nàng gọi to:

“Tứ tỷ!”

Thẩm Dao chạy nhanh hơn.

Bình Lăng và Bích Vân cưỡi ngựa bảo vệ hai bên nàng, ba người đi vào thành từ cửa phụ phía Tây, không bao lâu sau đã đến phường Thời Ung, chỉ là ở một ngã ba hướng về phía Thành Đông, Thẩm Dao nhìn thấy một đám người mặc áo tang nâng một con rối mặc áo đội mũ, khua chiêng gõ trống đi về phía Đông.

Dân chúng vây xem rất nhiều, rối rít chỉ chỉ trỏ trỏ.

Thẩm Dao nắm chặt dây cương dừng lại hỏi: "Họ đang làm gì vậy? Trong thành cũng lưu hành phong cách vu táng [1] hay sao?"

[1] Vu táng (巫葬): Kiểu an táng dùng thầy mo để chủ trì lễ an táng.

Bình Lăng trầm giọng cười:

"Không phải, phu nhân còn nhớ khoảng thời gian trước có người gây sóng gió, bôi nhọ thanh danh của phu nhân không? Đó chính là bút tích của thất nương tử Ninh gia Ninh Anh, đây là chúng ta đáp lễ nàng ta thôi."

Giết một người rất đơn giản, hủy hoại một người mới khó.

Chương 43

Ninh phủ bình thường gọn gàng trật tự nay lại tụ tập đầy người, huyên náo như cái chợ, quản gia của Ninh phủ vẫn chưa từng gặp trường hợp thế này, nhất thời sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy trước hai con sư tử đá ngồi xổm là ba hàng người, ai ai cũng mặc đồ tang, trong đó có bốn người đàn ông còn nâng một con rối mặc áo đội mũ, nhìn từ cấp bậc áo mũ cùng với thắt lưng thì có thể phân biệt được quan hàm trước kia của nhị gia Trịnh gia, Bố chính ti lục phẩm, phía trước con rối còn có một đứa trẻ khoảng bốn tuổi đang quỳ, chính là con thứ của Trịnh nhị gia, nó nói bằng giọng non nớt, hướng về phía cửa chính khóc thút thít:

"Nhi tử dâng hiến mạng của tộc trưởng, đón mẫu thân về nhà để tang phụ thân."

Lời này vừa dứt, câu chuyện ẩn chứa bên trong lớn lắm đấy.

Theo lý lẽ, con gái đã gả đi muốn về nhà, khi trượng phu còn sống thì phải hòa ly với trượng phu, nếu trượng phu qua đời, cần để tang một năm sau đó sẽ do gia tộc đưa cho thư hòa ly hoặc là thư về nhà thì mới có thể về nhà mẹ, mà Ninh Anh thì lại về Kinh sớm.

Nhân phẩm Ninh lão Thái sư đáng quý, Ninh gia thì càng lừng lẫy bốn biển nhờ gia phong trong sạch liêm chính, đáng lẽ không nên bị người ta nắm được nhược điểm trí mạng như vậy.

Quản gia đầu tiên là thẹn quá hóa giận, gọi gia đinh ma ma đuổi người đi:

"Các ngươi là tiểu nhân hèn hạ từ đâu tới, hãm hại lừa gạt người ta! Ninh gia

chúng ta không quen biết đám thông gia các ngươi!"

"Nhanh đuổi đi!"

Đội tang của Trịnh gia đã sớm đoán được bọn họ sẽ làm thế, càng thêm khua chiêng gõ trống, vừa chạy vừa gào khóc:

"Thất cô nãi nãi của Ninh gia đã gả cho Trịnh gia chúng ta, là hôn sự do lão Thái sư quyết định khi còn sống, thất cô nãi nãi bất kính với cha mẹ chồng thì thôi đi, cũng không chịu cùng phòng với trượng phu, hại nhị gia nhà ta sầu não uất ức, say rượu mà chết."

"Hôm trước khi chết chính là sinh nhật của nhị gia chúng ta, ngài ấy cực kỳ vui vẻ mua một bức tranh cổ cho nàng ta thưởng thức, lại bị cô nãi nãi Ninh gia đuổi ra khỏi phòng, nàng ta không thích nhị gia của chúng ta thì thôi, còn ngày ngày tra tấn ngài ấy, thế này sao gọi là kết hôn chút, đây rõ ràng là giết người mà!"

"Nhị gia nhà ta qua đời vào tháng Chạp, bây giờ còn chưa đầy một năm, Ninh thị đã công khai về nhà, có ý đồ tái giá, xin hỏi lão Thái sư trên trời linh thiêng có nhìn nổi không!"

Nam tử cường tráng đó than thở khóc lóc, lời nào cũng như châu ngọc khiến dân chúng vây xem đồng cảm.

Quản gia thấy tình thế ngày càng bất lợi, vừa sai người đi bẩm báo chủ tử, vừa triệu tập người hầu trong nhà cố gắng bao vây người Trịnh gia lại, ngăn cách bọn họ với bách tính.

Một thị vệ lặng lẽ chạy lên bậc thềm bẩm với quản gia:

"Trình quản gia, sự việc không ổn, Trịnh gia đi từ ngoài thành vào, khua chiêng gõ trống cả đoạn đường, hôm nay việc này đã truyền khắp Kinh thành, nếu như đuổi đi thì sự việc sẽ ngày càng không thể cứu vãn."

Sắc mặt quản gia xanh lét, tức giận đến mức nghiến mòn cả răng:

“Hay cho một Trịnh gia, lại nói một đằng làm một nẻo!”

Ninh gia không phải không có người thông minh, đại phu nhân quản lý gia đình biết nếu để Trịnh gia tiếp tục làm ầm ĩ thì sẽ chỉ khiến người ta cười cợt, bà ta nhanh chóng phái quản sự hiền hòa đi ra:

“Ông trời chứng giám, đây là sự hiểu lầm, Trịnh gia thông gia, nhanh vào trong ngồi đi, có chuyện gì thì nói cho rõ.”

“Trước kia khi chúng ta phái người đi đón cô nãi nãi cũng đã giải thích rõ ràng, hai bên cũng đã thương lượng, hà cớ gì mà các ngươi ở đây cãi cọ, làm mất phong phạm của Trịnh thị ở Huỳnh Dương.”

Không hổ là ma ma quản sự bên cạnh đại phu nhân, nói hai ba câu đã đổ lỗi lên đầu Trịnh gia.

Người Trịnh gia đâu thể chấp nhận được, cũng có một ma ma cao lớn hung hãn bước ra từ đám người:

“Ồ, Ninh gia lớn như vậy mà cũng ăn không nói có vu hãm người khác sao? Gia phong Trịnh gia ta cẩn trọng, cho nên đã nhiều lần tha thứ cho cô nãi nãi của các ngươi, cái gì mà đã thương lượng? Trịnh gia chúng ta yêu cầu cô nãi nãi của các ngươi để tang một năm, điều này chưa bao giờ thay đổi, thất cô nãi nãi của các người lại về phủ sớm thì lại là đạo lý gì?”

Ma ma kia tức giận đến mức bốc khói, đã âm thầm hay công khai cho Trịnh gia lợi ích, Trịnh gia cũng đồng ý rồi, bây giờ lại không nhận, sự việc xảy ra khác thường thì chắc chắn có điều kỳ lạ, chỉ là dù thế nào thì để tang cũng là luân lý làm người trên đời, còn bàn luận tiếp nữa thì Ninh gia sẽ chịu thiệt, cho nên ma ma đành phải cắn nát răng nuốt cục tức, lại lần nữa cười lên:

“Được rồi, ma ma cũng không cần ở đây ồn ào đâu, chủ tử nhà chúng ta đợi ở phòng lớn, ma ma vào trong nói chuyện đi, Ninh gia chúng ta từ trước đến nay xem trọng nhất là phép tắc, đây chắc là sự hiểu lầm rồi.”

Quản sự ma ma nhìn lướt qua bốn năm mươi người Trịnh gia, mời hết vào trong thì sợ là sẽ khiến thất cô nãi nãi cảm thấy ghê tởm, nhất là con rối kia khiến người ta nhìn mà sợ hãi, bà ta bèn nói:

"Kính xin tiểu thiếu gia và quản sự vào trong nói chuyện, những người còn lại thì đến dãy nhà sau nghỉ ngơi."

Ma ma kia đương nhiên nhìn ra được ý định của Ninh gia, chỉ vào con rối mặc áo đội mũ:

"Mấy ngày trước đó chúng ta đã làm pháp sự chín chín tám mươi mốt ngày cho nhị gia, trời mưa tầm tã, sét đánh vào viện tử trước kia nhị nãi nãi và nhị gia ở, người đời nói là nhị gia hiển linh, ma ma, xin bà vào trong thông báo một tiếng, nói nhị gia muốn gặp mặt cô nãi nãi của các ngươi."

Ma ma kia tức giận đến mức khuôn mặt cũng vặn vẹo, căm hận nói:

"Các ngươi cần gì phải hùng hổ dọa người, vốn là thông gia thế gia, cho dù cô nãi nãi về nhà thì lúc nào cũng nhớ đến điểm tốt của Trịnh gia các ngươi, các ngươi lại vứt bỏ thể diện đến đây làm ầm ĩ, thật sự làm tổn thương tình cảm, cũng làm tổn hại mặt mũi."

Bà ta vừa nói xong, lại thấy người Trịnh gia ở trước mặt khóc trời than đất, áp đảo giọng nói của bà ta, ma ma kia giận đến mức suýt ngất, dậm chân vào trong bẩm báo.

Hai bên giằng co, cuối cùng Hộ bộ Thị lang đương triều, Ninh đại lão gia nghe tin vội vã chạy đến, dù sao ông ta cũng đã lăn lộn quan trường, khí thế hiển hách, gào to một tiếng là khiến Trịnh gia im lặng, đại lão gia lặng lẽ liếc mắt nhìn qua, cũng biết là sự việc không ổn, cuối cùng dứt khoát nói:

"Lão thái quân nhà chúng ta vừa mừng thọ, Trịnh gia các ngươi lại muốn ầm ĩ chuyện mai táng vào trong nhà, đây là muốn ép chết mẫu thân ta à, không sợ sét đánh hả?"

"Cử một người có quyền lên tiếng vào nhà, những người còn lại ở bên cạnh

chờ."

Người hầu Ninh gia vội vàng dựng lên những chiếc lều gấm ít khi dùng đến, mời những người hầu mặc áo tang và con rối kia vào trong lều ngồi, ngăn cản ánh mắt của người ngoài, thị vệ Ninh gia lại xua đuổi, người xem náo nhiệt cũng tản đi.

Trịnh gia ngoại trừ tiểu thiếu gia cũng là con thứ của Trịnh nhị gia kia, thì chỉ có nàng dâu trẻ tuổi và ba vị quản sự đến.

Đại phu nhân và đại lão gia ngồi ngay ngắn trong sảnh, nhìn cô nhi và thiếu nữ cùng với ba ma ma không ra hồn mà tức nổ mũi.

Trịnh gia muốn bàn bạc thì cũng không đến mức đưa nhiều người đến Ninh gia như vậy, có thể thấy được là cố ý bới móc.

Dưới sự hiểu biết của đại lão gia đối với Trịnh gia, Trịnh gia vẫn chưa có gan đến mức tới đối phó Ninh gia, chắc chắn phía sau chuyện này có điều mờ ám.

Sắc mặt đại lão gia xanh đen, ông ta hoàn toàn chẳng thèm mở miệng, chỉ nháy mắt ra hiệu cho đại phu nhân làm chủ.

Đại phu nhân bèn nhìn về phía người phụ nữ trẻ tuổi kia, vừa rồi Trịnh gia đã giới thiệu, người phụ nữ đó chính là em dâu của Trịnh nhị gia:

"Tam thiếu phu nhân, Trịnh gia có ý gì thì đừng ngại nói thẳng, trước kia chúng ta đã bàn bạc rồi, bây giờ các ngươi đến làm loạn như vậy, thật sự khiến người ta thất vọng ghê lòng."

Đại phu nhân khép ống tay áo lại uống trà, ánh mắt lạnh nhạt, hơn nữa còn mang theo vẻ ghét bỏ.

Tam thiếu phu nhân kia lại không phải là người lợi hại, yếu đuối nhu nhược, dáng vẻ chưa từng thấy việc đời, trong ngực nàng ấy ôm một cậu bé, chậm rãi trả lời:

“Đại phu nhân, ta cũng chỉ là người truyền lời thôi, trước khi đến tộc trưởng đã dặn dò, nhất định phải đích thân gặp mặt nhị tẩu, có mấy lời phải nói trước mặt tẩu ấy.”

Đại phu nhân đặt chén trà xuống bàn phát ra tiếng vang sắc bén:

“Ninh gia do ta quản lý, có gì nói với ta là được.”

Trịnh tam nãi nãi cười không lên tiếng.

Sắc mặt đại phu nhân tối đi, phu thê hai người nhìn nhau rồi mới ý thức được chỗ hóc búa.

Trịnh gia hoàn toàn không muốn thảo luận đàng hoàng, cho nên chỉ phái một thiếu phu nhân không được việc đến, nói cách khác bọn họ đang đánh vào bông, vì để dàn xếp ổn thỏa, trái lại không thể không bị đối phương dắt mũi đi.

Từ khi nào mà Trịnh gia lại có người cao tay như vậy.

Phu thê Ninh thị im lặng nhìn nhau, cuối cùng đại lão gia nhìn ma ma ra hiệu cho bà ta đi mời Ninh Anh.

Đương nhiên là Ninh Anh đã biết việc này, nàng ta vốn ở trong phòng lão thái thái nói chuyện với mẹ già, bỗng nhiên nghe được chuyện như vậy thì lửa giận bùng lên, khuôn mặt luôn không rõ vui buồn kia lại như một chiếc gương lập tức vỡ vụn, lão thái quân thì nôn ra máu tại chỗ, lão thái quân đã có tuổi, không còn tài giỏi như lúc trẻ, cũng không ngày ngày đánh bài như Tạ lão thái quân, dần dà, nét mặt trở nên đờ đẫn, đi đứng không còn nhanh nhẹn như trước, ấp a ấp úng không nói ra được một phương pháp nào.

Ninh gia xem trọng phép tắc không sai, gia quy đã lưu truyền hơn trăm năm đã trở thành xiềng xích áp lên người người Ninh gia, dâu con trong nhà đều phải cẩn thận, không như mấy nàng dâu Tạ gia ngày ngày đến chỗ lão thái thái đánh bài, mọi người ở đây đều giữ phép tắc, gò bó chính mình.

Có vài người bị trói buộc quá, trong âm thầm lại gây ra không ít chuyện khiến người ta rợn tóc gáy.

Lão thái quân nôn ra máu, trong phòng như người ngã ngựa đổ, Ninh Anh chưa từng uất ức như vậy, giống như khè ra lửa, cuối cùng cũng mất đi sự bình tĩnh của ngày xưa, xách váy đi ra ngoài.

Nha hoàn đỡ nàng ta, nói liên miên lải nhải bên tai nàng ta: "Nghe Lưu ma ma nói, người Trịnh gia kia còn nâng con rối hình Trịnh nhị gia đến, mặc quan phục trước kia của nhị gia, trông khiếp lắm, cô nương, trước khi đi không phải người đã thu xếp với Trịnh gia rồi sao, sao lại làm ầm ĩ ác như vậy!"

Sau khi tức giận, bước chân Ninh Anh chậm lại, nàng ta vịn vào chỗ ngồi trên hành lang, nhìn bầu trời xanh, ở đó có một đàn ngỗng trời chậm rãi bay về phía Nam, lòng nàng ta cũng bình tĩnh lại theo.

Đầu tiên phải biết đối thủ chân chính là ai thì nàng ta mới có thể làm việc có mục tiêu rõ ràng được.

Nàng ta đã ở Trịnh gia bảy năm ròng rã, Trịnh gia thế nào nàng ta có thể không biết được à?

Huynh trưởng của nàng ta chính là Hộ bộ Thị lang, nhị huynh là Tế tửu của Quốc Tử Giám, rất nhiều con cháu Trịnh gia làm quan khắp nơi, không có chỗ nào là không dựa vào Ninh gia, cho Trịnh gia một trăm lá gan thì cũng không dám lớn lối như thế, sau chuyện này chắc chắn có người chống lưng.

Nhớ đến khoảng thời gian trước, nàng ta nhân lúc Thẩm gia xảy ra chuyện mà chế giễu Thẩm Dao, xem ra là tác phẩm của Thẩm Dao, Tạ Khâm luôn đắm chìm trong công vụ, không thể nào, cũng không thèm chơi những trò này, nhưng dưới Tạ Khâm có rất nhiều người giúp Thẩm Dao bày mưu tính kế.

Vừa nghĩ tới là Tạ gia đang cản trở, trong lòng Ninh Anh càng giận hơn.

Nàng ta vịn vào cột trụ hành lang hít thở sâu, ổn định tâm tình.

Thẩm Dao à, sao có thể để nàng như ý được?

Ninh Anh khôi phục lại vẻ bình tĩnh như xưa, thong dong đi vào sảnh trước, có lẽ nàng ta đã tích uy nhiều năm ở Trịnh gia, Trịnh tam nãi nãi kia nhìn thấy nàng ta là sợ hãi rụt rè đứng dậy hành lễ, thậm chí còn đẩy đứa trẻ kia:

"Nhanh dập đầu mẫu thân cháu đi."

Ninh Anh nghe được hai chữ mẫu thân này, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh lẽo.

Cậu bé mặc một bộ đồ tang, trước ngực buộc một lớp vải gai, vóc dáng không được tính là thấp, lại vô cùng gầy, nó lễ phép quỳ xuống dập đầu với Ninh Anh:

"Thỉnh an mẫu thân."

"Không cần." Ninh Anh không cảm xúc ngồi xuống, nói ngay vào điểm chính:

"Không cần giả thần giả quỷ trước mặt ta đâu, ta sẽ không để bản thân mình bị mắc bẫy, có lời gì thì nói thẳng đi."

Trịnh tam nãi nãi dựa theo lời trưởng bối trong nhà dặn dò, nói đúng sự thật:

"Tộc trưởng dặn dò ta chuyển lời đến tẩu tẩu, tang kỳ của nhị ca chưa đầy năm, tẩu tẩu vẫn là người Trịnh gia, xin tẩu tẩu theo chúng ta về, đợi tang kỳ đầy năm rồi về đây cũng không muộn."

Đại phu nhân giận không kiềm được: "Vô lý, đã đưa thư về nhà cho chúng ta rồi mà còn vu vạ cô nương của chúng ta hay sao? Cũng chỉ còn ba tháng nữa là tang kỳ của Trịnh nhị đầy năm, các ngươi không phải đang làm

người khác mất mặt sao?"

Trịnh tam nãi nãi cười cười không lên tiếng.

Nàng ấy chỉ là người truyền lời, mặc cho đại phu nhân đại lão gia nói gì, nàng ấy đều không cãi lại.

Đại phu nhân lại tự mình tức giận.

Trong mắt Ninh Anh là sương lạnh dày đặc: "Ta và Trịnh gia đã không còn liên quan gì nữa, mặc cho các ngươi nói ngon nói ngọt hay uy hiếp dụ dỗ, ta cũng không thể quay về đó được."

Lúc này đổi thành ma ma bên cạnh Trịnh tam nãi nãi đáp lời:

"Bẩm nhị nãi nãi, thái lão gia dặn dò, nếu như người không chịu về đó cũng được, vậy thì hãy ở Ninh gia để tang cho nhị gia của chúng ta, chúng ta đã mang áo mũ của nhị gia đến rồi, cũng dẫn thiếu gia đến rồi, một nhà ba người đoàn viên, cũng có thể khiến tình cảm phu thê của nhị gia và nhị nãi nãi trở nên vẹn toàn."

Đại lão gia vỗ mạnh bàn:

"Làm càn, các ngươi đang gây sự vô cớ đấy à!"

Ma ma rụt cổ lại, vội vàng ngậm miệng.

Cứ hễ người Ninh gia tức giận là người Trịnh gia sẽ không lên tiếng, đại lão gia không dùng vũ lực với cô nhi và phụ nữ yếu đuối được, lửa giận công tâm, cuống đến độ đi qua đi lại trong phòng.

Thật ra trong lòng đại lão gia đã có một suy nghĩ, nếu thật sự không được thì cứ nói là Ninh Anh vì đại thọ của mẹ mà về phủ, bây giờ ở đây một thời gian rồi lại về Trịnh gia để tang, đợi đầy năm là có thể về đây, đây là cách tốt nhất hiện nay để cứu vãn thanh danh của Ninh Anh, Ninh gia trong triều được người ta kính trọng, nếu hôm nay thanh danh bị hủy hoại thì không

cần phải nghĩ đến hậu quả nữa.

Đáng tiếc, đại lão gia thật sự không muốn cúi đầu, giống như là một thuộc hạ ngày xưa khúm núm chợt vênh vang đắc ý trước mặt ông ta, đại lão gia không nuốt trôi được cục tức đó.

Khuôn mặt Ninh Anh bình thường đã không hồng hào, giờ phút này lại càng trắng bệch, ánh mắt nàng ta lạnh lẽo:

"Không phải các ngươi chỉ muốn ta đưa ra một lời giải thích thôi sao?"

Người Trịnh gia nhìn nàng ta mà lộ ra chút e ngại, Ninh Anh ở Trịnh gia nói một không hai, ngay cả tộc trưởng của Trịnh gia cũng không làm gì được nàng ta, bọn họ không dám đối đầu trực diện, quả thật cũng không cần nói gì cả.

Ninh Anh đột nhiên đứng dậy nhanh chân đi ra ngoài.

Phu thê đại lão gia không đoán được nàng ta muốn làm gì, đám người vội vã đi theo.

Vừa bước ra khỏi cánh cửa đã thấy Ninh Anh mặc áo trắng xông đến trước con rối kia, dưới tay áo lóe lên ánh bạc, lưỡi dao thật mỏng rạch rách da thịt trắng nõn trên cổ nàng ta, một mảng màu đỏ tươi tràn ra.

Nàng ta ngã nhào xuống đất như một chiếc lá khô, máu tươi chậm rãi tràn ra dưới người nàng ta, bị ánh hoàng hôn rực rỡ làm cho trông như một đóa hoa hồng đỏ rực.

Đại lão gia và đại phu nhân hoảng sợ hét lên:

"Thất muội muội!"

"Người đâu, truyền thái y!"

Nửa canh giờ sau, tin tức truyền đến tai Thẩm Dao, nàng đang ở trên sập

mặc cho nha hoàn đắp mặt cho mình, nghe tin thì vội vàng ngồi dậy, rửa sạch mặt rồi gọi Bình Lăng vào hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Nét mặt Bình Lăng hơi ảm đạm, hắn khom người đáp:

“Trước đó thuộc hạ định khiến Ninh Anh thân bại danh liệt, ép nàng ta về Trịnh gia để tang, nào biết được nàng ta tàn nhẫn, tự sát trước mặt mọi người, nếu như chết đi thì cũng thôi, đáng tiếc hình như nàng ta đã mưu tính trước rồi, máu chảy ra không ít nhưng không đe dọa đến tính mạng, nàng ta đã tránh được kiếp nạn này.”

Thẩm Dao khó nén được kinh ngạc:

“Cũng là một kẻ nhẫn tâm.”

Nhẫn tâm như vậy thì không dễ đối phó.

Chương 44

Ban đêm Tạ Khâm quay về, Bình Lăng nói cho chàng biết chuyện Ninh gia, Tạ Khâm không hề thay đổi sắc mặt, chỉ dặn dò:

"Theo dõi nàng ta, nếu như còn làm chuyện bất chính nữa thì không cần giữ lại tính mạng của nàng ta đâu."

Sau đó Ninh Anh thành thật ở trong phủ dưỡng thương, sóng gió của Ninh gia đã lắng, nàng ta cũng không làm chuyện gì khác người nữa, Thẩm Dao và Tạ Khâm chỉ xem như nàng ta yên phận rồi, nhanh chóng quên mất người này.

Thời gian thoắt cái đã vào thu, Tạ Khâm bận chuyện thi Hương và tuyển chọn quan lại ở các bộ và công đường, dính dáng vào trận đấu giữa các Hoàng tử, có thể nói là khổ cực lầm than, Tạ Khâm kiên trì chính trực quyết tâm đề bạt cho những vị quan tốt có chiến tích xuất sắc, dám làm những việc thiết thực, Hoàng đế cũng đúng lúc cần thần tử tài giỏi, tựa như cũng đã bằng lòng với ứng cử viên của Tạ Khâm, ai ai cũng ca ngợi Tạ Thủ phụ quả thật hiểu lòng vua, Thái tử và tam Hoàng tử đều âm thầm ghen tức.

Lữ Thượng thư và Thích Quý phi đã nhiều lần lôi kéo Tạ Khâm nhưng không được, trong lòng ghim hận, nổi lên ý muốn giết Tạ Khâm, tam Hoàng tử thì không như vậy, hắn tiếp xúc với Tạ Khâm đã lâu, biết được Tạ Khâm không thể nào tùy tiện phản bội, khi các bè phái tranh đấu, có lúc phải xem xét thời thế, nhân cơ hội mà làm, mà Tạ Khâm chính là cơ hội mà hắn muốn giành lấy, điều hắn muốn làm là khiến tất cả mọi người trên dưới cho rằng Tạ Khâm nghiêng về phía hắn.

Bất kể Tạ Khâm có thừa nhận hay không, Thẩm Lê Đông cũng là nhạc phụ đường đường chính chính của Tạ Khâm, tam Hoàng tử quyết định kéo

Thẩm Lê Đông lên thuyền của mình.

Một ngày nọ Thẩm Dao ở trong vườn cắt tỉa cây trái, Lê ma ma bèn tới nói cho nàng biết:

"Không phải bên cạnh tam Hoàng tử còn đang thiếu một Trắc phi hay sao, trưa hôm nay đã phái Trưởng sử đến Thẩm gia, muốn đường muội của phu nhân là ngũ cô nương làm Trắc phi, Thẩm đại lão gia hết sức thúc đẩy, có lẽ chẳng mấy chốc sẽ có quyết định thôi."

Vẻ mặt Thẩm Dao sửng sốt, nhớ đến lúc trước tam Hoàng tử muốn nàng làm Trắc phi, ngũ muội Thẩm Hi và lục muội Thẩm Di còn luôn miệng chỉ trích nàng làm thiếp, bây giờ đến lượt nàng ta thì không biết sẽ có cảm nghĩ gì.

Quả nhiên, hai ngày sau tam Hoàng tử hạ quyết định, Thẩm Dao lại dặn dò Lê ma ma: "Đi tìm một cặp trâm vàng, hai cặp trâm hoa đưa đến Thẩm gia." Lúc trước nàng xuất gia, Thẩm Hi cũng thêm nữ trang cho nàng, mặc dù nàng không nhận nhưng lại phải trả ân tình này.

Ngày cưới được quyết định vào hai tháng sau, lúc trước tam Hoàng tử bị cưỡng chế đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm, sau đó bởi vì thái độ nhận lỗi tốt, mỗi ngày trình thư kiểm điểm cho Hoàng đế, lại viết mười cái sớ bàn bạc công việc, rất được Hoàng đế khen ngợi, lại có Lý Quý phi ở bên ân cần hầu hạ, chẳng mấy chốc tam Hoàng tử đã được cho phép quay lại triều đình, đương nhiên cũng có chuyện bệnh vực Thẩm gia sau đó.

Thái tử bị giam lỏng ở Đông Cung, tam Hoàng tử lại kết thông gia với cái ô dù là Thẩm gia, phủ tam Hoàng tử ngày nào cũng có người tới chúc mừng, Đông Cung lại vắng như chùa bà đanh, hai phủ có thể nói là như hai thái cực khác nhau.

Hai tháng sau đó, Thẩm Dao rất ít khi đi ra ngoài, ngày nào cũng cùng nữ quyến Tạ gia ở trong nhà chơi đùa, khoảng thời gian đó có mấy ngày thời tiết tốt, nàng đã năn nỉ Tạ Khâm đưa nàng đến Thông Châu một chuyến, biệt viện ở Thông Châu quả nhiên hoa lệ, giống như bồng lai tiên cảnh,

trong biệt viện rộng rãi thoáng đãng, bên ngoài là núi xanh vờn quanh, dòng nước trong vắt, Hoàng đế nỡ đưa cho nàng nơi tốt như vậy, cũng xem như là ân sủng có thừa.

Thẩm Dao ở Thông Châu nửa tháng, nhân cơ hội chấn chỉnh người ở thôn trang, lại truyền bá kỹ thuật chiết cành, Tạ Khâm thỉnh thoảng phải về Kinh, không rảnh ở bên cạnh nàng bèn phái một Tiến sĩ nghề nông trong triều đến, Thẩm Dao vốn mang tâm tư xin người ta chỉ giáo, mời Tiến sĩ đó tham quan vườn cây, kết quả Tiến sĩ đó cũng là lần đầu tiếp xúc với kỹ thuật chiết cành, lại xin kinh nghiệm ngược lại Thẩm Dao, vị Tiến sĩ phát hiện ra kỹ thuật chiết cành đó không những phù hợp với cây ăn quả mà cũng có thể áp dụng cho cây nông nghiệp, nếu như mở rộng thì có thể giảm nạn thiếu lương thực, ông quyết tâm ở lại thôn trang thí nghiệm, tiện tay giúp Thẩm Dao thu xếp cho vườn ươm chiết cành, đây quả thật là niềm vui nhân đôi.

Vừa đến cuối tháng Mười, Thẩm Dao đã quay về Kinh vào đêm trước khi tam Hoàng tử cưới Trắc phi, phu thê hai người khiêm tốn tặng một phần quà cưới cho tam Hoàng tử, tam Hoàng tử vui mừng quá đỗi, cố ý sai người truyền tin, hận không thể để cả thành biết được hắn và Tạ Khâm đã thành người thân.

Có Thủ phụ đương triều làm người phò tá, tam Hoàng tử gần như đã nhanh chóng thay thế Thái tử.

Phần quà hôm nay là do Thẩm Dao chuẩn bị, Tạ Khâm còn dặn dò nàng cố ý khiêm tốn một chút, kết quả lại khiến dư luận xôn xao, ban đêm Tạ Khâm về, Thẩm Dao dựa vào gối hỏi chàng:

“Chàng làm vậy có mục đích gì? Sao ta cứ cảm thấy chàng không có lòng tốt vậy.”

Tạ Khâm đã bận rộn một ngày nên hơi mệt, chàng gối hai tay sau gáy, liếc mắt nhìn nàng nói một cách ấm áp:

“Sao nàng lại nói vậy?”

Hai ngọn đèn lưu ly trong phòng đều đã tắt, ánh sáng trong màn mờ tối, chỉ có một vệt ánh trăng ngoài cửa sổ yểu điệu chiếu vào, Thẩm Dao nằm ngược sáng, Tạ Khâm không thấy rõ nàng bèn vươn tay vuốt ve má nàng, ngón tay thô ráp khiến người ta ngứa ngáy, đã mấy ngày rồi hai người không thân mật, Thẩm Dao không nhịn được mà xê dịch về phía chàng, đến gần thêm một chút:

"Sau khi ta tặng quà thì tam Hoàng tử càng ngông cuồng, già néo đứt dây [1], ta nghĩ không phải là chuyện tốt."

[1] Già néo đứt dây: Cái "néo" là dụng cụ vận dụng lực cộng hưởng để gò buộc chặt các vật lại. Khi dùng lực quá sức, dây néo có thể bị đứt. Sử dụng hình ảnh cái "néo" đứt dây vì cố kéo, tác giả dân gian ví von đến hành động, thái độ thái quá, cố tình làm căng; gay cấn, không chịu nhân nhượng dẫn đến hỏng việc.

Tạ Khâm cười một tiếng, thê tử của chàng quả nhiên nhạy cảm thông minh, có điều bây giờ chàng thật sự không có tâm tư để nói với nàng về những điều này, bàn tay chàng áp lên gò má nàng, lại trượt xuống đến bên hông, chậm rãi ôm chặt nàng, lại không hôn nàng ngay, chỉ dán vào nàng bất động:

"Muốn lấy cái gì thì phải cho đi trước đã."

Thẩm Dao lắc đầu: "Ta không hiểu lắm."

"Chẳng mấy chốc nàng sẽ hiểu thôi." Hơi thở Tạ Khâm nặng nề, đôi mắt đen láy sâu thẳm nhìn qua nàng, nụ hôn nóng bỏng rơi trên má nàng, Thẩm Dao tựa như mềm nhũn ra ngay khi được chạm vào, giống như một đoạn tơ lụa, cầm trong tay vừa trơn vừa mịn, không cẩn thận là sẽ trượt đi, chàng mạnh mẽ giữ lấy lại chà đạp một cách dễ dàng.

Thẩm Dao ghé vào đầu vai chàng, mềm nhũn như không xương, mặc cho chàng gặm cắn xương bướm của nàng, ánh mắt lại nhìn chiếc hộp lưu ly trống không kia, món đồ đó tiêu hao quá nhanh, chiếc hộp này đã rỗng, trong thư phòng chỉ còn lại nửa hộp.

Uổng công nàng trước đó còn nói đủ dùng, bây giờ mới qua ba tháng mà chỉ còn lại một ít, sau này nên làm thế nào đây.

Tựa như đã phát hiện ra chuyện này, phu thê hai người hai ngày gần đây ăn ý không nhắc đến, chỉ là lúc bình thường một ngày cũng làm mấy lần, đột nhiên dừng lại thì quả thật khó nhịn.

Thẩm Dao cũng hơi muốn, hai tay treo trên cổ chàng, mềm mại nói: "Chúng ta… đến thư phòng đi…"

Tạ Khâm nằm sấp trên đầu vai nàng hít sâu một hơi rồi dừng lại.

"Không sao…" Trong giọng nói đều là hơi thở dốc đè nén.

Trên thực tế, thỉnh thoảng dưới tình thế cấp bách họ cũng không dùng, ví dụ như mấy lần trong xe ngựa, Tạ Khâm đều xuất bên ngoài, chỉ là cách này dù sao cũng không thể bảo đảm an toàn… Chàng ước gì có thể đậu thai, chỉ sợ Thẩm Dao không vui.

Tạ Khâm nhịn, lại lần nữa chỉnh sửa quần áo cho nàng, dịu dàng vuốt ve gò má nàng: "Ngủ đi."

Chàng co một gối lên, căng vạt áo trước mặt ra, vừa khéo che đậy nơi xấu hổ.

Thẩm Dao đỏ mặt vuốt ve tóc mai, nằm nghiêng người đưa lưng về phía chàng.

Nàng nhìn song cửa sổ màu bạc, trong lòng là cảm giác khó tả.

Trong một thoáng chốc, nàng chỉ muốn xông qua, mặc cho chàng cướp đoạt, dù có mang thai cũng được, chỉ là chẳng biết tại sao, trong lòng nàng vẫn lo lắng, cụ thể là lo lắng điều gì thì nàng cũng không rõ.

Lúc trước chưa từng nghĩ sẽ ở lại lâu dài nên ăn ngon ngủ kỹ, làm việc

không hề cố kỵ, còn ầm ĩ muốn Tạ Khâm ngày ngày xuống bếp, dần dà cũng thấy mình hơi quá đáng nên không giày vò chàng nữa, bây giờ nàng đã có biệt viện Thông Châu, trái tim giống như đã vững vàng, biệt viện đó rất đúng ý nàng, mỗi năm đến đó ở mấy tháng, cứ như vậy mà cùng Tạ Khâm bên nhau cả đời cũng được.

Chỉ là phải làm tốt vị trí phu nhân Thủ phụ, nàng hình như vẫn kém xa.

Nàng nên làm những gì đây.

Thẩm Dao gối lên mu bàn tay suy nghĩ một cách rối bời.

Tạ Khâm nhìn nàng nằm không nhúc nhích, trong lòng có chút mất mát.

Hôm sau là đại hôn của tam Hoàng tử, ngày hôm đó Tạ Khâm nghỉ, buổi sáng cùng Thẩm Dao đi thỉnh an lão thái thái.

Ninh gia có một người con gái gả cho Thái tử làm Trắc phi, Ninh gia và Đông Cung ít nhiều cũng có chút thân cận, hôm nay tam Hoàng tử nạp Trắc phi, đại phu nhân không tiện đi, đêm qua đã quyết định để nhị phu nhân đi dự tiệc, sáng sớm lão thái thái nhìn một đám con cháu đến thỉnh an, ánh mắt không biết sao lại rơi trên người Thẩm Dao, bà nhớ đến một chuyện nên đổi ý.

"Chỉ là nạp Trắc phi thôi, sao lại đến mức khiến phu nhân quản lý gia đình qua đó chứ, cứ để thê tử của Hạo Nhi và thê tử của Liễu Nhi đi đi."

Cũng chính là đổi thành nhị nãi nãi Chu thị và tam nãi nãi Liễu thị đi.

Cả nhà không có ai dám phản đối.

Đợi mọi người lui xuống, lão thái thái cuối cùng giữ Tạ Khâm và Thẩm Dao lại, nhìn chằm chằm vào bụng Thẩm Dao mà phát sầu:

"Hôm nay tiểu thiếp của đại huynh con báo tin vui, nói là đã mang thai hơn ba tháng, nhưng ta không vui nổi, nhớ đến các con đã thành hôn được tám

tháng, sao Dao Nhi vẫn chưa có động tĩnh, hay là mời đại phu đến khám xem? Kê đơn thuốc điều dưỡng thân thể cũng tốt."

Lão thái thái vốn nóng vội, bởi vì thấy lần trước Thẩm Dao mang thai giả nên nhẫn rồi nhịn, không dám giục nàng, nhưng bây giờ bất luận thế nào cũng không chờ nổi nữa.

"Đại huynh nhị huynh của con con cháu thành đàn, mà con lại chẳng có tin tức gì, mẫu thân thật sự sốt ruột đến mức đêm không thể chợp mắt…" Lão thái thái cầm khăn thêu không ngừng gạt lệ.

Thẩm Dao ngồi ở đó không dám nhìn Tạ Khâm, cũng không biết phải giải thích với lão thái thái thế nào, chỉ có thể cụp mắt im lặng.

Tạ Khâm ngồi bên cạnh nàng, chàng vốn muốn nhìn xem Thẩm Dao có chịu được dưới thế tấn công của lão thái thái không, kết quả Thẩm Dao vẫn im lặng không nói, chàng chỉ có thể ra mặt:

"Mẫu thân, nói thật cho người biết, nhi tử đã mời Phạm Thái y xem qua rồi, nói là con quanh năm mệt mỏi khổ cực, chuyện con cái hơi khó khăn…"

Lão thái thái nghe vậy thì nghẹn họng trân trối, thoáng cái đơ ra, giống như không thể chấp nhận được việc người con trai xuất sắc của mình lại gặp vấn đề ở phương diện đó, cả người như bị sét đánh.

Thẩm Dao không ngờ tới Tạ Khâm thật sự dám nói như vậy, thấy vẻ mặt lão thái thái kinh hãi, lung lay như sắp đổ, nàng đột nhiên cuống lên, vội vàng chuyển từ ghế đẩu sang ngồi bên cạnh lão thái thái đỡ bà cụ, lớn tiếng phản bác:

"Không có đâu mẫu thân, không liên quan đến chàng, do con, đều là lỗi của con, là con thua kém…" Nàng cắn răng, nóng đầu lên nói: "Người cho bọn con thêm một chút thời gian nữa…"

Đôi mắt xám tro của lão thái thái đầy vẻ mất mát: "Dao Nhi, con nói thật cho mẫu thân biết đi, rốt cuộc các con có chuyện gì vậy? Rốt cuộc là cơ thể

đứa nào có vấn đề, con nói cho ta biết đi, ta chịu được mà."

Mi mắt Thẩm Dao run lên, cổ họng nghèn nghẹn: "Bọn con… cơ thể không có vấn đề." Suy nghĩ một lúc lại nói: "Là do phu quân nghĩ đến con còn nhỏ tuổi, muốn có thai muộn một chút."

Thẩm Dao càng nói càng có sức lực: "Mẫu thân người nghĩ đi, sang năm con mới tròn mười tám, mang thai sớm quá thì đứa trẻ sẽ khó sống được, chi bằng đợi cơ thể con trở nên khỏe mạnh, sinh ra một đứa hoạt bát đáng yêu mới tốt."

"Thật không? Không phải lừa ta chứ?" Lão thái thái bị câu nói kia của Tạ Khâm làm cho sợ hãi.

Thẩm Dao gật đầu thật mạnh: "Vâng, người không tin thì có thể hỏi Lê ma ma."

Nói xong nàng lại xấu hổ cúi đầu xuống.

Lão thái thái đã hiểu, hai người có cùng giường hay không, cùng giường có kịch liệt hay không, Lê ma ma là người rõ ràng nhất.

Lại nhìn khuôn mặt Thẩm Dao giống như con tôm luộc, cũng tin được một nửa.

Lão thái thái nóng nảy, đuổi Thẩm Dao và Tạ Khâm đi, sau đó gọi Lê ma ma đến.

Kết quả là Lê ma ma quỳ xuống kể khổ:

"Lão tổ tông ơi, lão nô thật sự lo lắng lắm, rõ ràng là lục gia và lục phu nhân rất chăm làm chuyện phòng the, trong mấy tháng nay, ngoại trừ đến kỳ kinh nguyệt thì chưa từng dừng lại, nhưng mãi không có thai, việc này không phải vô cùng kỳ lạ hay sao? Lão nô cầu xin người hãy mời Thái y đến xem một chút đi."

Lão thái thái quyết định nhanh chóng, buổi chiều đã mời Phạm Thái y đến, lấy danh nghĩa khám bệnh cho mình, thật ra là gọi Thẩm Dao đến vách ngăn, để Phạm Thái y bắt mạch cho nàng.

Phạm Thái y đã có kinh nghiệm của lần trước, lần này vô cùng cẩn thận, xem mạch xong lại nhìn tướng tay và khuôn mặt của Thẩm Dao, thật sự không nhìn ra được manh mối gì, cuối cùng mỉm cười nói với lão thái thái:

"Cơ thể thiếu phu nhân khỏe mạnh, lão thái thái đừng lo lắng, đây là chuyện sớm muộn thôi."

Lão thái thái chẳng hề được trấn an, không phải là Thẩm Dao thì chỉ có thể là Tạ Khâm thôi, trái tim ngày càng trĩu nặng, bà còn muốn tìm cớ bắt Tạ Khâm tới đây, Thẩm Dao thật sự không mặc kệ người này được, chỉ có thể khai báo thật lòng.

Lão thái thái vừa tức vừa sốc: "Trên đời này còn có món đồ như vậy à?"

"Vâng." Thẩm Dao gật đầu.

Lão thái thái vội vàng đuổi tất cả mọi người đi, tóm lấy Thẩm Dao hỏi:

"Dùng tốt không? Dùng thấy dễ chịu không?"

Thẩm Dao: "..."

Việc này nên nói như thế nào đây.

Nàng dùng lâu như vậy nhưng không thấy khó chịu, về phần Tạ Khâm... nàng chưa từng hỏi đến.

"Con vẫn khá tốt, về phần phu quân thì con không rõ lắm."

Dù sao lão thái thái cũng có "kinh nghiệm sa trường", lượng muối từng ăn còn nhiều hơn số con đường Thẩm Dao từng đi qua, bà trầm ngâm nói:

“Ta thấy đây không phải là thứ tốt gì, con nghĩ đi, món đồ như vậy có thể tốt được à?”

“Cái này…” Thẩm Dao lại cảm thấy cũng được, có thể khiến người ta hưởng thụ mà không kiêng nể gì… Nếu như cứ động tí là mang thai, vậy thì nàng không chịu nổi.

Lão thái thái nhìn Thẩm Dao sâu xa hồi lâu, sau đó tuyên bố sẽ tiếp quản việc cơm nước của Cố Ngâm Đường, gọi Lê ma ma tới để quyết định món ăn mỗi ngày, Thẩm Dao liếc nhìn, đều là những món canh đại bổ.

Nàng ỉu xìu đi dọc theo hành lang về Cố Ngâm Đường, phồng má nhìn trời, hình như nàng tự đào hố cho mình rồi.

Tuy Tạ Khâm được nghỉ, nhưng bởi vì không ít quan viên trong triều tham gia tiệc cưới của tam Hoàng tử, chàng lo lắng sẽ xảy ra sự cố nên đã đi vào cung.

Tạ Khâm không dự tiệc cũng không loại bỏ được sự lo lắng của Thái tử, đối với người ngoài thì Tạ Khâm đang cố ý phủi sạch quan hệ, càng che giấu càng chứng tỏ có mờ ám, Thái tử ở Đông Cung mặt trầm như nước, luôn cảm thấy trên đầu có một ngọn núi lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể đè xuống.

Tạ Khâm không biết đám người trong triều nghị luận thế nào, chàng ở trong cung ăn một bữa cùng Hoàng đế rồi đi bộ nhàn nhã về phủ, sắc trời đã tối, hành lang của Cố Ngâm Đường lại không có lấy một ngọn đèn, cả viện trống vắng lại yên tĩnh, đi dọc theo hành lang vòng quanh, liếc thấy Thẩm Dao mặc một bộ váy trắng dựa vào cột trụ, vô cùng buồn chán nhìn lên bầu trời.

Tạ Khâm nhìn theo ánh mắt nàng, sắc trời xanh đậm, không nhìn thấy được gì, ngay cả bản thân nàng cũng như nàng tiên như ẩn như hiện trong màn đêm.

“Làm sao vậy?”

Thẩm Dao nghiêng người ôm cột trụ hành lang, nhìn khuôn mặt mờ mịt của chàng:

"Không sao, chỉ muốn yên tĩnh một chút thôi."

Tạ Khâm cười, đi đến trước mặt nàng: "Sao vậy, hôm nay lão thái thái làm khó dễ nàng hả?"

Giọng nói của chàng vô cùng êm tai, trong trẻo lại mang theo sự thu hút, mỗi lần khi chàng dịu dàng thì đều sẽ dùng giọng điệu này, thực tế khi làm chuyện đó, chàng thích gọi tên mụ của nàng như vậy.

Cuối tháng mười, đêm rất lạnh, cả người nàng lại nóng như lửa, nàng lười biếng dựa vào cột, khuôn mặt đỏ bừng dán vào cột trụ hành lang lạnh băng, chớp mắt nhìn chàng:

"Không làm khó ta, chỉ là sửa lại thực đơn của chúng ta thôi."

Tạ Khâm không cần nghĩ cũng biết lão thái thái đã làm gì, chàng có chút cạn lời, nhìn thoáng qua Cố Ngâm Đường đen như mực, chàng đưa tay nắm tay nàng, nhẹ giọng hỏi:

"Cùng ta đến thư phòng chứ?"

Khuôn mặt Thẩm Dao nóng lên, bóng đêm bao quanh, sương khói mịt mờ như kéo tơ trong ánh mắt hai người.

Đến thư phòng có nghĩa là gì, không cần nói cũng biết.

Ít nhất thì Tạ Khâm thấy Thẩm Dao tắt đèn của Cố Ngâm Đường, kết hợp với dáng vẻ của nàng vào tối hôm qua, bèn cho rằng nàng đang ám chỉ, thế là chàng thuận nước đẩy thuyền.

Ánh mắt Thẩm Dao phức tạp, bàn tay đặt trên cột trụ hành lang không động đậy: "Cũng không cần phải đến thư phòng đâu."

Lời này hơi lạ, không cần đến thư phòng… Ý là ở đây cũng có thể?

Lẽ nào Thẩm Dao đã quyết định ở lại?

Trong lồng ngực Tạ Khâm là hơi nóng cuồn cuộn, chàng đang muốn nói gì đó thì Thẩm Dao lại lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóc:

“Hôm nay ta không cẩn thận đã nói thật với lão thái thái, kết quả chính là, lão thái thái đã lấy đi chiếc hộp lưu ly trong thư phòng chàng rồi.”

Tạ Khâm: “…”

Chương 45

Sương chiều trầm lắng, hành lang Cố Ngâm Đường yên tĩnh như không có người.

Hai người nhìn nhau trong ánh sáng mông lung, lại làm như không có việc gì mà nhìn sang nơi khác.

Thẩm Dao nhìn về phía chân trời, bầu trời đã hoàn toàn tối đi, bóng đêm chậm rãi trải rộng, Tạ Khâm đứng cách nàng hai bước, chắp tay cùng nàng nhìn về phía trước.

Sự âm u mịt mờ này bao bọc lấy hai người, vừa khéo che đậy biểu cảm nhỏ bé.

Rõ ràng mấy tháng nay hai người vô cùng phóng túng, chỉ khi lớp màng ngăn cách đó bị lấy đi thì cần có thời gian thành thật với nhau, trở nên cẩn thận trong vô thức.

Tạ Khâm cũng bình tĩnh, việc chàng có thể làm là giao phó tất cả cho thời gian.

Thẩm Dao thì khác, bị lão thái thái đẩy một cái, nàng không mập mờ được nữa.

Đứng im một lúc, Tạ Khâm nhìn về phía Thẩm Dao, khả năng nhìn trong bóng tối của chàng rất tốt, dù trong ánh sáng mờ tối thế này, chàng vẫn có thể liếc thấy gò má Thẩm Dao có một màu ửng hồng không bình thường: "Nàng không thoải mái sao?"

"Không phải." Thẩm Dao xoa má mình, gió lạnh thấu xương, cơ thể nàng lại

vô cùng nóng: “Hôm nay ăn nhiều canh quá.”

Tạ Khâm đã hiểu.

Không thể không bội phục lão thái thái.

“Vậy…”

“Chúng ta đến thư phòng đi.”

Tạ Khâm kinh ngạc nhìn nàng, đôi mắt Thẩm Dao như sương mai, hàm chứa một lớp óng ánh.

Chàng vốn muốn nói chàng sẽ về thư phòng trước để nàng nghỉ ngơi, không ngờ Thẩm Dao lại nói như vậy.

“Được.”

Mang theo chút thăm dò, chàng vươn tay ra.

Thẩm Dao nắm lấy tay chàng một cách tự nhiên, đi theo sau chàng đến thư phòng.

Bàn tay chàng rất ấm áp, trái tim Thẩm Dao cũng được chàng hâm nóng, rõ ràng là ngay cả chuyện thân mật nhất cũng đã làm, bây giờ gò má lại đỏ bừng, ngay cả lòng bàn tay cũng đổ một lớp mồ hôi mỏng, cái nắm tay hôm nay dường như đã khác xưa, thiếu đi một tầng dục vọng.

Đầu mùa đông, bóng đêm che phủ, đất trời kết một tầng sương mỏng, Thẩm Dao được Tạ Khâm dắt tay đi xuyên qua con đường trong rừng cây, hơi lạnh phả vào mặt, trên người nàng mặc áo bông gấm hoa màu xanh nhạt nửa mở, ngước mắt nhìn người đàn ông phía trước, thân hình chàng thẳng tắp, vai rộng eo thon khiến quan phục vô cùng phẳng phiu, trời đông giá rét vô cùng hợp với khí chất cao quý của chàng.

Nàng nhìn đến mức có chút si mê, khi Tạ Khâm dừng lại, nàng cứ như vậy

mà va vào lưng chàng, nàng không dời đi mà còn cọ trán vào, khiến trái tim Tạ Khâm ngứa ngáy, chàng quay người lại, Thẩm Dao bèn dựa vào lòng chàng không chịu rời đi.

Tạ Khâm vốn đã cao hơn nàng một đoạn, dưới chân giẫm lên một phiến đá nên càng khiến Thẩm Dao trông như đứa trẻ không rành sự đời, Thẩm Dao chống trán vào người chàng, thậm chí còn phồng má thổi hơi vào ngực chàng.

Tạ Khâm không hỏi nàng muốn làm gì, ngược lại dùng một tay phủ lên gáy nàng nhẹ nhàng xoa nắn, mang theo sự xót thương và cưng chiều.

Xung quanh yên tĩnh, Thẩm Dao chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập ầm ầm, thậm chí còn mang theo sự run rẩy khó ngăn cản.

Thư phòng đốt lên ánh đèn ấm áp, ánh sáng rực rỡ.

Hai người lần lượt vào phòng, Tạ Khâm chỉ vào giường La Hán đối diện bàn:

“Nàng ngồi đi, ta đi thay đồ trước đã.”

Thẩm Dao lại không ngồi lên giường La Hán mà đi đến kệ sách sau bàn của chàng, một khắc sau, Tạ Khâm đổi sang đồ bình thường đi ra, liếc thấy bóng người xanh nhạt của Thẩm Dao qua lại như thoi đưa giữa những kệ sách dày đặc trong thư phòng:

“Đang tìm gì vậy?”

Chàng đi đến trước mặt nàng, trên người còn mang theo mùi thơm thoang thoảng của bồ kết, xem ra chàng đã tắm rửa qua, Thẩm Dao đúng lúc muốn tìm quyển sách mình cần, đang tràn đầy vẻ phấn khởi: “Ta đang tìm “Tề Dân Yếu Thuật”, lần trước Tiến sĩ ngành nông đề cử quyển này, nói là trong đó ghi chép không ít phương pháp vun trồng cây nông nghiệp, lúc trước ta bận nên quên mất, hôm nay nhớ ra nên tìm đọc xem.”

Tạ Khâm nhìn thoáng qua kệ sách đã đọng một lớp bụi thật dày, ánh mắt

liếc nhìn rồi rơi trên một quyển sách vốn không thu hút, trên gáy sách viết bốn chữ "Tề Dân Yếu Thuật", xua tay nói:

"Nàng tránh ra đi, để ta lấy."

Một lúc sau, chàng đứng trên ghế đẩu lấy quyển sách này xuống, lại dùng khăn ẩm lau sạch bụi rồi mới đưa cho Thẩm Dao, Thẩm Dao di chuyển về phía giường La Hán, mở quyển sách ra, một mùi hương khó chịu giống như cây khô tỏa ra, nàng vỗ sách, mở to mắt đọc từng chữ, khỏi cần nói, bình thường Thẩm Dao nhìn thấy chữ nghĩa là đã thấy đau đầu, quyển sách "Tề Dân Yếu Thuật" này lại cực kỳ hợp với nàng, nàng kết hợp ghi chép lần trước và kinh nghiệm nhà nông lại với nhau, đọc đến mức say sưa.

Tạ Khâm bận rộn với công vụ, thỉnh thoảng nhìn nàng vài cái, một lần nàng ngồi xuống là mất gần một canh giờ, trong biểu cảm có vẻ nghi ngờ cũng có vẻ đồng tình, phần nhiều hơn chính là vẻ vui mừng khi tìm được kho báu.

Tạ Khâm đã mấy lần muốn hấp dẫn sự chú ý của nàng, cuối cùng đều thất bại, vốn cho rằng nàng muốn làm gì đó, kết quả lại bị một quyển sách giữ chân.

Mấy ngày liên tục, Thẩm Dao ngày nào cũng đến thư phòng đọc sách, khi gặp được mấy chữ lạ lẫm không quen thì hỏi Tạ Khâm, nửa năm qua, nàng đã ghi chép lại tình hình sinh trưởng của cây giống chiết cành, lúc nghiên cứu sẽ dùng chữ Khải ghi chép xem như chú thích, ngày tháng sau này thỉnh thoảng sẽ đối chiếu với sách, đi đến sân sau quản lý vườn ươm, đã học được rất nhiều thứ qua từng ngày.

Nàng thử chiết cành những loại hoa cỏ khác nhau, gây trồng nên những chủng loại hoàn toàn mới.

Tạ Khâm thấy nàng học hỏi hăng hái thì cổ vũ nàng tích lũy kinh nghiệm chiết cành, sau này có thể viết thành sách riêng.

Thẩm Dao ngây ngẩn cả người, chỉ vào chính mình:

“Ta? Viết sách hả?”

“Không sai.” Tạ Khâm ngồi đối diện nàng, nét mặt tự hào đắc ý: “Hôm qua Lận đại nhân về Kinh, ông ấy đã ngăn ta lại nói liên tục về phương pháp chiết cành đó, xưng là sự sáng tạo xưa nay chưa từng có, ông ấy học theo cách của nàng, chiết cành hai loại cây nông nghiệp, bây giờ mầm cây đã sống, đợi đến khi thành công là có thể mở rộng, đây là chuyện tốt nghìn đời, đương nhiên nàng phải truyền lại phương pháp này.”

Thẩm Dao được chàng cổ vũ nên chẳng để ý đến gì khác, dốc lòng ở sân sau bận rộn.

Tạ Khâm bật cười, Thẩm Dao tràn đầy sức sống như vậy, khiến người ta nhìn thấy mà yêu thích.

Cứ như vậy, thời gian thấm thoắt đã trôi qua nửa tháng.

Ngày nào lão thái thái cũng đưa canh không ngừng, Tạ Khâm hoặc dùng bữa trong triều, hoặc lén đổ đi, không có ý định dùng việc này để thăm dò Thẩm Dao, ngược lại là Thẩm Dao ăn no nê, ngày nào đêm nào cũng phải ở trong sân hóng gió lạnh một lúc lâu mới có thể bình tĩnh được.

Đúng lúc đã đến cuối năm, chính là thời điểm trong triều bận rộn nhất, Tạ Khâm đã xử lý xong cuộc tuyển chọn quan viên cho các bộ các công đường tổ chức ba năm một lần, ngay sau đó lại phải tổ chức kiểm tra đánh giá quan viên các nơi và cấp phát lương năm, một tháng thì có nửa tháng nghỉ ngơi trong triều, những lúc còn lại về đến Cố Ngâm Đường, đôi lúc Thẩm Dao đã nằm ngủ, thỉnh thoảng mệt mỏi nằm đó, không có sức nói chuyện với chàng.

Nhắc tới cũng lạ, từ khi ăn canh đại bổ của lão thái thái, gần đây Thẩm Dao ngủ cực kỳ ngon, không còn động một tí là muốn vỗ về giống lúc trước, cho nên Tạ Khâm cũng không có cơ hội ôm người đẹp để ngủ.

Hai người ăn ý không nhắc đến chuyện phòng the, Thẩm Dao vừa bận rộn

với vườn trồng trọt, vừa giúp đỡ nhị phu nhân thu xếp việc nhà, tứ cô nương Tạ Văn Mẫn cuối cùng cũng đã từ chối mối hôn sự kia, bây giờ nhị phu nhân lại thu xếp tìm nhà chồng mới cho nàng ấy, một nửa việc bếp núc trong nhà rơi trên người Thẩm Dao, vì chuyện Ninh gia, bây giờ lão thái thái nhìn Ninh thị cũng không thấy vừa mắt, không có ý định để Ninh thị giúp đỡ Thẩm Dao, ngược lại dặn dò Tạ Kinh làm trợ thủ cho Thẩm Dao.

Bởi như vậy, bây giờ ngồi trong phòng nghị sự quản lý công việc, một bên là nhị phu nhân và con dâu Chu thị, một bên là Thẩm Dao và Tạ Kinh.

Vào mùng hai tháng Chạp, bầu trời trong xanh, nhị phu nhân mang theo con gái đi đến chùa ngoài thành thắp hương, thật ra là tiến hành xem mắt, chỉ để lại Thẩm Dao, nhị nãi nãi Chu thị và Tạ Kinh thu xếp việc nhà.

Quản sự phòng may vá cầm một tờ giấy tính tiền đưa cho nhị nãi nãi Chu thị:

"Sắp đến cuối năm, các nô tỳ cũng nên chuẩn bị váy mới đêm giao thừa cho các chủ tử, dựa theo mấy năm qua, các vị chủ tử mỗi người được bốn bộ, chỉ là năm nay có thêm người, dự toán sẽ nhiều hơn một chút, hôm qua nô tỳ đã cầm thẻ bài của nhị phu nhân đến phòng thu chi, Hứa quản sự của phòng thu chi lại nói chi vượt quá kế hoạch nên trả về, nô tỳ không có cách nào khác, chỉ có thể xin chỉ thị của phu nhân nãi nãi."

Chu thị cầm tờ giấy, khó xử nhìn Thẩm Dao.

"Lục thẩm, mẫu thân không ở đây, người xem việc này nên nói thế nào?"

Lê ma ma ở bên cạnh nhìn thoáng qua Chu thị, thầm lạnh mặt.

Kho bạc và phòng thu chi luôn được mẹ chồng nàng dâu nhị phu nhân kiểm soát, bây giờ gặp phải khó khăn lại đẩy cho Thẩm Dao, đương nhiên Lê ma ma hiểu rõ ngọn nguồn trong đó, thu hoạch năm nay không bằng mấy năm qua, gia tộc Tạ gia sâu rễ tốt cây, phải duy trì sĩ diện của thế gia vọng tộc trăm năm, ví dụ như năm nay Tạ Khâm đại hôn, lão thái thái vui vẻ nên làm vô cùng lớn, đã tiêu tốn trọn hai mươi ngàn lượng, khoản mục tiền

chung không dễ coi.

Cuối năm lại có rất nhiều phần phải chi tiêu, tiệc gia đình tất niên, các chủ tử bỏ cũ thay mới, quà tặng năm mới cho thân thích, sau khi qua năm mới, từ mùng một đến mười lăm, yến tiệc được tổ chức liên tục, trong lúc đó còn phải chuẩn bị bữa tiệc cho phu quân của Quận chúa Di Ninh, một tháng trước Quận chúa Di Ninh đã gả cho con trai của Hình bộ Thượng thư tân nhiệm, Hình bộ Thượng thư được Tạ Khâm tiến cử, trong nhà đương nhiên rất coi trọng người cháu này của Tạ Khâm, Bình Nam Vương phi vô cùng vui vẻ, khuôn mặt hồng hào, Tạ gia cũng phải cho thể diện.

Những mục cũ không bỏ được, thu nhập lại không bằng những năm qua, một tới hai lui, lỗ hổng trở nên lớn hơn.

Năm vị quản sự của phòng thu chi ngày ngày thở dài thở ngắn, hận không thể dùng thêm khoản tiền khác.

Về phần khoản tiền khác này, đương nhiên là chỉ phần gia sản mà năm đó lão thái gia để lại.

Thẩm Dao nhận lấy tờ giấy xem, nàng không quá quen thuộc với tình hình của Tạ gia, bèn hỏi Chu thị:

"Mấy năm qua chi tiêu bao nhiêu bạc?"

Chu thị suy nghĩ một chút rồi trả lời ngay: "Năm ngoái là một ngàn năm trăm lượng, trong đó còn bao gồm cả đồ mới cho người hầu."

Thẩm Dao không khỏi có chút khâm phục Chu thị, chẳng trách lão thái thái khen nàng ấy tài giỏi, cả nhà nhiều khoản chi tiêu như vậy, nàng ta lại nhớ hết, không hổ là người có năng lực quản gia.

Thẩm Dao xem lại khoản chi tiêu năm nay: "Nhiều hơn năm trăm lượng."

Quản sự phòng may vá lo lắng Thẩm Dao sẽ cho rằng bà ấy tham ô, vội vàng giải thích:

“Lục phu nhân, người có thể cầm danh sách này đối chiếu với năm ngoái, mỗi một khoản nô tỳ đều tính toán rõ ràng, thật ra là do người nhiều lên, người hầu trong nhà cũng đã nhiều thêm năm mươi người.”

Lúc này lại có mấy vị quản sự đến xin phê phiếu, có người ở ngoài viện mua sắm bút mực giấy nghiên cho các chủ tử, cũng có người hầu trong nhà có tang lễ, dựa theo quy tắc đến nhận tiền thưởng, người đến người đi nối liền không dứt.

Thẩm Dao dựa theo lệ cũ, phê chuẩn toàn bộ hợp với quy tắc, giữ lại tờ giấy chi vượt kế hoạch:

“Đợi nhị tẩu về rồi quyết định sau.”

Thẩm Dao không phải không thể quyết định, nhưng chuyện liên quan đến tiền bạc vẫn phải để nhị phu nhân tự xử lý. Bàn về chi tiêu, chi sáu lại là chi có khoản chi tiêu nhỏ nhất Tạ gia, người hầu tinh anh nhưng không nhiều, ví dụ như trong phòng nhị phu nhân có hai mươi nha hoàn hầu hạ, hậu viện còn có hơn hai mươi ma ma và người làm việc nặng, mà trong ngoài Cố Ngâm Đường của Thẩm Dao chỉ có mười người.

Thẩm Dao và Tạ Khâm dường như không có ân huệ qua lại gì, bút mực của Tạ Khâm đều do Hoàng đế ban thưởng, chưa bao giờ tính vào khoản tiền chung, nàng lại luôn tiết kiệm, phần lớn tiền dùng hàng tháng đều được tích góp qua từng ngày.

Chu thị cũng không cưỡng cầu, chỉ nói: “Nghe theo người hết.”

Buổi trưa dùng cơm rau dưa ở phòng nghị sự xong, Thẩm Dao bèn nghỉ ngơi ở phòng cuối, chợp mắt chưa đến hai khắc đã mở mắt, lúc này, hai ma ma quen mặt cùng đi vào, một người mang khuôn mặt trắng trẻo mập mạp, đôi mắt như hạt đậu, người còn lại thì gầy gò, nét mặt khúm núm, mang theo vài phần cẩn thận.

“Thỉnh an lục phu nhân.” Hai người cung kính quỳ xuống dập đầu.

Thẩm Dao lười biếng nằm dựa vào ghế phủ lông chồn, trên người khoác áo choàng, tay cầm lò sưởi nhỏ, thấy hai người dập đầu thì nâng nửa người dậy, dịu dàng nói:

"Mau đứng dậy đi, có chuyện gì vậy?"

Ma ma trắng mập kia mở miệng trước, bà ấy lấy ra bao tay từ trong túi:

"Quấy rầy phu nhân quả thật có lỗi, tính nô tỳ không chịu ngồi yên, lần trước nhìn thấy tay người lạnh cóng nên trong lòng ghi nhớ, ban đêm đã may vá, làm cho người đôi bao tay, cái khác thì nô tỳ không dám nói, nhưng chuyện may vá lại biết chút ít, bèn mặt dày đưa đến cho người, mong người đừng chê."

Ma ma còn lại thì không nói năng lưu loát được như vậy, cứ ấp a ấp úng nâng đồ che tai lên:

"Nô tỳ đã làm một đôi che tai cho phu nhân, mùa đông đi trong gió dùng nó rất tốt."

Thẩm Dao lắp bắp kinh ngạc, có chút chấn động, bèn vội vàng nhận lấy nhìn kỹ, đường may đều vô cùng tốt, chất liệu không được tính là tốt nhất nhưng cũng không tệ, có thể thấy đã phí hết tâm tư lấy lòng nàng.

Ma ma đó nói tay nàng lạnh cóng cũng là có nguyên do, nàng ngày ngày chạy đến vườn trồng trọt, dính không ít nước lạnh, không cẩn thận đã bị đông lạnh, có điều khi ở Nhạc Châu việc này là chuyện thường ngày, Thẩm Dao không để trong lòng.

Thẩm Dao là người chịu khổ lớn lên, nhìn thấy người hầu trông mong lấy lòng thì sinh lòng thương tiếc.

Lê ma ma trả lời thay nàng:

"Phu nhân đã nhận tâm ý của các ngươi, về làm việc cho tốt là được."

Hai người họ cũng không dám nhiều lời, lần lượt lui ra.

Đợi họ rời đi, Lê ma ma liền nói với Thẩm Dao:

“Hai người này cũng thông minh, nhân lúc nhị phu nhân không ở đây mà đến chỗ người chào hỏi đấy.”

“Sao lại nói vậy?”

Lê ma ma nói: “Lão thái thái đã cao tuổi, trong phủ cuối cùng cũng phải chia nhà, người trong Cố Ngâm Đường chúng ta ngoại trừ phần của phủ thì người và gia vẫn còn một vài phần thưởng ngoài phần quy định, các quản sự trong phủ đều trông mà thèm, ước gì vào được mắt người, sau này lúc chia nhà sẽ cầu người đưa đi theo.”

Thì ra là thế.

Những chi khác của Tạ gia mặc dù không đến mức tàn lụi, nhưng chung quy cũng không có năng lực nối nghiệp, duy chỉ có chi sáu phát triển không ngừng, quản sự đều là người sáng suốt, đương nhiên là ôm cây cao hóng bóng cả.

Buổi chiều lại sắp xếp việc nhà một lúc, không dễ gì mới nhịn được đến khi nhị phu nhân về, nàng bèn giao hết việc khó khăn cho nàng ta:

“Mấy mục này đệ muội thật sự đắn đo khó quyết, xin để tẩu tẩu quyết định.”

Nhị phu nhân nhìn thoáng qua là biết có chuyện gì, ban đêm mọi người tụ tập trong gian giữa của lão thái thái uống trà, nhị phu nhân nhân cơ hội mở miệng:

“Mẫu thân, mấy ngày nay con dâu kiểm kê sổ sách, đoán chừng cuối năm sẽ dính dáng đến chi tiêu đầu năm, sợ là sẽ thiếu tám ngàn lượng bạc, con dâu đang rầu không biết nên làm gì.”

Nàng ta vừa nói xong, đại phu nhân ở đối diện kinh hãi: "Thiếu tám ngàn lượng? Sao lại nhiều vậy, ta còn nhớ cuối năm ngoái kiểm kê sổ sách còn dư hơn mười ngàn lượng, lấy năm ngoái ra so sánh, năm nay khoản thu của các thôn trang cửa hàng cũng không ít hơn tám mươi ngàn lượng, vậy thì số tiền năm nay dù sao cũng có chín mươi ngàn lượng bạc, bây giờ nhị đệ muội nói với ta là thiếu tám ngàn lượng, lẽ nào cả năm nay đã tiêu một trăm ngàn lượng?"

"Đại tẩu, tính sổ sách không phải như vậy đâu…"

Mỗi lần dính dáng đến sổ sách, đại phu nhân sẽ cắn nhị phu nhân không tha, nhất định phải làm ầm ĩ lên, nhị lão gia xua tay ra hiệu cho nhóm dâu con trẻ tuổi lui ra ngoài hết, chỉ để lại mấy vị lão gia và phu nhân.

Tạ Khâm vẫn chưa về, Thẩm Dao bèn làm người mù, im lặng lắng nghe.

Nhị phu nhân đã quá quen với kiểu nói này của đại phu nhân:

"Nếu như đại tẩu không yên tâm thì cứ kiểm tra."

Đại phu nhân khẽ hừ: "Được, chỉ cần mẫu thân gật đầu, ta sẽ sắp xếp người kiểm tra."

Đại lão gia thấy sắc mặt lão thái thái rất khó coi, lập tức quát thê tử một câu:

"Được rồi, đều là người nhà cả, nhiều người ăn uống như vậy thì có thể tiêu ít tiền được hay sao? Bây giờ tạm thời không nói đến chuyện kiểm tra khoản mục, đến cuối năm rồi, phải ứng phó được với chuyện này đã." Nói xong, hắn nhìn thoáng qua nhị lão gia:

"Nhị đệ, năm nay thôn trang thu hoạch thế nào?"

Nhị lão gia nắm giữ việc vặt trong phủ, nghe vậy chỉ cười khổ: "Hoài Nam gặp thiên tai, không những thu hoạch không tốt, vì thu xếp cho tá điền mà

còn phải bồi thường một khoản, ở Đông Bắc thì giống năm ngoái, cả năm nay đều nhờ hết vào thuế ruộng và cửa hàng ở Giang Nam, thu hoạch ít hơn ba phần so với năm ngoái, khó khăn lắm mới thu được sáu mươi ngàn lượng, năm ngoái dư mười lăm ngàn lượng, cộng thêm khoản thu năm nay là bảy mươi lăm ngàn lượng, đại hôn của lục đệ đã tiêu hai mươi ngàn lượng, lại có thêm người vào, đến bây giờ đã thiếu tám ngàn lượng."

"Bây giờ còn gần sang năm mới, nếu như buông thả một chút thì sợ rằng mười ngàn lượng cũng không đủ."

Đại lão gia không ngờ tình thế cấp bách như thế, im lặng không nói.

Trong phòng yên tĩnh, tam lão gia thấy hai anh trai đều đã lên tiếng, hắn ngồi đó có chút ngượng ngùng, hai tay đặt lên bàn, trên mặt tràn đầy vẻ có lỗi: "Chi ba chúng ta ngược lại đã gây trở ngại, năm nay đã có thêm mấy thằng nhóc."

Cơ thể tam phu nhân không tốt lắm, chi của tam lão gia thu không ít di nương, di nương nào cũng giỏi sinh nở, con cái của con thứ chi ba không ít, con trai của con thứ lại cưới vợ, lại sinh ra mấy đứa trẻ, trông chi ba là con thứ vậy thôi chứ số người lại cực kỳ nhiều.

Chi ba không quyền không thế, toàn bộ đều nhờ vào trợ cấp của số tiền chung, tam lão gia luôn cẩn trọng ở trước mặt hai huynh trưởng.

Tam phu nhân nghe thấy lời này thì âm thầm chẹp miệng không lên tiếng.

Cuối cùng mọi người đều nhìn về phía lão thái thái.

Lão thái thái ngồi trên giường La Hán cười lạnh.

Sổ sách khó coi là thật, ba thằng con trai cùng đến hỏi cung cũng là thật.

Bà nhìn nhị phu nhân, trên mặt nhị phu nhân tràn đầy vẻ áy náy.

Bình thường mọi người đều hiếu kính lão thái thái, nhưng khi thật sự đến

thời điểm quan trọng thì ai ai cũng muốn tính toán cho bản thân, chi hai không thể nào lấy lợi ích của mình ra trợ cấp được.

Lão thái thái đã hơn sáu mươi lăm tuổi, ai biết được có thể gắng gượng đến bảy mươi tuổi được không, càng già càng hồ đồ, mọi người đều hy vọng chia gia sản sớm, sau này cũng dễ sống yên ổn.

Lão thái thái nhìn con cái giữ im lặng, nhớ đến lời lão thái gia nói trước khi mất:

"Bà phải giữ chặt tay một chút, chưa đến lúc nhắm mắt thì đừng buông ra, một khi giao tiền ra thì không còn ai nhớ đến bà đâu."

Lão thái thái cũng không lo không có ai nhớ đến bà, khi lão thái gia qua đời, Tạ Khâm vẫn còn nhỏ, bây giờ Tạ Khâm là Thủ phụ đương triều, những người con trai khác không đáng tin nhưng chàng là người có thể trông cậy được, Thẩm Dao lại hồn nhiên ngây thơ, không có nhiều tâm tư như những nàng dâu khác, nếu như thế, bà hận không thể chia nhà ngay bây giờ, sau đó bà sẽ sống bên cạnh lão lục, không biết sẽ sống vui đến mức nào đâu.

Chỉ là không thể làm như vậy được, không ra dáng, tự dưng lại khiến người ta chê cười.

"Nếu đã thiếu bạc, vậy thì mở nhà kho đi, cầm một vài món đồ chưa qua sử dụng đi đổi ít tiền."

Đại lão gia và nhị lão gia thay đổi sắc mặt.

Bán gia sản lấy tiền không phải là dấu hiệu của sự thịnh vượng, đại lão gia là Quốc công gia, cần có thể diện, nhị lão gia thì nắm sản nghiệp trong phủ, một khi việc này bị truyền đi thì chứng tỏ hắn kinh doanh không giỏi.

Không biết nhị lão gia nhớ đến điều gì, nhìn sắc trời đen kịt ngoài cửa sổ:

"Sao lục đệ vẫn chưa về?"

Lão thái thái nghe vậy thì xụ mặt: "Con lại định làm gì nó vậy? Cái nhà này do con quản lý, chuyện gì trong phủ cũng do huynh trưởng các con thương lượng xử lý, nó luôn mặc kệ, làm sao, xảy ra chuyện thì ước gì nó đến dọn dẹp cục diện rối rắm à?"

Lão thái thái không phải không rõ, chắc chắn là nhị lão gia muốn đưa đồ của nhà kho cho Tạ Khâm, để Tạ Khâm móc tiền ra, như vậy thì vấn đề sẽ được giải quyết, cũng không cần mất mặt.

Trong tiền chung vốn có phần của Tạ Khâm, dựa vào cái gì mà muốn Tạ Khâm móc bạc.

Lão thái thái bảo vệ con út.

Nhị lão gia và đại lão gia nhìn nhau, cười không tiếp lời.

Lão thái thái xùy một tiếng, nhìn về phía Thẩm Dao, trong phòng chỉ có nàng nhỏ tuổi nhất, khuôn mặt trắng đến mức phát sáng, lão thái thái nhìn nàng, ánh mắt không khỏi trở nên mềm mại:

"Dao Nhi, con thấy thế nào?"

Bất cứ lúc nào lão thái thái cũng cố ý đào tạo Thẩm Dao.

Thẩm Dao thật sự suy nghĩ rồi nói đúng sự thật:

"Mẫu thân, theo con dâu thấy, có vài khoản chi trong nhà có thể miễn." Dưới góc nhìn của Thẩm Dao, Tạ gia vô cùng phô trương lãng phí.

Vừa dứt lời, các lão gia phu nhân còn lại đều nhìn sang.

Mọi người đã quen với cuộc sống cơm ngon áo đẹp, từ xa xỉ chuyển sang tằn tiện thì rất khó.

Trong giọng nói đại phu nhân mang vẻ cảnh cáo: "Nếu như lục đệ muội đề xuất việc này thì chắc là lục đệ muội phải xử lý thôi, nếu không các chi oán

than, các ma ma bên dưới cũng khó phối hợp."

Thẩm Dao không bực giọng điệu lạnh băng của nàng ta, không nhường nhịn ai: "Nếu như mẫu thân và các tẩu tẩu gật đầu, con sẽ xử lý việc này."

Chẳng lẽ nàng sợ đắc tội người ta à?

Nàng chẳng sợ ai cả.

Trái tim nhị phu nhân thoáng lơ lửng, nếu như Thẩm Dao hoàn thành việc này thì quyền quản lý gia đình của Tạ gia sẽ thật sự rơi vào tay cô nương mười bảy tuổi này, sao mà được chứ?

Nếu như ngăn cản thì dù thế nào cũng phải bù vào khoản tiền thiếu.

Trong lòng nhị phu nhân nhanh chóng tính toán.

Nhị lão gia nhíu mày không nói.

Phu thê tam lão gia cũng có chút do dự, chi ba nhiều người nhất, thế lực cũng yếu nhất, Thẩm Dao muốn cắt giảm chi tiêu thì e rằng sẽ cắt của chi ba trước, tam phu nhân âm thầm kéo tay áo tam lão gia, ra hiệu cho hắn tìm cách ngăn cản.

Tam lão gia xem xét sắc mặt của huynh trưởng vài lần, sau đó ấp úng nói:

"Lục đệ muội, Tạ gia chúng ta là nhà giàu số một Kinh thành, nếu như cắt giảm chi tiêu, truyền đi thì người khác sẽ cho rằng Tạ gia không xong, thật sự sỉ nhục uy danh của phụ thân và mẫu thân."

Thẩm Dao không lên tiếng, nàng sao cũng được. Nếu như để nàng xử lý thì nàng sẽ làm, nếu như không được thì nàng cũng không hề gì, tóm lại là không gây trở ngại cho nàng được.

Lão thái thái nheo mắt lại, cân nhắc một lúc rồi vỗ vỗ mu bàn tay Thẩm Dao:

“Con à, con đúng là có lòng, mặc dù Tạ gia phú quý nhưng cũng không thể tiêu xài xa xỉ được, dần dần, khoản tiền thiếu hụt sẽ ngày càng lớn, cuối cùng sẽ có một ngày không chống đỡ được nữa, mẫu thân tin tưởng con, sau này thẻ bài trong phủ đều giao cho con, sổ sách cũng giao cho con, trên dưới trong phủ đều nghe con sai khiến.”

Sắc mặt của ba vị phu nhân còn lại xanh mét.

Đợi đến khi về phòng mình, nhị phu nhân nhéo cánh tay nhị lão gia một cái thật mạnh:

“Cho ông giật dây ta mở miệng này, giờ thì hay rồi, trộm gà không thành còn mất nắm thóc, chỉ là tám ngàn lượng bạc thôi, chúng ta vẫn còn cách chu toàn được, bây giờ giao việc bếp núc ra rồi thì sẽ không có ngày lấy lại nữa.”

Trong lòng nhị lão gia cũng hối hận, chỉ là ngoài mặt lại không chịu thừa nhận: “Không sao cả, một cô nương mười bảy tuổi như nàng ta thì có thể làm được chuyện gì, một ma ma nào đó nói mấy câu cũng có thể khiến nàng ta nghẹn chết, bà chờ đi, chưa được một ngày là nàng ta đã phải khóc rồi.”

Trong lòng nhị phu nhân cũng nghĩ như vậy, chỉ là cuối cùng vẫn không yên lòng: “Giao thẻ bài ra thì dễ, lấy lại mới khó.”

Bên phía chi trưởng, đại lão gia hiếm khi ngồi trong phòng đại phu nhân, đại phu nhân thấy nhị phu nhân chịu thua thiệt thì trong lòng rất sướng, chỉ là vừa nghĩ đến việc bếp núc được giao cho Thẩm Dao, nàng ta lại thấy không thoải mái.

“Chắc chắn Thẩm thị đó chẳng gắng gượng được mấy ngày đâu, đừng nói đến việc mạnh mẽ cải cách, cho dù bảo nàng ta nắm giữ việc bếp núc từng bước một, nàng ta cũng sẽ kêu trời trời không thấu, lần này chi hai đã đắc tội lão thái thái, ta thấy nên để cho thê tử lão đại đến trước mặt lão thái thái nhận lỗi, ân cần hầu hạ, sau này đợi Thẩm Dao quẳng gánh, Ninh thị có thể

tiếp nhận được."

Đại lão gia cười ha hả nói: "Đây là cơ hội tốt để chi trưởng chúng ta một lần nữa quản lý gia đình, có điều ta nói trước, nếu như con dâu quản lý gia đình thì sau này bà không thể cắt xén tiền của ta đâu đấy."

Đại lão gia cầm một chuỗi hạt gỗ tử đàn vui vẻ đi về phía giường.

Đại phu nhân thấy hắn nghỉ ngơi ở đây thì vẻ mặt sáng lên, bình tĩnh đi theo.

Bên phía chi ba thì không tức giận như chi hai, cũng không tự tin mù quáng như chi trưởng, tam phu nhân mặc đồ ngủ ở trên giường gạt lệ:

"Đến cuối cùng còn không phải là khổ cho con cái chúng ta à."

Thẩm Dao được Lê ma ma đỡ, mang theo khuôn mặt đỏ bừng, choáng váng ra khỏi Diên Linh Đường.

"Vừa rồi ta đã nói gì vậy?"

Lê ma ma thấy mặt nàng đầy vẻ mờ mịt thì vừa lo lắng vừa buồn cười: "Người gánh việc bếp núc rồi."

"Ta không muốn quản việc bếp núc đâu." Khuôn mặt Thẩm Dao phát sầu, nàng vội vã giải thích: "Ta chỉ giúp cắt giảm chi tiêu thôi, đâu có nói quản lý gia đình cho Tạ gia."

Lê ma ma dở khóc dở cười: "Khí thế vừa rồi của người chẳng có ai chống lại được, sao vậy? Bây giờ thấy hối hận rồi à?"

Thẩm Dao muốn khóc, nàng muốn giúp đỡ, nhưng không ngờ lại kéo cả mình vào. Chắc chắn là lão thái thái cố ý.

Lê ma ma thật sự đổ mồ hôi thay Thẩm Dao, Tạ phủ rắc rối khó gỡ, đừng nói đến chủ tử các chi, chỉ nói đến quản sự của mỗi phòng thôi cũng không

dễ chọc rồi, Thẩm Dao lại tự mình trêu chọc ra một mớ bòng bong, có điều cái tính dám nói dám làm này, Lê ma ma vô cùng khâm phục.

Đương nhiên Lê ma ma biết nàng đang lo lắng điều gì, nói nhỏ:

"Người đừng vội, bây giờ người muốn làm gì thì cứ thoải mái làm, đợi sau này mang thai, lão thái thái chắc chắn sẽ ném gánh của người đi."

Thẩm Dao: "..."

Chẳng lẽ lão thái thái học binh pháp, dùng chiến thuật quanh co?

Chương 46

Tạ Khâm tối nay bận rộn đến muộn, giờ Hợi ba khắc mới về, đêm dài lạnh lẽo, chàng cho rằng Thẩm Dao đã ngủ sớm rồi, lặng lẽ đi vào phòng phụ phía Đông, lại thấy tiểu mỹ nhân chống cằm ngồi bên bàn cao, trước mặt bày biện mấy tờ giấy lụa trống không, không biết đang viết cái gì, hai gò má hồng hào giống như một đóa hoa đào vừa được vớt ra từ trong nước.

Hai chân mang tất dệt thả dưới ghế bành đong đưa, bộ váy màu hạnh, ăn mặc mỏng manh, mặc dù trong phòng đốt địa long nhưng cũng không thể bất cẩn như vậy được.

Tạ Khâm tiện tay lấy áo khoác móc trên giá áo xuống rồi đi đến phía sau nàng khoác lên, xoa hai vai nàng, ánh mắt rơi trên tờ giấy lụa trống không kia:

"Viết gì vậy?"

Thẩm Dao ngậm cán bút trong miệng, quay đầu nhìn chàng một cái, đối diện với ánh mắt trầm ổn bình tĩnh của trượng phu, nàng đột nhiên cảm thấy tủi thân, trông mong nhìn chàng:

"Ta gây ra chuyện rồi."

Tạ Khâm ngồi trên ghế đẩu bên cạnh bàn cao, giúp nàng khép chặt áo khoác trước ngực, nhạt giọng hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Thẩm Dao nói ra nguyên do.

Tạ Khâm hơi sửng sốt, chàng hoàn toàn không để ý Thẩm Dao làm gì, nàng muốn làm gì thì chàng đều sẽ ủng hộ, chỉ là Thẩm Dao lại nói lời khí phách

muốn chỉnh đốn Tạ phủ, chuyện này có nghĩa là tình cảm của nàng đối với cái nhà này đã dần sâu, đã có dự định ở lại.

Trong sự sững sờ hàm chứa một chút vui vẻ khó nói thành lời… Nhưng chàng che giấu rất tốt, chẳng mấy chốc sắc mặt đã khôi phục như thường:

"Không tệ."

"Nhưng ta vẫn chưa nghĩ ra được sẽ làm thế nào." Thẩm Dao đặt bút xuống, hai tay kéo chàng, khuôn mặt nhỏ buồn rầu: "Chàng giúp ta được không?"

Tạ Khâm có thể giúp nàng, nhưng chàng không định giúp: "Nàng tự ôm lấy việc thì tự gánh đi."

Thẩm Dao dẩu miệng lên, mông di chuyển trượt vào trong ngực chàng, Tạ Khâm đành phải ôm lấy nàng, sau đó sắc mặt không gợn sóng mà nhìn nàng chằm chằm.

Ánh mắt Thẩm Dao hung dữ: "Chàng không giúp ta, ta làm cho Tạ gia chướng khí mù mịt thì biết thế nào đây?"

Tạ Khâm cười: "Chuyện đó thì có làm sao?"

Thẩm Dao không chịu nổi dáng vẻ bình tĩnh này của chàng: "Tạ Thủ phụ, không quản lý được nhà cửa thì sao quản lý được thiên hạ, chàng quản lý Tạ phủ cho tốt trước đã rồi hẵng bàn đến triều chính."

Tạ Khâm nhìn tiểu cô nương đang không thèm nói đạo lý: "Tứ Tứ, thời gian ta quản lý Tạ gia cũng đủ cho ta làm mấy chục ngàn bách tính ổn định cuộc sống rồi."

Đương nhiên là Thẩm Dao hiểu đạo lý này, nàng nằm sấp trên đầu vai chàng, ngón tay vuốt ve cổ áo sạch sẽ của chàng: "Không phải ta đang muốn xin chàng chỉ chiêu cho ta sao."

Chàng đưa tay sờ mũi nàng, vẫn không hé răng: "Tự mình rước lấy thì tự mình nghĩ cách đi."

Thẩm Dao mệt nhoài dựa vào đầu vai chàng, ánh mắt nhìn khắp khuôn mặt chàng, thậm chí bàn tay nhỏ còn không thành thật mà xoa tới xoa lui cằm chàng:

"Nếu như ta làm cho Tạ gia gà bay chó sủa thì chàng không trách ta chứ?"

Lòng bàn tay nàng ấm áp mềm mại, trêu chọc cho phần cằm có ít râu của chàng cảm thấy khó chịu, lưu luyến sự dịu dàng này, Tạ Khâm vô thức hạ cằm xuống, giọng nói hơi khàn: "Nàng cứ việc làm, sau này ta sẽ dọn dẹp cho nàng."

Có được những lời này, Thẩm Dao lập tức xoay người đứng dậy như cá chép nhảy, một lần nữa đến sau bàn cao: "Vậy thì ta sẽ cắt giảm chi tiêu thật quyết đoán!"

Sự mềm mại trong lòng bỗng nhiên biến mất, kéo theo trong trái tim cũng trở nên trống rỗng, Tạ Khâm nhìn thê tử đang vô cùng hăng hái, tâm trạng phức tạp lẫn lộn.

Chàng đến phòng tắm tắm rửa trước, thay sang quần áo ở nhà rồi đi ra, lại thấy Thẩm Dao đã liệt kê ra mấy khoản muốn cắt giảm một cách nghiêm chỉnh, Tạ Khâm cười một tiếng: "Rất có khí chất nữ tướng."

Thẩm Dao nghe ra được chàng đang chế nhạo mình, quay đầu bổ nhào lên người chàng, nha đầu ngốc này có chút sức lực, may mà Tạ Khâm phản ứng nhanh nhẹn, nếu không sẽ bị nàng làm ngã, Thẩm Dao cứ ôm cổ chàng như vậy, kẹp lấy vòng eo gầy gò mạnh mẽ của chàng.

Tạ Khâm đón lấy nàng một cách vững vàng.

Ở tư thế này Thẩm Dao thật sự hơi lúng túng, nàng đỏ mặt lặng lẽ quan sát chàng, Tạ Khâm sừng sững bất động, Thẩm Dao đành phải rũ mắt, chỉ là không nỡ rời khỏi chàng, bèn nhẹ nhàng chống lên ngực chàng:

“Gần đây chàng bận lắm sao?”

Giọng nói nàng mềm mại như làn gió nhẹ.

Ánh mắt Tạ Khâm hơi động: “Phải.”

“Ồ…” Giọng điệu Thẩm Dao hơi thấp xuống, thuận miệng hỏi: “Bận đến mức nào?” Ngón tay nhỏ nhắn đảo quanh ngực chàng qua lớp vải áo thật mỏng.

Trong mạch máu của Tạ Khâm sinh sôi cảm giác nóng nảy, chạy lên khuôn mặt chàng, bị chàng áp chế thành vẻ buồn bực: “Làm sao?”

Không trả lời nàng mà lại hỏi ngược lại, có nghĩa là chàng quả thật cực kỳ bận, nếu như nàng có chuyện gì thì cứ nói thẳng.

Thẩm Dao mím môi, trong lòng tự dưng sinh ra chút bực bội, nàng vặn vẹo uốn éo chân trượt xuống khỏi người chàng, mang theo khuôn mặt xinh đẹp nổi giận đùng đùng quay về sau bàn cao mà ngồi: “Ta không sao, thuận miệng hỏi thôi, Hầu gia ngủ trước đi.”

Tạ Khâm nhìn thoáng qua bóng lưng nàng, nét mặt sâu xa.

Chàng lại muốn xem xem tiểu hồ ly này trốn đến khi nào.

Tạ Khâm thật sự đi ngủ.

Một lúc sau Thẩm Dao nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng hít thở ổn định, trong lòng càng buồn bực, nàng rầu rĩ không vui thổi tắt đèn rồi bò lên giường, khi lên giường còn cố ý đạp bắp chân chàng một cái, Tạ Khâm bị nàng làm cho tỉnh giấc:

“Sao vậy?”

Thẩm Dao chui vào trong đệm chăn, nằm đưa lưng về phía chàng bất động.

Cách lớp chăn thật dày cũng nghe được tiếng hít thở phì phò của nàng, Tạ Khâm nhịn cười.

Biết rõ nàng giận dữ điều gì nhưng còn cố ý nói: "Không phải đã nói là nàng cứ làm, nếu có phiền phức thì để ta dọn hay sao, sao vẫn không vui vậy?"

"Không phải ta không vui!" Thẩm Dao quay đầu lại, đôi mắt ướt át nhìn chàng chằm chằm trong đêm tối.

Tạ Khâm vờ như không biết rõ tâm tình của nàng, ngáp một cái: "Được, muộn lắm rồi, ngủ đi."

Thẩm Dao thấy chàng thảnh thơi nhắm mắt lại thì càng tức giận, buồn rầu nhìn chàng hồi lâu, cuối cùng cực kỳ tức giận mà vén chăn của chàng lên, chui vào trong đó, bất chấp tất cả mà ôm eo chàng, thậm chí còn không an phận mà cọ vào ngực chàng.

Đỡ một tay chàng đặt lên người mình, dựa vào chàng hỏi:

"Hôm nay quản sự phòng may vá đã đo người cho ta, dự định làm đồ mới, nói ta đã cao lớn hơn lúc vừa mới vào phủ rồi."

Tạ Khâm bị ép chạm vào cơ thể mềm mại của nàng, ánh mắt u ám: "Tốt lắm."

"Còn nói ta trở nên đẫy đà hơn rồi, chàng nói xem." Nàng kiêu ngạo ưỡn về phía trước.

Tạ Khâm: "..."

Nhìn chằm chằm vào tiểu cô nương đang làm loạn, chàng bất đắc dĩ thở dài, nói đúng như sự thật: "Ta không có cách nào phân biệt được."

Thẩm Dao tức giận nhíu mày lại: "Chàng có ý gì?"

Tạ Khâm hùng hồn phản bác: “Lúc nàng mới vào phủ, ta không hề chạm vào nàng.”

Lúc này đổi thành Thẩm Dao im lặng, nhấc tay chàng lên, xoay người trong ngực chàng, gối lên cánh tay chàng nằm quay lưng lại, sau đó hừ mạnh một tiếng.

Đương nhiên Tạ Khâm biết rõ nàng đang giận chuyện gì, thấy nàng không lên tiếng lại chủ động trêu chọc nàng:

“Nói vậy là, hơn nửa năm nay ta đã nuôi nàng rất tốt nhỉ?”

Thẩm Dao quay đầu lạnh lùng liếc nhìn chàng: “Chàng trả lời ta trước đi, có phải ta thật sự nở nang hơn rồi không?”

Tạ Khâm vuốt ve vòng eo nhỏ của nàng: “Chỗ này thì không, nhỏ như lúc vừa mới vào phủ vậy.”

Thẩm Dao sửng sốt, tức giận đến mức xoay người đấm chàng:

“Vừa rồi chàng đâu có nói như vậy.” Miệng nói lời hung dữ nhưng trong lòng lại cảm thấy hài lòng.

Tạ Khâm cười không nói.

Mặc dù hai người không làm gì cả nhưng ít nhất cũng nằm cùng một chăn, Tạ Khâm ôm nàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cô nương này đang áp dụng phép khích tướng.

Hôm sau Thẩm Dao thức dậy sớm đến phòng nghị sự, một đống ma ma quản sự ở đây chờ chỉ thị, nhị phu nhân cũng có mặt, bất kể trong lòng nàng ta uất ức thế nào thì ngoài mặt cũng khách sáo giao thẻ bài cho Thẩm Dao, trong phủ chỉ có một bộ thẻ bài, một nửa nằm trong tay nàng ta, một nửa còn lại nằm ở kho bạc, tay cầm thẻ bài mới có thể đến kho bạc lấy bạc,

bên cạnh đó, những việc lớn trong nhà đều cần có thẻ bài để làm việc, những khoản chi tiêu nhỏ bình thường thì phê phiếu là được.

Lúc rời đi, nhị phu nhân liếc mắt nhìn con dâu, Chu thị ngoài mặt gật đầu với nàng ta, trong lòng lại lẩm bẩm, nhị phu nhân không muốn đắc tội với Thẩm Dao, lại bảo nàng ấy đến làm kẻ ác.

Không phải ai cũng ngu đâu.

Vua nào thì triều thần nấy, Chu thị phải vì bản thân mình mà tính toán.

Tạ Khâm là người có quyền thế cao nhất trong Tạ phủ, lão thái thái nắm giữ kinh tế của Tạ gia, Thẩm Dao muốn làm gì thì không ai ngăn được.

Chu thị còn phải vì bản thân mình và hai đứa con mà suy nghĩ, không thể vì chút lợi nhỏ mà mạo phạm Thẩm Dao được.

Thẩm Dao có chút không kiên nhẫn với những việc nhỏ vặt vãnh đó, cũng không có tâm tư làm mưa làm gió, nàng vẫn dựa theo lệ cũ, để nhị nãi nãi Chu thị và Tạ Kinh ngồi ở bên cạnh giúp đỡ, có Chu thị và Lê ma ma ở đây nên vẫn chưa đến mức lộn xộn, tính tình Tạ Kinh tùy tiện, nàng ấy không thể giúp việc nhỏ này được, chỉ khi nào nổi lên tranh chấp, Tạ Kinh có thể khiến những ma ma kia kinh sợ, Thẩm Dao không cần đích thân ra mặt, mọi chuyện đều có thể bàn bạc được.

Ở nhà trên đã đốt than, nhị phu nhân sợ lạnh, bình thường đóng cửa sổ cực kỳ kín, Thẩm Dao trẻ tuổi, cơ thể nóng hừng hực, sai người mở cửa sổ.

Ma ma hầu hạ ở hành lang nhìn vào trong thăm dò, thiếu phu nhân trẻ tuổi bình tĩnh, khuôn mặt nhuốm vẻ tươi đẹp, cực kỳ khác với dáng vẻ trang nghiêm của nhị phu nhân, nàng không cần tiểu nha đầu đấm chân, cũng không cần người người bưng trà nước đến trước mặt, trong phòng ngay ngắn trật tự, không ồn ào rộn ràng như trước kia, lại nhìn Lê ma ma ở bên cạnh chỉ huy, thời thế thật sự thay đổi rồi.

Mọi người vào trong nhận phiếu theo thứ tự, đến lượt một vị quản sự phòng

bếp, vẫn đưa tờ khai qua như trước kia, chi tiêu của phòng bếp được chia phần theo hàng ngày, tới lui cũng chỉ thay đổi những món ăn đó để dùng, số tiền mỗi ngày dường như không thay đổi, có điều Thẩm Dao nhìn thoáng qua lại nhíu mày:

"Mỗi ngày chỉ ăn uống thôi mà đã tốn năm mươi lượng, một tháng là một ngàn năm trăm lượng, một năm gần hai mươi ngàn lượng, thật sự là vô cùng lãng phí, bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày chỉ có ba mươi lượng thôi."

Ma ma thay đổi sắc mặt, gần như sắp quỳ xuống: "Lục phu nhân, chuyện này làm sao mà được? Trong phủ có gần một ngàn người, mỗi ngày năm mươi lượng đã là tiết kiệm rồi."

Thẩm Dao khép sổ sách lại, vẻ mặt lạnh lùng: "Cao ma ma, ta từ nông thôn tới đấy, giá cả rau dưa gà vịt thế nào, ta hiểu rõ hơn ai hết."

Ma ma cười chua xót: "Phải, người hiểu rõ, chỉ là giá cả ở Kinh thành dù sao cũng khác với nông thôn…" Ma ma nói năng uyển chuyển, dù sao thân phận của Thẩm Dao cũng bày ra đó, bà ta không dám quá lỗ mãng.

Thẩm Dao cười gật đầu: "Không sai, chẳng qua là ta thường đến cánh rừng ở phía Tây Bắc của phủ lấy mầm cây, ở đó nuôi không ít gà vịt mà thôn trang đưa tới, ăn thịt gần như không cần ra chợ mua, ngoài ra, ngày nào cũng có bách tính quanh đây đưa rau dưa hoặc trứng gà trứng vịt trong nhà đến cửa sau của Tạ phủ, nếu như ta nói không sai thì bây giờ trong con hẻm nhỏ phía sau Tạ phủ đầy người khó khăn, nếu như các ngươi có lòng tiết kiệm thì cứ đi thẳng đến con hẻm phía sau mua một ít, những thứ còn lại thì đi chợ mua, một ngày không biết sẽ tiết kiệm được bao nhiêu bạc đâu."

Ma ma không ngờ tới lục phu nhân này còn trẻ mà lại quan sát nghe ngóng cẩn thận như vậy: "Phu nhân, người nói cũng có lý, chỉ là chúng ta là gia đình giàu có, trong nhà không ngừng có tiệc tùng, dù sao cũng phải có chút kết nối ở chợ, dần dà đã có nhà buôn hợp tác lâu dài, trong một thời gian ngắn cũng không thể không đến chỗ người ta mua sắm được…"

Thẩm Dao không có thời gian tán dóc với bà ta, nàng ngắt lời: "Không sao cả, vậy thì ta đổi người mua, đổi nhà mua…"

Ma ma nhất thời không lên tiếng nữa.

Trong tay Thẩm Dao nắm giữ nhân sự sổ sách của Tạ phủ, giọng điệu nàng lanh lảnh: "Ta nói thế này, mỗi ngày phòng bếp chỉ có ba mươi lượng, ai làm được thì làm, không làm được thì có thể rời đi, bản phu nhân lại sắp xếp người tiếp nhận."

Người khác không dám nói lời này nhưng Thẩm Dao thì dám, ai bảo chi sáu có quyền thế chứ.

Ma ma nhìn thoáng qua Chu thị rồi hậm hực lui xuống.

Chu thị đứng bên cạnh sắc mặt hơi khó coi, phòng bếp luôn được nàng ta trông coi, Thẩm Dao làm như thế cũng coi như đã chặt đứt đường tiền tài của nàng ta, quan trọng hơn là khiến nàng ta không còn mặt mũi trước mặt người hầu.

Ma ma phòng bếp lui ra, đúng lúc này đến lượt ma ma phòng may vá.

Người của phòng bếp không cam lòng, cứ trốn ở bên ngoài nghe ngóng.

Lần này Thẩm Dao không khách sáo nữa, ăn không thể tránh được, chứ đồ mặc thật sự không cần lãng phí như thế.

"Ngoại trừ phần của lão thái thái không thay đổi, những người còn lại bắt đầu từ ta, quần áo mỗi mùa giảm đi bốn bộ."

Điều này tương đương với việc cắt giảm một nửa.

Vừa dứt lời, Tạ Kinh ở bên cạnh cũng kinh ngạc.

"Dao Dao, người thật sự tàn nhẫn quá đó, cháu sợ các thẩm thẩm tẩu tẩu tỷ tỷ muội muội trong phủ đều không chịu đâu."

Những nàng dâu có của hồi môn phong phú không để ý đến chút phần quần áo đó, nhưng những cô nương con thứ kia trong tay không có tích góp, toàn bộ đều trông cậy vào chút ít quần áo của mỗi mùa để ăn diện bản thân.

Thẩm Dao nói: "Mục này nhất định phải cắt giảm, một mùa tám bộ thật sự quá nhiều, đồ cũ mặc không hết, đồ mới lại được làm liên tục, ví dụ như ta, trong tủ quần áo còn có rất nhiều đồ mới chưa mặc đến, về phần những cô nương con thứ kia, mỗi năm Giang Nam kính tặng vải vóc đến, chúng ta lại bù cho mấy bộ là được, đây gọi là liệu cơm gắp mắm, làm việc có mục đích, ở đây người hầu một mùa cũng có bốn bộ thì càng không cần đến."

Tạ Kinh thấy Thẩm Dao kiên trì thì cũng không cưỡng cầu: "Được, cháu nghe theo người hết."

"Chỉ là, người cần phải chuẩn bị một chút, sau này đám phụ nữ trong phủ đều sẽ xem người là cái đinh trong mắt." Tạ Kinh nói đùa.

Thẩm Dao cười: "Nếu như ta quan tâm thì cũng không cần phải nhận củ khoai lang nóng bỏng tay này nữa."

Chu thị ở bên cạnh châm trà cho nàng: "Lục thẩm quyết đoán như vậy, trong lòng cháu khâm phục."

Đến ngày thứ hai, Thẩm Dao một lần nữa cắt giảm đồ ăn phòng bếp, cứ lấy nàng và Tạ Khâm ra mà nói, mỗi ngày ba bữa, bữa nào cũng khoảng mười món ăn mà đâu có ăn hết, sau đó, phần của các phu nhân giảm xuống còn sáu món, những cái khác thì giảm dần theo thứ tự, Thẩm Dao đã âm thầm khảo sát, cũng đủ ăn no, chỉ là không còn xa hoa như trước nữa, trách ai được, trong phủ đã thiếu tiền rồi thì phải giảm ăn giảm mặc thôi.

Mấy ngày liên tục, không có mấy hạng mục có thể may mắn thoát khỏi.

Tính tổng cộng lại, chi tiêu mỗi ngày của cả nhà phải giảm gần một nửa.

Các quản sự có oán giận không, đương nhiên là có, nhưng đâu ai dám đến trước mặt Thẩm Dao khóc than.

Thẩm Dao đã chuẩn bị để đấu võ mồm, kết quả ba ngày trôi qua, sóng êm biển lặng, nàng hỏi Lê ma ma:

"Ba ngày cứ trôi qua như vậy hả? Không phải là âm thầm giữ chiêu trò xấu chứ?"

Lê ma ma cười: "Người cũng không nhìn xem ai đứng sau lưng người?"

"Cái này cũng đúng." Thẩm Dao lại lười biếng nhấp một ngụm trà: "Cáo mượn oai hùm thôi mà, ta đã quen tay rồi."

Tạ Khâm ở trong triều còn mạnh mẽ vang dội chứ nói chi chỉ là ở trong nhà, trong lòng các quản sự sáng như gương, nếu như đắc tội với Thẩm Dao thì sẽ không chỉ đơn giản là mất việc thôi đâu, làm không tốt sẽ mất cả đầu, không ai dám ngáng chân Thẩm Dao cả.

Thẩm Dao cũng không phải không thông minh, đầu tiên, nàng rung cây dọa khỉ ngay trước mặt Chu thị, trước tiên giải quyết phòng bếp khó nuốt này, những người còn lại gió chiều nào theo chiều nấy, không dám làm bộ làm tịch trước mặt nàng.

Sau đó, nàng vẫn giữ lại một mục quan trọng nhất chưa ra tay.

Người hầu của Tạ gia quá nhiều, nhất định phải "tinh giảm nhân sự", nếu như trong ba ngày này có người dám xông đến trước mặt nàng, vậy thì vừa đúng, ai nên đuổi thì đuổi, nên bán đi thì bán, đầu năm nay không có nô tỳ nào chống lại được chủ tử cả.

Trong lòng mọi người đều biết, cũng hiểu được Thẩm Dao mạnh mẽ, không chừng sơ ý một cái là cả nhà sẽ bị đuổi ra ngoài, mất việc, thế là ai ai cũng im lìm không lên tiếng.

Nhị phu nhân ở trong phòng sắp tức điên rồi, ôm ngực kêu đau:

“Cái đám nô lệ xảo quyệt này, thật là không có tiền đồ.”

Chu thị khép tay áo đứng bên cạnh không nói một lời, đừng nói là nô bộc, ngay cả bản thân nàng ta cũng không dám sờ vào vảy ngược của Thẩm Dao.

Trứng có thể chọi với đá à?

Thẩm Dao đợi ba ngày cũng không đợi được đám ma ma tạo phản, trái lại quà cáp được đưa vào Cố Ngâm Đường, mọi người đều sợ bị Thẩm Dao đuổi nên tranh nhau đến xum xoe.

Thẩm Dao: “…”

Nàng chưa dùng hết sức đâu.

Chương 47

Lần kiên quyết chỉnh đốn này của Thẩm Dao nói đến cùng vẫn đắc tội với người ta, quản sự đã ít kiếm chác được rồi, phần của cả nhà lại gần như bị giảm đi một nửa, mọi người ngoài mặt không dám lên tiếng, trong âm thầm lại oán trách Thẩm Dao, có điều Thẩm Dao cũng thông minh, cứ mạnh mẽ tiết kiệm trước, cho mọi người một bạt tai rồi lại cho một quả táo ngọt.

Phần tiền tháng của các phu nhân lão gia không thay đổi, các gia và nãi nãi trẻ tuổi, thiếu gia và cô nương, mỗi tháng tăng tiền thêm một lượng bạc, tất cả quản sự được tăng thêm năm trăm đồng, tin tức này được truyền ra, sự oán giận ban đầu đột nhiên tan thành mây khói, chi phí ăn mặc của Tạ phủ vốn đã xa xỉ, bớt đi một chút thật sự cũng không cản trở gì, nhưng bạc thì đúng là đồ tốt.

Kể từ đó, những suất làm quản sự trong phủ ngược lại đã trở thành bánh trái thơm ngon, Thẩm Dao đã đưa ra thông tin muốn loại bỏ nô bộc dư thừa, trong phủ, lòng người bàng hoàng, đều tự tìm cách đi cửa sau để mong có thể ở lại làm việc.

Mấy ngày sau đó, Thẩm Dao giao hết việc nhà cho nhị nãi nãi Chu thị và Tạ Kinh, mình thì ôm sổ sách nhân sự bắt đầu cân nhắc, cắt giảm người là việc lớn nhất trong nhà, Thẩm Dao cực kỳ thận trọng, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đối với đám người Tạ gia mà nói, cắt giảm người là một thanh kiếm sắc bén treo trên đỉnh đầu, chỉ cần kiếm còn chưa rơi xuống thì không ai dám không nghe lời Thẩm Dao, Thẩm Dao quyết định nhân cơ hội này lập ra quy tắc trước.

Mùng mười tháng Chạp, Tạ Khâm trực đêm đến sáng mới về phủ, tắm rửa

xong thì leo lên giường, đệm giường lún xuống khiến Thẩm Dao tỉnh giấc, nàng mờ mịt mở mắt liếc nhìn ngoài cửa sổ, ngoài trời đen như mực, không có một tia sáng nào, nàng bèn nhìn sang bóng người thon dài kia, hỏi một câu:

"Giờ nào rồi?"

Tạ Khâm thấy nàng chống nửa người dậy để lộ ra một đoạn da thịt trắng như tuyết, chiếc chăn hỷ thêu uyên ương thật dày suýt nữa trượt xuống, chàng vội vàng đưa tay đè nàng xuống, giúp nàng dém chăn:

"Đầu giờ Mão, còn sớm, nàng ngủ thêm một lúc nữa đi."

Chàng biết gần đây Thẩm Dao bận rộn việc nhà, trời vừa sáng đã phải dậy, mặc dù chàng vui khi nàng hòa nhập vào Tạ gia, nhưng cũng không muốn nàng chịu khổ.

Đêm qua Thẩm Dao ngủ sớm, bây giờ thật sự ngủ đủ rồi, nàng nhỏ giọng lầm bầm: "Lấy giúp ta áo khoác vào đây."

Tạ Khâm chỉ có thể lấy chiếc áo dày treo ngoài màn đưa cho nàng, Thẩm Dao mặc vào rồi ngồi dậy, dựa vào gối nhìn chàng:

"Gần đây chàng về càng ngày càng muộn, có phải mấy ngày nữa dứt khoát không về nữa không? Giao thừa cũng đón ở nha môn luôn?"

Tạ Khâm nghe ra được sự oán trách của thê tử, khẽ cười khổ.

Gần đây trong triều đang bàn bạc chuyện chọn người cúng bái mùa đông cuối năm, mỗi lần đến mùa đông khắc nghiệt là bệnh cũ của thiên tử tái phát, gần như không ra khỏi điện Phụng Thiên, đương nhiên sẽ không đích thân cúng tế, dựa theo thông lệ mấy năm qua thì nên do Thái tử đến đàn tế trời và đàn tế sông núi bên trong Vĩnh Định Môn cúng bái, chỉ là Thái tử bị giam lỏng, Hoàng đế đến nay vẫn chưa thả hắn ra, trong triều bình phẩm sục sôi, Lữ Thượng thư của Hộ bộ vì Thái tử mà chạy vạy kêu khóc, cố gắng nhân cơ hội này để bỏ lệnh cấm Thái tử, đảng của tam Hoàng tử thì hận

không thể tăng khí thế, thay thế Thái tử, hai đảng hoàn toàn không nể nang gì.

Rất nhiều áp lực cuối cùng đương nhiên sẽ tụ lại ở Nội các và điện Phụng Thiên.

Tạ Khâm đúng lúc muốn mượn thế đè chết Thái tử và tam Hoàng tử, cho nên gần đây chàng thật sự rất bận rộn, cũng không có thời gian nói chuyện với Thẩm Dao.

Hôm nay theo lý thì chàng không cần phải vào triều, còn bốn canh giờ nữa là đến giờ hẹn bàn bạc công việc với phụ tá, Tạ Khâm quyết định nhân cơ hội này dỗ dành thê tử, chàng vén chăn của Thẩm Dao lên, chui vào đó nằm, giọng nói ấm áp đáp:

"Là ta không tốt, gần đây bận đối phó với Thái tử nên không có thời gian chăm sóc nàng."

Thẩm Dao nghe thấy liên quan đến Thái tử thì đâu còn thật sự trách chàng, bèn xê dịch người, dựa vào lòng chàng: "Ta chỉ muốn xin chàng chỉ bảo một việc thôi."

"Nàng nói đi." Tạ Khâm đưa tay ôm nàng vào lòng.

Thẩm Dao nói: "Tạ gia nhiều người như vậy, mỗi ngày mười việc lớn, hơn trăm việc nhỏ, nếu như chuyện gì cũng phải hỏi đến thì chẳng phải sẽ mệt chết sao? Nếu như ta không quản lý, người bên dưới cấu kết với nhau lừa ta thì làm sao đây? Tạ đại nhân, chàng là Thủ phụ đương triều, nhanh dạy ta đi, chàng làm sao quản lý được nhiều quan lại trong thiên hạ như vậy?"

Tạ Khâm bật cười, đè ấn đường, thở dài: "Hóa ra là việc này à." Chàng đã bận rộn cả đêm, thật sự có chút mệt mỏi, giọng điệu rất chậm, chàng nói một cách êm tai.

"Muốn quản lý sự vụ thì đầu tiên phải quản lý con người trước, trong triều lắm người nhiều việc, phe phái cực nhiều, trong nhà cũng vậy, nhưng thay

đổi bao nhiêu thì bản chất vẫn vậy, muốn quản lý người thì nàng phải nắm được hai thanh thượng phương bảo kiếm, một là nhân sự, một là kinh tế, nắm chắc trong tay toàn bộ chuyện nhận và đuổi người trong phủ, người thế nào có thể ở lại quản sự, ai có thể làm được công việc béo bở, tiền tháng của mỗi người là bao nhiêu đều phải do nàng quyết định, nắm chặt hai thứ này trong tay thì nàng sẽ nắm được mạch máu của gia đình, như vậy thì sẽ quản lý được người khác."

"Nhưng quản lý được người và sự vụ thôi vẫn chưa đủ, phải quản lý nhẹ nhàng một chút, làm thế nào đây? Một tay giám sát kiểm tra, một tay nắm hình phạt."

"Ví dụ như hai năm trước, để kiểm soát sáu bộ, ta đã lập ra Cấp sự trung sáu khoa Lễ, Lại, Bộ, Binh, Hình, Công, văn thư của mọi việc được phát ra từ Nội các, nhất định phải được Cấp sự trung đóng dấu thì việc mới hoàn thành, cũng phải do Cấp sự trung tiêu hủy văn thư, sau một tháng, công vụ của bộ nào bị trì hoãn, liếc qua là thấy ngay, việc thăng chức hoặc cấp phát bổng lộc hằng năm đều dựa vào kiểm tra giám sát."

"Nàng cũng như vậy, ở phòng nghị sự sai người liệt kê danh sách công việc mỗi ngày ra, ai hoàn thành thì hủy giấy, lại thiết lập một hộp tối vạch trần để phụ trợ, bọn họ giám sát lẫn nhau sẽ bớt việc hơn rất nhiều so với việc nàng sai người đốc thúc, sau này chắc chắn hiệu suất sẽ tăng lên rất nhiều, cũng có thể giảm bớt cơ hội cho bọn họ cấu kết với nhau tham ô tiền công, ngoài ra cử một người chuyên quản lý hình phạt, thưởng phạt rõ ràng là nàng có thể ngồi yên câu cá rồi."

Thẩm Dao nghe vậy thì mắt sáng lên, trên mặt tràn đầy vẻ bội phục: "Thật không hổ là Tạ Thủ phụ, bày mưu tính kế đúng vào điểm quan trọng, ta sẽ làm theo lời chàng nói."

Có lẽ vì quá phấn khích, nàng nâng mặt Tạ Khâm hôn mạnh một cái, đến nỗi má Tạ Khâm dính đầy nước bọt, Tạ Khâm xoa lớp nước bọt dinh dính.

"Đâu có?" Tạ Khâm nhẹ nhàng cười một tiếng, nói xong thì muốn hôn môi nàng, Thẩm Dao lại tránh đi, nàng đã ngủ cả đêm, vẫn chưa súc miệng,

trên người Tạ Khâm tỏa ra mùi bồ kết, có thể biết được là chàng vừa tắm xong rồi qua đây, Thẩm Dao vẫn không thể trơ trẽn thân mật với chàng được.

Tạ Khâm cứ muốn hôn, Thẩm Dao chỉ có thể trốn vào trong ngực chàng, cứ qua lại như vậy, nàng vùi mặt vào cổ chàng, cả người cũng nằm sấp trên người chàng.

Sau đó nàng nhận ra phản ứng của Tạ Khâm, gò má thoáng cái đỏ lên.

Tạ Khâm ôm người đang nửa cưỡi trên người chàng, định lật người nàng lại để nàng xuống nhưng Thẩm Dao lại không động đậy, yết hầu Tạ Khâm lăn lộn.

Có thể nghe thấy rõ tiếng hít thở của đối phương, trong màn bỗng dưng trở nên yên tĩnh.

Đầu óc Thẩm Dao bị co lại, hỏi như bị ma xui quỷ khiến: "Chàng bận rộn cả đêm, chắc là mệt lắm rồi nhỉ?"

Vừa rồi trên mặt Tạ Khâm tràn đầy vẻ mệt mỏi, chưa từng che giấu, Thẩm Dao nhìn ra được.

Tạ Khâm như một sợi dây cung kéo căng, đột nhiên bị người ta gảy một cái.

Bảo chàng đáp lại lời này thế nào đây.

Thủ phụ dù sao cũng là Thủ phụ, nói chuyện rất có chuẩn mực.

"Lúc ở bên nàng, làm sao mà ta mệt được? Bất cứ lúc nào cũng không thấy mệt, trái lại luôn sợ hãi niềm vui này sẽ không thể dài lâu."

Mỗi một chữ của chàng giống như mỏ hàn, khắc vào trái tim nàng từng chút một, vô cùng nóng.

Vốn là người đi trêu chọc, bây giờ lại như bị nướng trên lửa.

Có lẽ vì hơi thở của chàng vô cùng mạnh mẽ, Thẩm Dao không chống đỡ được nên dứt khoát đặt trán lên cằm chàng, để chàng nhìn đi chỗ khác.

Tạ Khâm nhìn qua đỉnh màn, chậm rãi thở dài một hơi.

Sự im lặng giống như thủy triều, lặng lẽ dập dờn trong màn.

Người đó dùng cái miệng nhỏ kích thích qua lại trước ngực chàng qua lớp áo, sau đó nói bằng giọng buồn buồn.

"Nhưng bây giờ ta vẫn chưa muốn sinh con."

Ngón tay Tạ Khâm khẽ run lên, kiềm chế không động đậy:

"Nếu nàng không muốn thì nàng có thể mãi mãi không sinh."

Thẩm Dao kinh ngạc ngước mắt lên, nhìn chàng một lúc rồi vội vã giải thích: "Ta không nói là mãi mãi không muốn có con, chỉ là bây giờ không muốn thôi, ta vẫn chưa chuẩn bị để làm mẹ…"

Nàng vô cùng lạ lẫm với thân phận gọi là mẫu thân, thậm chí là hơi mâu thuẫn, càng không biết làm sao để làm một người mẹ tốt.

Tạ Khâm nhẹ nhàng hôn lên tóc nàng: "Ta hiểu mà."

Thẩm Dao lại nói: "Hơn nữa, gia sản của chàng nhiều như vậy, không sinh đứa con ra kế thừa chẳng phải là lỗ sao?" Nàng cũng không muốn người ngoài được lợi đâu.

Tạ Khâm chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, chàng không để ý, chỉ là Thẩm Dao đã có suy nghĩ sinh con, đối với chàng mà nói không khác gì sự ngạc nhiên mừng rỡ.

"Ta nghe theo nàng hết, có điều, bây giờ nàng thật sự còn nhỏ, không cần để chuyện con cái trong lòng."

Thẩm Dao tủi thân nói: “Nhưng mẫu thân nói, chỉ có chờ đến khi ta mang thai rồi thì mới có thể giao việc bếp núc ra được.”

Tạ Khâm xoa đầu nàng, cười nói:

“Bà ấy chỉ nói vậy thôi, nàng đừng tưởng thật, nàng cứ chơi đi, không muốn chơi nữa thì ta đẩy đi giúp nàng.”

Chàng luôn như vậy, chưa bao giờ tạo áp lực cho nàng, dường như có chàng, cả thế gian này đều là con đường bằng phẳng.

Thẩm Dao chống người phía trên chàng, mắt lộ vẻ si mê: “Tạ đại nhân, tương lai ta già cả sắc suy, liệu chàng có ghét bỏ ta mà đi tìm một tiểu nương tử xinh đẹp khác không?”

Tạ Khâm nhìn nàng chằm chằm không động đậy.

Đã từng có lúc, nàng một lòng muốn rời đi, bây giờ lại nghĩ xem làm sao để lâu dài bên chàng, đây là dấu hiệu tốt.

“Thẩm Dao, nàng thích điểm gì ở ta?” Tạ Khâm hỏi lại nàng.

Thẩm Dao đột nhiên không đứng đắn, cười hì hì vuốt ve khuôn mặt chàng: “Ta thấy sắc nổi lòng tham.”

“Ừm được.” Vẻ mặt Tạ Khâm không thay đổi: “Ta lớn hơn nàng nhiều như vậy, vào ngày nàng già cả sắc suy thì ta cũng già rồi, nàng có ghét bỏ ta không?”

Vẻ mặt Thẩm Dao đột nhiên trịnh trọng hơn.

Nàng sẽ ghét bỏ Tạ Khâm không đủ tuấn lãng sao, không đâu, người đàn ông này ưu tú mạnh mẽ như vậy, đừng nói là già cả sắc suy, cho dù chỉ còn lại bộ xương già, nàng cũng muốn dựa vào chàng.

“Ta sẽ không ghét bỏ chàng đâu.”

Tạ Khâm tiếp lời nàng: “Ta cũng không, trong lòng nàng nghĩ thế nào thì bây giờ ta cũng nghĩ như thế.”

Thẩm Dao nghiêm trang nói: “Nhưng chàng nhìn đại lão gia, nhị lão gia, còn có tam lão gia xem, tiểu thiếp bên cạnh bọn họ ai ai cũng đẹp như hoa, chờ chàng đến ngày đó rồi thì cũng có thể tìm người trẻ hơn ta mà.”

Lúc này Tạ Khâm thật sự cảm thấy, đàn ông trong nhà không làm tấm gương tốt.

Chàng cũng không giỏi dỗ dành, cũng không muốn nói lời hứa suông, bèn nói:

“Ngày mai ta sẽ thêm một điều vào gia quy, từ nay về sau, hễ là nam nhi Tạ gia thì không được nạp thiếp.”

Thẩm Dao kinh ngạc nhìn chàng.

Điều này còn có tác dụng hơn bất cứ lời dỗ dành nào.

Thẩm Dao chỉ sửng sốt trong thoáng chốc, sau đó dứt khoát cởi thắt lưng của chàng:

“Còn chần chừ gì nữa, tới đi.”

Tạ Khâm: “...”

Cái tính hấp tấp này.

Chương 48

Ngoài cửa sổ tối như hũ nút, gió lạnh thấu xương, nhiệt độ trong màn vẫn chậm rãi tăng cao.

Trên người Thẩm Dao còn mặc áo khoác xanh nhạt, chăn bị chàng chống lên, nhìn nàng từ trên cao.

Thẩm Dao xấu hổ không dám đối mặt với chàng, lại thử kéo chàng thấp xuống một chút.

"Cách xa như vậy, ta với không tới…" Nàng nhỏ giọng nói, hai gò má đỏ hồng như phủ một lớp mây ráng chiều.

Tạ Khâm xích lại gần hơn, Thẩm Dao vươn tay ra ôm eo chàng, kết quả hai tay trượt xuống, mồ hôi dính đầy tay.

Thẩm Dao tủi thân nói: "Ta chỉ muốn ôm chàng thôi."

Nàng luôn cảm thấy bị chàng nhìn chằm chằm như thế giống như chàng đang nghiền ép nàng vậy.

Tạ Khâm nâng chân của nàng lên, hai tay vòng qua dưới nách nàng đẩy lên, lần này Thẩm Dao dễ dùng sức hơn bèn quấn lấy cổ chàng, sợ bị lạnh nên tay nàng vẫn lồng trong ống tay áo, ôm như vậy giống như một quả cầu lông thật dày treo trên người chàng.

Quả nhiên là thoải mái hơn, ngay cả hơi thở cũng run lên theo động tác của chàng.

Mềm đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Giữa lồng ngực còn cách một lớp áo thật dày, nhìn từ ngoài vào thì sẽ cho rằng phu thê hai người đang dựa vào nhau nói chuyện, khó có thể tưởng tượng được bên trong đang nhiệt tình như lửa, chặt chẽ không kẽ hở.

Thẩm Dao nhớ đến lời của lão thái thái: "Đúng rồi, lúc dùng cái đó chàng cảm thấy thế nào?"

Vẻ mặt Tạ Khâm có chút sâu xa: "Thật ra cũng không tệ, có điều..."

"Có điều gì?"

Tạ Khâm nói đúng sự thật: "Như thế này thoải mái hơn."

Thẩm Dao ngước mắt nhìn chàng, đỏ mặt.

Lúm đồng tiền yêu kiều đó giống như quả hồng chín muồi, bây giờ bị bóp như thế, nước và thịt quả đều vỡ ra.

Mùi hương ngọt ngào lan tỏa.

Tạ Khâm khó mà kiềm chế, không nhịn được mà hung ác hơn một chút.

Hốc mắt Thẩm Dao đỏ lên, giọng nói mềm mại trách cứ: "Chàng ác quá..."

Tạ Khâm dừng lại, ánh mắt dính trên người nàng, ánh mắt nàng sắc sảo, hơi thở mềm mại, tính tình mạnh mẽ, làm việc lưu loát, thật sự điểm nào cũng hợp với tính tình của chàng, lúc này, Tạ Khâm lại có chút biết ơn người đứng phía sau đuổi giết chàng vào năm đó, nếu không thì chàng nào có phúc gặp được nàng.

Tạ Khâm dừng lại đợi nàng, Thẩm Dao lại không vui, lòng ngứa ngáy khó chịu:

"Hay là chàng vẫn cứ hung ác đi..."

Tạ Khâm làm theo.

Thẩm Dao cũng không cam chịu yếu thế, dùng sức đáp lại chàng: "Chàng làm như thế, phụ nữ trong nhà thì vui, nhưng mấy người đàn ông đó liệu có vùng lên không?"

Ánh mắt Tạ Khâm lạnh băng: "Ai dám vùng lên?"

Hai tay nâng đỡ nàng từ phía sau, Thẩm Dao hít một hơi lạnh, ngẩng mặt đón nhận nụ hôn của chàng:

"Nếu như phu thê không hợp nhau thì làm sao đây…"

"Không hợp thì hòa ly rồi cưới người khác."

"Nếu như không sinh con thì sao, chàng thuyết phục bọn họ thế nào?" Thẩm Dao có thể tưởng tượng được, một khi Tạ Khâm nhắc đến thì chắc chắn sẽ bị nam đinh trong tộc phản đối kịch liệt.

"Có thể nhận con thừa tự từ trong tộc." Hình như Tạ Khâm cũng không muốn bàn về việc này, chàng giải quyết dứt khoát: "Bốn mươi tuổi mà không có con, thê tử muốn có một đứa con kề bên người, chủ động đề nghị nạp thiếp lại là chuyện khác."

Thẩm Dao cảm thấy không tệ, ít nhất cũng xem như chu toàn được các phương diện.

Nàng dán sát vào: "Nhưng ta nói rõ trước, hai chúng ta đừng nói đến bốn mươi tuổi không có con, cho dù tám mươi tuổi không có con thì cũng không nạp thiếp."

Tạ Khâm cười: "Được."

Thẩm Dao suy nghĩ một lúc lại nói: "Nếu như chàng vụng trộm nuôi ngoại thất ở bên ngoài, vậy thì ta cũng sẽ nuôi một người…"

Cơ thể Tạ Khâm chợt dừng lại, chàng cắn răng, nhớ đến khoảng thời gian trước Lưu Đoan kia còn sai người đưa một quyển sách đến, là những việc liên quan đến trồng cây mà hắn vô tình phát hiện lúc chép sách, hắn trích toàn bộ ra thành một quyển sách nhỏ tặng cho Thẩm Dao, lúc đó Tạ Khâm ghen tuông đến mức quả thật muốn giết người.

Lại nhớ đến trước đó Thẩm Dao chủ động cắt may quần áo cho Lưu Đoan, Tạ Khâm nổi nóng nói:

"Thẩm Tứ Tứ!"

Thẩm Dao nghe được cách gọi này thì từ từ nở nụ cười, khóe môi cong lên cao: "Chàng gọi ta là gì?" Ánh mắt đong đưa, lẳng lơ quyến rũ.

Tạ Khâm không tiếp lời mà dùng hành động đâm vào nàng mấy cái, Thẩm Dao vội vàng xin tha: "Được được, ta là Thẩm Tứ Tứ, chàng gọi ta thế nào thì ta chính là thế ấy…"

Tạ Khâm nhìn Thẩm Dao đang giảng hòa vô nguyên tắc, đột nhiên thấy trên người nàng có cảm giác trong trẻo (*) như đi qua vạn bụi hoa mà không vương một phiến lá.

(*) Trong raw để là □□, editor đã thêm thắt để phù hợp với ngữ cảnh.

"Chúng ta lập ba thỏa thuận."

"Gì cơ…" Hiện tại tâm tư của Thẩm Dao đều ở trên người chàng, chàng nói gì nàng cũng nghe: "Chàng nói đi, ta nghe theo chàng." Dáng vẻ như "Chàng muốn ta xuống biển lửa ta cũng không chối từ", trong mắt là vẻ phóng túng vô biên.

Tạ Khâm chịu thua:

"Điều thứ nhất, không gặp ngoại nam ngoại nữ."

Tạ Khâm ngày ngày ngâm mình trong triều đình, hoàn toàn không có cơ

hội gặp nữ tử, điều khoản này chàng lập nên cho Thẩm Dao.

Thẩm Dao cảm thấy Tạ Khâm đang cố tình gây sự, nhưng vẫn lười biếng đáp: "Được."

"Chỉ là Tạ Thủ phụ à, chàng đang giấu đầu lòi đuôi đó, nếu như chàng chính trực thì có gặp ngoại nữ hay không cũng có liên quan gì đâu? Chàng đang sợ bản thân mình không kiềm chế được nên dứt khoát chặn đường luôn đúng không?"

"Không phải càng đề phòng thì càng dễ xảy ra chuyện sao?"

Tạ Khâm lại không phản bác được.

"Ta mặc kệ, nàng nhất định phải đồng ý với ta."

Người đàn ông lộ rõ tính trẻ con.

Thẩm Dao hiểu câu 'nuôi ngoại thất' kia đã kích thích chàng, nàng cười tủm tỉm nói: "Được, ta không gặp ngoại nam, nếu như không gặp không được thì ta sẽ dùng khăn lụa che mắt."

Tạ Khâm: "..."

Thật sự bị chọc tức.

Bắt đầu hờ hững với nàng.

Thẩm Dao cũng không giận, thở hổn hển xoa yết hầu chàng:

"Tạ Thủ phụ đã bận bịu cả đêm quả nhiên mệt rồi..."

"..."

Trải qua việc này, Thẩm Dao cuối cùng cũng phát hiện ra điểm yếu của Tạ Khâm, người đàn ông luôn không lộ vẻ vui buồn này lại phát cáu, chứng tỏ

chàng hoảng rồi, thì ra nuôi ngoại thất là tử huyệt của chàng, Thẩm Dao ghi nhớ trong lòng.

Lúc trước Tạ Khâm vô cùng hoàn hảo không kẽ hở, Thẩm Dao luôn cảm thấy không chân thực, sợ không bắt được chàng, mà bây giờ người đàn ông phía trên người nàng vô cùng sinh động, một người trượng phu bình thường cực kỳ có tính chiếm hữu.

Tạ Khâm dùng hành động thực tế chiếm lấy nàng từng chút một.

Thẩm Dao liên tục gọi chàng ba tiếng phu quân, cuối cùng cũng được cho phép xuống giường.

Có điều nàng cũng không phải là người dễ chọc, trước khi đi còn vén lọn tóc dài, vỗ vai chàng:

"Tạ Thủ phụ mệt rồi, nghỉ ngơi cho tốt, ta đi làm việc đây."

Sau đó hùng hổ rời khỏi.

Tạ Khâm nhìn nàng đi đến sau tấm bình phong, bóng dáng nàng càng ngày càng mờ nhạt rồi biến mất, tâm trạng chàng rất khó hình dung.

Luôn có cảm giác được 'ngủ' rồi nhưng không nhất định sẽ được thừa nhận.

Thẩm Dao tốn mười ngày lập nên quy tắc, cắt giảm người làm, trước kia trong ngoài viện của nhị phu nhân có bốn mươi người hầu hạ, bây giờ cắt đi mười người, những cái khác cứ thế mà làm. Đuổi đi một đám ham ăn biếng làm, bán đi một đám vi phạm quy tắc, thậm chí cũng chọn ra vài người tài giỏi, dự định đưa đến thôn trang và cửa hàng của Tạ Khâm làm việc.

Thôn trang ở Thông Châu của Thẩm Dao cần một lượng lớn người làm, nếu như ai bằng lòng đi Thông Châu thì tiền tháng sẽ gấp đôi, số người chủ động xin đi không phải là ít, phần lớn là nam bộc giỏi giang, cũng có một vài quản sự tam đẳng, mấy người cùng một nhà đều làm việc ở Tạ phủ, không đói chết thì cũng không gắng gượng được, bèn quyết định cả nhà

đến Thông Châu trông chừng thôn trang cho Thẩm Dao, Thẩm Dao cầu còn không được.

Chỉnh đốn một phen, tình hình trên dưới Tạ phủ thay đổi hoàn toàn.

Hai mươi tháng Chạp, trong triều cúng tế mùa đông, trải qua việc tranh luận xôn xao, cuối cùng đã quyết định tam Hoàng tử thay Hoàng đế đến đàn tế thiên và đàn tế sông núi cúng bái.

Sáng sớm hôm đó, ánh nắng tỏa ra khắp nơi, Thẩm Dao ngồi trong sân phơi nắng, mười này nữa là giao thừa, trong phủ là bóng người qua lại như con thoi, ngăn nắp trật tự. Nàng nhìn Chu thị và Tạ Kinh phân loại công việc rồi thu xếp, trong lòng cũng yên tâm.

Mấy ngày trước đây, Tạ Khâm đã mở từ đường lập gia quy, khiến cho nữ quyến vui mừng, thông tin được truyền đi, các thiếu gia của Tạ gia càng trở thành bánh trái thơm ngon, bà mối đạp vỡ bậc cửa trong mấy ngày liền, địa vị của Thẩm Dao ở Tạ gia càng thêm cao quý.

Tốp năm tốp ba người hầu đang leo thang treo đèn lồng trên hành lang, nhóm tiểu nha hoàn ngắt những cành hoa tươi mới còn đọng sương vào cắm, trên mặt ai ai cũng tràn đầy mong mỏi và vui sướng khi giao thừa sắp tới, mấy vị thiếu nãi nãi đến phòng nghị sự cùng ngồi, dặn dò nha hoàn chuyển lò vây đến dưới hành lang, mấy người ngồi chơi bài.

Chu thị mời Thẩm Dao lên bàn, Thẩm Dao nhớ đến lời Tạ Khâm dặn dò đêm qua, trong lòng lo sợ bất an.

“Các cháu chơi đi, đêm qua ta nghỉ ngơi trễ nên hơi mệt.”

Mọi người thấy tinh thần nàng không tốt lắm thì cũng không bắt ép.

Đám nha hoàn bày mấy cái bàn cao bàn nhỏ ở bên cạnh, trà nước bánh trái có đủ cả, chẳng mấy chốc, dưới hành lang đã truyền đến tiếng cười nói không ngừng.

Thẩm Dao tùy ý cầm một miếng quả khô bỏ vào miệng, chậm rãi nhai, ánh mắt nhìn từ vầng hào quang quẩn quanh dưới mái hiên chuyển sang ngắm bầu trời xanh thẳm, ở đó trời yên biển lặng, vạn dặm không một gợn mây.

Chương 49

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Buổi trưa qua đi, bầu trời bỗng nhiên tối lại, đám mây tụ lại từng tầng từng lớp.

Gió lạnh rít gào.

Thẩm Dao đứng trong thư phòng của Tạ Khâm, ngước mắt nhìn ra ngoài hành lang, bên ngoài cửa tròn yên ắng, chỉ có cành cây khô rung động rào rào, nàng đi qua đi lại trong phòng, trái tim đập thình thịch, Bích Vân ngồi trên ghế đẩu thêu thùa may vá, Thẩm Dao tự mình làm một bộ đồ cho Tạ Khâm, Bích Vân giỏi thêu hoa văn, sau khi Thẩm Dao làm xong thì phần hoa văn đường viền được giao cho nàng ấy.

Bích Vân thêu được một lúc mà chỉ cảm thấy chóng mặt: "Cô nương à, người đừng đi qua đi lại nữa, ngồi xuống uống ngụm trà đi."

"Ta không khát." Thẩm Dao chống hai tay lên bàn: "Chàng bảo ta không cần phải lo lắng, làm sao ta có thể không lo lắng cho được, một mình chàng ở hoàng thành, ta không nhìn thấy không sờ được, ta thà cùng chàng vào ra sinh tử còn hơn là ở đây lo lắng hãi hùng."

Bích Vân trêu chọc cười một tiếng: "Ôi cô nương ơi, trước kia là ai nói tuyệt đối không thể vì một người đàn ông mà đi chết, gì mà phu thê vốn là chim trong rừng, tai vạ đến nơi là mệnh ai nấy bay. Làm sao, bây giờ quyết một lòng đi theo cô gia rồi à?"

Thẩm Dao trừng mắt nhìn nàng ấy, cười tươi nói: "Đó là lời vô liêm sỉ ban

đầu thôi."

Lang quân của nàng anh tuấn như thế, lại tốt như thế, đốt đèn lồng cũng không tìm được.

Thẩm Dao hoàn toàn nghĩ thông suốt rồi, không cần phải vì sợ hãi những điều chưa biết mà mua dây buộc mình, đời này Thẩm Dao nàng không có gì cả, nếu như có được cái gì thì đều do nàng tự tìm kiếm.

Một lúc sau, bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Thẩm Dao vội vàng đi vòng qua kệ để đồ ra ngoài nghênh đón, quả nhiên nhìn thấy Bình Lăng đi tới cửa, sắc mặt không dễ nhìn lắm:

"Phu nhân, trong Vĩnh Định Môn đánh nhau rồi."

Thẩm Dao giật mình: "Ai đánh với ai?"

Bích Vân bỏ công việc trong tay xuống, đuổi theo Thẩm Dao ra ngoài, chủ tớ hai người cùng nhìn qua Bình Lăng.

Bình Lăng ổn định lại tinh thần rồi trả lời: "Lúc tam điện hạ cúng tế ở đàn tế trời thì trong đàn bốc cháy, một đám du dân xông ra từ trong hầm ngầm của chùa Thần Lạc, bao vây tam điện và các quan viên cúng tế trong điện Đại Hưởng [1], có lẽ đám tặc đó có ý đồ thiêu chết đám người tam Hoàng tử.

[1] Điện Đại Hưởng (大享殿)

Click để xem ảnh

Trái tim Thẩm Dao siết lại: "Hầu gia không đến đàn tế trời chứ? Có phải Hầu gia ở trong cung không?"

Mặc dù Tạ Khâm đã dặn dò nàng, tất cả đều nằm trong sự khống chế của

chàng, nhưng Thẩm Dao vẫn không yên lòng.

Bình Lăng gật đầu: "Phải, Hầu gia ở trong cung, nhưng mà Thẩm đại nhân ở cùng đàn tế trời với tam điện hạ."

Trái tim Thẩm Dao hẫng một nhịp, trong chớp mắt sắc mặt tối sầm: "Đây là lựa chọn của ông ta, là ông ta gieo gió gặt bão."

Thẩm Lê Đông thân làm cha ruột của nàng, đời này chưa từng để ý đến sống chết của nàng, nàng cần gì phải lo lắng cho Thẩm Lê Đông.

"Tình hình trong cung thế nào?"

Đêm qua Tạ Khâm nói cho nàng biết, ngoài mặt thì Đông Cung tranh giành việc tế bái mùa đông, thật ra đã âm thầm chuẩn bị cá chết lưới rách.

"Tạm thời vẫn chưa có thông tin truyền ra." Bình Lăng trấn an nàng: "Người đừng lo lắng, Hầu gia đã bày mưu nghĩ kế, sẽ không sao đâu, phu nhân, trong phủ chúng ta có thể giới nghiêm không?"

Giọng điệu Thẩm Dao bình tĩnh: "Đóng hết cửa, để tất cả nữ quyến và trẻ nhỏ vào hầm trốn."

Một khi nổi lên phân tranh, chắc chắn Tạ gia sẽ đứng mũi chịu sào, mà nàng và lão thái thái sẽ là mục tiêu công kích, hai ngày trước Tạ Khâm đã bí mật đưa lão thái thái đến đất An Ngu, để tránh đánh rắn động cỏ, Thẩm Dao vẫn ở lại trong phủ làm chủ, Tạ Khâm đã sắp xếp mấy chục ám vệ bảo vệ nàng, không cần lo đến an nguy.

Bình Lăng lập tức ra ngoài truyền lệnh, dặn dò xong lại quay lại nói với Thẩm Dao:

"Phu nhân, người cũng đến phòng tối của thư phòng trốn đi, đợi sự việc ổn định rồi, thuộc hạ sẽ bẩm báo người."

Thẩm Dao nói một tiếng 'được' trước: "Ngươi đi làm việc đi, một lát nữa ta

sẽ vào."

Thẩm Dao lo lắng nữ quyến của Tạ phủ sẽ hoảng loạn, lại nhanh chóng đi đến hậu viện, lối vào hầm ngầm nằm ở Thiên Nhất Các của lão thái gia, nữ quyến các chi của Tạ gia hoàn toàn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, trẻ con thì khóc rống không nghe lời, các cô nương xách váy nhìn xung quanh, sợ trong hầm ngầm dơ dáy, làm bẩn váy bọn họ, đều do dự không đi vào.

Cả Thiên Nhất Các hò hét ầm ĩ, người tụ tập lại không ít nhưng không ai vào hầm, đều trốn ở phòng lớn nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

"Vừa rồi Lý thúc đi mua đồ ở phía Nam về, nói hướng của đàn tế trời ở phía Nam đường sông nổi lên ánh lửa, xem ra cúng tế mùa đông xảy ra chuyện rồi."

"Cúng tế mùa đông xảy ra chuyện thì liên quan gì đến chúng ta?"

"Tiểu tử ngốc, Bình Lăng đã dặn dò chúng ta trốn đi thì chắc chắn là có chuyện lớn xảy ra rồi."

"Đệ không đi!" Con trai của Ninh thị, nhị thiếu gia trong phủ hất tay chị gái ra: "Đệ còn hẹn tam thiếu gia Thôi phủ đi cưỡi ngựa đánh bóng mà."

Tạ Kinh cuống lên, vội vàng đuổi theo tới cửa, níu cổ tay đệ đệ lại kéo nó vào trong:

"Nói thật cho đệ biết, bây giờ đệ không được đi đâu hết, đây thật sự không phải hỏa hoạn bình thường, đây là cuộc tranh đoạt trong triều, trong triều sắp loạn rồi…"

"…"

Chu thị dặn dò các ma ma và quản sự giới vây quanh toàn bộ Thiên Nhất Các, không cho phép bất cứ ai ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, đại phu nhân và nhị phu nhân cùng nhau đến, chị em dâu ngày xưa nhìn nhau là thấy ghét, hôm nay lại nhất trí trong hành động, lo lắng đi vào phòng ngoài, thấy trong viện hỗn loạn, đại phu nhân nghiêm nghị quát một tiếng, cuối cùng đã dọa cho những thiếu gia lộn xộn kia im lặng.

Nhị phu nhân thì mang vẻ mặt ấm áp, thúc giục mọi người vào hầm chờ.

Mọi người lúng túng không nói, không ai chịu dời bước.

Trước đó không lâu ngũ nãi nãi Thôi thị đã được chuẩn ra hỷ mạch, nàng ta đỡ bụng nhíu mày lại, bị mùi nấm mốc thỉnh thoảng bay ra từ trong hầm ngầm làm cho buồn nôn, đứng ở cửa sổ trốn xa xa, tứ nãi nãi Hứa thị chỉ có một thằng con trai ba tuổi, được nhũ mẫu ôm, ngược lại rất ngoan ngoãn, thấy các anh chị ở trong phòng chơi đùa, không hề khóc rống lên, Hứa thị yên tâm về con, nhìn thấy Thôi thị che miệng nôn khan một lúc lâu thì đến gần, vỗ lưng cho nàng ta:

"Đang yên đang lành lại xảy ra nhiễu loạn, chúng ta phải làm sao đây?"

Thội thị ho khan vài tiếng, đè lại phần bụng đang sôi sục, khẽ xùy một tiếng: "Tạ gia chúng ta vốn không cần phải dính vào vũng nước đục này…"

Sao Hứa thị lại không biết chứ, nàng ấy lo lắng nàng ta lại nói lời thị phi, vội vàng dùng ánh mắt ngăn nàng ta lại.

Trong lòng Thôi thị nghèn nghẹn, im lặng chốc lát rồi thay đổi giọng điệu:

"Ta nghe phụ thân và huynh trưởng nói, Thái tử bị tam Hoàng tử áp chế rất sát sao, bây giờ bệ hạ lại cho phép tam Hoàng tử tế bái, sợ là đã có suy nghĩ phế Thái tử, thật sự không ngờ Thái tử lại phản kích khi rơi vào bước đường cùng, xem ra chưa đến bước cuối cùng, ai thắng ai vẫn khó đoán."

Vẻ mặt Hứa thị ngơ ngác: "Đúng vậy."

Điều hai người lo lắng nhất chính là Tạ Khâm tham dự vào làm liên lụy đến

cả Tạ gia, nếu như chọn đúng chủ quân thì đương nhiên tất cả đều vui, nếu như sai thì sao, Tạ gia chắc chắn sẽ sụp đổ, vì sao rất nhiều thế gia trong Kinh thành giữ mình trung lập, không tham dự vào tranh giành phe phái, mục đích chính là có thể bảo đảm bình an cho cả tộc vào lúc chiến loạn.

Tạ gia sừng sững ở Kinh thành trăm năm không ngã, trước đây vô cùng phú quý, hoàn toàn có thể đứng ngoài nhìn, đáng tiếc là Tạ Khâm khăng khăng làm theo ý mình, tham gia vào tranh đấu trong triều.

Trước kia kính sợ Tạ Khâm bao nhiêu thì bây giờ oán trách bấy nhiêu.

"Nói tới nói lui thì vẫn trách lục thúc tổ mẫu, nếu không phải do nàng ta thì sao lục thúc tổ có thể kết thù với Thái tử chứ? Tạ gia chúng ta cũng không cần trốn trốn tránh tránh."

Không biết là cô nương chi nào tức giận nói một câu, mẹ nàng ta sợ tới mức vội vàng che miệng nàng ta lại, đẩy mạnh nàng ta vào trong góc.

Thẩm Dao đang đi đến con đường đá bên ngoài Thiên Nhất Các, nghe thấy câu này thì dừng bước lại.

Khuôn mặt nàng lộ vẻ rưng rưng.

Đúng vậy, nếu không phải vì nàng, Tạ Khâm quả thật có thể bo bo giữ mình, bất kể là Thái tử tạo phản hay là tam Hoàng tử cầm quyền, sau khi thành công thì người đầu tiên phải lôi kéo chính là chàng.

Tạ gia vốn có lợi thế bất bại.

Chỉ là việc đã đến nước này, nhiều lời cũng vô ích.

Thẩm Dao khoác áo lông gấm màu đỏ, nhanh chân đi đến phòng ngoài của Thiên Nhất Các, trong thoáng chốc hơn trăm ánh mắt ở phòng ngoài đều tụ lại trên người nàng.

Nam đinh trưởng thành của Tạ gia hoặc là vào triều, hoặc là phòng thủ ở

bên ngoài, ngoại trừ các tiểu thiếu gia nhỏ tuổi và Tạ ngũ gia phụ trách trông coi Thiên Nhất Các thì còn lại đều là phụ nữ.

Từng khuôn mặt sinh động nhìn nàng chằm chằm, mang theo vẻ lạ lẫm và xa cách.

Nhị phụ nhân đứng ở cửa nhà chính nhanh chóng vẫy tay với nàng:

"Lục đệ muội, mau đến đây, bên ngoài thế nào rồi?"

Nhị phụ nhân vừa mới đến viện của lão thái thái, cửa nẻo của Diên Linh Đường đóng chặt, một ma ma giữ cửa chỉ nói lão thái thái bệnh nặng không cho phép ai đến thăm, trong lòng nhị phu nhân sinh nghi, lo lắng cả đám người mình bị Tạ Khâm bỏ rơi, bây giờ nhìn thấy Thẩm Dao thì thoáng bình tĩnh.

Chỉ cần Thẩm Dao ở đây, chứng tỏ Tạ Khâm chắc chắn sẽ bảo vệ Tạ phủ.

Thẩm Dao đi thẳng theo con đường đá đến, đạp lên bậc thềm hành lễ với ba người chị dâu rồi giải thích:

"Vùng từ Vĩnh Định Môn đến đường sông đã nổi lên chiến hỏa, nếu như ta đoán không sai thì Thái tử có mưu đồ thiêu chết đảng phái của tam Hoàng tử, có lẽ Đông Cung tạo phản rồi."

Tuy đoán được đã xảy ra chuyện, nhưng chân chính nghe thấy Thẩm Dao xác nhận thì vẫn khiến người ta cảm thấy thổn thức.

"Ngoại trừ đàn tế trời thì phía Bắc đường sông có loạn không?" Phần lớn gia đình của quan lại Kinh thành nằm ở phía Bắc, đây cũng là trọng địa đóng giữ hoàng thành.

"Trong thành bây giờ xem như là yên bình."

Một đứa trẻ con không hiểu chuyện nhô nửa đầu ra từ sau lưng nhũ mẫu, chỉ vào Thẩm Dao mắng nàng là thứ gây họa.

Nhị phu nhân biến sắc: “Đồ hỗn hào, đều là người một nhà, lấy đâu ra phân biệt này kia.”

Sau đó sai ma ma đưa đứa nhỏ đó lui xuống.

Thẩm Dao không xem là chuyện gì to tát.

Đại phu nhân lại hỏi: “Trong cung thế nào rồi?”

Nếu như thật sự là Thái tử tạo phản thì chứng tỏ bên phía đảng phái Thái tử sẽ an toàn, Ninh gia có thứ nữ gả cho Thái tử làm Trắc phi, Ninh gia từ lâu đã bị xem như người của Đông Cung, chi trưởng và Ninh gia đã kết làm thông gia, đại lão gia lại chưa từng tham dự vào tranh đấu trong triều, bất kể là bên nào cầm quyền thì dòng chi trưởng chắc là có thể an toàn.

Đại phu nhân bình tĩnh hơn nhị phu nhân không ít.

Thẩm Dao nhìn nàng ta một cái thật sâu:

“Cửa cung đóng chặt, tạm thời vẫn chưa có thông tin được truyền ra.”

Đại phu nhân trầm ngâm không nói.

Đúng lúc này, bên ngoài Thiên Nhất Các truyền đến tiếng hô to của gã sai vặt:

“Không xong rồi, có tặc nhân tấn công vào Tạ phủ bằng lửa.”

Vừa dứt lời, bên ngoài vang lên tiếng chém giết sắt bén, đúng lúc này, ánh lửa nổi lên khắp nơi, mơ hồ có cầu lửa bốc khói bay về phía Tạ phủ, chỉ trong chốc lát, tiếng vang ầm ầm đó lại bị áp chế, khói vàng đầy trời cuồn cuộn về phía hậu viện, tựa như mây đen bao phủ.

Trong Thiên Nhất Các đột nhiên loạn lên, bọn trẻ khóc lớn, đám phu nhân ồn ào, ngay cả Thôi thị cũng sợ tới mức trốn trong lòng ma ma hầu hạ.

Một lúc sau, gã sai vặt đó chạy vào, đại phu nhân và nhị phu nhân nhao nhao bắt lấy gã hỏi:

"Có bao nhiêu người đến, trong phủ có chống đỡ được không?"

Trên mặt gã sai vặt đó bám đầy vết bẩn, biểu cảm kinh sợ, một hơi nghẹn ở cổ họng nên nhất thời không lên tiếng được, không dễ dàng gì mới thở ra một hơi, vội vàng nói liên thanh:

"Số người tới không bao nhiêu nhưng ai ai cũng hung mãnh, lục gia của chúng ta đã bố trí người ở bên ngoài, tạm thời đã ngăn được đối phương, không để chúng vào con hẻm nhỏ của chúng ta, có điều tiểu nhân thính tai, trốn ở chỗ gác cổng nghe ngóng bên ngoài hồi lâu, mơ hồ nghe thấy đối phương nói là…" Ánh mắt lóe lên rơi trên người Thẩm Dao, mù mịt không dám nói.

Đại phu nhân nhíu mày lại, quát: "Nói cái gì?"

Gã sai vặt khom lưng xuống rất thấp: "Chỉ cần Tạ gia giao lục phu nhân ra thì sẽ tha cho Tạ gia không giết."

Vừa dứt lời, trong viện bỗng trở nên yên tĩnh.

Ánh mắt oán trách trước đó thoáng chốc trở nên sắc bén, thậm chí còn có chút hùng hổ dọa người.

Đại phu nhân nhìn thoáng qua gã sai vặt, hơi cong môi.

Nhị phu nhân nghẹn lại một hơi, cau mày vẫy tay ra hiệu cho gã sai vặt đó lui xuống:

"Thăm dò thêm, nếu như là lời ăn nói xằng bậy thì không cần mang đến đây nói nữa."

Nhị phu nhân và đại phu nhân trao đổi ánh mắt, giữ im lặng, nhị phu nhân

quan sát bầu trời tối đen, một lần nữa thúc giục mọi người xuống hầm ngầm trốn.

Đáng tiếc lần này càng không có ai dời bước.

Thẩm Dao cũng ngây người.

Thái tử đó vẫn chưa hết hy vọng với nàng sao?

Chưa từ bỏ ý định là một chuyện, quan trọng hơn là lấy nàng ra làm con tin, ý đồ của Đông Cung hết sức rõ ràng. Tấn công vào Tạ phủ, ép Tạ phủ giao nàng ra, chỉ cần bắt được nàng thì chính là bắt được Tạ Khâm.

Không thể không nói, kế sách này quả thật rất tàn độc.

Chỉ cần sai người gào khóc ở Tạ gia thì Tạ gia sẽ chia năm xẻ bảy, Thẩm Dao đã cảm nhận được các loại ánh mắt đan xen nhau nhìn khắp người nàng.

Tạ Kinh thấy Thẩm Dao lộ ra vẻ mặt ngơ ngẩn thì tiến lên kéo cổ tay nàng:

"Dao Dao, người đừng nghĩ nhiều, người phải tin tưởng lục thúc tổ, lục thúc tổ thông minh uyên bác, không thể nào không ngờ đến tình huống này được, nhất định là lục thúc tổ sẽ có cách bảo vệ Tạ gia chúng ta."

Thẩm Dao đang định trả lời nàng ấy thì một tiếng nổ sắc bén cắt ngang bầu trời, đúng lúc này dường như có mũi tên đen bay qua, hai bên va chạm nhau giữa không trung, phát ra tiếng vang kịch liệt, sợ tới mức phụ nữ trẻ em thay nhau khóc lên, trở nên rối loạn.

Thẩm Dao nhíu chặt mày: "Ta đi ra ngoài xem một chút."

Nàng vừa mang theo Bích Vân và Hạnh Nhi đi ra ngoài, Thiên Nhất Các sau lưng trở nên sôi trào.

"Nếu Thái tử đã muốn nàng ta thì nàng ta không nên ở lại Tạ phủ chúng ta

nữa, cần gì phải khiến nhiều người Tạ gia chúng ta vì nàng ta mà tuẫn táng chứ?"

"Nếu như ta là nàng ta thì bây giờ sẽ rời đi ngay, dẫn Thái tử đó đến nơi khác, trả lại sự yên bình cho Tạ gia chúng ta."

Từ trên xuống dưới Tạ gia, hơn nửa số người tranh cãi muốn Thẩm Dao rời khỏi Tạ gia, ngoại trừ một mình Tạ Kinh biện luận theo lý lẽ, những người còn lại bao gồm đại phu nhân và nhị phu nhân đều giữ im lặng.

Tiếng nhục mạ thấu trời như những con dao phóng đến.

Bước chân Thẩm Dao nặng như chì, đứng lẻ loi trơ trọi trong ánh lửa, có chút mất hồn mất vía.

Có lẽ vì đã ở Tạ gia lâu như vậy, cho rằng đã dung nhập vào cái nhà này, bỗng nhiên nghe được nhiều lời chửi rủa như vậy nên nàng có chút không phản ứng được, có điều chẳng mấy chốc nàng đã nở nụ cười thoải mái.

Đời này bị xem là sao chổi mà bỏ rơi cũng không phải là lần một lần hai.

Trước đây nàng và Tạ gia không thân cũng chẳng quen, thật sự là do nàng làm liên lụy đến Tạ gia.

Bên trong ồn ào không ngừng, thậm chí có người muốn xông ra chất vấn Thẩm Dao nhưng đều bị ba vị phu nhân ngăn cản.

Cách một bức tường, bên trong là khí thế ngất trời, bên ngoài là sương lạnh phủ đầy.

Hạnh Nhi định quay lại lý luận nhưng lại bị Bích Vân ngăn cản.

Trong thời điểm quan trọng, ánh mắt tiểu nha hoàn bình tĩnh: "Cô nương, chúng ta làm sao bây giờ?" Nàng ấy hiểu rất rõ tính Thẩm Dao, chắc chắn sẽ không muốn làm liên lụy đến người khác, chủ tớ sống nương tựa vào nhau nhiều năm như vậy, từ lâu đã không còn để ý đến sống chết.

Thẩm Dao ngoái nhìn Bích Vân, nhìn thấy ngọn lửa quen thuộc bùng lên trong mắt Bích Vân, nàng cười một tiếng xán lạn:

"Chúng ta đi."

"Được."

Bích Vân tựa như không hề do dự: "Nô tỳ đã sớm chuẩn bị xong quần áo rồi."

Đêm qua Tạ Khâm nói cho Thẩm Dao biết hôm nay trong triều có biến, bảo nàng dù có nghe thấy tin tức gì thì cũng không cần lo lắng, cứ yên tâm trốn trong hầm, Thẩm Dao sinh lòng đề phòng, âm thầm sai Bích Vân chuẩn bị một bộ hành trang, dự định một khi có người tấn công Tạ phủ thì nàng cũng tiện trợ giúp.

Nào có ngờ, bây giờ lại phải rời đi.

Hai chủ tớ cùng về Cố Ngâm Đường, Hạnh Nhi khóc đuổi theo, đuổi được nửa đường thì thầm nghĩ dựa vào chính mình thì sợ là không ngăn cản Thẩm Dao được, nàng ấy vội vàng chạy tới phòng trước kể cho Bình Lăng nghe chuyện vừa rồi không sót chữ nào, Bình Lăng tức giận đến mức đỉnh đầu bốc khói:

"Lòng lang dạ sói!"

Thẩm Dao đã từng cứu Tạ Khâm một mạng, nếu không phải có nàng thì Tạ gia nào được phú quý như hôm nay, không ngờ khi ở đầu sóng ngọn gió, người Tạ gia lại muốn đuổi nàng đi.

Ngoài ra, Bình Lăng cũng đoán được có lẽ là chi trưởng cố ý gây rối, cố gắng tranh thủ cơ hội.

Bình Lăng lập tức đi đến Cố Ngâm Đường ngăn cản Thẩm Dao, vừa đi đến phòng khách phía trước thì thấy Thẩm Dao mặc một bộ đồ trắng tinh,

mang theo Bích Vân khí thế kiêu ngạo đi ra khỏi Cố Ngâm Đường.

Bình Lăng vỗ mạnh vào trán, vội vã nghênh đón:

"Phu nhân, người không cần phải để ý đến những lời đàm tiếu trong nhà, Hầu gia đã sớm bố trí nghi binh ở ngoài phủ rồi, đều là binh tướng tinh nhuệ, cung mạnh nỏ cứng, số người của Thái tử có hạn, không tấn công vào Tạ phủ được, phía dưới thư phòng của Hầu gia còn có một mật đạo, người có thể vào trong đó, chỉ cần đợi sóng gió trôi qua là có thể đi ra."

Thẩm Dao cắt ngang lời hắn, bình tĩnh nói: "Bình Lăng à, ngươi không cần ngăn cản ta đâu, ngươi cũng không cản được ta, mối tai họa này vốn bắt nguồn từ ta thì cũng nên để ta kết thúc."

Nếu như rời đi có thể đổi lấy bình yên cho Tạ phủ, nàng sẽ làm việc nghĩa chẳng từ chối.

"Ngươi yên tâm, ta cũng không định rời xa chàng đâu, ngược lại bây giờ ta sẽ đến hoàng cung tìm chàng."

Những người khác của Tạ gia đối với nàng mà nói cũng chỉ là khách qua đường như bèo nước gặp nhau, chỉ cần người đàn ông đó không nói vứt bỏ, nàng quyết thề không thay đổi.

Bình Lăng cười khổ: "Cả thành giới nghiêm, người hoàn toàn không thể vào cung được, Hầu gia đã giao người cho thuộc hạ, nếu như người xảy ra chuyện, thuộc hạ chỉ có thể lấy cái chết tạ tội thôi."

Ánh mắt Thẩm Dao lướt qua mái hiên, nhìn về phía bầu trời đầy khói vàng, mím môi không nói.

Bình Lăng lại khuyên: "Bên ngoài đều là người của Đông Cung, nếu như người muốn dẫn dụ truy binh đi thì ắt phải để lộ hành tung, nhỡ đâu người rơi vào tay Đông Cung, thuộc hạ..." Trong mắt Bình Lăng ánh lên nước mắt, không dám tưởng tượng đến hậu quả.

Thẩm Dao lại nhoẻn miệng cười: "Ngươi yên tâm, ta sẽ không để bản thân mình có chuyện gì đâu."

Nếu như thật sự có, nàng cũng không hối hận.

Trong những ngày hạnh phúc chưa đến một năm này, ở bên cạnh nhau đã đủ để chống đỡ quãng đời nhàm chán vắng vẻ còn lại.

Gặp gỡ được chàng, không uổng chuyến này.

Thẩm Dao thật sự không có thói quen ngồi yên chờ chết, người Tạ gia như thế, nàng cũng không có cách nào yên tâm thoải mái ở lại được.

"Hầu gia để lại bao nhiêu ám vệ?"

Bình Lăng nhìn đầu ngón chân, giọng nghẹn ngào đáp: "Bảy mươi người, đều là người có năng lực trong giang hồ, lấy một địch trăm."

"Được." Ánh mắt Thẩm Dao trong trẻo bình tĩnh: "Để lại hai mươi người bảo vệ Tạ phủ, những người còn lại cùng ta xuất phủ."

Bình Lăng còn muốn nói gì đó, nhưng đối diện với ánh mắt kiên quyết của Thẩm Dao, cuối cùng hắn vẫn nghẹn lại.

Thổi còi một tiếng, trong nháy mắt, mấy chục bóng người xuất hiện từ xung quanh Tạ phủ như trào ra.

Người đi đầu mặc áo đen toàn thân, vóc người thẳng tắp, khuôn mặt gầy gò, ánh mắt vừa nặng nề vừa kiên cường, chắp tay với Thẩm Dao:

"Phu nhân, thuộc hạ nhận lệnh của Hầu gia, bảo vệ người an toàn."

"Đa tạ, ngươi chọn năm mươi người tinh nhuệ cùng ta xuất phủ." Thẩm Dao nói lời ít mà ý nhiều.

Người áo đen đó nhìn thoáng qua Bình Lăng, thấy Bình Lăng không nói thì

lập tức gật đầu.

Thẩm Dao lại nhìn cửa lớn đóng chặt:

"Chúng ta đi cửa hông." Phía Tây Nam của Tạ gia đã mở một cửa hông chuyên để Tạ Khâm ra vào.

Bình Lăng vừa dặn dò thị vệ đi chuẩn bị ngựa, vừa dặn dò gì đó với gã sai vặt ở bên cạnh, thấy Thẩm Dao nhanh chân đi về phía cửa hông thì nhanh chóng đuổi theo:

"Phu nhân, người không chịu ở lại, thuộc hạ không ngăn được, vậy thì dù thế nào thuộc hạ cũng phải đi theo, thề sống chết bảo vệ người."

Thẩm Dao dừng chân quay đầu cười một tiếng: "Bình Lăng, ngươi đi theo ta thì ta lại không tiện làm việc, người trong Kinh nhận ra ngươi, mục tiêu lớn."

Bình Lăng sờ lên gáy: "Phu nhân, không phải người muốn dụ truy binh đi sao, còn sợ mục tiêu lớn à?"

"Ngươi thật sự cho rằng ta đi chịu chết sao, ta tiếc mạng lắm đó." Nàng lại hơi liếc nhìn hướng hoàng cung, mắt lộ ra vẻ chờ mong và lưu luyến: "Ngươi yên tâm, vì chàng, ta sẽ không để bản thân mình rơi vào cảnh khốn cùng đâu."

Sau đó nàng không nhiều lời nữa, mang theo Bích Vân đi về phía cửa hông.

Khói đặc cuồn cuộn, thiếu nữ mặc một bộ đồ trắng, giống như hoa quỳnh trên đỉnh núi tuyết, phút chốc biến mất sau rừng cây, bóng dáng cứng cỏi không sợ hãi đó đã đủ để đẩy lùi khói lửa nửa Kinh thành.

Đợi Thẩm Dao bước ra khỏi cửa hông chật hẹp, ám vệ dắt tới hai con ngựa đỏ thẫm, Thẩm Dao và Bích Vân mỗi người một con, xoay người lên ngựa:

"Người của Thái tử ở đâu?"

Thủ lĩnh ám vệ kia giơ roi chỉ về phía trước: "Thái tử đã xúi giục một vài thế lực giáo phái gian ác, các giáo phái trong thành đều tụ lại ở gần Tạ phủ, bây giờ đang tập trung ở phía Đông và phía Nam."

"Được, vậy chúng ta đánh vào phía Tây Nam phá vòng vây trước, dụ phản tặc đi rồi lại vòng đến hướng Bắc."

Thẩm Dao lên tiếng điều khiển ngựa trước, con ngựa đỏ thẫm chở theo nàng mặc áo trắng nhẹ nhàng, nhảy ra khỏi nơi bố trí phòng vệ của Tạ phủ, chạy về con phố ở phía Tây Nam.

Trên các con đường đan xen nhau đã thiết lập từng tầng trạm gác, có thể thấy được Tạ Khâm phòng thủ chặt chẽ, nàng cố ý chọn hàng rào ở gần nơi giao chiến nhất để vượt qua, lờ mờ có thể thấy được từng kẻ tạo phản mặc áo màu đỏ ánh bạc trong khói đặc, trên cánh tay còn buộc một dải lụa đỏ bắt mắt, nghe thấy tiếng vó ngựa tới gần thì dồn dập nhìn qua bằng ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ.

"Thẩm Dao ta ở đây, muốn bắt thì đi theo ta!"

Nhưng khi thấy một bóng trắng mảnh mai nhảy qua khỏi hàng rào phía trước, phi nhanh về phía Tây Nam, mấy vị thủ lĩnh phản quân lại đưa mắt nhìn nhau.

"Làm sao bây giờ?" Thủ lĩnh tà giáo kia hỏi Nội giám Đông Cung phụ trách đôn đốc tác chiến, Nội giám kia nhìn chằm chằm bóng lưng Thẩm Dao, gấp đến độ dậm chân:

"Cái gì mà làm sao, đuổi theo đi chứ, hôm nay chỉ cần bắt được nàng ta là đại nghiệp của điện hạ có thể thành rồi."

Thế là những người tập trung hỏa lực tấn công Tạ phủ lập tức dừng lại, có người cưỡi ngựa, có người nhảy lên, chạy theo dấu vết của Thẩm Dao không ngừng không nghỉ.

Người của tà giáo đó đuổi theo một lúc thì không yên tâm lắm, hỏi Nội

giám: “Ngươi có nhận ra người đó không? Lỡ như là kế giương Đông kích Tây của Tạ phủ thì sao?”

Nội giám đúng lúc là tâm phúc của Thái tử, bình thường nhận lệnh nhìn chằm chằm vào Thẩm Dao, rất quen thuộc từng cái nhăn mày từng nụ cười của Thẩm Dao:

“Không thể giả được, đó là Thẩm thị không sai.”

Với phong thái như thế, trong Kinh thành không tìm được người thứ hai.

Thẩm Dao dẫn theo Bích Vân đi ở phía trước, các ám vệ còn lại bày trận bảo vệ hai bên nàng.

Mọi nơi trong thành đều đóng cửa, trên đường vắng vẻ không có người, chỉ có một vài con gia cầm chưa kịp nhốt lại đang náo loạn ở giữa đường.

Đi chưa được bao lâu thì trong con đường tắt phía bên trái truyền đến tiếng ngựa hí, đúng lúc này một giọng nói quen thuộc vang lên:

“Tứ Tứ!”

Thẩm Dao liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy trong ánh sáng mờ tối, Lưu Đoan mặc áo lam nằm trên lưng ngựa vượt qua từ một con đường nhỏ: “Lưu nhị ca, sao huynh lại tới đây?”

Trên người hắn đan xen mấy vết máu, xem ra đã trải qua mấy trận đánh nhau.

Lưu Đoan đuổi kịp Thẩm Dao, trái tim thấp thỏm trở nên yên ổn lại, trả lời:

“Đêm qua ta chép sách ở tiểu viện ngoài Đông Hoa Môn, nửa đêm rời đi, trong lúc vô tình đã nghe thấy một Nội giám Đông Cung dặn dò chuyện mờ ám ở trong một con hẻm tối, nói là hôm nay khi lửa cháy thì sẽ nhân cơ hội tiến đánh Tạ phủ, có nhấn mạnh nhắc đến muội, nghe ý của tên tặc đó chính là muốn bắt muội, đưa muội vào Đông Cung.”

“Lúc đó ta không cẩn thận để lộ dấu vết, bị bọn chúng truy đuổi rất lâu, đến bây giờ mới có cơ hội chạy thoát nên đến Tạ phủ báo tin, đến Tạ phủ rồi mới biết muội đã phá vòng vây ra ngoài nên đuổi theo.”

Lưu Đoan hiểu được tính tình của Thẩm Dao, bất cứ lúc nào cũng sẽ không gây cản trở cho người khác, có lẽ vì bảo toàn Tạ gia mà một mình xuất phủ, hắn vừa khâm phục vừa đau lòng:

“Tứ Tứ, muội yên tâm, nhị ca chắc chắn sẽ không để muội có chuyện gì đâu.”

Thẩm Dao nhìn thấy bóng người quen thuộc thì tâm tình càng ổn định hơn, đứng trước gió cười một tiếng: “Được.” Nụ cười này giống như đóa hoa nở ra khỏi nham thạch, ngạo nghễ mà thoải mái.

Ba người giống như lại tìm được cảm giác phóng ngựa rong ruổi trong núi rừng ở Nhạc Châu năm đó, phía sau có truy binh thì làm sao, năm đó bọn họ gặp tình hình như thế này còn ít hay sao?

Thẩm Dao thong dong, Lưu Đoan nghiêm nghị, ngay cả Bích Vân cũng vô cùng dũng mãnh.

Thân thủ của đám người Đông Cung cũng không tệ, bám theo sít sao, chỉ bởi vì Thái tử hạ lệnh không gây tổn thương đến Thẩm Dao nên làm việc rất cố kỵ, mấy lần bị đám người Thẩm Dao đột phá vòng vây.

Không thể trốn tránh lung tung không có mục đích như vậy được, thủ lĩnh thị vệ kia phóng ngựa lên đi song song với Thẩm Dao, thương lượng:

“Phu nhân, thuộc hạ sai người yểm hộ cho người, người tìm chỗ trốn đi.”

“Được!”

Thẩm Dao cũng đã sớm chuẩn bị, lắc cương ngựa chạy đến một chỗ rẽ, cởi bộ đồ trắng bắt mắt ra, để lộ áo đen bên trong, mười ám vệ ở lại hộ tống

Thẩm Dao, những người còn lại thì nghĩ cách phân tán truy binh của Đông Cung.

Đợi đến khi người của Đông Cung rượt đuổi một hồi, để mất mục tiêu thì đột nhiên nóng lòng như lửa đốt.

Thái tử phát động ngay dưới mí mắt Hoàng đế và Tạ Khâm vốn đã không dễ dàng, số người rất có hạn, những người ở trước Tạ phủ chỉ là một vài thế lực giáo phái, nếu như là giáo phái thì chính là kiểu không đoàn kết năm bè bảy mảng.

Truy đuổi một hồi như con ruồi mất đầu, đám người nhanh chóng khó chịu, không còn hứng thú.

Thủ lĩnh cầm đầu tà giáo không muốn đi về tay không, muốn chuyển trận địa:

"Tiếp theo phải làm sao đây? Hay là đổi nhà đi?" Trong thành nhiều gia đình quan lại như vậy, đâu cứ nhất thiết là Tạ gia.

Nội giám bị sặc khói, siết ngựa dừng lại, bắt đầu mắng:

"Ngươi có biết người phụ nữ đó là ai không? Chính là thê tử của Thủ phụ đương triều Tạ Khâm, được cưng như trứng hứng như hoa vậy, bắt được nàng ta còn có tác dụng hơn ngàn vạn người ngựa, thậm chí có thể nói, nếu như chúng ta bắt được Thẩm Dao thì nói không chừng Tạ Khâm sẽ mở cửa cung, không cần Đàm Tướng quân hao tổn tâm sức tiến đánh Đông Hoa Môn nữa."

Đông Hoa Môn tiếp giáp Đông Cung, chỉ cần tấn công vào từ Đông Hoa Môn, cùng điện hạ phối hợp trong ngoài là có thể nắm giữ điện Phụng Thiên trong tay.

"Hơn nữa, điện hạ thèm muốn nàng ta đã lâu, nếu như ngươi bắt được nàng ta thì sẽ là đệ nhất công thần của Đông Cung."

Thủ lĩnh tà giáo lại không tin đường đường là Thủ phụ lại vì một người phụ nữ mà khom lưng, có điều Thái tử thích Thẩm Dao, gã chỉ có thể bắt lấy Thẩm Dao để tranh công.

"Các huynh đệ, tiếp tục đuổi theo!"

Thủ lĩnh tà giáo ra dấu tay, sai người tản đi khắp phố lớn ngõ nhỏ bao vây Thẩm Dao.

Đợi bọn chúng tách ra, ba người Thẩm Dao mới thò đầu ra từ dưới mái hiên tối đen.

"Nhị ca, huynh có biết trong hoàng cung thế nào rồi không?"

Lưu Đoan vừa mới ở trong một sân viện đổ vỡ tùy tiện tìm chiếc áo để thay, kích thước không phù hợp, mặc trên người vô cùng khó chịu, bây giờ trên trán đã toát ra một lớp mồ hôi, hắn lau một cái thở dài: "Ta trốn tránh cả ngày, sau đó bắt được một tên Nội giám đuổi bắt ta, biết được một ít chuyện thực hư từ hắn."

"Thái tử xúi giục hai tên tướng lĩnh cấm quân, một người là Phó đô Chỉ huy sứ Vũ Lâm quân, hôm nay luân phiên trông coi điện Phụng Thiên, chắc là bây giờ trong cung đã nổi khói lửa rồi."

"Ngoài ra, Dũng sĩ Trung lang tướng Đàm Tường vốn là người của Đông Cung, sau khi đàn tế trời bốc cháy, hắn lập tức triệu tập binh lực tiến đánh Đông Hoa Môn, ý muốn tụ họp với Đông Cung."

Thẩm Dao nhíu mày: "Nghe Hầu gia nói, trong triều có mười hai vệ [2], chỉ dựa vào hai nhánh binh này thì chắc là không làm được đâu."

[2] Vệ (衛): đồn binh thời Minh có số lính đông hơn sở, sau dùng làm tên đất.

Lưu Đoan lắc đầu: "Tình hình của bệ hạ không tốt lắm, một khi bệnh tình của bệ hạ nguy kịch, mà tam Hoàng tử không có mặt, Đông Cung đăng cơ

cũng không phải là không thể."

Thẩm Dao cười lạnh: "Hầu gia nhà ta tuyệt đối sẽ không cho phép Đông Cung được như ý đâu."

Lưu Đoan nhìn nàng: "Muội không hiểu về tranh đấu giữa các phe phái trong triều, lần này Thái tử nắm bắt cơ hội khá tốt, phía trên bệ hạ bệnh nặng, bên dưới tam Hoàng tử bị vây trong đám cháy, trong triều lòng người lay động, khó đảm bảo các triều thần trung lập không phản bội, chỉ cần có một nửa số triều thần nghiêng về phía Thái tử thì Thái tử sẽ có hy vọng."

Tạ Khâm có bản lĩnh đến mức nào thì cũng chỉ là một quyền thần, chàng không thể nào thay thế thiên tử được.

Thẩm Dao bỗng nhớ đến thất Hoàng tử: "Trong triều không phải chỉ có một Hoàng tử, Thái tử ngu ngốc vô năng như thế, quyết không thể để hắn thượng vị được, không được, chúng ta phải làm gì đó."

Lưu Đoan không bất ngờ với sự can đảm của Thẩm Dao, năm đó ở Nhạc Châu, ba người giết chết bọn cướp cưỡi ngựa, bao vây rừng xanh, chưa từng sợ ai hết.

"Muội muốn làm gì?"

Ánh mắt Thẩm Dao cố định trên người thủ lĩnh tà giáo ở phía xa:

"Vừa rồi huynh nghe thấy giọng điệu của thủ lĩnh bọn tà giáo chứ, hình như hắn cực kỳ khinh thường Nội giám đó, chúng ta tìm cách, đợi đến khi hắn lạc đàn thì bắt lấy hắn, lại sử dụng hắn để khống chế đám người tà giáo, chơi chiêu đâm sau lưng, quyết không để Đàm Tường đánh vào hoàng cung."

"Được!"

Ba người Thẩm Dao hữu dũng hữu mưu, nhưng bàn về võ nghệ thì còn thua xa.

Thế là nàng gọi thủ lĩnh ám vệ tới, dặn hắn tìm cách trói thủ lĩnh tà giáo kia đến.

Chuyện này đối với thủ lĩnh ám vệ mà nói quả thật dễ như trở bàn tay.

Chỉ tốn một chút thời gian, hắn đã trói thủ lĩnh tà giáo kia lại ném đến trước mặt Thẩm Dao.

Lúc đó ba người đang trốn trong một kho củi của sân viện đổ nát, Bích Vân phủi bụi trên ghế gỗ, hầu hạ Thẩm Dao ngồi xuống.

Bầu trời quá mờ mịt, cũng không biết đã là giờ nào, Thẩm Dao không dám đốt đèn, sợ thu hút kẻ tặc đến, nàng lợi dụng ánh lửa yếu ớt bên ngoài để quan sát thủ lĩnh tà giáo đó, người ngắn ngủn, khuôn mặt đen như than, vẻ ngoài xấu xí, nhìn thấy Thẩm Dao thì khuôn mặt đầy vẻ cười gượng, xin tha nói:

“Cô nãi nãi tha mạng, tại hạ bị Thái tử ép, không thể không dùng chiêu hiểm này, không phải do có thù với cô nãi nãi đâu, trên có mẹ già dưới có con nhỏ, chỉ là kiếm miếng cơm ở trong thành mà thôi.”

Thẩm Dao không có thời gian tán dóc với hắn, đưa mắt ra hiệu một cái, Bích Văn bóp cằm hắn, ép hắn nuốt một viên thuốc.

Thủ lĩnh tà giáo kia không còn bình tĩnh nữa mà lập tức hiện nguyên hình, lăn lộn trên mặt đất như một con thú bị nhốt.

Vừa sợ vừa giận: “Ngươi đã cho ta uống cái gì?”

Thẩm Dao lười biếng cười một tiếng:

“Cô nãi nãi ta không phải là phu nhân quan lại bình thường, từng hành tẩu giang hồ ở Nhạc Châu, ta biết rất rõ những trò trên giang hồ, thuốc này chính là Tiêu Dao Hoàn, uống vào rồi thì hai canh giờ sau sẽ khó giải độc, toàn thân sẽ thối rữa mà chết.”

Thủ lĩnh tà giáo kia nhất thời không động đậy, mở to mắt nhìn Thẩm Dao chằm chằm, thật sự khó có thể tưởng tượng được cô nương đẹp thế này lại ác độc như vậy, dù sao cũng là người hành tẩu giang hồ, hảo hán không so đo thiệt thòi trước mắt, vội hỏi: "Rốt cuộc phu nhân muốn ta làm gì?"

Thẩm Dao nói ra kế hoạch, thủ lĩnh tà giáo không hề có chỗ để phản bác.

Một khắc sau, ba người Thẩm Dao và năm ám vệ đều thay sang đồ tà giáo, nhân lúc thủ lĩnh tà giáo triệu tập thuộc hạ thì đã trà trộn vào. Thủ lĩnh tà giáo một lần nữa lên lưng ngựa, nhìn về phía đám người phía sau thì không còn thấy bóng dáng Thẩm Dao nữa, kỳ lạ, nàng đâu, trừ phi có thể tàng hình, lần này hắn đã thật sự tin Thẩm Dao có chút bản lĩnh.

Hắn không biết thứ mình uống là Thiên Kim Hoàn trong phụ khoa, chỉ xem nó là độc dược, bởi vì thấp thỏm không yên nên thỉnh thoảng cảm thấy toàn thân như có kiến đang cắn, có chút kinh hồn bạt vía, không dám lấy tính mạng ra để cược, hơn nữa Thẩm Dao đã nói cho hắn biết, Thái tử chỉ đang lấy trứng chọi đá thôi, phần thắng không lớn, thủ lĩnh tà giáo nửa tin nửa ngờ, tạm thời nghe theo chỉ thị của Thẩm Dao, lấy danh nghĩa viện trợ Đàm Tướng quân, một đám năm trăm người xuất phát đi đến Đông Hoa Môn.

Rẽ trái lượn phải, không dễ gì mới đi đến chỗ chợ đèn lồng ở ngoài Đông Hoa Môn, trong ánh lửa chập chờn là tiếng trống rung trời, cầm thương giục ngựa, xung quanh chiến đấu ác liệt, chợ đèn lồng rực rỡ trước kia đã trở nên tan hoang.

Binh lính cứu giúp triều đình đang giao chiến với người của Đàm Tường ở Đông Hoa Môn.

Binh lực cần vương chiếm ưu thế về số người, chỉ là hỏa lực của phản quân Đông Cung cực kỳ mạnh mẽ, không biết lấy đâu ra một quả cầu bôi dầu lửa, cứ thế mà mở ra một lỗ hổng trong ba mặt vòng vây, người của tà giáo bắt đầu đi từ lỗ hổng này đến phía sau của quân phản loạn.

Nói dối là không công phá được Tạ phủ, muốn đến đây hỗ trợ công thành,

tướng lĩnh phụ trách cản ở phía sau nhận ra thủ lĩnh tà giáo, đương nhiên sẽ không nghi ngờ.

Ngoài Đông Hoa Môn còn có một Đông An Môn, giữa hai cửa là hai con sông hộ thành, phản quân của Đàm Tường ở đó, quân cần vương thì ở bên ngoài. Hai bên giao chiến qua sông hộ thành ở Đông An Môn, tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt, từng nhóm quân cầm lá chắn áp qua, phía sau tấm chắn chính là quân cầm nỏ, mũi tên bắn về phía phản quân.

Đàm Tường trên dưới bốn mươi tuổi, là tướng lĩnh hung hãn nổi tiếng trong quân, mặt to mắt hổ, dáng người cường tráng cao lớn, chỉ cần liếc nhìn người nào thì sẽ cảm thấy như có cơn gió mạnh thổi vào mặt. Lão rất dũng mãnh, tay cầm Yển Nguyệt Đao nặng trăm cân, nơi nào đao lướt qua là máu bắn tứ tung.

Thỉnh thoảng phản quân sẽ đầu độc lòng người, nói bệ hạ đã băng hà, bây giờ trong hoàng cung do Thái tử cầm quyền, ai cầm đao không lùi lại thì xem như tạo phản vân vân, cũng may tướng lĩnh được phái tới đều là người kiên nghị, chưa từng bị phản quân làm ảnh hưởng.

Chỉ là Đàm Tường vô cùng dũng mãnh, cầm đao đứng ở dưới hành lang trong Đông An Môn, không ai vượt qua được.

Tướng lĩnh phụ trách vây quét trong triều đứng ở chỗ cao của một quán rượu tại chợ đèn lồng, quan sát toàn cục, theo dõi động tĩnh của phản quân mọi lúc mọi nơi, đúng lúc này, một cảnh vô cùng kỳ lạ đã xảy ra, không biết là ai bắn ám khí về phía Đàm Tường, Đàm Tường che sau gáy, thân thể lung lay rồi chợt ngã khỏi lưng ngựa, tướng lĩnh thủ vệ nắm bắt thời cơ, giơ tay ra hiệu cho binh sĩ nhanh chóng tiến lên, vượt qua sông hộ thành.

Đàm Tường vừa chết, phản quân bị đánh bại hoàn toàn.

Từ khi Thẩm Dao rời khỏi, Bình Lăng đã lập tức sai người đưa tin vào cung, người không vào được thì đã bắn pháo ra báo hiệu, tai mắt trong cung nhìn thấy thì báo cho Tạ Khâm biết, Tạ Khâm nghe xong, vẻ mặt như xen lẫn gió bão, nhanh chóng phái người đến cửa cung ở bốn phía tiếp viện cho Thẩm

Dao, nào biết được Thẩm Dao ở nơi nguy hiểm nhất là Đông Hoa Môn.

Đợi chiến sự bên ngoài Đông Hoa Môn được dẹp yên thì đã là sau giờ Tý.

Đông Hoa Môn mở rộng, Thẩm Dao đi theo tướng lĩnh thủ vệ vào cung tìm Tạ Khâm.

Vào Đông Hoa Môn, núi thây ở khắp nơi, máu chảy lênh láng, đâu đâu cũng tràn ngập mùi máu tươi, cũng có xác của cung nhân treo trên trục giáo, trợn to đôi mắt không cam lòng nhìn chằm chằm Thẩm Dao, toàn thân Thẩm Dao sợ run, ôm Bích Vân rùng mình.

Lưu Đoan vốn không được vào cung, nhưng hắn kiên trì canh giữ bên cạnh Thẩm Dao, tướng lĩnh thủ vệ kia nhận ra thân phận của Thẩm Dao nên không dám khinh thường, đành phải mang theo cả hắn.

Tốn một khoảng thời gian, cuối cùng cũng vào được điện phụ của điện Phụng Thiên.

Người của Tạ Khâm dẫn ba người bọn họ đến một căn phòng bên cạnh ngồi rồi vội vàng ra ngoài thông báo.

Trong điện chính của điện Phụng Thiên, Thái tử bị bắt quỳ ở giữa đại điện, Hoàng đế ôm ngực, trên khóe môi có vết máu, nằm trên ghế rồng, hơi thở gần như mong manh, chỉ có đôi mắt âm u nhìn chằm chằm về phía Thái tử, trong điện là áo giáp san sát nhau, trận chiến vừa qua, ngoại trừ mấy vị trọng thần như Tạ Khâm canh giữ bên cạnh Hoàng đế thì các đại thần còn lại đều quỳ gối ở bên dưới, run rẩy không nói gì.

Ngoài ra còn có một người vô cùng nổi bật đứng bên cạnh Hoàng đế, chính là thất Hoàng tử gần mười tuổi.

Hắn đang ở trong điện thay mặt Hoàng đế chất vấn Thái tử.

Trong trường hợp như vậy, Tạ Khâm vốn không nên rời khỏi, chỉ là nghe nói Thẩm Dao vào cung, lại nghe nói nàng bắn chết Đàm Tường, cảm xúc nhất

thời cuồn cuộn, hùng hổ chạy đến phòng bên cạnh của điện phụ, vén rèm lên, nhìn thấy Thẩm Dao ngồi trên ghế bành, khuôn mặt ngây ra, trông dáng vẻ như chưa hết kinh hãi, Bích Vân ở bên cạnh nàng cũng bị dọa cho phát sợ, mà Lưu Đoan kia thì rót một chén trà muốn đưa cho Thẩm Dao, ba người cùng ngẩng đầu lên, mấy cặp mắt nhìn nhau.

Tạ Khâm nhìn thoáng qua Thẩm Dao, xác nhận nàng không sao thì kiềm chế tâm tình, ánh mắt sắc bén đảo qua Lưu Đoan, Lưu Đoan ngược lại vô cùng bình tĩnh, chỉ nhàn nhạt hành lễ với chàng:

"Tạ đại nhân."

Khuôn mặt tuấn tú của Tạ Khâm như bị mây đen che phủ, vẻ mặt khi nhìn Lưu Đoan vô cùng phức tạp, trong thời điểm gian nguy thế này, người Tạ gia ép nàng ra ngoài, ngược lại là Lưu Đoan liều chết bảo vệ, trái tim của Tạ Khâm như bị nấu trong chảo dầu, rõ ràng vừa rồi ở trong đại điện, chàng bình tĩnh bất động, tỉnh táo quyết đoán ổn định cuộc nổi loạn của Thái tử, nhưng khi đến trước mặt người phụ nữ này, sự sắc sảo và thận trọng cả đời đều bị chó ăn mất.

"Các ngươi ra ngoài!"

Lời này đương nhiên là nói cho Lưu Đoan và Bích Vân nghe.

Bích Vân cũng biết Tạ Khâm cực kỳ trân trọng Thẩm Dao, không chút do dự mà lui ra ngoài.

Lưu Đoan thì không dễ đuổi như vậy, hắn nhìn Thẩm Dao.

Chẳng biết từ lúc nào mà Thẩm Dao đã co quắp đứng dậy, khuôn mặt xinh đẹp khi trắng khi đỏ, lộ ra chút ngượng ngùng và vô tội, biểu cảm sợ hãi rụt rè, tựa như đang vắt óc xem làm thế nào để giải thích với Tạ Khâm, cánh tay mảnh khảnh che trên cổ móc lấy sợi tóc rối bên tai, rụt rè không dám đối diện với Tạ Khâm.

Lưu Đoan nhìn thấy Thẩm Dao như vậy, trái tim đột nhiên thủng lỗ như cái

sàng.

Hắn và Thẩm Dao quen biết mười năm, thậm chí có thể nói là bên nhau sớm chiều, cứu vớt nhau trong lúc hoạn nạn, nhưng nhiều năm như vậy, hắn chưa từng thấy Thẩm Dao lộ ra vẻ e sợ trước bất cứ người đàn ông nào. Mà bây giờ nàng như một người khác, chuyện này có nghĩa là, người đàn ông này đáng để nàng buông bỏ tất cả sự phòng bị, cởi bỏ tất cả sự kiên cường nàng vờ tạo ra, bằng lòng biểu hiện sự mềm mại của mình cho chàng.

Lưu Đoan di chuyển bước chân cứng ngắc, ra khỏi phòng mà không quay đầu lại.

Cửa vừa bị đóng mạnh lại, bên trong truyền đến tiếng la hét của Thẩm Dao, nghe như bị Tạ Khâm làm gì đó, mấy tiếng 'chát' vang dội liên tục xen lẫn tiếng thở gấp muốn nói nhưng xấu hổ của Thẩm Dao quanh quẩn bên tai hắn.

Trong lòng Lưu Đoan là sự nóng nảy quay cuồng, hắn nhắm mắt lại thật chặt.

Bên trong, Tạ Khâm khiển trách không ngừng.

"Ai bảo nàng rời khỏi Tạ phủ? Đêm qua ta dặn nàng thế nào? Nàng xem lời ta nói như gió thoảng qua tai à."

Thẩm Dao thẹn đến mức muốn chui xuống đất, cả người bị Tạ Khâm kéo lại, một tay chàng giữ hai tay nàng ở phía sau lưng, bàn tay rộng lớn lại vỗ mông nàng một cách không nhẹ không nặng.

Đau thì cũng không đau lắm, chỉ là vô cùng xấu hổ thôi.

Thẩm Dao ảo não xấu hổ giải thích: "Chàng đừng đánh nữa, ta biết sai rồi, không phải ta lập được công rồi sao?"

"Lập công? Ta có cần nàng lấy tính mạng ra để lập công không?" Tạ Khâm chưa bao giờ bị chọc tức đến mức này, dù chàng không giết Thái tử thì cũng

sẽ không để Thẩm Dao xảy ra chuyện, để đảm bảo sự an toàn của nàng, chàng đã bố trí thiên la địa võng, chỉ cần Thẩm Dao ở trong phủ thì không ai làm nàng bị thương được, vừa nghĩ tới nàng rong ruổi trong thành cả đêm, trái tim chàng đập nhanh như đòi mạng.

Thẩm Dao nhỏ giọng cãi lại: "Không phải ta đã giảm thiểu được một số thương vong sao."

Thấy nàng vẫn có gan mạnh miệng, Tạ Khâm tức đến mức bật cười: "Xem ra nàng vẫn chưa ghi nhớ, nàng hoàn toàn không tin tưởng ta."

Không tin tưởng chàng sẽ bảo vệ được Tạ gia, nàng đã vì sự an toàn của những người khác mà tự tiện rời khỏi phủ.

Lại là một tiếng 'bốp' vang dội.

"Ôi." Tay chân Thẩm Dao không thể động đậy được, nàng đành phải cọ vào ngực chàng kêu oan: "Tạ Khâm, chàng đừng trách ta, ta bị người Tạ gia đuổi ra ngoài."

Tạ Khâm vừa nghĩ tới những gì người Tạ gia làm, cằm căng cứng đến mức như mũi dao sắc bén, chàng cẩn thận ôm chặt nàng vào lòng, ánh mắt lạnh lẽo, gằn từng chữ một:

"Tạ phủ đó vẫn chưa phải nhà của bọn họ đâu."

Xử lý chuyện trong triều thỏa đáng trước đã rồi về trừng trị đám khốn nạn đó.

Ánh mắt Thẩm Dao đáng thương, nàng áp vào ngực chàng: "Không phải ta không tin chàng, ta chỉ không muốn rời xa chàng thôi, càng nguy hiểm thì ta càng muốn ở bên cạnh chàng." Đôi mắt như nai con long lanh nhìn chàng, trách ngược lại: "Sao chàng không mang ta theo chứ."

Trái tim Tạ Khâm trở nên mềm nhũn, chàng thả tay nàng ra, vén tóc rối trên má nàng, ánh mắt dịu dàng như nước nhìn nàng hỏi:

“Có bị thương chỗ nào không?”

Thẩm Dao xoa bàn tọa nóng hổi, ánh mắt nhìn chàng như phóng dao: “Mông đau.”

Nàng tủi thân dữ lắm: “Phu quân hung dữ như vậy ta không cần nữa, ta muốn đổi người khác.”

Tạ Khâm: “...”

—

Tác giả có lời muốn nói:

Lưu Đoan: Nhìn ta, nhìn ta, ta dịu dàng này.

Chương 50

Bởi vì câu nói "Không muốn rời xa chàng" của Thẩm Dao, Tạ Khâm bèn giữ nàng lại ở trong cung, bệnh tình của Hoàng đế hung hiểm, Thủ phụ có quyền ngủ lại ở điện Phụng Thiên hầu hạ, trong điện đã bố trí chỗ ở cho chàng.

Thẩm Dao dù sao cũng là nữ quyến nên chàng dứt khoát để nàng mặc đồ tiểu thái giám, Bích Vân thì ăn mặc thành tiểu cung nữ, ở tại phòng ngủ vốn được dành cho Tạ Khâm ngủ lại, phòng nhỏ chỉ có hai gian, gian bên trong được dùng làm phòng tắm, phòng chính có một chiếc sập rộng, bên ngoài tấm bình phong bày biện mấy cái ghế bành, dưới cửa sổ phía Nam còn có một cái giường đất, tuy phòng nhỏ nhưng có đầy đủ mọi thứ.

Trong đó còn có quần áo cũ của Tạ Khâm, nhìn ra được thỉnh thoảng Tạ Khâm sẽ ở lại đây.

Tạ Khâm tự mình đưa tiễn Lưu Đoan, trước khi đi còn vái chào Lưu Đoan, tạ ơn hắn cứu thê tử, Lưu Đoan chỉ cảm thấy trong tim như nghẹn một cục đá, mười năm tình nghĩa của hắn và Thẩm Dao đâu có đáng hai chữ "Tạ ơn" chứ, hành động lần này của Tạ Khâm không khác gì tuyên bố thân phận, khó có thể tưởng tượng được Thủ phụ đương triều mà cũng có lúc nổi máu ghen, hắn vội vàng đáp lễ lại Tạ Khâm rồi rời khỏi cung mà không nói một lời.

Tạ Khâm sắp xếp cho Thẩm Dao xong thì quay về điện chính, Hoàng thượng bị lửa giận công tâm, trong miệng có đờm không thể nói chuyện, dưới sự phụ tá của Tạ Khâm, thất Hoàng tử gần mười tuổi phụ trách chủ trì dẹp loạn. Sự rung chuyển này đã tác động đến cả triều văn võ, tam Hoàng tử bị thiêu trọng thương, dung mạo bị hủy, lúc Thái tử tạo phản, đảng tam Hoàng tử đã từng cố gắng phản công, hai bên đều để lộ dã tâm, dính vào

tội danh tạo phản.

Trải qua hai ngày truy bắt, chủ mưu tòng phạm của hai đảng Thái tử và tam Hoàng tử đều sa lưới.

Tạ Khâm cắt cử Hình bộ Thượng thư, Thủ tọa Đô sát viện cùng với Đại lý tự khanh gộp hai vụ án lại thành một, tam ti hội thẩm.

Cẩm y vệ cùng với Cấm quân bắt tay hành động, trong mười quan lại Kinh thành thì có hai quan lại bị bỏ tù, trong ngoài Hoàng cung sợ bóng sợ gió, ai ai cũng cảm thấy bất an.

Lại nói đến hậu cung, Thích Quý phi tàn nhẫn quả quyết, dùng Hoàng hậu để áp chế, nhân lúc rối loạn mà mở mấy cánh cửa cấm, tạo ra đủ loại hỗn loạn trong hậu cung, phân tán binh lực Cấm quân, cung nữ và thái giám trong hậu cung có một nửa bị bà ta cổ động tạo phản, lúc mạnh mẽ nhất đã suýt nữa công phá Càn Khôn Môn từ cung Khôn Ninh xông vào cung Càn Khôn.

Trong khoảng thời gian đó, Thích Quý phi giết Lý Quý phi, phát tiết oán hận nhiều năm.

May mà Tạ Khâm quyết định nhanh chóng, tự mình chém Chưởng ấn của Ti Lễ Giám, kiểm soát được quyền hành hậu cung, lại sai người thả tin Thái tử đã đền tội, động vào ý chí chiến đấu của Thích Quý phi, chỉ dùng binh lực một ngàn người là đã hoàn toàn bắt được Thích Quý phi, sau khi Thích Quý phi biết được con trai mình thất bại thì không chịu nổi khuất nhục khi bị đày vào lãnh cung, tự sát trước mặt mọi người.

Bệnh tình của Hoàng đế nguy kịch, thất Hoàng tử nhỏ tuổi, toàn bộ hoàng cung gần như nằm trong sự kiểm soát của Tạ Khâm.

Sau khi được Thái y cứu chữa, Hoàng đế cuối cùng cũng tỉnh vào buổi sáng ngày hai mươi hai, câu đầu tiên ông nói chính là:

“Lập thất Hoàng tử làm Thái tử, cắt cử Thủ phụ Tạ Khâm, Thứ phụ Trịnh

Ngọc An, Tả Đô đốc của phủ Đô đốc Vương Bá Dung phụ chính.

“Tru di cửu tộc đảng phái của Lệ Thái tử, quyết không tha thứ dễ dàng.”

Hoàng đế biết ngày tháng của mình không còn nhiều, lo lắng vua còn nhỏ tuổi khiến nhiều người nghi ngờ, từ lâu đã quyết định để cháu gái của Trịnh Ngọc An làm Thái tử phi cho thất Hoàng tử, bởi vì Tạ Khâm và Vương Bá Dung đứng đầu văn võ, hơn nữa tính tình còn hung hăng, nếu như thất Hoàng tử còn cưới con gái của hai người thì khó tránh khỏi mối lo ngại về ngoại thích, so sánh ra thì tính tình Trịnh Các lão ấm áp, có thể trở thành người giảng hòa cho hai người, lập cháu gái của ông ấy làm Thái tử phi là có thể lợi dụng ông ấy để ngăn cản Tạ Khâm và Vương Bá Dung, cũng xem như là đại cuộc mà lão Hoàng đế bày bố cho thất Hoàng tử trước khi chết.

Có ba người trấn thủ, triều đình chẳng mấy chốc đã ổn định cục diện.

Hai ngày nay Thẩm Dao đều ở trong cung, không dám gây thêm phiền phức cho chàng, an phận ở tại chỗ nghỉ ngơi, chỉ có khi ngủ say vào ban đêm thì thỉnh thoảng có thể cảm nhận được có một cơ thể nóng hổi dựa vào người nàng, biết rõ chàng ở bên cạnh, trong lòng Thẩm Dao vô cùng yên tâm.

Dù sao cũng là nơi thiên tử ở, nàng không dám đi lung tung, chỉ khi vào buổi tối lúc ít người thì mới mang theo Bích Vân ra ngoài hít thở không khí. Tạ Khâm phái một tiểu thái giám đi theo nàng mọi lúc mọi nơi, vào đêm ngày hai mươi hai tháng Chạp, trăng sáng sao thưa, Thẩm Dao ăn no rồi cùng Bích Vân đi đến phía dưới đài tê của điện Phụng Thiên, thì ra ở đây có một cửa ngầm thông đến căn phòng dưới đất của điện Phụng Thiên, bình thường phần lớn cung nhân sẽ ra vào bằng lối này.

Phía Tây cửa ngầm còn có một hành lang làm bằng cẩm thạch, trên hành lang cẩm thạch là hoa lá uốn lượn, cảnh vật vô cùng đẹp, vào lúc hết giờ trực, cung nhân đều thích dừng chân ở đây, nói chuyện tán gẫu, cũng có thể xem như là nơi để ăn bơ làm biếng dưới chân hoàng thành.

Bích Vân tay chân lanh lẹ, đến đây được một ngày là đã phát hiện ra một

nơi kỳ diệu như vậy, sau khi ăn tối xong thì kéo Thẩm Dao ngồi ở đây hít thở không khí.

Ở lâu trong điện nên cơ thể nóng như lửa, hóng gió lạnh một chút có thể khiến người ta tỉnh táo hơn, hành lang đá được hoa cỏ ngăn cách được mấy đoạn, chủ tớ Thẩm Dao ngồi ở đoạn tối nhất, tiểu thái giám trốn trong chỗ tối của rừng cây, cố hết sức không quấy rầy hai người, ở giữa có một đoạn trống, buổi tối ánh sáng lờ mờ, hai cung nhân cùng nhau ngồi ở đoạn ngoài cung, hoàn toàn không chú ý bên trong có người.

"Sắp trở trời rồi…" Một thái giám già với giọng điệu tang thương than thở một tiếng trước, bên cạnh ông ta còn có một tiểu thái giám ngồi xổm, tiểu thái giám tự mình đấm chân cho ông ta, giọng nói du dương:

"Trở trời thì đã sao," Giọng điệu của tiểu thái giám mang theo sự nịnh nọt: "Bệnh tình của bệ hạ nguy kịch, thất Hoàng tử nhỏ tuổi, trong ngoài điện Phụng Thiên này còn không phải do Tạ Thủ phụ quyết định hay sao, ngài cũng có chút giao tình với Tạ Thủ phụ, chắc là sẽ được thăng lên làm Chưởng ấn của Ngự Dụng Giám đó."

"Nói đến thì Thủ phụ đại nhân thật là quyết đoán, Lưu Chưởng ấn của Ti Lễ Giám kia nói chặt đầu là chặt."

Sắc mặt lão thái giám vặn vẹo: "Ai bảo lão vô lại đó âm thầm cấu kết với Thái tử, lão đáng đời, chết cũng không oan." Ông ta bị Chưởng ấn Ti Lễ Giám áp chế nhiều năm, bây giờ cuối cùng cũng nở mày nở mặt, rất hả giận, giọng điệu thay đổi, ông ta cười tủm tỉm: "May là ta quyết đoán kịp thời, không bị Quý phi nương nương kia mê hoặc mà là đưa tin cho Tạ Thủ phụ, bây giờ thì điện Phụng Thiên này cũng có thể có một vị trí cho ta rồi."

Tiểu thái giám ở bên cạnh cười khẽ: "Ồ, cha nuôi, bây giờ đâu còn Quý phi nương nương nào nữa."

"Phải phải phải, là tội nhân Thích thị." Không biết lão thái giám nhớ đến điều gì, chợt liếc mắt hỏi tiểu thái giám: "Hoàng hậu nương nương thế nào rồi?"

Tiểu thái giám cười nói: "May mà có thất nương tử Ninh gia, Hoàng hậu nương nương nhặt lại được một mạng, tuy bị kinh sợ nhưng không có gì đáng ngại."

Nghe đến đây, Thẩm Dao và Bích Vân nhìn nhau, đều nhíu mày lại.

"Thất nương tử này quả thật là nữ trung hào kiệt," Tiểu thái giám kia khen từ tận đáy lòng: "Sáng sớm hôm đó vào cung thỉnh an Hoàng hậu nương nương, giờ Thân buổi chiều nương nương thấy sắc trời không tốt nên dứt khoát giữ nàng ta ngủ lại, lúc Thích tội nhân áp chế nương nương, nàng ta đã chờ đợi thời cơ để hành động, vào lúc mấu chốt đã cứu mạng nương nương."

Lão thái giám không đồng ý, gõ trán hắn một cái: "Ngươi đó, lanh lợi thì có lanh lợi nhưng kiến thức hơi hạn hẹp, thất nương tử đó đúng là có năng lực nhưng cũng không được tính là nữ trung hào kiệt, nếu bàn về nữ kiệt thì phải là phu nhân Thủ phụ…" Sau đó lại thổi phồng câu chuyện của Thẩm Dao một lần, chỉ thiếu điều nói đây là tiên nữ hạ phàm thôi.

Tiểu thái giám cũng ý thức được mình lỡ lời: "Phải phải phải, là tầm mắt nhi tử hạn hẹp, phu nhân Thủ phụ mới là người hành hiệp trượng nghĩa."

Lão thái giám lại hỏi: "Thất nương tử Ninh gia đó thế nào rồi?"

Tiểu thái giám cười khổ: "Nàng ta chịu một nhát đao của phản tặc, bây giờ vẫn nằm ở cung Khôn Ninh, sống thì sống được nhưng đã mất hơn nửa cái mạng rồi."

"Haizzz…"

Hai người thở dài một tiếng, không nhiều lời nữa, một lúc sau gió lớn, lửa trong lò sưởi tay bị tắt, tiểu thái giám đỡ lão thái giám rời đi, Thẩm Dao và Bích Vân cuối cùng cũng đứng dậy đi ra từ hướng khác của hành lang đá bước lên bậc thềm của điện Phụng Thiên, đợi đến khi vào phòng nhỏ, Bích Vân không nhịn được mà lè lưỡi:

“Ninh Anh đó đúng là âm hồn bất tán, ở đâu cũng có nàng ta.”

Thẩm Dao suy nghĩ cẩn thận về toàn bộ sự việc, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Ninh gia đó có con gái gả cho Lệ Thái tử làm Trắc phi, nói đúng ra thì Ninh gia thuộc đảng Thái tử, Ninh Anh nên giúp Thích Quý phi mới đúng, nàng ta lại cản đao thay Hoàng hậu, được Hoàng hậu ưu ái, mà Hoàng hậu cũng tin tưởng nàng ta đến mức có thể giữ lại ngủ, thật là kỳ quặc.

Hoàng hậu bị kinh sợ, thỉnh thoảng mơ thấy ác mộng, tinh thần sức lực không như trước, cả hậu cung bị Thích Quý phi tắm máu không còn gì, bây giờ cũng chẳng có mấy chủ tử ra dáng, Tạ Khâm tấu xin Hoàng đế, để mẹ ruột của thất Hoàng tử là Trần Tần nương nương chủ trì cung vụ, Hoàng đế phê chuẩn, đồng thời tấn thăng Trần Tần lên làm Trần Quý phi, cho bà ấy quyền xử lý hậu cung.

Trận cung biến tác động đến tiền triều hậu cung này được dẹp yên hoàn toàn vào đêm trước giao thừa, những kẻ cầm đầu như Lệ Thái tử, Lữ gia và Thích gia bị tru di cửu tộc, những vây cánh còn lại bị kết án theo tội, tam Hoàng tử bị giáng xuống làm thứ dân, ngày hai mươi lăm tháng Chạp đã bị phủ Tông nhân di chuyển ra khỏi Kinh thành, đưa đến đất Quý Ninh nghèo nàn.

Thẩm Lê Đông bởi vì hãm vào tranh chấp đoạt đích, giúp đỡ tam Hoàng tử nên đã làm không ít hành vi phạm luật, bị tước chức quan giam giữ ở thiên lao của Hình bộ, Hình bộ Thượng thư tân nhiệm là tâm phúc của Tạ Khâm, nể tình Thẩm Lê Đông là nhạc phụ của Tạ Khâm nên cũng không thất lễ với ông ta, chỉ là Thẩm Lê Đông ồn ào muốn gặp Tạ Khâm, Tạ Khâm không rảnh để ý.

Một ngày trước giao thừa, Tạ Khâm cuối cùng cũng xử lý công vụ trong triều thỏa đáng, mang theo Thẩm Dao hồi phủ, trên đường trở về, chàng nói với Thẩm Dao về chuyện của Thẩm Lê Đông.

“Cuối cùng ông ta sẽ thế nào?”

Thẩm Dao vừa hỏi chàng vừa cởi quần áo trong ngoài, thay sang váy áo của mình, Tạ Khâm ở bên cạnh giúp nàng, tiện thể trả lời:

“Đày đi.”

“Vậy thì đày đi đi.” Thẩm Dao không cảm xúc ngồi trên giường mềm, hai mắt vô hồn, ngay cả đầu cũng rũ xuống, Tạ Khâm xoa đầu nàng, đỡ hai vai nàng xoay lại, tự mình thắt nút áo cho nàng:

“Chuyện của Thẩm gia không liên quan đến nàng, nàng không cần phải khổ sở, chỉ là niệm tình bọn họ đã sinh ra nàng, ta dự định đổi đày đi thành cách chức, biếm làm thứ dân, để bọn họ về quê là được, giúp nàng trả ơn sinh dục cho bọn họ, từ đây hai bên không còn liên quan đến nhau nữa.”

“Việc này để năm sau rồi nói, cứ để bọn họ chịu khổ thêm chút nữa đi.”

Vẻ mặt Thẩm Dao ngây ngẩn, dựa đầu vào vai chàng, mệt mỏi nói: “Nghe theo chàng hết.”

Mấy ngày nay mặc dù phu thê hai người ở trong hoàng cung nhưng gần như không có cơ hội ở bên nhau, Tạ Khâm lo việc tiền triều hậu cung, không bận tâm chăm sóc nàng được, bây giờ cuối cùng cũng có thể thân mật với nàng, bèn kéo khuôn mặt kia ra khỏi ngực mình, cẩn thận hôn nàng, an ủi nàng, Thẩm gia chung quy cũng là một cái gai trong lòng Thẩm Dao, nàng không có tâm trạng để đùa giỡn, Tạ Khâm bèn ôm lấy nàng ở trong xe chợp mắt, đợi đến khi phu thê hai người cùng nhau tỉnh giấc thì xe ngựa đã dừng lại ở bên ngoài cửa lớn Tạ phủ được một lúc lâu.

Ánh chiều tà le lói, đêm lạnh như nước.

Bầu trời của Kinh thành trải qua trận phản loạn này thì giống như được gột rửa, vô cùng trong vắt.

Phu thê hai người xuống khỏi xe ngựa, đi đến Cố Ngâm Đường tắm rửa

trước, Tạ Khâm tắm rửa sạch sẽ xong trước rồi đi ra, mặc một chiếc trường bào màu tối viền lông đi đến thư phòng, mấy ngày nay Thẩm Dao ở trong cung luôn cảm thấy trên người rin rít, cứ muốn nằm trong thùng tắm không ra.

Lê ma ma ghé vào bên thùng tắm tự mình chà lưng cho Thẩm Dao, nói cho nàng biết tình hình trong nhà: "Sau khi lão thái thái về, biết được hôm đó người trong nhà đuổi người đi thì tức giận đến mức đổ bệnh, mấy ngày nay chẳng gặp ai cả."

"Mấy chi đó quả là mặt người dạ thú, ở cùng dưới một mái nhà lâu như vậy mà chút thể diện tình thân cũng không có, khi đó tình thế nguy cấp, cho rằng Đông Cung có thể thành công nên vội vàng phủi sạch quan hệ với người, hôm sau biết được Hầu gia đã khống chế triều đình thì ai ai cũng xám xịt như cà tím dính sương, biểu cảm trên mặt phong phú lắm."

"Mấy ngày người không ở đây cũng chỉ có đại tiểu thư ngày ngày đến hỏi thăm, trong lòng nàng ấy khổ sở lắm, hối hận vì đêm đó không cùng người xông ra ngoài, người vừa trở về phủ là lão nô sai người đi thông báo cho nàng ấy một tiếng để nàng ấy yên tâm, đại tiểu thư lại nói không có mặt mũi đến gặp người."

Thẩm Dao vẩy cho bọt nước trượt xuống theo cánh tay, bật cười nói: "Nó đi theo ta thì sẽ gây cản trở cho ta, ta không thèm đâu."

Trong lòng nàng không hề cảm thấy khổ sở, trái lại như trút được gánh nặng, nói đến cùng người Tạ gia không có tình cảm với nàng, nàng cũng vậy, lần này thấy rõ bộ mặt thật của Tạ gia, sau này cũng không cần nhớ thương gì nữa, cả người trở nên thoải mái cũng không tệ.

Nàng đã lập được công, Hoàng đế phong cho nàng làm Chu Quốc phu nhân nhất phẩm, nhận bổng lộc của triều đình, là sự vinh quang chưa bao giờ có, nàng vô cùng hài lòng, sau này cứ cùng Tạ Khâm sống thật tốt.

Trên mặt Thẩm Dao mang nụ cười khát khao.

Tắm nửa canh giờ, cuối cùng trong ngoài đều đã sạch sẽ, nàng thoải mái đi đến gian ngoài, Lê ma ma đang dọn dẹp phòng tắm, Hạnh Nhi rót một chén trà cho nàng: "Phu nhân, Hầu gia tiếp khách ở thư phòng, bảo người đợi thêm một chút, lát nữa sẽ cùng đến Diên Linh Đường dùng bữa."

Lúc vừa vào phủ, lão thái thái đã gửi lời nói tối nay cả nhà dùng bữa ở Diên Linh Đường, bây giờ mấy chi khác đều đã đến đông đủ, chỉ chờ phu thê họ thôi.

Thẩm Dao vừa đợi Tạ Khâm vừa ngồi sau bàn trang điểm, gọi Hạnh Nhi tới: "Mấy ngày nay Bích Vân vất vả rồi, để em ấy nghỉ ngơi một chút, lát nữa em đi với ta lên nhà trên, mau trang điểm cho ta đi…"

Sau khi trải qua cung biến, tâm thái của Thẩm Dao càng ngày càng thoải mái, nàng quyết tâm sống tốt mỗi một ngày sau này, bây giờ không cần đến tính tình nhịn ăn nhịn mặc như trước nữa, cái đống ngân phiếu dùng không hết kia của Tạ Khâm, nàng không tiêu thì để lại cho tiểu thiếp tiêu hay sao?

Thẩm Dao vung tay lên: "Đôi vòng ngọc phỉ thúy kia của ta để ở đâu rồi?"

"Lấy hết hộp trang sức trong ngăn tủ ra…"

Lê ma ma đứng ở cửa ra vào nghe thấy thì gọi năm tiểu nha hoàn qua giúp đỡ, tráp hương rực rỡ muôn màu bày ra trước mặt, đủ loại trang sức tươi đẹp được nâng trong lòng bàn tay chờ Thẩm Dao chọn.

Lúc Thẩm Dao bận trang điểm, Tạ Khâm ở thư phòng nghênh đón một vị khách không mời mà tới.

Người tới để râu quai nón, mặc một bộ võ phục bình thường, liếc mắt nhìn thì thấy chẳng đáng chú ý, đâu có ngờ hắn là Tả Đô đốc Vương Bá Dung tiếng tăm lừng lẫy. Ngày mai là giao thừa, hôm nay triều đình cho nghỉ, hắn biết được Tạ Khâm đã về phủ nên theo đuôi mà tới.

Tạ Khâm ngồi sau bàn đẩy chén trà đến trước mặt hắn: "Sao ngươi lại tới đây?" Đáy mắt chứa sự ghét bỏ.

Vương Bá Dung cười hì hì nhận lấy chén trà, tự mình uống mấy ngụm: "Ta đây không phải đang bất bình thay ngươi, cố ý tới thăm ngươi sao?"

Khuôn mặt tuấn tú của Tạ Khâm tức giận: "Ngươi không biết mấy chữ tránh hiềm nghi viết thế nào à?"

"Hì hì hì." Vương Bá Dung gỡ hàm râu ra: "Yên tâm đi, thân thủ ta thế nào chứ, có thể để người ta nhìn thấy à?"

"Thái tử còn nhỏ, mới có mười tuổi mà vội lập Thái tử phi gì chứ, trong mắt ta, Thái tử phi nên là con gái của ngươi. Bệ hạ làm như thế rõ ràng là đang đề phòng ngươi mà."

Tạ Khâm không những không cảm kích, trái lại còn cảm thấy Vương Bá Dung hơi hồ đồ:

"Bệ hạ làm như thế mới thật sự là bảo vệ ta đó, đầu tiên ta là Thủ phụ, nếu là nhạc phụ của Thái tử, ngươi nói xem trong triều sẽ nghĩ ta thế nào, sợ là sẽ lo lắng giang sơn này sửa lại thành họ Tạ mất, nói thật cho ngươi biết, lập cháu gái của Trịnh Ngọc An làm Thái tử phi là chủ ý của ta."

Vương Bá Dung trợn tròn hai mắt: "Ngươi tạo đối thủ cho bản thân mình làm gì vậy?"

Tạ Khâm đỡ chén trà, cạn lời nhìn hắn: "Cái này gọi là trí tuệ, qua cầu thì rút ván, có đối thủ thì mới có đất cho ta dụng võ, hay bảo ngươi đọc sách sử, ngươi đọc đến đâu rồi? Từ xưa đến nay, ngoại thích lớn thế sẽ có hậu quả gì, ngươi không nhìn thấy hả? Bây giờ Thái tử kính ta là thầy, nói gì nghe nấy, đợi đến khi hắn tự mình chấp chính thì ta chính là cây đinh trong mắt mà hắn muốn loại bỏ đầu tiên, ta cần gì phải làm nhạc phụ của hắn khiến hắn nghi ngại, bây giờ có Trịnh Các lão và ngươi ngăn được ta, triều thần yên tâm, thiên tử yên tâm, không phải tất cả đều vui à?"

Hơn nữa, bây giờ chàng cũng không có con gái hứa gả, dù có cũng không nỡ.

Vương Bá Dung vội vàng xua tay: “Ta không phải đến để ngăn cản ngươi, ta đến để giúp ngươi đó, nếu không phải lúc trước có ngươi thì mẹ con ta đã bị chó sói ăn thịt rồi, ta mãi mãi không quên ân tình đó đâu.”

“Không có ngươi thì không biết thất Hoàng tử đang còn ở nơi nào, tương lai nếu như hắn vong ân phụ nghĩa, ta sẽ là người đầu tiên chém hắn.”

Tạ Khâm lạnh mặt đặt chén trà xuống: “Ngươi lại quên lời ta nói hôm trước rồi à?”

“Chưa quên chưa quên…” Vương Bá Dung sợ khiến Tạ Khâm tức giận, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, vắt hết óc bắt đầu thuật lại lời Tạ Khâm nói:

“Ta nhớ mà, một, trên triều đình không thể chỉ nghe theo lệnh của ngươi, hai, trong năm việc thì luôn phải chọn ra hai ba việc đối đầu với ngươi…”

Tạ Khâm nhìn Vương Bá Dung ngoan ngoãn nghe lời, thật sự khó có thể tưởng tượng được người này trên chiến trường mạnh mẽ vô song, được xưng là một chiến thần.

Đợi đến khi Vương Bá Dung không dễ gì mới đếm ngón tay đọc xong, ngước mắt lên lại không còn thấy bóng dáng Tạ Khâm đâu nữa.

Tạ Khâm bắt gặp một đại mỹ nhân ở cửa Cố Ngâm Đường.

Hoa rụng bay lả tả, tiểu mỹ nhân khoác một chiếc áo choàng màu ráng chiều hoa văn phù dung, bên trong là một bộ bối tử dày cân vạt thêu hoa văn uyên ương đỏ, bên dưới là váy dài màu đỏ lựu, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp vùi trong lớp lông nhung, nàng nâng mặt trốn sau cửa tròn, nhô ra nửa người hướng về phía chàng, đôi mắt quyến rũ long lanh:

“Ồ, vị gia này đi nhầm chỗ rồi, nơi này là Bồng Lai tiên cung.”

Tạ Khâm cười: “Đâu có đi nhầm, ta đến đón tiểu tiên nữ ra ngoài du ngoạn.”

Chàng vươn tay về phía Thẩm Dao.

Thẩm Dao không ngờ rằng chàng sẽ phối hợp diễn kịch với nàng, cười như đóa hoa, nàng đưa tay vỗ vào lòng bàn tay chàng, Tạ Khâm sừng sững bất động, lại nhân cơ hội bắt lấy mềm mại trắng nõn đó, đỡ vòng eo nhỏ, ôm ngang cả người nàng lên.

Thẩm Dao bị ép ôm cổ chàng, đôi mắt hạnh trợn tròn: "Chàng làm gì vậy? Mau thả ta xuống."

Tạ Khâm ôm nàng thong thả bước lên hành lang, đi về phía Diên Linh Đường, vẻ mặt không thay đổi:

"Tiên nữ sao có thể tự đi được? Tự đi thì có thể gọi là tiên nữ sao?"

Thẩm Dao mím môi cười, sau đó kiêu ngạo ừ một tiếng: "Có bản lĩnh thì sau này chàng đừng để ta động chân nữa."

Lời này có chút ý nghĩa khác, Tạ Khâm rũ mắt nhìn nàng, sau đó nói: "Tuân lệnh."

Thẩm Dao đặt cằm lên vai chàng, trộm lười một lúc.

Mắt thấy sắp ra khỏi địa bàn của chi sáu, khuôn mặt Thẩm Dao nóng lên, cố gắng đẩy chàng: "Ôi chao, hay là chàng thả ta xuống đi, chúng ta tốt xấu gì cũng là trưởng bối, bị người ta nhìn thấy thì không tốt đâu."

Tạ Khâm lại ôm nàng vào lòng chặt thêm một chút, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mái hiên của Diên Linh Đường ở xa xa, giọng điệu nhạt như mây khói:

"Chẳng mấy chốc sẽ chẳng còn ai làm vướng mắt nàng đâu."

"Nàng chính là tiểu tiên nữ duy nhất của toàn bộ Tạ phủ."

Chương 51

Gần đến giao thừa, trong ngoài Diên Linh Đường trang trí rực rỡ, bên dưới hành lang treo đầy đèn lồng sừng dê điểm xuyết thêm hoa, trên mặt đèn thêu hình vẽ tinh xảo, gió đêm phất phơ, ánh sáng lay động, phu thê hai người mang theo vầng sáng bước vào nhà chính.

Những người trong phòng không hẹn mà cùng đứng lên, đủ loại ánh mắt dò xét, có lúng túng, có lấy lòng, còn có chút phức tạp khó phân biệt.

Thẩm Dao nhắm mắt làm ngơ, chạy thẳng về phía lão thái thái đang ngồi trên giường La Hán: "Mẫu thân." Giọng nói trong trẻo lại vui mừng.

Dáng vẻ lão thái thái rõ ràng đã già đi không ít, đối diện với ánh mắt nàng, sự chua xót trào lên hốc mắt, bà đưa tay nắm tay nàng, khổ sở nói không nên lời.

Một là buồn vì Thẩm Dao bị hắt hủi, hai là buồn vì với tính cách của Tạ Khâm, sự việc khó mà kết thúc được.

Bà kìm nén tâm trạng kéo Thẩm Dao vào lòng: "Quay về là được." Sau đó ngước mắt nhìn thoáng qua tiểu nhi tử, Tạ Khâm, mặc đồ rất bình thường, thậm chí còn không nhìn thấy hoa văn trên thắt lưng, chàng cung kính hành lễ với bà.

Sắc mặt lão thái thái ảm đạm, bà nói giọng khàn khàn: "Dùng bữa đi."

Tạ Khâm và Thẩm Dao đỡ hai bên bà cụ ngồi vào chỗ, Thẩm Dao ngồi bên phải lão thái thái, bên dưới theo thứ tự là Tạ Khâm và phu thê tam lão gia, phu thê đại lão gia và nhị lão gia ngồi ở bên còn lại của lão thái thái, ma ma quản sự sắp xếp gã sai vặt và nha hoàn đưa đồ ăn lên, trong phòng yên tĩnh

như không có ai, chỉ có tiếng đồ sứ va chạm vang tiếng nhỏ xíu, ai ai cũng hạ thấp hơi thở, sợ quấy rầy người khác.

Đại phu nhân bóp lòng bàn tay đầy mồ hôi, lặng lẽ liếc nhìn Tạ Khâm, vẻ mặt Tạ Khâm lạnh nhạt không phân biệt được vui buồn, trông không khác gì thường ngày, tuy rằng chuyện hôm đó không chân chính, nhưng không phải Thẩm Dao không có chuyện gì à, không những không sao mà còn lập được công, được Thánh thượng phong làm phu nhân nhất phẩm, danh tiếng của phu thê hai người có một không hai, có lẽ sẽ không rảnh so đo chuyện này đâu, tinh thần đại phu nhân ổn định lại một chút, chỉ là chung quy vẫn chột dạ, lúc Tạ Khâm ngước mắt nhìn, nàng ta sợ tới mức co rụt cổ lại.

Đại lão gia phát hiện ra thê tử thất thố thì hoài nghi nhìn nàng ta, ra hiệu cho nàng ta đừng để lộ sơ sở, đại phu nhân thầm hít một hơi, áp chế sự sợ hãi trong lòng, nghe thấy lão thái thái nói dùng bữa thì mới cầm đũa bạc lên, bưng bát cơm ăn một cách không yên ổn.

Nhị phu nhân không tốt hơn bao nhiêu, sự lo sợ bị đè nén trong hốc mắt, nàng ta mấy lần muốn miễn cưỡng vui cười nói vài câu nịnh nọt, nhưng cổ họng lại như dính lại, không thể nào mở miệng được.

Hôm đó nàng ta cũng nhất thời hồ đồ, lo lắng sẽ vạ lây đến tính mạng của chi mình nên không thể ngăn Thẩm Dao lại, Thẩm Dao rời đi chưa bao lâu là nàng ta đã hối hận rồi, sai người đuổi theo nhưng tiếc là không kịp, mấy ngày nay tâm trạng thật sự khó mà hình dung được, hy vọng Tạ Khâm sẽ thắng, giữ cho Tạ gia phú quý, lại sợ hãi chàng thắng thì nàng ta sẽ không có cách nào đối mặt với Thẩm Dao.

Nhị phu nhân coi như đã nếm được khổ sở khi tự bê đá đập chân mình.

Lại nhìn khuôn mặt tươi tắn hồng hào của Thẩm Dao, nhị phu nhân không khỏi lộ vẻ cực kỳ hâm mộ, trước kia phía trên Tạ Khâm còn có Hoàng đế và Thái tử đè ép, bây giờ chàng nắm quyền thế, đừng nói đến mười năm sau, có lẽ trong vòng hai mươi năm tới, triều đình sẽ do Tạ Khâm định đoạt, Thẩm Dao thật là tốt số.

Nhị phu nhân véo mạnh đùi, ân hận lúc đầu đã làm sai.

Ngồi trên bàn là mấy vị trưởng bối trong phủ, những vãn bối còn lại đều tụ tập ở hai bên, qua lớp rèm châu, bóng người nặng nề, lặng ngắt như tờ, ngay cả đứa trẻ bình thường bướng bỉnh có lẽ cũng nhận ra bầu không khí bất thường, ngoan ngoãn không khóc không ầm ĩ.

Một bữa cơm vô cùng ngột ngạt.

Chỉ có một mình Thẩm Dao ăn ngon lành, thỉnh thoảng Tạ Khâm sẽ bóc tôm cho nàng, ngay cả một miếng cá cũng phải lấy xương ra rồi mới bỏ vào chén của nàng, mọi người cảm thấy khó chịu, Tạ Khâm coi trọng Thẩm Dao như thế, cũng có nghĩa chuyện ngày hôm đó không có cách nào xoay chuyển nữa.

Thật không dễ gì mới thả lỏng, trái tim lại lơ lửng lên.

Tâm tình lão thái thái không tốt, ăn được vài miếng cháo tổ yến rồi gác đũa, mọi người cũng dừng đũa theo, Thẩm Dao thấy thế thì nhẹ giọng khuyên nhủ:

“Mẫu thân muốn ăn canh gì, con dâu múc cho người.”

Vẻ mặt lão thái thái miễn cưỡng: “Con đừng lo cho ta, mau ăn cho no đi.”

Mãi mới chờ được đến lúc mọi người đều thả đũa, lão thái thái chuyển sang giường La Hán ngồi, nhị phu nhân vội vàng tháo vòng tay ra muốn hầu hạ bà cụ súc miệng, tam phu nhân đi theo sau lưng nhị phu nhân, thấy nàng ta thành thạo lại có kinh nghiệm, nàng ấy hơi luống cuống tay chân, không biết bắt đầu từ đâu.

Ngay cả đại phu nhân bình thường không hề xum xoe cũng bất chấp khó khăn, vén tay áo lên muốn dâng trà cho lão thái thái.

Lão thái thái chẳng để ý đến ai, vẫy tay ra hiệu cho ba người lui xuống, chỉ

để người bên cạnh hầu hạ.

Ba chị em dâu lúng túng đứng bên cạnh, trên mặt có chút không kiềm chế được.

Người hầu dọn bàn hết, dựa theo ý của lão thái thái, bọn họ bày ghế bành, bàn cao và ghế đẩu ở hai bên giường La Hán.

Mọi người thấy tình hình này là biết có việc, tốp năm tốp ba vãn bối bước chân do dự đứng ở bên dưới.

Lão thái thái chỉ vào hàng đầu ở bên phải, nói với Thẩm Dao: "Ngồi đi." Sau đó nhìn lướt qua những người còn lại, giọng điệu rõ ràng cứng rắn:

"Đừng đứng đó nữa, ngồi hết đi."

Thẩm Dao lau miệng, được Tạ Khâm nắm tay tiến lên, ngồi sát bên lão thái thái, những người còn lại ngồi xuống theo thứ tự.

Cuối cùng không đủ ghế đẩu, đám người cùng vai vế với Tạ Kinh đứng ở dưới cửa sổ.

Ngay cả mấy người con thứ bình thường rất ít khi xuất hiện cũng chen chúc vào đây, đất chật người đông, bầu không khí nghiêm túc.

Mọi người yên lặng chờ lão thái thái súc miệng uống trà, ma ma đặt một cái gối mềm ở bên hông bà cụ, đợi đến khi sửa soạn xong, lão thái thái ngồi xếp bằng ở phía trên, ánh mắt rơi trên người Tạ Khâm trước:

"Khâm Nhi, trong triều ổn định chưa?"

Tạ Khâm đáp: "Bệ hạ đã vượt qua nguy hiểm, tạm thời không cần lo lắng đến tính mạng, đang điều dưỡng ở điện Phụng Thiên, con đã sắp xếp mấy cánh tay cho Thái tử, mỗi ngày thay phiên nhau đến Đông Cung giảng bài, bệ hạ rất hài lòng, hậu cung cũng được mẹ ruột của Thái tử là Trần Quý phi nương nương làm chủ, tất cả đều có trật tự, về phần trong triều..."

Tạ Khâm hơi dừng lại một chút: "Chắc là còn cần một khoảng thời gian nữa mới có thể trở lại bình thường hoàn toàn ạ."

Lão thái thái đã hiểu, ngoại trừ đám cầm đầu như Lữ gia, Thích gia, Đàm gia, những đại thần còn lại nói là tham gia mưu phản thì không có, nói là không liên quan thì chưa chắc, thật sự phải thanh tra tịch thu tài sản thì vẫn cần thời gian, nhất định sẽ là một phen rung chuyển, nói tới nói lui, năm mới này không yên ổn rồi.

Hai huynh đệ đại lão gia và nhị lão gia không khỏi lặng lẽ lau mồ hôi, may mà Tạ Khâm là huynh đệ nhà mình, giữ lại được vinh hoa phú quý, nếu đổi là người khác, nói không chừng hôm nay không có cách nào yên ổn ở đây dùng bữa được, chỉ trong mấy ngày này thôi, cửa Tạ phủ đã sắp bị đạp đổ, ngày nào cũng có đủ loại người đến tặng quà nhờ giúp đỡ.

Huynh đệ đại lão gia vốn muốn nhân cơ hội này để có được chút lợi ích, nở mày nở mặt, đáng tiếc trong Tạ phủ đều do Bình Lăng khống chế, hắn đóng cửa Tạ phủ, không cho bọn họ có cơ hội lợi dụng sơ hở.

Lão thái thái nhớ đến Thẩm gia ngày ngày sai người tới cửa, bà ngẫm nghĩ rồi hỏi Thẩm Dao:

"Thẩm gia thì sao, con định làm thế nào?"

Thẩm Dao cúi mặt xuống: "Nên làm thế nào thì làm thế ấy ạ."

Đây là không có ý bảo vệ Thẩm gia.

Trái tim đại lão gia co rút lại, kinh ngạc nhìn Thẩm Dao, ánh mắt nhanh chóng chuyển sang Tạ Khâm, nếu như ngay cả Thẩm gia cũng khó giữ được, vậy thì có nghĩa là những vây cánh còn lại càng không có cơ hội, xem ra lần này đệ đệ dự định triệt để quét sạch triều chính rồi.

Hắn nhớ tới Ninh gia nhờ người nói giúp đủ kiểu, ngay cả mấy thông gia của mình cũng thầm đưa tin, hy vọng đại lão gia nói hai ba câu trước mặt

Tạ Khâm, một mặt đại lão gia sợ Tạ Khâm không có tình người, một mặt lại không nhịn được muốn thử một lần, trái tim giống như dung nham sôi sùng sục:

"Lục đệ à, vậy Ninh gia thì sao, Ninh lão Thái gia làm thầy của Hoàng đế đương triều, Ninh gia và Thái tử dính líu không nhiều, ta nghe nói thất nương tử kia còn liều mình cứu Hoàng hậu, có phải là có thể xử lý nhẹ không?"

Tất cả nam đinh của Ninh gia bị giam ở Cẩm y vệ, nữ quyến bị quan binh trông coi không cho phép ra vào, chỉ có một mình Ninh Anh sống chết khó nói, còn đang dưỡng thương trong cung Khôn Ninh.

Tạ Khâm chậm rãi ngước mắt, đôi mắt sâu thẳm như đầm nước lạnh lẽo, u ám lại sắc bén:

"Bản thân huynh trưởng khó đảm bảo, sao còn có thời gian lo cho Ninh gia vậy?"

Trái tim đại lão gia nhất thời lạnh lẽo, mồ hôi lạnh trên trán chậm rãi trượt xuống, giọng nói hắn cứng ngắc: "Lục đệ có ý gì vậy…" Hắn chưa làm gì cả mà.

Giọng điệu này của Tạ khâm rõ ràng là không đúng, dáng vẻ như đang gom lại tính sổ.

Đầu gối nhị phu nhân mềm nhũn, nàng ta quỳ xuống với lão thái thái, mang theo tiếng khóc nức nở mở miệng trước:

"Mẫu thân, hôm đó con dâu bận sắp xếp mọi người vào hầm tránh tai họa, nhất thời không chú ý tới mấy thứ hỗn hào đó nói gì, đợi đến khi lục đệ muội rời đi, con dâu mới biết, vội vã sai người đến cửa đuổi theo nhưng vẫn chậm một bước, con dâu không hề phủ nhận, người cứ phạt con dâu đi."

Bây giờ ngoại trừ nhận lỗi thì không còn con đường nào khác.

Có nhị phu nhân dẫn đầu, tam phu nhân cũng muốn quỳ theo, Tạ Khâm ở đối diện chậm rãi kéo tay áo, giọng điệu nhàn nhạt:

"Đừng vội quỳ, đứng lên hết đi, ta còn chưa nói hết đâu."

Cơ thể nhị phu nhân run lên, trong lòng vang tiếng lộp bộp, nàng ta ngượng ngùng vịn vào ghế bành đứng dậy, tam phu nhân thì cũng vội dịch mông về phía sau, thầm nghĩ bình thường nàng ta không xen vào việc nhà, dù Tạ Khâm có trách thì cũng không trách chi ba được, nàng ta cứ thành thật làm hũ nút, hóng chuyện mới tốt.

Tạ Khâm vừa nói xong lời này, mấy vị gia và nãi nãi trong phủ đều đứng lên, ai ai cũng câm như hến, chờ đợi Tạ Khâm lên tiếng.

Lúc này Tạ Khâm còn đưa cho Thẩm Dao một chén trà tiêu thực, sau đó mới dời ánh mắt sang đại lão gia:

"Huynh trưởng thông qua Ninh gia, ngầm cấu kết với Đông Cung, có ý muốn ăn cả hai đầu, chân đứng hai thuyền, bảo đảm không xảy ra sơ sót, có phải thế không?"

Đại lão gia chợt túm ống tay áo, ánh mắt cứng rắn nhìn qua, đại phu nhân thì sắc mặt trắng bệch, nhìn thoáng qua đại nãi nãi Ninh thị ở sau lưng, trong lòng Ninh thị run rẩy, cơ thể lung lay sắp đổ, cuối cùng thật sự không nhịn được, đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Tâm tư đại lão gia xoay chuyển trăm ngàn lần, hắn ảo não vỗ trán:

"Lục đệ, huynh trưởng đâu phải là người hồ đồ, đệ chấp chưởng Nội các, huynh trưởng ta luôn tránh hiềm nghi, chưa bao giờ tham gia vào tranh đấu phe phái, Đông Cung quả thật đã nhờ Ninh gia đến tìm ta mấy lần, nhưng ta chưa từng cúi đầu, chỉ ứng phó ngoài mặt thôi, hoàn toàn chưa đến tình trạng âm thầm cấu kết với Đông Cung!"

Cánh tay Tạ Khâm đặt trên bàn cao ở bên cạnh, một tay vuốt ve ấn đường qua lại, không tiếp lời hắn.

Đại lão gia càng ngày càng cuống: "Chúng ta cùng một mẹ sinh ra, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, dù sao thật sự cấu kết với Đông Cung, sau này Đông Cung có thể tha cho ta sao? Huynh trưởng ta vẫn chưa ngu xuẩn đến vậy."

"Hay cho câu có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu!"

Ngón tay thon dài của Tạ Khâm gõ mạnh lên bàn, ánh mắt như đao búa đè xuống:

"Lúc Tạ Khâm ta làm Thủ phụ, các ngươi ai ai cũng lấy danh ta ra ở bên ngoài thăng quan tiến chức thuận lợi, xảy ra chuyện thì hận không thể phủi sạch quan hệ với ta, ép thê tử ta đến bước đường cùng, đây là có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu của các ngươi sao?"

Sợi dây cung đã kéo căng cả buổi tối cuối cùng cũng lặng lẽ đứt vào lúc này.

Đám người đại lão gia đều vô cùng xấu hổ, lúng túng không nói.

Tạ Kinh thậm chí còn quỳ xuống thảm gấm, khóc hu hu, hối hận vì đêm đó không lao ra đồng cam cộng khổ với Thẩm Dao, hổ thẹn quỳ xuống đất không đứng dậy.

Cả đám lục tục quỳ xuống, ngay cả đứa trẻ con yếu ớt cũng trốn trong lòng mẹ, không dám nhìn Tạ Khâm.

Thẩm Dao nhìn thoáng qua trượng phu, khuôn mặt tuấn tú kia hiện lên vẻ tức giận dày đặc, tựa như muốn ăn thịt người, quen biết chàng lâu như vậy, có lẽ nàng chưa bao giờ thấy chàng oán hận như thế, Thẩm Dao bèn vội vàng đưa tay qua xoa dịu chàng.

Ở bên kia, lão thái thái giống như lão tăng ngồi thiền, không hề động đậy, đôi mắt tiều tụy đờ đẫn không nói.

Đại lão gia thấy bầu không khí cứng nhắc thì không ngóc đầu lên được, quay sang trách mắng đại phu nhân một trận:

"Đều tại bà, bà là phu nhân Quốc công, không có lão thái thái thì bà nên chủ trì việc nhà, hôm đó sao bà còn để lục đệ muội đi ra ngoài?"

Đại phu nhân nơm nớp lo sợ lau nước mắt nói: "Lúc đó tình hình hỗn loạn, mọi người đều bị khói của những quả cầu lửa kia làm cho sợ hãi, bọn ta bị sặc, ốc còn không mang nổi mình ốc, lục đệ muội chỉ nói là đến tiền viện xem sao, ta đâu biết muội ấy sẽ rời khỏi."

Thẩm Dao lạnh lùng phá hủy vở kịch của nàng ta:

"Đại tẩu, ta không phải người ngu."

Sắc mặt đại phu nhân cứng đờ, không diễn nổi nữa.

Trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Tạ Khâm áp chế sự tàn bạo trong lòng, tiếp lời:

"Nếu đã khăng khăng phủi sạch quan hệ với phu thê ta, ta cũng không ép nữa, không thể cùng chịu khổ thì đương nhiên cũng không cần phải thơm lây, trước kia các ngươi làm ầm ĩ muốn chia nhà, chọn ngày không bằng gặp ngày, bây giờ chia nhà đi, ngày mai đón năm mới cho yên."

Đám người đại lão gia thay đổi sắc mặt:

"Lục đệ, đệ nói gì vậy." Hắn chỉ vào lão thái thái ở phía trên: "Mẫu thân vẫn còn đó, sao có thể chia nhà được?"

Đám người nhị phu nhân cười khổ không thôi, bọn họ làm ầm ĩ muốn chia gia sản chứ không nói chia nhà.

Nhị lão gia lập tức mở miệng phân bua:

“Lục đệ, chuyện lần này là bọn ta thẹn với lục đệ muội, đệ cứ nói, trừng phạt thế nào cũng được, chia nhà thì tuyệt đối không được, thứ nhất là mẫu thân còn sống, không có đạo lý chia nhà, thứ hai, không thể để người ngoài chê cười Tạ gia chúng ta được, gần sang năm mới rồi, người một nhà ở bên nhau không phải rất tốt sao.”

Lão thái thái nghe không nổi nữa, giận dữ cười nói: “Người một nhà? Cái gì gọi là nhà? Lúc được nhờ thì xem như lẽ đương nhiên, lúc vứt bỏ thì không hề lưu tình, đây chính là người một nhà hả? Ta cũng thấy mất mặt thay các con.”

“Sợ không được thơm lây Khâm Nhi không chịu chia nhà thì cứ nói thẳng, đừng có lôi ta vào, ngay cả ta cũng thấy ghê tởm.”

Đám người nhị lão gia nhất thời im miệng.

Tạ Khâm mất kiên nhẫn, nói ra một câu: “Các huynh đều có sản nghiệp riêng, thoải mái một chút, đêm nay dọn dẹp hành lý cút ra ngoài!”

Bây giờ đã hoàn toàn không để ý mặt mũi nữa.

Đại lão gia nghĩ thông suốt đứng dậy, Tạ Khâm đã không nể mặt, hắn cũng thu lại biểu cảm ra vẻ trang nghiêm kia, giọng điệu cứng rắn nói:

“Lục đệ, cho dù thật sự muốn chia nhà thì cũng không có cách chia này đúng không?”

“Ta thừa hưởng tước vị Quốc công, nhà của Tạ gia nên là chỗ của ta…”

Đại lão gia cũng nghĩ thông rồi, chia ra sống cũng tốt, không được thơm lây từ Tạ Khâm cũng được, chi trưởng tự sống ngày tháng thoải mái.

Bỗng nhiên Tạ Khâm như nghe được chuyện cười, chậm rãi dựa người ra sau, làm như thật mà quan sát đại lão gia:

“Chẳng lẽ huynh trưởng cho rằng mình vẫn có thể tiếp tục thừa hưởng tước

vị à?"

Đại lão gia lảo đảo, bỗng cảm thấy không ổn.

Đại phu nhân hoảng sợ đứng dậy đỡ trượng phu đang loạng choạng, không thể tin được: "Lục đệ, đệ có ý gì?"

Tạ Khâm nhàn nhã cầm chén trà, giọng điệu sâu xa: "Trên văn thư cáo trạng của quan viên dưới quyền Thái tử viết rõ đã ngầm cấu kết với chi trưởng Tạ phủ, chắc là không bao lâu nữa, Cẩm y vệ sẽ bắt mấy người vào ngục thẩm vấn, tẩu cảm thấy còn có thể thừa hưởng tước vị à?"

Đại lão gia quỳ phịch xuống với lão thái thái, vẻ mặt kinh sợ: "Mẫu thân, con bị oan, bọn con và Ninh gia là thông gia, bình thường qua lại cũng là chuyện đương nhiên, cho dù Cẩm y vệ có tra thì cũng không có bằng chứng, làm sao có thể định tội được?"

Đại lão gia khóc lớn, mấy năm nay đại lão gia oán trách Tạ Khâm làm việc ngang ngược, khiến Thái tử và tam Hoàng tử bất mãn, lo lắng ngày nào đó sẽ làm liên lụy Tạ gia nên không quá gần gũi người đệ đệ này, ai có thể ngờ được chàng có thủ đoạn đảo điên, quật ngã Thái tử và tam Hoàng tử dễ như trở bàn tay, đẩy thất Hoàng tử nổi tiếng vô danh lên ngai vàng.

Sớm biết chàng có năng lực đến mức này, lúc trước hắn nên kiên định ủng hộ chàng.

Trong lòng lão thái thái quặn đau, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, người khổ sở nhất vẫn là bà:

"Con là đồ không có tiền đồ, đệ đệ ruột thịt của mình thì không gần gũi, lại đi thân thiết với người ngoài, con rơi vào kết cục hôm nay cũng là đáng đời." Lại chỉ vào Tạ Khâm, nhắc nhở hắn: "Bây giờ con phạm sai lầm, lục đệ con muốn xử lý thế nào thì con cứ chấp nhận, có lẽ bên phía triều đình nó vẫn có thể bảo vệ con một chút."

Ý nói rằng đừng nghĩ gì đến tước vị hay gia sản nữa.

Đại lão gia đặt mông ngồi trên mặt đất, ánh mắt mù mịt.

Mất đi tước vị Quốc công, lại bị chia nhà, chi trưởng lấy cái gì để lưu danh với đời, hắn đã có tuổi có thể không thèm để ý đến mặt mũi, nhưng thế hệ mai sau làm sao đây.

Phu thê hai người giống như mất hồn, một người quỳ, một người tê liệt, không còn chủ ý gì nữa.

Tạ Khâm chuyển ánh mắt về phía nhị lão gia.

Nhị lão gia nhìn ra được Tạ Khâm quyết chia nhà, biết đại thế đã mất nên cũng không cưỡng cầu, chỉ là chi hai và chi trưởng chung quy vẫn khác nhau, đêm đó ép Thẩm Dao rời đi là do đại phu nhân làm, gã sai vặt cũng là người của đại phu nhân, không liên quan đến chi hai, mấy năm nay chi hai trông coi việc vặt trong phủ, không có công lao thì cũng có khổ lao.

Sai lầm duy nhất có lẽ là đêm đó không thể giữ Thẩm Dao lại.

Nhị lão gia nghĩ thông suốt rồi thì đứng dậy chắp tay với lão thái thái, nói với Tạ Khâm:

"Lục đệ khăng khăng muốn chia nhà, huynh trưởng không dám trái lời, chỉ là cái nhà này định chia thế nào đây?" Hắn chỉ vào quản sự đứng hầu ngoài cửa:

"Có phải là phải mang sổ sách quỹ chung tới đây không…"

Chia nhà thì đương nhiên phải chia tài sản.

Tạ Khâm lạnh giọng ngắt lời hắn:

"Mấy năm nay phu thê hai người chấp chưởng việc bếp núc còn tham ô ít à? Quản sự ở thôn trang tơ lụa Giang Nam có kiện cáo thì đều bẩm báo đến chỗ ta, ta dốc lòng vào triều đình nên nhắm một mắt mở một mắt, nếu

không phải đêm đó mấy người ép Dao Nhi rời đi, có lẽ cả đời ta sẽ không so đo với mấy người, nếu như có con đường thênh thang mà mấy người không đi, vậy thì cứ tự nhiên."

Nhị phu nhân che miệng khóc lên: "Là lỗi của ta, là ta chậm chạp không thể ngăn Dao Dao lại được…"

Sắc mặt nhị lão gia xanh đỏ đan xen, phu thê hai người nắm tay đỡ nhau mới có thể đứng vững không thất thố.

Yên lặng trong phút chốc, nhị lão gia khó khăn nhìn về phía lão thái thái: "Mẫu thân, nhi tử… lẽ nào cứ như vậy mà rời khỏi Tạ gia sao? Đây là nhà tổ của Tạ gia, nhi tử thật sự luyến tiếc…"

Luyến tiếc vinh hoa phú quý nơi này, luyến tiếc sự vinh quang do gia chủ Tạ gia qua nhiều đời dốc sức giành lấy.

Lão thái thái khóc không thành tiếng, bà cũng không đành lòng để anh em xa cách, chỉ tiếc đêm đó đã ép Thẩm Dao rời đi, chọc vào tử huyệt của Tạ Khâm, Tạ Khâm muốn làm gì, bà cũng không ngăn được.

Nhị lão gia thấy mẫu thân không lên tiếng thì đã biết dù thế nào hắn cũng không ở lại được nữa, nhưng hắn vẫn chưa hết hy vọng:

"Vậy khoản gia sản phụ thân để lại thì sao, cũng có một phần của con chứ?"

Hắn rơi đầy nước mắt: "Năm đó nhi tử từ bỏ thi cử lấy công danh, một lòng lo liệu việc nhà để các huynh đệ yên tâm phát huy khả năng trong triều, vinh quang của Tạ gia cũng có một phần công lao của nhi tử, sao có thể nói đuổi là đuổi chứ, phụ thân trên trời có linh thiêng cũng không nhìn nổi đâu."

Câu nói sau đó đương nhiên là nói với Tạ Khâm.

Tạ Khâm nhìn hắn: "Vinh quang của những người khác trong Tạ gia có lẽ có

một phần công lao của huynh, nhưng không liên quan gì đến ta, ta cũng chẳng được thơm lây từ nhị ca, đây là điều thứ nhất, thứ hai, cho dù huynh nỗ lực vì Tạ gia nhưng mấy năm qua còn ăn được ít sao? Năm đó trong các huynh đệ, tư chất của huynh là kém nhất, không thích đọc sách, chủ động đề nghị phụ thân cho gánh vác việc nhà, phụ thân đã đồng ý với huynh, thứ ba, cho dù thật sự là phụ thân bảo huynh quản lý nhà cửa thì ta cũng đã thay phụ thân trả nợ cho huynh rồi, nếu như không có ta, Hạo Nhi có thể đậu Tiến sĩ à?"

Cổ họng nhị lão gia nghẹn lại.

Nhị gia Tạ Văn Hạo nhiều lần thi không đạt, là Tạ Khâm ngày ngày dạy bảo mới trúng cử vào năm ngoái, bây giờ Tạ Văn Hạo đang làm Quan chính ở Hộ bộ, nếu như Tạ Khâm vẫy tay là có thể ở lại trong sáu bộ.

Chu thị biết được tiền đồ của trượng phu hoàn toàn nằm trong một suy nghĩ của Tạ Khâm, vội vàng kéo trượng phu quỳ xuống:

"Cháu dâu và nhị gia khấu tạ ân đức của thúc thúc thẩm thẩm."

Chu thị cũng đang dùng những lời này để nhắc nhở nhị lão gia, đừng bởi vì cái nhỏ mà mất cái lớn, tiền tài đương nhiên quan trọng, nhưng chỉ cần Tạ Văn Hạo vẫn ở trong triều thì còn hơn gia tài bạc triệu.

Tạ Khâm lạnh lùng nhìn thoáng qua Tạ Văn Hạo, sau sự việc đó chàng đã hỏi rõ rồi, đêm đó ngoại trừ Tạ Kinh thì không có ai nói chuyện thay Thẩm Dao nữa, chi hai còn muốn nương nhờ vào chàng thì không có cửa đâu.

"Đã cho mấy người cơ hội mà không biết trân trọng, lại đi gieo gió gặt bão."

Điều này có nghĩa là Tạ Khâm sẽ không bảo đảm cho Tạ Văn Hạo nữa.

Nếu không có Tạ Khâm dìu dắt, Tạ Văn Hạo phải đi ra ngoài tích lũy tư lịch, có tích lũy được không còn khó nói, quan trọng hơn là mình cũng phải chịu khổ theo, Chu thị khổ không thể tả.

Nhị lão gia không kiềm được, nhìn về phía lão thái thái, hắn quỳ xuống di chuyển đến trước mặt bà, lắc đầu gối của lão thái thái: "Mẫu thân, người nói một câu đi."

Lão thái thái chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tức giận nói: "Các con trách ai được, bên cạnh nó chỉ có một người như vậy, con bé đâu phải con chó con mèo, không phải nô tỳ mà là thê tử của nó, là con dâu của Tạ gia chúng ta. Tạ gia chúng ta kiêu ngạo ở Kinh thành nhiều năm, con cháu trong phủ tài giỏi, nở mày nở mặt, là người dám làm dám chịu, con bé là một phần của Tạ gia chúng ta, bất kể núi đao hay biển lửa thì cũng nên đồng sinh cộng tử, các con thật sự rất đáng hận."

Nhị lão gia nghẹn ngào giải thích: "Nhưng không phải lục đệ muội không sao à? Mẫu thân ơi, bọn con biết sai rồi."

Tạ Khâm không để ý đến nhị lão gia nữa mà nhìn về phía tam lão gia.

Bình thường tam lão gia vốn đã nhu nhược, thấy hai người huynh trưởng bị trách mắng thì càng mất đi chủ kiến, chỉ lo cầu xin tha thứ:

"Lục đệ, đệ thương ta với, chi ba chúng ta nhiều người, cũng không có tài sản riêng như hai vị huynh trưởng, nếu như đệ đuổi chúng ta đi, cả nhà chúng ta sợ rằng sẽ ngủ đầu đường mất."

"Hơn nữa, chi trưởng phạm lỗi, chi hai tham ô gia sản, chi ba chúng ta lại trong sạch, về phần đêm đó, lục đệ cũng biết, tam tẩu của đệ luôn không chen mồm vào được, không làm chủ được."

Có lẽ là không thể thấy chi ba bình yên vô sự, muốn kéo xuống nước chung, Thôi thị của chi trưởng chép miệng nói:

"Tam thúc đừng giả vờ vô tội, người mắng Thẩm Dao là sao chổi còn không phải con cái của chi ba à, nếu không phải mấy người không giữ mồm miệng lúc riêng tư thì thằng nhỏ có thể nói ra lời như vậy à."

Tấm màn che bị kéo ra, mọi người mất hết mặt mũi, dâu con và đám trẻ chi ba khóc trời khóc đất, người không biết còn tưởng đang khóc tang.

Tạ Khâm hết sạch kiên nhẫn, xua tay nói:

"Dựa vào việc chi trưởng ngầm cấu kết với Đông Cung, Tạ gia ngoại trừ chi sáu thì tất cả đều bị liên lụy, ta có thể bảo vệ cho các ngươi trong sạch là đã nể mặt phụ thân mẫu thân rồi, sau này các ngươi nhà ai nấy ở, lão thái thái sẽ do ta phụng dưỡng, bà cụ muốn tiếp nhận các ngươi thỉnh an thì ta cũng sẽ không ngăn cản, chỉ là từ bây giờ Tạ Khâm ta không còn liên quan đến các ngươi nữa."

Già trẻ gái trai các chi bước ra khỏi Diên Linh Đường, ánh đèn vốn rực rỡ bây giờ đã trở thành cây kim đâm vào mắt, ai có thể ngờ được vui vẻ qua đây ăn bữa cơm, cuối cùng thành bữa tiệc giải thể, có người khóc có người oán trách, ai ai cũng ỉu xìu như chó nhà có tang.

Các chi khóc thì khóc nhưng cũng không phải thật sự không có chỗ để đi.

Đại lão gia dặn dò tâm phúc dọn hết toàn bộ đồ đạc của mình, lấy ra một tờ khế đất, may mà năm đó trong lúc vô tình hắn đã mua một tòa nhà ở cách đây không xa, đó vốn là phủ của tội thần, có một năm quân lương trong triều eo hẹp, Hộ bộ lấy ra bán đấu giá công khai, bị đại lão gia lấy được, hắn nghĩ chỗ đó gần, tiện cho hắn trồng hoa trồng cỏ nuôi mỹ nhân, bây giờ đúng lúc trở thành nơi đặt chân của chi trưởng.

Chi hai thì giàu có hơn các chi khác nhiều.

Phu thê nhị phu nhân đã sớm mua mấy biệt viện trong Kinh, cuối cùng vì không muốn cách xa lão thái thái nên chọn nơi gần đây, gã sai vặt đi một chuyến thì phát hiện ra nơi đó chỉ cách một con đường, nếu như được lão thái thái cho phép, mở một cánh cửa thì đi một khắc đồng hồ là có thể đến nhà cũ.

Chi ba là tầm thường nhất trong Tạ gia, có điều yếu trâu còn hơn khỏe bò, tốt xấu gì cũng là phủ đệ quyền quý, nếu thật sự moi móc thì cũng có chút

vốn liếng, trông tam phu nhân khúm núm vậy thôi chứ thật ra trong lòng có chủ kiến, con thứ không nở mày nở mặt được so với con đích, nàng ta đã âm thầm tìm đường lui cho mình, từ khi lão thái thái qua sáu mươi tuổi, tam phu nhân đã chuẩn bị cho việc chia nhà, đã sớm cùng tam lão gia mua một căn nhà, tam phu nhân nhân cơ hội này dọn dẹp đám di nương của tam lão gia, nên bán ai thì bán, nên đuổi ai thì đuổi, chỉ giữ lại những di nương sinh con dưỡng cái, cả nhà dọn đi ngay trong đêm.

Cả đêm nay Tạ phủ để đèn đuốc sáng trưng chưa từng tắt.

Chung quy cũng không phải là việc vui, lão thái thái khổ sở đến mức không thở nổi, Tạ Khâm lười khuyên, ở bên cạnh nghe quản sự hồi bẩm tình hình chia nhà, Thẩm Dao kiên nhẫn khuyên bà cụ:

"Mẫu thân, vừa rồi con đã sai người nghe ngóng, họ ở cách đây không xa đâu, mỗi ngày đều có thể đến thỉnh an, người đừng để bụng nữa."

Lão thái thái rơi nước mắt, viên đá mắc kẹt trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, bà nức nở nói:

"Không phải ta buồn mà là ta thất vọng, hận bọn nó không biết phấn đấu, thôi, trồng nhân nào gieo quả nấy, đây đều là tạo hóa của bọn nó."

Mỗi cành bám vào mỗi cây, nha hoàn và tâm phúc các chi đều đi theo, số quản sự nô bộc còn ở lại vẫn không ít.

Bây giờ, phủ đệ lớn như vậy chỉ có ba chủ tử là Tạ Khâm, Thẩm Dao và lão thái thái, đâu có cần nhiều người hầu hạ như vậy, Thẩm Dao và Tạ Khâm bàn bạc xem có cần cho nghỉ bớt hay không, Tạ Khâm liếc qua danh sách tên tuổi mà quản gia chỉnh sửa trong đêm:

"Đều là những người theo Tạ gia lâu năm, lúc trước nàng đã chỉnh đốn một phen rồi, không cần đuổi nữa, hơn nữa, ta còn trông cho nhiều người một chút, hầu hạ mẹ con hai người thoải mái."

Sắp xếp cho lão thái thái xong, Tạ Khâm dẫn Thẩm Dao ra khỏi Diên Linh

Đường, đón gió lạnh, một lần nữa ôm nàng lên: “Tứ Tứ, bây giờ đây chính là nhà của nàng rồi.”

Thẩm Dao cười tít mắt, nhẹ nhàng hôn một cái vào yết hầu chàng:

“Nơi nào có chàng mới là nhà của ta.”

Chương 52

Về đến Cố Ngâm Đường, gió lạnh bị ngăn cản ở bên ngoài, Thẩm Dao vẫn không nỡ buông tay, cơ thể lả lướt hấp dẫn dán sát vào người chàng, hận không thể khảm vào trong lòng chàng, Tạ Khâm bật cười, dứt khoát ôm nàng ngồi trên giường La Hán, Hạnh Nhi ngồi xuống cởi giày cho nàng, Tạ Khâm nâng đôi chân mang vớ trắng kia lên ôm vào lòng.

Thẩm Dao thuận thế tách hai đầu gối ra, ôm lấy eo chàng, khuôn mặt nhỏ vùi vào vai chàng không dậy.

Hai tay Tạ Khâm vòng lấy eo nàng, nhắm mắt lại: "Ta còn phải đến thư phòng một chuyến."

"Không cho đi." Nàng chơi xấu, sau đó bắt đầu vân vê cổ áo chàng.

Ngón tay vuốt ve cổ chàng từng cái một.

Tạ Khâm thử thương lượng: "Vậy thì ta ôm nàng đi?"

"Không, gió to."

Thẩm Dao liếc mắt nhìn qua đồng lậu trên kệ để đồ, đã là giờ Hợi rồi: "Trễ thế này rồi, chàng còn phải bận gì nữa?"

Ngoài viện vang lên tiếng động dọn nhà sột soạt nên khiến người ta cảm thấy như vẫn còn sớm.

Khuôn mặt Tạ Khâm ấm áp: "Còn vài thư từ nữa phải viết."

Không phải là chuyện quá quan trọng thì Tạ Khâm sẽ không lên tiếng, trong

triều bước đầu ổn định, sự vụ lộn xộn, mặc dù trong lòng Thẩm Dao có chút mất mát nhưng vẫn rời khỏi lồng ngực chàng:

"Chàng đi đi."

Sau đó dẩu môi lên cao thiệt cao: "Vậy ta ngủ trước đây."

Tạ Khâm gọi người vào hầu hạ Thẩm Dao súc miệng rửa mặt, rốt cuộc còn cùng thê tử liếc nhìn nhau qua gương đồng rồi nhanh chóng về thư phòng, đợi Thẩm Dao thu dọn thỏa đáng rồi vùi mình vào chăn, phần nệm sau lưng lún xuống, một cơ thể nóng hổi sáp đến:

"Quay về nhanh vậy?"

Tạ Khâm dán vào người nàng: "Mấy bức thư thôi mà, viết xong là hết việc."

Lúc ngồi một mình trong thư phòng yên tĩnh viết thư, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu, hơn hai mươi năm trước kia chàng đều như thế này, bây giờ mỗi một khoảnh khắc cô đơn một mình cũng không chịu nổi, viết xong thư từ quan trọng, chàng giao hết việc còn lại cho quan viên dưới quyền rồi quay về hậu viện.

Thẩm Dao quay qua ôm chàng, gối lên cánh tay chàng mà ngủ, đợt này phu thê hai người trải qua quá nhiều chuyện, thể xác và tinh thần đều rất mệt mỏi, trong chốc lát đã cùng nhau ngủ thiếp đi.

Cũng không biết bắt đầu như thế nào, lúc Thẩm Dao mở mắt ra thì trời còn mờ sáng, hôm nay Tạ Khâm không cần vào triều, Thẩm Dao cũng không cần lo liệu việc nhà, hai người đều không bị gò bó.

Điểm tốt của việc tách mấy chi khác ra là không còn nhiều quy tắc nữa.

Bây giờ các quản sự trong phủ ai ai cũng ra sức làm việc, sợ Thẩm Dao bán họ đi, đâu còn cần nàng nhìn chằm chằm như thường ngày nữa, nàng trở nên muốn làm gì là làm.

Lúc Tạ Khâm tiến vào, Thẩm Dao chưa chuẩn bị kỹ càng, cảm thấy hơi khô rát, đây có lẽ là lần đầu nàng có cảm giác này khi đã ở bên chàng lâu như vậy, nàng hơi dùng sức đẩy vai chàng:

"Sao vội vậy?"

Tạ Khâm ý thức được hình như mình không tỉnh táo như thường ngày, hơi thở nặng nề:

"Tại vì muốn."

Vô cùng muốn nàng.

Kéo đẩy không quá dịu dàng, gấp rút giống như hơi thở của chàng vậy.

Thẩm Dao vô cùng đau đớn, lại cảm thấy có điều không thích hợp, nàng sờ lên trán chàng, hỏng bét, chàng phát sốt rồi.

"Chàng bệnh rồi."

Thẩm Dao muốn dừng, Tạ Khâm lại không chịu, chàng vùi mặt vào người nàng, giọng nói khàn khàn: "Đừng nhúc nhích."

Bảo nàng đừng nhúc nhích, nhưng bản thân chàng lại động vô cùng dữ dội.

Thẩm Dao bị chàng đè chặt, vừa tức vừa cười.

"Chàng chà đạp thân thể mình thì thôi đi, còn muốn chà đạp thân thể ta à?"

Có lẽ là hai chữ chà đạp không quá dễ nghe, Tạ Khâm dừng lại, ngước mắt nhìn nàng.

Ánh mắt rõ ràng là có chút chậm chạp, nhưng lại mang theo dục vọng nặng nề.

Thẩm Dao vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy phương diện này của chàng.

Chàng thế này làm lòng nàng ngứa ngáy, có chút yêu thích.

"Tới đi." Nàng thản nhiên tiếp nhận.

Thẩm Dao luôn cho rằng, đàn ông khi bị bệnh thì thể lực chắc chắn sẽ không bằng lúc trước, nhưng Tạ Khâm thì khác, bị bệnh chỉ khiến chàng bớt đi sự kiềm chế và ẩn nhẫn của trước kia, cánh cổng mở ra quá đột ngột, tựa như nước lũ mãnh thú, Thẩm Dao không chống đỡ được.

Chỉ thấy nàng bị chàng xô đẩy từ bên giường đến góc giường, nàng như một cục bột mềm, mặc cho chàng xoa nắn, Thẩm Dao muốn khóc mà không được.

Người đàn ông này còn có bao nhiêu thứ mà nàng không biết đây.

Kết thúc sau hai lần, Thẩm Dao cứ ôm lấy thành giường bạt bộ như con bạch tuộc, kiên quyết không chịu tiếp tục.

Tạ Khâm mơ màng nhìn chằm chằm vào tấm lưng nàng, mồ hôi trượt xuống từ cổ nàng, tóc rối ướt sũng, cổ áo hơi rộng mở để lộ ra da thịt trắng hồng, tuy quần áo dúm dó nhưng vẫn còn nguyên vẹn, nửa đoạn chân trắng trẻo hoàn mỹ lộ ra từ dưới làn váy.

Nhận thấy hơi thở tới gần từ sau lưng, Thẩm Dao ra vẻ vô cùng đáng thương: "Đừng làm nữa, ta không được nữa đâu."

Trong đầu Tạ Khâm hiện lên bốn chữ "Khẩu thị tâm phi", tóm lấy cổ của nàng cắn một cái, phủ lên người nàng từ phía sau.

Thẩm Dao vô thức muốn hét lên, cổ họng còn chưa phát ra tiếng thì bàn tay nóng hổi đã che miệng nàng lại, ngón tay chui vào răng môi quấn quýt với đầu lưỡi của nàng, chơi đùa mặc cho nàng gặm nhấm, cơ thể căng cứng không tự chủ được mà thả lỏng, giống như một cái móc mà câu lấy nàng, khiến nàng buông bỏ phòng bị từng chút một, để chàng công thành đoạt đất…

Ánh nắng mặt trời ngày cuối năm có chút nhẹ nhàng, được gió lạnh bao bọc, chiếu vào trong khoang xe tựa như muốn nói lại thôi.

Thẩm Dao mặc một chiếc áo choàng lông gấm thật dày, gần như là ngồi dán vào vách xe, cách người nọ thật xa.

Trong đầu toàn là hình ảnh bị chàng ôm lấy bắt nạt.

Ngoại trừ khuôn mặt có thể nhìn được thì những nơi còn lại đều khó coi, trước ngực đến bây giờ vẫn còn nóng hổi.

Cái đồ vô liêm sỉ này suýt nữa đã giết chết nàng rồi.

Tạ Khâm đưa tay đỡ trán, dựa vào vách xe nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sau khi đổ mồ hôi toàn thân, lúc này lại khỏe hơn, cả người tràn đầy một cảm giác thoải mái thỏa mãn.

Thẩm Dao tức giận bất bình mà liếc nhìn chàng, có lẽ là vì sau khi phóng túng, một chút hơi thở tàn bạo chôn sâu trong xương cốt đã tiêu tan sạch sẽ, khuôn mặt chàng vô cùng tuấn dật trong trẻo, đường nét góc cạnh cũng được dát lên một lớp ánh sáng, ngược lại có chút phong thái như tiên giáng trần, Thẩm Dao nhìn khuôn mặt này, bỗng nhiên không còn cáu kỉnh nữa.

Nàng yên lặng mắng chính mình không biết tiến bộ.

Hôm nay là giao thừa, Hoàng cung có bữa tiệc trưa, là lần đầu tiên Trần Quý phi công khai lộ diện trước mặt cả triều văn võ và quan quyến, Trần Quý phi không có gia thế hiển hách, năm đó chỉ là Hoàng đế đi tuần phía Nam đã vô tình gặp được một mỹ nhân, khí chất lại hiếm có, duyên dáng thanh lịch như mưa bụi Giang Nam.

Đột nhiên bước lên địa vị cao, Trần Quý phi lại không hề ăn mặc xa hoa, cũng không khoe khoang phô trương, làm việc dịu dàng uyển chuyển như chính con người nàng ấy, khiến người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp.

Bởi vì Hoàng đế tĩnh dưỡng ở điện Phụng Thiên nên bữa tiệc được tổ chức ở điện Phụng Thiên, Hoàng hậu vắng mặt, phi tử hậu cung chỉ có Trần Quý phi xuất hiện, bữa tiệc kết thúc, Trần Quý phi dẫn quan quyến đến chỗ trang nhã ở cung Nhân Thọ, cũng nhân cơ hội này liên kết chút tình cảm với quan quyến, Trần Quý phi không câu nệ thân phận, cả đoạn đường này đều đi cùng Thẩm Dao.

Năm nay Trần Quý phi còn chưa đến ba mươi tuổi, nàng ấy được bảo dưỡng vô cùng tốt, trông vô cùng trẻ trung, nàng ấy không nói nhiều, cũng không có khí thế hùng hổ dọa người, Thẩm Dao cùng nàng ấy trò chuyện vài câu, vô cùng thoải mái.

Vừa uống một chén trà thì một cung nhân đi vào bẩm báo, nói là Hoàng hậu mời Thẩm Dao qua đó.

Trần Quý phi lo âu nhìn thoáng qua Thẩm Dao: "Ta đi cùng ngươi."

Thẩm Dao nhớ đến Ninh Anh còn đang tĩnh dưỡng ở cung Khôn Ninh, nàng có linh cảm không ổn, Trần Quý phi chịu đi cùng nàng là tốt nhất, nàng cảm kích khom gối: "Vậy thì làm phiền nương nương rồi."

Trần Quý phi trấn an những quan quyến khác rồi mang theo Thẩm Dao đi ra khỏi cửa hông của cung Nhân Thọ, sau đó đi đến cung Khôn Ninh, hai cung cách nhau không xa, đi một khắc là đến, trên đường đi, Thẩm Dao thăm dò hỏi Trần Quý phi: "Nương nương có biết Hoàng hậu triệu kiến thần phụ vì chuyện gì không?"

Sắc mặt Trần Quý phi khó coi: "Chuyện cụ thể thì ta không biết, có điều bất kể có chuyện gì, ta cũng sẽ giúp ngươi."

Thẩm Dao một lần nữa nói cảm ơn.

Hai người cùng nhau vào buồng sưởi của cung Khôn Ninh, Thẩm Dao liếc nhìn nữ tử áo trắng ngồi bên cạnh Hoàng hậu, mấy tháng không gặp, Ninh Anh càng ngày càng gầy, nhỏ nhắn yếu ớt giống như một đóa hoa trắng có

thể bị bẻ gãy bất cứ lúc nào, Hoàng hậu ngồi ở giữa sạp mềm, vẻ mặt lười biếng nhìn qua.

Hai người hành lễ với Hoàng hậu trước.

Ninh Anh cũng đứng dậy hành lễ với Trần Quý phi, bốn người ngồi xuống theo tôn ti.

Trần Quý phi đi theo đến là chuyện Hoàng hậu không dự đoán được, chỉ là Hoàng hậu đã trải qua sinh tử, tính tình thay đổi lớn, thấy Trần Quý phi ôn tồn lễ độ nhưng bà ta lại không còn sự ung dung như khi đối với Thích Quý phi và Lý Quý phi, trái lại thái độ cực kỳ không khách khí.

"Quý phi không ở cung Nhân Thọ chiêu đãi quan quyến, đi theo tới cung Khôn Ninh làm gì?"

Trần Quý phi không mặn không nhạt trả lời: "Quan quyến quan trọng nhưng không hơn nương nương được, thần thiếp lo lắng cho cơ thể của nương nương nên đặc biệt đến thăm."

Hoàng hậu không có cách nào phản bác nàng ấy được, cũng không coi trọng nàng ấy, ánh mắt nhanh chóng chuyển sang Thẩm Dao, kiềm chế lại mấy phần:

"Tạ phu nhân, bản cung triệu ngươi tới là vì có chuyện quan trọng."

Thẩm Dao chắp hai tay trước ngực, ngồi một cách ưu nhã, nàng nhàn nhã liếc nhìn về phía Ninh Anh ở đối diện, hỏi: "Kính xin nương nương chỉ thị."

Hoàng hậu nương nương chỉ vào Ninh Anh, giọng điệu than thở: "Thất nương tử này đã cứu mạng của bản cung, nếu không có nàng ấy, sợ là bản cung đã sớm chết dưới lưỡi đao rồi, công lao của nàng ấy rất cao, vì bản cung mà cơ thể bị thương, trong lòng bản cung áy náy, muốn bù đắp cho nàng ấy."

Thẩm Dao nghe đến đây thì đã đoán được đại khái, mím môi không lên

tiếng.

Hoàng hậu chuyển hướng, cười nói: "Tạ phu nhân biết đó, Anh Nhi và Tạ Thanh Chấp là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, nếu không phải lúc trước lão Thái sư đã đính hôn cho nàng ấy thì nàng ấy vốn phải gả cho Thanh Chấp làm phu nhân Thủ phụ."

Thẩm Dao hơi nhíu mày lại.

Trần Quý phi ở đối diện nghe được thì biến sắc, nhắc nhở Hoàng hậu:

"Nương nương cẩn thận lời nói, trong lòng Tạ Thủ phụ ngưỡng mộ Tạ phu nhân thì mới vượt qua muôn vàn khó khăn để tới cửa cầu hôn, việc này cả triều đều biết, sao lại nói vốn nên cưới người khác chứ?"

Hoàng hậu bất mãn khi Trần Quý phi xen vào, quát: "Bản cung và Tạ phu nhân đang nói chuyện, ngươi chen miệng cái gì."

Sau đó không cho Trần Quý phi có cơ hội, bà ta dứt khoát nói với Thẩm Dao:

"Bản cung cũng không có ý gì khác, Thanh Chấp đã cưới ngươi làm thê tử, đương nhiên ngươi sẽ được kính trọng, chỉ là cũng không thể khiến đứa trẻ này tủi thân được, bản cung có ý định ban nàng ấy cho Thanh Chấp làm bình thê, từ đây tỷ muội các ngươi cùng nâng đỡ lẫn nhau, cùng hầu hạ phu quân."

Thẩm Dao lẳng lặng nhìn Ninh Anh ở đối diện, sửa sang lại vạt áo rồi chậm rãi cười lên:

"Nói dễ nghe là bình thê, nói khó nghe là làm thiếp, thất nương tử Ninh gia xuất thân tôn quý, được Thái sư dạy dỗ, không ngờ cũng là người không biết xấu hổ."

Ánh mắt Ninh Anh sắc bén giống như kim bạc.

Hoàng hậu nghe xong thì sầm mặt: "Thẩm thị có ý gì?"

"Nương nương à." Thẩm Dao đứng dậy khom gối hành lễ với bà ta:

"Nương nương yêu quý phu quân, thần phụ vô cùng cảm kích, chỉ là trước đó không lâu phu quân đã mở từ đường lập gia quy cho dòng tộc, con cháu Tạ gia không được phép nạp thiếp, không thể làm trái ý của nương nương, không thể làm ngược lại gia quy, nghĩ tới nghĩ lui, chi bằng cứ đón Ninh cô nương về phủ trước, đợi ta và phu quân đến bốn mươi mà không có con thì sẽ chính thức nạp nàng ta vào cửa, nương nương thấy thế nào?"

Hoàng hậu nghe thấy lời này thì cảm thấy tức chết, nói là đồng ý nhưng thật ra là từ chối, trước tiên là đón người qua đó nhưng lại không cho danh phận, chẳng phải là sỉ nhục Ninh Anh sao, hoặc là lại làm chậm trễ thời gian của nàng ta một phen, ép chết Ninh Anh cũng khó nói, nếu chờ Tạ Khâm đến bốn mươi thì Ninh Anh cũng bốn mươi rồi, còn nói gì mà bốn mươi không con thì mới có thể nạp thiếp, việc này quả thật là… Hoàng hậu chỉ cảm thấy một ngọn lửa giận xông thẳng lên đầu, căm hận nói:

"Thẩm thị, ngươi dám kháng chỉ à?"

Thẩm Dao rũ mắt nói: "Thần phụ không dám, nếu như Hoàng hậu không tin thần phụ thì có thể hỏi phu quân."

Hoàng hậu cười lạnh: "Tạ Thanh Chấp và Ninh Anh là thanh mai trúc mã, cả Kinh thành đều biết, bản cung hỏi ngươi thật ra là đã coi trọng ngươi, nể mặt ngươi rồi, nếu như hạ chỉ cho phu quân ngươi thì không biết hắn vui đến mức nào đâu."

Hoàng hậu lập tức lấy ra ý chỉ đã được chuẩn bị, lúc này một tiểu thái giám đi tới, cao giọng bẩm:

"Bệ hạ có chỉ, tuyên Hoàng hậu nương nương, Trần Quý phi nương nương, Tạ phu nhân và Ninh thất nương tử đến điện Phụng Thiên gặp ngài."

Thẩm Dao nhìn thoáng qua Trần Quý phi, Trần Quý phi gật đầu với nàng,

Thẩm Dao liền biết được là Trần Quý phi giúp nàng bẩm báo với Hoàng đế.

Đoàn người vội vàng đi đến điện Phụng Thiên, trong buồng sưởi, Hoàng đế nghiêng người dựa vào gối, sắc mặt xám xịt, rõ ràng là đã mất đi khí phách trước kia, Tạ Khâm thì ngồi bên cạnh ông, nhìn thấy Hoàng hậu và Trần Quý phi thì khom người hành lễ, sau đó đi đến bên cạnh Thẩm Dao kéo nàng hành lễ rồi ngồi xuống, từ đầu đến cuối đều không nhìn Ninh Anh.

Ninh Anh đứng ở dưới cùng, sững sờ nhìn Tạ Khâm, ánh mắt nàng ta luôn nhìn theo chàng, mà chàng lại xem nàng ta như vô hình.

Cuối cùng vẫn là cung nữ bên cạnh Hoàng hậu nhắc nhở nàng ta, nàng ta mới quỳ xuống dập đầu.

Hoàng hậu thấy nàng ta yếu đuối mong manh thì nói với Hoàng đế:

"Bệ hạ ban ghế ngồi cho Anh Nhi đi."

Hoàng đế nhàn nhạt nhướng mày nhìn thoáng qua Ninh Anh mà không lên tiếng.

Đây là ý từ chối.

Sắc mặt Hoàng hậu cứng đờ.

Hoàng hậu không có con, ở hậu cung tựa như đã thành đồ trang trí, đừng nói là triều thần, ngay cả cung nhân cũng chẳng được mấy ai nghe theo sự sai bảo của Hoàng hậu. Cho nên chuyện Ninh Anh cứu được Hoàng hậu chẳng được ai trong cả triều văn võ để tâm.

Hoàng hậu đã vì Ninh Anh mà nhiều lần cầu tình cho Ninh gia, khiến Hoàng đế bất mãn, mặc dù Hoàng đế và Ninh Thái sư có chút tình nghĩa quân thần, nhưng một khi liên quan đến tạo phản thì trong mắt đế vương không chứa nổi một hạt cát.

Hoàng đế không cho Ninh Anh ngồi chính là đang cảnh cáo Hoàng hậu,

hậu cung không được tham gia vào chính sự.

Trong mắt Ninh Anh thoáng hiện lên vẻ không cam lòng, nhưng vẫn đứng bên dưới không rên một tiếng, bởi vì vậy mà nàng ta càng có vẻ không ra gì.

Hoàng đế không nhịn được mà nhìn Hoàng hậu: "Hoàng hậu có chuyện gì thì nói trước mặt trẫm đây này."

Hoàng hậu bị Hoàng đế ra oai phủ đầu, mất đi khí thế vừa rồi khi ở cung Khôn Ninh, giọng điệu vô cùng mềm mại, lắp bắp nói ra suy nghĩ:

"Bệ hạ, Ninh gia phạm sai lầm không thể tha thứ, nhưng đứa trẻ này vô tội, ngài nể mặt thần thiếp, gả nó cho Tạ Khâm đi, không phải trước kia ngài cũng có quyết định này sao, Thẩm thị trẻ tuổi không giỏi chăm sóc người khác, Anh Nhi lại không như thế, nàng ấy rất giỏi dược lý, biết xoa bóp, có thể hầu hạ trượng phu thật tốt…"

Hoàng đế khó mà tưởng tượng được Hoàng hậu lại nói ra lời như vậy, khiến cho ông vô cùng mất thể diện trước mặt Thẩm Dao, sắc mặt cực kỳ khó coi:

"Thẩm thị là Chu Quốc phu nhân nhất phẩm mà trẫm thân phong, đêm đó không có nàng ấy, ngươi có biết trẫm phải chịu bao nhiêu đau khổ không, bao nhiêu binh lực chết dưới đao giặc, ngươi nói nàng ấy không biết chăm sóc người khác, ngươi quả thật… hồ đồ!"

Hoàng đế tức giận đến mức đau ngực, che miệng muốn ho, Hoàng hậu sợ tới mức vội vàng muốn vỗ lưng cho ông, Hoàng đế hất tay bà ta ra, ra hiệu cho Trần Quý phi tiến lên, Trần Quý phi lập tức đi qua cẩn thận xoa cho ông, giúp Hoàng đế hít thở, vào lúc này, Trần Quý phi lặng lẽ nhìn thoáng qua Tạ Khâm và Thẩm Dao ngồi bên dưới.

Phu thê hai người đều có nét mặt như nhau, mặt không biểu cảm.

Sau đó ánh mắt rơi trên ống tay áo xếp chồng lên nhau của hai người rồi lập tức nhìn đi chỗ khác.

Cùng lúc đó, Ninh Anh cũng phát hiện ra hành động nhỏ giữa phu thê hai người họ, mười ngón tay giao nhau, khều qua móc lại, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng ta cũng không dám tưởng tượng đây là chuyện mà Tạ Khâm sẽ làm ra, ngón tay thon dài với khớp xương rõ ràng đó thậm chí còn chủ động gãi vào lòng bàn tay Thẩm Dao, khiến cho Thẩm thị rụt lại, chàng dứt khoát cầm trọn bàn tay, ngón tay mạnh mẽ ép tay nàng luồn vào kẽ ngón tay chàng.

Ninh Anh choáng váng tinh thần, trên trán đổ ra một lớp mồ hôi.

Hoàng hậu ở bên cạnh đợi một lúc lâu, nghĩ đến việc đã nói ra rồi, chi bằng cứ lên tinh thần, bà ta tiếp tục khuyên nhủ:

"Bệ hạ, ngài quên Ninh Thái sư rồi sao? Không phải ngài luôn khen ngợi ông ấy nổi danh bốn biển, làm gương cho đời..."

Hoàng đế nghe Hoàng hậu lải nhải, âm thầm hít một hơi, ban đầu tiên đế không hề coi trọng Hoàng đế, là Ninh Thái sư phát hiện ra ông có tư chất xuất chúng, một lòng dạy dỗ, Ninh Thái sư đối với ông quả thật không có gì để chê, Hoàng đế khó xử nhìn thoáng qua Thẩm Dao, nếu như Thẩm Dao chưa từng lập công thì Hoàng đế có thể sẽ không do dự, khuyên Tạ Khâm tiếp nhận, một người phụ nữ thôi mà, có người đàn ông nào mà không tam thê tứ thiếp, nhưng Thẩm Dao lại khác.

Lần trước nàng đã đánh bại Quận chúa Mông Ngột, bây giờ lại lặng lẽ bắn chết Đàm Tường, thay đổi chiến cuộc.

"Nếu như ngươi thương nàng ta không có chỗ để đi, trẫm có thể ban một mối hôn sự cho nàng ta, vì sao cứ phải chọn Tạ Khâm? Hơn nữa, bình thê chỉ là lừa mình dối người thôi, đó chính là làm thiếp." Hoàng đế lại ngước mắt nhìn Ninh Anh:

"Ngươi làm thiếp cho người ta, phụ thân ngươi ở trên trời có linh thiêng sẽ đồng ý sao?"

Cơ thể mỏng manh của Ninh Anh trở nên cứng ngắc, ánh mắt trống rỗng, nàng ta không biết vì sao mình lại có chấp niệm như vậy, có lẽ vì từ khi còn nhỏ đã động lòng với chàng, sau đó không thể ngăn cản được nữa, đưa mắt nhìn khắp Kinh thành cũng chỉ có nàng ta là xứng với Tạ Khâm nhất, nàng ta càng tâm niệm muốn gả cho chàng.

Sau này bị phụ thân ngăn lại, trong lòng nàng ta phẫn uất, sau khi gả đến Trịnh gia thì cũng không phải không nghĩ tới việc chấp nhận số phận, nhưng nghe nói Tạ Khâm chậm chạp không cưới, tâm tư bị đè nén lại trở nên xao động, nàng ta chỉ có thể suy đoán là Tạ Khâm vì nàng ta, thế là quyết tâm ép chết Trịnh nhị, cuối cùng cũng có thể về Kinh.

Nhiều năm như vậy, gả cho Tạ Khâm đã trở thành chấp niệm khắc sâu vào xương tủy nàng ta.

Dù cho đến hôm nay, nàng ta cũng thà ép dạ cầu toàn làm thiếp cho chàng thì nàng ta cũng cam tâm tình nguyện, chỉ cần ở bên cạnh chàng thì sớm muộn gì cũng có thể có được tình yêu độc nhất của chàng, đuổi hết tất cả những người phụ nữ không nên xuất hiện bên cạnh chàng.

Nhưng mà quanh đi quẩn lại, lăn lộn đến bây giờ, người đàn ông đó cao không thể với, tuấn tú vô song, là một người đàn ông như thần linh trong mắt nàng ta, lại cùng nữ tử khác ve vãn trước mặt nàng ta, thậm chí từ đầu đến cuối cũng không hề liếc nhìn nàng ta một cái.

Không nhìn nàng ta thì cũng thôi đi, nghe thấy đế hậu vì nàng ta mà tranh chấp, phu thê bọn họ vẫn cứ như không bị ảnh hưởng chút nào, càng khiến nàng ta trông có vẻ buồn cười.

Bức tường được nàng ta dựng lên bằng tín niệm, chậm rãi sụp đổ ngay trước mắt.

Khói bụi bay lên làm mờ mắt nàng ta, đầu gối Ninh Anh mềm nhũn, cứng ngắc quỳ phịch xuống, mở miệng nhưng không nói được lời nào.

Hai mắt nàng ta như phủ một lớp ngăn cách mờ mịt, ngơ ngác nhìn về phía

Tạ Khâm.

Hoàng đế chỉ cho rằng nàng ta si mê Tạ Khâm, nhất thời tâm trạng phức tạp, thế là nhìn sang Tạ Khâm:

"Thanh Chấp, ngươi nói một câu đi."

Nếu như Tạ Khâm muốn nạp thiếp, Hoàng đế cũng sẽ không ngăn cản, nói chung lời vừa rồi của ông đã xem như là giải thích với Thẩm Dao, tiếp sau đây chính là chuyện của phu thê bọn họ.

Ninh Anh nghe được câu này thì hít một hơi thật sâu, mang theo chút hy vọng cuối cùng nhìn qua Tạ Khâm.

Nhưng rơi vào tai lại là giọng điệu hững hờ, mang theo chút mệt mỏi của người đàn ông:

"Bệ hạ, tính tình của phu nhân thần lười biếng, bình thường thần lại rất nuông chiều nên nàng có chút yếu ớt, bên cạnh quả thật thiếu một người cẩn thận quan tâm hầu hạ nàng, chi bằng bệ hạ cứ làm theo ý của Hoàng hậu nương nương, thưởng nàng ta cho thê tử của thần đi."

Ninh Anh phun ra một ngụm máu, ngã xuống đất như chiếc lá khô.

Nàng ta có thể chấp nhận chàng từ chối, nhưng không thể chấp nhận chàng dùng cách thức gần như sỉ nhục này để đẩy nàng ta xuống vũng bùn.

Nàng ta tự kiêu cho rằng thông qua Hoàng hậu, cho chàng cái cớ để hạ mình, khiến phu nhân của chàng không thể không chấp nhận nàng ta, không ngờ, từ đầu đến cuối là nàng ta đang đóng kịch một vai, là nàng ta đang tự biên tự diễn, nhảy nhót như hề.

Ninh Anh gằn từng câu từng chữ:

"Bệ hạ, thần nữ không gả nữa…"

Đột nhiên vào lúc nàng ta cúi đầu, một thái giám của Đông xưởng vội vã vào trong điện, không biết hắn nói gì với Hoàng đế, Ninh Anh mơ hồ cảm nhận được có người nhắc đến nàng ta, lại bị bắt ra ngoài, cảnh cuối cùng sau khi nhắm mắt lại là Hoàng hậu chỉ vào nàng ta chửi ầm lên.

Lúc Thẩm Dao và Tạ Khâm bước ra khỏi Đông Hoa Môn, ánh chiều tà rực rỡ, hoàng hôn đỏ như lửa hâm nóng gò má nàng, nàng xoa khuôn mặt đỏ bừng, nửa tin nửa ngờ hỏi Tạ Khâm:

"Lời Đề đốc Đông xưởng nói là thật à?"

Vào khoảnh khắc Ninh Anh ngất xỉu, Đề đốc Đông xưởng đi vào nói cho Hoàng đế biết, trước cung biến Ninh Anh đã nhiều lần vào cung, dùng việc hầu hạ Hoàng hậu làm lý do, bỏ thuốc vào hương xông, dần dần thần trí Hoàng hậu trở nên mơ hồ, ngày nào cũng vô cùng mệt mỏi, mặc cho Ninh Anh thao túng, Hoàng đế giận dữ, sai người đưa Ninh Anh vào ngục, chịu cùng tội với Ninh gia.

Thẩm Dao đoán là tác phẩm của Tạ Khâm.

Tạ Khâm xoa ấn đường, suy nghĩ lại xem mình đã làm sai chỗ nào, dẫn đến Ninh Anh dây dưa không rõ, sau này đã có bài học kinh nghiệm, không thể để người ta làm Thẩm Dao ấm ức nữa:

"Thật hay giả không quan trọng, quan trọng là người đó sẽ không xuất hiện trước mặt nàng nữa."

Chàng đặt bàn tay mềm mại của nàng vào lòng bàn tay: "Đi, chúng ta về nhà đón giao thừa."

Chương 53

Không còn Thái tử và Ninh Anh nhìn chằm chằm, tâm trạng của Thẩm Dao quả thật trở nên thoải mái, trên xe ngựa về nhà, nàng gối lên chân của Tạ Khâm, cầm lọn tóc lướt qua cằm chàng:

"Tạ đại nhân à, bên nha môn phải tới ngày mười sáu tháng Giêng mới đi chầu lại, chàng cho bản thân mình nghỉ ngơi mấy ngày vậy?"

Tạ Khâm bị nàng làm cho rất nhột, không nhịn được mà xoa cằm: "Chỉ cần nàng muốn, lúc nào ta cũng có thể ở cùng nàng."

Ý của lời này là ngày nào chàng cũng có việc để làm.

Thẩm Dao bĩu môi đến mức có thể treo cả ấm trà, xoay người đi, mặt hướng về phía bên ngoài, chỉ là cẩn thận suy nghĩ lại, thân phận của Tạ Khâm vẫn còn đó, khi hưởng thụ quyền thế uy nghiêm của chàng thì chắc chắn cũng phải trả cái giá tương đương, thế là nàng lại bình thường trở lại, một lần nữa xoay người, tiếp tục khều chàng.

Tạ Khâm: "..."

Chàng phát hiện ra Thẩm Dao cực kỳ thích gọi chàng là "Tạ đại nhân", ban đầu là vì lạ lẫm xa cách, sau này thì sự trêu chọc chiếm đa số, mặc dù chàng biết một tiếng xưng hô không nói lên được điều gì, nhưng Tạ Khâm vẫn hy vọng nàng có thể gọi chàng là phu quân, hoặc là xưng hô thân mật khác.

Ba chữ "Tạ đại nhân" luôn khiến lòng chàng sợ hãi, tựa như Thẩm Dao có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Chàng nâng người nàng lên, ôm hờ nàng vào lòng: "Tứ Tứ, tên chữ của ta là Thanh Chấp, nàng có thể gọi tên chữ của ta mà."

Thẩm Dao đè vai chàng đẩy ra sau, nàng nằm sấp lên người chàng, chỉ cười khanh khách chứ không tiếp lời, Tạ Khâm dựa vào gối mềm ở phía sau sạp, bất đắc dĩ nhìn nàng: "Sao vậy?"

"Người khác đều gọi tên chữ của chàng, ta không muốn đâu, không có gì thú vị cả." Thẩm Dao chống cằm nhìn chàng, đôi mắt trừng trừng: "Chàng lấy tên chữ khác đi, chỉ để một mình ta dùng thôi."

Tạ Khâm nhân cơ hội nói: "Vậy thì nàng gọi ta là phu quân đi, xưng hô này chỉ có nàng mới có thể dùng thôi."

Thẩm Dao liếc chàng một cái: "Kiểu cách quá đi, ta nổi da gà đầy người rồi này, sợ người khác không biết Tạ Khâm chàng là người đàn ông của ta à, giống như là cứ muốn rêu rao hôn nhau trên đường vậy."

Một câu "Tạ Khâm chàng là người đàn ông của ta" đã xoa dịu những trăn trở trong lòng chàng.

Hơi thở Tạ Khâm hơi nóng lên: "Vậy để ta suy nghĩ xem."

Thẩm Dao thấy dáng vẻ trầm ngâm của người đàn ông thì mím môi cười, ở điện Phụng Thiên nàng đã tận mắt chứng kiến chàng sát phạt quyết đoán thế nào, bây giờ lại hao tâm tốn sức vì chuyện mà người khác sẽ cho rằng là cố tình gây sự, nàng cảm thấy ngạc nhiên, có lẽ Tạ Khâm sinh ra vốn không phải là người lạnh lùng.

Trong đầu đột nhiên thiết lập nên dáng vẻ của Tạ Khâm khi còn bé.

Dần dần biến đổi thành, muốn sinh con cho chàng.

Thẩm Dao mà hào hứng thì sẽ trở nên hấp tấp: "Tạ Khâm, chúng ta sinh con đi."

Suy nghĩ của Tạ Khâm bị cắt ngang, chàng ngây ra chốc lát rồi chợt ngồi dậy lắc đầu:

"Không phải đã nói bây giờ không muốn sinh con sao?"

Ngày tháng tốt lành của chàng mới bắt đầu thôi mà.

Tạ Khâm cảm thấy khá là hứng thú với quá trình tạo con, về phần kết quả… Gần đây chàng luôn ở bên ngoài, không muốn để nàng có thai nhanh như vậy, để thuyết phục nàng, Tạ Khâm nghiêm túc nói: "Nàng còn nhỏ, chờ qua hai mươi tuổi rồi nói."

Thẩm Dao bị chàng quét sạch hào hứng, khuôn mặt nhỏ xụ ra: "Ta chỉ nói một chút thôi mà."

Về đến phủ, quản gia nói cho Thẩm Dao biết là hôm nay các chi lục tục qua đây, bây giờ Tạ Kinh đang mang theo mấy cậu nhóc ở trong phòng lão thái thái nói chuyện, dọn nhà sao có thể chỉ làm trong một lần được, của hồi môn đồ trang trí của các chi không ít, e rằng chưa đến mười ngày nửa tháng thì không xong, ngày mai là năm mới, dọn nhà chắc chắn là điềm xấu, đương nhiên là phải đợi sau mười sáu tháng Giêng, Thẩm Dao cũng sẽ không quá vô tình, trái lại quan tâm đến tâm trạng của lão thái thái:

"Mẫu thân thế nào?"

Quản gia trả lời: "Hôm nay lão thái thái đã cười mấy lần."

Thẩm Dao yên tâm, phu thê hai người đến Cố Ngâm Đường trước để thay đồ, sau đó cùng nhau thỉnh an lão thái thái, Tạ Khâm xuất hiện một cái rồi rời đi, Thẩm Dao ở lại Diên Linh Đường, lão thái thái có Tạ Kinh bên cạnh, tâm tình tốt hơn không ít.

"Hôm nay ba vị tẩu tẩu của con cũng tới, ta giữ bọn họ ở lại tối nay ăn bữa cơm đoàn viên."

Chia nhà thì chia nhà, tình thân cốt nhục thì vẫn còn đó.

Thẩm Dao nói: "Đây là việc nên làm, phòng bếp đã sớm chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn mừng năm mới rồi, tất cả đều đã được sắp xếp thay người."

Một câu nói tựa như vô tâm, nhưng tình hình lại thay đổi.

Lúc ở cùng nhau, cả nhà đều do lão thái thái quyết định, bây giờ lão thái thái ở với chi sáu, ngược lại phải hỏi ý Thẩm Dao, lão thái thái biết rõ chuyện gì Thẩm Dao cũng sẽ nghe theo bà nhưng bà vẫn không tự chủ được mà hỏi một câu, sau đó trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Sự kỳ lạ này thoáng qua rồi biến mất, con người phải thừa nhận mình đã già, chia nhà rồi thì bà giảm được chuyện phiền lòng, có thể chính thức dưỡng lão, lão thái thái nhanh chóng xua đi suy nghĩ, lại nói với Thẩm Dao:

"Về phần Kinh Nhi, ta định giữ lại bên cạnh…"

Lão thái thái còn chưa dứt lời, Thẩm Dao đã giữ lấy tay Tạ Kinh, cười nói với bà cụ:

"Con cũng thích Kinh Nhi, Kinh Nhi từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh người, có con bé làm bạn với người, con vui vẻ hơn ai hết."

Tạ Kinh nghe vậy thì đỏ mắt lên, đưa tay ôm lấy Thẩm Dao vào lòng khóc ròng nói:

"Xin lỗi, cháu không thể giúp được người, Dao Dao, cháu cho rằng người sẽ không còn nữa, cháu sợ lắm… Có điều người cũng thật tài giỏi, thế mà còn dám ngụy trang làm người tà giáo bắn chết Đàm Tường, cháu thật bội phục sự can đảm này."

Thẩm Dao ôm nàng ấy vỗ về: "Đều đã qua rồi, trong mắt bọn cháu là sinh tử tồn vong, trong mắt ta là chuyện bình thường, trẻ con lớn lên ở nông thôn trời sinh to gan, chỗ nào cũng dám xông vào." Lúc nhỏ nàng từng mang theo Bích Vân đi theo Lưu Đoan chui vào mật đạo trong rừng, nếu như được nuôi dưỡng ở Kinh thành thì có lẽ tính tình của nàng cũng sẽ

giống như Tạ Kinh.

Dù sao cũng là cô nương mười mấy tuổi, nói rõ sự việc rồi thì phiền não gì cũng qua.

Đúng lúc có ma ma quản sự đến xin chỉ thị của lão thái thái, hỏi xem một lát nữa bày tiệc đoàn viên ở đâu, lão thái thái vội vàng thu xếp, Thẩm Dao bèn nói chuyện thì thầm với Tạ Kinh.

Tạ Kinh nói cho nàng biết: "Nhà của bọn cháu cách nơi này một khắc đồng hồ đi đường, qua một con hẻm ngang là đến, tổ phụ nhiều con trai, không phân chia viện được, mấy người con thứ chen chúc ở tiền viện, mỗi người một căn phòng nhỏ, chật chội lắm, cha cháu và ngũ thúc là đích tử, lại cưới thê tử hết rồi, được chia cho nơi ở rộng rãi hơn một chút."

"Dao Dao, trước kia cháu còn cho rằng mẫu thân cháu coi trọng cháu lắm, bây giờ xem như đã hiểu rồi, trong mắt bà ấy, cháu mãi mãi kém hơn nhi tử bà ấy."

"Tổ phụ cháu chia viện lớn nhất cho nhà cháu, phòng chính ba gian, hai bên đều có một căn phòng phụ, phía sau còn có mấy căn phòng nhỏ, mẫu thân sắp xếp cho nhị đệ ở phòng phụ, cho đại đệ ở phòng nhỏ phía Đông mà vốn dĩ nên để cháu ở, lại muốn cháu và hai vị di nương chen chúc ở phòng nhỏ phía Tây." Tạ Kinh tức giận, vén tóc trên trán, căm phẫn nói:

"Đại đệ năm nay mười một tuổi, nên đến viện ngoài ở, mẫu thân lại nói ở ngoại viện là mấy thúc thúc con thứ vô dụng, lo lắng bọn họ dạy hư đệ đệ, trong cơn tức giận cháu đã quay về chỗ thái tổ mẫu bên này."

Trong lòng Thẩm Dao lại như gương sáng, chắc chắn là Ninh thị kia muốn ép Tạ Kinh về nhà chính nối lại quan hệ, chi trưởng đã mất tước vị, đại gia Tạ Văn Nghĩa chỉ là một Thông phán, năm nay còn đang thi cử, không rõ tương lai, Tạ Kinh có quan hệ tốt với nàng, lại được lão thái thái yêu thương, dùng nàng ấy để giật dây dắt mối là thích hợp nhất, Tạ Kinh không có tâm cơ, không nhìn ra được mưu tính sâu xa của mẹ ruột nàng.

Trước kia khi chưa chia nhà, ở bên cây đại thụ Tạ Khâm này, ở bên ngoài ai ai cũng tán thưởng con cháu Tạ gia tài giỏi, gia phong trong sạch liêm chính, nhưng chia nhà rồi thì mới phát hiện ra chẳng phải tài năng giỏi giang gì cả.

Thẩm Dao nhớ đến người học trò Quốc Tử Giám mà Tạ Kinh từng ái mộ:

"Lôi công tử kia gần đây thế nào rồi?"

Nói đến đây, Tạ Kinh lại nở nụ cười thần bí:

"Dao Dao, Lôi Minh đó thấy thân thế của cháu tốt nên không dám trèo cao, bây giờ tổ phụ cháu bị mất đi tước vị, cháu đã trở thành một tiểu thư quan lại bình thường, cháu có thể yên tâm qua lại với huynh ấy, hôm đó Kinh thành xảy ra chuyện, huynh ấy đến gần Tạ phủ, còn âm thầm đưa tin tức, có thể thấy được cũng quan tâm cháu, đêm qua trong lòng cháu khó chịu, viết một bức thư cho huynh ấy, sáng sớm hôm nay huynh ấy đã đến dưới cây hòe già ở ngõ sau nhà cháu, an ủi cháu rất lâu, nói rằng sang năm thi đỗ đạt nhất định sẽ đi cầu hôn."

Tuy Thẩm Dao không dùng quy tắc đạo đức để trói buộc Tạ Kinh như những trưởng bối khác, nhưng cũng không thể quá mức được: "Cháu phải có chừng mực, thỉnh thoảng viết thư qua lại là được chứ không thể gặp mặt liên tục đâu, cho dù qua lại thì nhất định phải có ma ma đi cùng, tuyệt đối không thể bị người ta ức hiếp được."

Ở nông thôn, Thẩm Dao từng thấy cô nương bị đối phương dụ dỗ vào rừng tằng tịu, sau đó to bụng thì không có cách nào thu dọn, đương nhiên Tạ Kinh sẽ không làm chuyện như vậy, chỉ là Kinh thành là nơi thế gia tụ tập, miệng lưỡi người đời đáng sợ.

Tạ Kinh ngượng ngùng nói: "Người lo lắng quá rồi, đầu xuân năm sau là huynh ấy phải thi cử, đâu có tâm tư làm như vậy, người yên tâm, cháu có chừng mực mà."

"Mong cho chàng ấy thi đỗ đạt." Nếu như Lôi công tử không thể đỗ Tiến sĩ,

Tạ gia chắc chắn sẽ không đồng ý mối hôn sự này, Thẩm Dao hy vọng hôn sự của Tạ Kinh sẽ suôn sẻ.

Một lúc sau, trời hoàn toàn tối đi, xung quanh vang tiếng pháo trúc, đám người đại lão gia đều mang theo đích tử và những đứa trẻ có thể diện dự tiệc, người thì vẫn là người đó, nhưng nụ cười trên mặt đã bớt đi mấy phần chân thành, giữa các chi rõ ràng đã trở nên xa cách rồi.

Tạ Khâm không tham gia, bầu không khí trên bàn vuông thoải mái hơn một chút, Thẩm Dao ăn nửa chén sủi cảo, lại ăn chút đồ ăn, sau đó lặng lẽ nói cho lão thái thái biết mình muốn đến thư phòng với Tạ Khâm, lão thái thái để nàng đi.

Nàng vừa đi, người của mấy chi khác càng cảm thấy tự do.

Đám trẻ con không rành sự đời được tôi tớ dắt ra sân bắn pháo hoa, bình thường mấy vị gia đều không thích nghe lão thái thái nói chuyện lảm nhảm, từ trước đến nay cứ dùng bữa xong là đi, cho dù là đêm giao thừa thì cũng phải đi tìm thú vui, hôm nay lại ngồi chỉnh tề trước mặt lão thái thái.

Hôm nay đại lão gia đã sai người nghe ngóng, bên phía Cẩm y vệ quả thật có người đồn hắn thông đồng với Thái tử, có lẽ là vì nể mặt Tạ Khâm nên chỉ nói là cố ý dính líu, không có ý định lập án, chưa hẳn là tư thông với Thái tử nhưng không từ chối một cách rõ ràng cũng là thật, có điều nếu như hắn không phải là huynh trưởng của Tạ Khâm, Cẩm y vệ làm theo lời đồn mà bắt hắn vào ngục cũng không phải là không thể.

Lần này hắn cảm thấy may mắn tránh được một kiếp.

Vẻ mặt đại phu nhân ưu tư, lúc trước người có chủ ý chân đứng hai thuyền là nàng ta, đương nhiên là đã chịu rất nhiều chỉ trích từ đại lão gia, ngay cả ở trước mặt con cái, nàng ta cũng đã mất đi mấy phần uy nghiêm.

So sánh ra thì phu thê nhị lão gia oan ức hơn nhiều, theo bọn họ nghĩ, nếu không phải chi trưởng bị Tạ Khâm nắm được điểm yếu, bọn họ cũng không đến mức bị liên lụy.

Ánh mắt lão thái thái đảo qua đám người, bà trầm giọng hỏi: “Sắp xếp thỏa đáng hết chưa?”

Trước kia có tiền chung chống đỡ, danh tiếng Tạ gia chống đỡ, bọn họ ngồi dưới cây đại thụ hóng mát, bây giờ tự chịu lời lỗ, trong tay thoáng cái đã eo hẹp, không thể không sống thắt lưng buộc bụng.

Phu thê đại lão gia và nhị lão gia lần lượt than khổ.

Duy chỉ có tam lão gia và tam phu nhân giữ im lặng.

Tam phu nhân đã nghĩ thông suốt rồi, cho dù thật sự chia gia sản thì chi ba cũng không có được chỗ tốt gì, sau khi chia nhà nàng ấy cũng không cần sợ đầu sợ đuôi, nhìn sắc mặt mẹ chồng và chị em dâu nữa, sau này thuận tiện qua lại với thân thích nhà mình, thẳng lưng mà làm người.

Lão thái thái hỏi tam phu nhân: “Nhà cửa bao lớn? Ở đủ không?”

Tam phu nhân ôn hòa tiếp lời: “Đương nhiên là không dễ chịu bằng sống dưới gót chân của lão thái thái, nhưng cũng có thể sống được ạ.”

Điều khó xử duy nhất là vốn liếng ít, tam lão gia không có bản lĩnh gì, sau này phải ngồi không ăn hoang.

Tam phu nhân buồn thì buồn, nhưng ngoài mặt không thể hiện ra, ngay cả hai người con trai mà lão thái thái cũng không để ý, huống chi chi ba là con thứ.

Không ngờ lão thái thái suy nghĩ chốc lát rồi liếc mắt ra hiệu, ma ma tâm phúc dâng một chiếc hộp gấm hình chữ nhật lên.

Ánh mắt mọi người rơi trên chiếc hộp đó, cùng hiện lên vẻ khác thường.

Lão thái thái mở hộp ra đưa cho phu thê tam lão gia:

“Đây là hai phần sản nghiệp mà phụ thân con đặt mua ở thành Đông, một thôn trang đậu hũ, một thôn trang rượu, đậu hũ đó được làm theo công thức tổ truyền, nổi tiếng xa gần, cách chưng cất rượu cũng được mua lại từ lâu, nuôi sống được cả nhà già trẻ, chắc là không có gì đáng ngại.”

Như vậy thì bà cũng không phụ lòng lão thái gia rồi.

Tối hôm qua lão thái thái không lấy ra là vì sợ mấy nhi tử tranh đoạt, không chia đều được, bây giờ tất cả đã kết thúc, bà cho ai là tự do của bà, người khác chỉ có thể biết ơn.

Quả nhiên, phu thê tam lão gia nhìn nhau rồi đột nhiên rưng rưng nước mắt.

Tam lão gia quỳ xuống dập đầu với lão thái thái:

“Đa tạ mẫu thân đã thương nhi tử, nhi tử và con dâu mới có thể chống đỡ được cái nhà này.”

Đại lão gia và nhị lão gia thấy thế, cho rằng mình cũng có phần nên đều lộ ra ánh mắt chờ mong.

Lão thái thái cười lạnh: “Mấy năm nay lão đại gia nhờ uy phong của Khâm Nhi mà âm thầm nhận không ít lợi ích, con ra ngoài uống rượu chơi gái hào phóng lắm, phần của con ta trả lại cho Khâm Nhi hết rồi.”

Đại lão gia cạn lời, hậm hực gật đầu.

Đến lượt nhị lão gia, sắc mặt lão thái thái tốt hơn một chút nhưng vẫn kiên định: “Lão nhị gia giỏi buôn bán, chi hai các con không lo ăn lo mặc. Các con có mấy cửa hàng, mấy thôn trang ở Giang Nam, ta cũng biết rõ.”

Trong đó có không ít thứ được đặt mua bằng tiền cắt xén quỹ chung.

Sắc mặt nhị lão gia nóng rát.

Nhị phu nhân cười khổ: “Ăn mặc đúng là không lo, chỉ là…” Chỉ là không

nói gì được nữa.

Lão thái thái nhìn con cháu ngồi đầy trong phòng: "Cứ như vậy đi đã, ta còn phải giữ một ít lại để thêm của hồi môn cho bọn trẻ."

Trong lòng mọi người nghĩ, thêm của hồi môn thì có thể tốn bao nhiêu đồng, nói đến cùng thì vẫn là giữ lại cho Tạ Khâm.

Lão thái thái quả thật có suy nghĩ này.

Trước khi chết lão thái gia đã dặn dò bà, muốn gia tộc rễ sâu tốt lá, sừng sững không ngã thì không được chia gia sản, gia sản mà bị chia năm xẻ bảy thì sẽ không còn thế nữa, thay vì đưa cho các chi khác ăn chơi, chi bằng hãy để chúng tự lực cánh sinh, đưa gia sản cho người mạnh nhất, vì người mạnh nhất đó có thể chèo chống vinh quang của toàn bộ gia tộc.

Khi còn sống lão thái gia thích Tạ Khâm nhất, sở dĩ trước khi chết không chia gia sản là vì lo lắng lúc đó Tạ Khâm nhỏ, sẽ bị các huynh trưởng ngấp nghé.

Lão thái gia nhìn xa trông rộng, lão thái thái rất tán thành, mặc dù có chút đau lòng cho những người con trai khác, nhưng cuối cùng bà vẫn quyết định để lại toàn bộ gia sản cho Tạ Khâm.

Mọi người ngồi cùng lão thái thái một canh giờ, tiểu bối đều đến dập đầu thỉnh an, lão thái thái phát lì xì cho từng người.

Thẩm Dao được ma ma nha hoàn vây quanh đi về Cố Ngâm Đường, trên đoạn đường này, các ma ma và dâu con tụ tập ở chỗ gác cổng uống rượu chơi bài, tiểu nha hoàn thì đuổi theo mấy gã sai vặt đòi đèn hoa, đại thiếu gia của chi trưởng mang theo một đám tiểu bối tự do chơi ở trong sân, trong tay hắn giơ cao một ống pháo hoa, mọi người vây quanh hắn giành giật, có người bị trượt chân, có người ngã cắm đầu, tiếng khóc xen lẫn tiếng cười, huyên náo không ngớt.

Thẩm Dao nhớ lại đêm giao thừa trước kia, phần lớn thời gian nàng và Bích

Vân sống nương tựa lẫn nhau, thỉnh thoảng đến nhà thím Lưu ăn chực sủi cảo rồi về, đến sau nửa đêm đều lẻ loi trơ trọi một mình gác đêm.

Nàng hâm mộ nhà có trẻ con:

"Từ trước đến nay Hầu gia đón giao thừa thế nào?"

Lê ma ma cười nói: "Hầu gia à, không thích náo nhiệt, giao thừa năm nào cũng thỉnh an lão thái thái, ăn bữa cơm đoàn viên rồi về viện của mình, nên đọc sách thì đọc, nên làm việc thì làm, trong mắt Hầu gia, ngày nào cũng giống như nhau."

Thẩm Dao hơi thất vọng.

Nàng thích náo nhiệt.

Ánh mắt lại rơi trên người đám trẻ tập tễnh ê a học nói kia, đột nhiên có một chủ ý.

Nàng phải dỗ dành Tạ Khâm sinh con với nàng.

Thẩm Dao thì thầm dặn dò Bích Vân vài câu, Bích Vân muốn nói lại thôi mà nhìn nàng, nhịn một lúc rồi vẫn không kiềm được:

"Cô nương, mặt người có đau không?"

Lúc trước người vụng trộm mua thuốc phá thai là ai vậy?

Thẩm Dao ngượng ngùng sờ mũi, đẩy nàng ấy ra khỏi phòng ngoài: "Nhanh đi!"

Chương 54

Ánh đèn ở Cố Ngâm Đường đan xen vào nhau, sáng sủa rực rỡ.

Thẩm Dao cho Lê ma ma nghỉ, nhét cho Bích Vân một bao lì xì lớn, bảo nàng ấy và tiểu nha hoàn đi chơi, mang theo bữa ăn khuya mà Bích Vân chuẩn bị đi về phía thư phòng.

Bên ngoài thư phòng, Bình Lăng gọi một đám thị vệ uống rượu ở mái hiên thoáng mát, trên bàn tiệc bày biện một con hươu nướng, mọi người nhìn thấy Thẩm Dao đến thì dồn dập hành lễ, Bình Lăng ân cần chạy đến khom lưng chắp tay, sợ Thẩm Dao cho rằng bọn họ lười biếng, vội vàng giải thích:

"Thỉnh an phu nhân, Hầu gia đang ở trong thư phòng làm việc, thương cảm cho chúng tiểu nhân nên bảo chúng tiểu nhân ở đây uống rượu, thất lễ với người rồi ạ."

Thẩm Dao cười xua tay: "Các ngươi uống rượu đi, đừng lo cho ta, ta đi tìm Hầu gia."

Bình Lăng đưa tay ra dấu vào phía bên trong, đưa mắt nhìn nàng bước lên bậc thềm vào phòng rồi mới đi ra khỏi cửa tròn.

Nghe thấy trong thư phòng im lặng, Thẩm Dao mang theo hộp đồ ăn rón rén đi vào.

Tạ Khâm mặc một bộ trường bào màu tối, ngồi dưới đèn lật xem công văn, khuôn mặt tuấn tú mơ hồ có ánh sáng, chỉ là vùng ánh sáng này nhanh chóng bị đôi mắt đen láy sâu thẳm áp chế xuống, lắng đọng thành khí chất như ngọc.

Thẩm Dao dựa vào kệ để đồ nhìn chàng một lúc, đợi chàng xem xong công văn trong tay thì đi qua, nhân tiện nhẹ nhàng đặt chén cháo tổ yến kia lên bàn dài, dựa vào bên cạnh chàng hỏi:

"Chàng dùng bữa tối chưa?"

Trước đó Tạ Khâm không về nhà mà đến chỗ các quan lại khác ăn cơm nên không đến chính viện, Thẩm Dao đoán được Tạ Khâm không đi cũng vì giữ thể diện cho đám người đại lão gia.

Tạ Khâm khép văn thư lại, rửa tay rồi ngước mắt nhìn nàng: "Nàng về nhanh vậy?" Chàng cho rằng Thẩm Dao sẽ ở lại Diên Linh Đường đón giao thừa một lúc, chàng đưa tay ôm vòng eo nhỏ của Thẩm Dao, Thẩm Dao quay người ngồi lên người chàng.

"Không ăn nhiều, về đây ăn cùng chàng." Thẩm Dao lấy hộp cơm qua, mở nắp ra để lộ hai chén cháo tổ yến nóng hổi, sau đó nhìn Tạ Khâm bằng đôi mắt long lanh: "Chắc là chàng vẫn còn để dành bụng ăn cùng ta chứ?"

Tạ Khâm không tìm được lý do từ chối, đứng dậy nhường chỗ cho Thẩm Dao, lại chuyển một chiếc ghế gập bằng gỗ lê vàng tới ngồi bên cạnh nàng, Thẩm Dao dọn dẹp một phần bàn nhỏ ở trước mặt, muốn bưng lấy chén nhưng Tạ Khâm sợ nàng bị bỏng nên ngăn nàng lại, tự mình bưng ra, màu sắc của cháo tổ yến khác với thường ngày, mang theo màu hơi cam cam, giống như bị bỏ thuốc.

Thẩm Dao thấy ánh mắt chàng nhìn cố định vào đó thì giải thích:

"Bỏ thêm nhân sâm và kỷ tử."

Mùi nhân sâm nặng, có thể che giấu mùi khác.

Thẩm Dao ăn một miếng trước, Tạ Khâm đương nhiên cũng múc một muỗng, mùi hương vừa đến gần chóp mũi là chàng dừng lại, sau đó nhìn Thẩm Dao bằng khuôn mặt trấn tĩnh.

Thẩm Dao hơi chột dạ: “Sao vậy?”

Tạ Khâm nhìn nàng mà không lên tiếng.

Thẩm Dao bị chàng nhìn chằm chằm đến mức tê cả da đầu, trừng mắt nhìn ngược lại chàng: “Chàng làm gì vậy.”

Bây giờ thì lộ tẩy rồi.

Tạ Khâm cười một tiếng, đời này số người muốn giết chàng nhiều như cá diếc qua sông, chút năng lực cảnh giác cũng không có thì uổng công làm Thủ phụ quá, huống hồ sau chuyện Thẩm Dao trúng thuốc bột lần trước, chàng đã âm thầm học cách phân biệt các loại dược tính, chút mánh khóe này của Thẩm Dao làm sao thoát được mắt chàng, chàng chỉ vào cháo tổ yến:

“Trong này bỏ thêm cái gì?”

Thẩm Dao không hề có chút khốn cùng nào khi bị vạch trần, trái lại còn hùng hồn: “Thuốc bồi bổ thân thể, chẳng phải sáng nay chàng bị cảm à, ta sợ cơ thể chàng yếu nên cố ý bồi bổ một chút.” Thẩm Dao cũng có chút thông minh, nếu như không bị Tạ Khâm phát hiện thì không sao, nếu như bị phát hiện, nàng cứ dứt khoát thừa nhận, tiện thể nói ra rằng chàng yếu, dùng phép khích tướng để đối phó với chàng.

Đàn ông mà, đâu có ai chịu thừa nhận mình yếu, nhất định phải chứng minh một phen.

Huống chi buổi sáng Tạ Khâm “cực nhọc” như vậy, quả thật nên bồi bổ một chút.

Thẩm Dao tính toán rõ ràng, Tạ Khâm cũng không thể nói gì hơn, chàng đẩy chén tổ yến kia đến trước mặt Thẩm Dao:

“Người có cơ thể yếu là nàng, nàng bồi bổ thêm một chút đi.”

Thẩm Dao: "..."

Hai gò má phồng lên, ánh mắt không vui.

Tạ Khâm bất đắc dĩ nói: "Ban đầu người không muốn có con là ai?"

Thẩm Dao cũng biết mình đuối lý, nâng váy chui vào trong lòng chàng, nhỏ giọng lầm bầm:

"Không phải vì ta muốn có một mái nhà sao, có con rồi thì trong nhà sẽ vô cùng náo nhiệt."

Tạ Khâm không phủ nhận điều này, ôm cả người nàng nhìn về phía bầu trời đầy pháo hoa nở rộ:

"Ta biết, ý của ta là đợi thêm chút nữa."

"Nhưng ta chán lắm." Thẩm Dao cọ trán vào đầu vai chàng: "Mẫu thân đã có tuổi, hôm nay đâu biết chuyện ngày mai, ta cũng muốn khiến bà cụ thoải mái một chút."

Thẩm Dao luôn là người 'được cho một tí màu là muốn mở phường nhuộm', chẳng mấy chốc lại níu vạt áo chàng kéo giật, làm nũng:

"Chàng cho ta đi mà."

Nàng quá xinh đẹp, hôm nay lại đặc biệt trang điểm một phen, người bình thường giương nanh múa vuốt mà bây giờ lại mềm mại làm nũng với chàng, ai mà chịu cho nổi.

Nàng không biết rằng nàng càng như vậy, Tạ Khâm càng không muốn đồng ý.

Có con rồi, chàng sợ sẽ thành người "vô dụng", nàng đâu còn khả năng làm nũng với chàng nữa.

“Lúc sáng đâu có nói như vậy.”

Thẩm Dao đang tràn đầy sức sống: “…”

Nàng mặt dày hỏi: “Có phải là chúng ta khá hợp nhau không?”

Không phải là nàng nhất quyết muốn chuyện đó, chỉ muốn thuyết phục Tạ Khâm đồng ý sinh con với nàng thôi.

Tạ Khâm sừng sững bất động, suy nghĩ một chút rồi nói: “Có phải nàng nhìn thấy trẻ con trong phủ náo nhiệt nên hâm mộ không?”

Thẩm Dao gật đầu: “Phải.”

“Được.” Tạ Khâm đã hiểu, sắp xếp lại toàn bộ văn thư trên bàn rồi đẩy sang một bên, ôm nàng thật chặt: “Ta theo nàng, nàng muốn làm gì, ta cũng theo.”

Thẩm Dao thấy Tạ Khâm sống chết không mắc mưu thì hơi phát sầu: “Ta muốn làm đèn hoa.”

Tạ Khâm liền gọi Bình Lăng tới, bảo hắn đi chặt một cây trúc, Bình Lăng đoán được Tạ Khâm muốn làm gì, đi chặt một đoạn trúc già, lại chẻ thành từng mảnh trúc, phu thê hai người ngồi trên giường đất làm đèn lồng, đây là sở trường đặc biệt của Thẩm Dao, nàng muốn đón lấy để làm, Tạ Khâm không chịu:

“Trên đó có gai ngược, đừng để làm nàng bị thương.”

Thẩm Dao bèn cười tủm tỉm ôm đầu gối ngồi bên cạnh nhìn chàng buộc đèn lồng, nàng đã chịu khó làm việc từ nhỏ, bây giờ được Tạ Khâm nuôi mà trở nên chậm chạp, nàng lại đổi sang tư thế thoải mái, dựa nửa người vào gối.

Cô nương nhẹ nhàng mềm mại, nhìn một cái là khiến trái tim người ta mềm nhũn.

Lần đầu tiên Tạ Khâm làm chuyện này, đương nhiên là có chút không thạo, Thẩm Dao nhìn thấy mà sốt ruột bèn ngồi dậy chỉ huy, tốn hết hai khắc đồng hồ, cuối cùng cũng buộc xong một cái đèn lồng trúc, Tạ Khâm lại đi vào phòng trong lấy một ít lụa Giang Tô, đặt trên bàn rồi nhìn qua Thẩm Dao:

"Nàng muốn vẽ gì?"

Thẩm Dao tràn đầy phấn khởi đến gần, chuyển ghế gập sang phía đối diện, ngồi quỳ chân trên ghế nhìn chàng:

"Chàng cứ tùy ý mà vẽ, thể hiện sở trường của chàng đi."

Tạ Khâm bắt đầu vẽ tranh, trước tiên chàng dùng một cây bút lông sói nhỏ phác họa ra một bức tranh sơn thủy, đây vẫn là lần đầu tiên Thẩm Dao thấy chàng vẽ tranh, tận mắt nhìn thấy trên mảnh tơ lụa trống không dần dần hiện lên non nước, càng bội phục tài hoa của người đàn ông này, trong lòng như được rót canh nóng, trái tim đập thình thịch: "Chàng vẽ đẹp quá…"

Tạ Khâm nhìn thoáng qua, có chút ngượng ngùng: "Tiện tay vẽ thôi." Bị Thẩm Dao nhìn chằm chằm bằng đôi mắt nóng rực, Tạ Khâm càng thấy áy náy, dự định vẽ đàng hoàng nên dứt khoát vào phòng trong tìm thuốc màu đã lâu chưa dùng, Thẩm Dao ôm cổ liếc nhìn, trên hộp gấm kia đọng một lớp bụi, có thể thấy được là đã nhiều năm rồi không dùng đến.

"Còn dùng được không?"

Tạ Khâm mở hộp ra, mực màu đã khô, chàng không biết làm sao, đành phải đi đến hành lang lại gọi Bình Lăng tới, bảo hắn đi tìm màu mới.

Tạ Khâm không phải là loại người ăn không ngồi rồi mua danh cầu lợi, lúc nhỏ còn an nhàn thoải mái vẽ mấy bức tranh, sau khi vào triều thì hoàn toàn không động đến nữa, cho nên trong phủ không có đồ dự trữ sẵn, có điều năm nào trong cung cũng ban thưởng cho chàng không ít, năm ngoái thuốc màu tốt nhất đã được chia cho văn bối trong phủ, năm nay ầm ĩ ra

chuyện chia nhà, đồ vẫn còn lại ở phòng kho.

Bình Lăng lập tức mang tới đưa cho Tạ Khâm.

Thẩm Dao vén tay áo lên muốn giúp chàng, Tạ Khâm chỉ vào ghế gập: "Nàng ngồi đi, xem là được."

Chàng không nỡ để nàng động tay động chân.

Trong lúc Bình Lăng tìm thuốc màu, Tạ Khâm đã phác họa ra hai bức tranh thủy mặc, mặt lụa được kẹp vào đèn lồng xếp thành bốn mặt, Tạ Khâm vẽ lên hai mặt trong số đó, để lại hai mặt trống không cho Thẩm Dao, chàng vừa chuẩn bị mài thuốc màu vừa nói với Thẩm Dao:

"Nàng nghĩ xem lát nữa bản thân sẽ vẽ cái gì?"

Thẩm Dao nhìn chàng chằm chằm đến mức mất hồn, nghe vậy thì lập tức lắc đầu: "Ta không muốn vẽ, ta vẽ như vẽ bùa, sao có thể chà đạp tranh của chàng được, lát nữa chàng làm xong cái đèn lồng này, ta phải lấy treo lên ngắm cho đã."

Tạ Khâm cạn lời: "Chúng ta là phu thê, ta vẽ hai mặt, nàng vẽ hai mặt, ghép lại thành một chiếc đèn lồng chẳng phải là thích hợp sao? Hơn nữa, ta ở bên cạnh nàng, nàng muốn cái gì mà không có? Sau này thích gì ta cũng vẽ cho nàng."

Thẩm Dao suy nghĩ một lúc rồi cũng không từ chối, chống cằm nhìn chàng: "Vậy ta suy nghĩ xem."

Tạ Khâm kéo ống tay áo bắt đầu pha mực, Thẩm Dao nhìn ra được tay chàng có chút cứng nhắc, có thể thấy được là đã nhiều năm không động vào, nàng tò mò hỏi:

"Bao lâu rồi chàng chưa vẽ?"

"Chắc là tám năm."

“Lâu vậy à? Vì sao không vẽ? Không phải văn nhân các chàng đều có vài tật xấu, thích học đòi văn vẻ sao?” Miệng Thẩm Dao nói là tật xấu, nhưng trong lòng lại vô cùng ngưỡng mộ, chẳng trách người ta thường nói mọi thứ đều là thứ phẩm, chỉ có đọc sách học tập là chính phẩm. Sự tuấn tú phong lưu này của Tạ Khâm khiến người ta quá mê muội.

Tạ Khâm pha màu xong, chuẩn bị vẽ màu, chàng vừa kéo tay áo vừa cầm bút đứng ở bên cạnh, bình thản nhìn nàng:

“Ta không rảnh rỗi tao nhã vậy đâu.”

Bản thân Thẩm Dao vẽ không đẹp, ánh mắt lại vô cùng độc đáo: “Cách chàng vận dụng ngòi bút vô cùng lưu loát, mấy nét rải rác lên xuống có nhịp điệu, ý cảnh cao xa, có phải là sau khi chàng đậu Trạng nguyên, số người tìm chàng đòi tranh vẽ quá nhiều nên chàng không muốn vẽ nữa không?”

Tạ Khâm không phủ nhận, tập trung tinh thần bắt đầu vẽ màu, Thẩm Dao không dám quấy rầy chàng, chăm chú thưởng thức, ngón tay chàng thon dài có lực, trước tiên là tô màu mực đậm nhất, Thẩm Dao nhìn một lúc là hoa mắt lên, nhìn lên theo bút lông sói, ánh mắt cố định trên khuôn mặt tuấn tú đó, Tạ Khâm hơi nheo mắt lại, bởi vì chàng vô cùng tập trung nên ánh mắt tựa như có một sự xuyên thấu cực sắc bén, khí phách tràn trề, đường nét góc cạnh rõ ràng được ánh đèn nhuộm màu, xua tan đi chút thâm trầm, khiến cho cả người trông cực kỳ trẻ trung, tựa như thiếu niên mười mấy tuổi.

Đột nhiên Thẩm Dao có chút hâm mộ Ninh Anh, hâm mộ tất cả những người đã quen biết Tạ Khâm từ nhỏ.

Dục vọng chiếm hữu nồng đậm khao khát muốn có được chàng cả đời quay cuồng trong lồng ngực.

Có lẽ đây chính là yêu.

Nàng chưa bao giờ cảm thấy may mắn như giờ phút này, may mà sự cô độc dũng cảm ban đầu đã khiến nàng không chùn bước mà quay về bên chàng.

Tạ Khâm tô màu xong thì thấy tiểu kiều thê của chàng nhìn mình chảy nước miếng, trong mắt chứa đầy vẻ bá đạo dày đặc.

Giống chàng là vật của riêng nàng vậy.

Bên tai Tạ Khâm ửng đỏ, chàng nâng tay áo lau nước đọng trên khóe môi nàng, vẻ mặt vẫn bình tĩnh:

"Nghĩ xong chưa?"

Thẩm Dao vẫn còn đang u mê: "Nghĩ xong rồi."

Tạ Khâm đang muốn hỏi xem nàng định vẽ cái gì, lại nghe thấy mỹ nhân đó nhìn mình chằm chằm nói:

"Trói chàng lại."

Tạ Khâm sửng sốt ngây ra, sau đó lại lạnh lùng liếc nàng một cái rồi tiếp tục vẽ tranh.

Thẩm Dao chậm chạp nhận ra mình đã nói gì, hai tay che đi khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, xấu hổ vô cùng.

Sao lại nói ra suy nghĩ trong lòng chứ.

Đây là chiêu cuối cùng mà.

Để lộ ra trước như vậy, ở trên giường phải làm sao đây?

Thẩm Dao nhéo mình một cái thật mạnh, kiềm chế biểu cảm, sau đó hất tóc mai, nghiêm túc nói:

"Ta đã nghĩ ra sẽ vẽ gì rồi."

Tạ Khâm hơi cong khóe môi, cũng không ngẩng đầu: “Vẽ cái gì?”

Thẩm Dao lấy lại danh dự cho bản thân: “Vẽ dáng vẻ chàng bị trói vào lần đầu ta nhìn thấy chàng trên núi.” Tư thái nàng ưu nhã, ánh mắt mang theo chút cảm giác như thổ phỉ.

Tạ Khâm: “…”

Chương 55

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tốn khoảng nửa canh giờ, Tạ Khâm vẽ xong phần của chàng, là hai bức tranh sơn thủy xanh biếc với phong cách đồng đều, chàng không thích phong cách vẽ nhẹ nhàng giàu hàm ý thế này, chỉ vì Thẩm Dao thích nên chàng mới vẽ.

Thẩm Dao nâng lấy khen tấm tắc, không chịu buông tay:

"Ta sẽ cắt hai mặt lụa này ra, sau đó làm thành mặt quạt, dùng ngà voi khảm lên…"

Còn chưa dứt lời, tranh đã bị Tạ Khâm cướp lấy, sau đó chàng bày ra trên bàn dài: "Nào, đến lượt nàng rồi."

Chàng nhường chỗ để Thẩm Dao vẽ hai mặt còn lại.

Thẩm Dao cong khóe môi lên rất cao, đồng ý vô cùng thoải mái, lúc thật sự phải hạ bút thì vẫn rất do dự, nàng ngậm bút lông nhàn rỗi nhìn Tạ Khâm, đôi mắt đen to đẹp lúng liếng nhìn tới nhìn lui cơ thể đẹp đẽ đang ngồi trên ghế bành, không chịu hạ bút.

Tạ Khâm bị nàng nhìn đến mức trong lòng nóng hổi:

"Rốt cuộc nàng muốn thế nào?" Giọng điệu như cầu xin trong sự bất lực.

Thẩm Dao cắn bút lông sói, miệng thổi hơi, thổi cho cây bút lông sói chưa chấm mực kia vang tiếng vù vù, dáng vẻ nhẹ như mây khói, tính tình đó cực

giống một thiếu niên đang huýt sáo trong núi rừng, Tạ Khâm nhớ đến cảnh tượng lần đầu gặp nàng vào năm đó ở Đàm Châu.

Một bộ vũ y trắng như tuyết, đầu đội mịch ly [1] màu trắng, gió núi gào thét, mịch ly tung bay, khiến nàng nổi bật như tiên nữ trong trẻo, thế nhưng trên khuôn mặt lại mang theo chút tùy ý mệt mỏi, ánh sáng chập chờn, chỉ cần nàng huýt sáo, có lẽ ai cũng sẽ bị nàng quyến rũ mất.

[1] Mịch ly (冪䍦): Một loại mũ có màn.

Click để xem ảnh

Tính tình Tạ Khâm từ nhỏ đã nghiêm cẩn, đứng đắn lạnh lùng, ai ai cũng nói chàng nhất định sẽ tìm một tiểu thư đoan trang dịu dàng làm thê tử, nhưng chàng lại yêu nàng, yêu sự trắng trợn không kiêng dè của nàng, yêu dáng vẻ hào sảng không bị trói buộc của nàng, yêu từng chút hèn mọn không đáng nhắc đến bên dưới vẻ ngoài khoa trương của nàng.

Từ sau khi được nàng cứu ở Đàm Châu, người này đã luôn được cất giấu nơi đáy lòng chàng, mỗi lần mẫu thân giục chàng thành thân, nhắc đến những danh môn khuê tú ở Kinh thành với chàng, chàng không hề thấy hào hứng, lúc đó chưa phát hiện ra, bây giờ nghĩ kỹ lại, có lẽ vì không có ai có dáng vẻ như nàng.

Lúc nhỏ không biết cảm giác của tình yêu.

Khi chàng đang ngẩn ngơ thì Thẩm Dao mở miệng:

“Chàng giúp ta vẽ thêm hai mặt quạt đi, ta sẽ đồng ý với chàng.”

Tạ Khâm không nói hai lời mà ngồi xuống, lúc này chàng càng thêm cẩn thận, lấy ra lụa Giang Tô tốt nhất, phong cách vẽ càng thêm xinh đẹp tinh tế, trên lớp mực đậm phủ màu xanh thẳm, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Thẩm Dao khó có thể tưởng tượng được non nước xanh biếc tinh xảo

đó được tạo ra dưới bàn tay của Tạ Khâm.

Tạ Khâm thấy nàng nhìn mình chằm chằm không dời mắt thì thúc giục: "Đừng lề mề nữa, nhanh vẽ đi."

Thẩm Dao lại ngồi xuống, chấm bút lông sói vào mực rồi bắt đầu vẽ tranh, nàng vẽ không ra được trình độ như Tạ Khâm, cũng không cần phải học đòi theo một cách vụng về, nàng vẽ dựa theo tranh tết mà nàng vẽ giỏi nhất, đợi đến khi vẽ xong, nàng cắn đầu bút cẩn thận liếc trộm Tạ Khâm một cái.

Trong mắt đan xen vẻ đắc ý khi đùa dai cùng với sự thấp thỏm khi lo lắng bị Tạ Khâm giận.

Tạ Khâm vẽ rất chậm nhưng thỉnh thoảng cũng liếc nhìn nàng, hai người nhìn nhau, Tạ Khâm nhận ra sự sợ hãi trong mắt Thẩm Dao, rất giống một học trò vừa làm xong bài tập đang chờ thầy đến kiểm tra, trông còn có chút chột dạ.

Tạ Khâm cười, ánh mắt chuyển sang tranh vẽ, màu đỏ đậm đập vào mắt chàng, khiến chàng phải nhắm nghiền hai mắt.

Lại nhìn lần thứ hai, trong tranh tết là hai đứa trẻ xinh xắn trắng trẻo đang ôm tú cầu trong lòng chơi đùa.

Nghiên cứu kỹ thì người vẽ thật sự không tệ, chỉ là có sự tương phản quá lớn so với trình độ vẽ của chàng.

Tạ Khâm nhìn bức tranh không đành lòng nhìn thẳng kia, trong lòng tràn ra cảm giác yêu thích và cưng chiều.

Lần đầu tiên Thẩm Dao thấy chàng cười thoải mái như thế, tâm trạng được bộc lộ ra như thế, nàng chẹp miệng:

"Không phải đã nói vẽ gì cũng được sao, chàng còn cười cái gì."

“Không có, vẽ tốt lắm.” Chàng thật sự cưới được một bảo bối hiếm có rồi: “Ta vô cùng thích.”

Thẩm Dao thử tưởng tượng, nếu như làm thành đèn lồng, một mặt là tranh sơn thủy phong cách nhẹ nhàng đầy hàm ý, chuyển qua bên kia là tranh tết màu đỏ vui tươi, việc đó sẽ rất kích thích thị giác, vừa nghĩ đến thôi mà bản thân mình đã vui vẻ, tràn đầy phấn khởi vẽ bức thứ hai.

Sau khi Thẩm Dao vẽ xong, Tạ Khâm vẫn đang còn vẽ bức thứ hai, Thẩm Dao chờ mặt lụa được hong khô rồi lại lồng lên đèn lồng, nàng tay chân nhanh nhẹn, nhoáng cái là đã làm xong đèn lồng lụa Giang Tô bốn mặt, Bình Lăng đã sớm đưa đến một ít đồ trang trí đèn lồng, đợi đến lúc Tạ Khâm vẽ xong thì nàng đã làm xong tua rua và cán cầm đèn tương ứng.

Nàng xách đèn hoa lên, tiện tay khều, đèn xoay vù vù, đỏ xanh đan xen, nhiều màu sặc sỡ, trông rất đẹp mắt.

Thẩm Dao nói khoác mà không biết ngượng: “Bình Lăng, treo nó trong phòng chính đi!”

Tạ Khâm vẽ mặt quạt xong thì để sang một bên, dắt Thẩm Dao ra ngoài.

Đã gần đến giờ Tý, bên ngoài tường là ca nhạc huyên náo, chỗ tường thành tựa như có pháo hoa nở rộ, Thẩm Dao nhảy lên nhìn quanh, Tạ Khâm dẫn nàng leo lên nóc nhà, hai người đứng ở trên đỉnh mái hiên tránh gió, hoàng cung ở xa xa cao lớn nguy nga, đèn đuốc sáng trưng tạo ra đủ loại quang ảnh trên tường cung, pháo hoa đan xen không hẹn mà cùng bay lên bầu trời từ bốn phía, nối liền ánh đèn nhà nhà thành một mảng, nơi phố lớn ngõ nhỏ là đèn hoa rực rỡ, tranh nhau tỏa sáng.

Cho dù hôm qua là cảnh gió tanh mưa máu, nhưng khi đón năm mới thì luôn mang theo sự chờ mong, ai ai cũng trở thành tín đồ thành kính nhất trước thềm năm mới.

Ngay cả Tạ Khâm nhìn thấy pháo hoa ngũ sắc sặc sỡ cũng không nhịn được mà khao khát, mong muốn cô nương của chàng sẽ sống bình an suôn sẻ cả

đời.

"Tứ Tứ, Tứ Tứ…" Chàng lẩm bẩm gọi tên nàng, Thẩm Dao xoay người ngã vào lòng chàng.

Thời điểm pháo trúc nổ tiếng ồn ào nhất, hai người quay về Cố Ngâm Đường, Thẩm Dao súc miệng rửa mặt rồi leo lên giường bạt bộ trước, thủ thế chờ đợi.

Tạ Khâm thì lại nghiêm túc lau chùi tắm rửa một phen, thay quần áo ngủ dễ chịu, trong phòng đốt địa long, ấm áp thoải mái, đêm giao thừa có tập tục đốt đèn, bên ngoài phòng là đèn đuốc sáng trưng, đèn ở phòng trong đều đã được dời ra ngoài, rèm châu ngăn cản ánh sáng tươi đẹp ở bên ngoài.

Tạ Khâm nằm lên giường.

Tiểu mỹ nhân nghiêng người chống cằm nhìn chàng, một nửa tư thái lả lướt lộ ra khỏi chăn, núi non phập phồng, ánh mắt vừa sáng vừa mềm mại, giống như mật ngọt chảy xuống.

Tạ Khâm ung dung thản nhiên nằm thẳng ở mép ngoài của giường, không nhìn nàng mà nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thẩm Dao không hề buồn bực, duỗi ngón tay út thon dài trắng trẻo móc vào thắt lưng chàng: "Tạ đại nhân, giao thừa đoàn viên, chúng ta không làm chút gì đó thì hình như không hợp với tình cảnh lắm."

Giọng điệu Tạ Khâm dứt khoát: "Mệt rồi, nghỉ ngơi một lúc, hơn nữa buông thả sẽ làm tổn hại đến thân thể."

Rõ ràng là lúc sáng mới làm mà buổi tối lại làm nữa, chàng sợ cơ thể nàng không chịu nổi.

Thẩm Dao di chuyển về phía chàng mấy tấc, giọng điệu nửa là bàn bạc, nửa là mê hoặc: "Không làm cũng được, vậy thì chúng ta nói chuyện đi."

Tạ Khâm cũng không thể không đồng ý với nàng được, bèn nghiêng người quay mặt về phía nàng, hai người cách nhau một khoảng bằng hai nắm tay, ánh mắt nhìn nhau, hơi thở quấn quýt.

Tạ Khâm nhìn nàng một lúc, khuôn mặt nàng mềm mại, quyến rũ động lòng người, lo lắng mình không kiềm chế được, chàng vội vàng dời sự chú ý, hỏi: "Nói gì đây?"

Thẩm Dao cười tủm tỉm: "Còn nhớ đêm động phòng đó, hai chúng ta đối phó với Thái tử không?"

Vừa nói xong lời này, sắc mặt Tạ Khâm lập tức thay đổi.

Quả nhiên, tiểu hồ ly này không chịu buông tha cho chàng.

Vẻ mặt chàng thoáng chốc lại như bình thường, ra vẻ thản nhiên: "Không nhớ rõ lắm."

Thẩm Dao lại biết chàng đang giả vờ, ngón tay nhỏ nhắn quấn lấy thắt lưng, chọc vào bụng dưới của chàng:

"Giọng của ta lúc đó có hay không?"

Tạ Khâm: "..." Chàng thầm hít một hơi, ổn định lại tinh thần: "Không chú ý lắm, dù sao lúc đó chúng ta cũng là phu thê giả."

Đôi mắt xinh đẹp của Thẩm Dao trừng lên, lúc này cơ thể lăn một vòng nhảy lên người chàng, đè hai cổ tay của chàng lại rồi áp lên phía trên chàng, trong lúc không hay không biết, một đoạn tơ lụa quấn lấy cổ tay chàng, treo trên móc bạc đã được chuẩn bị trước, nàng không dùng sức nên Tạ Khâm không nhận ra, chỉ cần nàng kéo một cái, dây lụa đó sẽ trói cổ tay chàng lại, làm chàng không thể động đậy được.

Thẩm Dao duy trì tư thế hổ vồ áp trên người chàng, ánh mắt ranh mãnh như một con tiểu hồ ly dụ dỗ người khác:

“Phu thê giả thì không có nhận xét gì sao?”

Vừa quyến rũ chàng vừa cong chân ngọc trắng trẻo lên đè vào trượt xuống từ bên chân chàng, ngón chân vuốt ve kinh mạch của chàng qua lớp đồ ngủ mỏng manh, với không tới thì ép chàng co đầu gối lên, chân ngọc mềm mại giẫm lên mu bàn chân của chàng, ánh mắt Tạ Khâm bị nàng che khuất hoàn toàn không nhìn thấy nàng đang làm gì, lại biết được nàng không có ý tốt.

Thẩm Dao lồng dây lụa vào chân chàng, ngón chân móc vào nút thắt.

Cổ họng Tạ Khâm hơi khàn, ánh mắt dịch chuyển khỏi người nàng, chàng vẫn còn giãy giụa:

“Giọng rất hay.”

“Hay cỡ nào?”

Khóe môi Tạ Khâm co rút, lồng ngực nghèn nghẹn bật ra một tiếng cười, chàng bất đắc dĩ nói: “Thẩm Dao, nàng nghỉ ngơi một chút được không?”

Thẩm Dao trừng mắt liếc chàng một cái: “Đêm đó ta thấy chàng chẳng động đậy tí nào nên rất tò mò, cho dù lúc đó chàng không thích ta cũng không thể không có chút phản ứng nào được, Tạ Khâm, chàng nói thật đi, lúc đó chàng thật sự không có suy nghĩ gì sao?”

Miệng thì hỏi đến lúc đó, nhưng thật ra lại đang hỏi lúc này.

Tiểu yêu tinh này!

Dù sao Tạ Khâm cũng cần thể diện, chàng tránh nặng tìm nhẹ: “Tứ Tứ, lúc đó ta không phải không thích nàng, ta vẫn luôn thích nàng.”

Thẩm Dao bắt được điểm sơ hở của chàng: “Vậy là chàng đang thừa nhận chàng cũng muốn à?”

Lời này rõ ràng là dụ dỗ chàng.

Tạ Khâm hơi dừng lại, hơi thở lúc nặng lúc nhẹ, trên trán toát ra một tầng mồ hôi, đợi chàng đưa tay lau mồ hôi, Thẩm Dao nhanh chóng kéo nút thắt, cổ tay cổ chân của Tạ Khâm cứ như vậy mà bị trói lại, ánh mắt chàng sắc bén nhìn Thẩm Dao, Thẩm Dao đắc ý nhìn bằng đôi mắt xinh đẹp:

"Đêm nay chàng là cá, ta là dao thớt."

Sau đó hai chân đạp lên đầu gối chàng, đè chàng lại.

Tạ Khâm tức giận đến mức bật cười: "Đời này cũng chỉ có nàng có thể trói buộc ta thôi."

Thẩm Dao thanh tú động lòng người xích lại gần chàng: "Vậy chàng thích không?"

Tạ Khâm không biết thích mà nàng nói là đang chỉ điều gì, là thích người hay thích tình cảnh này, chàng không dám tùy tiện gật đầu.

"Nàng thích là được."

Sau đó vừa nghiêm chỉnh vừa nhàn nhã nhìn nàng, chờ nàng hành động tiếp.

Thủ phụ chính là Thủ phụ, một ánh mắt thôi đã nắm giữ thế chủ động.

Ngay sau đó đến lượt Thẩm Dao gặp khó khăn.

Nàng dồn sức va chạm thì va chạm, nhưng lại chẳng có được bao nhiêu bản lĩnh thật sự.

Trong mắt Tạ Khâm viết rõ ràng mấy chữ "Tiếp tục đi".

Thẩm Dao không biết bắt đầu từ đâu, suy nghĩ một lúc rồi quyết định dùng bất biến đối phó với vạn biến, nằm sấp trên người chàng không lên tiếng.

Tạ Khâm cũng thuận theo nàng.

Hai người giằng co một lúc, lại quay về chủ đề vào đêm động phòng, Thẩm Dao tủi thân:

"Lúc đó sắc mặt chàng thối lắm, ta nhìn thấy chàng mà vô cùng sợ hãi."

"Có sao?" Tạ Khâm thật sự không còn nhớ chàng từng nhăn mặt với nàng lúc nào:

"Ngồi trên ghế không nhúc nhích giống như núi đá vậy, lúc kêu ta còn nghĩ, may mà là phu thê giả, nếu như bảo ta ngày ngày đối diện với người như thế, ta sợ là sẽ tổn thọ mười năm mất."

Tạ Khâm: "..."

Để chứng minh chàng không phải là tảng đá, nàng cũng sẽ không tổn thọ mười năm, Tạ Khâm thừa nhận nói:

"Ta cũng không điềm tĩnh như nàng nhìn thấy đâu, lúc quyết tâm cưới nàng, ta muốn cùng nàng làm phu thê thật."

"Nàng không chịu, ta thấy thất vọng, cũng thấy mất mát."

Chỉ là con người chàng luôn kiềm chế tâm tình, ngay cả bản thân chàng cũng chưa từng phát hiện ra.

Ánh mắt Thẩm Dao lập tức phát sáng, trái tim nóng lên, nóng đầu nói:

"Tạ Khâm, Tạ Thanh Chấp, chàng biết ta thật sự muốn vẽ gì không?"

"Chính là dáng vẻ của chàng vào giờ phút này."

Cổ họng Tạ Khâm dính chặt, ánh mắt phức tạp.

Chàng quả thật đã cưới được một nữ thổ phỉ.

Chăm chú liếc nhìn một lúc, chàng xấu hổ phối hợp với nàng nói:

"Cũng không cần phải dùng bút vẽ…"

Chàng còn chưa nói câu tiếp theo, Thẩm Dao đã hiểu được.

Đây có lẽ là câu nói phóng túng nhất trong đời này của chàng, sự dịu dàng và tùy ý không nhiều trong đời này cũng đã dành cho nàng.

Thẩm Dao làm theo.

Bắt đầu hôn từ giữa trán chàng, không buông tha một phân một tấc nào.

Dùng môi phác họa ra đường nét của chàng, lại tiếp nhận tất cả mọi thứ của chàng.

Hoa mai ở góc tường lặng lẽ phá vỡ lớp băng, gió lạnh lướt qua, cánh hoa rung động, đốm lửa đầy trời bay lả tả xuống, xanh đỏ bay múa, ngoài cửa sổ là sự náo động đầy trời che lấp tất cả mọi thứ trong màn, trên người Thẩm Dao chỉ còn lại một nửa lớp áo thật mỏng, ướt sũng ôm ấy nơi mềm mại như tuyết, như hoa trắng tán loạn trong gió, mồ hôi chảy xuống thuận theo phần cổ trắng sáng, tấm lưng ngọc lả lướt, tư thái động lòng người, mỗi một tấc xinh đẹp đều hiện ra trước mặt chàng mà không giữ lại chút nào.

Ánh mắt Tạ Khâm cực sâu, chàng mím môi nhìn nàng chăm chú, hàm dưới lưu loát hiện lên sự sắc bén, như dây cung kéo căng.

Không biết qua bao lâu, ánh mắt Thẩm Dao yếu ớt ỉu xìu nheo lại nhìn chàng, chột dạ hỏi:

"Chàng ra chưa?"

Tạ Khâm không rên một tiếng.

Thẩm Dao biết ngay là chàng chưa ra, cuống đến độ muốn khóc, nhưng đây là chuyện mình làm ra, chỉ có như vậy thì mới có thể không bị Tạ Khâm khống chế, không để Tạ Khâm ra ở bên ngoài, nàng cắn răng tiếp tục.

Nhìn dáng vẻ hưởng thụ của chàng, trong lòng Thẩm Dao đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu, cứ như mình bị gài bẫy vậy.

Chương 56

Qua giao thừa chính là tết, tuyết mỏng như sương bao phủ toàn bộ Kinh thành.

Sáng mùng một, Tạ Khâm mang theo Thẩm Dao vào cung chúc tết Hoàng đế, Hoàng hậu vắng mặt, ngồi bên cạnh Hoàng đế là Trần Quý phi mặc cung trang hồng phấn và tiểu Thái tử tràn đầy tinh thần phấn chấn, Trần Quý phi cười nhẹ giải thích một câu: "Đêm qua Hoàng hậu không may nhiễm phong hàn, không dậy nổi." Trần Quý phi là mẹ ruột của Thái tử, xuất hiện ở đây cũng không có gì lạ, nàng ấy cố ý giải thích một câu, có lẽ là Hoàng đế trừng phạt Hoàng hậu nên đã gián tiếp nói cho Thẩm Dao biết.

Cơ thể Hoàng đế khó chịu, Thẩm Dao dập đầu với Hoàng đế qua tấm rèm rồi đi theo Trần Quý phi đến điện phụ tán gẫu chuyện nhà.

Hoàng đế giữ Tạ Khâm ở trong cung dùng bữa, Tạ Khâm ở lại đến tối mới về phủ, hôm nay trước cửa Tạ phủ có không biết bao nhiêu người đến, Tạ Khâm cố ý không gặp, mấy vị quan lại đành phải thất vọng đi về.

Trong dân gian, mùng hai sẽ về nhà mẹ, hơn nữa năm ngoái Thẩm Dao và Tạ Khâm đại hôn, theo lý thì tết năm nay, Thẩm gia phải làm tiệc cho con rể, chỉ là Thẩm Lê Đông đã vào tù, Thẩm gia bị quan binh trông giữ, không ra vào được, đâu thể nào làm tiệc rượu, đương nhiên Thẩm Dao cũng không có ý định quay về Thẩm gia, chỉ là trước năm mới nàng vẫn dặn dò Lê ma ma chuẩn bị quà tặng thật nhiều đưa đến Thẩm gia, xem như là trả cho họ phần tiền tháng Thẩm gia đưa đến thôn trang Nhạc Châu trong mười năm đã qua.

Thẩm Lê Đông đón giao thừa ở trong ngục, cho dù Tạ Khâm chưa từng xuất hiện nhưng quan viên trên dưới Hình bộ lại khách sáo với Thẩm Lê Đông,

thậm chí là cho ông ta ăn ngon uống sướng, mọi người đều là người thông minh, Tạ Khâm có thể lạnh nhạt với Thẩm Lê Đông nhưng bọn họ thì không dám, dù sao người ta cũng là nhạc phụ danh chính ngôn thuận, nói không chừng ngày nào đó bắt tay giảng hòa, kết quả người chịu tổn thất lại là đám hạ quan bọn họ.

Thẩm Lê Đông được tiếp đãi long trọng thì đương nhiên không chịu yên tĩnh, ngày ngày cầu Hình bộ Thượng thư muốn gặp Tạ Khâm, Hình bộ Thượng thư bất đắc dĩ, đành phải nói cho ông ta biết sự thật:

"Dựa vào tội của ngài thì vốn nên bị đày đến biên giới, chỉ là Tạ đại nhân đã đến trước mặt Thánh thượng cầu tình, đổi thành cách chức, cho phép ngài về nhà dưỡng già." Dưỡng già đương nhiên là không thể, chẳng qua là Hình bộ Thượng thư nói lời giữ thể diện thôi, nói đến cùng thì là biếm ông ta thành thứ dân.

Thẩm Lê Đông ngẩn ngơ, đặt mông ngồi xuống đất, hoàn toàn từ bỏ tâm tư.

Lúc ba người con gái Thẩm gia đi thăm ông ta, ông ta đã nói cho họ biết kết quả này, tuy Thẩm gia bị quan binh cấm cửa nhưng lại cho phép người ta đến thăm, ba vị cô nương Thẩm gia quay về là nói cho Đoàn thị biết ngay, Đoàn thị vốn đã ốm bệnh hấp hối, biết được Thẩm gia không còn được quay đầu thì càng tức giận đến mức nôn ra máu.

Thẩm Dao không đến Thẩm gia, nhưng mùng hai này lại chẳng thanh nhàn.

Phía trên Tạ Khâm còn có hai người tỷ tỷ, bởi vì lão thái thái ở cùng với chi sáu, đương nhiên bữa tiệc rượu này sẽ do Thẩm Dao và Tạ Khâm xử lý.

Phu thê Bình Nam Vương phi mang theo con gái đã xuất giá đi vào Tạ gia, lần này Quận chúa Di Ninh kia đã ân cần với Thẩm Dao hơn nhiều, thứ nhất là vì cha chồng làm việc dưới trướng Tạ Khâm, thứ hai là nhìn ra được từ quyết tâm chia nhà của Tạ Khâm, Tạ Khâm rất xem trọng Thẩm Dao, Thẩm Dao lại nhiều lần lập công được hoàng cung khen ngợi, nếu như nàng ta còn gây khó dễ cho Thẩm Dao thì đúng là kẻ ngốc.

Trên Tạ Khâm còn có một tỷ tỷ thứ xuất, đã gả ra ngoài nhiều năm, cơ thể không tốt nên chưa từng về Kinh, khi ở nhà nàng ấy và lão thái thái không hợp nhau, mấy năm nay tính tình kiêu ngạo nên chưa từng về nhà thăm cha mẹ, có lẽ nghe nói Tạ gia chia nhà nên năm nay phái vãn bối đến Tạ gia thỉnh an, trong đó còn cố ý mang theo hai xe quà cho Thẩm Dao, Bình Nam Vương phi biết được thì cực kỳ chướng mắt, chỉ là trong lòng bực bội thì bực bội, để không bị so sánh, nàng ta cũng soạn hai xe quà quý giá hơn cho Thẩm Dao. Thẩm Dao sẽ không chiếm của hời từ người khác, đáp lễ lại theo quy cách.

Chi trưởng, chi hai và chi ba đều có con gái xuất giá, đều kiên trì làm tiệc gia đình, đợi đến buổi chiều, những người con cháu đã gả ra ngoài của các chi đều tụ tập trong Diên Linh Đường của lão thái thái chúc tết, lão thái thái nhìn những đứa cháu nội bình thường ngoan ngoãn, có chút lưu luyến nên giữ lại ăn tối, Thẩm Dao bận rộn đến giờ Tuất ba khắc mới về Cố Ngâm Đường.

Đêm giao thừa hôm đó, nàng gắng gượng chống đỡ đến khi Tạ Khâm ra bên trong nàng mới thôi, cái giá phải trả chính là thắt lưng cực kỳ đau.

Tạ Khâm bận rộn công vụ xong quay về thì thấy tiểu kiều thê xoa vòng eo mỏi nhừ nằm nghiêng trên giường La Hán, chàng ngồi sau lưng nàng, tự mình xoa bóp cho nàng, cười nói: “Bảo nàng xuống mà nàng còn không chịu, bây giờ nhận được bài học rồi chứ?”

Thẩm Dao quay đầu liếc chàng một cái: “Nếu như chàng đồng ý với ta thì ta cần gì tự mình ra trận chứ?”

“Nếu như đã phá lệ rồi thì sau này chàng cứ nghe theo ta đi nhé?”

Tạ Khâm không khách sáo mà nói: “Một lần cũng chưa chắc trúng đâu.”

Thẩm Dao tức giận đến mức đá chàng một cái.

Lúc này, nha hoàn bưng thùng ngâm chân đi vào, Tạ Khâm ngửi thấy trong

đó có dược liệu giúp thư giãn bèn xua tay ra hiệu cho nha hoàn lui ra, chàng tự mình xắn tay áo bóp chân cho nàng, Thẩm Dao cuối cùng cũng hài lòng, sau khi được hầu hạ thoải mái thì cũng tha thứ cho chàng.

"Chúng ta lên giường rồi chàng xoa bóp eo giúp ta nhé?" Thẩm Dao treo trên người chàng làm nũng.

Bàn tay Tạ Khâm ấm áp, dùng lực đều đặn, so với nha hoàn ma ma thì phương pháp còn tốt hơn, nàng thích chàng hầu hạ mình.

Tạ Khâm ôm nàng lên giường, chỉ mới xoa bóp nhẹ một lúc, Thẩm Dao lại không an phận.

Nàng tính toán một chút, mấy ngày nay đúng lúc là thời gian giữa hai lần kinh nguyệt, thích hợp để thụ thai, nuôi con chú trọng duyên phận, cũng chú trọng thời vận.

Bây giờ mọi việc không lo, là thời điểm tốt nhất.

Nàng lặp lại chiêu cũ, trói Tạ Khâm lại, trông Thẩm Dao chịu thiệt vậy thôi chứ tính nàng bướng bỉnh, không đạt được mục đích thề không bỏ qua.

Bốn ngày liên tục, hàng đêm tầm hoan.

Đến đêm mùng bảy, Thẩm Dao thật sự không vùng vẫy nổi nữa, cứ muốn lôi kéo Tạ Khâm ở phía trên.

Tạ Khâm nghĩ đến việc không thể cứu vãn nữa nên cũng nghe theo nàng, chỉ là vừa ngóc đầu dậy, cơ thể Tạ Khâm chợt dừng lại, chàng đột nhiên mở miệng: "Ta chợt nhớ ta vẫn còn một bức thư gấp chưa gửi, nàng đợi một chút, ta sẽ quay lại nhanh thôi nhé?"

Thẩm Dao có chút mất hứng, nhăn nhó ừm vài tiếng.

Đưa mắt nhìn chàng rời khỏi, nàng ngã đầu nằm xuống, lại gọi Bích Vân vào hầu hạ nàng thay quần áo.

Tạ Khâm kiên trì rời đi không phải vì thật sự cần phải viết thư, vừa rồi lúc ôm Thẩm Dao lên giường, chàng nghe thấy tín hiệu khẩn mà ám vệ phát ra, chắc chắn là đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Tạ Khâm vừa vào thư phòng là Bình Lăng nghênh đón ngay, sắc mặt nghiêm túc:

"Vừa rồi Thẩm phủ đưa tin tới, mẫu thân của phu nhân là Thẩm Đoàn thị nôn ra một chậu máu, e rằng không tốt lắm."

Tạ Khâm hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Cố Ngâm Đường, yên lặng một lúc, chàng quay đầu hỏi Bình Lăng:

"Thẩm gia truyền Thái y chưa?"

Bình Lăng cười khổ nói: "Thẩm đại nhân bị nhốt trong lao ngục, Thẩm gia bị cấm cửa, đâu thể nào mời Thái y được, có điều tướng lĩnh dẫn đầu nhớ đến ngài nên vẫn mời một lão trung y bình thường xem bệnh cho Thẩm phu nhân đến, có điều nghe ý thì là chẳng ăn thua gì."

Từ khi Thẩm Triển xảy ra chuyện, Đoàn thị đã bệnh không dậy nổi, trong khoảng thời gian đó đã khỏe lên được mấy ngày cách quãng, đến tháng Chạp, mùa đông khắc nghiệt, bị một cơn gió thổi qua làm cho bệnh tình nặng thêm, sau đó Thẩm Lê Đông vào ngục, bà ta hoàn toàn ngã quỵ.

Thế nhưng triều đình vẫn chưa quay lại chầu, vụ án của Thẩm Lê Đông chưa kết thúc nên ông ta không ra ngoài được, tết năm nay Thẩm gia đương nhiên không vui vẻ gì, Đoàn thị chưa bao giờ tỏ ra yếu thế trước người khác, trong lòng phẫn hận, bệnh tình ngày một nặng hơn.

Tạ Khâm hơi nhíu mày, giơ tay lên một cái: "Đi mời Phạm Thái y."

"Vâng."

Ánh đèn vàng mờ chiếu lên bóng dáng thon dài của chàng, cái bóng thật

dài hắt lên tường, bị kéo dài vô tận.

Tạ Khâm quay về phòng phụ phía Đông của Cố Ngâm Đường, đứng yên ngoài rèm châu, bóng người thiếu nữ kia nằm nghiêng trên giường bạt bộ nhưng chưa ngủ, cũng không biết nàng đang loay hoay cái gì, cánh tay mảnh khảnh thò ra khỏi chăn, vẩy bọt nước vào không khí, ngón tay mềm mại mang phong thái duyên dáng giống như cành liễu.

Chốc lát, giọng nói ảo não của nàng truyền đến.

"Bích Vân à, em nói xem nếu ta được nuôi dưỡng ở Kinh thành, được dạy dỗ giống như Thẩm Ninh thì có phải cũng có thể giỏi múa hay không?"

Cánh tay của nàng vô cùng mềm mại, khi múa thì giống như cành liễu run rẩy, nếu như tập múa từ nhỏ thì chắc là sẽ mang tư thái khuynh thành.

Tạ Khâm thấy Thẩm Dao như vậy, trong lòng tràn đầy chua xót.

Có lẽ là tiếng bước chân của chàng nặng nề hơn thường này, Bích Vân nhanh chóng phát hiện ra, vội vàng im lặng, lặng lẽ hành lễ rồi lui xuống.

Thẩm Dao múa may một lúc, cánh tay đột nhiên bị người ta tóm lấy, nàng không xoay người lại, chỉ cười:

"Thật sự chỉ viết một bức thư thôi à? Đúng rồi, mấy ngày tới chàng rảnh không, chúng ta đi Thông Châu một chuyến đi, ta muốn xem vườn quả của ta…"

Thẩm Dao nói liên miên lải nhải, hồi lâu không thấy sau lưng có tiếng động, nàng bất mãn xoay lại, đối diện với đôi mắt sâu thẳm của Tạ Khâm.

Thẩm Dao thấy sắc mặt chàng không tốt, tâm tình tốt đẹp như bị tạt một chậu nước lạnh: "Có chuyện gì vậy?"

Tạ Khâm nói đúng sự thật: "Mẫu thân nàng bệnh tình nguy kịch."

Trái tim Thẩm Dao rơi lộp bộp, trượt vào hầm băng.

Ngây ngốc một lúc, cơ thể vô thức run lên.

Rõ ràng là nàng không có tình cảm với Đoàn thị nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng như bị một tảng đá chặn lại, toàn thân bắt đầu phát lạnh, môi cũng run rẩy.

Tạ Khâm ôm nàng thật chặt, nhận ra nàng run rẩy dữ dội hơn thì không dám siết quá chặt, cẩn thận ôm lấy:

"Tứ Tứ, trong lòng nàng khó chịu thì cứ nói ra."

"Ta không khó chịu, tại sao ta phải khó chịu chứ?" Ánh mắt Thẩm Dao nhìn chàng đăm đăm, nàng nổi giận phản bác.

Nhưng ngay sau đó sự chua xót rót vào hốc mắt, nước mắt tràn ra từ khóe mắt, Thẩm Dao hít vào cười lạnh, giống như trở thành một người khác:

"Đang yên đang lành sao lại bệnh tình nguy kịch? Bây giờ ta mới về Kinh bao lâu mà bà ta đã sắp chết rồi?"

"Ta chưa làm gì hết mà bà ta đã sắp chết rồi à? Ta còn chưa mắng trả những gì bà ta đã mắng ta đâu?"

"Ta đã thề, phải khiến bà ta cầu xin ta gọi bà ta một tiếng mẹ!"

"Không, người chết là Đoàn thị, không phải là mẹ ta…"

Thẩm Dao nói năng lộn xộn, trong đầu như bị nhét bột nhão, hai tay ôm đầu cố gắng ép chính mình tỉnh táo.

Đôi mắt Tạ Khâm bị nước mắt của nàng làm cho cảm thấy đau đớn, sau đó chàng ôm ngang người nàng lên, nhanh chân đi ra ngoài.

Ban đầu Thẩm Dao còn giãy giụa, nhưng vùng vẫy được mấy cái thì dừng

lại, ngước mắt lên, hình như có bông tuyết rơi xuống từ bầu trời, vụn băng đâm vào khuôn mặt nàng, trong lòng nàng chưa bao giờ trống rỗng như thế.

Qua nhiều năm như vậy, từ khi chào đời cho đến hôm nay, Đoàn thị vẫn luôn là cái gai trong lòng nàng, là sợi dây cung mà nàng kéo căng, mỗi lần nhìn thấy Đoàn thị, nàng không nhịn được mà muốn nói móc chọc ngoáy bà ta vài câu, bây giờ người đó sắp chết rồi, nàng phải đi đâu trút giận đây…

Bình Lăng thấy Tạ Khâm ôm Thẩm Dao đi ra thì lập tức chuẩn bị xe ngựa, đón hai người lên xe, xe ngựa nhanh chóng chạy về phía Thẩm phủ.

Trên đường đi, Thẩm Dao ngơ ngác dựa vào người Tạ Khâm, đôi mắt mê mang mờ mịt không có lấy một tia sáng.

Đi từ Tạ phủ đến Thẩm gia phải đi qua Chính Dương Môn, xe ngựa chạy nhanh hơn nữa thì cũng mất hơn hai khắc đồng hồ, thỉnh thoảng có ám vệ đưa tin tới, nói cho Tạ Khâm biết là Thái y đã đến Thẩm phủ, Tạ Khâm vỗ về nàng:

“Ta đã mời ba vị Thái y qua đó rồi, có lẽ vẫn có thể cứu được bà ta.”

Thẩm Dao nghe vậy thì đảo mắt nửa vòng, thầm cười giễu cợt một tiếng.

Bây giờ nàng mới hiểu được, thế mà nàng lại không hy vọng Đoàn thị qua đời, nàng ước gì người đó sống thật lâu thật lâu, nhìn nàng thành hôn sinh con, nhìn con cháu của nàng đứng đầy sảnh đường, nhìn nàng nở mày nở mặt, bà ta sẽ hối hận trong vô số ngày đêm sau này, hối hận vì lúc trước đã bỏ rơi nàng…

Nàng không rõ, rốt cuộc nàng đang phân cao thấp điều gì.

Sự phẫn nộ và thù hận bị đè nén trong lòng, vào giờ phút này toàn bộ đều tuôn trào, nàng như một con thú bị nhốt không có chỗ phát tiết, hai mắt đỏ bừng, khóe mắt kéo căng.

Càng gần đến Thẩm phủ, tâm trạng đó càng nồng đậm ở trong lồng ngực, cuối cùng tích trữ ở lối ra, hóa thành nước mắt chảy nhanh, Thẩm Dao nằm sấp trong lòng Tạ Khâm sụp đổ khóc lớn, cơn tức giận trong lòng cứ như vậy mà được phát tiết.

Trong thành là pháo hoa nở rộ, pháo trúc réo vang, nhà nhà vẫn còn đang chúc mừng năm mới.

Nàng kéo vạt áo của chàng, buông bỏ sự tủi thân và không cam lòng nhiều năm qua của mình trong không gian nhỏ hẹp này.

Tạ Khâm ôm nàng vào lòng, cảm nhận được sự bất an và sợ hãi của nàng, chàng không ngừng xoa dịu:

"Tứ Tứ, ta ở đây, ta luôn ở đây… Ta mãi mãi ở đây."

Tiếng khóc trong lòng như thủy triều lên xuống, đến cuối cùng chậm rãi lắng đọng lại.

Xe ngựa chợt dừng lại, tiếng ồn ào bên ngoài Thẩm phủ phá vỡ sự tĩnh mịch trong xe.

Sau khi khóc xong, Thẩm Dao tỉnh táo hơn không ít, thoáng sửa soạn lại dáng vẻ, mất đi sự thất thố vừa rồi, nàng không cảm xúc bước ra khỏi xe ngựa, có lẽ vì khí thế của nàng vô cùng sắc bén, không có ai dám nhìn nàng chằm chằm.

Bên ngoài Thẩm phủ rất nhiều người, một loạt thị vệ mặc giáp sắt tay cầm đuốc chiếu sáng bầu trời đêm.

Mấy người tụ tập bên ngoài cửa lớn, trông như muốn xông vào trong.

Là ba người tỷ phu mang theo con cái của mỗi nhà.

Hai người tỷ phu trong số đó phát hiện ra Tạ Khâm và Thẩm Dao đầu tiên, lập tức nghênh đón, vái chào hai người:

“Tạ đại nhân, nghe nói nhạc mẫu bệnh tình nguy kịch, kính xin đại nhân dàn xếp, để chúng ta mang con cái vào trong thăm hỏi.” Tướng lĩnh giữ cửa nể mặt Tạ Khâm nên để ba người con gái của Đoàn thị vào trong, những người còn lại đều bị chặn ở bên ngoài.

Lúc này tướng lĩnh dẫn đầu nghe tin thì cũng chạy qua hành lễ với Tạ Khâm.

Tạ Khâm mặc một bộ quần áo màu đen đứng chắp tay, vẻ mặt cực kỳ lạnh nhạt, tựa như không muốn nhiều lời, chàng chỉ xua tay, tướng lĩnh kia lập tức đưa tay ra hiệu cho thị vệ ở cửa, mấy đứa trẻ chen chúc nhau đi vào.

Ba người tỷ phu chờ Tạ Khâm và Thẩm Dao cùng vào, đại tỷ phu và tam tỷ phu chưa từng giao tiếp với Tạ Khâm nên không dám lên tiếng, chỉ có nhị tỷ phu từng được Tạ Khâm đề bạt, bèn khách sáo thuật lại tình hình của Đoàn thị cho Tạ Khâm nghe.

Tạ Khâm thỉnh thoảng đáp vài câu, Thẩm Dao lại không hề lên tiếng.

Đoàn người nhanh chóng đi tới bên ngoài viện chính của Huệ Hòa Đường, còn chưa đi vào là đã nghe thấy tiếng khóc đè nén ở bên trong, có lẽ là có người thông báo, tam tỷ Thẩm Sam đi ra đón trước, ánh mắt rơi trên người Thẩm Dao, nàng ấy che miệng khóc lên:

“Tứ Tứ, muội tới rồi.”

Từ lúc cung biến đến bây giờ đã hơn nửa tháng trôi qua, Thẩm gia xảy ra biến hóa long trời lở đất, Thẩm Lê Đông dính líu vào tranh đấu trong triều, trong một đêm đó, ông ta từ Hình bộ Thị lang quyền cao chức trọng lưu lạc thành tù nhân, mấy nhà thân thích trước kia phụ thuộc vào Thẩm gia đều bo bo giữ mình, ngay cả ba tỷ muội cũng bị liên lụy.

Sau khi biết được Hoàng đế nể mặt Tạ Khâm, xử lý nhẹ Thẩm Lê Đông, đổi từ đi đày thành cách chức, cũng coi như trong cái rủi có cái may, đáng tiếc là mẫu thân Đoàn thị kiêu căng tự mãn, không chấp nhận được sự sa sút này, đã phun ra một ngụm máu, tính mạng đầy nguy hiểm.

Thẩm Sam rơi nước mắt giàn giụa kéo Thẩm Dao:

“Tứ Tứ, có thể xin muội một việc không, để phụ thân về nói chuyện với mẫu thân một chút đi.”

Thẩm Sam nói xong thì nức nở không ngừng.

Thẩm Dao đã hiểu được Đoàn thị có thể thật sự không xong rồi, nên để Thẩm Lê Đông và bà ta gặp mặt lần cuối.

Đầu óc nàng trống rỗng, nàng quay đầu cứng đờ liếc nhìn Tạ Khâm một cái, Tạ Khâm gật đầu, tháo chiếc ấn bên hông ra đưa cho Bình Lăng, để Bình Lăng đi đến Hình bộ một chuyến.

Những người vốn ở trong chính đường lui ra ngoài hết, đám người Thẩm Sam đón Tạ Khâm và Thẩm Dao vào chính đường, vị trí chủ trì trống không, phu thê hai người ngồi ở ghế dành cho khách phía Đông, Thẩm Dao vịn ghế bành ngồi ở phía đầu, Tạ Khâm ngược lại ngồi phía dưới nàng.

Ba người anh em bạn rể liếc thấy cảnh này thì nhìn nhau mấy cái, ánh mắt phức tạp.

Tạ Khâm dùng một ánh mắt là tướng lĩnh có thể thả cho tất cả bọn họ đi vào, một cái ấn của Tạ Khâm là có thể đưa người ra ngoài từ đại lao của Hình bộ.

Có thể thấy không phải là không giúp được, mà là không chịu giúp.

Nếu như Thẩm Lê Đông không đắc tội với con gái là Thẩm Dao thì hiện tại phu thê ông ta nên ngồi ở vị trí chủ trì này, mặt mày hồng hào chờ đám con gái con rể bọn họ kính bái.

Nếu sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc trước còn như thế được.

Thẩm Sam vào trong thông báo chuyện Tạ Khâm và Thẩm Dao đến, một

lúc sau đại tỷ Thẩm Ninh đi ra, hành lễ với Tạ Khâm trước rồi nhìn qua Thẩm Dao bằng ánh mắt chật vật:

"Tứ muội…"

Mắt Thẩm Ninh đỏ lên, vẻ mặt mỏi mệt lại tái nhợt, nàng ấy đi đến trước mặt Thẩm Dao.

Thẩm Dao chậm rãi đứng dậy, im lặng nhìn nàng ấy.

Biết rõ Thẩm Ninh luôn đoan trang chín chắn nghiêm túc, đột nhiên nàng ấy hành đại lễ với Thẩm Dao, giọng nói nghẹn ngào phát ra từ trong cổ họng, nàng ấy nức nở nói:

"Tứ Tứ, mẫu thân muốn gặp muội, được không?"

Được không?

Hai chữ này lượn quanh trong đầu nàng.

Ánh mắt Thẩm Dao tê dại đối diện với Thẩm Ninh, trong đầu đột nhiên nhớ đến khi còn bé, nàng tốn hết tâm tư leo tường cố gắng gặp Đoàn thị, không dễ gì mới đến trước mặt bà ta, bà ta lại che mặt ghét bỏ, chê nàng làm bẩn mắt bà ta.

Lúc nàng bị kéo đi, miệng vẫn còn gọi mẹ.

Đoàn thị ngoảnh mặt làm ngơ.

"Không cần nữa."

Không cần phải đi "làm bẩn" mắt người khác, ngồi ở đây tiễn bà ta đoạn đường cuối cùng là được rồi.

Thẩm Ninh che miệng lại, sụt sùi không ngừng nhưng cũng không cưỡng cầu, lùi lại hai bước quay vào phòng trong.

Ánh nến chập chờn, trong chính đường im ắng đến lạ thường, mấy người con rể ngồi nghiêm chỉnh không nói một lời.

Từng tiếng động ở phòng trong truyền ra một cách rõ ràng, có người khóc, có người nôn nóng, lộn xộn rối bời.

Cũng không biết đợi bao lâu, chờ đến khi nét mặt Thẩm Dao hơi hoảng hốt thì lại nghe thấy một tiếng khóc khàn khàn truyền đến từ bên ngoài, lúc này một bóng dáng mặc đồ tù nhân lướt qua trước mặt, xông vào phòng trong.

Thẩm Lê Đông vừa đến, phòng trong giống như chảo dầu dính nước, tiếng khóc ngày càng sục sôi dữ dội.

Thẩm Lê Đông ôm thê tử đang hấp hối gào khóc.

Qua nửa đêm, Thẩm Dao cũng ngồi cứng cả người, tựa như lục bình không có rễ lung lay trong gió đêm, nếu không phải bàn tay ấm áp ở bên cạnh luôn cầm lấy tay nàng, kéo tay nàng, nàng thậm chí còn không biết mình ở nơi nào, muốn đến nơi đâu.

Qua giờ Tý, Thái y đi ra, vẻ mặt xám xịt chắp tay với Tạ Khâm:

"Xin Thủ phụ rộng lòng tha thứ, số mệnh của Thẩm phu nhân đã tận, hạ quan hết cách xoay chuyển…"

Phựt một tiếng, dây cung kéo căng đã hoàn toàn đứt mất.

Tất cả mọi người một lần nữa xông về phía phòng phụ phía Tây, tiếng khóc lần lượt vang lên.

Bóng người đầy trời giống như thủy triều dâng lên, ánh mắt Thẩm Dao dần trở nên mơ hồ, nàng chết lặng kéo cánh tay Tạ Khâm, đi ra ngoài ngược dòng người.

Bên ngoài phòng là ánh đèn sáng chói, đèn lồng sừng dê lục giác sáng ngời

hờ những lắc lư trong gió đêm.

Cũng không biết là ai vẽ lên trên đèn lồng, trên đó là hình ảnh một người phụ nữ trẻ tuổi mặc bối tử dài màu hạnh, khuôn mặt nhã nhặn, nét mặt dịu dàng chơi đùa với mấy đứa trẻ, tướng mạo mơ hồ tương tự Thẩm Dao, Thẩm Dao ngơ ngẩn nhìn nàng ấy, kìm lòng không được mà kêu một tiếng:

"Mẫu thân…"

Gió lạnh lướt qua, mặt đèn nhoáng một cái, người trong tranh cũng dịu dàng nhìn sang, lần này người đó không ghét bỏ, cũng không nhíu mày, thậm chí còn cười nhạt, ngay cả lúm đồng tiền như ẩn như hiện ở khóe môi cũng không khác gì Thẩm Dao.

Giọt nước mắt to như hạt đậu trượt xuống từ hốc mắt, Thẩm Dao nhếch miệng cười một tiếng rồi bình thường trở lại.

Gió tuyết phả tới từ phía đối diện, Thẩm Dao dựa vào Tạ Khâm bước ra khỏi cửa.

Tuyết rơi xuống như lông ngỗng, cây cối xanh biếc, hành lang sáng tỏ, ngay cả từng chiếc đèn vàng mờ trên cọc gỗ cũng có tuyết đọng. Ký ức loang lổ, quá khứ như vũng bùn kinh khủng, tất cả đều dần mất đi màu sắc theo từng cảnh tượng trước mặt.

Gió lạnh lẽo, tuyết phủ đầy trời, bọt tuyết xông vào tầm mắt, đôi mắt nàng ngẩn ngơ, nàng đi chậm rãi từng bước vào trong màn tuyết, bóng dáng quen thuộc sau lưng bị xóa nhoà, tay chân chết lặng đông cứng, nàng vẫn không dừng lại, Tạ Khâm cũng để tùy nàng, đỡ lấy nàng bước đi về phía trước trong trời gió tuyết.

Không biết đi được bao lâu, đất trời chỉ còn lại một mảng trắng mênh mông.

Thẩm Dao đi tới một cây cầu cao, đưa mắt nhìn xung quanh, thì ra bầu trời thay đổi, ráng mây xanh ngắt đều chỉ là một giấc mộng phù du.

Chương 57

Sắc trời hơi sáng, gió tuyết thổi vào từ khung cửa sổ của sân viện mù mịt.

Hơi lạnh khiếp người lay động màn trướng.

Khóe mắt Thẩm Dao co giật một cái, nàng chậm rãi mở mắt ra.

Trước mắt mơ hồ tựa như có một bóng người, ánh mắt tập trung lại, bóng người đó ngày càng rõ ràng.

Là lão thái thái với khuôn mặt hiền lành.

"Mẫu thân…" Thẩm Dao vô thức mở miệng, bởi vì lâu không nói chuyện nên cổ họng cực kỳ khàn.

Lão thái thái nghe được tiếng mẫu thân này thì hốc mắt cay cay, bà chuyển lên sập ngồi, ôm nàng vào lòng:

"Mẫu thân ở đây."

Đoàn thị qua đời khiến lão thái thái thổn thức không thôi, bất kể quan hệ của Thẩm Dao và Thẩm gia thế nào, lễ nghi quy tắc gia tộc đều không thể bỏ, Thẩm Dao thân làm con gái đã gả đi, cho dù không để tang nghiêm ngặt thì trong một năm cũng không thể ăn thịt, cũng không tiện cùng phòng.

Đến khi nào mới có thể có thai?

Nếu như trong năm nay, bà xảy ra chuyện gì đó thì Tạ Khâm và Thẩm Dao phải để tang ba năm, chỉ nghĩ thôi, đầu của lão thái thái cũng muốn nổ

tung.

Chỉ là trong lòng buồn rầu thì buồn rầu, ngoài mặt lại lộ ra vẻ thương yêu.

“Hôm nay bệ hạ triệu Khâm Nhi vào cung, nó không yên tâm nên mời ta qua với con, đệ đệ con đã về từ biên quan để chủ trì tang lễ, bên phía phụ thân con thì Khâm Nhi cũng đã nói trước với bệ hạ rồi, chỉ là không lộ diện trước mặt người khác, có thể âm thầm trông giữ bên cạnh mẫu thân con.”

Thẩm Dao dựa vào lòng lão thái thái, mờ mịt nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, trời đã sáng, trong màu tuyết sáng chói có một tia nắng sớm kéo dài, có thể thấy đã trời quang mây tạnh.

Nàng không biết mình đã ngủ mấy ngày, trong đầu mờ mịt, im lặng hồi lâu rồi mới nhàn nhạt đáp một tiếng.

Một lúc sau, Bích Vân đưa một chén trà tới, Thẩm Dao chống người dậy, lúc này mới cảm thấy cơ thể như bị nghiền ép, tay chân đau buốt, uống nước ấm vào bụng thì cảm thấy dễ chịu hơn không ít, nàng miễn cưỡng tươi cười với lão thái thái: “Con không sao ạ.”

Lê ma ma dẫn người vào hầu hạ Thẩm Dao rửa mặt, lão thái thái chuyển sang ngồi ở giường đất gian ngoài chờ, một lúc sau, Thẩm Dao mặc một bộ váy áo gấm màu trắng đi ra, lão thái thái thấy trên cổ nàng đeo vòng lông nhung trắng để sưởi ấm cơ thể thì thoáng yên tâm.

Mẹ chồng nàng dâu hai người cùng nhau dùng bữa.

Thẩm Dao ăn mấy miếng cháo, đồ nàng ăn đều là món chay, đợi ăn no bụng rồi thì cũng có tinh thần hơn.

“Trời đông giá rét, để người chạy tới đây xa như vậy là con dâu không phải.”

Lão thái thái tức giận nhìn nàng: “Bây giờ chỉ còn lại mẹ chồng nàng dâu chúng ta sống với nhau thôi, còn phân biệt gì chứ, con đó, đừng nghĩ đến

chuyện khác nữa, cố gắng sinh con, có chuyện gì cũng đừng giữ trong lòng, mẫu thân nói chuyện cùng con."

Đoàn thị vừa chết, oán khí của Thẩm Dao tiêu tán theo, trong lòng trống vắng, không buồn không giận, không đến mức khổ sở đến thế, chỉ là sức mạnh chống đỡ toàn thân thoáng cái đã mất, nàng có chút không biết làm thế nào.

"Người đừng lo lắng, con vẫn ổn mà." Nàng lại ăn mấy miếng canh sâm.

Lão thái thái thấy nàng chịu ăn thì yên tâm, chỉ là ánh mắt lơ đãng lướt qua bụng dưới của nàng, nỗi khổ tâm đó lại bị gợi lên, bà lộ ra nụ cười khổ. Hôm qua lúc bà nhắc tới chuyện này, Tạ Khâm đáp lại bà, nói phu thê hai người còn chưa sống đủ ngày tháng yên tĩnh, không vội có con.

Cũng được, con cháu tự có phúc của con cháu, bà quan tâm quá cũng không tốt.

Đưa tay quá dài, trái lại khiến người ta e ngại.

Huống chi, Thẩm Dao quả thật còn nhỏ tuổi.

Lão thái thái ngước mắt nhìn về phía cô nương ở đối diện, mười tám tuổi giống như đóa hoa, đôi mắt long lanh như nước không rành chuyện đời, một khi làm mẹ rồi thì không thể thoải mái thản nhiên như khi còn làm cô nương được, cứ để bọn họ sống thoải mái thêm mấy năm vậy.

Vừa nghĩ như vậy, trái tim liền thả lỏng.

Dựa vào quy tắc mai táng của Đại Tấn, ngày thứ bảy đi đặt linh cữu, con gái đã gả đi cần phải về nhà ngoại khóc tang.

Ngày hôm nay đúng lúc là tết Nguyên tiêu, Tạ Khâm cùng Thẩm Dao về Thẩm phủ một chuyến.

Hoàng đế đặc biệt cho phép Thẩm phủ xử lý tang lễ.

Nhà cửa vốn khang trang đều treo màn trắng, liếc nhìn qua, ai ai cũng mặc đồ tang vải đay, khắp nơi đều là màu trắng, chính giữa linh đường là một người đang quỳ, thân eo thẳng tắp, rất có khí chất giống như tùng xanh không gãy, chính là con trai duy nhất của Đoàn thị, Thẩm Triển.

Dưới sự hướng dẫn của quan làm lễ, tất cả con gái đã gả đi vào linh đường khóc tang, Thẩm Dao đúng lúc quỳ bên cạnh Thẩm Triển, hai tỷ đệ nhìn nhau, mấy tháng không gặp, Thẩm Triển trông đã trưởng thành hơn không ít, không còn da non thịt mềm như trước kia, khuôn mặt rám đen, chứng tỏ đã chịu không ít khổ cực.

Thẩm Dao nhanh chóng nhìn sang chỗ khác, không nói gì thêm.

Thẩm Triển lại quan sát nàng hồi lâu, nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng tứ tỷ, Thẩm Dao không đáp lại hắn.

Nguyên cả một ngày Thẩm Dao không lên tiếng, đến chạng vạng tối, Thẩm phủ giữ lại ăn cơm, Thẩm Dao không ăn mà cùng Tạ Khâm về phủ.

Ngày hôm sau triều đình khai ấn, Tạ Khâm bận đến mức chân không chạm đất, Thẩm Dao ở nhà gấp diều giấy.

Đến ngày mười tám là tam ti hội thẩm vây cánh của đảng tam Hoàng tử, Thẩm Lê Đông mặc một bộ đồ tù nhân quỳ gối trong công đường nghe dạy bảo, dù sao ông ta cũng không được tính là người trung thành của đảng tam Hoàng tử, không đến mức rơi đầu, Tạ Khâm hòa giải từ bên trong, đưa ra phán quyết ông ta không làm tròn trách nhiệm mà cách chức.

Không thể ở trong Thẩm phủ ban đầu nữa.

Triều đình cho Thẩm gia thời hạn, đại khái là tang lễ của Đoàn thị vừa qua là cả nhà phải chuyển về nông thôn hết.

Lúc thị vệ tháo gông xiềng cho Thẩm Lê Đông, các quan viên trong sảnh đường nhìn ông ta mà trong mắt lộ vẻ thương tiếc, không phải thương tiếc

cho ông ta mà là thương tiếc Thẩm Lê Đông có con gái con rể như Tạ Khâm và Thẩm Dao, vốn dĩ không nên có kết cục như vậy.

Quả nhiên, mọi chuyện trên thế gian này đều có nhân quả báo ứng.

Nhìn qua Thẩm Lê Đông loạng choạng sa sút đi ra khỏi công đường, lúc cơ thể cao lớn đó bị ánh nắng chiếu vào không khỏi run lên, mọi người không kìm được mà suy đoán, cũng không biết ông ta có hối hận khi mười một năm trước đã ném đứa trẻ chưa đầy bảy tuổi kia đến Nhạc Châu xa xôi ngàn dặm hay không.

Nếu đứa trẻ đã lựa chọn bọn họ làm cha mẹ, làm cha mẹ thì không nên cô phụ sự tín nhiệm đã có từ lúc sinh ra này.

Bởi vì tầng quan hệ này với Thẩm Lê Đông, Tạ Khâm tránh hiềm nghi nên không tham gia hội thẩm, chỉ là thông tin được bẩm báo cho chàng không sót một chữ.

Việc Thẩm Lê Đông bị khai trừ cũng mang đến một chút thanh danh tốt cho Tạ Khâm ở trong triều, ai ai cũng nói Thủ phụ đương triều chí công vô tư, cương trực không thiên vị, hội thẩm kết thúc, Tạ Khâm cùng đám người Trịnh Các lão đưa sổ con đến điện Phụng Thiên, Hoàng đế đã là nỏ hết đà, tinh thần mệt mỏi, Thái tử còn nhỏ tuổi, cuối cùng việc rơi lên đầu Tạ Khâm, Tạ Khâm đứng bên cạnh Thái tử, từ từ giải thích từng chữ một, dạy hắn cách cầm quyền, Tạ Khâm nắm chức vụ cao nhưng không hề kiêu căng, cũng chưa từng độc quyền lộng hành, được triều chính khen ngợi.

Ban đêm Tạ Khâm về đến nhà, nói cho Thẩm Dao biết tin tức, Thẩm Dao nói một câu: "Vất vả cho chàng rồi."

Tạ Khâm cho rằng trong lòng nàng khó chịu, ôm nàng vào lòng, không biết có phải chàng ôm chặt quá hay không, Thẩm Dao bắt đầu ho, sơ ý nôn ra hết bữa tối lên người Tạ Khâm.

Thẩm Dao che miệng lúng túng nhìn Tạ Khâm, đôi mắt đỏ hồng áy náy nói: "Xin lỗi chàng." Sau đó thanh minh cho bản thân mình: "Vừa rồi chàng siết

ta chặt quá."

Tạ Khâm không trách nàng, vội vàng gọi người vào thu dọn.

Gần đây tâm trạng của Thẩm Dao không được tính là tốt, cơ thể yếu ớt cũng không bất ngờ.

Đến sáng sớm hôm sau, sau khi Tạ Khâm vào triều, nàng lại nằm ở sập nôn khan một lúc lâu.

Trong lòng Lê ma ma có chút suy đoán, chỉ là lần trước Thẩm Dao cũng như thế, bởi vì tâm tình không tốt nên kinh nguyệt bị chậm, bà không dám hoang tưởng, để cho chắc chắn, bà vẫn hỏi Thẩm Dao xem có cần mời Thái y không, sợ mừng hụt nhưng lại không dám nói rõ, Thẩm Dao xua tay: "Đợi buổi đưa tang hôm nay qua đi rồi nói, bà yên tâm, ta không sao."

Hôm nay đưa tang Đoàn thị, Thẩm Dao mặc đồ trắng đưa tang rồi đi đến cổng thành, nàng đột nhiên ngã xuống đất từ trong đám người, lúc đó Tạ Khâm chỉ xuất hiện trong tang lễ một chút rồi về triều nên không ở hiện trường, Thẩm Dao bỗng nhiên té xỉu đã dọa cho những người đi theo sợ hãi.

Thẩm Triển nhét linh bài của Đoàn thị cho anh họ Thẩm Phù, vội vàng ôm Thẩm Dao đi đến lều vải tránh gió cách đó không xa.

Chốc lát sau Bình Lăng dắt xe ngựa tới, mọi người ba chân bốn cẳng đưa Thẩm Dao lên xe, Thẩm Triển quyết định thật nhanh:

"Mau đưa về Tạ phủ mời Thái y chữa trị."

Bình Lăng tự mình điều khiển xe ngựa về phủ, đội ngũ mai táng tiếp tục ra khỏi thành, toàn bộ Thẩm gia sắp rời Kinh, quan tài của Đoàn thị dừng lại ở một ngôi miếu nhỏ ngoài thành, ba tỷ muội Thẩm Ninh không nỡ để mẹ về quê an táng, quỳ gối ở miếu khóc đến tê tâm liệt phế, sau khi dừng ở miếu ba ngày, Thẩm Triển lại tự mình đỡ linh cữu về quê nhà Duyện Châu an táng, đây là chuyện nói sau.

Lại nói đến Thẩm Dao bên này, xe ngựa đi đến cửa hông Tạ phủ, lão thái thái gấp đến độ tự mình ra đón, dặn dò bốn ma ma giỏi giang dùng chăn bọc Thẩm Dao lại rồi đưa đến Cố Ngâm Đường.

Đã sớm có Thái y chờ ở Tạ phủ, nàng được đặt lên giường, cách màn trướng, bàn tay khô gầy của Phạm lão Thái y đặt lên cổ tay Thẩm Dao bắt mạch, lão thái thái thì ngồi ở đối diện ông, tức giận đến mức trong mắt rưng rưng nước mắt, âm thầm trách cứ người bên cạnh không hầu hạ tốt, nhưng lại lo lắng ảnh hưởng tới Thái y bắt mạch, bà ép buộc chính mình không lên tiếng.

Bên ngoài rèm châu, là đám người quỳ đầy đất với Lê ma ma ở hàng đầu.

Tạ Khâm nhận được tin ám vệ đưa tới thì vứt công vụ xuống lập tức chạy về, chưa cởi quan phục, phong trần mệt mỏi mà xông vào Cố Ngâm Đường, thấy bên ngoài phòng toàn người đang quỳ, chàng càng cho rằng Thẩm Dao đã xảy ra chuyện, lo lắng muốn vào phòng trong thăm.

Lão thái thái lo lắng khí lạnh trên người chàng sẽ làm Thẩm Dao khó chịu nên hung hăng trừng mắt liếc chàng, ngăn chàng lại.

Tạ Khâm đành phải dừng chân, ánh mắt dời về phía lão thái y.

Lão thái y mang vẻ mặt bình tĩnh, bắt mạch một lúc rồi xoay người nhìn ra phía bên cạnh, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt âm u của Tạ Khâm, lão Thái y thoáng gật đầu ra hiệu cho chàng yên tâm, lại nhìn đám người hỏi:

“Bao lâu rồi phu nhân chưa có kinh nguyệt?”

Lời này vừa dứt là giống như long trời lở đất.

Lê ma ma phản ứng đầu tiên, hoảng hốt vội nói: “Năm ngày, năm ngày rồi chưa tới ạ…”

Cơn tức giận trong lòng lão thái thái nhanh chóng được sự vui thích dè dặt thay thế, không thể tin được mà hỏi lão Thái y:

“Nghe ý này của ngài, là có rồi à?”

Phạm Thái y dù sao cũng có kinh nghiệm đầy mình, vô cùng bình thản, ông cười đáp: “Chúc mừng lão thái quân, chúc mừng Tạ Thủ phụ, đứa trẻ được hơn một tháng rồi.”

Lão thái thái kích động đến mức cười ra nước mắt.

“Ông trời thương xót, Khâm Nhi có con rồi, cho dù bây giờ ta đi thì cũng có thể nhìn mặt cha nó rồi.”

Lão Thái y lập tức nói: “Đây là chuyện vui lớn, người không nên nói như vậy, người còn đang khỏe mạnh, nói ít thì còn phải sống thêm tám năm mười năm, ôm thêm mấy đứa cháu nữa.”

Trong lòng lão thái thái thoải mái, bà cười nói: “Đúng, ta còn phải sống thêm mấy năm nữa, thay con bé này chăm lo nhà cửa, để nó yên tâm điều dưỡng thân thể.” Bà chỉ vào Thẩm Dao, sau đó lại đầy lo lắng hỏi:

“Sao lại ngất xỉu vậy, cái thai có ổn không?”

Lão Thái y thoáng nhìn qua giường, nhạt giọng nói: “Cái thai vẫn ổn, lão hủ [1] sẽ kê ít thuốc dưỡng thai cho phu nhân, cố gắng điều dưỡng thì sẽ không sao.”

[1] Lão hủ (老朽): Cách tự xưng khiêm tốn.

Về phần tại sao lại té xỉu thì lão Thái y không nói, dù sao cũng không thể nói nhà người ta phát hiện muộn, không chăm sóc thai phụ tốt nên khiến nàng đi ra ngoài rồi bất tỉnh được đúng không?

Trong lòng lão thái thái hiểu rõ, bình thường ở đây toàn là người chu đáo cẩn thận, lần này lại đều ngã quỵ trước biến cố.

Bà dặn dò người đi vào hầu hạ Thẩm Dao rồi cùng lão Thái y chuyển đến

gian ngoài uống trà, lúc này Tạ Khâm đã cởi quan phục ra, nói cảm ơn lão Thái y rồi vội vã vào thăm Thẩm Dao, lại bị lão thái thái gọi lại:

"Còn không mau gửi hồng bao cho lão Thái y đi? Con là người làm phụ thân rồi đó."

Lão Thái y cười, liên tục nói không dám.

Tạ Khâm lập tức dặn người đi chuẩn bị.

Mình thì đi vào trong thăm thê tử.

Lão Thái y kê đơn thuốc xong thì cũng không ở lại thêm, mang theo tiểu dược đồng rời khỏi Tạ phủ.

Lão thái thái không yên tâm về Thẩm Dao, lại đi vào phòng trong, Thẩm Dao đã tỉnh lại, đang dựa vào bên sập ăn canh sâm, Tạ Khâm ngồi bên cạnh dém góc chăn cho nàng, Lê ma ma và Hạnh Nhi vây quanh hầu hạ, đã chen cho Bích Vân đứng sang bên cạnh.

Thấy lão thái thái đi vào, Bích Vân lập tức bưng ghế bành qua cho lão thái thái ngồi, lão thái thái ngồi đối diện Tạ Khâm.

Cả phòng không có ai lên tiếng, chỉ nhìn Thẩm Dao ăn canh, Thẩm Dao hơi ngại, đỏ mặt húp một hơi hết sạch, nàng lau khóe môi rồi ở trên giường hành lễ với lão thái thái:

"Khiến mẫu thân lo lắng rồi ạ."

Lão thái thái thấy nàng gầy yếu thì hít vào một hơi thật dài, ánh mắt liếc nhìn sang mấy người trong phòng, cả đám đều quỳ xuống.

"Nhà mẹ con bé xảy ra chuyện, trong lòng nó không thoải mái, trẻ tuổi nên cho rằng đó là chuyện bình thường, nhưng đám người hầu các ngươi đông như vậy lại bất tài như thế sao?" Sau đó bà tức giận chỉ vào Lê ma ma:

“Nhất là ngươi, cũng là người từng ở bên cạnh ta, bây giờ xảy ra sự cố lớn như vậy, nếu như Dao Nhi và đứa trẻ có chuyện không hay xảy ra thì ngươi giải thích thế nào đây?”

Trong lòng Lê ma ma cũng nghĩ mà sợ, bà quỳ trên mặt đất nghẹn ngào:

“Đều do lão nô hầu hạ không chu đáo, đêm qua phu nhân nôn, lão nô đã có chút suy đoán, chỉ là lần trước đã xảy ra hiểu nhầm, lão nô không dám rêu rao…”

Bà còn chưa dứt lời, lão thái thái đã cười lạnh:

“Cho dù nghìn lần sai, cũng không thể để sót một lần đúng, ngươi đó, bây giờ làm việc càng ngày càng có vấn đề rồi.”

Lê ma ma nhớ đến tính tình của lão thái thái, điều bà không tha thứ được nhất đó là người khác kiếm cớ, lập tức loại bỏ suy nghĩ muốn thanh minh:

“Phải, người dạy bảo đúng, quả thật là lão nô sai sót, lơ là cảnh giác.”

Thẩm Dao giải vây thay cho bà:

“Mẫu thân, người bên cạnh đều cho rằng con vì Thẩm gia mà khó thả lỏng được, kinh nguyệt bị trễ cũng không có gì lạ, dù sao lần trước cũng như vậy mà, người đừng trách ma ma nữa, nói tới nói lui là do bản thân con dâu không cẩn thận.”

Lão thái thái lại không nỡ trách nàng, thấy trên mặt Tạ Khâm đầy vẻ bình tĩnh, thậm chí còn hơi mất hồn, bà tức giận đến mức mắng chàng một câu:

“Người đáng trách nhất là con đó, con thân làm trượng phu, sao có thể bỏ thê tử đó mà mặc kệ được?”

Lão thái thái mắng tới mắng lui, đơn giản chỉ là để phát tiết nỗi sợ trong lòng.

Tạ Khâm bật cười: "Phải, người đầu tiên phải trách là nhi tử, được rồi, người mắng cũng mắng rồi, cũng nên nở nụ cười đi ạ, đây dù sao cũng là việc vui mà."

Lời nói này đã chạm vào trái tim bà, bà hớn hở nói: "Vậy con thì sao, con sắp làm phụ thân rồi, cũng nên vui vẻ mới phải."

Cũng không biết vì sao, trong lòng Tạ Khâm rõ ràng chẳng có gợn sóng nào nhưng chàng vẫn phối hợp với lão thái thái nói:

"Đương nhiên là nhi tử vui ạ."

Chỉ chốc lát sau, lão thái thái dẫn người đi ra ngoài, tự mình xem xét việc trang trí trong Cố Ngâm Đường để đề phòng có chỗ nào bất ổn, lại đưa Lê ma ma ra ngoài tận tâm chỉ bảo, quyết định sắp xếp thêm hai ma ma đến giúp đỡ Lê ma ma.

Ở phòng trong chỉ còn lại Tạ Khâm và Thẩm Dao.

Phu thê nhìn nhau một lúc, Thẩm Dao ngại ngùng mím môi, thỉnh thoảng còn nhìn chàng bằng ánh mắt chứa ý cười.

Tạ Khâm nắm mu bàn tay nàng: "Đắc ý lắm à?"

Đương nhiên là Thẩm Dao đắc ý, nàng cười một lúc, hỏi Tạ Khâm một cách ngây thơ giống như con nít:

"Ta thật sự có thai rồi à?"

Tạ Khâm nhìn tiểu cô nương mỏng manh, tâm trạng ngổn ngang khó phân biệt.

"Dao Nhi, nàng hãy đồng ý với ta, đứa trẻ quan trọng nhưng chẳng quan trọng bằng nàng, chỉ có nàng vẫn ổn thì đứa trẻ mới có mẫu thân chăm sóc, nàng hiểu chứ?" Tạ Khâm không hy vọng Thẩm Dao dồn hết tâm sức vào đứa trẻ, chàng hy vọng thê tử của chàng có khoảng trời riêng cho

mình.

Thẩm Dao chỉ quan tâm đến việc vui vẻ, ngã vào lòng Tạ Khâm:

“Vậy thì chàng hãy chăm sóc ta thật tốt, ngày ngày ở bên cạnh ta, không được rời xa ta, mỗi ngày làm đèn lồng cho ta, ban đêm làm gối cho ta nằm, được chứ?”

Đây là đang làm nũng ăn vạ.

Thẩm Dao quen thuộc lại quay về rồi.

Tạ Khâm cảm nhận được đứa trẻ đã xua tan đi nỗi sầu lo trong lòng nàng, xem ra đứa trẻ tới rất đúng lúc.

Lúc rời khỏi Cố Ngâm Đường, lão thái thái đã cố ý gọi Tạ Khâm ra ngoài.

Mặt trời ngả về phía Tây, xung quanh tĩnh lặng.

Ánh sáng mặt trời trong vắt chiếu trên người Tạ Khâm, làm nổi bật lên khuôn mặt trắng trẻo vô cùng tuấn tú kia.

Lão thái thái nhìn đứa nhi tử xuất sắc mọi mặt này, nhỏ giọng dặn dò:

“Dao Nhi có thai rồi, con không được lỗ mãng chạm vào nó đâu.”

Tạ Khâm: “...”

Đứng đó một lúc lâu lại đợi được một câu như vậy, sắc mặt Tạ Khâm khó coi: “Nhi tử cũng không phải thằng nhóc vắt mũi chưa sạch.”

Lão thái thái không nhịn được mà cười lên, quên mất tiểu nhi tử đã là Thủ phụ đương triều chín chắn rồi.

Có lẽ là không muốn đứa trẻ trải qua nỗi khổ mình từng chịu, Thẩm Dao vô cùng kiên nhẫn với đứa trẻ trong bụng, bất kể nôn mửa nghiêm trọng tới

mức nào, nàng cũng chưa từng oán trách nửa câu, khi ở trong bụng mẹ, mỗi một đứa trẻ đều có sự ỷ lại tự nhiên vào người mẹ, điều này có thể giải thích được vì sao nàng hận Đoàn thị chứ không hận Thẩm Lê Đông, Thẩm Lê Đông đối với nàng mà nói chẳng khác nào người lạ.

Nhưng Đoàn thị thì khác, mỗi lần nằm mơ nàng đều cảm thấy giọng nói của mẫu thân nàng vô cùng mềm mại, chắc hẳn lúc mang thai nàng, Đoàn thị tưởng là con trai nên cũng vô cùng kiên nhẫn với nàng.

Phạm Thái y đi ra khỏi cửa chính của Tạ phủ thì truyền thông tin Thẩm Dao mang thai ra ngoài, ông lão làm vậy là có nguyên nhân.

Đoàn thị vừa chết, tin vui của Thẩm Dao truyền đi càng sớm càng tốt, để mọi người hiểu được đứa trẻ này đến trước khi Đoàn thị mất.

Trên dưới triều chính đều chúc mừng Tạ Khâm.

Chàng đã gần ba mươi, thật sự không được tính là trẻ nữa, cuối cùng cũng có con, trong lòng đồng liêu đều vui vẻ thay chàng.

Vào ngày mười lăm tháng Hai, toàn bộ Thẩm gia rời khỏi Kinh thành, chuyển đến quê nhà ở Duyện Châu. Thẩm Dao không hề xuất hiện, chỉ sai người đưa quà bái biệt cho Thẩm lão thái thái, những người con gái khác của Thẩm gia thì tụ tập ngoài cửa thành khóc lóc.

Tạ Khâm lo lắng tâm tình Thẩm Dao không tốt nên về phủ sớm với nàng:

“Thái tử sai người ban thưởng cho Thẩm Triển.”

Thẩm Dao kinh ngạc: “Là cái gì vậy?”

“Một con dao găm khảm bảo thạch.”

Thẩm Dao ngẩn người: “Có ý gì vậy? Không phải là khích lệ Thẩm Triển tập võ đấy chứ?”

Ngón tay trắng trẻo của Tạ Khâm gõ lên bàn:

"Chắc là cũng có ý này, tướng lĩnh trấn thủ biên quan đưa tin cho ta, nói là biểu hiện của Thẩm Triển ở biên quan không tệ, không đủ kinh nghiệm nhưng lại có năng lực, đợi một thời gian nữa thì sẽ là một hạt giống tốt."

Thẩm Dao im lặng: "Ba năm sau hẵng nói."

Thẩm Triển phải về Duyện Châu để tang Đoàn thị ba năm.

Thẩm Dao chợt nhớ tới một việc:

"Đúng rồi, không phải nó đã đính ước với nhị tiểu thư phủ Tổng đốc Giang Nam sao? Bọn họ có tới tang lễ của Thẩm gia không?" Nàng không biết người của phủ Tổng đốc Giang Nam, ở trong tang lễ cũng không để ý đến chuyện này.

Tạ Khâm cười lạnh, lắc đầu nói: "Không, lúc trước cũng chỉ trao đổi tín vật thôi chứ không viết hôn thư, khi rời Kinh Thẩm Triển đã chủ động trả tín vật lại, Tưởng gia vốn nên nhận lấy ý tốt này, đáng tiếc là bọn họ cực kỳ kiêng kỵ, sợ rước chuyện vào người nên ngay cả người đến phúng viếng cũng không có."

Thẩm Dao mặt không cảm xúc, đây đều là việc Đoàn thị tự làm tự chịu.

Phu thê hai người nói chuyện một hồi rồi cùng nằm xuống, Thẩm Dao đưa lưng về phía Tạ Khâm, bắt đầu nói chuyện với đứa con trong bụng.

Tạ Khâm nghiêng người nhìn thoáng qua phần bụng dưới bằng phẳng của nàng, có chút không biết nên khóc hay nên cười.

Còn chưa thấy được nửa cái bóng của đứa trẻ mà Thẩm Dao đã nghiêm túc làm mẫu thân rồi.

Đứa trẻ không khiến Tạ Khâm thất vọng, chiếc bụng nhỏ căng đầy đó ngày một lớn lên, đợi đến ngày có cử động thai, chàng phủ tay lên phần da bụng

thật mỏng, bị đá nhẹ một cái thì mới chính thức có cảm giác làm phụ thân.

Sau đó Thủ phụ đương triều bắt đầu đường đường chính chính nói chuyện với đứa trẻ trong bụng.

Chỉ là chàng và Thẩm Dao khác nhau rất rõ, phần lớn là nói cho đứa trẻ biết rằng:

"Mẫu thân con vất vả lắm, bớt làm ầm ĩ lại, sau khi trời tối là phải đi ngủ, hiểu chưa?"

Lúc này đổi thành Thẩm Dao dở khóc dở cười, nàng đẩy tay Tạ Khâm ra:

"Chàng hà khắc với Tứ Tứ làm gì?"

Bắt đầu từ ngày mang thai, Thẩm Dao đã đặt tên cho đứa nhỏ là Tứ Tứ, tặng nhũ danh của mình cho con, hy vọng con sẽ trở thành một Tứ Tứ thật khác, một "Tứ Tứ" không giống như nàng, Tạ Khâm rất bất mãn.

Chàng thấy, Tứ Tứ chính là Thẩm Dao, chàng cực kỳ thích nhũ danh này, không nỡ cho người khác.

Chàng đổi "Tứ Tứ" thành "Tư Tư".

Thẩm Dao không cố chấp bằng chàng, cuối cùng cũng đồng ý đổi.

Từ khi bụng lộ rõ, người hầu trong nhà bắt đầu chuẩn bị quần áo cho đứa trẻ, Bích Vân vừa thêu giày đầu hổ vừa liếc nhìn cái bụng tròn trịa của nàng:

"Cô nương à, người nói xem trong bụng người là thiếu gia hay tiểu thư?"

Thẩm Dao nằm nghiêng người trên giường La Hán che chiếc bụng nhô lên nói:

"Sao cũng được, chỉ cần là con của ta thì ta đều thích."

Nàng sẽ không vì những gì mình đã trải qua mà uốn cong thành thẳng, cứ muốn có con gái để chứng minh điều gì, nàng cũng sẽ không chịu sự ảnh hưởng của quan niệm thế tục, kỳ vọng đó là con trai.

Bất cứ chờ mong giới tính nào cũng là sự khinh nhờn đối với đứa trẻ trong bụng.

Ngày nọ có một ma ma nhiều chuyện một câu: "Thai đầu dù là nam hay nữ thì đều tốt cả." Ngụ ý rằng nếu như sinh con gái thì sinh tiếp, sinh con trai thì sẽ không áp lực.

Thẩm Dao nghe được lời này thì nhíu mày, nàng còn chưa nổi giận thì Tạ Khâm đúng lúc chạy về đã nghe thấy, trực tiếp bán bà ta ra ngoài.

Đây là người của lão thái thái, Thẩm Dao lo lắng không có cách nào giải thích được, Tạ Khâm lại nói: "Chính là làm cho mẫu thân nhìn mà."

Trong chuyện con cái này, chàng không cho phép bất cứ ai tạo áp lực cho Thẩm Dao, bao gồm cả lão thái thái.

Là giữa tháng chín, đứa trẻ cất tiếng khóc chào đời trong mùi thơm hoa quế, là một tiểu cô nương như đúc từ ngọc.

Khuôn mặt Tiểu Tư Tư đỏ hồng, lông tơ rõ ràng dễ thấy, khuôn mặt không khác gì Tạ Khâm, Thẩm Dao yêu thích lắm.

Nàng vừa sinh con xong nên không dám dùng sức, bèn ra hiệu cho Tạ Khâm ôm, Tạ Khâm đón lấy tã lót ôm vào lòng, cơ thể chàng thẳng tắp, cánh tay thon dài ôm lấy một đứa trẻ nhỏ xíu, độ tương phản quá lớn. Bé con mở to đôi mắt đen nhìn phụ thân một cái, có lẽ là cảm thấy lạ lẫm nên nhanh chóng nhắm hai mắt lại.

Tạ Khâm ôm con gái mềm mại như không xương cũng không cảm thấy đặc biệt, dù sao đứa trẻ này cũng đã giày vò Thẩm Dao một ngày một đêm, hơn nữa bé con không khóc không ồn ào, ngoan ngoãn nằm nghiêng đầu trong tã lót ngủ thiếp đi, Tạ Khâm cũng không có cách nào trêu chọc nó được,

chàng ở trong triều hô mưa gọi gió, trong chuyện chăm con này lại không nhúng tay vào được.

Thẩm Dao lớn lên ở nông thôn, nhà nào trong thôn sinh con, nàng cũng muốn dẫn Bích Vân qua đó góp vui, từ nhỏ đã ôm trẻ con, lại có nhiều ma ma đầy kinh nghiệm ở bên cạnh, chẳng mấy chốc là đã lên tay.

Tạ Khâm ngồi bên cạnh nhìn nàng bận tới bận lui, lúc thì chuẩn bị quần lót, lúc thì xoa chân xoa bụng cho Tiểu Tư Tư, chàng rất cạn lời, đây vẫn là Thẩm Dao lúc trước dứt khoát kiên quyết mua thuốc phá thai sao?

"Nàng nghỉ ngơi một lúc được không?"

Thẩm Dao chăm sóc Tư Tư không ngơi tay, khuyên như thế nào cũng không nghe.

Sau khi Thẩm Dao bao bọc bé con xong thì nghiêng người nằm xuống, nhét vú cho con bú, đưa lưng về phía Tạ Khâm trả lời:

"Ta vẫn khỏe mà, nếu như mệt thì ta sẽ giao cho nhũ mẫu."

Việc Tạ Khâm không chịu nổi nhất là nàng tự mình nuôi nấng, chàng chuyển sang ngồi ở mép giường:

"Tứ Tứ, nàng nghe lời đi, nuôi con hao tổn tinh thần, tổn thương cơ thể, nàng giao con cho nhũ mẫu đi."

Trong mắt chàng, Thẩm Dao quan trọng hơn bất cứ ai, bao gồm cả con gái.

Thẩm Dao nằm nghiêng, bé con mở miệng ngậm vú nàng bú sữa, nàng che chở cho đứa trẻ trong lòng, phản bác:

"Có nữ tử nào ở nông thôn không tự mình nuôi nấng con cái chứ, cũng đâu có thấy thân thể bọn họ không tốt? Hơn nữa, tự mình nuôi nấng thì con mới gần gũi với mẹ."

Tạ Khâm không khuyên nổi nàng, nghiêm mặt đi ra khỏi phòng.

Phu thê bình thường chưa bao giờ đỏ mặt lại vì con cái mà giận nhau mấy lần.

Tạ Khâm không có ý khác, chỉ lo lắng cơ thể Thẩm Dao không chịu đựng nổi, chàng vừa dặn dò các ma ma dùng nguyên liệu tốt nhất nấu cho Thẩm Dao bồi bổ cơ thể, vừa tự mình đến Thái y viện tìm Phạm Thái y, hỏi về chuyện cho con bú.

Tạ Khâm nói thẳng cho Phạm Thái y biết là Thẩm Dao tự mình nuôi con.

Phạm Thái y ngẩn người, hành động lần này quả thật hiếm có, dù sao cũng chỉ có nữ chủ nhân nhà khổ cực mới tự mình nuôi con.

Phạm Thái y quanh năm lăn lộn trong hậu cung, biết rõ bệnh của phụ nữ như lòng bàn tay, ông suy nghĩ một lúc rồi nói cho Tạ Khâm biết một cách uyển chuyển:

"Hành động này tuy hơi hao tổn khí huyết, có điều lợi nhiều hơn hại…" Sau đó ông nhỏ giọng giải thích với Tạ Khâm một phen.

Tạ Khâm nghe vậy, cuối cùng cũng bình thường trở lại, lại tìm Phạm Thái y đòi mấy đơn thuốc bồi bổ thân thể rồi về phủ.

Mặc dù Thẩm Dao nuôi con nhưng ban đêm lại giao nó cho nhũ mẫu, bởi vì cho con bú, ngực của Thẩm Dao trướng lên, quần áo ban đầu cũng không che chắn được nữa, phòng may vá lại làm quần áo mới cho nàng, ban đêm sau khi dỗ con ngủ, Thẩm Dao quay về phòng trong, Tạ Khâm đã tắm rửa xong ngồi trên giường xem sổ con, từ khi Thẩm Dao mang thai, Tạ Khâm đã cố gắng bớt chút thời gian để ở bên nàng, mỗi ngày, những công vụ quan trọng thì được xử lý ở trong triều, số công vụ không gấp còn lại thì được mang về nhà phê duyệt.

Chàng để Thẩm Dao ngủ bên trong, lúc Thẩm Dao bò qua người chàng, bộ ngực lơ đãng cọ qua cánh tay chàng, mềm mại khiến người ta run rẩy. Hai

người nhìn nhau, đôi mắt trong veo của Thẩm Dao nhìn Tạ Khâm chằm chằm, Tạ Khâm không cảm xúc nhìn đi chỗ khác, điềm nhiên như không có việc gì mà tiếp tục xem sổ con.

Thẩm Dao có chút không vui, sau khi nằm xuống thì cố gắng kề sát vào chàng, thậm chí còn đẩy vào cùi chỏ của chàng, Tạ Khâm bị nàng làm cho hít thở nặng nề, không ngẩng đầu lên mà nói:

"Không còn sớm nữa, nhanh ngủ đi."

Thẩm Dao không chịu, ôm chàng từ phía sau, cười xấu xa nói: "Tạ đại nhân à, Tư Tư đã hơn hai tháng tuổi rồi."

Tạ Khâm nhắm mắt lại: "Thái y nói tốt nhất là đợi sau ba tháng."

Thẩm Dao thấy chàng giống như hòa thượng ngồi thiền thì chẹp miệng, xoay người chui vào trong chăn, không để ý đến chàng nữa.

Nàng muốn xem xem Tạ Khâm nhịn tới khi nào.

Mùa hè năm nay, đào trơn ở thôn trang được bán hết, trái cây được tạo ra từ chiết cành được mọi người trong chợ công nhận, càng ngày càng nhiều thương nhân đến thôn trang đặt hàng, Thẩm Dao sinh Tư Tư được hai tháng thì đi Thông Châu một chuyến, lại kiểm tra thêm vài thôn trang, mở rộng trồng trọt.

Sau đó, Thẩm Dao lại hợp tác với vị Lận đại nhân kia, viết sách về phương pháp chiết cành, lưu truyền trong dân gian, đây là chuyện nói sau.

Bình thường Tạ Khâm không gần gũi với bé con lắm, không phải vì không thích đứa trẻ mà vì Tạ Khâm thật không biết bắt đầu từ đâu, Thẩm Dao không vui, lúc đi Thông Châu đã cố ý bỏ đứa trẻ lại cho Tạ Khâm chăm.

Tạ Khâm chỉ có thể chấp nhận.

Thẩm Dao không ở nhà, đứa trẻ không chịu bú sữa của nhũ mẫu, mỗi ngày

Thủ phụ nhiệt huyết trở về là chui vào phòng bếp nấu nước cháo cho con gái ăn. Cùng với việc bé con càng ngày càng lớn, Tạ Khâm đã có thể giao tiếp với nó, nhận ra được sự buồn vui giận hờn của nó cũng khiến chàng cảm nhận được mùi vị làm cha.

Cũng không biết vì hai cha con có duyên hay là bé con làm vò đã mẻ không sợ vỡ, Tạ Khâm nấu gì là nó ăn đó, mỗi lần cho ăn xong, Tạ Khâm tràn đầy phấn khởi hỏi nó:

"Tư Tư à, cháo cha nấu có phải là ngon hơn sữa của mẹ không?"

Tiểu Tư Tư liếc mắt nhìn chàng một cái, không muốn để ý đến chàng.

Tạ Khâm chăm con càng ngày càng thạo, đợi đến khi Thẩm Dao phong trần mệt mỏi chạy về từ Thông Châu thì đã thấy Tạ Khâm ôm Tư Tư nằm ngửa trên ghế mây, Tạ Khâm dùng hai tay nâng Tư Tư lên, ngâm thơ cho nó nghe, Tư Tư cảm thấy hứng thú, toét miệng cười hì hì, tay chân như ngó sen vùng vẫy giữa không trung, cực kỳ đáng yêu.

Thẩm Dao nửa vui mừng nửa mất mát.

Còn tưởng rằng nàng xa nhà một chuyến thì trong nhà sẽ như gà bay chó sủa, ai ai cũng không thể thiếu nàng, kết quả trượng phu và con gái ở với nhau vô cùng tốt.

Thẩm Dao có chút khó chịu.

Nàng cướp lấy Tư Tư từ tay Tạ Khâm, nằm lên giường ôm Tư Tư cho nó bú.

Dù sao cũng là trẻ sơ sinh mới được vài tháng, Tư Tư ngửi thấy mùi sữa quen thuộc thì vùi đầu vào ngực Thẩm Dao ra sức bú, trái tim mất mát của Thẩm Dao đã được vỗ về.

Thẩm Dao không hề nuông chiều con gái, ngược lại giống như đám trẻ ở quê, nên để nó bò thì bò, nên để nó lăn thì lăn, tôi tớ ai ai cũng chú ý cẩn thận sợ Tư Tư ngã, Thẩm Dao bèn tự mình dạy dỗ, Tiểu Tư Tư trông rắn

chắc lại khỏe mạnh, khi nó được năm tháng tuổi thì đã lật người bò ngồi vô cùng lưu loát, Thẩm Dao phát hiện ra, dáng vẻ Tư Tư giống Tạ Khâm, cơ thể lại giống nàng, khi còn bé nàng cũng giỏi chuyển động, tràn đầy sức sống.

Năm ngoái Hoàng đế vừa mất, đầu mùa xuân đã thay đổi niên hiệu, thành năm Diên Hi thứ nhất.

Năm mới bắt đầu, đế vương trẻ tuổi đại xá thiên hạ, đặc biệt mở khoa cử, đã hơn một tháng rồi Tạ Khâm chưa về phủ, cuối cùng nhịn đến ngày hai mươi tháng Hai khi khoa khảo kết thúc, Tạ Khâm vội vàng về phủ, dưới ánh đèn ấm áp, Thẩm Dao ôm Tư Tư cùng nằm trên ghế dài ngủ.

Hai gò má bé con hồng hào như quả đào, toàn bộ khuôn mặt tròn vo nhỏ nhắn vùi vào ngực Thẩm Dao, miệng nhỏ hơi mở ra, giống như muốn bú sữa, lông mi đen dài như cây quạt đổ bóng xuống dưới mắt, Tạ Khâm nhìn đứa con gái giống mình như một khuôn đúc ra, cảm khái cuộc sống thật kỳ diệu.

Cơ thể Tư Tư nặng, lo lắng sẽ dồn hết lên người Thẩm Dao, Tạ Khâm lặng lẽ ôm con bé ra khỏi ngực Thẩm Dao, đưa cho nhũ mẫu đang im lặng hầu hạ sau lưng.

Trong ngực Thẩm Dao trống rỗng, nàng mở mắt ra, còn chưa lấy lại tinh thần thì cơ thể bỗng dưng bay lên, nàng được Tạ Khâm ôm lấy.

“Đang đầu xuân, đừng để bị lạnh.”

Tạ Khâm ôm nàng đến giường bạt bộ, Thẩm Dao mờ mịt nhìn khuôn mặt tuấn tú không tỳ vết đó, thời gian cực kỳ thiên vị chàng, dáng vẻ chàng vẫn như lần đầu gặp gỡ mà chẳng thay đổi gì, thậm chí còn bớt đi chút lạnh lùng, tướng mạo càng thêm tuấn dật, càng có vẻ trẻ trung hơn.

Hai tay Thẩm Dao ôm lấy cổ chàng, treo trên người chàng không chịu xuống.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt lưu luyến.

Thẩm Dao không tự chủ được mà ôm lấy vòng eo gầy gò mạnh mẽ của chàng: "Sao chàng về muộn vậy?"

Trong khoảng thời gian này Tạ Khâm chưa từng yên ổn ở bên nàng, trong lòng áy náy, khàn giọng xoa dịu:

"Mọi việc trong triều đều đã kết thúc, sau này ta sẽ về sớm, bữa tối làm ếch xào sả ớt cho nàng ăn, được không?"

Đã lâu rồi Thẩm Dao không nếm tay nghề của chàng, trong lòng rất nhớ, nhưng so với tài nấu nướng thì nàng thèm muốn cơ thể chàng hơn.

Gót chân đè mạnh vào eo chàng một cái khiến chàng phải hạ người xuống, Thẩm Dao ngẩng phần cổ trắng trẻo thon dài như thiên nga, lẩm bẩm hỏi:

"Tạ Khâm, có phải chàng không thích ta không?"

Từ khi mang thai Tư Tư, phu thê hai người chưa từng thân mật, trong khoảng thời gian đó Tạ Khâm muốn thì cũng là Thẩm Dao giúp chàng.

Tạ Khâm đưa tay nhéo mũi nàng, bất mãn nói: "Tứ Tứ, là ta không thích nàng hay là nàng không cần ta nữa? Từ khi có con là nàng quên ta luôn, nàng tự hỏi lòng xem, trong một năm rưỡi này, nàng làm nhiều quần áo cho con như vậy, có làm cho ta một bộ không?"

Gân trên trán Thẩm Dao nhảy thình thịch, thật sự quên mất chuyện này, có điều nàng chưa bao giờ chịu thua:

"Lâu như vậy rồi mà không chạm vào ta, có phải chàng nuôi ngoại thất không? Nuôi thì nói rõ cho ta biết để ta cũng nuôi một người."

Tạ Khâm bị chọc tức mà cười lên, chàng nâng người ở phía trên nàng, cọ

mạnh chóp mũi vào trán nàng: “Không phải ta không muốn cùng nàng, ta chỉ đang chờ một món đồ thôi.”

“Đồ gì?”

“Hộp lưu ly của sứ thần Nam Dương.”

Thời gian trôi qua thật lâu, Thẩm Dao vẫn chưa ý thức được hộp lưu ly là cái gì, ngây ra một hồi cuối cùng mới hiểu được ý, chợt cười thành tiếng:

“Chàng lấy được chưa?”

Nàng cảm nhận được sự kiên quyết của Tạ Khâm một cách rõ ràng, không còn kiềm chế như ngày xưa nữa.

Tạ Khâm gật đầu: “Phải, hôm nay vừa lấy được.”

Thẩm Dao nghĩ đến gần đây lão thái thái ngầm ám chỉ nàng sinh thêm đứa nữa, nàng hỏi thẳng:

“Chàng thật sự muốn dùng à? Chúng ta sinh con gái, chàng không muốn sinh thêm đứa nữa à?”

Tạ Khâm nghe vậy thì nhíu chặt mày lại: “Không sinh nữa, là mẫu thân nói gì bên tai nàng sao?”

Thẩm Dao không phủ nhận: “Đương nhiên là bà cụ muốn một đứa cháu trai rồi.”

Từ khi Tư Tư ra đời, lão thái thái rất coi trọng, có điều ý của bà cụ là dù sao cũng phải có một đứa con trai để duy trì gia tộc.

Không phải Thẩm Dao không muốn sinh, chỉ là tạm thời chưa có quyết định này, Tư Tư còn nhỏ, nàng không muốn phân chia tình yêu thương dành cho đứa trẻ, đợi Tư Tư lớn, qua hai năm nữa rồi nói.

Tạ Khâm không có suy nghĩ gì đối với con cái, khỏe mạnh bình an bớt lo là được.

"Chuyện này cứ để ta xử lý, nàng không cần để trong lòng."

Sau đó lại nói: "Chúng ta chỉ cần một mình Tư Tư thôi, không cần sinh nữa đâu."

Thẩm Dao cười một tiếng: "Bây giờ nói nghe hay lắm, sau này đừng có mà hối hận đó!"

Tạ Khâm chỉ cho rằng Thẩm Dao vẫn còn nỗi khiếp sợ đối với Đoàn thị và Thẩm Lê Đông, chàng ngồi xếp bằng thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc nhìn qua nàng:

"Thẩm Dao, nàng phải tin ta, trước khi gặp được nàng, ta hoàn toàn không nghĩ tới chuyện thành hôn, có Tư Tư đã là chuyện quá kinh ngạc vui mừng rồi, ta không muốn có thêm nữa."

"Nói thật cho nàng biết, ta đã sớm tìm đường lui cho Tư Tư rồi, ta đã âm thầm đặt mua mấy sản nghiệp cho nó, đời này nó sẽ không cần lo cơm ăn áo mặc, không cần nhìn sắc mặt ai cả, nó thậm chí có thể không cần xuất giá, ta không hề để ý việc nối dõi tông đường, người chết là hết, ai lo được chuyện sau này nữa, họ Tạ trong thiên hạ còn ít hay sao? Cần gì dùng gông xiềng mà mình không biết rõ và không thể khống chế để trói buộc hiện tại chứ, ta không cầu gì cả, chỉ mong đời này bên nàng đến già."

Sự cực khổ của Thẩm Dao khi sinh con vẫn rõ mồn một trước mắt, Tạ Khâm không có ý định để nàng có thêm lần thứ hai.

Thẩm Dao không ngờ chàng lại nói ra một đống lời trong lòng như vậy, ngẩn ra thật lâu, đây có lẽ là lời thổ lộ hay nhất trên đời này, nàng nghe thấy mà hốc mắt cay cay.

Bỗng dưng nghĩ tới một chuyện, Thẩm Dao hơi thay đổi tâm trạng đưa tay đẩy chàng ra: "Chàng đi tắm trước đã."

Tạ Khâm không đoán được tâm tư của Thẩm Dao, ngồi yên không động đậy.

Thẩm Dao cười, vô cùng yêu kiều quyến rũ đẩy chàng ra ngoài: "Nhanh đi đi, tắm xong quay lại ta có lời nói với chàng."

Tạ Khâm đi ngay.

Trong lòng có chuyện, chẳng mấy chốc chàng đã tắm xong, thay sang một bộ áo bào rộng màu xanh biếc rồi quay về phòng trong.

Ánh đèn đã bị tắt hơn một nửa, chỉ còn lại chiếc đèn lưu ly ở trong góc.

Trong màn trướng tối tăm, mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng mảnh khảnh chui qua chui lại trong chăn.

Vén chăn lên, một khuôn mặt xinh đẹp hiện ra, dù là trong ánh sáng mờ tối thế này thì chàng vẫn có thể liếc thấy bóng dáng xinh đẹp như chiếu ảnh kinh hồng [2].

[2] Chiếu ảnh kinh hồng (照影惊鸿): Nghĩa đen là chiếc bóng của những con chim nhạn để lại khi bị kinh sợ, dùng để mô tả sự việc xảy ra trong thời gian ngắn và chỉ để lại một chút dấu vết.

Tạ Khâm phủ người qua: "Tứ Tứ."

Thẩm Dao chống hai tay sau lưng, chân ngọc trắng nõn duỗi ra từ đầu khác của chăn, chống lấy lồng ngực sắp đè xuống của chàng.

"Tạ đại nhân, trên người Tứ Tứ của chàng có che giấu một bảo bối, nếu như Tạ đại nhân tìm được thì chính là của chàng."

Tạ Khâm không biết nàng có chiêu trò gì, nhìn nàng một cái thật sâu, trên người nàng chỉ mặc một chiếc áo ngủ thật mỏng, không phải tơ lụa trơn mềm mà là một loại lụa bông vừa mỏng vừa dán vào người, chân ngọc đè

lên đầu gối giơ lên giữa không trung, váy trượt xuống bắp đùi, đường nét như ẩn như hiện.

Phu thê hai người đã hơn một năm rồi chưa thân mật, bây giờ như củi khô bốc lửa.

Hơi thở của Tạ Khâm đến gần: "Tìm như thế nào? Kính xin phu nhân chỉ dẫn."

Thẩm Dao hà hơi về phía chàng, đôi mắt quyến rũ long lanh, cảm giác kích động tê dại chui ra từ giữa mày và miệng.

Gót chân ngọc lướt qua yết hầu chàng rồi đến cằm, nâng lên: "Dùng cái này chăng?"

Tạ Khâm hiểu ý.

Khuôn mặt tuấn tú của chàng như trăng thanh gió mát, áo bào phần phật, dáng vẻ hào sảng không bị trói buộc, vầng trăng khuyết treo giữa bầu trời, ánh trăng chiếu vào từ song cửa sổ, rọi sáng khuôn mặt rực rỡ của nàng, Tạ Khâm hôn đến một chỗ thì cơ thể chợt dừng lại, ngước mắt lên từ ngực nàng: "Đây là gì?"

Thẩm Dao che mặt lén hé mắt từ giữa kẽ ngón tay, xấu hổ nói: "Chàng tự xem đi."

Tạ Khâm bèn ngồi dậy, lấy món đồ đó ra khỏi miệng, mở ra nhìn, chữ viết quen thuộc đập vào mắt, là bức khế thư đã bị lãng quên không biết bao lâu, vẻ mặt không khỏi lo lắng, Tạ Khâm không thể không nhớ đến chuyện này được, chàng chỉ nói cho bản thân mình biết rằng, bức khế thư đó giống như một tấm bùa thúc giục mình, lúc nào cũng nhắc nhở chàng, chàng phải trân trọng yêu thương cô nương này.

Mà bây giờ Thẩm Dao dùng cách thức này trả khế thư lại cho chàng, Tạ Khâm nói không vui là giả.

Thẩm Dao nhướng mày, ánh mắt nhảy nhót: “Chàng thích món quà này không?”

“Thích.” Chàng cầm tờ giấy có vẻ cũ kỹ kia, tất cả cảm xúc mãnh liệt đều lắng đọng lại trong đôi mắt, hóa thành sự thành kính duy nhất trong cuộc đời tự tin của mình: “Tứ Tứ, ta yêu nàng.”

Sóng nhiệt kéo dài chạy khắp tay chân xương cốt, Thẩm Dao không kìm nén được sự rung động trong tim, hai tay vòng qua, cực kỳ dịu dàng mà đáp lại chàng.

Mái tóc đen như mực trượt xuống, đong đưa trên đầu vai chàng, nối hai lúm đồng tiền lại với nhau.

Mỗi một âm thanh của nàng đều yêu kiều như kèn lệnh phá trận, khuấy động cõi lòng chàng, chàng mạnh mẽ phủi đi sự cô đơn khổ cực trong nửa đời lênh đênh của nàng, gột rửa để nàng lộ ra một lớp sắc xanh sum suê mới.

Thẩm Dao mềm nhũn ôm chặt chàng:

“Ta cũng yêu chàng, vô cùng vô cùng yêu chàng…”

Ngoài cửa sổ, những chú chim hót vang khi tỉnh giấc mộng, sắc xuân phai nhạt.

— HẾT PHẦN TRUYỆN CHÍNH —

Chương 58: Ngoại truyện 1

Lúc Thẩm Dao mang theo tín vật định thân vào Kinh thành, băng đọng trên đầu cành vẫn chưa tan.

Nàng mặc một bộ bối tử dài đã bị giặt đến bạc màu đứng ở đầu gió, gió se lạnh lướt qua cơ thể nàng, lạnh buốt, nàng lại như cành hoa ngọc ngà dẻo dai trong khe nham thạch, kiên cường đứng thẳng, một lần nữa xác nhận:

"Không sai, vị hôn phu của ta họ Tạ, tên tục một chữ "Khâm", ta đã hỏi cả đoạn đường, ai ai cũng chỉ đến chỗ này của ông, chắc là sẽ không nhận lầm chứ?"

Cửa son bên ngoài bậc thang đóng chặt, cửa hai bên góc Đông và Tây thì vẫn mở, phía trong cánh cửa phía Đông, một lão quản gia mập mạp nheo mắt liếc nhìn Thẩm Dao, nhíu chặt mày đến mức có thể kẹp chết một con muỗi, đầu năm nay chuyện cười gì ông ta cũng đã nghe qua, nhưng đây vẫn là lần đầu nghe nói có một nữ tử tự xưng là vị hôn thê của lục lão gia trong phủ.

Thật đúng là cái gì cũng dám nói.

Lục lão gia chỉ mới hai mươi lăm tuổi thôi mà đã là Thủ phụ trong triều, rất được Hoàng đế tin tưởng, những nữ tử trong Kinh thành muốn gả cho chàng nhiều đến mức có thể quấn quanh sông hộ thành ba vòng, có người nào không phải là con gái nhà danh môn quyền quý, nữ tử trước mặt này… có thể nói là ăn mặc khó coi để hình dung, đến phủ làm nha hoàn, ông ta còn ngại tay chân nàng không nhanh nhẹn đấy.

Nếu không phải nữ tử này có dung mạo xinh đẹp, đứng lẻ loi trơ trọi trông đáng thương thì chắc chắn ông ta sẽ đuổi nàng đi.

Ông ta chỉ về phía mặt trời sáng chói, khóe miệng nở nụ cười lạnh khinh bỉ: "Cô nương à, trời sáng rồi, vẫn chưa tỉnh ngủ hả?"

Thẩm Dao cũng không giận, nàng kéo tay áo để lộ ra bàn tay trắng nõn mềm mại, mở lòng bàn tay ra, một miếng ngọc bội hình cung hiện lên vẻ trơn tru nhẵn bóng trong nắng sớm: "Đây là tín vật định thân mà lão thái gia cho ta."

May mà lão quản gia từng hầu hạ lão thái gia, liếc mắt một cái đã nhận ra vật này, nhất thời giật mình, lúc này mới nghiêm túc đánh giá Thẩm Dao một phen, khuôn mặt nàng tươi đẹp, dáng vẻ không kiêu ngạo không tự ti, không giống như nữ tử xảo quyệt nói lời chọc cười, ông ta bèn vội vàng tiến lên cẩn thận lấy miếng ngọc bội, sau đó dặn dò người ta mời Thẩm Dao vào phòng đối diện [1] ngồi rồi khom người đi về phía hậu viện.

[1] Phòng đối diện (倒座房): gian nhà đối diện với gian chính trong kiểu nhà tứ hợp.

Phòng đối diện này là chỗ bình thường dành cho hạ nhân, Thẩm Dao xuất thân không cao nhưng lại hiểu quy tắc trong này.

Nàng đứng ở dưới mái hiên trước cửa phòng đối diện, nhìn về phía phòng khách phía trước một chút.

Rường cột chạm trổ, nhà cửa hoa lệ.

Là một nhà giàu sang.

Trong lòng không khỏi buồn rầu.

Hôn sự này có lẽ là không được rồi.

Mấy năm trước cha ra ngoài gặp mưa to, cứu được một lão tiên sinh nho nhã quay về, lão tiên sinh ở trong nhà hơn một tháng, đợi đến khi vết thương lành rồi thì mới rời khỏi, trong khoảng thời gian đó ông ấy từng dạy

nàng đọc sách vẽ tranh, là một ông cụ có học vấn rất cao, sau này khi rời đi, không biết sao lại quyết định hôn sự cho nàng, nói là đợi về Kinh thành rồi sẽ sai người đến Nhạc Châu hạ sính lễ xin cưới.

Mười dặm phố lớn ngõ nhỏ xung quanh có nhà nào mà không biết nàng đã có hôn ước.

Năm năm trôi qua mà không chờ được người, uổng công giao thiếp canh, làm chậm trễ hôn sự của nàng.

Ba năm trước đây xảy ra sự cố, cha mẹ gặp nạn, trước khi chết đã dặn dò nàng chăm sóc đệ đệ nhỏ tuổi, cứ muốn nàng mang theo tín vật vào Kinh thành tìm phu quân.

Hết ba năm để tang, đệ đệ giành được vị trí đứng đầu trường huyện, được lão nho sĩ tiến cử vào Quốc Tử Giám cầu học, Thẩm Dao mang theo đệ đệ cùng nhau vào Kinh thành, hôm qua sắp xếp cho đệ đệ vào Quốc Tử Giám xong, nàng mới nhờ người nghe ngóng tung tích của vị hôn phu kia, trước khi đi lão thái gia từng nói với nàng, vị hôn phu của nàng tên là Tạ Khâm, còn dạy nàng viết hai chữ đó.

Thẩm Dao tới đây một chuyến cũng không phải để nhờ cậy Tạ gia cưới nàng, nhiều năm qua Tạ gia không có ai hỏi thăm, nàng đã biết hôn sự này hơn phân nửa đã trôi theo dòng nước, không cưới nàng cũng được, thất tín cũng được, quan trọng là nàng phải lấy lại thiếp canh của mình, hủy bỏ hôn sự này.

Nửa khắc sau, Thẩm Dao được một đám ma ma dẫn đến chỗ Diên Linh Đường của lão thái thái, đoạn đường này đi từ phòng đối diện ở cửa chính đến Diên Linh Đường trên đường trục bên trong thùy hoa môn mất hơn một khắc đồng hồ, đi từ tiền sảnh vào sân viện, thảm gấm trải trên mặt đất, vàng ngọc làm đường, Thẩm Dao ý thức được sự chênh lệch, càng không có tâm tư gì với mối hôn sự này.

Không dễ gì mới đến Diên Linh Đường, trên chính đường năm gian rộng rãi treo một bức tranh lữ hành Đông Sơn, Thẩm Dao từng thấy bức tranh đó,

quả thật được tạo ra dưới bàn tay của lão thái gia, hai bên đều bày một cái bình sứ hai quai bằng sứ thanh hoa, cắm một ít hoa làm từ ngọc xanh đỏ quý giá, đi vòng vào trong là một tấm ngọc bài tròn phỉ thúy khảm nạm vào bức bình phong hoa văn mây trời, trên kệ để đồ bằng gỗ tử đàn bài trí các món đồ cổ quý giá, vô cùng tráng lệ, quả thật muốn làm chói mắt người khác.

Ngồi trên giường La Hán ở phía Bắc là một lão thái thái tóc bạc phơ, lão thái thái một tay cầm miếng ngọc bội kia, một tay cầm tấm lụa đỏ bạc màu khóc không thành tiếng, Thẩm Dao thoáng cái nhận ra trong tấm lụa đỏ đó bọc thiếp canh của mình.

Trong phòng ngoại trừ lão thái thái, ở ghế bành hàng đầu của hai bên phía dưới đều là những người phụ nữ ăn mặc lộng lẫy đang ngồi, ai ai cũng nhìn sang, có tò mò, có nghi ngờ, có xem thường và thậm chí còn có trào phúng.

Thẩm Dao hành lễ với lão thái thái, mắt nhìn thẳng mà ngồi trên ghế đẩu ở giữa.

Ánh mắt mọi người chuyển từ ghế gấm dài sang trên người Thẩm Dao, ngay cả tấm vải trên ghế đẩu cũng đắt tiền hơn quần áo của Thẩm Dao.

Lão thái thái lại rất khách sáo, nén nước mắt hỏi tình hình của lão thái gia lúc ở Thẩm gia, cuối cùng nức nở nói:

"Trên đường ông ấy về Kinh, bệ hạ đã phái ông ấy đi đến Tây Xương trước để đàm phán, chuyến này ông ấy đi mất bốn tháng, khi trở về bởi vì lao lực lâu ngày nên thành bệnh, đã chết vì bệnh." Lão thái thái nhớ đến việc mình chưa được gặp lão thái gia lần cuối cùng, trái tim như bị dao cắt.

Điều này có thể giải thích được vì sao nhiều năm qua lão thái gia chưa từng phái người đi Nhạc Châu hỏi cưới.

Thẩm Dao nhớ đến vị lão thái gia với khí chất nho nhã, tấm lòng vĩ đại kia thì không khỏi thổn thức, nếu là như vậy thì nàng cũng thấy thoải mái.

“Đều do tạo hóa trêu ngươi.”

Nàng đang muốn tìm lão thái thái lấy lại thiếp canh, có lẽ lão thái thái nghĩ đến phu quân đã chết nên vô cùng đau khổ, mấy lần không hít thở nổi, cuối cùng xua tay với nàng:

“Người đâu, sắp xếp cho Thẩm cô nương đến Di Hòa Đường.”

Không hề nhắc tới chuyện hôn ước, Thẩm Dao còn chưa kịp nói gì thì đã được một nữ tử trẻ tuổi cao gầy dẫn đi ra ngoài, thôi, không vội lúc này, Tạ gia không thể nào giam giữ nàng được, dù sao cũng nên cho nàng một câu trả lời.

Đợi Thẩm Dao rời khỏi, lão thái thái không khóc nữa, lau nước mắt đi rồi lên giường La Hán ngồi thẳng người, ánh mắt nhìn tấm thiếp canh đó thật lâu không nói, một lúc sau giọng nói bà cụ vang vọng như chuông:

“Đi mời lão lục về phủ.”

Không phải bà cố ý coi nhẹ Thẩm Dao, cũng không muốn chối bỏ, chỉ là hôn sự của Tạ Khâm không phải do bà làm chủ, nhất định phải hỏi qua ý chàng.

Tạ Khâm vừa lên làm Thủ phụ được nửa năm, đang là thời điểm thi triển tài năng, dùng hết sức lực, lão thái thái phái người mời chàng về phủ, Tạ Khâm xem như gió thoảng qua tai, đến giờ Hợi ban đêm mới về nhà, lúc vào cửa, quản gia bẩm báo về chuyện của Thẩm Dao, ánh mắt Tạ Khâm sắc bén liếc nhìn qua, đan xen vẻ không thể tưởng tượng nổi và tức giận.

Quản gia sợ tới mức rũ mắt xuống, nơm nớp lo sợ trả lời: “Nữ tử kia cầm tín vật của lão thái gia, trông dáng vẻ như không giống giả mạo, lão thái thái còn đang đợi ngài ở Diên Linh Đường, chuyện còn lại thì thuộc hạ không biết.”

Khuôn mặt Tạ Khâm phủ kín sương lạnh, chàng vén tế tất [2] màu ửng đỏ lên, nhanh chân đi về phía hậu viện.

[2] Tế tất (蔽膝): chỉ một loại phục sức thời xưa mặc trước áo để che đầu gối.

Lão thái thái đợi lâu nên đã mơ màng chìm vào giấc ngủ, nhìn thấy nhi tử cao lớn mang theo sương gió đi vào, bà vẫn nhanh chóng tỉnh táo lại, gọi chàng ngồi ở hàng đầu bên dưới rồi nói thẳng về sự việc:

"Phụ thân con qua đời quá đột ngột, chưa bàn giao rõ ràng, năm đó thiếp canh này được đưa đến tay ta, ta cũng không hiểu ý." Tạ Khâm là nhi tử mà lão thái sinh ra khi đã lớn tuổi, tuổi tác không kém hơn đám cháu trong phủ bao nhiêu, lúc đó số cháu nội chưa thành hôn trong phủ vẫn còn mấy người, lão thái thái không biết tấm thiếp canh đó dành cho ai, lại bởi vì phu quân đột ngột qua đời mà bệnh một trận, dần dần cũng quên mất bảy tám phần chuyện này.

Không ngờ đến tám năm sau, cô nương nhà người ta tìm đến cửa.

Theo lão thái thái, nhất định là Thẩm Dao đến đòi cưới.

Vậy nên bà nói thẳng:

"Ta cũng nhìn thấy cô nương đó rồi, dáng vẻ như hoa như ngọc, đẹp thì đẹp đó, chỉ là chung quy cũng tới từ gia đình nghèo khó ở Nhạc Châu, những chuyện khác thì không hy vọng gì, trong tay cầm tín vật của phụ thân con, không thể làm giả được, chắc chắn là phụ thân con đã đính ước nó cho con, nhưng mẫu thân không ép con, sự việc vẫn giao cho con làm chủ."

Tạ Khâm thân làm Thủ phụ, ở trong triều đã nhìn quen sóng to gió lớn, không để lộ vui buồn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa huyệt thái dương, chàng nhắm mắt một lúc, giọng điệu lạnh lùng:

"Nếu đã là di ngôn lúc lâm chung của phụ thân, lại trôi qua tám năm rồi, vậy thì đồng ý đi ạ." Âm cuối cùng còn mang theo chút vẻ không thèm để ý thậm chí là trào phúng: "Cưới ai mà không phải cưới."

Lão thái thái đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, lại chợt cảm thấy buồn lòng: "Con trai của ta, uất ức cho con rồi." Với thân phận và tướng mạo của Tạ Khâm, các Công chúa trong cung thay phiên nhau chọn chàng, cuối cùng lại phải đuối lý trước một Thẩm Dao, lão thái thái đau lòng cho chàng.

Khóe môi Tạ Khâm cong lên nụ cười lạnh lùng, không nói một lời.

Chuyện này chàng không trách ai được, nhưng đổi lại là ai bị một nữ tử xa lạ tìm tới cửa thì tâm trạng cũng sẽ không tốt.

Lão thái thái vốn muốn đổi để một đứa cháu thứ xuất cưới Thẩm Dao, tiếc là Thẩm Dao luôn miệng nói vị hôn phu của mình là Tạ Khâm, trong lòng lão thái thái dù có không hài lòng về người con dâu này thì cũng chỉ có thể giữ lời hứa.

Cho dù là cưới thê tử thì đối với Tạ Khâm mà nói, đó cũng chỉ là một chuyện không quan trọng, sau khi sự nóng nảy thoáng qua trong lòng, chàng đứng dậy cáo từ:

"Nhi tử còn có công vụ, xin được cáo lui trước, mẫu thân đi nghỉ sớm đi ạ."

Hôm sau lão thái thái gọi Thẩm Dao đến Diên Linh Đường, lúc này nét mặt hiền hòa gần gũi hơn nhiều.

Đúng là lão thái thái tiếc cho xuất thân của Thẩm Dao, có điều bà tin tưởng trượng phu của mình, năm đó trong đám quý nữ của đám quan lại, lão thái gia lại chọn bà, một người xuất thân không cao, tài hoa không tính là xuất chúng làm thê tử, ánh mắt ông có phong cách riêng.

Huống chi cô nương này cực kỳ xinh đẹp, thân hình đầy đặn vừa vặn, vẻ linh hoạt ở đuôi mày dù có áp chế cũng không được, vừa nhìn là biết được trời ưu ái, khí chất cũng vô cùng đoan trang, không giống như nữ tử đến từ nông thôn.

Lão thái thái càng nhìn Thẩm Dao càng thấy thuận mắt.

Lúc Thẩm Dao biết được Tạ gia quyết tâm cưới nàng thì đã sửng sốt một lúc lâu.

Nếu như Tạ gia bội ước thì nàng cũng sẽ không cưỡng cầu, dù sao gia thế cũng chênh lệch quá nhiều, nhưng nếu đã muốn thực hiện lời hứa, Thẩm Dao cũng không chối từ, hôn sự đã được quyết định từ sớm, nàng cũng luôn xem người đàn ông chưa từng gặp mặt đó là phu quân, tên tục mà lão thái gia dạy nàng viết trước khi đi vẫn còn được đặt trong túi đây.

Thẩm Dao thoải mái đáp lại.

"Được."

Mọi người ở Tạ gia xem đây là cóc ghẻ ăn thịt thiên nga.

Thẩm Dao không thèm để ý xem người khác nghĩ thế nào.

Ngày đó, lão thái thái đã phái Lê ma ma đáng tin cậy bên cạnh mình đi hầu hạ Thẩm Dao, gia cảnh của Thẩm Dao không tốt, vì để cho đệ đệ đi học mà tất cả những thứ có giá trị trong nhà đều đã bị mang đi cầm, bên cạnh cũng không có lấy một nha hoàn, chỉ lẻ loi trơ trọi một mình, Tạ gia chuẩn bị năm chiếc xe ngựa lớn nhỏ đưa Thẩm Dao đến biệt viện.

Ba ngày sau, người của Tạ phủ đến nói với nàng, ngày cưới được quyết định vào ngày mùng tám tháng Ba.

Bấm ngón tay tính toán thì chỉ còn hơn một tháng, Thẩm Dao vừa nhớ mong đệ đệ ở Quốc Tử Giám, vừa nghiêm túc chuẩn bị gả đi, ma ma mà lão thái thái phái tới đều cực kỳ giỏi, những việc nàng có thể làm vô cùng ít, đơn giản chỉ là thêu một vài món đồ xuất giá.

Tới gần ngày cưới, Thẩm Dao tự mình nấu một nồi canh gà đến Quốc Tử Giám thăm hỏi đệ đệ.

Thiếu niên mười lăm tuổi mang khuôn mặt bướng bỉnh đứng dưới tàng cây,

vóc dáng cao gầy, da trắng nõn sạch sẽ, đôi mắt lại âm u nham hiểm:

"Tỷ cứ phải gả cho hắn sao?"

Thẩm Triển chỉ biết Tạ Khâm họ Tạ, không hề biết chàng có thân phận gì, theo như Thẩm Dao nói thì nghe ra được là gia đình giàu có.

Thẩm Triển không hy vọng tỷ tỷ mình phải nhìn sắc mặt người khác.

"Chờ đệ đỗ đạt rồi, tỷ lại chọn một người thành thật môn đăng hộ đối không được sao?"

Thẩm Dao nhìn đệ đệ đang như dây cung kéo căng, cảm xúc cuồn cuộn.

Trên đoạn đường vào Kinh thành đã tiêu xài hết toàn bộ gia tài.

Một cô nương như nàng làm sao sống ở Kinh thành được, sống được thì cũng thôi, nhưng làm sao để chu cấp cho đệ đệ đi học đây, hôn ước có sẵn đó, Tạ gia cũng chấp nhận, nàng tội gì rảnh rỗi vẽ chuyện chứ:

"Ta chỉ thích hắn thôi."

Ngay cả khuôn mặt Tạ Khâm mà nàng cũng chưa từng thấy, nói gì đến thích, chỉ là muốn trấn an đệ đệ.

Nàng sửa lại cổ áo của đệ đệ, giúp hắn phủi đi lá khô dính bụi, cười nói: "Đệ yên tâm, tỷ biết mình đang làm gì mà."

Từ giọt nước mắt bị đè nén lại ở đuôi mắt của tỷ tỷ, Thẩm Triển ngộ ra rằng, tỷ tỷ vì hắn nên mới xuất giá.

Hắn níu cổ tay Thẩm Dao lại, khuôn mặt lạnh lẽo: "Bây giờ đệ dẫn tỷ đến Tạ gia, hủy hôn với Tạ gia."

Thẩm Dao biến sắc, tức giận đến mức hất tay hắn ra:

“Làm càn, tỷ cũng đã nói cho đệ biết rồi, tỷ thích hắn, tỷ muốn gả cho hắn, đệ còn muốn thế nào nữa? Cho dù sau này đệ có danh vọng rồi, tìm đến cho tỷ một Thiên Vương nhưng tỷ không thích thì đệ định làm thế nào?”

Thẩm Triển cắn răng, khuôn mặt trướng lên đỏ bừng.

Thẩm Dao mắng xong lại đau lòng cho hắn, vội vàng ấm giọng xoa dịu hắn:

“Đệ cố gắng học hành, nếu như tỷ thật sự bị uất ức thì đệ đón tỷ về, được không?”

Nói tới nói lui thì là do hắn vô dụng.

Thiếu niên nghiêm mặt, nước mắt đảo quanh hốc mắt, khuất nhục lại phẫn nộ, cuối cùng hắn lau nước mắt một cái, cướp lấy hộp cơm từ tay Thẩm Dao rồi xoay người đi về phía học xá, để lại cho Thẩm Dao một bóng lưng cô độc.

“Tỷ yên tâm, đệ nhất định sẽ đỗ đạt, sẽ không phụ lòng mong đợi của phụ thân đâu.”

Thẩm Dao có phụ thân là một tú tài, nguyện vọng lớn nhất cả đời chính là đậu Tiến sĩ, ông không làm được nên gửi gắm kỳ vọng lên người con trai.

Thẩm Dao lặng lẽ lau khóe mắt quay về biệt viện.

Từ khi Thẩm Dao vào Kinh thành đến mùng bảy tháng Ba thì đã hơn một tháng, Tạ Khâm chưa từng xuất hiện, cũng chẳng nhắn đôi câu vài lời cho nàng, Thẩm Dao biết ngay là chàng không hài lòng về hôn sự này, chỉ vì ngại di ngôn lúc lâm chung của phụ thân nên mới không thể không cưới nàng.

Chuyện đã đến nước này, chỉ có thể đi bước nào hay bước ấy, trên đời này còn ít các cặp phu thê không cùng chí hướng hay sao, có thể sống được thì sống, không thể sống được thì hòa ly thôi.

Thẩm Dao suy nghĩ rất thoáng, bình thản chuẩn bị đồ cưới.

Đến ngày mùng tám tháng Ba, nàng mặc áo cưới mình tự may xuất giá.

Nàng phải đội khăn voan của cô dâu, hoàn toàn không thấy rõ người tới.

Chỉ cảm thấy một bóng dáng vô cùng cao lớn đi đến chỗ cách nàng ba bước chân, cầm đầu còn lại của dây lụa đỏ, đón nàng lên kiệu hoa.

Sau đó không được tính là náo nhiệt, Thẩm Triệt từ chối tham gia tiệc cưới, Thẩm Dao cô đơn một mình nên gọi một đám nữ tử trẻ con ở trong xóm góp cho đủ số, Tạ Khâm cũng đoán được Thẩm phủ không có ai cản chàng lại, chàng gọi hai người bằng hữu tốt tới tượng trưng, cùng đón Thẩm Dao về phủ.

Xuống khỏi kiệu hoa, Tạ Khâm thậm chí còn không nhìn thoáng qua nàng, hoàn thành từng bước của nghi lễ rồi đưa nàng vào động phòng.

Mãi đến khi Thẩm Dao được người ta đỡ đến ngồi bên giường, phần nệm bên cạnh lõm xuống thì mới cảm nhận được sự tồn tại của Tạ Khâm.

Ngay sau đó, Tạ Khâm vén khăn voan, uống rượu hợp cẩn, một loạt hành động liền mạch, thờ ơ với khuôn mặt tươi đẹp như đào mận của Thẩm Dao, Thẩm Dao không dám nhìn chàng ngay trước mặt mọi người, có lẽ vì hôn sự này không như ý muốn nên không có ai náo động phòng, hoặc là sắc mặt Tạ Khâm vô cùng lạnh lẽo, mọi người trong phòng cưới nhanh chóng giải tán.

Tạ Khâm cũng rời khỏi mà không quay đầu lại, chỉ để lại một câu nói:

“Ta đi tiếp khách.”

Thậm chí Thẩm Dao còn chưa kịp thấy khuôn mặt chàng là chàng đã đi rồi.

Nói không thất vọng là giả.

Có điều nàng nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, gọi Lê ma ma vào hầu hạ nàng tẩy trang, dự định ngủ trước.

Lê ma ma nhìn thấy tất cả, thì thầm khuyên nàng:

"Phu nhân, người đừng để trong lòng, lục gia của chúng ta từ nhỏ là tính đã như vậy, ngoại trừ lão thái thái có thể nói với ngài ấy vài câu, người khác đều không dám thở mạnh trước mặt ngài ấy, có điều tính tình như vậy cũng có chỗ tốt, chưa từng có người phụ nữ nào không sạch sẽ vào cửa."

Sau khi Thẩm Dao nghe được câu cuối cùng thì sửng sốt hồi lâu:

"Lục gia không có thiếp thất thông phòng sao?"

Nàng cho rằng ở độ tuổi này của Tạ Khâm, bên cạnh chàng ít nhất cũng có mấy thông phòng.

Lê ma ma kiêu ngạo lắc đầu: "Không có đâu, gia của chúng ta giữ mình trong sạch lắm."

Chút khó chịu trong lòng Thẩm Dao tan thành mây khói.

Nhiều năm qua chưa từng cưới xin, có thể thấy là người không có chuyện gì mờ ám, bên cạnh cũng không có thiếp thất thông phòng, chứng tỏ chàng không gần nữ sắc, trong chuyện này đã vượt qua hơn ngàn vạn người đàn ông.

Về phần trong lòng không có nàng thì cứ từ từ.

Trên đời nhiều người bị ép duyên lắm, có đôi phu thê nào không từ từ bồi dưỡng tình cảm chứ.

Thẩm Dao vốn định đi ngủ, bây giờ lại đổi chủ ý: "Vậy thì ta đợi ngài ấy."

Lê ma ma yên tâm hơn.

Chương 59: Ngoại truyện 2

Đêm càng khuya thì trời càng lạnh.

Tạ Khâm tiếp khách xong thì lại đến thư phòng xử lý mấy công vụ quan trọng, sau đó quay về Cố Ngâm Đường dưới sự thúc giục của quản gia.

Ánh sáng đỏ chói hắt ra từ song cửa sổ, toàn bộ Cố Ngâm Đường đan xen giữa rừng cây, đẹp đến mức giống như tiên cung.

Tạ Khâm có một thoáng giật mình lo lắng.

Chàng đã cưới thê tử rồi.

Đầu lưỡi chống vào má phải, không tình nguyện mà bước lên hành lang.

Vén rèm châu lên, rèm châu va vào nhau phát ra tiếng động nhỏ xíu, một nữ tử yểu điệu mặc hỷ phục dựa vào bên cạnh giường khung ngủ gà ngủ gật, nghe thấy tiếng vang, nàng run hai vai, mở đôi mắt mơ màng buồn ngủ ra, bốn mắt nhìn nhau, nàng giật mình một cái đột nhiên tỉnh táo, lo lắng đứng dậy: "Phu… phu quân."

Đối diện với đôi mắt long lanh lại mờ mịt kia, sự nóng nảy trong lòng Tạ Khâm cuối cùng cũng tiêu tan đi đôi chút, mang theo chút ngượng ngùng. Thiếu nữ trước mặt là người vô tội, nàng đã đợi Tạ gia tám năm, chàng không nên phát tiết bất mãn lên người nàng, Tạ Khâm đè nén tâm trạng, bắt đầu đối mặt với sự thật là mình đã cưới thê tử.

"Xin lỗi, để nàng đợi lâu rồi."

Giọng điệu như giải quyết việc chung, ánh mắt lướt qua khuôn mặt xinh đẹp

của Thẩm Dao, không hề dừng lại.

Trong lúc Tạ Khâm suy nghĩ, Thẩm Dao đã hoàn toàn tỉnh táo, nam tử trước mặt có dáng người thẳng tắp, lạnh lùng kiêu ngạo, tướng mạo tuấn lãng đến mức bất ngờ, Lưu nhị ca ở nhà bên cạnh trông đã đẹp rồi, nhưng ở trước mặt Tạ Khâm thì hắn lại hoàn toàn không đáng chú ý, chỉ là so sánh tướng mạo thôi mà Thẩm Dao đã bị thu hút bởi năng lượng của chàng, nến đỏ chiếu sáng cũng đã cởi bỏ sự lạnh lẽo trong mắt chàng, chàng giống như một nguồn sáng trời sinh, chỉ cần vừa xuất hiện là đất trời hay trăng sáng đều thành vật làm nền.

Nàng nhìn ra được có lẽ chàng đã mặc một bộ quan phục, chỉ là hoa văn trên thắt lưng vô cùng phức tạp, nàng không phân biệt được, Thẩm Dao cũng không dám nhìn lâu, thấy Tạ Khâm mím môi không nói gì, nàng lập tức tìm chuyện để nói:

"Ngài khát nước không? Ta rót chén trà cho ngài nhé?"

Hỏi xong thì phát hiện ra ánh mắt Tạ Khâm nhìn nàng một cách sâu xa, không tiếp lời nàng.

Có ý gì?

Lần đầu tiên Thẩm Dao tiếp xúc với chàng, hoàn toàn không đoán ra được tính tình của chàng, may mà nàng thông minh, biết được vài nam tử ở vị trí cao quanh năm, đã quen với việc người khác phỏng đoán tâm tư họ, có lẽ Tạ Khâm chính là như thế.

Nếu đã không từ chối thì chính là ngầm tán thành, thế là nàng lập tức đi đến bên cạnh bàn dài, sờ vào ấm trà thấy vẫn ấm bèn rót cho chàng một chén, quay người lại, lại thấy Tạ Khâm đã ngồi xuống ghế bành, chỉ vào phía đối diện chàng:

"Nàng ngồi đi."

Thẩm Dao đặt chén trà trước mặt chàng, ngồi xuống ở đối diện chàng.

Tướng mạo tươi đẹp của chàng cùng với khí thế uy nghiêm vô cùng chói mắt bức người, Thẩm Dao muốn nhìn chàng nhưng lại không dám, chỉ nghĩ, sau này bọn họ là phu thê, nếu như không làm rõ thân phận, coi thường bản thân, xem mình như hạ nhân thì sẽ khiến người ta càng coi thường, thế là nàng lấy can đảm, đối diện với ánh mắt chàng.

Tạ Khâm cũng không nhìn nàng, cầm chén trà uống một ngụm rồi đặt xuống, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng khều chén trà, suy nghĩ một lúc rồi mới chuyển ánh mắt lên người Thẩm Dao:

"Từ nay về sau chúng ta chính là phu thê rồi, nếu đã là phu thê thì có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu."

Thẩm Dao công nhận lời này, cũng nhận ra chàng có lời quan trọng muốn nói, càng ngồi nghiêm chỉnh hơn một chút: "Vâng."

"Ta lo việc bên ngoài, nàng lo liệu bên trong, ta không quan tâm chuyện trong nhà, đều do nàng làm chủ, có chuyện gì không hiểu thì có thể hỏi mẫu thân."

Lời này không có gì sai, chỉ là Thẩm Dao nghe ra được ý không muốn quấy rầy lẫn nhau trong giọng nói của chàng.

Nàng bất đắc dĩ trả lời một câu: "Được."

Sau đó là đến trọng điểm.

Tạ Khâm nghiêm túc nói: "Ta bận rộn công vụ, bình thường đi sớm về trễ, nếu như trong lúc trực hoặc là gặp chuyện lớn thì có lẽ sẽ không về, trong lòng nàng nên hiểu rõ."

Không đợi Thẩm Dao trả lời, chàng lại nói: "Cho nên nàng không cần ngày ngày nghe ngóng hành tung của ta, cũng không cần cẩn thận hầu hạ ta, không có nguyên nhân đặc biệt thì đừng đến thư phòng."

Lời này không khác gì nói rõ, đừng quấn lấy chàng.

"Ở nhà phụng dưỡng mẹ chồng, an phận giữ lễ, ở bên ngoài thì thận trọng từ lời nói đến hành động, không thể làm mất mặt ta, hiểu không?"

Lời nói này đè xuống mà không có điềm báo trước, trái tim Thẩm Dao giống như bị ai đó kéo xuống, ngay cả lông mi đen dài rậm cũng khẽ động, có điều nàng luôn là người không yếu thế, cũng rất dứt khoát mà nhìn chàng, cười nói:

"Ta hiểu rồi."

Hiểu được thứ Tạ Khâm muốn là một người thê tử an phận đoan trang, giúp chồng dạy con.

Điều này khác với hôn nhân mà nàng nghĩ đến.

Nếu như trước hôn nhân Tạ Khâm chịu gặp nàng, nàng cũng có thể đi thẳng vào vấn đề mà thẳng thắn với chàng, không muốn cưới nàng thì không cần phải khó xử, đáng tiếc là hôn lễ đã được tổ chức, ván đã đóng thuyền, Thẩm Dao cạn lời.

Hai bên rơi vào im lặng.

Thẩm Dao lại rót cho mình một chén trà, yên lặng uống.

Sự im lặng thế này làm cho người ta rất lúng túng.

Thẩm Dao không có lòng dạ vào ra vẻ ngoài mặt nữa, nếu Tạ Khâm đã đặt ra ba điều quy ước với nàng, quyết định sau này tôn trọng nhau như khách thì cảnh tượng thế này sẽ trở thành trạng thái bình thường, thích ứng là được.

Có lẽ nhận ra mình nhắc đến những lời này trong đêm động phòng hơi trái ngược với hoàn cảnh, Tạ Khâm giữ lễ hỏi lại Thẩm Dao một câu: "Nàng thì sao, có yêu cầu gì không?"

Chàng và Thẩm Dao không có tình cảm là sự thật, nhưng chàng cũng không có ý định bắt nạt nàng, chàng có thể đưa ra yêu cầu thì Thẩm Dao cũng có thể.

Thẩm Dao suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Ta nhất thời chưa nghĩ ra, nếu có thì sau này ta sẽ nói với lục gia."

Vừa rồi gọi chàng là phu quân, thoáng cái đã đổi sang gọi lục gia.

Thỏa đáng an phận.

Thẩm Dao nghĩ như vậy.

Mà Tạ Khâm hoàn toàn không nhận ra, chàng cũng không thèm để ý Thẩm Dao gọi chàng là gì.

Thấy Thẩm Dao không lên tiếng, Tạ Khâm đứng dậy:

"Ta đi tắm."

Thẩm Dao nhìn qua bóng lưng chàng, thở một hơi thật dài, nàng đặt chén trà xuống, đến trước bàn trang điểm tháo trâm cài rồi đứng dậy đi đến giường khung.

Tạ Khâm sợ nóng, trong Cố Ngâm Đường không bày biện giường bạt bộ mà là giường khung, mùa đông có thể phủ màn che thật dày, mùa hè chỉ cần lồng lên một lớp màn thật mỏng là thỏa đáng rồi.

Thẩm Dao thả một nửa màn trướng, còn để lại một góc.

Dựa theo quy tắc thì nàng phải ngủ ở ngoài để tiện hầu hạ phu quân, Thẩm Dao chỉ có thể dựa vào gối ở mép ngoài chờ chàng.

Trái tim nhảy ầm ầm, không phải thẹn thùng mà là hồi hộp.

Cũng không biết Tạ Khâm có sẵn lòng viên phòng hay không, nàng xem như đã nhìn ra được, tính tình Tạ Khâm lạnh lùng, trong thời gian ngắn khó mà ủ ấm được, thay vì hao tổn tâm tư vào chàng thì chi bằng sớm mang thai, nữ tử nông thôn mười lăm mười sáu tuổi là đã làm mẹ rồi, bởi vì cha mẹ qua đời mà nàng trì hoãn đến mười tám tuổi mới xuất giá, nếu như còn kéo dài thêm nửa năm một năm nữa thì khó đảm bảo Tạ gia không nạp thiếp cho Tạ Khâm, gả vào gia đình giàu có như vậy, sinh ra con trai trưởng thì mới xem là đứng vững gót chân.

Tiếng nước ào ào khuấy động suy nghĩ của Thẩm Dao.

Thời gian Tạ Khâm tắm khá dài, Thẩm Dao mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Lúc nhỏ nàng thường bò toài lăn lộn trong rừng, tính cảnh giác vô cùng cao, nhận thấy một luồng uy thế phả vào mặt, nàng lập tức mở mắt ra.

Chỉ thấy Tạ Khâm mặc một bộ đồ ngủ tơ lụa màu đỏ, bên hông thắt dây không hề cẩu thả, cao lớn thẳng tắp đứng ở trước giường, che đi ánh sáng. Chàng chuyển hai ngọn nến đỏ vốn được đặt trước giường ra gian ngoài, đổi lại là người khác thì tuyệt đối sẽ không làm như thế, dù sao tân hôn cũng nên có chút kiêng kỵ, Tạ Khâm không để ý đến những thứ này, cũng may Thẩm Dao khi ngủ cũng không thích ánh sáng quá mạnh nên cũng thuận theo chàng.

Không theo cũng không được, dù sao Tạ Khâm muốn làm gì, nàng cũng không có chỗ xen vào.

Nhân lúc chàng vẫn chưa đi đến trước mặt, Thẩm Dao hỏi:

“Lục gia quen ngủ bên trong hay bên ngoài?”

Tạ Khâm ngước mắt nhìn thoáng qua giường khung, lững thững đi qua:

“Nàng ngủ bên trong đi.”

Thẩm Dao không hề do dự mà di chuyển vào trong.

Ngay sau đó, màn trướng được thả toàn bộ, hoàn toàn ngăn cách ánh sáng đỏ yếu ớt bên ngoài.

Thẩm Dao từ từ nhắm hai mắt nằm thẳng người trong chăn, hít thở thật sâu.

Giường lún xuống, Tạ Khâm nằm lên.

Chàng gối hai tay sau gáy, nhắm mắt ngủ.

Cho dù Thẩm Dao đã cố ý kiềm chế nhưng Tạ Khâm vẫn nghe thấy tiếng hít thở của nàng hơi loạn.

Chương 60: Ngoại truyện 3

Trong bóng tối, tất cả các giác quan đều được phóng đại.

Có thể nghe thấy tiếng hít thở một cách rõ ràng.

Viên phòng là nghi thức cần phải có của hôn lễ, không ai muốn trốn tránh.

Chỉ là, hai người đều không biết nên bắt đầu thế nào.

Khóe mắt liếc thấy Tạ Khâm im hơi lặng tiếng, Thẩm Dao biết rõ chàng vẫn chưa ngủ, trong lòng thoáng yên tâm chút ít, nghe thấy tim truyền đến tiếng đập thình thịch, nàng xoay người vào trong thở ra một hơi.

Tạ Khâm ở sau lưng hình như cũng động đậy.

Có lẽ là làm ồn đến chàng rồi.

Nhân cơ hội này, Thẩm Dao quay người lại, trong bóng tối, đôi mắt nàng sáng lấp lánh nhìn về phía chàng:

"Lục gia, có thể nói cho ta biết một chút về lão thái gia không?"

Lão thái gia là sự giao thoa duy nhất của nàng và Tạ Khâm.

Hơi thở Tạ Khâm ngừng lại trong phút chốc, chàng không còn nhỏ tuổi nữa, cũng không phải hoàn toàn không hiểu gì về chuyện này, tính tình chàng vẫn luôn tự kiềm chế, đã quen trói buộc tâm tính, bây giờ muốn thả ra cũng không dễ.

Chàng cũng đang rầu không biết làm sao để phá vỡ cục diện bế tắc, không

ngờ Thẩm Dao lại mở miệng trước, chàng hiểu được Thẩm Dao đang xoa dịu bầu không khí, thế là bắt đầu nhớ lại tất cả mọi thứ về cha, phối hợp nói:

"Ta là nhi tử mà phụ thân có được khi đã già, phụ thân vô cùng nghiêm khắc với các huynh trưởng, chỉ khoan dung với một mình ta, lúc nhỏ ta tập viết, là phụ thân cầm tay ta dạy dỗ từng nét một…"

Thẩm Dao nghe vậy thì nét mặt hơi sáng lên, điểm này thì hai người có chỗ tương đồng: "Lão thái gia cũng dạy ta vẽ tranh…"

Thế là nàng bắt đầu kể với Tạ Khâm tình hình của lão thái gia lúc còn ở Nhạc Châu.

Lúc này Tạ Khâm mới nhớ đến mẫu thân từng giải thích với chàng, năm đó phụ thân ở Đàm Châu tra án đột nhiên bị ám sát, là cha của Thẩm Dao cứu được ông, bây giờ nghe thấy Thẩm Dao tràn đầy phấn khởi kể về chuyện cũ của phụ thân, ánh mắt chàng chậm rãi dịu lại, cũng sinh ra chút cảm kích đối với Thẩm gia.

Câu chuyện đã kéo gần khoảng cách.

"Nàng dẫn phụ thân lên núi đi săn à?"

"Đúng vậy, chỉ tiếc khả năng nhắm chuẩn của lão thái gia không tốt lắm, cả hai con bồ câu đều do ta bắn được." Lúc đó gió nhẹ trời xanh, cha mẹ còn sống, nàng vẫn sống vô tư thoải mái, Thẩm Dao nói một lúc lại hơi nhớ cha mẹ, cũng nhớ nhà.

Tạ Khâm nhận ra tâm trạng của nàng trở nên sa sút, nhớ ra nàng là một cô nương đi ngàn dặm xa xôi đến Kinh thành, không có nơi nương tựa, trong lòng chàng có thêm chút thương yêu.

"Không sao cả, sau này nơi đây chính là nhà của nàng."

Giọng nói hơi ẩn chứa sự thu hút vang lên trong đêm tối sâu thẳm.

Nghe mà cảm thấy ấm lòng, nhưng cũng khơi gợi nỗi buồn trong lòng.

Thẩm Dao kinh ngạc, không biết nên tiếp lời thế nào. Tất cả mọi thứ ở đây đều quá xa lạ, nhà cao cửa rộng, rường cột chạm trổ, khác một trời một vực với hoàn cảnh mà nàng quen thuộc, nàng không hề tự do như những gì đã thể hiện ra, sự bình tĩnh và kiên cường nàng giả vờ lúc ban đầu chậm rãi vỡ vụn dưới sự che chở trong bóng tối, nàng lẩm bẩm, chậm rãi ừ một tiếng.

Lúc này, đổi thành người khác thì chắc chắn sẽ kéo thê tử mới cưới, tiếp tục vuốt ve an ủi một phen.

Nhưng Tạ Khâm không làm vậy, chàng thật sự không làm được chuyện thân mật như vậy, thế là chàng ngồi dậy bên cạnh Thẩm Dao, lặng lẽ ở bên nàng.

Thẩm Dao thấy Tạ Khâm không có hành động dư thừa thì im lặng thu lại chút chua xót trong lòng, yên tĩnh nhìn qua người đàn ông trong bóng tối, vóc dáng chàng cao lớn lạ thường, dù ngồi ở đó thì trông cũng vĩ đại như một ngọn núi.

May mà ánh sáng quá mờ, không thấy rõ biểu cảm của chàng, không cần phải đối diện với đôi mắt lạnh lùng đó, Thẩm Dao trở nên can đảm, thoáng xê dịch đến bên cạnh chàng, cánh tay mềm mại chậm rãi vòng lấy cùi chỏ của chàng, trái tim suýt nữa nhảy ra ngoài.

Thẩm Dao đã làm đến mức rõ ràng như vậy, Tạ Khâm biết rõ ý của điều đó.

Chàng cúi người xuống.

Cùng với hơi thở ngày càng gần của chàng, trái tim Thẩm Dao cũng như mắc kẹt ở cổ họng, nàng rũ mắt nằm thẳng lại, cố gắng để bản thân mình không quá căng thẳng, Lê ma ma không phải là người Thẩm Dao mang từ Thẩm gia tới, nói đến việc này còn có chút lo lắng, chỉ nhắc tới mấu chốt, những điều còn lại thì để Thẩm Dao tự hiểu ý.

Thẩm Dao không biết việc này có thể làm từ từ từng bước một, cũng đoán được Tạ Khâm không thể nào lấy lòng nàng được, nàng rất tự nhiên mà phơi bày cơ thể.

Dù sao hai người cũng xa lạ với nhau, Tạ Khâm lại có tính tình lạnh nhạt như vậy, không có bước dạo đầu mà đi thẳng vào vấn đề chính.

Quần áo xếp chồng lớp này đến lớp khác, che giấu sự xấu hổ của hai người.

Điểm tiếp xúc duy nhất của hai người cũng chỉ có chỗ đó.

Tựa như có cây búa đục vào cơ thể nàng, Thẩm Dao cắn răng liếc nhìn chỗ tối ở bên cạnh, trên mặt không có vẻ động tình, nhiều hơn là sự xấu hổ, cùng với cơn đau đột nhiên xuất hiện len lỏi đến toàn thân, từng giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu trượt xuống từ ấn đường, nàng không kiềm chế được mà rên đau một tiếng.

Vốn chính là cô nương kiên cường, cũng không muốn kiểu cách ở trước mặt chàng, cảm nhận được chàng dừng lại, nàng run tay níu lấy ống tay áo chàng, lắc đầu nói:

“Ta không sao…”

Tạ Khâm cũng không phải có ý chí sắt đá, chàng đặt bàn chân nâng lên của nàng lên người để nàng mượn lực, sau đó dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán nàng: “Ta sẽ chậm một chút.”

Đây là cuộc đối thoại duy nhất của hai người trong trận kéo đẩy này.

Ban đầu rất gian nan, trong cơn đau đớn dữ dội, Thẩm Dao cảm nhận được thiên phú dị bẩm của trượng phu mình, cũng cảm thận được thiên phú dị bẩm của chính nàng.

Khuôn mặt trắng bệch kia chậm rãi bị chàng thúc đến đỏ lên.

Nhìn thấy sự khó chịu của Thẩm Dao, Tạ Khâm không phải là người chỉ

muốn một mình sung sướng.

Nàng nắm giữ tiết tấu.

Mà loại tiết tấu này đã nảy sinh ra một loại tình cảm mãnh liệt vừa đúng.

Nhiệt độ trong màn tăng cao.

Vì để xoa dịu mà Thẩm Dao đã túm lấy một tay áo của chàng, sau đó thì không buông ra nữa.

Hai người đều kiềm chế không lên tiếng, âm thanh róc rách càng rõ ràng hơn, Thẩm Dao xấu hổ đến mức dùng ống tay áo rộng của chàng che mặt.

May mà đây là lần đầu tiên, thời gian không quá dài, hai người cũng lên đỉnh rồi cùng tách ra.

Tạ Khâm đi tắm trước, Thẩm Dao nghe thấy tiếng nước rào rào thì mới đi vào phòng tắm dưới sự dìu đỡ của Lê ma ma, phòng tắm được ngăn cách bằng bức bình phong, chia ra làm hai gian, Tạ Khâm ở bên trái, Thẩm Dao ở bên phải.

Lê ma ma nhanh chóng quay lại dọn phòng, xếp chiếc khăn lạc hồng kia vào trong hộp rồi bưng ra ngoài.

Tạ Khâm tắm rửa sạch sẽ xong đi ra trước, Thẩm Dao cũng không để chàng chờ quá lâu, nhanh chóng đi ra từ sau bức bình phong, không nói hai lời mà chui vào chăn nằm ở bên trong, trên giường chuẩn bị hai bộ chăn đệm, không ai cản trở ai.

Cả đêm không nói chuyện gì.

Sáng sớm hôm sau là lễ kính trà, Thẩm Dao chuẩn bị một phen, lúc ở biệt viện Lê ma ma đã nói hết cho Thẩm Dao nghe về thế thái nhân tình, tình hình các chi của Tạ gia, Thẩm Dao ghi nhớ mọi thứ trong lòng, kính trà đều rất thuận lợi, cũng có thể là vì có Tạ Khâm, rất nhiều người ở trong gian

giữa của Diên Linh Đường nhưng lại không mất đi sự yên tĩnh.

Ánh mắt mọi người nhìn nàng bớt đi chút khinh thường, nhiều thêm chút thổn thức thậm chí là đề phòng.

Thẩm Dao nhắm mắt làm ngơ.

Tạ Khâm là lục lão gia của Tạ gia, lại là trưởng bối, tuổi của ba người chị em dâu đủ để làm bà nội của nàng, không nói chuyện gì được với nàng, đám dâu con trẻ tuổi còn lại thì lại là vãn bối, nàng cũng không gây trở ngại gì cho đối phương, chỉ cần người ta không trêu chọc đến nàng, Thẩm Dao tự cảm thấy có thể sống yên ổn với nhau.

Lão thái thái nhìn con dâu út quyến rũ mê người, khuôn mặt tươi đẹp đó, khí chất hào phóng tự nhiên đó, đứng bên cạnh nhi tử cũng không hề yếu thế, bà lộ ra nụ cười từ tận đáy lòng.

Xuất thân của cô nương này không tốt, nhưng bản thân nàng lại không chịu thua kém ai, chẳng trách trượng phu của bà chọn nàng.

Lão thái thái hài lòng tặng quà kính trà thật dày.

Lễ kính trà kết thúc, Tạ Khâm dẫn Thẩm Dao đến từ đường bái kiến tổ tiên, ghi tên nàng vào gia phả.

Dựa theo quy tắc của bề trên, phu nhân mới cưới phải sinh con thì mới có thể thêm vào gia phả, Tạ Khâm này bất kể có thích Thẩm Dao hay không cũng sẽ cố hết sức cho nàng sự tôn vinh mà nàng nên có, nếu đã cưới nàng thì sẽ nhận định nàng là thê tử, sống cùng chăn chết chung huyệt, đây là lời hứa của chàng.

Tạ Khâm cũng mới biết Thẩm Dao họ Thẩm khi ghi tên vào gia phả.

Rời khỏi từ đường, Tạ Khâm vào triều, Thẩm Dao về phòng nghỉ ngơi, đêm qua hai chân nàng cực kỳ nhức mỏi, bây giờ giống như bị gãy, Thẩm Dao dựa vào giường La Hán âm thầm xoa bóp cho chính mình.

Tạ Khâm không về phủ ba ngày liền, Thẩm Dao không có nhà mẹ đẻ, đương nhiên cũng không có tiệc lại mặt, lão thái thái vẫn chuẩn bị quà cho nàng:

"Lễ không thể bỏ được, hay là mời đệ đệ con đến phủ ăn tiệc? Hay là ta sai người đến Quốc Tử Giám một chuyến."

Thẩm Dao nhớ đến tính tình khó chịu của Thẩm Triển, nàng xuất giá mà cứ như xuất gia, hắn cực kỳ không thoải mái, nàng suy nghĩ một lúc rồi thấy vẫn là thôi đi: "Đa tạ mẫu thân, gần đây nó học hành nặng nề, không bớt thời gian được, vẫn cứ để con đi thăm nó đi ạ."

Lão thái thái gật đầu, có thể thi huyện được hạng nhất thì không phải là hạt giống tầm thường, người không nơi nương tựa mà có thể có tiền đồ như vậy là vô cùng hiếm có, bà cũng không dùng gia thế để nhìn người, bởi vậy càng tin tưởng xem trọng hai chị em Thẩm gia:

"Tùy con vậy, có điều đều là người một nhà, tuyệt đối không được xa lạ với nhau đâu đấy."

Thẩm Dao nói cảm ơn, tự mình xuống bếp làm món Thẩm Triển thích ăn, ôm theo hộp cơm và quần áo mới làm cho hắn đi ra ngoài.

Điểm tốt của việc gả cho Tạ Khâm chính là gặp Thẩm Triển dễ dàng hơn.

Lần trước đưa bái thiếp tới, mấy ngày mà Quốc Tử Giám không có ai trả lời, bây giờ bái thiếp vừa được đưa vào là đã có một người đàn ông trung niên mặc quan phục cười mỉm đi ra đón, miệng Tạ phu nhân dài Tạ phu nhân ngắn, đón nàng đến sảnh tiếp khách ngồi, đợi khoảng một khắc là gặp được Thẩm Triển.

Chỉ mới mười ngày không gặp mà Thẩm Triển đã gầy đi trông thấy, khuôn mặt trắng nõn trước kia trở nên rám đen, khiến cho Thẩm Dao giật mình:

"Đệ làm sao vậy?" Nàng níu cánh tay của đệ đệ, đau lòng đến mức hốc mắt

ửng đỏ.

Sắc mặt Thẩm Triển cũng khó coi, hôm Thẩm Dao xuất giá, hắn ở bên ngoài Tạ phủ đau khổ chịu đựng cả đêm, vô tình biết được từ người khác là Tạ Khâm là Thủ phụ đương triều, hắn lấy làm kinh hãi, với năng lực và thủ đoạn của Tạ Khâm thì có mấy trăm cách để hủy mối hôn sự không thích hợp này, nhưng Tạ Khâm vẫn giữ lời hứa cưới tỷ tỷ, tâm trạng Thẩm Triển phức tạp rối bời, hoặc là nói càng khó chịu hơn.

Hắn né tránh ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Thẩm Dao, ấp úng trả lời:

"Gần đây thức khuya đọc sách nên gầy đi."

Thẩm Dao lại không tin, đệ đệ nàng là ai mà nàng còn có thể không rõ sao?

"Có phải đệ giấu tỷ làm chuyện gì không?"

Không biết cơn giận của Thẩm Triển từ đâu tới, hắn liếc mắt qua cười lạnh nói: "Vậy tỷ thì sao, còn giấu đệ xuất giá?"

Thẩm Dao cũng tức giận: "Đệ quả thật ngang ngược không nói đạo lý, tỷ tỷ của đệ năm nay đã mười tám rồi, để ở nhà làm gì, đệ nuôi tỷ sao?"

Vốn chỉ là một câu thuận miệng, không ngờ rằng thiếu niên kia lại xoay mặt qua đôi mắt đỏ hồng như con thú nhỏ, nói từng câu từng chữ chân thành:

"Đúng, đệ nuôi tỷ."

Thẩm Dao liếc hắn một cái, không muốn cãi nhau với hắn nữa bèn lấy hộp cơm ra, đặt ba món ăn lên bàn: "Mau ăn nhân lúc còn nóng đi."

Thẩm Triển quá quen với tay nghề của Thẩm Dao, ngửi mùi là biết nàng làm, trong lòng chua xót, ngồi xuống dùng cơm.

Thẩm Dao ngồi bên cạnh uống trà.

Thẩm Triển ăn được một nửa, hắn quan sát Thẩm Dao, sắc mặt của nàng không khác gì trước kia, không phân biệt ra được vui buồn, hắn không yên lòng nên vẫn kiên quyết hỏi: "Hắn có tốt với tỷ không?"

Đuôi mắt Thẩm Dao nhuốm một vệt ý cười: "Tốt lắm."

Thẩm Triển nghe vậy thì lộ vẻ tức giận: "Vậy sao? Đệ thấy không hẳn."

Thẩm Dao cạn lời: "Vì sao lại nói vậy?"

Thẩm Triển bưng chén canh đổ vào miệng, tức tối nói: "Nếu như hắn thật sự tốt với tỷ, hôm nay là ngày lại mặt, hắn nên tự mình mang tỷ đến gặp đệ, chứ không phải để tỷ đến một mình lẻ loi trơ trọi."

Thẩm Dao ngạc nhiên.

Đổi lại là người khác, nàng cũng không biết ra vẻ giả dối, đây là đệ đệ ruột, người thân duy nhất, nàng không muốn khiến hắn lo lắng.

Nàng đặt chén trà xuống, nói nửa thật nửa giả: "Bình thường chàng bận công vụ, không chung đụng nhiều, có điều lúc ở cùng tỷ thì cực kỳ tốt với tỷ."

Cũng không biết Thẩm Triển có tin không, hắn buồn bực ăn canh mà không lên tiếng.

Thẩm Dao xoắn khăn tay, lại lo lắng cứu chữa nói: "Quả thật lão thái thái muốn mời đệ, chỉ là đã bị tỷ cản lại, tỷ sợ đệ không vui."

Thẩm Triển tức giận nói: "Tỷ còn biết là đệ không vui à."

Thẩm Dao nhìn đệ đệ bướng bỉnh như trâu mà cảm thấy bùi ngùi.

Thẩm Triển biết chuyện nàng và Tạ gia đính ước, chỉ là đệ đệ khịt mũi coi thường mối hôn sự này, sau đó Tạ gia hoàn toàn không có tin tức, hắn lại nhiều lần xúi giục nàng ném ngọc bội đi, vì để đệ đệ không phân tâm, trước

khi vào Kinh nàng vẫn luôn không nhắc đến chuyện này, mãi đến khi sắp xếp cho hắn vào Quốc Tử Giám xong, Thẩm Dao mới nói thẳng, nào ngờ đệ đệ lồng lộn lên như con báo, vừa khổ sở vừa khó chịu, không chịu cho nàng đi, còn tuyên bố muốn dẫn nàng về Nhạc Châu.

Nàng tức đến mức thẹn quá hóa giận, nói lời tàn nhẫn:

"Tỷ mười tám rồi, tỷ muốn đàn ông, muốn gả cho một người nuôi tỷ yêu tỷ không được sao? Vì sao đệ còn cản tỷ? Bây giờ đệ còn cần tỷ nuôi đấy, có tư cách gì mà cản tỷ?"

Thẩm Triển giống như một con chim non bị bắn hạ, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ quẫn bách.

Vì một lần đó, Thẩm Triển không còn cho nàng sắc mặt tốt nữa.

Rõ ràng nàng đã giải thích với Thẩm Triển nguyên nhân Tạ gia thất hứa, Thẩm Triển vẫn không bị lay động chút nào, cực kỳ phản đối nàng thành thân, Thẩm Dao cũng mệt mỏi.

Bây giờ hai tỷ đệ nói chuyện không hơn được nửa câu, Thẩm Dao chờ hắn ăn xong thì nhét bao quần áo cho hắn, dọn dẹp hộp cơm chuẩn bị rời đi, nha hoàn Hạnh Nhi đi theo vội vàng đi vào giúp.

Thẩm Triển mở bao quần áo ra, tìm được một túi vải ở bên trong đó, mở ra thì bên trong có ngân phiếu năm lượng, hắn quay mặt sang hung hăng chất vấn Thẩm Dao:

"Tiền ở đâu ra?"

Thẩm Dao hơi chột dạ, ra vẻ bình tĩnh nói: "Tỷ để dành được."

Tiền tháng của Tạ gia rất hậu hĩnh, trước khi gả đến, lão thái thái đã cho nàng đãi ngộ của thê tử Tạ Khâm, mỗi tháng được ba mươi lượng.

Đây là một khoản tiền lớn đối với Thẩm Dao.

Lê ma ma nói cho nàng biết, tiền tháng chính là tài sản riêng của nàng, Thẩm Dao có thể tùy ý tiêu xài.

Nàng lấy ra năm lượng tiếp tế cho đệ đệ.

Tình hình Thẩm gia thế nào, Tạ lão thái thái và Tạ Khâm đều biết rất rõ, từ lời nói của lão thái thái cũng cho nàng biết rằng, đừng để đệ đệ cực khổ. Thẩm Dao cũng không làm bộ làm tịch.

Trước khi vào Kinh, hai tỷ đệ dựa vào việc Thẩm Dao bán đồ thêu hoặc chép sách để bù chi phí trong nhà, Thẩm Triển biết rõ Thẩm Dao có thể kiếm được bao nhiêu tiền, liếc mắt một cái là đã nhìn ra được manh mối, hắn cười lạnh, ném túi vải kia lên bàn:

"Đồ của Tạ gia đệ sẽ không lấy một xu!"

Nói lời này xong thì rời đi.

Khiến cho Thẩm Dao tức chết.

Bây giờ nàng đã gả cho người ta, không quen với cuộc sống ở Kinh thành thì đi đâu để kiếm bạc trợ cấp cho hắn, bỏ mặc hắn không quan tâm là chuyện tuyệt đối không được, sống ở Kinh thành không dễ dàng, những người học ở Quốc Tử Giám không phú thì quý, khiến cho đệ đệ càng có vẻ nghèo khó, nàng không muốn đệ đệ vì kế sinh nhai mà sầu lo.

Trên đường trở về, Thẩm Dao nghĩ ra một cách, một công việc kiếm tiền vẻ vang.

Nàng nhân lúc canh giờ còn sớm, sai ma ma đi theo dẫn nàng đến cửa hàng sách trong thành, chạy đến năm sáu cửa hàng mới tìm được một công việc, nàng chép sách cho ông chủ, từ nhỏ Thẩm Dao đã được cha dạy dỗ, viết chữ rất tốt, ông chủ ra giá cho nàng là một tờ ba đồng, so với ở Nhạc Châu thì kiếm được nhiều hơn, nàng thử viết một tờ tại chỗ, ông chủ rất hài lòng với nàng:

“Cô nương, bình thường lần đầu bọn họ chỉ cung cấp nửa quyển sách, với cô nương thì ta phá lệ, cho cô nương hai quyển sách.”

Thẩm Dao ngàn ơn vạn tạ, mang về Tạ phủ.

Hạ nhân không biết nàng muốn làm gì, mỗi ngày mỗi đêm nhìn thấy Thẩm Dao chép sách thì chỉ cho rằng là niềm vui thú của nàng.

Lê ma ma có chút suy đoán nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Tốn mất sáu ngày, Thẩm Dao đã chép xong hai quyển sách.

Trong sáu ngày này Tạ Khâm chỉ về một lần, bởi vì về muộn nên cũng không bắt gặp nàng chép sách, hôm sau cùng nàng dùng bữa sáng rồi đi thỉnh an lão thái thái, sau đó rời đi. Thẩm Dao mới biết hôm đó là ngày nghỉ của chàng, yên lặng ghi nhớ trong lòng.

Đến ngày mười tám tháng Ba, Thẩm Dao đến cửa hàng sách thanh toán, vén rèm xe lên nhìn đường đi đầy ngựa xe như nước, trong mắt nàng lộ vẻ hoảng hốt, thoáng cái nàng đã gả được mười ngày, giống như đã trôi qua rất lâu, bình tĩnh xem xét, cuộc sống ở Tạ gia xem như là không tệ.

Hành tung Tạ Khâm bí ẩn, hoàn toàn không cần nàng hầu hạ, về phần lão thái thái thì cũng không cần nàng xum xoe, nhiều người tranh nhau chen lấn hầu hạ bà cụ, nàng là dâu út, lão thái thái yêu thương nên không nỡ để nàng cực nhọc, Thẩm Dao trái lại được nuôi dưỡng như khuê nữ.

Những người Tạ gia khác nhìn thấy mà trong mắt có chút không phục, Thẩm Dao không muốn rước lấy thị phi, chỉ thỉnh an lão thái thái vào mỗi buổi sáng, ngồi một lúc là rời đi.

Chi phí ăn mặc càng không đáng kể, cuộc sống của nàng trôi qua dễ chịu nhàn hạ.

Nếu như Thẩm Triển có thể thuận lợi đỗ đạt, nàng lại có con, vậy thì mọi

chuyện thuận lợi rồi.

Thẩm Dao đến cửa hàng sách, để tránh xuất đầu lộ diện, nàng giao sách cho Hạnh Nhi, bảo Hạnh Nhi đi đổi bạc, hôm đó Hạnh Nhi tận mắt nhìn thấy hai đệ đệ cãi nhau, đã hiểu được nỗi khổ tâm trong lòng Thẩm Dao, nàng ấy rất tình nguyện nghe chủ tử sai khiến, một lúc sau, Hạnh Nhi đổi được một lượng bạc quay lại, đồng thời nhét cho nàng năm quyển sách.

Thẩm Dao nhìn một chồng sách thật dày, ý chí chiến đấu sục sôi:

"Về phủ đi."

Đến chạng vạng tối, sắc trời còn chưa đen hẳn đi, Thẩm Dao nghe thấy trong gian giữa truyền đến tiếng thỉnh an thì vội vàng đặt bút xuống, một bóng người đỏ rực sải bước đi vào, ánh mắt chàng lướt qua khuôn mặt Thẩm Dao, nhanh chóng dời đến mặt bàn rồi chợt nheo mắt lại, dáng vẻ như hỏi tội:

"Hôm nay nàng đã đi đâu vậy?"

Trong lòng Thẩm Dao lộp bộp, có linh cảm không ổn.

Trong khoảng mười ngày này, ngoại trừ thân mật trong đêm tân hôn thì hai người hiếm khi gặp mặt, Thẩm Dao vẫn còn vô cùng xa lạ với chàng, nàng sửng sốt một lúc rồi vô cùng khách sáo mà trả lời:

"Ta đến cửa hàng sách một chuyến, hôm nay ngài về sớm như vậy, vẫn chưa dùng bữa đúng không? Ta rót cho ngài một chén trà trước."

"Không cần."

Ánh mắt chàng lạnh buốt không có độ ấm, chàng chỉ vào sách hỏi:

"Nàng thiếu tiền lắm sao?"

Cuối cùng Thẩm Dao cũng hiểu vì sao Tạ Khâm tức giận như vậy, về phần

có thiếu tiền hay không, chàng biết rõ mà còn cố hỏi.

Tạ Khâm bị chọc tức mà bật cười, ngồi xuống ghế bành, cho dù chàng ngồi thì ánh mắt kia vẫn cho người ta cảm giác áp bách như đang từ trên cao nhìn xuống:

"Tạ gia không nuôi nàng nổi sao? Nàng phải xuất đầu lộ diện?"

Thẩm Dao nghe vậy thì trong lòng thoáng qua chút tức giận: "Ta chỉ là chép sách thôi, sai nha hoàn ra mặt cũng tính là xuất đầu lộ diện sao?"

Giọng điệu Tạ Khâm lạnh băng: "Đến cửa hàng chép sách mà vẫn không tính là xuất đầu lộ diện [1] sao?"

[1] Xuất đầu lộ diện (抛头露面): Ngoài mang nghĩa lộ diện, câu thành ngữ này vào thời xưa dùng để chỉ việc người phụ nữ xuất hiện trước đám đông là việc làm mất thể diện, nay dùng để chỉ một người nào đó chịu lộ diện, nhưng mang ý mỉa mai.

Thẩm Dao hơi chột dạ nhưng lại không cam lòng nhận lỗi:

"Sở dĩ ta đến cửa hàng sách là vì muốn kiếm chút tiền trợ cấp cho đệ đệ, đệ đệ đi học không thể tự lập được, nó lại không chịu nhận đồ bố thí, ta không thể làm gì khác, chỉ có thể dùng kế sách này, ta làm việc đàng hoàng, nếu như ngài bởi vì vậy mà trách ta xuất đầu lộ diện thì xin lỗi ta không thể chấp nhận."

"Ngài cũng biết tình hình Thẩm gia thế nào, ta không thể cả đời không ra ngoài được đúng không?"

Tạ Khâm khẽ nhếch khóe môi, ánh mắt lạnh lẽo sáng rực: "Vậy nàng có biết tình hình Tạ gia thế nào không? Nàng cho rằng nàng là phu nhân bình thường sao? Nàng là thê tử của Tạ Khâm ta, nàng có biết bao nhiêu cặp mắt nhìn nàng chằm chằm không? Nàng còn dám đến cửa hàng sách chép sách?"

Thẩm Dao nghe mà đầu óc mờ mịt: "Có ý gì?" Không phải nàng chỉ là lục phu nhân của Tạ gia thôi sao? Những thiếu phu nhân khác của Tạ gia cũng ngày ngày đi ra ngoài du ngoạn, lên phố dạo cửa hàng, cũng đâu có thấy mọi người quá kiêng kỵ.

Tạ Khâm mất kiên nhẫn: "Nếu như bị người ta biết được phu nhân Thủ phụ đương triều ở bên ngoài chép sách đổi lấy tiền, nàng bảo mặt mũi ta để đâu nữa?"

Hai mắt Thẩm Dao kinh hãi trợn to, Thủ phụ đương triều?

Nàng quan sát Tạ Khâm từ trên xuống dưới, giống như là lần đầu tiên quen biết chàng, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Từ trước đến nay ai ai ở Tạ gia cũng gọi chàng một câu lục gia hoặc lục lão gia, nàng chỉ biết Tạ Khâm làm quan trong triều, không hề biết chàng làm quan gì, trời xui đất khiến thế nào mà không có ai nhắc đến chuyện này, vừa gặp là Tạ Khâm đã quy định ba điều với nàng, nàng càng không có tâm tư hỏi thăm, không ngờ chàng lại là Thủ phụ dưới một người trên vạn người.

Thẩm Dao ngã ngồi xuống ghế bành, khuôn mặt xinh đẹp như ngâm trong nước, lẩm bẩm không nói ra lời.

Nàng cảm thấy rất áp lực.

Tạ gia nhiều con cháu như vậy, cũng không ít người vừa độ tuổi, vì sao lão thái gia cứ phải hứa hôn cho Tạ Khâm? Tìm đại một người dịu dàng cẩn thận không được sao?

Tạ Khâm không hề biết Thẩm Dao muốn đổi trượng phu, chỉ thấy sắc mặt nàng trắng bệch, cơn giận đột nhiên tiêu tan hơn nửa.

"Nàng không biết thân phận của ta?"

Thẩm Dao lẩm bẩm trả lời: "Ngài lại chưa từng nói."

Tạ Khâm cạn lời, trước kia chàng không thể không nghĩ tới, chắc là Thẩm Dao nhằm vào thân phận địa vị của chàng mà đến. Từ phản ứng hôm nay của nàng, chàng nhìn ra được là nàng không biết rõ tình hình, kéo theo sự bất mãn đối với hôn sự này cũng giảm đi chút ít.

Suy nghĩ lời của Thẩm Dao một phen, chàng cũng có thể hiểu được: "Ngày mai mời đệ đệ nàng đến phủ." Chàng đè ấn đường tính toán một chút: "Giờ Thân buổi chiều, ta về đích thân dạy bảo nó."

Chàng có nhiều cách để trị những thiếu niên phản nghịch này.

Thẩm Dao lấy lại tinh thần lộ ra nụ cười khổ, vốn muốn nói không cần, lại nghĩ đến Tạ Khâm và Thẩm Triển chưa từng gặp mặt, chi bằng dứt khoát làm theo cách vò đã mẻ không sợ vỡ, nhỡ đâu Tạ Khâm thật sự có cách thì sao.

Hôm sau Thẩm Dao đi tìm Thẩm Triển, nào biết được Thẩm Triển cao ngạo lắm, miệng suýt nữa kéo lên tận mang tai, hắn tức giận nói:

"Nhà mẹ đẻ lớn nhất, đệ là tiểu cữu tử (em vợ) của hắn, chỉ cần hắn không phải là ông trời thì nên đến đây gặp đệ."

"Hôn ước là do Tạ gia bọn họ làm chủ quyết định, đâu phải do Thẩm gia chúng ta trèo cao, để tỷ bỏ lỡ tám năm không nói, còn ỷ vào quyền cao chức trọng mà nhìn người khác bằng lỗ mũi, Tạ Khâm muốn gặp đệ thì bảo hắn tự đến!"

Nói xong, hắn dúi mấy tờ ngân phiếu dúm dó cho Thẩm Dao, hung dữ nói:

"Tỷ tỷ, sau này tỷ không cần kiếm tiền cho đệ nữa, đệ có thể tự nuôi sống bản thân mà."

Thẩm Dao sợ hãi đến mức nhảy dựng lên: "Đệ lấy ngân phiếu đâu ra?" Nàng lo lắng đệ đệ sẽ học thói xấu.

Thẩm Triển lau mồ hôi trên thái dương, quay mặt đi: "Tỷ đừng quan tâm, nói chung lai lịch của số tiền đó là chính đáng." Sau đó rời đi mà không quay đầu lại.

Thẩm Dao cuống đến mức đầu đầy mồ hôi, Thẩm Triển lập tức lao ra cửa, nàng không dám đuổi theo, lo lắng quay về Tạ phủ, gần đến giờ Thân buổi chiều, Tạ Khâm quay về như đã hẹn, nhìn thấy thê tử ủ rũ thì nhíu mày hỏi:

"Thế nào? Nó không chịu đến à?"

Đây vẫn là lần đầu tiên có người tùy tiện như thế trước mặt chàng, tính khí của cậu em vợ này cũng ác liệt lắm.

Thẩm Dao nhìn thoáng qua trượng phu với khí phách uy nghiêm, lại nhớ đến dáng vẻ hùng hồn của Thẩm Triển, bỗng nhiên cảm thấy đau đầu.

Nhà người ta thì anh em vợ với anh em rể vô cùng hợp nhau, sao đến lượt nàng lại giống như oan gia vậy.

Tạ Khâm không có thời gian so đo với tiểu thiếu gia nhỏ tuổi: "Ta sai người đến Quốc Tử Giám một chuyến, chuyện của nó nàng không cần phí sức nữa, ta sẽ lo liệu."

Chàng đã không cho phép Thẩm Dao ra ngoài kiếm tiền nữa, vậy thì chàng nhất định sẽ giải quyết chuyện của Thẩm Triển, không thể để thê tử có nỗi lo về sau được.

Thẩm Dao vốn chỉ lo lắng Thẩm Triển học theo thói hư tật xấu, muốn tìm người theo dõi hắn, nào ngờ Tạ Khâm chủ động ôm việc này, buồn ngủ gặp chiếu manh, lần đầu tiên Thẩm Dao cảm nhận được sự ăn ý từ Tạ Khâm.

Nàng nói ra lời cảm ơn từ tận đáy lòng.

Tạ Khâm lại đặt trước mặt Thẩm Dao một chồng ngân phiếu vừa lấy từ tay quản gia:

“Số tiền này nàng cầm lấy mà tiêu.”

Đêm qua cũng trách chàng nổi nóng, vừa về đã trách cứ Thẩm Dao, sau đó nghĩ lại, là chàng không xứng làm trượng phu, biết rõ Thẩm gia không có gì mà lại không đưa tiền cho thê tử dùng, hại nàng xuất đầu lộ diện đi chép sách, đêm động phòng chàng lại nói không cho phép nàng quấn lấy, Thẩm Dao không có mặt mũi tìm chàng xin tiền cũng là lẽ phải.

Tạ Khâm càng nghĩ, trong lòng càng áy náy.

Thẩm Dao nhìn chằm chằm vào ngân phiếu mà ngẩn người, xấp ngân phiếu đó có mệnh giá một ngàn lượng, tổng cộng mười cái thì chính là mười ngàn lượng.

Trượng phu đang móc hết vốn liếng cho nàng à?

Bây giờ mới giống như đang sống này.

Thẩm Dao xếp ngân phiếu lại: “Ngài yên tâm, ta không phải là thứ phụ nữ vung tay quá trán, ta sẽ ghi chép lại toàn bộ số ngân phiếu này, nếu như ngoại viện cần gì thì ngài cứ dặn dò ta.” Đoán chừng Tạ Khâm sẽ không hao tổn tâm trí vào việc nhỏ, nàng lập tức sửa lời: “Không đúng, ta sẽ chủ động đối chứng sổ sách với quản gia ngoại viện.”

Chi sáu ít người, cho dù Tạ Khâm xã giao nhiều thì mười ngàn lượng cũng đủ để tiêu rất nhiều năm.

Thẩm Dao nghĩ như vậy.

Tạ Khâm một lời khó nói hết mà nhìn nàng: “Đây là tiền cho nàng tiêu vặt.”

Chàng vẫn chưa giác ngộ việc giao gia sản cho Thẩm Dao.

“A…” Thẩm Dao nhìn xấp ngân phiếu đó mà chỉ cảm thấy phỏng tay.

Vừa sợ hãi thán phục tài sản của trượng phu nhiều, vừa có chút thất vọng.

Cũng đúng, nàng và Tạ Khâm mới quen biết được bao lâu, Tạ Khâm không thể nào yên tâm giao sổ sách phòng kho cho nàng được.

Cũng là vì chưa có con.

Thẩm Dao thẹn thùng nhìn chàng.

"Đêm nay lục gia có ngủ lại không?"

Tạ Khâm sửng sốt, ánh mắt rơi bên tai đỏ bừng của nàng, chàng đáp một tiếng được.

Đêm nay, Tạ Khâm làm việc ở thư phòng xong thì quay về hậu viện sớm.

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 60: Ngoại truyện 3**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh